

Giới thiệu Đan Đỉnh Tu Diễm Lục

Bạn đang đọc truyện Đan Đỉnh Tu Diễm Lục của tác giả Ngân Tích trên trang đọc truyện online. Dương Hạo suýt ngất, hần cảm báng thành tích vừa mới phát xuống mà những hàng chữ khiến cho mặt hần dù dày hàng mét cũng không khỏi nóng lên. Nguyên lực thuật 23 %, phi hành thuật 30 %, kiếm thuật 5 %, ngự vật thuật 15 %. Chỉ có nhảy cảm thuật còn hảo đạt đến 85 % thế nhưng nhảy cảm thuật lại là kỹ thuật mà đế quốc tối không cần. Nếu nguyên lực thuật cao có thể đi làm chiến sĩ, ngự vật thuật lợi hại, có thể đi làm phi thuyền viên. Nhưng nhảy cảm thuật nhất lưu đệ tử, tương lai nghề nghiệp tốt nhất cũng chỉ bắt quá làm thợ mỏ hoặc là nhân viên đào cổ vật, đến mấy tính cầu hoang phế đào cổ vật mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đỉnh Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Mỹ Nữ Giáo Hoa

Dương Hạo suýt ngất, hần cảm báng thành tích vừa mới phát xuống mà những hàng chữ khiến cho mặt hần dù dày hàng mét cũng không khỏi nóng lên.

Nguyên lực thuật 23 %, phi hành thuật 30 %, kiếm thuật 5 %, ngự vật thuật 15 %.

Chỉ có nhảy cảm thuật còn hảo đạt đến 85 % thế nhưng nhảy cảm thuật lại là kỹ thuật mà đế quốc tối không cần. Nếu nguyên lực thuật cao có thể đi làm chiến sĩ, ngự vật thuật lợi hại, có thể đi làm phi thuyền viên. Nhưng nhảy cảm thuật nhất lưu đệ tử, tương lai nghề nghiệp tốt nhất cũng chỉ bắt quá làm thợ mỏ hoặc là nhân viên đào cổ vật, đến mấy tính cầu hoang phế đào cổ vật mà thôi.

Nhìn đám đồng học chung quanh, có người hạnh phúc có người buồn rầu, nhưng ít nhất mỗi người đều có mấy môn chuyên dụng, đó cũng là một trong các mục tiêu của Lôi Mông Tinh cao cấp tinh tế học viện, nơi này là đại học tốt nhất của Ngân hà đế quốc, chuyên môn đào tạo nhân tài cho đế quốc. Vô số con cái của đạt quan quý nhân đều đâm đầu vào đây.

Bất quá cũng không phải tất cả đệ tử đều là quý tộc, thí dụ như Dương Hạo, hần trăm phần trăm chính là bình dân, nhưng bình dân đệ tử duy nhất trong học viện, hần có thể đi tới Lôi Mông Tinh cao cấp học viện, cũng không phải bởi vì thành tích tốt hoặc là xuất thân, mà là hạt miêu bình đến từ hảo tử (mèo mù vớ phải chuột chết), bị bắt đến.

Lôi Mông Tinh cao cấp học viện vì biểu diễn hình tượng thân dân của họ cho nên ngẫu nhiên sẽ từ đám bình dân của đế quốc chọn một người may mắn cho vào học, Dương Hạo chính là người thứ ba trong vòng mười năm qua được chọn.

Nghe nói hai bình dân đệ tử trước toàn bộ đều mất tích khi đang đọc sách, nguyên nhân không rõ.

Dương Hạo nhìn phải nhìn trái, phát hiện Ngã Ti không có ở chỗ ngồi. Nghĩ đến Ngã Ti, lòng hần liền nổi lên một trận kích động, cũng là chút an ủi trong cuộc đời khổ muộn.

Dương Hạo thăm mền Ngã Ti lâu rồi, hoặc có thể nói, một nửa nam sinh cả học viện đều cũng thăm mền Ngã Ti. Nàng con gái đại sứ của đế quốc tại Lôi Mông Tinh, xinh đẹp như tiên, nghe nói đại sứ từng tới Thiên sử tinh đại bản doanh của các mỹ nữ, ở nơi đó kết hôn rồi sinh hạ ra Ngã Ti, cho nên ngoại hình Ngã Ti quả thực có thể cho tới 90 điểm.

Trong mắt Dương Hạo, Ngã Ti còn đẹp hơn thiên sứ, vóc người là lợt cùng đôi chân thon dài, dễ dàng hút hồn người khác. Cho dù là lúc ngủ gà ngủ gật trong giờ học, cũng có thể điểm kinh tứ tọa. Dương Hạo ngồi khá gần nàng, mỗi lần gặp cảnh Ngã Ti ngăn người cùng đôi lông mi dài chớp chớp, đẹp đến khiến cho hần đỏ mặt mũi.

Đáng tiếc ở bên cạnh Ngã Ti vĩnh viễn đều cũng có một đoàn công tử, dù thế nào cũng không đến lượt Dương Hạo đến gần, mãi cho đến ngày hôm qua, cổ lấy hết dũng khí Dương Hạo mới dám đưa phong tình thư đầu tiên trong đời cho Ngã Ti.

Cho tới hôm nay trước lúc phát báng thành tích, Ngã Ti cư nhiên lặng lẽ chạy tới hẹn Dương Hạo đến ngọn núi phía sau trường học gặp mặt.

Dương Hạo đến bây giờ vẫn như đi lạc trong mây mù, tâm lý điểm nhẹ nhẹ hình như là quán mật. Toàn giáo vậy đa quý tộc đệ tử, lại chỉ có tự mình có thể thu được một mình ước hẹn đợi ngộ, điều này làm cho Dương Hạo đối với thành tích đan thượng không xong sở tự cũng không quá để ý nữa.

Ngọn núi phía sau Lôi Mông Tinh cao cấp học viện tuyệt đối là một nơi cấm địa. Căn cứ giáo quy của học viện, nơi này không cho bất luận kẻ nào bước vào. Một trong tứ đại truyền thuyết của học viện, truyền lưu rằng ngọn núi phía sau học viện một viên vắn thạch rơi xuống từ mấy ngàn năm trước tạo thành, hơn nữa bên trong còn có quái vật siêu cấp lợi hại.

Mặc dù giáo quy ghi rõ như vậy nhưng hầu như tất cả đệ tử đều cũng đã từng tới đó dạo qua. Cho nên Dương Hạo ở phía sau núi chạy thẳng một đường, còn toàn không có gì xa lạ.

Trên đỉnh núi, có một vết lõm hình ao, nghe nói nơi này là do vắn thạch rơi xuống. Bất quá bây giờ căn bản là không thể nhìn thấy có vắn thạch ở chỗ nào, chỉ có một chiếc hồ bạc màu lam nhạt ở chỗ này, ven hồ cây xanh rù bóng, quả thực là địa điểm hẹn ước tốt nhất.

Dương Hạo nhìn bầu trời màu xanh cùng mặt trời đang tỏa sáng, tâm lý hẳn thật sự hào hào chờ mong, có lẽ hôm nay sẽ có thể có được Ngã Ti mà trái tim vẫn hằng mơ tưởng, từ nay về sau càng trở thành thần tượng mà nam sinh cả trường hâm mộ.

"Tiểu tử, tới quả là đúng giờ."

Một thanh âm thô thô cùng tiếng động của máy móc vang lên sau lưng hắn. Dương Hạo xoay người lại, hẳn có thể nhận ra, loại thanh âm đó rõ ràng là Đẳng không khí (bay trên không) một loại máy chuyên dụng mà đệ tử quý tộc hay dùng, chuyên dùng để bù đắp cho sự yếu kém của phi hành thuật. Mặc dù phi hành thuật của Dương Hạo cũng rất kém, bất quá hẳn thật sự không thể mua nổi, cho nên chỉ có thể đi bộ.

Xoay người lại nhìn, Dương Hạo lại thất vọng, người tới căn bản không phải là Ngã Ti, mà là đại cao hùng Khải Văn. Khải Văn là người Hùng tộc, thân cao chừng hai thước, toàn thân dường như tạc từ đá ra, khắp người đầy lông dài. Nghe nói Hùng tộc nhân là chủng tộc có sức mạnh nhất trong vũ trụ, đối với nguyên lực thuật đặc biệt gia tăng, bất quá cơ bản không thể sử dụng phi hành thuật.

"Khải Văn?" Dương Hạo có chút bất ngờ "Ngươi tới đây làm gì?"

Bình thường Khải Văn đối với Dương Hạo siêu cấp ác liệt, cơ hồ gặp mặt liền trừng mắt, hôm nay hẳn vậy/kia phó ác phách tự bộ dáng tự cang làm cho nhân chán ghét, làm cho Dương Hạo hảo tâm tình tự này chấm dứt.

"Ta tới giáo huấn tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng." Khải Văn từ trên Đẳng không khí nhảy xuống, trong tay còn cầm một cây côn bằng kim loại, chiếc côn còn to hơn bắp tay Dương Hạo, quả thực chính là sợ người khác không biết Khải Văn một thân cật mạnh.

Dương Hạo có một dự cảm rất xấu nói: "Ngươi muốn đánh ai thì đánh, làm gì phải trừng mắt với ta như vậy."

Khải Văn dừng lại, cổ găng oạt lỗ mũi, thanh âm muện muện: "Bởi vì tên tiểu tử hỗn đản đó chính là ngươi."

"Ta?" Dương Hạo phát hiện mình đã bị vây bên trong phạm vi công kích của Khải Văn, tựa hồ khó trốn thoát "Tại sao là ta, ta đâu có chọc tới ngươi."

Khải Văn cất cao giọng đùa cợt: "Không có chọc tới ta? Ngươi một tên bình dân quèn, cư nhiên muốn theo đuổi Ngã Ti, chuyện đó còn không phải là chọc tới chúng ta sao?"

Dương Hạo dần thấy khẩn trương, hẳn rất hiểu, nếu đánh giá, tuyệt đối hẳn không phải đối thủ của đại cao hùng này, thế nhưng ngoài miệng lại vẫn không chịu thua: "Ngã Ti ai đều cũng có thể theo đuổi, nàng còn bắt kẻ ta là bình dân bằng không, cũng sẽ không hẹn ta đến nơi đây gặp mặt."

"Ha ha ha ha!" Khải Văn cười rất khó nghe, cả đồng lông trên người rơi xuống "Ngu xuẩn, không nói cho ngươi có lẽ ngươi còn không thông mắt, nếu không hẹn ngươi đến nơi đây, làm sao ta có thể giáo huấn ngươi được cơ chứ!"

Dương Hạo tròn tròn mắt, nghe ý tứ của Khải Văn thì chính là Ngã Ti muốn hắn giáo huấn mình. Thế nhưng Dương Hạo còn có tia hy vọng: "Ta không tin ngươi, Ngã Ti căn bản là sẽ không làm như vậy."

"Vậy thì khó nói lắm." Lại một trận tiếng động do Đẳng không khí tạo ra, một cỗ Đẳng không khí màu bạc từ trong rừng cây nhẹ nhàng xuất hiện. Trên đó là hai quý tộc đệ tử Vương Chí Tuấn cùng Ngã Ti. Vương Chí Tuấn cười lạnh nói tiếp: "Ngã Ti là thiên sứ của chúng ta, cái thứ cùng quý (quý nghèo) như ngươi cũng muốn truy cầu nàng, quả thực chính là vũ nhục, chẳng lẽ còn không nên giáo huấn ngươi sao?"

Giờ này mới thấy Ngã Ti xuất hiện Dương Hạo tròn tròn mắt, lòng hẳn tràn đầy hy vọng Ngã Ti đang ngồi cạnh Vương Chí Tuấn có thể xuất ngôn phản đối.

Thế nhưng rất nhanh, Dương Hạo liền thất vọng.

Hôm nay Ngã Ti mặc một bộ quần áo ngân ti, trên đầu còn có trang sức mới nhất dành cho công chúa, kết hợp cùng khuôn mặt trắng hồng của nàng có vẻ thập phần đáng yêu. Nhưng vừa mở miệng giọng nàng đã lạnh như băng: "Sao các ngươi còn chưa động thủ a, nóng quá, ta nóng chết mất."

Vương Chí Tuấn thấy mỹ nữ nổi giận, vội vàng lùi mất, Khải Văn cũng liền lĩnh lệnh, ha ha cười lớn hướng Dương Hạo vung cây côn lên.

Mặc dù cây côn cách Dương Hạo một khoảng khá xa nhưng đã có một cỗ sức mạnh bá đạo chấn tới khiến cho Dương Hạo dính phải một kích, ngay lập tức bắn ra ngoài. Đây là nguyên lực năng lượng, bất luận sử dụng thứ binh khí nguyên lực đều cũng có thể sinh ra đặc thù năng lượng trên nó, dù không cần chạm phải người cũng có thể gây chấn thương. Vương Chí Tuấn nói nhỏ lấy lòng Ngã Ti: "Khải Văn chính là một nguyên lực cao thủ, trong toàn lứa đệ tử căn bản không có mấy người có thể đối kháng lại hắn, cho dù là ta, cũng chỉ có thể hơn một chút mà thôi."

Ngã Ti dù không để ý tới lời bốc phét của Vương Chí Tuấn, nhưng Dương Hạo bị dính đòn quả thực rất thống khổ. Hẳn ít nhất bị đánh bay ra ngoài hơn năm thước, đến tận phía trên tầng đá ven hồ, vùng bụng bị trúng đòn vừa nóng lại vừa đau. Thế nhưng Khải Văn còn chưa bỏ qua lại tiếp tục dụng nguyên lực đánh xuống chung quanh tầng đá khiến vô số vụn đá nhỏ không ngừng văng lên thân thể Dương Hạo, quả thực đã đem Dương Hạo trở thành một món đồ chơi. Trong lòng Dương Hạo càng đau hơn, tới bây giờ hắn mới hiểu, thì ra tự mình căn bản là không có tư cách theo đuổi Ngã Ti, hẳn bất quá chỉ là một bình dân mà thôi, một bình dân ư tiện sao có thể đáng để một người con gái quý tộc lưu tâm?

Làn gió trên mặt hồ lạnh lẽo thổi tới trên người Dương Hạo khiến hắn càng cảm thấy mỗi sợi nhục mãnh liệt. Dương Hạo dùng sức ngẩng đầu, dụng thanh

âm chỉ có tự hấn nghe được thì thảo : " Cho dù là binh dân, quyết cũng sẽ có sự phản nộ của binh dân !"

" Cái gì ?" Khải Văn không nghe được rõ nhưng cũng ngừng tay lại hỏi " Người nói cái gì ?"

" Cho người ném thư, sự phản nộ của ta !!" Dương Hạo chưa bao giờ quát lớn, vẻ sợ hãi nhút nhát bình thường khi nhìn thấy quý tộc đệ tử đã biến mất, ngược lại trên người hấn chợt tràn ngập dũng khí.

Thấy Dương Hạo xông tới, Khải Văn chợt thấy khăn trương, đại khái là do Dương Hạo từ trước đến giờ luôn yếu ớt nhẩn nại, tiềm thức của Khải Văn luôn ghi nhớ đó chỉ là kẻ chuyên bị đánh mà thôi, căn bản không tưởng tượng nổi Dương Hạo dĩ nhiên cũng dám phản kháng.

Khải Văn cầm chặt thanh côn sắt, vận dụng nguyên lực toàn thân, hấn định dân cho Dương Hạo một trận nhớ đời, để cho tên tiểu tử này biết sự lợi hại của hấn!

Nhưng Dương Hạo còn chưa đến gần phạm vi công kích của Khải Văn đã buông tay ném ra một nắm đá ven hồ, chúng liền phát ra tiếng rít veo veo hiển nhiên lực ném rất mạnh.

Lần này Dương Hạo đã đưa toàn bộ 23% nguyên lực đều dồn vào trong nắm đá đó quả nhiên rất có thanh thế. Khải Văn cũng không dám chậm trễ vội dùng sức xoay côn, hai cổ nguyên lực va chạm khiến toàn bộ nắm đá bạo toái, biến thành một đám bụi màu xám bao phủ còn toàn Khải Văn.

Thừa dịp đó Dương Hạo đem hòn đá lớn nhất đã sớm cầm sẵn trong tay dùng sức ném trúng đầu Khải Văn, tên kia đang dụi dụi mắt trong màn bụi đá, sao có thể ngờ tới phía trước lại bị tấn công tiếp nên liền bị trúng đòn lăn ra hôn mê bất tỉnh.

" Da !!" Dương Hạo nhìn thân hình to lớn của Khải Văn chậm rãi ngã xuống, hưng phấn giơ hai ngón tay thành hình Victory. Cả Vương Chí Tuấn cùng Ngã Ti ở cạnh đó đều choáng váng, qua nửa ngày mới miễn cưỡng tiếp nhận sự thật rằng Dương Hạo cũng có thể đánh bại Khải Văn.

" Thật vô dụng" Ngã Ti mất hứng nói, chính vì Vương Chí Tuấn đã từng hứa với nàng chuyện này chắc chắn rất dễ thể mà bây giờ tình thế nghịch chuyển khiến mỹ nữ mặt mày thất sắc.

Vương Chí Tuấn cũng giận đến nghiêng răng ken két, lập tức nhảy xuống đồng thời thuận thế rút ra thanh đoản kiếm bên hông - kiếm vốn chỉ dài một lòng tay nhưng khi Vương Chí Tuấn đem nguyên lực đưa vào liền toát ra kiếm quang dài đến hơn thước. Vương Chí Tuấn khẽ sús động kiếm mang, bước chậm về phía Dương Hạo :

" Là người tự tìm từ lộ, đừng nên trách ta." Trong mắt hấn đã nổi lên vẻ hung ác khiến Dương Hạo không lạnh mà run.

" Là Khải Văn động thủ trước mà." Ngay cả lúc đang sợ hãi nhưng Dương Hạo chợt cất tiếng cãi lại " Ta chỉ tự vệ thôi."

" Chỉ có quý tộc đánh binh dân." Vương Chí Tuấn cười lạnh " Binh dân phản kháng, thì chỉ có chết !"

" Người cũng dám giết người....." Dương Hạo biết chắc chắn Vương Chí Tuấn đã động sát tâm, giờ hấn đã hiểu vì sao hai người binh dân đệ tử mất tích trước đây.

" Có gì mà không dám chứ, chỉ là giết một hai tên binh dân, phụ thân ta sẽ không giận đâu."

Vương Chí Tuấn trước khi khởi kiếm còn không quên cung thân tạo một hình tượng hào hoa với Ngã Ti. Hấn xem Dương Hạo chắc chắn đã trở thành một xác chết. Đó cũng là đương nhiên, Dương Hạo có cái gì đâu cùng Vương Chí Tuấn cơ chứ.

Vương Chí Tuấn xuất thân gia tộc, là một kiếm thuật thế gia tương đương nổi danh của đế quốc, cơ hồ mỗi một nam nhân trong tộc đều là tướng lĩnh của đế quốc, nghe nói từ khi họ còn nhỏ đã chịu đặc thù huấn luyện, cho nên khi xử dụng kiếm sẽ gia tăng năng lực siêu cường. Càng huống chi kiếm thuật của Vương Chí Tuấn vốn cũng rất cao, khi vừa vào học đã thông qua sơ cấp kiếm thuật khóa trình, bây giờ càng đột phá trung cấp kiếm thuật khóa trình đồng thời đã bắt đầu tu luyện cao cấp kiếm thuật khóa.

Nếu so với người chỉ đạt 5% sơ cấp kiếm thuật khóa trình như Dương Hạo chênh lệch thật sự không phải là một hai điểm. Nên khi Vương Chí Tuấn vùng kiếm tạo thành hình một đóa hoa sắc mặt Dương Hạo đã trắng bệch ra.

Vương Chí Tuấn miệt là nhìn hấn nói : " Nếu người chịu quỳ xuống cầu xin ta thì ta sẽ chỉ chém một cánh tay của người, cho người sau này quỳ trên mặt đất làm nô đai của ta ."

" Không!" Dương Hạo ngưng trọng trả lời .

" Không ?" Vương Chí Tuấn cười, hấn thật sự không ngờ Dương Hạo dám chối từ. Nhưng rất hiển nhiên, Dương Hạo đã quyết : " Ta sẽ không làm nô đai của người hơn nữa tay của ta còn để làm chuyện khác."

" Vậy người đi chết đi." Vương Chí Tuấn bắt đầu tạo thủ thế của kiếm pháp " Xem người làm thế nào đỡ kiếm của ta."

Dương Hạo hai tay trống trơn, hấn chưa từng có vũ khí, nhưng nhìn bộ dáng của hấn cũng rất có dũng khí, nhìn kỹ cơ hồ không hấn là dũng khí, mà là trên người hấn đã có một vàng quang mang.

Toàn thân Dương Hạo đột nhiên toát ra quang mang mãnh liệt. Ngay cả Vương Chí Tuấn dù đã nắm chắc phần thắng trong tay cũng phải kinh ngạc :"

Người điên rồi sao mà dám phạm luật, dám sử dụng nguyên lực trên chính thân thể mình."

Hành động của Dương Hạo chính là nguyên nhân khiến Vương Chí Tuấn sùng sốt. Hắn dám mang nguyên lực vận dụng trên chính thân thể mình tựa như đem nguyên lực truyền vào vũ khí.

Phải biết rằng việc đó là vi phạm quy định của Lô Mông Tinh cao cấp học viện thậm chí của toàn Ngân hà hệ. Lúc vừa bắt đầu học nguyên lực thuật, giáo quy cũng đã ghi rất rõ ràng, nếu mang nguyên lực dụng trên chính thân mình chắc chắn sẽ có hậu quả phi thường nghiêm trọng, hơn nữa một khi bị phát hiện sẽ bị phế trừ tất cả mọi khả năng đồng thời còn bị bắt giam vào ngục.

Thế mà bây giờ, Dương Hạo dám phạm pháp mang nguyên lực không ngừng truyền lên thân thể hắn, khiến quang mang toàn thân hắn càng ngày càng mạnh, cơ hồ biến thành một viên ngọc sáng phát ra quang mang vạn trượng.

"Ta không muốn đi tìm chết, cũng không muốn làm nô đai của người khác." Dương Hạo dùng sức hét lên "Ta không có kiếm nên sẽ dùng thân thể đánh với người."

"Vậy sẽ thế nào?" Mặc dù tình cảnh trước mắt rất khiến người ta kinh hãi, thế nhưng Vương Chí Tuấn thật sự không hề sợ hãi chút nào "Chỉ với một chút nguyên lực của người, cho dù dụng kiếm, cũng không phải đối thủ của ta, càng huống chi chỉ là thân thể."

Vương Chí Tuấn tưởng Dương Hạo sẽ không dám hành động gì, nhưng máu lý của Dương Hạo đã nổi lên, hắn cũng bắt đầu hậu quả, toàn thân quang mang vạn trượng đâm về phía Vương Chí Tuấn. Vương Chí Tuấn khê vung kiếm, dụng một chiêu "Đàm hoa nhất hiện" trong bộ kiếm pháp gia truyền trực diện đón lấy. Kiếm quang của hắn bộc phát ra một đóa ngân hoa tấn công thẳng lên thân thể Dương Hạo.

Dựa theo kinh nghiệm quyết đấu của Vương Chí Tuấn trước kia, đã biết chiêu vừa ra, đối thủ cho dù không tứ phân ngũ liệt, cũng ít nhất là bị thương không cạn. Chính là lúc này đây, hắn biết mình đã thất sách.

Khi kiếm của Chí Tuấn chạm vào thân thể Dương Hạo nhưng không thể đột phá đang lớp quang mang của nguyên lực quanh thân Dương Hạo, ngược lại chỉ nổ vang một tiếng, tạo thành một lực nổ chưa từng có phát ra khiến Vương Chí Tuấn ngã xuống đất quần áo đầy đất. Dương Hạo càng thêm thắm, hắn bị vụ nổ chấn văng ra ngoài, lại còn xuyên thủng mặt đất tạo thành một cái động khẩu rồi cả người cũng chui xuống biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Ước Hối Dưới Đất

Không biết qua bao lâu, Dương Hạo mới chậm rãi mở mắt, bốn phía đều tối om. Dương Hạo đứng một hồi lâu, mới phát giác hắn rơi xuống một cái giếng khô. Cách đình đầu hắn đại khái khoảng năm thước có một cái động khẩu có thể chui lọt người, còn chỗ mà hắn bây giờ đang đứng hẳn là một mặt thất dưới đất.

Dương Hạo cảm thấy toàn thân đều đau đớn, nhưng như có kỳ tích toàn thân hắn không có chỗ nào bị thương cả, hắn ngồi xuống tĩnh tâm mới nhớ lại, hẳn vốn là tới nơi Ngã Ti ước hẹn kết quả lại cùng hai quý tộc đệ tử đánh nhau, cuối cùng còn đem nguyên lực sử dụng trên thân thể, dẫn phát một vụ nổ mạnh rồi bị văng xuống chỗ này.

Ngã Ti bọn họ cũng không có đi tìm Dương Hạo có lẽ đã sớm trở về, dù sao táng mạng của một binh dân đối với quý tộc bọn họ mà nói cũng không đáng để bận tâm.

Dương Hạo dứt khoát ngừng suy nghĩ. Dù sao hắn đang bị giam ở chỗ này, đợi đến lúc có thể đi ra ngoài rồi mới tính tiếp chuyện cũ đó.

Mượn ánh sáng phía trên đầu, Dương Hạo nhận ra nơi hắn rơi xuống tựa như là một phần mộ, nơi này chắc chắn không phải bị hắn đụng phải tạo thành vì có nơi còn dấu vết của sự đào móc.

Dương Hạo chau mắt nhìn tự hỏi: "Đạo mộ?" (Trộm mộ)

Đạo mộ ở thời đại này là một nghề nghiệp rất nghiêm chỉnh, cả đế quốc khắp nơi đều có hàng ngàn vạn phi thuyền của người đạo mộ chuyên bay đến các tỉnh cầu cổ xưa, đào móc đủ loại phế khí bán lấy tiền, nghe nói, một thanh thiết kiếm của thượng cổ thì kỳ cũng có thể đổi lấy một chiếc phi thuyền tối tân.

Thế nhưng Dương Hạo tuyệt đối không ngờ hắn tự nhiên lại ở nơi này cùng người đạo mộ không kỳ mà ngộ (không hẹn mà gặp). Chỉ là tên đạo mộ này sao lại đến ngọn núi phía sau học viện này, mặc dù khắp nơi đều lưu truyền nơi đây có bảo tàng, nhưng cho tới bây giờ cũng không có ai tìm thấy, chẳng lẽ hôm nay thật sự bị hắn khám phá ra ?

Không đợi Dương Hạo suy đoán lâu, chợt một thanh âm rất nhỏ từ một góc của mật thất truyền ra.

" Uy, rốt cuộc có phải chỗ này hay không a, sao đào lâu vậy ? "

" Đúng mà, ta có thông tin, chắc chắn là nơi này, khẳng định luôn."

" Thế nhưng một tiên nhân cũng sẽ ở loại địa phương này tu luyện sao ?"

" Tiên nhân thì sao, ai biết sở thích của hắn thế nào, nơi nào đều cũng có thể ở, hơn nữa ở đây mặc dù vừa âm lại vừa tối nhưng kiến tạo rất phức tạp, mấy huyết động đều dụng loạn khúc quanh liên tiếp (quanh co như mê cung), loại hình này tại kiến trúc học rất có địa vị, chúng ta nói chuyện ở đây thì dù ở huyết động xa nhất đều cũng có thể nghe thấy."

Có lẽ thanh âm của hai tên đạo mộ là từ rất xa truyền đến. Bọn họ nói chuyện chẳng hề kiêng kỵ nhưng lại khiến Dương Hạo bắt đầu cảnh giác, bọn họ nói chuyện mà còn có thể truyền tới nơi này, vậy nếu hắn phát ra một chút thanh âm, cũng nhất định sẽ bị mấy tên kia phát hiện ra.

Đạo mộ bây giờ đều không còn là những tiểu mao tặc nữa, họ bình thường đều trang bị máy móc đào xới tiên tiến, tùy thân còn mang theo vũ khí, vạn nhất bị bọn họ phát hiện ra sao tránh khỏi cảnh giết người diệt khẩu.

Dương Hạo vội vàng đứng lên, chuẩn bị tìm lối thoát ra. Hắn lục lọi một trận rồi nhận ra mật thất dưới đất này được đào sâu tới tận nửa quả núi, nếu không có thông đạo do mấy tên đạo mộ đào thì thật sự không có khả năng có người tiến đến được.

Mật thất dưới đất chia làm rất nhiều huyết động, Dương Hạo đã không có khả năng bò lên trên lối xuất nhập cách đầu 5 thước cho nên hắn lắng nghe tiếng nước mờ hồ mà chậm rãi đi về phía trước, thậm chí hy vọng có thể tại ven hồ tìm được một chỗ đi ra hay không ?

Sau khi đi qua năm sáu cái huyết động thì thanh âm do chiếc máy đào móc của hai tên đạo mộ càng ngày càng rõ, có lẽ, Dương Hạo càng ngày càng gần bọn họ.

Trừ trừ một hồi, Dương Hạo quyết định không mạo hiểm đi tiếp về phía trước nữa mà lui về tìm biện pháp khác, trong một sát na lúc Dương Hạo chuẩn bị xoay người đột nhiên có một cảm giác kỳ quái dâng lên trong hắn.

Đó là năng lực mà nhạy cảm thuật ban cho Dương Hạo. Trong học viện, đệ tử đều muốn học ngũ đại thuật gồm nguyên lực, nhạy cảm, phi hành, kiếm thuật, ngự vật những thuật này cũng có thể đối ứng với các dạng nghề nghiệp để phục vụ đế quốc trong tương lai. Dương Hạo chỉ có nhạy cảm thuật là học tốt nhất, nhạy cảm thuật chính là có thể khiến khi người ta tìm một vật gì đó đột nhiên sinh ra một loại cảm giác, nó có chút giống giác quan thứ sáu, khiến cho mọi người có thể nhanh chóng tìm được vật muốn tìm, thậm chí lợi hại còn có thể chỉ huy phi thuyền trong đám vân thạch tìm ra một con đường sống.

Dương Hạo cảm giác được tại hướng trái ngược với hai tên đạo mộ trong một huyết động còn chưa có người tiến vào tựa hồ sẽ có chuyện gì đó phát sinh. Nhạy cảm thuật chỉ có thể tạo cho người ta một loại cảm giác, mà không thể trực tiếp biết sẽ có cái gì, cho nên có đôi khi mọi người nhờ vào nhạy cảm thuật có thể đào trúng được bảo tàng, mà cũng có lúc lại chỉ có thể nhặt được đồ vô giá trị.

Nhưng Dương Hạo mãnh liệt hy vọng, đó sẽ là con đường để hắn có thể sống sót và thoát ra. Đi theo cảm giác của chính mình, Dương Hạo rốt cục tiến vào một huyết động nhỏ bé, nơi này tối om còn toàn không có ánh sáng, lại vô cùng ẩm ướt, Dương Hạo cảm giác đường ra tựa hồ ở phía sau bức tường đất trước mặt, nhưng dù hắn đẩy vài cái mà bức tường đất cứng rắn một chút cũng không lay động.

" Ở đây chẳng có gì cả, chúng ta chuyển sang phía đối diện xem sao đi !" Thanh âm của hai tên đạo mộ lại truyền đến, rồi tiếng cỗ máy đào móc chợt đình chỉ bắt đầu chuyển hướng.

Dương Hạo nghe thấy bọn họ muốn chuyển đến đây, gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, trong lúc khẩn trương đột nhiên nghĩ đến, vừa rồi hắn tự đem nguyên lực đưa vào cơ thể rồi có thể bộc phát ra sức mạnh cường đại vậy nếu bây giờ tập trung vào tay khẳng định có thể đào móc được như máy.

Nghĩ đến liền thử luôn, toàn bộ tinh thần của hắn bắt đầu chăm chú đem phần nguyên lực ít đến đáng thương của mình truyền lên đôi tay, lần này so với lần đầu tiên nhanh hơn rất nhiều, tựa hồ là huyết mạch toàn thân đều quán thông, dần dần hai tay tản mát ra trận quang mang.

Dương Hạo nhân cơ hội này, dùng sức đẩy vào bức tường đất. Hoa lập một tiếng, bức tường vừa rồi còn cứng như đá tảng chợt giống như bìa đậu hủ, đổ gục xuống nhưng cũng tạo thành một tiếng động lớn.

Hai tên đạo mộ hiển nhiên có thể nghe thấy : " Tiếng gì vậy ?"

" Hình như có người!!"

" Lên ! Mau tới xem, tìm được mau giết chết hắn." Bên kia truyền đến thanh âm hối hả của mấy móc.

Thế nhưng Dương Hạo còn đang sàu mi khổ kiếm trong huyết động hắc ám, chẳng làm thế nào được, bởi vì sau khi đẩy đổ bức tường đất kia, căn bản không có đường ra như hắn tưởng tượng mà ở phía sau lại xuất hiện thêm một vách tường càng thêm vững chắc, thậm chí còn là một vách đá.

Có điều, vừa rồi khi bức tường đất bị đẩy đổ chợt có hai vật rơi xuống tay Dương Hạo, mặc dù không thể nhìn thấy, nhưng lấy tay sờ soạng nhất thời còn có thể đoán ra, đó là một quyển sách cùng một viên viên được còn phi thường không lồ.

Viên được còn này to bằng nửa nắm tay, lại có mùi thơm ngát, cũng không biết là có tác dụng gì.

Hai tên đạo mộ càng chạy càng gần, Dương Hạo bây giờ rõ ràng không đường để chạy. Hắn từng tính nói với bọn họ rằng mình chỉ là trong lúc vô tình té xuống mà thôi, thế nhưng trong tay cầm hai vật này, rất khó khiến chúng tin.

Dương Hạo dứt khoát đem quyển sách kia giấu trong người, nhưng viên được còn kia quá lớn, ngay cả giấu cũng không có chỗ giấu, thế mới buồn hắn chứ.

Cho nên nói, thật sự là có cơ duyên xảo hợp trong đời. Hai tên đạo mộ lại cất tiếng : " Sao lại chậm như vậy, mà ngươi còn kéo theo người máy làm chi, cẩn thận khi đào được vật ta không cho ngươi ăn đó."

" Thôi mà, nó lớn như vậy ăn một miếng cũng đâu có sao."

Dương Hạo giật mình, thầm đoán vật hắn đang cầm chính là bảo bối mà hai tên đạo mộ đi tìm, nghe bọn hắn nói thì được còn này có lẽ ăn được. Quyết tâm rồi Dương Hạo cũng không thêm suy nghĩ nhiều, dứt khoát đem viên được còn bỏ vào trong miệng, nhanh chóng nuốt xuống.

Cũng không biết là ai làm ra viên được còn lớn như vậy, Dương Hạo nhắm mắt liều mạng nuốt nước miếng đem hết chỗ thuốc trong đó nuốt xuống bụng, trải qua thiên tân vạn khổ cuối cùng mới có thể nuốt hết xuống.

Cơ hồ đúng lúc đó, hai tên đạo mộ mặc trang phục phi hành xuất hiện tại cửa, bọn họ mang theo cả đèn chuyên dụng nên khiến cả huyết động chợt sáng trưng. Dương Hạo cùng bọn họ vừa thấy nhau, cả ba người đều kinh hãi.

Nguyên nhân khiến Dương Hạo giật mình là trên tay một trong hai người còn có một miếng lương khô lớn.

" Các ngươi vừa rồi nói muốn ăn, chính là lương khô sao ?" Dương Hạo chợt hiểu ra.

Chỉ thấy tên đạo mộ ngây ngốc gật đầu hỏi : " Ngươi là ai ?"

" Ta là gia gia của ngươi !!!" Dương Hạo phẫn nộ rống to lên. Hắn quả thực là ngã đến u mê đầu óc, tự nhiên lại nghe bọn họ nói nhảm, đem cái thứ được còn đáng chết, cũng không biết có thể ăn được hay không nuốt vào, sau này, cũng không biết có tạo thành bệnh căn gì không nữa. Vừa lên tiếng phát ngôn chợt trong bụng Dương Hạo hình như khê đau .

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Cái Bụng Biết Nói

Hai tên đạo mộ bị Dương Hạo mắng liền tỉnh lại, dù sao khi rút vũ khí trên lưng xuống rồi thì bọn họ cũng sẽ không khách khí với người khác, nói giết là sẽ trực tiếp giết liền.

Câu mắng của Dương Hạo vừa nói đã không thể trở lại, mặc dù hắn bây giờ đang siêu cấp hối hận, lại nhìn về phía hắc động thật sự là cảm giác được thiên đường đang ở rất gần, rất gần.

Bụng càng ngày càng đau, nhưng lại có một cỗ nhiệt lượng giống như lửa đốt từ bụng dưới bốc lên.

" Mẹ ời !!!" Dương Hạo kêu to, hắn trơ mắt chứng kiến tự miệng hắn bất chợt phun ra một ngọn lửa màu đỏ rồi sau đó trước mắt tối sầm đã sớm không còn tri giác nữa.

Đến khi Dương Hạo tỉnh lại cái cảm giác toàn thân đau như bị kim châm không hề biến mất, bất quá sau khi hắn mở mắt cảnh tượng trước mặt lại làm cho Dương Hạo còn toàn quên đi thống khổ.

Chỉ thấy ở bên trong huyết động này, khắp nơi đều là máu tươi, thi thể hai tên đạo mộ đã thất linh bát lạc, ngay cả cổ mấy đao móc chuyên dụng cũng bị bỏ nằm trên mặt đất, chỉ có mấy cái nút bấm là vẫn còn phát ra quang mang.

Dương Hạo nhìn lại đôi tay hắn, cả hai đều dính đầy vết máu còn chưa khô kịp, trong đầu Dương Hạo chợt bùng lên ý niệm.

Chính mình đã giết hai tên đạo mộ sao ?

Ý nghĩ đột nhiên nảy ra lập tức khiến Dương Hạo kinh hoàng, hắn như thế nào cũng không nghĩ thông, làm thế nào hắn lại có thể giết chết hai tên đạo mộ với vũ khí cầm trong tay được ? Mặc dù căn cứ pháp luật để quốc thì hắn là do tự vệ nên mới phản kháng, hơn nữa giết chết người đạo mộ cũng không

xem như vì pháp, chỉ có điều cảm giác lần đầu tiên giết người vẫn khiến Dương Hạo không dễ nuốt trôi.

Hắn hét to lên hướng về phía trước chạy đi, tựa hồ tưởng rằng chỉ cần chạy là có thể đem tất cả mọi chuyện đều quên được.

Nhưng rất nhanh Dương Hạo đã huých vào tường. Rõ ràng là hắn không hề ý thức rằng mình vẫn đang ở trong mật thất sâu dưới lòng đất, Dương Hạo ngã quay về phía trước dưới chân cái động khẩu bên trên, nơi này tứ phía đều trống trơn, ngay cả một điểm đặt chân cũng không có, làm thế nào có thể chạy đi được chứ ?

Có lẽ cả đời cũng chỉ có thể đứng ở trong mật thất này sao?

Đang lúc Dương Hạo tuyệt vọng đột nhiên một thanh âm quái dị vang lên : " Nhảy !"

" Nhảy ?" Đầu óc của Dương Hạo vẫn còn đang mơ hồ, căn bản không để ý thanh âm đó từ nơi nào phát ra " Nhảy thế nào, dù có nhảy cũng không thể qua tới năm thước kia, cho dù dụng phi hành thuật cũng không thể bay cao như vậy được."

" Nhảy !!!" Thanh âm kia lại vang lên, không có gì khác, chỉ thúc giục Dương Hạo. Dương Hạo tức giận dậm chân : " Nhảy thì nhảy, mà ta nói cho người rằng sẽ không có khả năng nhảy tới đâu."

Để khẳng định lời nói của mình, Dương Hạo thật sự dùng sức bật mạnh thân mình. Với thành tích bình thường của môn thể dục khi không được phép sử dụng phi hành thuật Dương Hạo quả thật không thể nhảy cao được.

Nhưng hôm nay kỳ tích đã xảy ra, Dương Hạo vừa bật liền lên cao, chỉ nghe tiếng gió rít bên tai, một lần tùy tiện bật thân đã có thể bật chừng ba thước. Mặc dù còn có một đoạn khoảng cách mới tới chỗ cửa động khẩu nhưng sự kiện này đã khiến Dương Hạo tròn tròn mắt, cho dù là từ nơi cao ba thước rơi xuống cũng chẳng hề gây cho hắn cảm thấy đau chút nào.

" Chân của ta làm sao vậy ?" Sau khi rơi xuống đất Dương Hạo còn bắt đầu hoài nghi đôi chân hắn có vấn đề.

" Nhảy !!!" Thanh âm kia cơ hồ đang rít lên .

" Được rồi, được rồi." Lúc này không cần phải nói thêm Dương Hạo cũng biết hắn phải nhảy, có kinh nghiệm lần trước nên giờ hắn liền nhắm chỗ cửa động khẩu, dụng toàn lực nhảy lên.

Giống như một mũi tên, Dương Hạo hình như là bị bắn ra ngoài vậy, chỉ nháy mắt hắn đã bay ra khỏi động khẩu kia. Nhìn ánh nắng sáng rõ, hô hấp không còn vị ẩm ướt nữa, Dương Hạo cảm giác dường như hắn đang nằm mơ, mọi chuyện vừa phát sinh dưới mật thất hết thảy không thể là thật được.

Giờ trên núi đã không còn một bóng người, Ngã Ti ba người bọn họ quả nhiên đã bắt kẻ Dương Hạo sống hay chết. Hắn đứng lặng một lúc rồi mới chậm rãi đi về phía học viện. Mới vừa bắt đầu đi, chợt lại nghe được thanh âm giống như âm hôn bất tán giục : " Chạy !!!"

" Chạy ?" Dương Hạo nháy mắt, thật ra hắn cũng không hề ngu ngốc, tự nhiên rất nhanh tỉnh ngộ, tự mình có thể nhảy rất cao, nhưng không biết chạy có thể mau đến thế nào a?

Đến khi Dương Hạo thật sự guồng chân hắn mới bắt đầu khiếp sợ. Thì ra một người cũng có thể bay trên mặt đất, hai chân hắn như được dùng thuốc kích thích vậy, cả người quả thực biến thành một mũi tên bắn đi, ngay cả cảnh sắc hai bên đều không thể nhìn rõ.

Vốn cần một tiếng mới có thể về nhưng Dương Hạo mới dụng vài phút đã xong, ở đoạn cuối đường ra khỏi núi Dương Hạo còn phải gắt gao ôm lấy một gốc cây đại thụ mới ngừng lại được.

Quay đầu lại xem quãng đường mình vừa chạy mà miệng hắn không thể khép lại được, cũng không biết chuyện gì đang xảy ra hắn dường như đã biến thành một siêu nhân, nếu thật sự có thể vĩnh viễn bảo trì tốc độ này vậy phi hành thuật còn để làm chi ?

" Chậm !" Thanh âm kia lại vang lên, nhưng dường như có vẻ rất khinh thường. Đến tận lúc này, Dương Hạo mới đột nhiên nhớ tới thanh âm này tựa hồ đã xuất hiện rất nhiều lần rồi, hắn liền quay phải ngo trái, bốn phía đều tĩnh lặng, mặc dù đã đến gần phạm vi của học viện nhưng vẫn không gặp người nào đi lại.

Dương Hạo chợt toát mồ hôi..... Mặc dù Lôi Mông Tinh cao cấp học viện lịch sử đã lâu, nhưng có rất ít truyền thuyết nơi này có quý, chẳng lẽ ngay cả loại chuyện không may này cũng xảy ra với hắn sao ?

" Người..... Là ai ?" Dương Hạo cố gồng mình lên gân hỏi.

" Ta là gia gia người !" Rõ ràng là bất chúc ngữ khí câu chửi của Dương Hạo vừa rồi, chỉ là thanh âm có vẻ già nua cùng phần nộ.

" Ta đâu đắc tội người sao lại mắng ta !" Đột nhiên Dương Hạo trừng mắt, hét lên tựa như đang chuẩn bị lật mặt tên giả thần giả quỷ kia ra đến nơi .

" Người còn không có đắc tội ta ?" Thanh âm nọ dường như bùng nổ " Người đã hại chết ta rồi ."

Dương Hạo ngạc nhiên : " Người không phải là quý hồn của hai người đạo mộ vừa rồi chứ ?"

" Trộm cái rắm !!!" Thanh âm có chút ngạo nghễ " Ta mà là loại người hạ cấp đó sao ?"

"Vậy thì tốt....." Dương Hạo đã yên tâm hơn "Vậy khẳng định không phải là ta hại chết người, người nhận làm người rồi."

Dương Hạo chắc chắn, hẳn rất xác tín chưa bao giờ hại người nào khác. Nhưng thanh âm kia dường như bạo nộ quát lên : "Đương nhiên là tên tiểu vương bắt đầu người hại ta mà, người khiến ta hảo cảm, chắc chắn không ai hỗn đản hơn người."

"Ta làm gì?" Dương Hạo ủy khuất hỏi, hôm nay quả là ngày xui tận mạng của hắn "Ta hại người ở đâu?"

"Người vừa rồi có phải đã ăn một viên đại dược còn đúng không?"

"Đúng a." Dương Hạo nhớ lại lúc dưới mặt thất quả có ăn một viên dược còn "Khó nuốt lắm, nếu không gặp đám đạo mộ ta cũng chẳng ăn."

"Hỗn đản!!!" Thanh âm kia chợt nổi giận nghe run lên như sấm sét "Vậy người chính là đã đem ta ăn vào đó."

"Uy, lão bá, ta chỉ là ăn dược còn làm sao có thể là người được!" Dương Hạo từ thanh âm mà nhận ra người kia là một lão nhân "Lão bá, người đi ra nói chuyện bình thường với ta đi, cứ thế này ta thấy kỳ lắm."

"Đi ra cái rắm!" Lão bá kia đáp lại luôn "Ta đang ở trong bụng người, làm thế nào đi ra được?"

"Bụng?" Dương Hạo choáng váng, hắn cúi đầu, cẩn thận lắng nghe, thanh âm vừa rồi hình như thật là từ trong bụng hắn vang lên.

Phúc ngữ? Hắn chưa có luyện qua.

Yêu quái? Cũng không giống? Dương Hạo sàu mi khó kiểm (nhú mày nhăn mặt) đặt mông ngồi xuống, thanh âm run run : "Uy, lão bá, người không có chuyện gì, trốn trong bụng ta để làm chi, đi ra có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Không Thể Ăn Được

Vị lão bá kia một chút cũng không muốn thương lượng : "Nếu có thể đi ra, ta ở nơi này làm chi, là người đem ta nuốt vào, muốn trách chỉ có thể trách người đi."

Dương Hạo cúi đầu, nghe thanh âm từ trong bụng mình vọng lại quả thực suýt ngất xỉu : "Ta chỉ là ăn dược còn thôi, như thế nào ăn phải người chứ, lẽ nào người chỉ nhỏ như một con ruồi thôi sao?"

"Đồ ngốc!! Chính thức cao nhân, sao có thể lấy lớn nhỏ để đánh giá chứ?" Lão nhân khề hừ "Người đã ăn cứu sanh thương của ta nên cũng thuận tiện nuốt cả nguyên thần ta xuống bụng giờ còn dám cãi ta sao?"

"Cứu sanh thương? Nguyên thần?" Dương Hạo còn toàn không hiểu, hắn biết cứu sanh thương, chính là một loại phi thuyền bằng kim loại hình quả trứng thế nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua loại phi thuyền có thể theo được còn nuốt xuống bụng.

"Ta không phải người bình thường..." Lão nhân nộ khí xung thiên "Ta là một Kiếm tiên, đương nhiên không giống với người khác."

"Kiếm tiên?" Dương Hạo lại há to miệng "Chính là siêu cấp cao thủ trong truyền thuyết có thể bay tới bay lui, giết người bằng vô hình phi kiếm sao?"

"Đương nhiên rồi, ta chính là một nhất đại tông sư."

"Chính là..... Nếu lão lợi hại như vậy sao có thể để ta ăn tươi chứ?" Lời này quả đã nói trúng điểm yếu nên thanh âm lão nhân kia lập tức hạ thấp xuống : "Mấy ngàn năm trước, ta đã luyện thành kiếm tiên, nhưng bị cửu nhân ám toán, cho nên bị thương rất nặng không thể làm gì khác hơn đành để nguyên thần xuất khiếu nhập vào trong viên linh đan mong đợi ngày sau."

"Mấy ngàn năm!" Dương Hạo cố gắng cãi để có thể thoát khỏi liên quan "Nói như vậy, mấy ngàn năm trước lão đã chết rồi nên không quan hệ cùng ta."

"Ta chính là chết ở trong tay người đó!" Lão nhân kia dù đã rất rất cao tuổi, nhưng tính tình vẫn nóng nảy "Viên đại dược còn kia là Nê còn đan bên trong chứa các loại kỳ dược, đủ để khiến nguyên thần của ta ngủ mấy vạn năm đợi sau này chỉ cần có người phát hiện ra lập tức có thể khiến ta hồi sinh."

" Lão có thể hồi sinh sao ? Ta thấy lão chỉ mơ mộng thôi."

" Chỉ cần thao tác theo bí kíp ta lưu lại là có thể khiến ta hồi sinh."

" Sao không nói sớm ." Dương Hạo nhớ ra quyển sách lúc bắt được cùng với được còn bèn lập tức từ trong lòng lấy ra đọc qua " Thì ra là một di thư a, nói sớm một chút có phải hơn không."

Dương Hạo mở cuốn cổ thư ra, ngay dòng chữ đầu tiên đã khiến đầu hắn đầy mồ hôi. " Tuyệt không thể ăn!!!"

" Không..... Không thể ăn sao." Dương Hạo lau mồ hôi, bắt đầu ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Lão nhân kia tự nhiên cũng là vạn phần đau khổ : " Đương nhiên là không thể ăn rồi. Vốn chỉ cần dựa theo cách làm ta lưu lại là có thể từng bước khiến nguyên thần ta hồi sinh lại thành người, thế nhưng bây giờ, cả viên đan còn cùng với nguyên thần của ta đều bị người ăn tươi rồi, nguyên thần của ta đành phải ở trong bụng người, còn toàn nhờ vào năng lượng còn thừa của Nê còn đan chống đỡ, nhiều nhất cũng chỉ có thể sống thêm mười năm, hơn nữa tuyệt đối không có khả năng hồi sinh nữa."

Dương Hạo cau mày, lắc đầu nói : " Lão bá, thật sự là xin lỗi, ta quả thực không biết sẽ có hậu quả nghiêm trọng như vậy, ta quả không phải cố ý."

" Thiên mệnh! Là do thiên mệnh." Lão nhân thở dài. Trong bụng chợt truyền ra một tiếng thở dài sâu kín, quả thật là một chuyện siêu quái, bất quá lúc này Dương Hạo cũng không chút nào để ý chuyện đó, hắn hỏi : " Vậy bây giờ có biện pháp gì..... có cách nào có thể khiến người tốt hơn một chút không ? "

" Không....." Lão nhân suy nghĩ một chút, tựa hồ đã nghĩ thông suốt " Để cho lão phu ở trong đan điền người mười năm đi."

" Được! Được! Người thích ở bao lâu thì ở." Dương Hạo miệng đáp ứng ngay lập tức, hắn chỉ là cảm thấy có lỗi với người ta nên cũng bất kể có kỳ quái hay không.

Lão nhân nói tiếp : " Lão phu tự nhiên cũng sẽ không ở không của người, Hỗn nguyên tử ta tung hoành một đời, tuyệt học đầy người, nhất định sẽ truyền thụ cho người, coi như là tiền phòng đi."

" Hỗn nguyên tử ? Bây giờ là thời đại vũ trụ rồi sao còn có thể có loại danh tự kỳ quái vậy....." Dương Hạo khẽ lắc đầu.

" Người không muốn ?" Ngự khí Hỗn nguyên tử chợt bất thiện vang lên.

" Nguyên ý nguyên ý!" Dương Hạo lập tức sử dụng phương pháp đối phó với lão mục ở nhà, đồng ý liên tiếp " Người muốn dạy thì cứ dạy đi."

" Nhưng người phải đáp ứng, sau khi học thành sẽ đi giúp ta một chuyện."

" Muốn ta hỗ trợ a ?" Dương Hạo còn là một người siêu cấp nhiệt tâm, người khác muốn nhờ hắn cái gì, nói giúp là sẽ giúp ngay " Vậy đâu cần đến lúc học thành, bây giờ đi luôn cũng được."

Nói xong, Dương Hạo liền bật dậy, thế nhưng thân thể vừa mới đứng thẳng chợt cảm thấy từ đan điền xuất hiện một trận đau đớn kịch liệt, khiến hắn cơ hồ lại ngã sấp xuống.

" Mẹ ơi." Dương Hạo kêu lên thảm thiết " Ngộ độc hay sao mà đau chết ta mất."

Hỗn nguyên tử ở trong đan điền cười vang : " Ai cho người nuốt loạn đan dược của ta, đồ đầu phải rau cỏ thông thường mà có thể ăn loạn dược chứ."

" Ta cũng xin lỗi rồi, sao còn nỡ phạt ta."

" Ai phạt người ?" Chợt còn nghe được tiếng Hỗn nguyên tử ngáp một cái, quả thực là quá quý dị " Viên đan dược của ta bên trong gồm toàn xuân dược mạnh nhất trong thiên hạ, bình thường chỉ cần liếm một cái đã tương đương với phân lượng của mấy ngàn khóa xuân dược bình thường rồi, huống chi người còn ăn hết cơ chứ."

" A!!!" Tiếng kêu thảm thiết khắp trời, Dương Hạo suýt ngất xỉu còn cố hỏi " Vậy là ta không phải bằng với ăn mấy triệu viên xuân dược sao, còn không lập tức sẽ chết sao ?"

" Yên tâm đi. Khi ta ở trong bụng người đã phong bế viên đan dược kia lại để dùng rồi, không ảnh hưởng tới người đâu."

" Nga, còn may quá." Dương Hạo yên tâm bình tĩnh lại, bất quá rất nhanh, hắn lại cảm giác được có điều dị thường " Thế nhưng tại sao bụng lại vẫn đau như thế ?"

" Hắc hắc....." Hỗn nguyên tử cất tiếng cười đầy xấu hổ " Thật sự là không phải, vừa rồi lúc ta phong bế có để lọt một chút ra ngoài..... Cho nên bây giờ thân thể người đang tràn ngập xuân dược, cho nên....."

" " " "

" Cho nên sẽ thế nào?" Dương Hạo tròn mắt há mồm gât " Ta hẳn là không có việc gì chứ ?"

" Ân..... theo lý thuyết mà nói hẳn là sẽ không có gì quá nghiêm trọng đâu, dù sao cũng chỉ là xuân dược thôi mà." Hồn nguyên tử lại cất tiếng cười gian gian.

" Vậy nếu xét trên thực tế thì sao ?" Dương Hạo quyết làm rõ nên truy tiếp.

Hồn nguyên tử cũng trả lời luôn : " Trên thực tế mà nói. Ngươi sẽ chết !" Hết sức dứt khoát, Dương Hạo lúc này mới rõ, tại sao lão tiểu tử này lại rất sáng khoái mà dễ dàng tha thứ cho hắn, quả là nhân quả tuần còn ngay lập tức.

" Chỉ là xuân dược mà thôi..... Tại sao sẽ chết được ?" Dương Hạo tận lực tỉnh táo, dù có chết cũng muốn hiểu rõ nguyên nhân.

" Mặc dù chỉ là xuân dược, nhưng loại xuân dược này phi thường mãnh liệt, nếu ngươi không có nơi nào phát tiết, nó sẽ khiến ngươi dục hóa phần thân, sau đó huyết mạch bạo liệt mà chết." Hồn nguyên tử không ngừng giải thích rồi chốt hạ " Tổng mà nói thì sẽ chết rất thảm "

Dương Hạo quả thực sắp phát khùng lên hỏi : " Có biện pháp nào giải quyết hay không ? Nếu uống nước mát thì có thể đỡ hơn không ?" Dương Hạo nhớ tới đám đồng học trong túc xá mỗi lúc thêm đàn bà thì đều đi uống nước lạnh cho bớt thêm.

" Sẽ chết nhanh hơn." Hồn nguyên tử chợt đưa ra một phương án " Ngươi tốt nhất nên đi tìm một người đàn bà đi, có lẽ không chừng còn có thể vãn hồi cái mạng nhỏ của ngươi đó."

" Cùng đàn bà ?" Dương Hạo tròn tròn mắt " Ta đâu có ai....."

" Không có!!!" Hồn nguyên tử chợt rống to lên " Ngươi cũng đã lớn như vậy mà ngay cả đàn bà cũng không có, ngươi đừng nói với ta rằng, ngươi còn chưa từng có người yêu chứ ?"

Dương Hạo bắt đầu lúng túng, mặc dù hắn biết chuyện này quả là mất thể diện thế nhưng cũng là có nguyên nhân : " Lúc ta còn nhỏ thì đâu có để ý đến chuyện theo đuổi nữ hài tử. Đợi đến khi bị tuyển vào Lôi Mông Tinh cao cấp học viện, bên cạnh toàn là tầng lớp quý tộc, theo đuổi thế nào a ?"

Lại nhớ tới thái độ của Ngã Ti đối xử với mình hôm nay, Dương Hạo chợt nhói đau.

" Ngốc!" Hồn nguyên tử cất tiếng mắng " Đâu cần ngươi quản đó có phải quý tộc hay không, mau nói cho ta biết, ngươi bây giờ thích ai nhất ?"

" Ngã Ti ." Dương Hạo trả lời với vẻ hữu khí vô lực, hắn vẫn đắm chìm trong thất bại sáng nay.

" Vậy sao còn không mau đi tìm nàng!!!" Hồn nguyên tử rống lên " Chẳng lẽ ngươi còn muốn đợi đến sáu mươi tuổi mới chấm dứt thân xử nam của ngươi ư ?"

Dương Hạo cơ hồ bị tiếng quát nhắc lên, hần mơ hồ chạy về hướng hào trạch của Ngã Ti, lúc này, mặt trời đã sớm lặn, màn đêm bắt đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Mỹ Nữ Kiều Ngạo

Cước trình bây giờ của Dương Hạo quả thật là siêu nhanh, cũng không biết có phải vì ăn quá nhiều xuân dược hay không đã biến hắn thành một siêu nhân bay dưới đất, không tốn lâu thời gian, đã chạy tới khu biệt thự cao cấp ở phụ cận học viện.

Bởi vì đệ tử trong học viện đại đa số đều là quý tộc, cho nên ngoài túc xá của học viện còn có một loạt biệt thự phi thường hào hoa, chuyên dành cho đám đệ tử quý tộc hưởng thụ. Bất quá Ngã Ti còn có chút đặc thù, bởi vì phụ thân của nàng là đại sứ của đế quốc tại Lôi Mông Tinh nên biệt thự của nàng ở khu này cũng là hạc lập quần kê (hạc đứng giữa đàn gà - ý nói siêu cấp xa hoa).

Không chỉ có năm tầng mà trước sau đều có hoa viên rộng vài ngàn m, trên sân thượng còn có một bãi đỗ dành cho phi thuyền chuyên dụng.

Nếu là Dương Hạo trước đây thì phỏng chừng muốn tới gần cũng rất khó, bất quá bây giờ hắn đã thay đổi rất nhiều, không chỉ chạy nhanh hơn nữa nhảy cũng rất cao, bất người đã có thể lên đến hành lang lầu hai của căn biệt thự nhà Ngã Ti.

Quả nhiên, Ngã Ti đang cùng hai kẻ hồ bằng cầu hữu Vương Chí Tuấn cùng Khải Văn nói chuyện phiếm trong phòng khách.

Khải Văn tên đại cầu hùng cũng đứng ở bên cạnh, đang động chứng tự nhiên giờ nắm tay lên, chỉ là trên đầu còn có một miếng bông băng lớn trông rất

bất mắt, vết thương do tảng đá Dương Hạo ném trúng đầu hẳn là rất nghiêm trọng. Vương Chí Tuấn dường như không có chuyện gì, hẳn có vẻ đang lấy lòng Ngã Tỉ ngồi ở bên cạnh.

"Chính là nha đầu kia sao?" Hồn nguyên tử cất tiếng hỏi.

"Uy!" Dương Hạo thiếu chút nữa giật mình rơi xuống đất "Lão nói nhỏ chút có được hay không, để người khác nghe thấy bụng ta biết nói thì sớm muộn gì cũng bị bắt lại như quái vật đó."

"Ta mà hồ đồ giống người sao?" Hồn nguyên tử khinh thường hừ hừ "Ta bây giờ đã nhập vào ý thức của người, nói chuyện chỉ có một mình người có thể nghe thấy, hơn nữa ta còn có thể nhìn thông qua người, nghe cũng thông qua người."

Dương Hạo liền khấn trương lên: "Vậy người có thể giống như quái vật, dụng ý thức của người thay thế ta không?"

"Chuyện đó không có khả năng, nguyên thần của ta cần một thân thể đặc thù mới có thể ổn định, thân thể của người căn bản là không được." Hồn nguyên tử xóa bỏ lo lắng của Dương Hạo rồi giục tiếp "Người nên tính xem phải làm gì bây giờ đi, không lâu nữa người sẽ mất mạng đó."

"Đó cũng là do lão làm hại." Dương Hạo hạ thấp giọng ảm ức "Lão mau nói cho ta biết, phải làm như thế nào?"

"Chuyện này còn không đơn giản sao." Hồn nguyên tử ha ha cười to "Người cướp lấy nha đầu bên trong kia là có thể phát tiết được tính của xuân dược trong thân thể người ra rồi."

"Cướp? Cướp cái rắm!" Dương Hạo buồn rầu cãi lại "Ngã Tỉ còn không lý đến ta, ngay cả ước hẹn cũng không đồng ý, càng huống chi là làm bạn gái của ta cơ chứ!"

"Ai nói cần nàng làm bạn gái của người?"

"Vậy làm sao có thể lên giường?" Dương Hạo càng không hiểu.

"Uy, tiểu bản đàn, đợi người chậm rãi theo đuổi được nha đầu kia thì cũng đã sớm chết lâu rồi, làm sao kịp." Hồn nguyên tử bắt đầu nói ra chủ ý "Ta là muốn người đánh ngất nàng rồi sau đó....."

"Người điên rồi sao!" Dương Hạo quả quyết từ chối "Đó là cưỡng hiếp, sao ta có thể làm loại chuyện đó, nếu muốn theo đuổi nữ hài tử, vốn là phải từ từ."

"Ngừng, người có kinh nghiệm hay là ta có kinh nghiệm" Hồn nguyên tử ý đồ ngang "Đàn bà thôi, khi chưa cướp được thì còn không cho người biết bộ mặt thật, đến lúc người cướp được rồi thì có thể muốn làm gì thì làm đó."

"Ta không phải sắc lang giống như lão." Dương Hạo cứng đầu không nghe lão già kia nói nữa đồng thời chuẩn bị rời khỏi nhà Ngã Tỉ.

Thế nhưng, Hồn nguyên tử chợt nhắc hẳn: "Nếu người hôm nay không cùng đàn bà thì thật sự sẽ chết đó, đừng nói ta không có đề tính người nhé."

"Hôm nay sẽ chết?"

"Ấn." Hồn nguyên tử thanh âm bình tĩnh như chẳng có gì phát sinh "Loại cảm giác đau ở vùng bụng đó cách vài tiếng lại sẽ phát sinh một lần, hơn nữa càng ngày càng đau nhức, tới lần thứ năm máu của người sẽ nghịch lưu, sau đó bạo tử."

Hồn nguyên tử nói rất xác định, biểu là không có biện pháp nào có thể đình chỉ đoạn quá trình đó.

"Ta chỉ có thể....." Dương Hạo muốn nói lại thôi.

"Đúng vậy. Người chỉ có thể tìm đàn bà để phát tiết hết được tính của đan dược mà thôi."

"Đan dược của lão đúng là đồ dỏm, làm gì có ai dụng xuân dược để luyện đan cơ chứ." Dương Hạo thực sự nổi giận, hẳn cũng có đọc qua một vài tiểu thuyết tu tiên, người khác luyện đan đều là dụng tài liệu thần kỳ, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua dụng xuân dược.

"Đó mới gọi là đặc sắc đó." Hồn nguyên tử dường như rất đắc ý.

Dương Hạo ngồi ở trên lan can, hai chân đơng đưa ra ngoài: "Ta vẫn không muốn, mặc dù Ngã Tỉ không tốt ta nhưng cũng không thể làm chuyện được."

"Người tỉnh đi, trên thế giới này nếu không phải người đối với người ta tốt thì người khác cũng đối với người như vậy đâu." Hồn nguyên tử nhắc hẳn "Người hãy nghe xem người ta đang nói cái gì kia."

Nghe lão nhắc Dương Hạo cũng vểnh tai, cố gắng nghe lên. Vương Chí Tuấn cùng Ngã Tỉ đang bàn luận về Dương Hạo.

Giọng Vương Chí Tuấn chẳng có chút lo lắng nào đang vang lên: "Hôm nay tên tiểu tử kia thật là vô dụng, mới bị ta đánh một chút đã vắng đi mất rồi."

"Người thì giỏi rồi. Thế mà bình thường còn khoe khoang với ta rằng tự mình rất lợi hại nữa chứ."

"Nhưng tại tên tiểu tử thú kia vì pháp sử dụng nguyên lực mới có thể như vậy thôi." Vương Chí Tuấn cự lại "Bất quá không ngờ được đem nguyên lực truyền lên thân thể mình sẽ bộc phát ra sức mạnh lớn vậy."

Ngã Ti sắc mặt lạnh lẽo : "Thế diện của ngươi thì tốt rồi, nhưng sao còn muốn kéo ta theo, làm hại ta phải giúp ngươi đem tên đại cầu hùng kia cùng trở về nhà chứ ?"

"Nàng yên tâm đi, không ai biết đâu." Vương Chí Tuấn cười cười "Tên Dương Hạo kia đã ngã xuống giếng, nói không chừng bây giờ đã chết rồi."

"Nếu thực đã chết rồi thì tốt." Ngã Ti phát ngôn chẳng hề động dung "Sau này bớt được có người tới phiền ta, một tên tiểu tử thú mà cũng dám theo đuổi ta."

Dương Hạo ở bên ngoài nghe vậy sắc mặt trắng bệch, hẳn không ngờ thiên sử Ngã Ti của mình mà cũng độc ác như vậy, quả thực nàng chỉ coi hắn như rác rưởi. Tiếp đó, lời Vương Chí Tuấn nói càng làm cho Dương Hạo càng thêm phần nộ.

"Dương Hạo đã chết rồi nếu học viện hỏi tới thì làm sao bây giờ?" Vương Chí Tuấn mặc dù bình thường khẩu khí không nhỏ, thế nhưng dụng việc thì cũng hơi khiếp đảm.

Nhưng Ngã Ti căn bản là không lo chút nào, thản nhiên nói : "Mấy lão già ở học viện mà cũng dám bắt bình với ngươi sao ?"

"Ta không sợ người của học viện mà là lo người nhà Dương Hạo gây sự thôi." Vương Chí Tuấn cau mày rầu rĩ "Đã là bình dân đệ tử thứ ba mất tích rồi, vạn nhất người nhà hắn làm rùm lên sẽ rất khó dẹp yên được."

"Nhất không làm nhị không ngớt, giết hết cả nhà hắn thôi, dù sao đều là bình dân gia tộc, chết cũng không có gì." Ngã Ti mặt không đổi sắc nói chuyện giết người như không, đến cả Vương Chí Tuấn cũng giật nảy người.

Dương Hạo đang ở ngoài cửa sổ nghe lén càng phần nộ đến phát run, hẳn quả thực đã hiểu được cảm giác thiên băng địa liệt là thế nào, Ngã Ti không ngờ lại ác độc đến vậy, bất quá hắn chỉ là muốn theo đuổi nàng mà thôi vậy mà nàng không chỉ muốn giết hắn, hơn nữa lại còn muốn giết hết cả nhà hắn khiến toàn thân Dương Hạo nóng như phát hỏa.

"Ngươi chọn người yêu quả là tinh tế a." Hồn nguyên tử cười trộm.

"Tức chết ta thôi! Tức chết ta thôi!!" Dương Hạo khẽ giậm chân "Vừa rồi lão nói làm thế nào đánh ngất nàng? Mau nói cho ta biết."

"Được rồi, ha ha, tự ngươi cố gắng đi nghe, mà ngươi nghĩ cái loại đàn bà này vẫn thủ tiết sao ?" Hồn nguyên tử nhắc nhở Dương Hạo "Khi nha đầu kia trở về phòng sẽ là lúc cơ hội tới đó..."

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Một Đêm Điên Cuồng

Quả nhiên Ngải Ti không để cho bọn Vương Chí Tuấn nói nhảm thêm nữa, đã lặng lẽ đuổi khéo hai tên nam nhân này ra về, còn mình thì chạy tới phòng mình ở lầu ba.

Không cần Hồn Nguyên tử phải lăm lăm, Dương Hạo cũng biết bản thân nên làm như thế nào, hắn trước tiên nhảy lên bám vào phía bên ngoài cửa sổ gian phòng của Ngải Ti ở lầu ba, rồi lặng lẽ hé mở khung cửa sổ.

"Bây giờ ư? Phải làm sao bây giờ?" Dương Hạo lặng lẽ hỏi.

Ngày hôm nay, quả thật Dương Hạo đang tức đến điên, Ngải Ti kia thật ác độc khi muốn làm thương tổn đến người nhà của hắn, đây là điểm mà Dương Hạo khó có thể bỏ qua.

Ngải Ti thay nội y, nằm trên chiếc giường tròn lớn của mình và theo dõi chương trình quảng cáo về các sản phẩm làm đẹp trên kênh truyền hình của đế quốc, một chút cũng không ý thức được bên ngoài có động tĩnh gì khác thường.

"Đưa tay vào trong cửa sổ đi." Hồn nguyên tử lên giọng dạy dỗ, "Đừng có mà nháy mắt đó nghe chưa."

Dương Hạo quả nhiên không hề nháy mắt, hắn đã sớm dự liệu tới cái lão đầu trong bụng của mình sẽ làm ra hành động gì đó thật kinh người, nhưng,

nhưng mà hấn không ngờ tới, tự nhiên lại có nhiều điểm cổ quái đến vậy.

Chỉ thấy trên đầu ngón tay của Dương Hạo đang bốc lên từng làn sương khói màu hồng phấn, làn sương khói này mang theo một mùi thơm thật kỳ dị, chỉ trong chốc lát đã tràn ngập khắp phòng ngủ của Ngải Ti.

Dương Hạo nhanh chóng hỏi: " Là cái gì thế?"

" Ta đã khiến cho một chút được tính bên trong cơ thể của ngươi phát tán ra ngoài." Hồn nguyên tử quả thực đúng là một tên đạo tặc hái hoa, " Ta dám cam đoan bất kể là dạng nữ nhân gì cũng không có biện pháp nào chống cự đâu."

" Thế thì sao?" Dương Hạo ngệt mặt ra như một cái đầu heo vậy, hấn chẳng hiểu chút gì cả.

" Đương nhiên là để ngươi đề ra muốn làm gì thì làm chứ sao, đồ ngu!" Hồn Nguyên tử tức muốn chết, thật là không nghĩ ra, lão thiên lại để lão chui vào trong thân thể của một tên đàn độn khờ khạo thế này.

Dương Hạo cẩn thận nhìn vào trong phòng, quả nhiên, khi làn sương khói màu hồng phấn này tràn vào bên trong, tình hình của Ngải Ti đã có chút biến hóa, vừa rồi nàng ta chỉ chăm chú nằm xem TV, nhưng bây giờ ánh mắt tự nhiên nhắm nghiền lại, nàng ta nằm vật ra giữa giường, trên khuôn mặt lấm tấm mồ hôi.

Màn sương khói càng ngày càng đậm hơn, khiến cho gian phòng rộng lớn của nàng ta nhanh chóng biến thành một cung điện màu phấn hồng đầy mờ ảo. Mà thần thái của Ngải Ti cũng cực kỳ quái dị, nàng ta nằm trên giường không ngừng uốn éo thân thể, giống như thập phần thống khổ vậy.

Còn có một thanh âm vô cùng dụ hoặc êm tai được phát ra từ sâu thẳm bên trong cổ họng của nàng ta. Nam nhân nào nghe được những thanh âm thế này đảm bảo xương cốt sẽ kêu lên rằng rắc.

"Tiểu tử, vận khí của ngươi cũng không tồi đó chứ." Hồn nguyên tử lại bắt đầu truyền thụ kinh nghiệm, "Ngươi hãy cố mà thu phục được nàng ta, sau này ngươi có thể có được phúc khí rất lớn đó."

"A!!!" Dương Hạo còn chưa mở miệng trả lời, thì hấn đã cảm giác được bên trong bụng truyền đến một trận đau đớn rất kịch liệt, khiến cho hấn khụy xuống, phải đem hết toàn lực mới không bị ngã lộn ra đất (ngã từ tầng ba xuống thì =. =!!!). Vào lúc này, đau đớn trong bụng hấn lại càng kịch liệt hơn, thời gian những đau đớn hành hạ hấn cũng kéo dài hơn.

Dương Hạo hiểu rất rõ ràng, nếu như hấn thật sự không thể phát tiết ra hết được tính của những đan dược có trong cơ thể hấn, phỏng chừng hấn rất khó để có thể nhìn thấy được mặt trời vào ngày mai. Nhưng trong lòng lúc này chỉ còn sự ác độc, hấn không quan đến những khó chịu trong người nữa, hấn xoay người tiến vào trong phòng của Ngải Ti.

Đi tới bên cạnh chiếc giường trong khuê phòng của Ngải Ti, trong cổ họng của Ngải Ti cứ liên tục phát ra những tiếng rên rỉ lúi rúi, khiến cho người ta nghe xong mà toát hết cả mồ hôi. Lúc này, Ngải Ti cũng không khác bao nhiêu đã bị xuân dược làm cho mê man, nàng ta đã thoát khỏi sự trói buộc của lớp áo ngủ trên người, vóc người đầy những đường cong lồi lõm tuyệt đẹp cơ hồ đã không còn gì che đậy hoàn toàn lộ ra trước mắt của Dương Hạo.

Nhưng lúc này Dương Hạo đúng là bó tay chẳng làm gì được cả.

" Bây giờ nên làm sao bây giờ?" Dương hạo không ngờ lại chẳng biết tiếp theo phải làm gì. "Uy, Hồn Nguyên tử lão bá, mau dạy cho ta đi."

" Cái này cũng cần có người dạy sao " Hồn Nguyên tử thực sự á khẩu, " Ta mặc kệ ngươi, ngươi tự mình đi mà làm, ta phải đi nghỉ ngơi trước đã, sau khi ngươi làm xong chuyện, ta sẽ lại tới tìm ngươi."

Nói xong, thì không còn tiếng động gì nữa.

Dương Hạo luống cuống nói: "Hồn Nguyên tử lão bá? Hồn Nguyên tử lão bá?" Kêu gọi cả nửa ngày mà chẳng ai lên tiếng đáp lại hấn cả.

Dương Hạo bị ép phải " tự lực cánh sinh", bắt buộc dĩ phải cẩn thận quan sát Ngải Ti. bản thân hấn đêm ngày mơ tưởng đến nữ nhân, lúc này trên giường lại đang có người đẹp không ngừng uốn éo thân thể thế này, nếu là người khác, sợ rằng đã sớm nhảy chồm lên giường rồi. Đáng thương cho Dương Hạo cả một chút kinh nghiệm cũng không có, nhìn thấy bộ dạng đầy vẻ đau khổ của Ngải Ti, hấn lại còn hỏi chuyện đầy hảo tâm: "Nàng Nàng không sao chứ."

Ngải Ti đã sớm mê man đến thất huân bát tổ (ý nói mê man đến mức chẳng còn biết gì), nghe được thanh âm, bèn ôm chặt lấy Dương Hạo, thân thể không ngừng chà sát vào người hấn.

Dương Hạo cảm thấy Ngải Ti trước mắt hấn càng lúc càng trở nên xinh đẹp hơn, thân thể của nàng lại càng lúc càng nóng bỏng hơn.

Một cổ cảm giác mơ màng choáng váng xông thẳng lên đại não của Dương Hạo. Bên trong giang ngoạ thất (phòng ngủ) này, khắp nơi đều tràn ngập xuân tình, Dương Hạo lúc này đã hít phải rất nhiều, cho nên được tính cũng đồng thời phát huy trên người hấn.

Điều này cơ hồ đã khiến Dương Hạo mất đi ý thức tự chủ của mình, hấn cũng cảm thấy bản thân phát ra một tiếng rên khe khẽ, sau đó rồi hấn ôm chặt lấy Ngải Ti.

Cuối cùng, có một cổ cảm giác sượng khoái khiến người ta dục tiên dục tử, không ngừng cuốn tới

Đêm nay tuyệt đối là một đêm điên cuồng.

Khi ánh nắng của ngày mới chiếu vào trong phòng, khiến Dương Hạo tỉnh lại trong sự ám áp, hần mở mắt ra thì phát hiện, cái giường lúc ban đầu đã trở nên tối tăm đến mức thâm, lớp đệm cũng như ga trải giường đều bị xé rách tả tơi vung vãi khắp nơi. Còn hần thì đang nằm chính giữa của cái giường đó.

Ngài Ti đang nằm trên người của Dương Hạo, bộ ngực căng tròn đầy đặn của nàng đang dán chặt trên tay của Dương Hạo.

Chứng kiến tình hình thế này, cho dù có là kẻ ngu ngốc đến đâu đi chăng nữa cũng sẽ đoán ra chuyện gì đã phát sinh, phản ứng đầu tiên của Dương Hạo không phải là vui mừng hay cao hứng, mà là sợ hãi.

Ngày hôm qua chỉ vì một phong thư tình, mà hần thiếu chút nữa đã bị Ngài Ti kiểm người đến giết hần, thế mà buổi sáng hôm nay khi tỉnh lại, hai người đang nằm chung một chỗ với nhau, vạn nhất khi Ngài Ty tỉnh lại, nàng còn không phải là lập tức kêu mấy vạn người truy sát hần cho tới khi hần biến thành một khối thịt lớn hay sao.

Khi nghĩ như vậy, Dương Hạo đã quyết định được chủ ý, trước lúc Ngài Ty tỉnh lại thì hần phải chuẩn bị, ít nhất là không để bị bắt tại trận, ở chỗ này đâu đâu cũng có những cảnh vệ sử dụng Đẳng Không Khí (thứ dụng cụ có thể giúp người ta bay trên không), chỉ cần Ngài Ti la lên một tiếng, ít nhất cũng phải có đến mấy trăm người chạy tới.

Thế nhưng sự thật bao giờ cũng trái ngược với mong ước của mỗi người, khi Dương Hạo phi thường cố gắng không để cho lòng mình loạn động khi rút cánh tay khỏi bộ ngực căng mọng của Ngài Ti, nữ nhân này không ngờ đã mở mắt.

Dương Hạo như hóa đá ngay tại trận, tất cả mọi cơ nhục trên người cũng cứng đờ ra, ngay cả khóe mắt cũng không có chút động đậy. Dương Hạo bị dọa cho đến ngay cả một lời cũng không nói ra được, hần chỉ chờ Ngài Ti hét lớn một tiếng, sau đó mình sẽ bị tống vào hắc lao, cả đời cũng không thể thoát ra ngoài.

Thế nhưng cảnh tượng sau đó lại khiến Dương Hạo vĩnh viễn không thể quên được. Ngài Ti không hề có một chút ý tứ ngạc nhiên kinh hãi gì cả, ngược lại nàng còn thuận thế xoay người, lại tiếp tục trèo lên người của Dương Hạo, hôn Dương Hạo đầy nóng bỏng nhiệt tình.

Dương Hạo thở còn không ra hơi: "Ngài Ti Ngài Ti"

"Ưm, chàng làm gì thế." Bị Dương Hạo đẩy ra, vẻ mặt của Ngài Ti trở nên mất hứng,

Dương Hạo trừng mắt thật lớn nhìn mỹ nữ đang quần quít bên cạnh hần, hần giật mình đến mức hàm dưới như muốn rớt ra. Ngài Ti không hề có vẻ muốn báo cảnh vệ bắt Dương Hạo, mà ngược lại nàng dán chặt vào người Dương Hạo giống như hần đã là tình nhân trong nhiều năm qua của nàng.

Dương Hạo nhìn Ngài Ti, quả thực giống như đang nằm mơ vậy, hần bắt đầu sờ soạng da thịt của Ngài Ty.

Động tác của Dương Hạo có chút vụng về, khiến cho Ngài Ti buồn cười đến mức ngật ngưỡng: "Ngốc ạ, chàng còn phải để ta dạy hay sao."

Ngài Ti quả nhiên là người cực kỳ chủ động, đêm qua hai người đều mơ mơ màng màng, làm gì thì đến chính bản thân cũng không biết, nhưng bây giờ, Dương Hạo cảm thấy khoan khoái khoái đến mức ngây người, thật giống như kinh nghiệm " nhìn người " của Hồn Nguyên tử, Ngài Ti đúng là một " đối thủ " xinh đẹp trên giường của mọi nam nhân. Tiếng kêu rên vong tình của Ngài Ti vẫn còn vang vọng trong màng nhĩ của hần.

Dương Hạo còn tưởng rằng có thể cứ tiếp tục hôn nàng như thế, thế nhưng khi hai người đang lúc như say như mê, thanh âm có chút khản trương dồn dập của Hồn Nguyên tử vang lên.

" Có người đến ! Còn không mau chạy!!!"

Dương Hạo giật cả mình, hần bật dậy khỏi giường, đưa tay che miệng của Ngài Ti. Chỉ nghe thấy từ bên ngoài cửa truyền lại tiếng bước chân đang đi trên cầu thang, càng lúc lại càng gần hơn.

Ngài Ti lè lưỡi, cắn yêu vào lỗ tai của Dương Hạo: " Cha của ta tới đó, chàng mau trốn đi."

Dương Hạo toát hết cả mồ hôi a, cha của Ngài Ti chính là một vị quan lớn của đế quốc, cho dù quan viên trong Chính phủ của Lôi Mông Tinh khi nhìn thấy lão cũng phải gập đầu khom người, nếu hần và con gái lão bị lão bắt ngay tại trận thế này, không phải là quá thảm hay sao.

Dương Hạo vừa nhanh chóng vừa gọn gẽ mặc lại ngoại y có chút rách rưới của gã, cũng mặc kệ việc Ngài Ti nghịch ngợm lôi kéo hần, hần xoay người một cái thì đã nhảy ra khỏi cửa sổ.

Thân thể của hần so với lúc hôm qua tựa hồ nhẹ nhàng hơn, trực tiếp nhảy từ lầu ba cách mặt đất tới hơn mười thước xuống đất, nhưng khi hần tiếp đất, chân của hần chẳng có chút cảm giác đau đớn, trong bụng cũng không có cảm giác các mạch máu như muốn vỡ ra.

Dương Hạo giống như là mới vừa tỉnh giấc khỏi giấc mộng xuân, toàn thân có vẻ sáng khoái, nhanh chóng phóng về phía trường học.

Thế nhưng hần lại không biết, những phiền phức chân chính bây giờ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 7: Mỹ Nữ Đồng Đường

Không biết là sớm hay là muộn, thế nhưng lúc Dương Hạo một đường chạy như điên về học viện thì đã sớm vào học rồi. Dương Hạo nhìn thấy trên bục giảng chính là giáo viên môn ngự vật thuật Lam sir, toàn thân hấn chột nổi gai.

Trong tất cả các sư phụ Dương Hạo đại khái sợ nhất Lam sir, người sư phụ mang kính mắt thoát nhìn có vẻ văn nhả này thực tế có bản lĩnh đệ nhất lưu nguyên lực, hơn nữa còn là cao thủ cấp chuyên gia của ngự vật thuật, tối kinh khủng chính là Lam sir đối với những đệ tử nhìn không vừa mắt sẽ không chút nào lưu tình. Mà Dương Hạo chính là một trong các đệ tử Lam sir tối ghét nhất, bởi vì từ lúc Dương Hạo nhập giáo tới nay, ngự vật thuật học chưa đạt mức trung bình, đến bây giờ ngay cả một mảnh vũ mao (một cái lông) cũng chưa từng lay động được, vĩnh viễn lưu lại ở trong sơ cấp ban.

Quả nhiên, lúc Dương Hạo cố gắng lặng lẽ từ góc tường tiến vào phòng học thì một viên phấn chuẩn xác đập trúng đầu hấn.

"Đi muộn ! Lại đi muộn!!!"

Lam sir hai tay thi triển thủ thế ngự vật để viên phấn không ngừng biến hóa phương hướng, gõ tới tấp xuống đầu Dương Hạo đến khi ngồi xuống mới dừng.

"Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, ngự vật thuật là khóa trình quan trọng nhất trong học viện, các ngươi nếu ngay cả môn trụ cột thuật này đều cũng học không được vậy sau này cũng chỉ có thể làm tạp công thôi."

Lam sir vẻ mặt đầy tức giận, hấn đang nói thì từ chỗ Dương Hạo vừa mới ngồi xuống lại phát ra "Bùm" một tiếng nổ. Bụi mù tứ tán, Dương Hạo đầu đầy vụn giấy. Trên tay hấn còn có một quyển sách đã bị nổ nát bầy. Thoạt nhìn, có vẻ bị người cải tạo thành một quyển sách kích nổ.

Cả phòng học đều không ngớt vang tiếng cười to, Dương Hạo hung hăng trừng mắt nhìn sang người ngồi cạnh hấn, ở chỗ này, duy nhất có bản lĩnh biến quyển sách thành lựu đạn cũng chỉ có người ngồi cùng bàn A Mạn Đạt, năng xuất sanh từ một khoa kỹ thể gia, học tập chẳng biết có tốt hay không, dứt khoát chỉ học môn công trình học mà rất ít người chịu học.

Nữ hài từ bây giờ, học make up học còn tranh không kịp, làm gì có ai đi học chế tạo máy móc giống như nàng. A Mạn Đạt chỉ mặc một chiếc áo cộc cùng với quần bò cộc, trên bàn còn bày đầy người máy tự động, đám máy móc tự động đó đối với Dương Hạo siêu cấp không hữu hảo, không ngừng khua tay hướng Dương Hạo thị uy, như thể nói cho hấn ngàn vạn lần đừng làm gì bất lợi với chủ nhân chúng.

Kỳ thật Dương Hạo cho dù có dũng cảm hơn nữa, cũng không dám trêu chọc A Mạn Đạt, đó là người con gái tối điên cuồng trong toàn vũ trụ, nếu chọc giận nàng, tuyệt đối sẽ có thể tại nửa đêm bị nàng cải tạo thành một sản phẩm người - máy hợp nhất.

Đáng tiếc, Dương Hạo buông tha cho A Mạn Đạt, thế nhưng Lam sir lại không có buông tha hấn. Vốn đi muộn đã khiến Lam sir rất phần nộ, bây giờ còn dám xảy ra vụ lựu đạn này càng làm cho Lam sir giận không thể kìm chế.

"Dương Hạo! Ngươi muốn học lại hay sao?"

Dương Hạo vội xua tay: "Báo cáo sir, ta không muốn học lại."

"Ngươi từ đại trụ cột thuật cũng học không được, muốn tiếp tục ở tại chỗ này sợ rằng rất khó đó." Ngón tay Lam sir cử động, viên phấn trên đầu hấn tự động bay múa, biểu diễn năng lực ngự vật kinh người "Nếu hôm nay ngươi không thể khiến chiếc lông trước mặt di động, ta sẽ lập tức viết báo cáo, đề nghị hiệu trưởng khai trừ ngươi."

"Hôm nay?"

Dương Hạo ngây ngốc nhìn chiếc lông A Mạn Đạt đưa lại.

Trời ạ, đó là chiếc lông làm bằng gì a, trên bàn người khác đều chỉ là một cái bé bằng đầu ngón tay, thế nhưng thứ A Mạn Đạt đưa lại đây rõ ràng đã qua cải tạo, lớn gần bằng bàn tay Dương Hạo lại toàn bộ đều làm bằng kim chích, vừa nhìn đã biết là A Mạn Đạt đang trêu chọc hấn. Nhưng đáng hận là Lam sir lại làm bộ không nhìn thấy:

"Ân, hảo, bây giờ ngươi điều khiển nó bay lên, ít nhất phải bay lên khoảng 10 phân."

"Ta?"

Dương Hạo há mồm cứng lưỡi, vật này cho dù là người thuộc lớp trung cấp ngự vật thuật cũng không nhất định có thể điều khiển được, càng huống chi kẻ ngay cả sơ cấp ngự vật thuật cũng chưa tập được như hắn.

Nhưng chuyện đã đến mức này, rõ ràng đã không phải do Dương Hạo nữa, Lam sir đã sớm mở tài liệu, tùy thời chuẩn bị viết báo cáo cho hiệu trưởng .

" Tiểu bốn đần, muốn ngươi làm thì làm đi, sợ cái gì?" Hồn nguyên tử không biết từ nơi nào chui ra, đột nhiên nói một câu ngay bên tai Dương Hạo.

" Nhưng ta căn bản không làm được." Dương Hạo quay xuống bụng nói thầm

" Vậy hôm qua ngươi ăn khóa được kia là giả a, ngươi không cảm giác được cả người cảm giác nóng lên sao ?"

Dương Hạo sờ bụng, cảm giác một chút, quả nhiên, từ đan điền hình như là có một tia noãn lưu đang di chuyển theo thân thể mình, loại noãn lưu đó cùng cơn đau nhức ngày hôm qua hoàn toàn bất đồng, lại còn siêu cấp thoải mái.

" Có rồi, vậy thì thế nào, lão đừng có nói với ta rằng xuân được còn chưa có giải nha."

" Tiểu bốn đần, đó là chân khí mà được tính xuân được hóa thành, khiến ngươi càng thêm mạnh hơn so với người khác, cho nên ngươi mới có thể nhảy cao chạy nhanh, sợ gì chuyện để cho một chiếc lông bay lên ."

" Thật vậy chăng?" Dương Hạo bán tín bán nghi, toàn bộ tinh thần hắn chăm chú nhắm ngay chiếc lông sắt kia dùng hết toàn lực rống to :

" Lên !!!"

Thi triển thủ thế ngự vật thuật, quả nhiên thanh thế mười phần, cả phòng học đều không một tiếng động, mọi người trợn mắt há mồm nhìn. Nhìn Dương Hạo nhắm ngay chiếc lông sắt kia kêu, thế nhưng bất kể hắn cố gắng thế nào, chiếc lông đều như là đang ngủ, hoàn toàn không nhúc nhích lấy một chút.

" Không được rồi!" Dương Hạo gấp đến đầu đầy mồ hôi, hướng xuống Hồn nguyên tử cầu cứu.

Không đợi Hồn nguyên tử lên tiếng, viên phấn của Lam sir đã lại :

" Ngươi đang làm gì vậy ? Ngay cả nguyên lực cũng không biết vận dụng, chỉ bày ra thủ thế là có thể xem như ngự vật thuật sao ?" Dương Hạo bị viên phi phấn chọi tá là mặc dù rất đau, nhưng cuối cùng cũng phát hiện vấn đề của mình là tại sao. Tất cả trụ cột thuật căn cơ đều là nguyên lực, cho nên lúc lợi dụng ngự vật thuật để giá ngự vật phẩm, đầu tiên phải ngoại phát nguyên lực.

Dương Hạo chỉ là lấy thế mà không có phát xuất nguyên lực, đương nhiên không có khả năng khu động chiếc lông. Nghĩ thông suốt được vấn đề, Dương Hạo lại tin tưởng làm lại, hai tay hắn giao xoa, ngón tay hướng lên trời, nguyên lực trong thân thể bỗng bật phát ra :

" Phi !!!"

Theo tiếng hô của Dương Hạo, chiếc lông sắt vốn tuyệt đối không thể nào bay lên chợt như là hỏa tiễn phát ra. Mọi người chỉ thấy một bóng đen bắn lên, sau đó đã không thể tìm được tung tích chiếc lông nữa, chỉ còn ở trên trần phòng học một cái lỗ nhỏ nhỏ lộ ra bầu trời màu lam bên ngoài .

Thoạt nhìn tựa như..... như là Dương Hạo điều khiển chiếc lông, hơn nữa còn bắn thùng trần nhà.

Lam sir không thể tin nhìn lên trần phòng, cái lỗ nhỏ kia như là một bằng chứng, nói cho hắn, đúng vậy, một màn kia quả thật vừa mới xảy ra. Không chỉ người ngoài mà ngay cả tự bản thân Dương Hạo cũng không dám tin tưởng, hắn biết rõ tự mình ngay cả điều khiển một sợi lông bình thường đều cũng rất khó khăn, thế nhưng bây giờ lại mạnh đến có thể phóng ra hỏa tiễn được?

Nghe nói ngự vật thuật luyện đến trình độ cao cấp, ngay cả phi thuyền đều cũng có thể điều khiển, chẳng lẽ hắn đã đến gần trình độ này sao ?

" Cũng không tệ lắm, cũng không tệ lắm." Hồn nguyên tử cũng rất đắc ý " Không hổ là đồ đệ của ta a, không cần học cũng có bản lĩnh này."

" Uy! Đây là tại sao a, vừa rồi lão nói cái gì chân khí, là cái gì vậy ?"

" Chân khí chính là chân khí , ngay cả cái này cũng không biết, đúng là cô lậu quá văn ." Hồn nguyên tử ngáp một cái " Ta xem ra, tiểu muội ở bên cạnh hình như đối với ngươi có ý tứ a."

" Có cái rắm á! Đừng ngủ nữa, nói cho ta biết đi ?" Dương Hạo hết sức cầu khẩn nhưng Hồn nguyên tử cũng không để ý đến hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Tranh Phong Cật Thổ

Ngược lại chỉ có A Mạn Đạt cất tiếng : " Ngươi đang nói chuyện với ai đó ? "

" Dù sao cũng không phải ngươi." Dương Hạo trả lời tức tối, mặc dù thân hình A Mạn Đạt cũng rất hấp dẫn thế nhưng trong lời nói lẫn hành động một chút tư vị nữ nhân cũng không có, hoàn toàn kém hơn hẳn Ngã Ti, hơn nữa còn thường xuyên trêu cợt Dương Hạo, cho nên Dương Hạo tuyệt đối không tin rằng có ý tứ gì với mình .

" Vừa rồi ngươi làm như thế nào vậy ?" A Mạn Đạt xích lại rất gần, ngay cả đôi gò bồng đảo Dương Hạo cũng có thể thấy được. Hắn vội thu hồi ánh mắt, chỉ nhìn thẳng xuống chóp mũi :

" Rất đơn giản a, dụng ngự vật thuật bình thường thôi ."

" Không phải ." A Mạn Đạt vẫn đắm chìm trong kinh ngạc " Ta đã đặt một máy tăng trọng lực vi hình trong chiếc lông đó, tối thiểu nó cũng nặng hơn mười cân. Chỉ có người đột phá trung cấp ngự vật thuật mới có thể lay động được thôi chứ."

" Máy tăng trọng lực ?"

Dương Hạo ngạc nhiên. Thứ đó hẳn cũng chỉ là nghe nói qua mà thôi, bình thường loại máy đó đều là trang bị của phi hành viên, khi bọn họ tới một tinh cầu có trọng lực thấp hơn trọng lực tiêu chuẩn của đế quốc thì sẽ dụng máy tăng trọng lực để tăng thêm trọng lượng, tránh bị bay loạn lên trên tinh cầu đó. Nói cách khác, chiếc lông đó so với bề ngoài nhìn qua còn nặng hơn rất nhiều rất nhiều, nên nguyên lực cùng ngự vật thuật của Dương Hạo đã xa xa vượt qua tường tượng của chính hắn. A Mạn Đạt dụng ánh mắt kỳ lạ nhìn Dương Hạo :

" Ngươi không phải cả ngày đều lên lên tập luyện mà hôm nay không cẩn thận nên bại lộ đấy chứ ? Dựa theo nguyên lực bây giờ thì phi hành thuật cùng kiếm thuật của ngươi hẳn là đều cũng rất mạnh mới đúng."

Những lời này hóa ra thành nhắc nhở cho Dương Hạo, giờ đây ngự vật thuật đề cao như vậy thì các trụ cột thuật khác có phải cũng có tiến bộ hay không ? Có lẽ nên thử một chút xem đã. Đợi mãi đến khi hết giờ, Dương Hạo lập tức lao ra ngoài, hắn định chạy đến phía sau núi, luyện tập một chút, xem xem thân thể mình rốt cuộc là có dị biến gì. A Mạn Đạt hướng theo bóng lưng của Dương Hạo đang lao ra khỏi phòng học hô to :

" Ta làm cho ngươi một cái Đẳng không khí đó, đến mà lấy !!!"

Dương Hạo một bước không dừng, chỉ xua tay về phía A Mạn Đạt, vẫn tới nay, Dương Hạo đều cũng hy vọng có thể có một chiếc Đẳng không khí, chỉ là hắn quá nghèo nên không thể mua nổi. Không ngờ A Mạn Đạt bình thường vẫn hay trêu cợt hắn, ngẫu nhiên cũng có lúc tử tế a. Bất quá, rất nhanh Dương Hạo đã nhận ra, tự mình xem ra không cần đến Đẳng không khí nữa, hắn chỉ bất quá là đang đi chỉ hơi chút dùng lực, cả người đã nhẹ nhàng như bay lên. Dương Hạo dứt khoát, dụng phương pháp phi hành thuật đem nguyên lực hướng dưới chân phóng thích, trước kia dù Dương Hạo cố gắng thế nào cũng không thể khiến mình bay khỏi mặt đất, thế nhưng hôm nay chỉ bất quá khẽ vận lực thân thể đã bay lên.

" Oa!!"

Dương Hạo hưng phấn kêu to, thoát nhìn, ngày hôm qua nuốt vào khóa dược hoàn kia hóa ra đúng thật là tiên đan thật nên mới cải tạo thân thể nhiều như vậy.

Dương Hạo vội vàng tiến về phía hậu sơn, lại dùng phi hành thuật bất quá đang trong phạm vi học viện hắn chỉ dám để hai chân vẫn dính chặt trên mặt đất, không để người khác phát hiện tự mình có thể bay dễ dàng như vậy.

Ở trong viện diện của quý tộc này, bình dân đệ tử lúc nào cũng phải giữ mình, tốt nhất lúc nào cũng phải kém hơn đám quý tộc đệ tử, nếu không sợ rằng sẽ chết rất thảm.

Thế nhưng, càng là sợ cái gì, lại càng dễ đụng phải cái đó, Dương Hạo mới bay một đoạn đã phát hiện Ngã Ti cùng Vương Chí Tuấn đang ở phía công học viện. Ngã Ti đang rất phiền nộ mắng Vương Chí Tuấn, còn tên công tử kia vẻ mặt xấu hổ, tựa hồ là đang cầu Ngã Ti giúp gì đó. Dương Hạo thấy mấy người đó đã nhúc nhích, nhất là ngày hôm qua còn cùng Ngã Ti xảy ra chuyện kia, càng không biết sao có thể gặp mặt nên bây giờ có thể được tránh thì sẽ tránh. Cho nên hắn vội xoay người, muốn chuyển sang băng cửa sau.

Đúng lúc mấu chốt, Dương Hạo tự nhiên quên mất kỹ thuật khó nhất của phi hành thuật chính là kỹ xảo chuyển loan (thay đổi góc độ), trong không trung nếu không khống chế tốt lực độ nguyên lực cũng rất có thể xuất hiện sai lệch.

Hắn chuyển loan quá mau, lại là lần đầu tiên dụng phi hành thuật, quả nhiên không có hảo kết quả, một chút liền bay ngang ra ngoài, nặng nề ngã ở phía trước mặt bọn Ngã Ti .

" Ngừng ! Thật là đen đủi."

Dương Hạo đầu đầy đất cát vừa mở mắt ra liền thấy được khuôn mặt đầy lông của Khải Văn, còn có Vương Chí Tuấn đang trợn mắt há mồm.

" Nhìn cái gì vậy, ta cũng đâu phải là quá đẹp trai." Dương Hạo ngồi ở dưới đất, tự nhiên nói giỡn đùa đùa. Hắn thật sự là quá đen đủi, sợ nhất gặp

phải bọn họ, lại hết lần này tới lần khác đều xuất hiện.

"Ngươi chưa chết sao ? " Chính là đại cầu hùng Khải Văn tiên phản ứng đầu tiên " Hay là Quỷ Hồn a !"

"Trời còn sáng làm sao có quỷ!" Ngã Ti thân thiết kéo Dương Hạo đứng lên "Hắn đương nhiên còn sống, nếu hắn chết rồi ta sẽ đòi các ngươi thường mệnh!!"

Thái độ của Ngã Ti đối với Dương Hạo chợt quay ngoắt ba trăm sáu mươi độ ngay cả Dương Hạo đều cũng cảm giác thấy quái dị, càng huống chi đám Vương Chí Tuấn cơ chứ, tên công tử đó quả thực như vừa nuốt sống một lão thử vậy, sắc mặt khó coi cực kỳ. "Tại sao ngươi lại còn sống?" Vương Chí Tuấn tức giận đến tay chân đều cũng phát run "Ta rõ ràng nhìn thấy ngươi rơi xuống hố sâu rồi cơ mà."

"Ta bay đi ra chứ sao ."

Tất nhiên Dương Hạo sẽ không thể đem chân tướng nói ra, nếu không còn không biết sẽ đụng phải phiền toái gì nữa chứ.

"Ngươi cũng biết bay?" Vương Chí Tuấn vẻ mặt miệt thị, ra vẻ bình dân vĩnh viễn cũng sẽ không thể học được phi hành thuật vậy.

Dương Hạo cảm nhận được vẻ vũ nhục trong ánh mắt hắn chợt bùng lên một mối phần hận vô danh :

"Ai nói ta không biết bay, ngoài bay ra ta còn có thể làm rất nhiều chuyện, so với ngươi còn mạnh hơn nhiều !"

"Ngươi dám so với ta ?" Vương Chí Tuấn ưỡn ngực ra đối mặt với Dương Hạo.

Mặc dù xét trên diện mạo, Dương Hạo còn muốn đẹp trai hơn một chút, thế nhưng trang phục hai người thật sự chênh lệch quá lớn, Vương Chí Tuấn mặc cẩm y hoa phục, bên hông còn có thanh đoản kiếm xa hoa, còn Dương Hạo chỉ mặc chiếc áo khoác bình thường.

Về gia thế hai người càng thêm không cần phải nói, Vương Chí Tuấn xuất thân thế gia kiếm thuật nổi tiếng còn Dương Hạo hoàn toàn nhờ vận khí mới có thể đến nơi đây học tập. Trong học viện, Vương Chí Tuấn là người học xuất sắc đều tất cả các loại trụ cột thuật, Dương Hạo lại vĩnh viễn bị đặt ở tầng dưới cùng.

Có thể nói, hai người hoàn toàn không thể so sánh, quả thực chính là như trời cao cùng vực thẳm vậy. Thế nhưng, đang lúc Vương Chí Tuấn thập phần đắc ý Ngã Ti đang lạnh lùng bàng quan lại mở miệng :

"Dương Hạo quả thực mạnh hơn so với ngươi, còn mạnh hơn gấp trăm lần nữa đó."

"Cái gì?"

Vương Chí Tuấn kinh ngạc, quả thực không dám tin vào lỗ tai của mình "Ngã Ti..... Ngươi không phải đang nói giỡn đấy chứ, ngươi lại còn nói tiểu tử thú này còn mạnh hơn so với ta sao?"

"Đương nhiên." Ngã Ti khẳng định. "Hắn mạnh hơn ta ở điểm nào?"

Song nhãn Vương Chí Tuấn chực phun hỏa, cũng không thèm để ý đến mặt mũi lớn tiếng tra hỏi.

"Bởi vì hắn là bạn trai ta." Ngã Ti thân mật tiến tới cạnh Dương Hạo đem đầu dựa trên vai hắn "Làm bạn trai của Ngã Ti ta, đương nhiên tốt hơn bất cứ kẻ nào ."

"Ngươi điên rồi sao, ngày hôm qua còn gọi chúng ta giáo huấn hắn, hôm nay sao lại thành bạn trai ngươi rồi?"

Khải Văn mặc dù chậm hiểu, nhưng lúc này cũng biết tình hình bất thường, hắn cũng bị một màn nghịch chuyển này khiến quay cuồng "Hắn chỉ là một bình dân, thân phận ngay cả ta cũng không bằng, có tư cách gì mà làm bằng hữu của Ngã Ti tiểu thư?"

Vương Chí Tuấn nổi giận đến đỏ bừng mặt, hai tay không ngừng run rẩy, ngay cả nói đều không lên lời, chỉ hừ lạnh.

Nhưng Ngã Ti từ đầu tới cuối cũng không chuẩn bị giữ thể diện lại cho bọn hắn :

"Hôm qua là chuyện hôm qua, hôm nay là hôm nay, ta bây giờ là thích tiểu tử nghèo đó, cần các ngươi quản sao ?"

"Ngươi cho Ngã Ti ăn cái gì vậy?"

Vương Chí Tuấn không dám cùng Ngã Ti tranh luận, lại chuyển con phần nộ lên trên đầu Dương Hạo. Vốn hắn cũng chỉ là một câu nói, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại đều nói trúng chỗ chết. Dương Hạo còn tưởng rằng chuyện mình gây nên đã bị phát hiện, có tật giật mình, cũng không muốn ở chỗ này tiếp tục tranh luận nên kéo Ngã Ti xoay người định đi.

Vương Chí Tuấn tất nhiên là nổi giận, tên bình dân tiểu tử trước mắt không chỉ đoạt bạn gái hắn, còn dùng thái độ khinh thường với hắn, điều đó khiến một quý tộc công tử sao có thể thừa nhận. Vương Chí Tuấn nộ hỏa công tâm cũng không quản nơi này là nơi nào đã rút đoản kiếm ra đâm vào phía sau lưng Dương Hạo .

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 9: Thập Đại Kỳ Thuật

"Cẩn thận!!" Thanh âm Hồn nguyên tử đột nhiên cảnh báo cho Dương Hạo, tiếp đó, nhạy cảm thuật của Dương Hạo khiến hắn cảm giác được sau lưng có một luồng sát khí sắc bén đang tiến tới.

"Làm sao bây giờ?" Dương Hạo lập tức lo lắng, không biết nên làm như thế nào, hiển nhiên là có năng lực nhưng cũng không biết vận dụng như thế nào.

"Tránh đi!! Đồ ngốc." Hồn nguyên tử quả thực hận không thể tự mình tới. Còn may Dương Hạo phản ứng không chậm, hắn đột nhiên nhớ tới, tự mình đã học phi hành thuật, vội nhảy sang bên cạnh, quả nhiên, hắn mang theo Ngã Ti bay lên từ dưới đất, tư thế còn thập phần tiêu sái.

Nhất chiêu của Vương Chí Tuấn không trúng, ngược lại còn chứng kiến Dương Hạo anh hùng cứu mỹ nhân, tâm lý càng căm tức, kiếm quang trên tay đột nhiên biến đổi, một cỗ hàn liệt quang mang bắn ra, hắn lại thi triển Vương thị thất kiếm gia truyền.

Cho dù bây giờ đang là thời đại tinh tế, trong đế quốc còn có rất nhiều tuyệt kỹ gia tộc, những gia tộc này đều có công pháp, kiếm pháp độc lập không theo trụ cột thuật mà đế quốc thống nhất, mà Vương thị gia tộc càng thuộc hàng ngũ xuất sắc trong đó.

Vương thị gia tộc có thể trở thành thế gia tướng lĩnh của đế quốc, hơn nữa mỗi thành viên gia tộc còn chiếm cứ địa vị rất cao chính là nhờ vào Vương thị thất kiếm này.

Ở thời kỳ đế quốc đông chinh tây thảo từng gặp phải rất nhiều tinh cầu man hoang tinh cầu, ở đó quảng sản phong phú nhưng quái vật đông đảo, nhưng chỉ cần bằng số tướng lĩnh của Vương thị gia tộc cùng với kiếm thuật đủ để quét ngang thiên quân của bọn họ cũng đã khiến quái vật hoàn toàn bị tiêu diệt.

Sau này đế quốc còn công nhận Vương thị thất kiếm là một trong thiên hạ thập đại kỳ thuật, càng thu được vô cùng tôn vinh. Mặc dù bây giờ kiếm pháp của Vương Chí Tuấn cùng các cao thủ trong gia tộc thì chênh lệch không phải một hi điểm, nhưng dù sao hắn cũng biết được vài tuyệt chiêu, cho nên khi hắn thi triển nhất chiêu" Song hoa cũng đế" quả thật cũng có thanh thế kinh người.

Kiếm quang biến thành hai đám mây màu bạc, đột nhiên xuất hiện tại không trung, đan lẫn nhau cùng hướng Dương Hạo đánh tới. Dương Hạo cũng không thể dụng phi hành thuật né tránh như vừa rồi nữa, hắn trở mắt nhìn hai phiến ngân quang dần tiến tới gần mình, nghĩ đến nát óc cũng không thể thông, tại sao một thanh kiếm có thể có nhiều biến hóa như vậy. Thất thần nửa ngày, Vương Chí Tuấn cũng sát tới trước mặt, lúc này mới sợ hãi gọi to :

"Hồn nguyên tử lão bá, phải làm sao bây giờ?"

"Tự mình nghĩ biện pháp đi." Hồn nguyên tử rõ ràng là ngủ chưa đủ giấc, còn đang gà gật.

"Ta không thể." Dương Hạo đầu đầy mồ hôi, cúi đầu tìm kiếm địa động, như muốn trốn chạy.

"Người đứng là gốc, tả hữu không thông, người không biết lùi lại sao?" Hồn nguyên tử hừ hừ chỉ điểm "Lui về phía sau không phải là môn người rành nhất sao."

Dương Hạo kỳ thật rành nhất chính là chạy trốn, hắn quả nhiên dùng hết sức nhảy về phía sau vài bước, chỉ là tư thế kỳ quái giống như một con ech vậy.

Hai luồng ngân quang của Vương Chí Tuấn vốn tạo thành thế giáp công Dương Hạo, bị hắn lùi về phía sau như vậy chính là đã trốn thoát khỏi vòng vây. Thế nhưng Vương Chí Tuấn không hề nhụt chí, hắn đã sớm có chuẩn bị biến đổi kiếm chiêu, phía sau Dương Hạo chợt xuất hiện một đoàn ngân vân. Ba đường tiến công như thế vừa vẽ hình thành một vòng vây toàn phương vị.

Dương Hạo quả thực là xong đời, một chiêu vừa rồi của Vương Chí Tuấn bất quá chỉ là nguy trang mà thôi, mục đích là để Dương Hạo lùi lại, vừa lùi lại liền lọt vào hãm tinh. Bây giờ Dương Hạo muốn thoát thân, sợ rằng khó càng thêm khó.

"Có chút ý tứ đó." Thân hãm hiểm cảnh như vậy mà Hồn nguyên tử chợt hưng phấn hô, ngay cả con buồn ngủ cũng biến mất "Chiêu này cũng được a, rất là đẹp mắt."

"Ta chết đây." Dương Hạo dậm dậm chân gấp gáp "Bao giờ thoát thân lão hầy nghiên cứu có được hay không?"

"Ân....." Hồn nguyên tử đành chỉ tư tưởng đưa ra phương án "Nếu không, kiếm cái gì mà đỡ." Giọng điệu của lão hoàn toàn là thử nghiệm thoát nghe

cũng biết là chính lão còn không chắc có được hay không.

"Đỡ?" Dương Hạo nuốt xiu "Dùng cái gì đỡ a, ta một chút vũ khí cũng không có, không thể dùng cánh tay đẩy chứ?"

"Không phải người biết ngự vật sao, xem bên cạnh có vật gì, mượn đỡ mà dùng."

Hỗn nguyên tử loạn xuất chủ ý. Thế mà Dương Hạo quả thực lại đi nghe lão, lập tức thi triển thủ thế ngự vật thuật, nguyên lực dừng xuất, kỳ thật Dương Hạo cũng không biết có thể giá ngự vật gì nhưng hấn ý vào năng lực ngự vật thuật của hắn đột nhiên tăng mạnh, đem năng lượng lan tràn khắp bốn phương tám hướng, chuẩn bị tùy tiện dụng một thứ gì đó để đỡ. Vận khí của hắn thật sự là không tồi, gấp gáp như vậy mà quả thực hắn cũng tìm được một vật, Dương Hạo đem thứ nặng nề gì đó nhanh chóng di động lại, rồi phóng thẳng nó đỡ hộ hắn màn kiếm quang quanh vây quanh hắn.

Đợi đến khi vật bay tới đỉnh đầu hắn, Dương Hạo cùng mọi người mới kinh hãi không ngớt, chỉ thấy giữa không trung có một thân hình khổng lồ, còn không ngừng hoa chân múa tay, oa oa kêu to.

Dương Hạo dụng ngự vật thuật đưa tới, hóa ra không phải tảng đá hay thứ gì đó, mà là một người, một người còn sống sờ sờ. Cũng không phải là người bình thường mà chính là tử đằng của Vương Chí Tuấn đầu đại cầu hùng Khải Văn.

Khải Văn bình thường anh hùng vạn phần, thế nhưng cũng bị hoàn cảnh lúc này hù chết, chỉ đành liều mạng hô cứu. Vương Chí Tuấn cũng hết sức hoảng hốt, vội dùng hết toàn lực thu lại chiêu kiếm, đáng tiếc uy lực thật sự là quá lớn, cho dù là thu bớt sức mạnh kiếm khí vẫn sắc lao tới, ầm ầm một tiếng, Khải Văn đã bị đánh văng ra một bên, ngoại y cả người chia năm xẻ bảy, trên da còn bị chém thành vô số vết thương, còn bản thân hắn đã sợ đến ngất đi.

Đám đông chung quanh đang vây xem đã có không ít, mặc dù đại bộ phận đều là quý tộc đệ tử, nhưng rất nhiều tên lúc bình thường cũng thường xuyên bị Vương Chí Tuấn cùng Khải Văn khi dễ, bây giờ chứng kiến hai tên kiêu ngạo đó tự xử lẫn nhau liền bộc phát ra tiếng cười vang không dứt.

Vương Chí Tuấn vừa then vừa phẫn nộ, ngay từ đầu đã bị mất thể diện với Ngã Ti bây giờ càng làm cho đồng đồng học như vậy cười nhạo, hắn cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ gặp phải.

"Người bức ta đó....." Ngay cả giọng nói của Vương Chí Tuấn đều cũng thay đổi, hắn tự mở đai lưng của mình ra, nhất thời, từ áo khoác của Vương Chí Tuấn lóe ra một loại hồng thái quang mang.

"Tăng hiệu khí!!!" Không biết từ lúc nào A Mạn Đạt cũng đã chạy tới trong đám người, nhìn thấy động tác của Vương Chí Tuấn liền hoảng sợ kêu to "Đây là trang bị của quân đội trong chiến tranh, sao người có thể sử dụng được???" Tăng hiệu khí có thể nói là một phát minh quan trọng trong lịch sử chiến tranh của ngân hà đế quốc, năm đó ở thời kỳ đế quốc đang phát động chiến tranh từng gặp phải đại lượng quái vật ngoài hành tinh, bởi vì bọn chúng có cấu tạo cơ thể bất đồng, cho nên hóa được cùng kích quang vũ khí đều không có tác dụng, chính vì nghiên cứu thành công Tăng hiệu khí, chiến sĩ phối hợp Tăng hiệu khí căn cứ thể chất tăng người bất đồng mà có thể tại trong phút chốc gia tăng gấp đôi thậm chí gấp trăm lần sức mạnh, khiến cho một người bình thường cũng có thể có năng lực của siêu nhân.

Nhưng ở thời kỳ hòa bình trang bị này nghiêm cấm người bình thường sử dụng, chỉ có trong quân đội đế quốc mới có thể nhìn thấy. Trên người Vương Chí Tuấn dĩ nhiên cũng có đồ quý như vậy nên mới khiến A Mạn Đạt giật mình đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10: Dụng Lực Quá Độ

Kỳ thật Vương Chí Tuấn cũng là trộm dùng thôi, trong nhà hắn mặc dù hiển quý, nhưng cũng không thể trang bị cho một đệ tử như Vương Chí Tuấn một Tăng hiệu khí trân quý hơn nữa còn là đồ cấm, vật này Vương Chí Tuấn lấy của đại ca hắn, trước đây, hắn cũng chỉ bắt quả đem ra khoe với Khải Văn cùng Ngã Ti nhìn mà thôi, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới, có ngày thật sự phải sử dụng đến.

Hôm nay, Vương Chí Tuấn không thể không cần, bởi vì hắn sắp thi triển nhất chiêu kiếm thuật, mà với thực lực của Vương Chí Tuấn hiện tại chưa thể thi triển được, chỉ khi dụng tăng sức mạnh mới có thể miễn cưỡng đánh ra. Vương Chí Tuấn vô cùng yên tâm, chỉ cần xuất ra được chiêu này Dương Hạo sẽ chết chắc, bất kể hắn có dùng năng lực cổ quái gì cũng không thể có cơ hội sinh tồn nữa. Một kiếm này đã đem quang vinh đến cho Vương gia tộc.

"Vân hoa ngũ hiện!!!"

Vương Chí Tuấn lạnh lùng hô lên, sau đó thanh đao kiếm trên tay hắn trong phút chốc đại biến. Dương Hạo chợt thấy dường như cả sắc trời đều cũng sẫm xuống, cả không gian như bị giam cầm, trước mặt hắn chỉ còn một ngân quang vĩ đại đang xuất hiện, ngân quang kia giống như một nụ hoa đang tích sức chuẩn bị nở rộ ra.

Không cần người khác nhắc nhở, Dương Hạo cũng cảm giác được mối nguy hiểm, hắn vội lùi lại phía sau nhưng rất nhanh đã nhận ra động tác đó thật sự là thừa. Bởi vì lớp ngân quang kia rốt cục đã bùng nổ, một luồng quang mang sáng chói khiến kẻ khác khó có thể nhìn thẳng chột bùng lên trước mặt Dương Hạo, sau đó từ trong quang mang chậm rãi hiện ra năm cánh hoa màu bạc, năm cánh hoa đó chính là kiếm quang của Vương Chí Tuấn biến thành, từ trên không chậm rãi hạ xuống.

Dương Hạo thực sự không còn đường để tránh, hắn đã bị năm cánh hoa bao phủ hoàn toàn, bất kể tránh đến góc nào cũng không thể thoát, áp lực từ trên cao ép xuống khiến từ đáy lòng Dương Hạo cũng có thể cảm nhận được tử ý. Dương Hạo sắp phải chết, mặc dù hắn không biết lịch sử của một chiêu này cũng không biết nó có sức mạnh ra sao.

Dương Hạo không có khả năng biết chiêu " Vân hoa ngũ biến" này đã từng giúp gia gia của Vương Chí Tuấn đánh lui hơn mười cao thủ kiếm thuật rồi trở thành cao thủ kiếm pháp đứng hàng thứ năm trong lịch sử đế quốc. Dương Hạo đương nhiên cũng sẽ không hiểu được chính chiêu kiếm này đã giúp cho các tướng lĩnh của Vương gia tộc chém được hàng ngàn vạn đầu lâu của các con quái vật dị hành tinh.

Nhưng bây giờ, Dương Hạo duy nhất chỉ biết, hắn phải chết. Bởi vì khi hắn đối mặt với một kiếm thật sự cảm thấy mình rất nhỏ bé, nhỏ bé chỉ như một viên vụn thạch trong vũ trụ mênh mông, như một hạt cát trong lòng hải dương vô tận, căn bản không đáng nói, lại càng không tính chuyện ngăn cản hoặc trốn tránh. Ngay lúc nguy cấp đó chợt một thanh âm đột nhiên vang lên :

" Tiếp kiếm!!!"

Theo sau, một luồng hồng quang xẹt tới, Dương Hạo vốn sắp hôn mê nên vô thức tiện tay chụp tới, chưa cảm chắc được thanh trường kiếm thì từ bụng hắn chợt có một cỗ hỏa nhiệt dâng lên đồng thời cũng giúp cho tinh thần Dương Hạo ổn định lại. Giọng Hồn nguyên từ chợt vang lên đầy phấn khởi :

" Thật sự là hảo kiếm a, để cho ta lên !!"

Nhất thời, cỗ hỏa nhiệt tiến vào tứ chi ngũ hải Dương Hạo, khiến toàn thân hắn chợt bay vọt lên, Dương Hạo chợt nhận ra đã không có cách nào khống chế thân thể mình mà chỉ cảm giác được thanh trường kiếm trên tay đột nhiên biến ảo thành một con Thanh long, sau đó bắn về phía năm cánh hoa trên không. Tiếp đó, trước mặt Dương Hạo chỉ còn một mảnh hắc ám, hắn đã ngất xỉu tại trận.

.....

Trong một khoảng thời gian khá lâu, Dương Hạo mơ màng như thể đang phiêu dăng bên trong ngân hà, vô số tinh cầu đang lập lòe cạnh hắn, mà thân thể hắn lại tựa như có một cỗ khí lưu cổ quái đang tung hoành khắp nơi.

" Dương Hạo!! Dương Hạo!!!"

Lớn tiếng kêu gọi, nhưng cũng không thể đánh thức được Dương Hạo tỉnh lại. Trong chỗ nghỉ của giáo sư, Ngã Tì, A Mạn Đạt cùng vị sư phụ môn kiếm thuật đang vây quanh cùng cố gắng đánh thức Dương Hạo đang hôn mê đây. Chuyện vừa xảy ra đều khiến bọn họ sợ đến ngây người.

Đúng lúc Vương Chí Tuấn dụng tăng sức mạnh triển khai " Vân hoa ngũ biến" đồng thời tất cả mọi người ở đó đều cho rằng Dương Hạo sẽ chết chắc thì Kiệt Khắc sư phụ lúc ấy vừa vận đi ngang qua, phát hiện Dương Hạo thân hãm nguy hiểm đã phóng thanh trường kiếm của mình cho Dương Hạo ngay lập tức. Lúc đó lão cũng không nghĩ rằng Dương Hạo có thể vận hồi tánh mạng vì là một kiếm thủ nhất lưu, Kiệt Khắc đương nhiên hiểu rất rõ chiêu kiếm kia của Vương Chí Tuấn mạnh đến cỡ nào, dù Vương Chí Tuấn còn chưa đủ tu vi nên không cách nào phát huy được toàn bộ uy lực nhưng để giết Dương Hạo vậy cũng là đủ rồi.

Thế nhưng, Dương Hạo sau khi tiếp kiếm chợt thanh thể đại chấn, toàn thân chợt phi lên, cả người lẫn kiếm đều biến thành một con Thanh long phá tan " Vân hoa ngũ biến " hơn nữa còn làm cho Vương Chí Tuấn bị văng ra ngoài vài thước.

Vương Chí Tuấn đã được vài tên quý tộc đệ tử ba chân bốn cẳng đưa đến y thất trong học viện còn Kiệt Khắc cũng đem Dương Hạo mang về phòng nghỉ của lão, nhưng Dương Hạo hôn mê đã lâu, mặc cho người khác gọi thế nào cũng không tỉnh. A Mạn Đạt đang trừng mắt nhìn Ngã Tì lo lắng vỗ vỗ mặt Dương Hạo, nước mắt Ngã Tì đã ràn rụa.

Quả thực A Mạn Đạt đang giật mình kinh hãi, nàng không thể tưởng tượng được chuyện hoa khôi của học viện Ngã Tì tại sao lại đột nhiên quan tâm tới Dương Hạo như vậy. Nếu là A Mạn Đạt thì sẽ không bao giờ đối xử mềm mại với nam nhân như vậy, nàng thấy Dương Hạo nửa ngày vẫn chưa tỉnh, liền cầm lấy chậu nước lạnh bên cạnh, Áo một cái đổ hết xuống đầu Dương Hạo.

" Oa!!!!"

Dương Hạo kêu lên đầy thảm thiết đồng thời vội vàng từ trên mặt đất bắn dậy, vừa rồi còn đang phiêu dăng trong ngân hà chợt bị cả chậu nước gọi dậy, cảm giác quả là không dễ chịu. Kiệt Khắc sư phụ thấy biện pháp thô bạo của A Mạn Đạt quả nhiên có hiệu quả liền hắc hắc cười gian ác đồng thời lên giờ ngón cái về hướng A Mạn Đạt.

" Các người làm gì vậy ?"

Dương Hạo đón lấy chiếc khăn Ngã Tì đưa tới vừa lau mặt vừa cất tiếng, giọng nói đầy vẻ đáng thương.

" Chúng ta đang muốn hỏi người đó ." Kiệt Khắc sư phụ ngồi ở trên ghế dụng ánh mắt cổ quái quan sát Dương Hạo " Người học kiếm pháp lợi hại đó khi nào vậy ?"

Kiệt Khắc sư phụ là một trung niên nhân khá gầy, mũi ưng, đôi mắt màu bích lam. Tại Lôi Mông tinh lão cũng được xem là một nhất lưu kiếm thuật cao thủ, mặc dù còn chưa tiến vào hàng ngũ kiếm thuật đại sư nhưng đối với một người không xuất thân từ một kiếm thuật thế gia mà nói có được thành tựu như vậy đã rất giỏi rồi. Mặc dù Kiệt Khắc cũng không biết Dương Hạo vừa sử dụng chiêu gì nhưng cũng có thể đại khái nhìn ra đó không phải là kiếm thuật bình thường, cho nên lão thật sự rất hiếu kỳ.

Dương Hạo thoáng nhớ lại tràng cảnh vừa xảy ra, hẳn đương nhiên biết dựa vào thực lực của hắn chắc chắn không có khả năng đỡ được, nhất định là Hồn nguyên tử làm gì đó mới cứu được một mạng của mình. Bất quá Dương Hạo cũng không dám đem chuyện có một kiếm tiên đang ngủ trong bụng mình nói ra, bằng không, chắc chắn sẽ bị đám quái vật khoa học gia của đế quốc tìm đến làm việc.

"Ta không có kiếm pháp gì, vừa rồi ta chỉ mang tất cả nguyên lực tập trung trên thân kiếm, sau đó liền ngắt đi." Dương Hạo tùy tiện bịa ra một lý do.

"Trên thân kiếm?"

Kiệt Khắc sư phụ khẽ vuốt ve thanh kiếm của mình, mồm lẩm bẩm "Chẳng lẽ thanh kiếm này của ta còn có đặc thù năng lực?"

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Ngũ Đại Thuật.

Dương Hạo đã thành công, thanh kiếm này của Kiệt Khắc là của một danh gia tạo kiếm đưa cho lão, cụ thể bên trong có năng lực gì, Kiệt Khắc cũng không hiểu hết được.

"Đúng vậy đó! Chính là vì thanh kiếm này quá thần kỳ nên mới cứu ta một mạng, cảm ơn sư phụ."

"Không cần cảm ơn."

Kiệt Khắc vẫn đang lẩm bẩm nên không để ý hắn nói gì. Dương Hạo chợt đổi đề tài vì sợ Kiệt Khắc sư phụ phát hiện được điều gì nên nói: "Sao ta lại ngắt đi như vậy, có phải tại mệt nhọc quá độ hay không?"

Khuôn mặt Ngã Ti chợt đỏ bừng lên, hung hăng trừng mắt với Dương Hạo. Có lẽ thật sự đúng là vậy, trong 24 tiếng mà Dương Hạo đã phải đánh nhau mấy lần, rồi còn thân mật cùng Ngã Ti những hai lần, dù có là người sắt lợi hại hơn thế thì cũng mệt nhọc quá độ mất. Bất quá Kiệt Khắc đã đưa ra một giải thích khác:

"Người không phải vì mệt nhọc quá độ, mà là nguyên lực quá kích."

"Nguyên lực quá kích?" Từ này đối với bọn Dương Hạo rất xa lạ.

"Đúng vậy. Bây giờ đế quốc giáo dục võ học chủ yếu quy ra ngũ đại trụ cột thuật, phân biệt là nguyên lực, nhạy cảm, phi hành, kiếm thuật cùng ngự vật. Nguyên lực còn là trụ cột của bốn môn kia, chỉ có thật nhiều nguyên lực, mới có thể học tập tốt tất cả các thuật." Điềm này, trước kia các sư phụ đều thường xuyên giảng dạy ngay cả Dương Hạo cũng biết rất rõ ràng. Nhưng những lời tiếp theo của Kiệt Khắc hắn cũng chưa bao giờ nghe thấy:

"Từ lý thuyết mà nói, nguyên lực kỳ thật chính là lực từ trong thân thể sinh ra, sau đó dụng ngoại vật phát ra sức mạnh. Căn cứ pháp quy của đế quốc, nguyên lực phải tức thì sinh ra hơn nửa tức thì phát tổng hiệu. Nói cách khác, khi chúng ta sử dụng kiếm thuật sử dụng, đầu tiên muốn cho thân thể sinh ra nguyên lực, sau đó cổ nguyên lực đó lại tác dụng lên trên thân kiếm, bên trong thân thể không được phép lưu lại nguyên lực."

Dương Hạo gật đầu, mặc dù điều đó khá phức tạp nhưng tựa hồ cũng không phải quá khó. Kiệt Khắc sư phụ chợt nhìn thẳng vào Dương Hạo:

"Nhưng trong thực tế lại thường thường có một số người bởi vì nguyên lực thuật học giỏi phi thường cho nên có thể sinh ra siêu lượng nguyên lực, lượng nguyên lực không có chỗ nào phát tiết, chỉ có thể tồn tại bên trong thân thể, cuối cùng sẽ dẫn đến việc nguyên lực hội tụ quá nhiều trong thân thể, đó chính là hiện tượng nguyên lực quá kích."

"Giống việc ăn nhiều quá sẽ tạo thành trường khí?" Dương Hạo xuất ra một cái ví dụ đơn giản để so sánh.

"Không sai biệt lắm, nhưng hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn rất nhiều! Sau khi hiện tượng Nguyên lực quá kích sinh ra, nhẹ thì hôn mê, nếu nghiêm trọng có thể nguy hiểm đến tánh mạng."

"Nguy hiểm đến tính mạng?!!" Dương Hạo cùng hai mỹ nữ cùng kêu lên. Kiệt Khắc sư phụ trầm trọng gật đầu.

"Ta sẽ chết sao?" Dương Hạo sắc mặt liền trắng bệch ra, hần nghĩ vận số hần quả là đen đui, vừa mới có dấu hiệu tiến bộ thì lại xuất hiện nguy hiểm đến tính mạng.

"Chuyện đó cũng không nhất định. Hiện tượng Nguyên lực quá kích cũng là một vấn đề thường gặp phải nên đế quốc đã có biện pháp để giải quyết."

"Biện pháp gì?" Dương Hạo nghe thấy có thể sống tiếp liền phi thường kích động.

"Ngươi hãy nói cho ta biết, tại sao đột nhiên lúc đó Nguyên lực lại có nhiều như vậy?" Kiệt Khắc sư phụ nháy mắt nhìn Dương Hạo, từ ánh mắt cũng có thể đoán được suy nghĩ của lão rằng "Ngươi từ trước đến nay vẫn rất kém a."

Dương Hạo lại chỉ có thể bịa, hần ấp úng nói: "Ta bị bọn Vương Chí Tuấn khi dễ nhiều lần quá nên tối nào cũng tự rèn luyện Nguyên lực thuật, cũng không biết tại sao lại thành lợi hại như vậy!"

Kiệt Khắc sư phụ liền thở dài: "Nếu vậy thì tốt rồi, ta còn tưởng rằng ngươi đang luyện môn tà thuật gì nữa chứ."

"Tà thuật?"

"Đúng vậy, tại đế quốc còn lưu truyền rất nhiều môn tà thuật, những tà thuật đó có thể giúp người trở nên vô cùng lợi hại trong một thời gian ngắn, nhưng di chứng về sau cũng lớn phi thường cho nên đế quốc đã liệt những tà thuật này vào cấm thuật, bất luận kẻ nào cũng không thể học. Nếu ngươi không có luyện tà thuật thì cũng không có vấn đề gì đâu."

Trong lòng Dương Hạo lại bắt đầu khấn trương lên, kỳ thật hần cũng không biết sau khi ăn viên dược hoàn kia tại sao Nguyên lực đột nhiên lại tăng nhanh chóng, chớp mắt đã biến thành một cao thủ rồi. Kiệt Khắc sư phụ thấy Dương Hạo không nói lời nào, còn tưởng rằng hần vẫn còn lo lắng chuyện nguyên lực quá kích bèn cầm ra một quyển sách: "Đối với người có nguyên lực quá kích biện pháp xử lý chính là tạm thời đình chỉ tập luyện Nguyên lực, sau đó học tập cao cấp kiểm thuật."

"Cao cấp kiểm thuật?" Dương Hạo đọc thoáng thấy tựa đề quyển sách chính là cao cấp kiểm thuật khóa trình, thế nhưng ngay cả sơ cấp khóa trình hần còn chưa thông qua nữa là.

"Bây giờ tiêu chuẩn kiểm thuật đều căn cứ theo nguyên lực, kiểm thuật cấp thấp đương nhiên không thể làm tiêu hao hết nguyên lực mà chỉ có cao cấp kiểm thuật mới khiến nguyên lực giảm bớt nhanh chóng." Kiệt Khắc sư phụ nói với vẻ tin chắc chắn.

"Thúi lắm! Thúi lắm!! Tất cả đều thúi!!!"

Hồn nguyên tử vẫn giữ im lặng đột nhiên hét lớn lên khiến Dương Hạo nhảy dựng cả người lên, mặc dù thanh âm của Hồn nguyên tử phát ra người khác đều không thể nghe được nhưng Dương Hạo dù sao vẫn có tâm lý lo sợ nếu có ai biết trong bụng hần còn có một linh hồn thì sẽ đại loạn mất. Dương Hạo gần như cướp lấy quyển kiểm thư trong tay Kiệt Khắc sư phụ sau đó vội vàng nói cảm ơn rồi một đường chạy như điên lên ngọn núi sau học viện. Tối tận chỗ ven hồ hôm trước mới ngừng lại, hần cầm cả quyển kiểm thư cùng bộ cổ thư của Hồn nguyên tử trên tay rồi bắt đầu lớn tiếng gọi:

"Hồn nguyên tử lão bá, Hồn nguyên tử lão bá....."

"Gọi ta làm gì....." Thanh âm rất bất thiện, hiển nhiên còn đang tức giận.

"Lão vừa rồi kêu loạn lên làm gì vậy?" Dương Hạo le lưỡi "Suýt làm ta sợ gần chết."

"Ngươi thấy có thứ thối tha, thật sự là thối đến không thể ngửi được, cho nên không thể không lên tiếng."

Hồn nguyên tử bình thản nói. Dương Hạo đang thăm hỏi không biết dây thần kinh nào của Hồn nguyên tử bị thiếu nên chỉ đơn giản nói: "Kiệt Khắc sư phụ cũng là quan tâm đến ta, không muốn ta bị nguyên lực quá kích."

"Cái gì mà chó má nguyên lực." Hồn nguyên tử mở miệng chửi to "Đều là thúi lắm, quả thực là nhất khiêu bất thông (một việc cũng không hiểu)."

"Lão làm gì thế?" Dương Hạo đột nhiên nghĩ tới một chuyện trọng yếu "Uy, Hồn nguyên tử lão bá, không phải lão tu luyện tà thuật đấy chứ?"

Hồn nguyên tử suýt nghẹn: "Rốt cuộc bây giờ là cái thời đại gì mà hắc bạch cũng không thể phân biệt được, chính thức tu luyện thì bị các ngươi gọi là tà thuật, ngược lại đi học một chút công phu bị mao chó má."

"A?" Dương Hạo tròn tròn mắt "Lão đang nói ngũ đại trụ cột thuật mà chúng ta học ở học viện chỉ là công phu bị mao?"

"Chính là chó má bất thông!!" Hồn nguyên tử khẳng định.

"Không có khả năng a." Dương Hạo mặc dù bình thường học cũng không giỏi nhưng cũng muốn vì vinh dự của học viện mà giải thích

"Bây giờ quân đội của đế quốc đều cũng phải khảo hạch ngũ đại trụ cột thuật cơ mà, nó còn được xưng là bồi huấn có giá trị nhất trong võ học, cơ hồ toàn bộ cao thủ đều luyện nó đó."

"Cao thủ?" Hồn nguyên tử hừ hừ cười lạnh "Nếu cao thủ chỉ bằng tu luyện ngũ đại trụ cột thuật thì sợ rằng trên thế giới này tất cả đều là đám vô dụng."

Ta thấy ngũ đại trụ cột thuật này bất quá chỉ là để các người không được học các phương pháp tu luyện khác mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 12: Tu Tiên Kỳ Dị (Thượng).

Hỗn nguyên tử nói tiếp, tựa như là tự mình thuyết phục chính mình :

" Ần, đúng vậy, có lẽ đó chính sách ngu dân hóa của đế quốc, nên mới đem thứ thô thiển đó trở thành tiêu chuẩn truyền dạy cho các người, kết quả là tương lai sẽ không có ai có năng lực để tạo phản nữa mà."

" Đó là ý gì vậy ?" Dương Hạo vẫn không hiểu. Hỗn nguyên tử tựa như đã hiểu được điều gì đó nên hạ giọng hơn giải thích :

" Nói cách khác, trên thế giới này còn có phương pháp tu luyện khác so với trụ cột thuật của các người còn lợi hại gấp mấy trăm, gấp một ngàn lần nữa."

" Điều này sao có thể ???" Dương Hạo giật mình trợn mắt " Tất cả sư phụ đều dạy rằng ngũ đại trụ cột thuật là phương pháp tu luyện lợi hại nhất, đây chính là một đường chính để tạo nên một cao thủ mà."

" Sư phụ của các người đều thúi lắm!"

" Ngừng, sao lão lại vũ nhục sư phụ ta ?" Dương Hạo bắt đầu nổi giận " Chính lão còn đang nửa chết nửa sống, làm thế nào có thể chứng minh lão lợi hại hơn người khác cơ chứ ?"

Hỗn nguyên tử cười lạnh : " Tiểu tử, chẳng lẽ người quên vừa rồi là ai giúp người đỡ một kiếm kia à, một kiếm vừa rồi tuyệt đối không phải do trụ cột thuật các người luyện phát ra, tên Vương Chí Tuấn đáng ghét kia tuyệt đối xuất thân từ một kiếm thuật thế gia."

Dương Hạo cứng lưỡi lại không thể phản bác được, chiêu kiếm kia của Vương Chí Tuấn thoát nhìn đã biết là hấn căn bản không có khả năng chống đỡ, quả thật là nhờ Hỗn nguyên tử ra tay mới thoát được một kiếp. Hơn nữa Vương Chí Tuấn quả thật xuất thân từ một kiếm thuật thế gia, lời lão già kia nói một điều cũng không sai.

" Vậy phương pháp tu luyện nào lợi hại như thế cơ chứ ?" Dương Hạo cơ bản đã tin kiến giải của Hỗn nguyên tử nên hạ giọng hỏi tiếp Hỗn nguyên tử.

" Ở thời đại của chúng ta, người thoát ly thế tục tu luyện có thiên thiên vạn vạn, nhưng trong đó, lợi hại nhất chính là người tu tiên, những người đó hy vọng sau khi có thể tu luyện thành thần tiên thì sẽ trở thành lực lượng mạnh nhất trên thế giới. Bọn họ dù có các phương pháp tu luyện bất đồng nhưng mục tiêu đều để phi thăng thành tiên."

Dương Hạo cũng từng đọc vài tiểu thuyết loại đó nên cũng không lạ lắm : " Vậy lão cũng là người tu luyện tiên thuật sao ."

" Người tu tiên bởi vì chọn lựa các phương pháp bất đồng, nên chia làm rất nhiều hệ phái, trong đó chủ yếu chia ra hai phái là Phục khí cùng Đan đình, hai phái này bởi vì phương pháp tu luyện khác biệt nhau hoàn toàn, cho nên bộc phát rất nhiều tranh đấu." Hỗn nguyên tử tựa như đang hồi tưởng lại " Phe Phục khí bởi vì nhân số đông đảo đồng thời tu luyện rất đơn giản cho nên dần dần áp chế phe Đan đình ."

Vấn đề Dương Hạo quan tâm lại tương đối thô thiển : " Vậy hai phái đó bên nào lợi hại hơn ? "

" Đương nhiên là Đan đình phái rồi !" Hỗn nguyên tử khẳng định ngay lập tức " Phục khí đều chỉ là các phương pháp tu luyện thô thiển sao có thể bằng Đan đình phái chúng ta chỉ cần kết đan thành công lập tức có thể trường sanh bất lão rồi phi thăng."

" Mà lão chính là cao thủ Đan đình phái sao ?" Dương Hạo nhận ra có mùi thiên vị " Thế sao lão không trở thành thần tiên lại còn phải ẩn ở trong viên đan được kia cơ chứ ?"

Vừa nhắc đến chuyện đó Hỗn nguyên tử đã nghiêng răng nói : " Ta chỉ còn thiếu một bước cuối cùng là có thể phi thăng thành tiên, đáng tiếc bởi vì phản đồ bán đứng khiến người của phe Phục khí tìm được nơi ta tu luyện, thiếu chút nữa khiến ta hình thần câu diệt vĩnh viễn không thể xoay trở được, may mắn ta đã có chuẩn bị nên mới có thể ẩn ở Nê hoàn đan, nhẫn nhịn chờ đợi cơ hội báo thù trong tương lai."

" A!!" Dương Hạo cũng chợt khản trương " Ai nha, lão bá, vậy không phải là do ta phá hư kế hoạch báo thù của lão sao, giờ lão chỉ có thể ở trong bụng ta thêm vài năm nữa vậy làm thế nào báo thù được a ?"

Đối với vấn đề này, có lẽ Hỗn nguyên tử đã sớm chuẩn bị thỏa đáng : " Ta mặc dù không có biện pháp nào để báo thù nhưng cũng không sao, ta có thể

đem tất cả phương pháp tu luyện đều truyền lại cho người để người trở thành tuyệt thế cao thủ, sau đó đi báo thù giúp ta."

"Lão quên đi....." Dương Hạo không ngờ Hồn nguyên tử đã tính toán kỹ đến vậy "Ta không muốn đi báo thù giúp lão, ta chỉ hy vọng làm một tiểu nhân là ổn rồi, sau khi tốt nghiệp học viện ta sẽ vào quân đội của đế quốc làm một tiểu quan, cuộc sống như vậy mới thoải mái nhất, mới không cần phải đấu tranh chém giết gì cả."

Hồn nguyên tử hắc hắc cười âm hiểm: "Tiểu tử, người đem ta nuốt xuống bụng, gây cho ta đại họa như vậy chẳng lẽ không có một chút bồi thường sao?"

Dương Hạo lại á khẩu không trả lời được, giờ hắn mới biết tiên nhân mình nuốt vào tuyệt đối là người mồm mép hơn mình rất nhiều, lần nào cũng đớp lại hắn rất gắt gao: "Lão cũng đã ngủ nhiều năm như vậy, nói không chừng đã mấy ngàn năm rồi, cừu nhân của lão khẳng định đã sớm chết sạch rồi nên chẳng cần báo thù đâu, ha ha ha."

Dương Hạo nghĩ đến chóng mặt mới nghĩ ra một lý do tương đối hợp lý. Thế nhưng Hồn nguyên tử lại quả quyết chối bỏ: "Kẻ thù lúc hãm hại ta cũng sắp đạt tới giai đoạn cuối cùng của tu tiên, bây giờ có lẽ đã sớm đã phi thăng thành tiên, sao có thể chết được, cho dù thêm nghìn năm nữa hắn vẫn còn tiêu dao ấy chứ."

"Uy, lão bá, sẽ không là lão muốn ta đi tìm một tiên nhân gây sự chứ?" Dương Hạo cảm giác mình giống như là một đứa trẻ đang từng bước bị người ta dụ dỗ.

"Tìm tiên nhân gây sự thì đã sao, dù sao ta cũng sẽ dạy người phương pháp tu tiên, đợi khi người tu luyện đại thành phi thăng thành tiên, đến lúc đó cũng là thần tiên, thì còn sợ gì hắn." Hồn nguyên tử nói nghe như là rất có đạo lý.

"Ta cũng có thể thành tiên sao?" Dương Hạo há to miệng, giật mình không ít, thế nhưng, hắn vẫn cảm giác được tựa hồ có điều gì đó không ổn. Suy nghĩ nửa ngày chợt Dương Hạo đột nhiên tỉnh ngộ: "Ta biết rồi, lão gạt ta, cái gì tu tiên a cái gì báo thù a, kỳ thật lão bất quá là muốn ta đi theo tu luyện tà thuật của lão mà thôi."

Hồn nguyên tử cười hắc hắc, dường như đã bị Dương Hạo đoán trúng tim đen nên giọng nói cũng có chút thành khẩn: "Chỉ cần có thể khiến người trở thành nhất lưu cao thủ thì cần gì quản nó là cái gì cơ chứ!"

"Vậy phương pháp của lão thật sự là tà thuật sao?"

"Chuyện này....." Hồn nguyên tử hơi ấp úng "Mỗi thời đại đều có xu hướng chủ lưu của nó, cho nên sẽ khó tránh khỏi việc chen ép các lưu phái khác, cho nên cần phải xuyên qua hiện tượng mà nhận ra bản chất của nó."

"Rốt cuộc có phải tà thuật hay không?"

"Đan đỉnh phái tu tiên đương nhiên không phải tà thuật, chắc chắn nó rất nghiêm chỉnh, so với thứ bì mao các người học còn nghiêm chỉnh hơn rất nhiều lần."

Dương Hạo mặc dù bình thường thoát nhìn có chút ngờ ngác, nhưng thực tế cũng không đến nỗi, bây giờ cảm giác được Hồn nguyên tử đang hãm hại mình, đương nhiên sẽ không bỏ qua: "Ai hỏi Đan đỉnh hệ phái, ta là hỏi lão, phương pháp tu luyện của lão rốt cuộc có phải là tà thuật hay không?"

Hồn nguyên tử bị ép phải trả lời nên thật sự không thể làm gì khác hơn đành nửa kín nửa hở thổ lộ thật tình: "Kỳ thật trong Đan đỉnh hệ phái cũng chia làm rất nhiều loại, mà loại của chúng ta quả thật có hơi chút, có điểm....."

"Loại đó có tên là gì?"

"Cũng là Đan đỉnh phái thôi....." Hồn nguyên tử rốt cục biết không có cách nào giấu giếm nữa đành nói "Chỉ có điều có rất nhiều người gọi chúng ta là xuân dược phái, hoặc là Đan đỉnh song tu phái."

"Xuân dược phái tu tiên!!!!" Dương Hạo rống to lên, trong đầu hắn đột nhiên nhớ lại rất nhiều chuyện, thí dụ viên Nê hoàn đan là dùng xuân dược tạo thành, chuyện toàn thân hắn tràn ngập xuân dược và cả chuyện gây mê Ngã Ti sau đó....

"Người rốt cuộc là luyện xuân dược hay là tu luyện a?"

"Đó chính là điểm khác biệt của nhất phái chúng ta với người khác." Hồn nguyên tử đặc ý dương dương tuyên bố "Người khác luyện đan cũng tốt, phục khí cũng tốt, đều là khổ luyện, chỉ có chúng ta không giống, đan dược chúng ta tu luyện đều là xuân dược, lúc dùng cam đoan thoải mái cực kỳ, tuyệt đối không phải chịu đựng gượng ép, vừa được sáng khoái lại còn có thể tu tiên, cho nên mới gọi là nhất lưu đó....."

"Ta thấy là hạ lưu." Dương Hạo phẫn nộ suýt bốc khói "Trách sao lại có người tới tiêu diệt lão, căn bản lão là tà phái!"

Hồn nguyên tử mặt không đổi sắc thanh âm trấn định đáp: "Đúng rồi, trước kia người khác vẫn gọi chúng ta là tà phái đó."

"Ta sẽ không cần tu luyện tà thuật của các người." Dương Hạo đã quyết định, hắn sẽ dựa theo phương pháp của sư phụ, cố gắng tu tập trụ cột thuật cho tốt "Lão cứ ở trong bụng ta dưỡng già đi, may mắn rằng lão không có sống lại, nếu không trên thế giới này lại có thêm một lão dâm côn."

"Không có lão dâm côn, mà sẽ có một tiểu dâm côn cũng ổn rồi." Hồn nguyên tử nghe Dương Hạo quyết định mà một chút cũng không khẩn trương.

"Ta không phải là tiểu dâm côn đấy chứ, hừ, lão đừng nghĩ ta sẽ làm đồ đệ của lão."

"Thế nhưng ngươi đã là." Hồn nguyên tử trấn định rồi chợt cao giọng ra lệnh "Bây giờ vì sư ban cho ngươi thân phận đại đệ tử của đệ bát đại chương môn nhân Đan đình song tu phái cũng chính là xuân dược phái, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là truyền nhân duy nhất của bốn phái."

"Ta sẽ không tu luyện dâm thuật của lão! Không!! Không!!!!" Dương Hạo dùng sức rống to.

"Ngươi khẳng định sẽ học." Hồn nguyên tử một điểm cũng không lo lắng "Nếu ngươi không học thì sẽ chỉ có chết."

"Sẽ chết?" Dương Hạo ngạc nhiên "Tại sao? Lão còn muốn giết ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 13: Tu Tiên Kỳ Dị (Trung).

"Ta cũng không giết ngươi, chỉ bắt quá, vừa rồi lúc cứu ngươi đã thuận tiện giúp ái đồ ngươi hơi đã thông một chút huyết mạch mà thôi. Trụ cột thuật hỗn trưởng của các ngươi quả là cố ý không cho các ngươi tu luyện kinh mạch khiến các ngươi kinh mạch bế tắc không thể có biện pháp nào để mạnh hơn. Cho nên khi giúp ngươi ngăn cản một kiếm lúc trước ta đã dùng năng lượng còn tồn trong Nê hoàn đan giúp ngươi đã thông toàn thân kinh mạch, ngươi bây giờ thử xem có cảm giác được cả người thư sướng hay không a."

"Xem thế nào?"

"Chính là dụng nguyên lực của ngươi, tự đặt trên người, xem có thể thao túng nó chuyển động quanh thân hay không thôi." Bất đắc dĩ Hồn nguyên tử chỉ có thể dụng các kiến thức mà Dương Hạo có thể hiểu.

"Nhưng nếu nguyên lực tự dụng ở trên người mình sẽ vi pháp đó." Dương Hạo nhỏ giọng nói thầm, hẳn cũng chưa quên, ngày hôm qua hắn đã từng vi pháp một lần, cho nên chỉ nói lo lắng không rõ ràng là phi thường chưa đủ.

"Đó là đế quốc đang lừa các ngươi thôi." Hồn nguyên tử cảnh tỉnh hắn "Mang sức mạnh tự dụng ở trên người theo người tu luyện chúng ta mà nói chính là chu thiên tuần hoàn của chân khí, là một trong các pháp môn trọng yếu của quá trình tu luyện, ta thấy hình như có người cố ý không muốn cho các ngươi dụng phương pháp này để tu luyện thì phải?"

Dương Hạo cũng không để ý đến lão mà chỉ quan tâm đến thân thể hắn tốt cùng có những biến hóa kỳ quái gì, nên liền dựa theo lời Hồn nguyên tử đem nguyên lực vận chuyển, quả nhiên, lập tức có một cỗ hỏa nhiệt xuất hiện trong thân thể, dựa theo một đường tự động vận chuyển, Dương Hạo cho tới bây giờ cũng chưa từng cảm nhận thấy bao giờ, hẳn chỉ là hơi khẽ phát động nguyên lực đã cảm giác được trong thân thể có một loại cảm giác nhiệt nằng khiến cho hắn cả người đều nóng bừng lên.

"Quả thật ta cảm thấy có một cỗ khí tức này." Dương Hạo nhắm mắt cau mày, kiên nhẫn cảm nhận từng biến hóa trên thân thể "Thế nhưng sao vừa nóng lại vừa đau a?"

"Đó là vấn đề của thân thể ngươi." Thanh âm Hồn nguyên tử giống như một lão dong y (thầy thuốc dạo) "Nếu ngươi tu luyện qua công pháp của Đan đình song tu phái chúng ta, thì cỗ chân khí ta vừa mới đưa vào đã có thể khiến chân khí của ngươi đạt tới giai đoạn Trúc cơ. Nhưng ngươi bây giờ còn chưa có bắt đầu tu luyện, cho nên cỗ chân khí đó thập phần có hại, cuối cùng có thể sẽ khiến huyết mạch của ngươi vỡ ra mà chết."

"Vậy ta có thể đem cỗ chân khí này phóng ra hay không?" Dương Hạo mặc dù rất giận nhưng nghĩ đến lúc ấy Hồn nguyên tử cũng là vì cứu chính hắn nên cũng không tiện trách cứ lão gia hỏa này. Hồn nguyên tử hiển nhiên đã sớm dự liệu rằng Dương Hạo sẽ có ý nghĩ này nên trả lời siêu nhanh: "Chân khí sẽ không thể phóng ra hết, chỉ có thể ở lại trong kinh mạch của ngươi."

"Uy! Lão gia hỏa, đó không phải là hãm hại ta sao?" Dương Hạo thật sự là không thể nhịn được, hẳn cảm giác từ khi Hồn nguyên tử xuất hiện trong bụng mình rốt cục không hề có hảo sự gì nữa.

"Hắc hắc, cứ cho là như vậy đi." Hồn nguyên tử thành thật không khách khí "Dù sao ngươi bây giờ không luyện thì cũng chỉ còn đường chết thôi."

"Ta không có lựa chọn khác ư?" Dương Hạo cảm giác cỗ chân khí kia khiến toàn thân hắn đều khó chịu giống như bị đao cắt, cuối cùng đã biết rõ tình cảnh của mình.

"Hình như là không có."

"Ta sẽ không học, sẽ không học, sẽ không học tà thuật của lão !!!" Dương Hạo tức giận đến nổi lăn đùng trên mặt đất. Hồn nguyên tử cũng không lên tiếng, lão yên lặng chờ đợi quyết định cuối cùng của Dương Hạo.

Quả nhiên, Dương Hạo bắt quá chỉ mới nằm trên mặt đất nằm vài phút đã đồng ý thỏa hiệp : "Ta chỉ là tự cứu tính mệnh của mình mà thôi. chứ không bái lão làm thầy đâu."

"Tùy ngươi thôi, quai đồ đệ.(quai - thông minh)" Hồn nguyên tử hết sức mừng rỡ còn Dương Hạo chợt cảm giác như trời rung đất chuyển, thật sự là vô lực, vốn ngoan ngoãn đọc sách trong học viện tốt như vậy, không có chuyện gì lại đi nuốt một lão thần tiên vào trong bụng diện, lại còn bị buộc phải học cái gì mà tuyệt học của xuân dược phái, cuộc đời quả là hết sức kỳ quái mà.

"Bây giờ ta phải làm gì?" Dương Hạo hỏi tưởng lại tình tiết trong các loại tiểu thuyết "Có phải đi đả tọa hoặc là luyện phi kiếm gì đó hay không ? Dạy ta nhanh lên một chút nhé ."

Thành công bức bách Dương Hạo làm đồ đệ của mình rồi Hồn nguyên tử bắt đầu nghiêm túc hơn, quả nhiên rất có khí độ của nhất đại tông sư : "Đầu tiên, ta muốn ngươi đem toàn bộ kiến thức học trong học viện toàn bộ đều quên hết đi. Nguyên lực theo cách nói của các ngươi chính là chân khí theo Đan đình phái, khí đương nhiên phải dụng trên tự thân thể mình, nếu không sao có thể gọi là tu luyện cơ chứ ? Cho nên để quốc pháp quy của ngươi thối lắm, nguyên lực nhất định phải dụng trên thân thể mình mới được."

Dương Hạo thiếu chút nữa đã ọi máu ra ngoài, tà thuật quả nhiên là tà thuật, một điểm cũng không thẹn với tà danh của mình, ngay điều đầu tiên đã xúi hấn vi phạm luật lệ của đế quốc. Nhưng còn có thể làm sao bây giờ nữa chứ ? Dù sao tánh mạng vẫn quan trọng hơn nên Dương Hạo bắt đầu gật đầu nhưng ngay cả một lời đáp ứng cũng không có sức phát ra. Hồn nguyên tử rất hài lòng nói tiếp :

"Điểm thứ hai, ta muốn ngươi quên hết mọi công pháp tu tiên trước kia chứng kiến hoặc là từng nghe nói qua, Đan đình song tu phái chúng ta không phải thứ tạp nhạp đó có thể so sánh."

"Lão mới chính là đồ tạp nhạp." Dương Hạo hận hận nói "Người ta mới đáng xưng là danh môn chánh phái, quang minh chánh đại."

"Uy, từ đồ đệ, ngươi phải nhiệt ái sư môn có được hay không, sao phải tự hạ thấp mình như vậy."

"Ta không phải đồ đệ của lão, cũng không phải người của sắc tình xuân dược phái, ta là bị ép buộc." Dương Hạo khoanh chân ngồi xuống nói "Được rồi, mau nói đi, phái của lão tu luyện thể nào, chẳng lẽ không cần ngồi xuống luyện công hàng ngày sao ?"

Kỳ thật Dương Hạo đối với tu tiên cũng không quá xa lạ, bình thường lúc không có việc gì hắn thích nhất chạy đến Cẩm thư khố trong thư quán thám hiểm, nơi đó có hàng núi sách bị cấm đọc, chủ yếu đều là về tu tiên. Bất kể loại nào cũng chỉ là mỗi ngày ngồi xuống luyện khí tận cho đến khi trong bụng kết xuất một viên nội đan, về cơ bản hầu như không có gì khác. Nhưng những điều Dương Hạo biết lại khiến cho Hồn nguyên tử cảm khái vô cùng :

"Sư phụ ngươi là ta quả thật anh minh vô cùng, đã sớm biết ngươi bị độc thảo đầu độc, chúng ta xuân dược phái tu tiên đương nhiên cùng những người hấp thu linh khí không hề giống nhau, có thể nói, tìm khắp thiên hạ cũng không thể có phương pháp tu tiên nào đơn giản hơn so với chúng ta ."

"Nếu quả thực đơn giản, lão cũng sẽ không phải trốn ở trong viên thuốc mà ra không được chứ."

"Chuyện đó chỉ là ngoài ý muốn. Nhất phái chúng ta tu luyện cơ bản sẽ không cần đả tọa, tất cả chỉ cần luyện thuốc uống thuốc mà thôi."

"Luyện thuốc ? " Dương Hạo hô lớn "Nhưng ta không biết."

"Không biết mới phải dạy ngươi. Chỉ cần ngươi có thể luyện thành đúng đan dược, sau khi ăn vào có tác dụng là có thể trực tiếp bước lên một cảnh giới mới, đó cũng chính là điểm cao minh của Đan đình phái chúng ta so với Phục khí phái ."

"Luyện thì luyện." Dương Hạo cầm lấy hai hòn đá đập vào nhau, tựa như có thể luyện ra đan dược ngay lập tức "Bây giờ ta phải làm gì ?"

"Đầu tiên phải nói đến điều quan trọng nhất." Hồn nguyên tử thập phần chăm chú, cơ hồ mỗi chữ lão nói là cả một câu nói : "Bước đầu tiên ngươi phải làm chính là —— KIỂM TIỀN !"

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 14: Tu Tiên Kỳ Dị (Hạ).

"Kiếm tiền?"

"Đừng kiếm tiền!"

"Không thể nào, lão bá, ta theo lão học chính là tu tiên, sao còn muốn ta kiếm tiền cơ chứ?" Dương Hạo tối không muốn nhắc tới tiền, hầu như ở trong học viện khắp nơi đều là quý tộc đệ tử, hẳn có lẽ còn là người nghèo nhất trong toàn học viện, cũng may nhờ chút đồ tiếp tế ít ỏi từ gia đình, cố gắng tiết kiệm cuộc sống tối đa mới có thể duy trì được.

"Đan đỉnh phái tu tiên chúng ta, mặc dù tu luyện đơn giản hơn người khác rất nhiều nhưng cũng có chỗ nhược điểm, đó chính là tài luyện để luyện đan toàn bộ đều là bảo bối, bất kể là tìm kiếm hay thu mua đều phải mất rất nhiều tiền, cho nên mỗi một người đệ tử của Đan đỉnh phái chuyện đại sự đầu tiên phải làm đó chính là kiếm tiền!" Hồn nguyên tử khẳng định nói "Nếu không kiếm được tiền, thì hết thầy không còn gì để nói nữa, người sẽ không cách nào tu tiên, càng không có biện pháp gì giúp cho người sống sót nữa."

"Kiếm tiền! Kiếm tiền! Phải chi ta biết sao có thể kiếm tiền thì tốt rồi?" Dương Hạo vò đầu bứt tóc, bắt đầu sầu thảm. Hồn nguyên tử lại ra vẻ công đức viên mãn, đắc ý dương dương đánh trống thu bình:

"Được rồi, người hãy đọc kỹ quyển cổ thư của ta, đó chính là tổng kết kinh nghiệm cả đời ta, trong sách có ghi lại toàn bộ tài liệu cần thiết của mỗi loại đan dược cũng như phương pháp luyện chế, còn có một vài phụ phẩm luyện đan, nếu tính kỹ, đại khái cũng có mấy ngàn phương pháp luyện chế luân phiên khác nhau. Sự phụ của người là ta đã ném thử quá nửa số đó, còn lại một nửa chỉ có thể chờ đồ đệ bảo bối người tới ném thử thôi, ha ha ha ha."

"Ta sẽ không cần....." Dương Hạo hừ hừ nói "Ta lại không có đàn bà."

Dương Hạo lúc nói những lời này hiển nhiên là đã quên mất Ngã Ti. Nhưng đúng lúc đó, Ngã Ti đã thông qua máy nhắn tin gọi Dương Hạo tới. Máy nhắn tin là lúc nhập học học viện đã phát cho từng đệ tử, nói là để các đệ tử tiện thông tin liên lạc, kỳ thật chính là quản lý từ xa. Ngã Ti hú lên kêu Dương Hạo tới nhà nài nỉ, đúng lúc hắn cũng đang buồn bực, coi như giải trí cũng tạm vậy.

Bây giờ Dương Hạo còn không dám từ cửa lớn đi vào, vạn nhất bị cảnh vệ trong nhà Ngã Ti bắt được, khẳng định sẽ bị đuổi đi, nên hắn theo thói quen liền đột nhập vào, lại từ tầng một leo đến tầng ba. Phòng Ngã Ti phòng ở tầng ba, thế nhưng lúc đi ngang qua phòng khách ở tầng hai thì Dương Hạo lại ngừng một chút, bởi vì hắn đột nhiên nghe được ở trong phòng khách vừa có người nói đến hai chữ "Xuân dược".

Đáng nhẽ nó cũng không có quan hệ cùng với Dương Hạo nhưng bây giờ hắn không may phải nhận thân phận đại đệ tử duy nhất của xuân dược phái tu tiên, nói thế nào cũng nên cống hiến vì sự môn một chút chứ. Bên trong phòng khách đang có hai người, một trung niên nhân, tóc hoa râm, mặc chế phục quan viên đế quốc, tương đối có uy nghiêm. Dương Hạo nhận ra, đó chính là phụ thân của Ngã Ti, đại sứ của đế quốc tại Lôi Mông tinh.

Mặc dù lão chỉ là một chức quan nhỏ của đế quốc, nhưng trên thực tế mà nói, quyền lợi của lão lại tương đối lớn, thậm chí so với hoàng thất của Lôi Mông tinh còn có quyền thế hơn. Trong môn lịch sử đã ghi lại rất rõ ràng, từ mấy trăm năm trước khi thời đại Vũ trụ hàng hành bắt đầu thì Ngân hà đế quốc đã từ từ hình thành quy mô, với đế quốc làm hạch tâm ở Ngân hà hệ bây giờ đã phát triển thành mấy ngàn tinh hệ, có đến hàng vạn tinh cầu thực dân. Thủ đoạn chủ yếu mà đế quốc dùng để khống chế tinh cầu thực dân chính là đóng quân cùng phái khiên đại sứ. Mà tại tinh cầu thấp phần trung thuận như Lôi Mông tinh thì chỉ cần phái khiên đại sứ cũng đủ để khống chế cục diện rồi.

Trên Lôi Mông tinh, sản nghiệp cũng không phải thấp phần phong phú, chủ yếu là sản xuất một vài nông tác vật cùng thực vật. Mặt khác nguồn thu lớn nhất chính là học phí từ Lôi Mông tinh cao cấp học viện, dù chỉ một bộ phận cũng là cả mỏ vàng của hoàng thất cùng quý tộc rồi. Người còn lại trong phòng khách lại mặc tây phục chỉ có thương nhân mới có thể mặc được, chính là loại tây phục thịnh hành ở trung thế kỷ, ở thời đại Vũ trụ hàng hành bởi vì không có phương tiện cùng với thiếu kỹ thuật mà lại không tiện nên đã sớm bị đào thải, nhưng nhiều thương nhân vẫn rất cố chấp truy tìm trang phục như vậy.

Đại sứ đang nhìn bức thư, chân mày đều nhíu lại một chỗ: "Chuyện gì xảy ra vậy? Nguyên lão viện lại muốn một ngàn thuyền đặc thù tác vật, đây đã là lần thứ ba trong năm rồi."

"Đừng vậy, trước khi ta tới đây, đế quốc nghị trường từng có nói rằng, Nguyên lão viện yêu cầu phải thỏa mãn, đây là quan hệ đến đại sự sanh tử tồn vong của đế quốc trong tương lai."

"Ta đương nhiên biết địa vị của Nguyên lão viện, thế nhưng, cần vài lần đặc thù tác vật số lượng nhiều như vậy làm gì?"

"Chuyện đó ta cũng không muốn biết." Thương nhân tiếp tục lễ phép, nhưng từ ngôn từ tỏ vẻ rất rõ ràng, đại sứ cũng không cần biết. Khóe miệng đại sứ hơi nhếch lên:

"Những thứ này đều là đặc sản của Lôi Mông tinh, muốn bọn họ xuất khẩu đương nhiên không vấn đề, nhưng năm nay Lôi Mông tinh đối với đế quốc đã sinh ra đại lượng mậu dịch thuận soa, cứ thế này sợ rằng sẽ rất khó bình hành kinh tế."

Cũng giống như cuộc chiến tranh thực dân mấy ngàn năm trước trên địa cầu vậy, Ngân hà đế quốc đối với tinh cầu thực dân đều yêu cầu bảo trì mậu dịch thuận soa, nói cách khác, phải tiến hành chiếm đoạt từ tinh cầu thực dân, nếu như bây giờ, ngược lại đại lượng tài phú sẽ chảy vào Lôi Mông tinh, đương nhiên đế quốc sẽ không thể tiếp nhận được.

"Đó cũng chính là mục đích mà nghị trường phái ta tới, chúng ta đối với vấn đề này đã có kế hoạch rồi."

"Các người có thể có kế hoạch gì?" Đại sứ hừ lạnh, bình thường mà nói, đế quốc quan viên đối với thương nhân chưa từng có hảo cảm, thế nhưng gần đây nghị trường lại cùng đám thương nhân phi thường thân cận

"Đế quốc mặc dù khổng lồ, nhưng nếu đông đảo tinh cầu thực dân quay ngược lại lợi dụng đế quốc, bây giờ sợ rằng rất khó vẫn hồi cục diện như vậy." Thương nhân mỉm cười : " Tại trung thế kỷ ở địa cầu cũng là cảnh tượng chia năm xẻ bảy, có một quốc gia Trung Quốc từng xuất khẩu trà cùng đồ sứ, tạo thành đại lượng mậu dịch nghịch soa với chủ thực dân là nước Anh, vì vẫn hồi vấn đề đó nước Anh đã đưa tới Trung Quốc một loại đặc thù vật phẩm, từ đó lại khiến đại lượng tài phú từ Trung Quốc chảy sang nước Anh."

Đối với đoạn lịch sử, đại sứ có lẽ cũng đã sớm quen thuộc nên liền há mồm phát ngôn : " Nha phiến ! "

"Đúng vậy, nước Anh xuất khẩu sang Trung Quốc chính là nha phiến, hơn nữa hai quốc gia này còn từng bởi vì vật phẩm đó mà tạo thành cuộc chiến tranh nha phiến nữa ." "Đôi mắt tên thương nhân chợt sáng lên "Đế quốc vì vẫn hồi vấn đề mậu dịch nghịch soa cần xuất khẩu sang thực dân tinh đặc thù vật phẩm, mà Lôi Mông tinh chính là bước đầu tiên trong kế hoạch của chúng ta."

"Bây giờ còn có nha phiến sao ? "Đại sứ đưa ra nghi vấn "Cho dù là có, dược vật của Lôi Mông tinh xếp hạng nhất nhì, bọn họ rất có thể tự sản xuất được."

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15: Kỳ Đan? Tà Đan? (Thượng).

"Chúng ta đương nhiên sẽ không xuất khẩu độc phẩm nha phiến như vậy." Tên thương nhân đứng thẳng dậy, hợp cùng bộ tây phục, khiến cả người hắn thoát nhìn giống như là một người của thế kỷ trước "Đế quốc hạch tâm tinh cầu, đã sớm diệt chủng các loại thực vật, bằng không, cũng không cần đại quy mô hướng Lôi Mông Tinh thu cầu đặc thù thực vật như vậy."

"Vậy người còn muốn bán cho bọn họ cái gì? Phi thuyền cùng vũ khí của các người tại Lôi Mông Tinh cũng không tiêu thụ được, nơi này ngoài nông dân cũng chỉ còn có đám quý tộc tham sanh quý tử, không ai muốn chiến tranh."

"Bây giờ, chúng ta vận mười thuyền xuân dược lại đây." Tên thương nhân nói ra chủ bài của mình "Đó đương nhiên chỉ là nhóm đầu tiên mà thôi, đế quốc muốn chúng ta làm, chính là sản xuất xuân dược tại Lôi Mông Tinh."

"Xuân dược? "Đại sứ chấn động, rất ngạc nhiên.

Tên thương nhân phảng phất đoán trước được phản ứng của đại sứ nên thông dong giải thích : "Ngài hẳn là biết, gần trăm năm nay bởi vì thực phẩm tổng hợp phổ biến đã ảnh hưởng to lớn tới năng lực của nam nhân. Nhất là đám quý tộc, bình thường càng hưởng thụ lắm thực phẩm tổng hợp cho nên nam nhân bình thường đến ba mươi tuổi cơ bản đã không còn dục vọng nữa."

Đại sứ không nói lời nào, tiếng nói vừa phát ra cổ đầy kỳ lạ, hiển nhiên đối với điểm này hắn cũng tràn đầy thể hội. Tên thương nhân tiếp tục giải thích : "Dục vọng của nam nhân giảm xuống tạo thành vấn đề rất lớn, không chỉ có khiến tỉ lệ sinh sản của cả đế quốc giảm xuống, hơn nữa cũng làm cho chủ nghĩa nữ quyền có cơ hội ngáng đầu, đế quốc nghị hội đối với việc này thập phần lo lắng."

Nói đến chủ nghĩa nữ quyền, đại sứ cảm giác lạnh người, trong lịch sử đế quốc, hai trăm năm trước từng bộc phát cách mạng nữ quyền cũng chính là một hồi họa kiếp của nam nhân, trong cuộc cách mạng từng có hàng triệu nam nhân bị xử quyết.

"Chuyện đó thì liên quan gì đến xuân dược ?"

"Xuân dược này là sản phẩm khoa kỹ mới nhất của đế quốc, nó từ trọng kim chúc đề luyện ra, trải qua hóa học tổng hợp đối với việc đề cao dục vọng của nam nhân rất có hiệu quả." Tên thương nhân nịnh nọt cúi đầu "Quan trọng nhất là trong vũ trụ không còn ai có thể chế tạo dược vật giống thế, nói cách khác, chỉ cần chúng ta có thể khiến cho đám quý tộc của Lôi Mông Tinh biết được chỗ tốt của dược phẩm này thì sẽ có trường kỳ lợi nhuận. Phi thường siêu lợi nhuận !!"

"Thế thứ bột này sẽ có tác dụng gì ?" Trước mặt đại sứ đã sớm có một bao lớn chất bột màu trắng, tên thương nhân vẫn cười gian rồi lại thao thao bất tuyệt bắt đầu giới thiệu tác dụng của dược phẩm, bất quá hắn toàn quảng cáo Dương Hạo đã nghe không được nữa. Vừa rồi nghe hai người kia thương thảo về cơ mật của đế quốc khiến Dương Hạo cả người đầy mồ hôi, hắn rốt cục không dám tiếp tục nghe lên nữa mà bỏ thẳng lên trên phòng Ngã Ti.

Ngã Ti đang phi thường lo lắng, nàng sớm đã tắm rửa, đặc biệt còn thay đổi một bộ nội y đầy kích thích, chỉ dành đợi tình lang của mình, vừa nhìn thấy Dương Hạo đầu đầy mồ hôi bò lên trên, Ngã Ti cũng không thêm nguyên do, lập tức kéo Dương Hạo lên trên giường.

Mấy ngày nay, đối Dương Hạo mà nói, thật sự là một sự biến đổi khổng lồ, còn không có bao lâu trước, hắn vẫn còn là một tiểu xử nam chưa biết sự đời, mà bây giờ, hắn lại có thể sinh long hoạt hổ trên giường. Cũng không biết có phải vì khóa dược hoàn của Hồn nguyên tử hay không, Dương Hạo

phát hiện tự mình có thể ứng phó Ngã Ti thời gian càng ngày càng lâu, cơ hồ đã có thể khống chế thời điểm tự mình lên tới đỉnh.

Sau khi khiến Ngã Ti mềm nhũn người nằm im trên giường, cơ hồ sắp ngất xỉu, Dương Hạo lúc này mới có thời gian ngẫm lại chuyện đang làm hần phiến lòng.

Hỗn nguyên tử muốn hần học tu tiên, tuy nói môn phái này danh tiếng không phải vang rền nhưng nói thế nào cũng là tuyệt học, không phải là kém. Nhưng vấn đề chính là, nếu không có tiền thì sẽ không thể tu tiên theo Đan đỉnh phái, mà nếu không luyện nó thì tự mình sẽ chết. Cảm giác tiến thoái lưỡng nan khiến cho Dương Hạo cảm giác mình giống như một con kiến trên đồng lửa, tùy thời đều có thể bị chết.

"Ngươi nghĩ gì vậy?" Ngã Ti ngồi dậy, thấy ánh mắt khác thường của Dương Hạo nên cất tiếng hỏi "Sao giống như đây bụng tâm sự vậy, còn đang suy nghĩ về bọn Vương Chí Tuấn à? Không phải hôm nay ngươi đã đánh thắng họ rồi sao?"

"Không có." Dương Hạo lắc đầu, hần cơ hồ đã sớm quên hết chuyện cùng Vương Chí Tuấn giao thủ "Ta là đang rầu rĩ chuyện tiền, sắp tới phải dụng rất nhiều tiền."

"Oài, ta còn tưởng chuyện gì quan trọng cơ chứ. Tiền thì ta có, tài khoản ta còn có một trăm vạn để quốc tộ mà, ngươi cần thì cứ lấy của ta đi."

"Ta không muốn dụng tiền của ngươi." Dương Hạo căn bản không suy nghĩ.

"Sao còn phân ra như vậy." Ngã Ti nhăn mặt.

"Quai đồ đệ, tiền của đàn bà không cần phải suy nghĩ mà." Thanh âm Hỗn nguyên tử bắt chợt vang lên. Dương Hạo liền giật mình nhưng cũng phản bác lại ngay:

"Ta không cần, liên quan gì đến lão a."

"Ngươi nói cái gì?" Ngã Ti tưởng rằng Dương Hạo đang nói chuyện với mình. Dương Hạo le lưỡi, lúc này mới nhớ ra Ngã Ti không thể nghe thấy tiếng Hỗn nguyên tử nên hần vội với lấy cái máy nhắn tin ở cạnh giường, làm bộ đang nói chuyện cùng cái máy nhắn tin.

"Ngươi thật sự không muốn dụng tiền của đàn bà?" Hỗn nguyên tử chợt cất tiếng cười vang, không rõ lão đang suy nghĩ gì.

"Đương nhiên không muốn, ta tự có chân có tay, sẽ có thể nghĩ được biện pháp."

"Ta cho ngươi một chủ ý nhé." Về gian xảo của Hỗn nguyên tử dần hiện ra "Nói thế nào, ta cũng là hảo sư phụ của ngươi, không thể không quan tâm đến đồ đệ duy nhất a."

"Lão có thể có chủ ý gì?" Dương Hạo bây giờ đối với Hỗn nguyên tử rất đau đầu "Lão bắt hại ta là tốt lắm rồi, lần nào cũng đều là lão khiến ta sống dở chết dở."

"Lần này tuyệt đối là chủ ý tốt." Hỗn nguyên tử vội cam đoan "Ta quyết định để ngươi đi bán xuân dược."

"Bán cái gì???" Dương Hạo rống to lên, hần đột nhiên tỉnh ngộ, hần là Hỗn nguyên tử cũng vừa nghe được đoạn đối thoại của Đại sư cùng tên thương nhân kia cho nên mới có thể nghĩ ra chủ ý này.

"Đúng vậy, những người đó có thể bán, nhất định là thị trường rất tốt, chúng ta cũng có thể bán a." Hỗn nguyên tử rất dùng sức đề cử.

"Ta sẽ không cần đi bán xuân dược." Dương Hạo suýt xỉu, thật sự là tự mình làm khổ mình, đang sống yên ổn tự dung lại đi nhận một người sư phụ như vậy." Dù ta có đi làm công nhân cũng sẽ không muốn đi bán thứ đó."

"Sỏa đồ đệ (sỏa - gốc), ngươi cho là bán xuân dược sẽ rất mất thể diện sao?" Hỗn nguyên tử cố ý thờ dài "Ngươi không nghe hai người kia nói sao, bây giờ nam nhân đều suy giảm tính dục. Nam nữ âm dương không bình hành chính là đại sự đó, nhỏ thì gia đình sanh biến, lớn là thế giới rung chuyển bất an, ngươi nếu có thể làm cho nam nhân một lần nữa có tính dục, đó chính là tạo phúc đó."

"....."

Nhận thấy thái độ của Dương Hạo có vẻ xuôi xuống, Hỗn nguyên tử tiếp tục khuyên bảo: "Hơn nữa bán thứ đó lợi nhuận rất cao, kiếm tiền rất nhanh, kiếm tiền từ bán xuân dược chắc chắn so với đi cướp tốt hơn chứ."

"Thế nhưng đó là....." Dương Hạo mặc dù đã hơi dao động nhưng vẫn có chút băn khoăn "Lão nói bán là bán sao, chúng ta căn bản không có mà."

"Ha ha ha ha!!!!" Hỗn nguyên tử cười to.

"Cười cái gì....." Mặt Dương Hạo bắt đầu nhăn lại.

"Chúng ta nếu không có thì có lẽ trên thế giới cũng chẳng ai có nữa, đừng quên, chúng ta chính là xuân dược phái tu tiên, cho dù thứ xuân dược tốt nhất cũng bắt quả chỉ là phụ phẩm của chúng ta mà thôi."

Dương Hạo một chút cũng không yên tâm: "Bây giờ bọn họ sử dụng toàn sản phẩm công nghệ cao, chúng ta có thể so với người ta hay không a?"

"Yên tâm đi, có sư phụ người là ta ở đây, hết thầy đều có thể." Hồn nguyên tử vừa đám vừa xoa vẫn hết sức dủ dờ "Người cũng chỉ có thể chọn đường này thôi, nếu không sẽ không có tiền, người chính là một mạng ô hô đó."

Dương Hạo biết, Hồn nguyên tử mặc dù chuyên môn hại người, nhưng lần này lại nói đúng, theo lời tên thương nhân nói bây giờ cả đế quốc đều cũng muốn nâng cao tính dục của nam nhân, cho nên xuân dược chính là mặt hàng tốt nhất. Bán xuân dược cũng không phải là chuyện gì vi phạm, chỉ bất quá mất chút thể diện mà thôi.

"Nhưng ta bây giờ căn bản là không có địa điểm để bán hàng." Dương Hạo chợt nghĩ tới vấn đề quan trọng hơn "Bọn họ muốn buôn bán đều có cửa hàng mà."

"Ta có !!!" Thanh âm thanh thúy của Ngã Ti vang lên như đấng cứu thế. Nàng vẫn đang nghe Dương Hạo đối thoại cùng người nơi nào đó, mặc dù cũng muốn tham gia nhưng chẳng biết nói gì, tới bây giờ mới tìm được cơ hội lên tiếng "Ta có thể giúp người."

"Người?"

"Uh!" Ngã Ti mỉm cười gật đầu "Trong kinh thành của Lôi Mông Tinh ta có có một cửa hàng, lại không để làm gì nên có thể giao cho người nha."

"Sao người lại có cửa hàng?" Dương Hạo mê hoặc không giải thích được.

"Năm ngoái ngày sanh nhật ta hoàng thất Lôi Mông Tinh tặng vì bọn họ muốn lấy lòng ba ba ta, vừa lúc có thể cho người dụng nha."

"Hắc hắc, tiểu tử, người thật là có điểm phúc a." Hồn nguyên tử quả thực giống một lão sắc lang "Nếu vậy thì bắt đầu thôi."

Dương Hạo thật sự là một đầu vụ thủy (vụ thủy - sương mù, ý nói mờ mịt)." Bắt đầu? Như thế nào bắt đầu?"

"Đi chế thuốc đó! Sản xuất đại lượng thần đan của chúng ta!!!" Hồn nguyên tử rống to, kích động như là đang phát tiết nỗi niềm ủ từ mấy thế kỷ nay. Dương Hạo đã ngất xỉu rồi, hần vừa mới lên làm đại đệ tử của Đan đình phái tu tiên, nhưng chỉ nháy mắt như thần sai quỵ khiến lại bị người ta đặt vào vị trí lão bản (ông chủ) xuân dược điểm, sau này còn không biết sẽ có kỳ ngộ gì nữa cơ chứ. Cuộc đời thật sự là nhiều biến đổi.....

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Kỳ Đan? Tà Đan? (Trung)

Sau khi từ nhà Ngã Ti đi ra, Dương Hạo mới cảm giác được thời gian gấp gáp, căn cứ lời nhắc nhở của Hồn nguyên tử hần phải chính thức bắt đầu phục (ăn) đan tu luyện trong vòng ba ngày, nếu không rất có thể sẽ có tính mạng chi nguy. Cho nên Dương Hạo phải tận dụng từng phút thời gian, tranh thủ luyện chế ra đan dược.

Hồn nguyên tử muốn Dương Hạo luyện chế loại đan dược đầu tiên có một cái tên rất hoàng tráng, gọi là Long hổ đại hoàn đan. Nghe đã biết không phải là hảo vật gì, còn giống như là giả dược của đám mồi vờ. Thế nhưng, dược vật để luyện chế đan dược này quả thực rất nghiêm khắc, Dương Hạo ở phía sau núi tìm suốt nửa ngày, rốt cục cũng kiếm được ba loại thảo dược tài liệu cần thiết, cũng may ba loại thảo dược đó cũng là đặc sản đặc thù của Lôi Mông Tinh. Trong các loại dược vật mà gần đây nguyên lão viện đại lượng thu mua cũng có ba loại này.

Hồn nguyên tử thật sự là một siêu cấp hỗn loạn sư phụ, đợi đến khi Dương Hạo kiếm được đủ tài liệu hỏi lão luyện đan thế nào lão mới đột nhiên thốt.

"Không xong rồi!!!!"

Dương Hạo lại càng hoảng sợ: "Sao vậy, lão lại làm sai chuyện gì sao?"

"Cái này..... Hắc hắc....."

Tiếng cười rất mập mờ, nghe có vẻ như vừa gây họa, trong đầu Dương Hạo không ngừng ai oán, gặp phải loại sư phụ này cái mạng nhỏ của hần có lẽ sớm muộn cũng tiêu mất, nói không chừng ngày nào đó lúc sinh tử mấu chốt của mình lão cũng sẽ quên cái gì, hoặc là làm sai chuyện gì không chừng.

"Nói đi, sao cái gì?"

Dương Hạo rất nhận mệnh, cúi đầu ủ rũ đợi kết quả.

"Ta chỉ quên mất một việc nhỏ thôi, ha ha ha ha."

Thanh âm Hồn nguyên tử thật sự có vẻ rất nhận lỗi. Dương Hạo cố gồng mình trụ vững :

"Lão quên cái gì?"

"Kỳ thật cũng không toán cái gì, chỉ là..... muốn luyện thuốc phải có một cái lò."

Dương Hạo liền thở dài một hơi, vừa rồi thật sự là bị Hồn nguyên tử dọa đến căng thẳng, nguyên lai chỉ là một việc nhỏ :

"Chỉ là một cái lò thôi sao, trong túi xá của ta còn có một cái lò điện tử, lấy nó dùng là được rồi."

"Không đơn giản như vậy đâu." Hồn nguyên tử dường như đã quên việc đó chính là do lão không nhớ mà đã bắt đầu lên giọng giáo huấn người "Đan đình phải chúng ta muốn luyện đan, từng bước đều cần vô cùng chính xác, đan lò (lò luyện đan) càng được chú trọng, mỗi một loại đan dược bất đồng đều có đan lò đặc chế của nó mới có thể luyện ra."

"Có nghĩa gì?"

"Chính là, người phải kiếm một cái đan lò đặc thù để luyện đan."

"Đặc thù như thế nào?" Dương Hạo vuốt cằm tám thẻ tín dụng trong ví tiền "Phải đi đâu mua, bao nhiêu tiền."

"Cái này..... Cái này....."

Hồn nguyên tử chỉ chi ngô ngô. Trong lòng Dương Hạo chợt dâng lên một dự cảm rất không tốt, phảng phất lại bị lão già này cho vào tròng :

"Có cái gì nói mau, có cái rắm gì cũng mau phóng đi!"

"Đan lò để luyện Long hổ đại hoàn đan gọi là tinh cương hỏa đông lò, khẳng định không thể mua được, chỉ có thể tự mình làm ra." Chợt nghe Hồn nguyên tử nuốt nước miếng, thật sự rất quý dị "Thế nhưng, loại lò này làm rất chậm, bảy ngày có thể làm xong cũng đã rất nhanh rồi."

"Vậy làm đi." Dương Hạo còn chưa cảm giác thấy điểm gì bất thường.

"....." Hồn nguyên tử không nói gì.

Ngừng một hồi lâu, trong đầu Dương Hạo đột nhiên xuất hiện một ý niệm, hắn đột nhiên tỉnh ngộ ra :

"Ngừng ! Lão già này, lão đi ra cho ta."

"Ân, ân....." Hồn nguyên tử tuyệt đối im lặng chịu trận.

"Trước không phải lão nói cho ta biết, phải phục đan dược trong thời gian ba ngày, nếu không ta có thể sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này đó sao?" Dương Hạo rống giận "Bây giờ lại nói với ta, muốn làm lò luyện đan cần bảy ngày, vậy trước khi làm lò, ta ăn cái gì?"

"Cái này..... Quả thật là sơ sót của vi sư."

"Nói nhảm, đương nhiên là sơ sót của lão rồi." Dương Hạo không hề bớt giận hung hăng hỏi tiếp "Vậy bây giờ phải làm sao ? Có biện pháp gì khác để cho ta có thể sống tới khi làm xong đan lò hay không?"

"Hình như là không có ."

Dương Hạo ngây người, không ngờ bóng ma tử vong lại đang bao phủ hắn gần đến thế khiến hắn khó có thể phát ngôn :

"Vậy..... vậy không có biện pháp bổ cứu ư?"

"Có chứ, đương nhiên là có." Ngờ khi Hồn nguyên tử cũng không có vẻ cao hứng lắm.

"Biện pháp gì?"

Tiếng Hồn nguyên tử chợt trầm thống vạn phần :

"Sau khi người chết, nguyên thần vi sư xuất khiếu rồi sẽ tìm tân đồ đệ, nhất định nhớ kỹ chuyện này, nhất định không để đồ đệ kế tiếp gặp phải chuyện giống như người ."

"....."

"Yên tâm đi, vi sư sẽ giữ lại danh hiệu đại đệ tử xuân dược phái tu tiên của người, đợi tới khi bốn môn phái dương quang đại sẽ để hậu đại vĩnh viễn nhớ kỹ người đã quang vinh hiển thân !"

" LÃO ! SAO ! KHÔNG ! CHẾT ! ĐI ! "

Dương Hạo hét lên một câu rồi thật sự là suy sụp. Hắn đặt mông ngồi ở trên đất, nhìn cả một túi đầy thảo dược, đến giờ cũng không tác dụng gì nữa, Dương Hạo đã hoàn toàn bị lão quỷ Hồn nguyên tử này phản phản phục phục đến suy nhược cả thần kinh rồi. Đúng lúc cả hai đang hết sức trầm tư thì máy nhắn tin của Dương Hạo đột nhiên vang lên.

" Hạo đầu to, nguoi chạy đi đâu đó, cho nguoi Đằng không khí sao còn chưa tới ?"

Giọng điệu của A Mạn Đạt vẫn dữ dằn vô cùng. Dương Hạo vẫn đang điên đầu suy nghĩ, sao có thể có hảo ngữ khí :

" Ta không cần, cỗ máy đó nguoi hay là hủy đi hoặc bán cho người khác tốt hơn."

" Nguoi " A Mạn Đạt thất kinh " Có phải bị Ngã Ti bỏ hay không, sao chán đời vậy, giúp nguoi chế tạo Đằng không khí khiến ta mất ba ngày thời gian đó."

Dương Hạo đang định phản bác, đột nhiên nhớ tới chuyện quan trọng hơn nên giũt giọng :

" Ba ngày ? Nguoi nói tạo Đằng không khí mất ba ngày thời gian sao ?"

" Làm gì ? " A Mạn Đạt hiển nhiên hết sức bất mãn tưởng Dương Hạo không quý trọng thành quả của mình.

" Nhưng lúc học công trình khóa, sư phụ nói Đằng không khí dù kỹ sư giỏi làm cũng mất năm ngày thời gian mới có thể chế tạo mà."

" Đó là thứ kỹ sư bất tài." A Mạn Đạt có vẻ rất kiêu ngạo " Ta chính là xuất thân thiên tài công trình thế gia, vật chúng ta chế tạo, chẳng nhẽ cũng cần nhiều thời gian như vậy sao ?"

Giọng Dương Hạo vẫn tỏ vẻ không thể tin :

" Các loại phối kiện bên trong Đằng không khí phức tạp như vậy, bất cứ ai chế tạo, ba ngày cũng không thể được a."

Kỳ thật, lúc học môn công trình trong học viện, sư phụ từng dựng mô hình Đằng không khí thu nhỏ đồng thời đơn giản nói qua một chút trang bị cùng nguyên lý của phản trọng lực cho nên Dương Hạo mới biết trình độ phức tạp nếu muốn chế tạo Đằng không khí, mặc dù hẳn tự mình cho dù học một trăm năm cũng không thể làm được, nhưng vẫn nghĩ dù cao thủ cũng không thể nhanh như vậy được. A Mạn Đạt tất nhiên nổi cơn lên :

" Nếu làm từ đầu đương nhiên là không kịp, nhưng nếu nguoi dựng phản trọng lực cũ của người khác đã làm để lắp vào, giống như thay linh kiện vậy thì rất nhanh có thể hoàn thành rồi."

" Nói như vậy, vật gì nguoi tạo cũng có thể nhanh hơn so với người khác sao ?" Dương Hạo gấp không thể đợi.

" Nói nhảm." A Mạn Đạt tự tin nói " Ít nhất nhanh hơn gấp đôi, ta tốn nhiều tâm tư như vậy, nguoi còn không linh tình ."

" Linh tình ! Linh tình!!" Dương Hạo nhanh chóng nhảy dựng lên " Ta lập tức đến chỗ nguoi, nguoi chờ ta đó !!!"

A Mạn Đạt lại càng hoảng sợ :

" Sao vậy, sao gấp thế ? "

Thế nhưng, Dương Hạo đã buông rơi máy nhắn tin rồi, hắn đem toàn bộ tinh lực đều dựng tại phi hành thuật, khẩn cấp hướng về chỗ A Mạn Đạt ở chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 17: Kỳ Đan? Tà Đan? (Hạ).

Nơi A Mạn Đạt ở, thật sự chỉ có thể xem như một cái ổ, nằm ở phụ cận học viện mua một tòa lầu tam tầng đã cũ, sau đó đem tất cả phòng đều đập hết, biến thành một cái huyệt động khổng lồ.

A Mạn Đạt trong đám đệ tử cũng được xếp vào loại rất có tiền, không chỉ bởi vì gia cảnh của nàng mà thật sự là nàng rất có khả năng chế tạo công nghệ cao sản phẩm, cơ bản là chỉ cần thị trường xuất hiện thứ gì nàng liếc mắt nhìn một lần là có thể nhanh chóng phục chế ra, hơn nữa giá cả so với người khác rẻ hơn nhiều, điều đó khiến A Mạn Đạt cơ hồ lũng đoạn cả thị trường khoa kỹ sản phẩm trong học viện.

Người khác giàu có, đương nhiên có thể tới ở khu biệt thự, nhưng A Mạn Đạt lại chỉ ở xưởng chế tạo. Đây cũng là nơi Dương Hạo thường xuyên đến chơi, chỉ là A Mạn Đạt rất thích trêu người khác cho nên Dương Hạo nhiều lần kiên quyết cự tuyệt lời mời của A Mạn Đạt mời hẳn cùng ở chung.

Vừa rồi Dương Hạo đột nhiên nghĩ đến, A Mạn Đạt chế tạo Đẳng không khí có thể tiết kiệm gấp đôi thời gian, vậy nói không chừng chế tạo một cái lò cũng có thể nhanh hơn rất nhiều, tự mình tách mạng đặt cả trong tay A Mạn Đạt đương nhiên phải nhanh một chút tới gặp nàng rồi.

Dương Hạo thuận thực dụng phi hành thuật bay qua phòng ngự đại trận do đám người máy tạo thành, dụng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tiến vào căn phòng lớn kia.

Ồ của A Mạn Đạt tại Lôi Mông Tinh cao cấp học viện bị xếp hàng thứ hai trong những địa phương tối kinh khủng. Trong đó hàng thứ ba chính là đỉnh núi nơi Dương Hạo vừa mới tới, có thể thấy được nơi ở của A Mạn Đạt đối với người khác mà nói rất là kinh khủng. Khắp nơi đều cất giấu cơ quan cở quái, bất kỳ ai dám thử xông vào đều rất có thể trúng chiêu mà chết.

Tối đáng sợ chính là, rất nhiều cơ quan đều là A Mạn Đạt nhất thời phản kích làm ra sau đó ngay cả nàng tự mình đều cũng đã quên đặt ở nơi nào hoặc là nó có công năng hại người gì. Đó cũng chính là lý do tại sao Dương Hạo mỗi lần đến nơi đây đều cảm thấy lạnh cả xương sống.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, Dương Hạo vừa mới xông vào đã bị cảnh tượng trước mắt làm khiếp sợ, hần há mồm tròn mắt, đứng ở nơi đó ngay cả một câu nói cũng không phát ra được.

Một màn cảnh trước mắt xuất hiện đối với Dương Hạo mà nói, tuyệt đối so với đủ loại cơ quan kia còn muốn kinh người, hoặc là dứt khoát nói, nếu cảnh tượng này xuất hiện trước mắt người khác khẳng định sẽ khiến tất cả mọi người đều ngất mất.

Trong ấn tượng của bất luận kẻ nào, A Mạn Đạt tuyệt đối không thể xem như một người phụ nữ, mặc dù nàng chuyên mặc quần ngắn cùng đồ lót mỏng, vóc người cũng rất chuẩn nhưng tại người khác thoát nhìn, chính là không có vị đàn bà. Bởi vì trên người A Mạn Đạt vĩnh viễn đều tồn tại mùi dầu máy rất khó chịu, trên mặt cùng trên tay cũng dính đầy dầu, khiến người ta không thể nhìn rõ lắm diện mục của nàng.

Điều đó không chỉ khiến A Mạn Đạt thành một nữ hài tử không mấy người theo đuổi mà còn khiến cho Dương Hạo thủy chung đối đãi với nàng chỉ như một người huynh đệ vậy.

Thế mà hôm nay, xuất hiện tại trước mặt Dương Hạo lại là một A Mạn Đạt hoàn toàn khác. Dưới ánh đèn mập mờ, A Mạn Đạt mặc một chiếc quần ngắn màu đỏ, tóc xoắn trên vai che làn da thịt tuyết trắng, cũng không có vết dầu trên mặt, không ngờ nàng đẹp đến bất khả tư nghị.

Dương Hạo nhìn đến choáng váng, hô hấp dồn dập, lòng bàn tay xuất đầy mồ hôi, không biết nên có đến đứng nơi không nữa. Bộ dáng của Dương Hạo tuyệt đối nằm trong dự đoán của A Mạn Đạt, nàng ngoảnh sang phía Dương Hạo đang ngẩn người cười thần nhiên khiến toàn thân hần nhiệt khí dâng dâng.

Nhưng đột nhiên, từ trần phòng rơi xuống một chậu nước lạnh, hoàn toàn trút hết lên thân thể đang nóng bừng của Dương Hạo.

"A!!!"

Dương Hạo kêu lên đầy thảm thiết "Ngươi làm gì vậy a, đồ điên."

A Mạn Đạt vung tay lên đi tới, lấy tay điểm lên trán Dương Hạo :

"Hừ! Đồ sắc lang, lần sau xem ngươi có dám phát si đối với đàn bà nữa hay không?"

"Ta làm gì có?" Dương Hạo ủy khuất.

"Vậy bộ dáng đầy mồm nước dãi của ngươi vừa rồi là gì? Mà ngươi gần nhất còn có quan hệ với Ngã Ti nữa chứ!"

Nói đến Ngã Ti, Dương Hạo chợt giật mình, hần vội cười khúc khích nói lảng đi :

"À, nhưng ngươi mặc thế này quả thật rất đẹp đấy."

"Ai cần ngươi lo!" A Mạn Đạt liếc mắt nhìn Dương Hạo, nàng xoay người đi vào góc nhà, cởi quần xuống trước mặt Dương Hạo. Dương Hạo nhìn rõ đôi chân thon thả bên trong chiếc quần lộ ra cả người lại nóng bừng lên.

A Mạn Đạt một chút do dự cũng không có cất tiếng nói tiếp :

"Ta mặc cái này để chọc ngươi mà thôi, mặc quần áo bình thường vẫn thoải mái hơn."

Vừa nói, vừa cầm lấy bộ quần áo khác khác thay vào. Dương Hạo vẫn không có cách nào để cho đôi mắt mình rời khỏi đôi chân trần của A Mạn Đạt, ngay cả lúc bình thường hẳn chưa từng coi A Mạn Đạt trở thành đàn bà, thế nhưng bộ ngực cao tung trước mặt cùng đôi chân dài nõn nà lại thành trọng điểm hấp dẫn ánh mắt lúc này.

"Người tìm ta gấp như vậy, không chỉ là muốn lấy Đảng không khí chứ?"

Dường như đã trải qua không biết bao lâu A Mạn Đạt rốt cục đã thay xong bộ quần áo. Dương Hạo lúc này mới phục hồi tinh thần lại, hần vừa lau mồ hôi, vừa tự trách mình sắc mê tâm khiêu, thiếu chút nữa ngay cả chuyện liên quan đến tánh mạng cũng suýt quên mất.

"Được rồi, quai đồ đệ, đừng tự trách nữa, vóc người mỹ nữ này quả thật rất đẹp đấy chứ." Hồn nguyên tử lại bắt đầu phát tình "Ngã Ti có khuôn mặt xinh đẹp, nhưng khi ở trên giường vóc người tương đối quan trọng hơn."

"Ai cần lão lo....."

"Không bằng ngay cả nàng cũng đồng thời..... Hắc hắc." Hồn nguyên tử tuyệt đối là tự mình tâm có dư mà sức không đủ, cho nên muốn đem Dương Hạo bồi dưỡng thành một người mới của sắc lang giới.

Dương Hạo quyết định không để ý tới sắc lão đầu này mà nghiêm trang nói với A Mạn Đạt :

"Ta có thứ trọng yếu muốn làm, cho nên mới tìm người hỗ trợ."

"Người có thể có cái gì trọng yếu?"

A Mạn Đạt nhăn mày, khuôn mặt nàng được lau sạch sẽ thật ra rất có phong vị của mỹ nữ nhưng lại chợt đột nhiên cất cao giọng hỏi "Uy! Không phải Ngã Ti muốn người tới chứ, ta sẽ không giúp nàng đâu."

"Không phải, không phải." Dương Hạo cũng không biết A Mạn Đạt sao lại bắt đầu nhắm vào Ngã Ti "Là ta tự mình cần, hơn nữa rất gấp."

"Làm cái gì?" A Mạn Đạt ngồi xuống, đem đôi chân gác lên chân Dương Hạo.

"Tinh cương hỏa dòng lò."

A Mạn Đạt bắt đầu cau mày : "Chưa từng nghe qua, sẽ không làm"

Dương Hạo như lại bị nhúng vào bồn nước lạnh, hần sững sờ. Hôm nay A Mạn Đạt quả thật hơi là lạ, trước kia bất kể hần muốn cái gì, cho dù có khó thế nào A Mạn Đạt cũng sẽ không cự tuyệt, tối thiểu cũng là đáp ứng sẽ thử một chút, thế nhưng hôm nay lại từ chối luôn như vậy.

"Đồ đệ giỏi, ha ha ha."

Hồn nguyên tử lại tắc tị. Dương Hạo thật sự rất phiền, không muốn để ý tới lão già đó, thế nhưng những lời của Hồn nguyên tử lại rất có vẻ có đạo lý "Ta đã sớm nói với người rồi, nữ hài tử này đối với người có ý tứ mà, khẳng định là chuyện của người cùng Ngã Ti đã bị nàng biết, cho nên đang ghen với người."

Dương Hạo toát hết cả mồ hôi, nói thật đi, hần cũng không quá tin tưởng A Mạn Đạt đối với mình có ý gì, bất quá hôm nay biểu hiện của nàng hôm nay thật sự là quá cổ quái khiến hần có chút bất ngờ.

"Ta bây giờ nên làm cái gì bây giờ." Dương Hạo áp thấp giọng tự hỏi với bụng mình. A Mạn Đạt thì đang bụng chén trà tự uống, hoàn toàn không lý tới Dương Hạo.

"Rất đơn giản a." Hồn nguyên tử bắt đầu bày ra bộ dáng lão tiền bối môn tán gái "Đàn bà đang ghen sợ nhất bị so sánh kém hơn người khác, người cứ nói theo ta."

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 18: Cổ Sắc Môn Phái (Thượng).

Dương Hạo gật đầu, bây giờ quan hệ đến sinh tử, hần quyết tâm lại nghe lão già này thêm một lần.

"Kỳ thật chỉ bất quá là một tiểu vật mà thôi, chính là muốn tiết kiệm thời gian một chút." Dương Hạo cũng nói theo lời Hồn nguyên tử "Ta vốn tưởng rằng người là công trình thế gia, nhất định sẽ làm cơ chứ."

Quả nhiên, những lời này vừa nói liền khiến A Mạn Đạt có phản ứng :

" Công trình thế gia đương nhiên cái gì đều cũng sẽ làm nhưng cũng phải xem ta cao hứng hay không, hôm nay bồn tiểu thư chính là mất hứng giúp người."

Dương Hạo phát giác quả nhiên có chút hiệu quả, vội tiếp tục nói theo Hồn nguyên tử :

" Vì tin tưởng người, ta còn chối từ sự giúp đỡ của Ngã Ti nữa chứ."

Nghe nhắc đến Ngã Ti, A Mạn Đạt trừng lớn mắt : " Nàng có thể giúp người sao ?"

" Nàng tự mình đương nhiên sẽ không làm ." Dương Hạo không phải ngốc, tới thời điểm này, không cần dạy cũng biết nên nói những cái gì " Thế nhưng nàng có tiền, có tiền có thể tìm kỹ sư hỗ trợ."

" Kỹ sư thì có gì đặc biệt hơn người." A Mạn Đạt hừ hừ buông chén trà xuống " Ta có thể chế tác nhưng kỹ sư còn không nhất định có thể làm, trên thế giới này hầu hết sản phẩm kỹ thuật cao cấp đều là kiệt tác của gia tộc chúng ta."

" Nói nhảm, ta đương nhiên biết cho nên ta mới không có nhờ Ngã Ti mà tới tìm người đó."

Bây giờ, Dương Hạo đã có thể hoàn toàn tự động còn Hồn nguyên tử đại công cáo thành lại bắt đầu trốn trong bụng ngủ mất, tuyệt chiêu của lão già này chính là ngủ, vừa phút trước còn đang nói chuyện, nháy mắt đã có thể nghe thấy thanh âm lão già ngáy rồi.

" Xem ra người còn có chút kiến thức." A Mạn Đạt sắc mặt cuối cùng cũng dịu xuống. Dương Hạo càng thêm một mồi lửa, hần đứng lên, làm bộ sắp rời đi :

" Thế nhưng nếu người sẽ không làm hay để ta đi tìm Ngã Ti, dù sao nàng cũng....."

A Mạn Đạt thật sự bị kích, nàng lớn giọng nói :

" Ta sẽ không làm ??? Ta có cái gì mà sẽ không chứ, mấy tên kỹ sư so ra còn kém ta chỉ có thứ đàn bà vô dụng mới có thể đi cầu lủ đó."

" Nhưng ta biết làm sao bây giờ?" Dương Hạo tạo ra vẻ mặt thất vọng cùng lo lắng kỳ thật tâm lý đang không ngừng hoan hỉ.

" Lấy bản thiết kế đây."

A Mạn Đạt dứt khoát đưa tay ra, miệng làm bầm khê có vẻ đang thề nhất định phải làm ra vật kia để Dương Hạo xem tự mình so với Ngã Ti giỏi hơn rất nhiều.

" Bản thiết kế ? " Dương Hạo ngây người ra.

" Đúng vậy, bản thiết kế đâu ? Không có bản thiết kế, sao làm được, sao ta biết được là người muốn làm gì ? "

Dương Hạo lúc này mới tỉnh ngộ lại, hần mặc dù nói nửa ngày, nhưng hoàn toàn quên mất mình lấy đâu ra bản thiết kế của tinh cương hỏa long lô, lại còn muốn nhờ người khác làm, vậy không phải là uống phí công phu sao.

" Người không có bản thiết kế sao ?" A Mạn Đạt thật sự vừa bức mình vừa buồn cười.

" Ta có, ta có."

Dương Hạo đầu đầy mồ hôi, hần lùi lại vào trong góc, mặt quay vào vách tường thấp giọng gọi " Hồn nguyên tử lão bá, bản thiết kế đâu ?"

Thế nhưng chẳng ai để ý đến hần, Hồn nguyên tử vừa rồi đại khái đầu óc dụng hơn nhiều nên bây giờ đã ngủ mất, một trận trận tiếng làm bầm truyền ra càng khiến cho Dương Hạo vội gần chết. Bất đắc dĩ hần đành ngu ngốc tự đâm vào bụng mình, vừa hô to :

" Mau tỉnh dậy, mau tỉnh dậy."

" Người đang làm gì vậy ?" A Mạn Đạt một đầu vụ thủy, nàng đại khái cho tới bây giờ chưa từng thấy ai ngu ngốc ngu ngốc như vậy tự đâm đối mặt vách tường rồi tự đâm bụng mình.

Bụng Dương Hạo đã bị đánh rất đau rồi hần dứt khoát chuyển động xoay, bắt chúc nữ vũ công múa bụng (^ ^) :

" Không có gì, gần đây ta ngã bệnh, bác sĩ nói vận động chút cho khỏe người ."

" Cổ cổ quái quái. Ta thấy là thần kinh có vấn đề á."

Dương Hạo thấy nếu thần kinh hần có vấn đề, có lẽ cũng tốt hơn so với việc có một lão quỷ sống ở trong bụng rất nhiều. May mắn hần làm thế rốt cục cũng khiến Hồn nguyên tử hoảng hốt tỉnh lại, lão còn ai oán nói :

"Người muốn chết sao, một khắc cũng không có yên bình, cần thận ta cần đứt ruột người đó."

"Cần cái rắm, bản thiết kế đâu ? " Dương Hạo thấp giọng mắng.

"Bản thiết kế gì ?" Hồn nguyên tử đại khái còn chưa tỉnh ngủ nên chẳng để ý lắm.

"Bản thiết kế luyện đan lô!!"

A Mạn Đạt nhìn Dương Hạo đang lăm bằm lăm bằm, mày càng ngày càng cau lại "Uy, Hạo đầu to, người không sao chứ, người nói chuyện với ai vậy ?"

"Ta tự nói. Ta đang luyện phúc ngữ." Nói rồi lại dùng lực gõ bụng vài cái.

"Đừng gõ đừng gõ, bản thiết kế không phải đã sớm cho người rồi sao, còn đòi ta nữa quả thực chính là ngu ngốc."

"Lão đưa cho ta lúc nào ?" Dương Hạo hết sức khổ cực, một bên đối phó với lão quái vật trong bụng, một bên còn phải cười nói với A Mạn Đạt, giả vờ ra vẻ mình đang luyện phúc ngữ hết sức nghiêm túc.

Hồn nguyên tử ai thanh thần khí :

"Thu một đồ đệ như người đứng là sư môn bất hạnh, có thể đoán trước, nhất mạch chúng ta có lẽ phải hủy ở trong tay người mất ."

"Loại môn phái sắc tình của lão, sớm hủy là sớm siêu thoát." Dương Hạo nghiêng răng lại "Mau đem bản thiết kế giao ra đây."

"Lần trước lúc người ăn viên đan dược kia không phải còn nhặt được một quyển cổ thư sao, trong đó trang đầu tiên đầu tiên chính là bản thiết kế của tinh cương hóa dung lô đó, người tự mình nhìn chưa ? "

Hồn nguyên tử giọng nói đầy vẻ ủy khuất. Dương Hạo chợt hiểu ra, hẳn cũng nhớ ra đã để quyển sách đó bên trong túi thuốc. Hồn nguyên tử đã tỉnh ngủ rồi lại lao đao không ngớt :

"Quyển sách này chính là tâm huyết kết tinh một đời của ta, bên trong có phương thức cùng huyền diệu kỳ thuật của phái ta, còn có phương pháp luyện chế các loại đan dược, người nhất định phải tinh tế nghiên cứu mới đúng chứ !"

"Ta sẽ đọc, được chưa !"

Dương Hạo rút cục từ trong túi thuốc rút ra quyển cổ thư, mở trang đầu tiên ra lại lập tức tròn mắt. Chỉ thấy trong quyển sách kia quả nhiên có bản thiết kế của lô luyện đan, chính là bên cạnh lại tràn đầy cổ quái văn tự, cùng văn tự thông dụng bây giờ của Ngã hà đế quốc hoàn toàn khác biệt.

"Đây là cái gì a?"

A Mạn Đạt tay mắt lạnh lẽo, cướp lấy quyển sách đọc lướt qua "Đây là loại chữ gì vậy, hình như có từ rất xưa rồi." A Mạn Đạt ngẩng đầu, mặt đầy vẻ nghi hoặc :

"Chuyện gì xảy ra với người vậy, cổ cổ quái quái, quyển sách này sẽ không là cấm thư chứ ? "

"Sao có thể !"

Trần Dương Hạo lại chảy ra đầy mồ hôi, tội danh cất dấu cấm thư cũng không nhỏ, tùy thời sẽ bị hiến binh đế quốc bắt đi. Dương Hạo biết quyển sách này bên trong ghi lại đầy nội dung tu tiên, có thể xem như một loại cấm thư, mặc dù A Mạn Đạt là bằng hữu của mình, thế nhưng phòng họa vẫn tốt hơn nên đành nghĩ biện pháp giải thích

"Đây là của một bác sĩ cho ta, đạo này thân thể ta không thoải mái, chính bác sĩ đã cho ta theo phương pháp này để chế thuốc uống."

Vừa nói vừa từ lấy cả nắm thảo dược bên trong túi ra. A Mạn Đạt đối với Dương Hạo cuối cùng cũng là tín nhiệm thành quen, lời nói dối đầy sơ hở như vậy cũng không để ý, sự chú ý của nàng rất nhanh bị bản thiết kế đan lô hấp dẫn mất.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 19: Cổ Sắc Môn Phái (Trung).

" Chính là cái này sao ? " A Mạn Đạt rất chuyên chú " Ai nha, ai nha, cái này tốt lắm đó."

" Người có thể đọc được sao ?"

Dương Hạo còn tưởng rằng không ai có thể đọc được nhưng vẫn tự kia.

" Đọc không hiểu, nhưng bản thiết kế ta có thể xem không hiểu sao." A Mạn Đạt trừng mắt nhìn hắn " Chiếc lò này xếp đặt rất xảo diệu, phía dưới ngọn lửa phát ra ngoài nghìn độ, lại có thể trong nháy mắt khiến tất cả nhiệt lượng tập trung lên trên."

" Có thể làm hay không ?" Dương Hạo khẩn trương vô cùng, bây giờ cái mạng nhỏ của hắn đang hoàn toàn ở trong tay A Mạn Đạt.

" Có thể ."

A Mạn Đạt gật đầu, thế nhưng, không đợi Dương Hạo bắt đầu cao hứng, lại bổ sung thêm : " Nhưng cần ít nhất bảy ngày thời gian."

" Bảy ngày !! "

Dương Hạo vừa mới dâng lên một chút hy vọng nhất thời lại tan biến, hắn giống như một quả bóng xì hơi tựa ở trên ghế

" Ngay cả người cũng phải lâu như vậy, xem ra ta đã không cứu được nữa rồi."

" Người rất cần sao ?"

A Mạn Đạt cười cười một chút cũng không có động tâm thương cảm " Làm đan lô thì rất đơn giản, một giờ là có thể xong."

" Thật sao ?"

Dương Hạo chột kinh chột hãi.

" Thế nhưng....."

A Mạn Đạt hiển nhiên còn không có hết giận nên tiện dịp chọc hắn thêm

" Bên trong chiếc lò này phải có một hồ độ (ko hiu chữ này lun) nhất định mới có thể khiến nhiệt lượng tập trung, cho nên bảy ngày cũng không phải là quá lâu....."

Dương Hạo hoàn toàn thất vọng, hắn thả cả bó lớn thảo dược xuống đất, trong miệng khẽ lầm bầm, dùng sức mắng Hồn nguyên tử vốn đã lại sớm ngủ mất rồi. A Mạn Đạt hảo tâm giúp hắn dọn lại đồng thảo dược dưới đất.

" Vô dụng rồi." Dương Hạo lắc đầu " Trong ba ngày nếu đan lô làm không được, ta chết chắc rồi, ngay cả người cũng không có biện pháp, khẳng định không có ai có thể giúp ta."

" Trong ba ngày không có, người sẽ chết ?" A Mạn Đạt thật sự kinh hãi " Người rốt cuộc bị bệnh gì ?"

" Một loại bệnh rất nghiêm trọng ."

Dương Hạo hữu khí vô lực đáp. A Mạn Đạt lúc này mới nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề :

" Chỉ cần trong ba ngày làm xong đan lô thì người sẽ không có việc gì chứ ?"

" Ừ."

Dương Hạo không còn chút tâm tư nào để nói nhiều.

" Vậy không có việc gì đâu!" A Mạn Đạt tự nhiên nở nụ cười đẹp tựa hoa.

Dương Hạo liền nổi cơn giận vô cớ, Hồn nguyên tử vừa rồi còn nói A Mạn Đạt đối với hắn có ý tứ, bây giờ thấy hắn sắp chết lại còn cười vui vẻ như vậy, quả thực chính là nhìn có vẻ rất hả hê, lấy đâu ra chút ý tứ nào. Nhưng A Mạn Đạt lập tức phủ định suy đoán của Dương Hạo :

" Ta lập tức làm luôn, cam đoan trong ba giờ làm xong vật đó cho người."

" Ba giờ?" Dương Hạo hoàn toàn kinh ngạc " Người không phải nói cần bảy ngày sao, sao có thể hoàn thành trong ba giờ a ?"

" Bảy ngày đó là người đi tìm đám kỹ sư kia."

A Mạn Đạt quả nhiên còn đang tức giận chuyện Ngã Ti " Với ta, ba giờ vậy là đủ rồi."

Dương Hạo tâm lý mừng rỡ quá mức, nhưng vẫn có chút lo lắng :

" Đây là phải hoàn toàn dựa theo bản thiết kế làm nha, cũng không thể bớt xén, nếu không đến lúc đó sẽ không có hiệu quả đâu."

" Yên tâm, ta có bảo cần bớt xén đâu."

" Thế sao người có thể làm nhanh như vậy ? Ngay cả kỹ sư đều cũng cần lâu như vậy, người không có khả năng vượt qua bọn họ nhiều lần như vậy chứ ?"

A Mạn Đạt đã mở một cái trung hình mô áp ky (chắc máy tạo khuôn ^ ^), lại gọi ra vài tên người máy hỗ trợ :

" Cái lò này phải dụng thợ giỏi, kỹ sư bình thường kỹ thuật rất chậm, thế nhưng ta có vũ khí bí mật."

Dương Hạo rất muốn hỏi một chút rõ ràng, nhưng A Mạn Đạt đã thập phần chuyên chú bắt đầu tạo đan lò nên hắn không dám tùy tiện quấy rầy. Đúng lúc không khí trong phòng đan trầm mặc Hồn nguyên tử lại chui ra.

" Quai đồ đệ, ta đã nói nha đầu này đối với người có ý tứ mà, vừa nghe nói người sẽ chết liền lập tức tận tâm tận lực giúp người."

Dương Hạo đối với loại thanh âm đột nhiên vang lên này đã quen rồi nên khẽ trả lời :

" Còn nói nữa, không phải đều là do lão bất hảo sao, lão nghĩ kỹ lại cho ta còn có vật gì quên nữa không ?"

Dương Hạo thừa dịp A Mạn Đạt đang chế tạo một mình hắn lại quay mặt vào tường đối thoại.

" Quai đồ đệ, ta đã quyết định rồi."

Hồn nguyên tử ra về vừa nghĩ thông một đại quyết định " Đầu tiên ta sẽ đem cách tu tiên của phái ta dạy cho người, để tránh sự phụ bị lão niên si ngốc chúng (bệnh hay quên của người già - về sau sẽ có nhiều thành ngữ này mong mọi người đừng quên) mà quên mất."

" Lão niên si ngốc ?" Dương Hạo nói thầm " Lão là lão quỷ ngàn năm cũng sợ mắc phải bệnh này sao."

Hồn nguyên tử làm bộ không nghe thấy, giả bộ nghiêm trang mở miệng :

" Đan đình song tu phái chúng ta tu luyện, cùng các phái tu tiên kia rất khác biệt, cơ bản là chúng ta không cần phải đả tọa ngược lại chỉ cần phục đan được là việc chính."

" Xuân dược phái đương nhiên phục xuân dược là việc chính rồi."

" Bộ phận kế tiếp cũng rất quan trọng, người cần cẩn thận lắng nghe."

Hồn nguyên tử thanh âm ngưng trọng " Đan dược chia làm hai loại, một loại là chủ đan, một loại là phụ trợ đan, đều có những tác dụng khác nhau."

" Đan dược còn phân nhiều loại ?"

" Nói nhảm!"

Hồn nguyên tử có chút tức giận " Nghe kỹ lấy cho ta, bằng không sau này ăn nhầm có chết ta cũng không bồi mệnh cho người đâu."

Nghe lão nói nghiêm trọng như vậy, Dương Hạo cũng không dám tái hồ đồ, dụng tâm lắng nghe.

" Phụ trợ đan mỗi ngày cần ăn một viên, tác dụng chủ yếu của phụ trợ đan chính là bổ sung chân khí, nhưng bất đồng phụ trợ đan đều có bất đồng phó tác dụng, đây đều là vấn đề người phải chậm rãi nhớ kỹ."

" Bổ sung chân khí để làm gì ?"

Dương Hạo bây giờ đối với chân khí hai chữ đã không còn xa lạ nữa, hắn cũng không quên, chính là bởi vì trong cơ thể hắn có chân khí của Đan đình phái tu tiên cho nên mới khiến tánh mạng bị đe dọa.

" Sau khi bắt đầu tu luyện hàng ngày phải bổ sung chân khí, nếu không huyết mạch sẽ đóng băng mà chết. Các môn phái khác dụng đả tọa để hấp thu thiên địa linh khí, mà chúng ta cũng chỉ cần phục đan là tốt rồi, có thể nói là cách đơn giản, thật sự là lựa chọn tốt nhất của bạn trên đường....."

" Đủ rồi !"

Dương Hạo lập tức hô dừng, nếu không còn không biết sẽ phải nghe quảng cáo bao lâu nữa " Lão nói đơn giản thôi, chủ đan có thể có tác dụng gì ?"

" Chủ đan rất lợi hại ."

Hồn nguyên tử không thay đổi giọng điệu nói tiếp " Chủ đan là tinh túy của Đan đình song tu phái chúng ta, có thể nói, chúng ta bình thường làm đủ mọi

việc, mục đích chính là vì tu luyện chủ đan. Chủ đan tổng cộng có bảy thứ, từ sơ cấp đến cao cấp, mỗi một tầng chủ đan đều có điểm khó khăn khác nhau."

"Luyện chủ đan để làm gì? Sao không thể dụng thể tin dụng mua sao?"

Dương Hạo vừa nghe tới chuyện phải luyện đan thì đầu óc đã choáng rồi, hẳn nghĩ tốt nhất là có thể một lần chuẩn bị tất cả đan dược, một ngum nuốt vào là có thể thành tiên.

"Đương nhiên không có thể mua được, mỗi viên chủ đan đều là hao hết kỳ dược trên thế giới mới có thể luyện chế thành công, có đôi khi, chỉ riêng việc thu tập dược tài đã hao phí mười năm rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Cổ Sắc Môn Phái (Hạ).

"Phức tạp như vậy à." Dương Hạo lập tức bàn lùi "Hay là ta thôi không luyện nữa, luyện ra cũng không nhất định hữu dụng."

"Tại sao lại vô dụng!!"

Hỗn nguyên tử giống bị người ta đập trúng phải chân, lập tức gào lên như sấm "Người khác tu tiên đều là tiến dần lên, nội lực trong cơ thể tu luyện đến nhất định trình độ, mới có thể tấn thăng một cấp bậc. Thế nhưng chúng ta lại đơn giản hơn rất nhiều, chỉ cần người có thể luyện thành chủ đan, mỗi khi ăn một loại chủ đan là có thể trực tiếp lên tới trình độ kia."

Dương Hạo đầu tiên không chịu nghe, chỉ thấy trong đầu mơ hồ, hoàn toàn không cảm thấy lời Hỗn nguyên tử nói có bao nhiêu lợi hại, nhưng chậm rãi, có một chút linh cảm tụ tập trong não Dương Hạo, hẳn liên lạc tới các tiểu thuyết tu tiên trước kia từng xem qua, đột nhiên tỉnh ngộ ra:

"Lão nói, xuân dược phải tu tiên căn bản là không cần tu luyện nội đan, cũng không cần Trúc cơ mà chỉ cần phục dược cũng có thể thành tiên sao?"

"Đúng vậy."

Hỗn nguyên tử ngữ khí thập phần vui mừng, có vẻ Dương Hạo rốt cục nghe hiểu khiến lão rất vui vẻ "Đó là điểm lợi hại của Đan đình song tu phái, người khác tu tiên đều phải chậm rãi khổ tu, mà chúng ta chỉ cần phục dược là có thể trực tiếp thành tiên, rất đơn giản."

Đôi mắt Dương Hạo bắt đầu tỏa sáng, cho tới bây giờ, hẳn cuối cùng đã phát hiện ra một chút chỗ tốt của xuân dược phái tu tiên này. Thành tiên, làm gì có ai không muốn chứ, nhất là kẻ xuất thân từ một gia đình nghèo như Dương Hạo, sau này có thể từng bước đăng thiên, sau đó thi triển cái gì điểm thạch thành kim đó, nhưng trước kia đọc sách hẳn cảm thấy phương pháp thành tiên đều phải tới nhưng nơi có linh khí đã tọa, phức tạp đến không thể hiểu được, Dương Hạo đương nhiên không tin tưởng. Thế nhưng nghe thấy Hỗn nguyên tử nói đơn giản như vậy, niềm hứng thú của Dương Hạo lập tức dâng lên:

"Thì ra dễ dàng như vậy nha, vậy mới đúng chứ, lão mau dạy ta, chỉ cho ta luyện ra chín khóa chủ đan, là có thể thành tiên rồi."

"Ân....."

Hỗn nguyên tử lại bắt đầu lảng đi "Người tốt nhất nên tận dụng thời gian, đầu tiên mỗi ngày phải phục phụ trợ đan, sau này ta sẽ chậm rãi dạy cho ngươi."

Đáng tiếc Dương Hạo đang hết sức cao hứng nên hoàn toàn không nghe thấy vẻ do dự cùng chần chừ trong thanh âm của Hỗn nguyên tử, điều sơ sót này đã khiến hắn hối hận thật lâu.

Trong lúc Dương Hạo cùng Hỗn nguyên tử một hỏi một đáp nói chuyện phiếm, A Mạn Đạt thật sự trong ba giờ đã hoàn thành xong đan lò. Dương Hạo vừa nhìn thấy chiếc lò luyện đan đã thập phần không tin tưởng.

Vật này có vẻ rất giống tàu thám hiểm tiền sử, phía dưới có một phún đăng trạng hỏa nguyên, mặt trên là một cái oa tử (> .

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Long Hồ Đại Hoàn Đan (Thượng).

Dương Hạo đang khấn tụng nhưng Hỗn Nguyên Tử lại rất vui vẻ : "Đúng vậy, đúng vậy chân khí trong tay của ngươi đã gần như đã thông rồi, để ta giúp thêm một chút ."

Một tiếng phốc vang lên, Dương Hạo cảm giác được trên bàn tay mình có hai lỗ nhỏ được khai thông, hai cổ khí lưu màu đỏ xuất ra từ trong lòng bàn tay, tiến vào trong ngọn hỏa diễm trước mặt.

Một màn càng thêm kì diệu xuất hiện, lúc hai cổ chân khí tiến vào ngọn lửa, vốn hỏa miêu màu lam đột nhiên mở rộng vài lần, nhan sắc cũng từ lam biến thành hồng, nhiệt độ cả đan lô cũng tăng cao lên, thậm chí chung quanh hai người cũng cảm giác được có một làn nhiệt lượng truyền đến.

Mà thảo dược bên trong đan lô, dưới nhiệt độ cao đến 2000 độ, nhanh chóng ngưng kết thành một viên to bằng cái móng tay, tiểu đan dược có màu đen.

Dưới sự nhắc nhở của Hỗn nguyên tử, lúc này Dương Hạo mới dừng việc phóng chân khí ra ngoài, khiến cho ngọn lửa trong đan lô lập tức bị tắt. Dương Hạo lúc này vẫn còn không biết ngày hôm nay đối với hắn thật sự là trọng đại vô cùng, bởi vì hắn không chỉ đã luyện thành đan dược đầu tiên, cũng chính thức đã thông kinh mạch phóng được chân khí ra ngoài, đối với một người tu tiên là một bước phát triển rất quan trọng.

Sau khi tắt cả đèn lại, trên đầu Dương Hạo đầy mồ hôi khiến cho hắn không thể quan sát hết được tình huống chung quanh, không ngờ vừa nhắc đầu đã thấy ánh mắt kinh ngạc của A Mạn Đạt .

Dương Hạo lúc này mới nhớ lại, vừa rồi cùng Hỗn Nguyên Tử lầm bầm nửa ngày, rồi lại đem chân khí phóng ra ngoài, đối với A Mạn Đạt đều là chuyện lí kì, Dương Hạo vội giải thích : "Bây giờ cứ lúc khấn tụng ta lại tự mình nói chuyện để bớt khấn tụng."

"Vậy Vậy vừa rồi ngươi làm gì ?" A Mạn Đạt dùng hai tay làm ra bộ dáng phóng thích chân khí ra ngoài.

"Cái này" Dương Hạo cố gắng vận dụng bộ não của mình. "Cái này là nguyên lực của ta."

"Nguyên lực?"

"Ân, ân, mấy ngày hôm trước ta đột nhiên phát hiện nguyên lực còn có hiệu quả hỗ trợ nhiên liệu, cho nên hôm nay ta thử lại một lần." Dương Hạo xuất ra một lý do siêu 'chuối'.

"Nguyên lực cũng có thể sử dụng như thế sao?" Môn nguyên lực của A Mạn Đạt trong quá trình học cũng rất tệ, trong khoảng thời

gian ngắn không nhận ra được đó là lời nói dối "Vậy ngươi lần sau hãy giúp ta, ta đỡ phải tìm nhiên liệu hạt nhân."

"Được, được, không thành vấn đề."

Dương Hạo đã qua cửa nên nói năng cũng tự nhiên, hắn nhìn về phía đan lô đã nguội, khóa đan dược bên trong rất là nhỏ rất là cô đọng, một điểm cũng không giống đã dùng đại lượng thảo dược để luyện chế. Dương Hạo đem khóa Long hồ đại hoàn đan lần đầu tiên luyện thành giữ trong tay.

Hơi nóng của bàn tay làm cho Long hồ đại hoàn đan phát ra một mùi. Mùi này thật sự là thối đến khó có thể dùng từ để diễn tả nó, nếu so với nhà xí sau khi vừa sử dụng còn muốn khó chịu hơn nhiều.

"Oa!! Thối quá" Dương Hạo nhăn mặt như khóc, đem đan dược ném lại vào trong đan lô.

A Mạn Đạt cũng đồng thời ngửi thấy liền vội bật mũi, lui lại mấy bước mới đứng vững. A Mạn Đạt cuống quýt dậm chân, tức giận mắng : " Đồ Hạo đầu to đáng chết, ngươi làm cái gì mà thối thế này, phòng của ta sao có thể ở được nữa, ngươi có phải là không muốn sống nữa hay không ???"

Dương Hạo thật sự là đẩy mình ủy khuất, hắn hoàn toàn là dựa theo Hỗn Nguyên Tử chỉ dẫn mà làm, ai mà ngờ tới đột nhiên lại làm ra một viên xú hoàn ni , thứ này thoát nhìn không thể nào là đan dược được, ngược lại có lẽ dùng để độc hại cứu nhân, nếu đan dược không độc chết địch nhân nhưng riêng mùi thối cũng có thể làm chết mấy người .

"Uy, Hỗn nguyên lão bá, có lẽ thật sự trời không cho ta rồi." Dương Hạo cúi đầu ủ rũ "Hay là lão hãy tìm một đồ đệ khác đi, còn ta ngay cả một việc đơn giản cũng không làm được đâu."

Hỗn Nguyên Tử vừa rồi còn đang ngăn người, khi nghe Dương Hạo nói như thế thì mới khôi phục tinh thần : "Ngươi làm ra vật gì đó có phải là có mùi thối, thối đến nỗi khiến người chết ngạt hay không ?"

“Không sai, chẳng lẽ lão không ngửi được?” Dương Hạo càng thêm nhỏ giọng.

“VẬY là đúng rồi!” Hồn Nguyên Từ vui sướng lẫn qua lẫn lại trong bụng của Dương Hạo “Quai đồ đệ, ngươi thành công rồi, Long hổ đại hoàn đan chính là thối đến không thể ngửi, cái này chính là phụ trợ đan của Đan đình song tu phải chúng ta.”

“CÁI GÌ !!!” Dương Hạo há hốc mồm “Lão nói đây là đan dược chính tông sao? Lão muốn ta mỗi ngày đều phải ăn cái này hay sao, chính là thứ này sao?”

“Hài! Ngươi đừng xem thường khóa Long hổ đại hoàn đan hôi thối này, nó là trụ cột của hết thầy đan dược phụ trợ, nhớ năm đó lúc tổ sư gia khi mới khai phái, nó chính là trấn phái chi bảo của chúng ta. Sau đó cái đại tiên sư vì muốn trừ bỏ mùi hôi của nó mà trong lúc luyện chế đã cho thêm một số dược liệu bất đồng, cuối cùng mà hình thành hàng ngàn phụ trợ đan có tác dụng khác nhau.”

“Ta mặc kệ đồ vật này có bao nhiêu trọng yếu.” Dương Hạo đối với xuân dược phái của Hồn Nguyên Từ đã rất là thất vọng “Ta sẽ không ăn nó đâu, ăn nó thì khác gì ăn lòng già ?” “Ngươi dám so sánh thân đan của chúng ta với lòng già sao ???” Hồn nguyên từ quả thực găm lên như sấm “Ngươi không thích thì thôi, bắt quá đừng quên, nếu không ăn, tiểu mạng của ngươi sẽ khó giữ được đó.”

Hồn Nguyên Từ vừa nói xong, liền hừ hừ về với giấc ngủ, cho dù Dương Hạo vỗ bụng thế nào cũng không chịu ra.

Mặc dù Dương Hạo đối với mùi vị của long hổ đại hoàn đan thập phần kiêng kỵ, thế nhưng lời Hồn nguyên từ nói hết sức đúng, bây giờ quan hệ đến không phải là mùi vị của đan dược có dễ chịu hay không mà là nếu không nuốt vào, trong ba ngày sau một mạng của Dương Hạo sẽ ô hô. Kỳ thật lúc Hồn Nguyên Từ bị Dương Hạo nuốt vào bụng thì vận mệnh sớm đã bị định rồi.

Dương Hạo mặc dù vạn lần không tình nguyện, vẫn luôn do dự rồi cũng cầm lấy viên đan dược để trong lòng bàn tay. Nói thật, trên khóa đan dược này có gì đó nhồn nhồn, thoạt nhìn thật giống một viên bần dược vo lại, mặc dù đã cố gắng nín thở nhưng, cái mùi vị đáng ghét vẫn còn lảng vảng trong mũi.

“Ngươi thật sự sẽ nuốt nó?” A Mạn Đạt so với Dương Hạo tựa hồ còn khăn trương hơn, nàng xem Dương Hạo ung dung đưa dược hoàn đến gần miệng, nhin không được liền nhắc nhở : “Sẽ không có độc chứ?”

Dương Hạo mặc dù trong lòng giãy dụa không ngừng, nhưng đầu óc vẫn không có hồ đồ, hẳn rất rõ ràng, dược hoàn thoạt nhìn cổ quái, lại xuất ra ác xú, nhưng nhất định sẽ không có gì độc hại, bởi vì thảo dược đều là do hắn tự mình thu thập, mấy thứ không có độc ở cùng một chỗ, cho dù không quá tốt cũng sẽ không gây hại đến tính mạng.

Nghĩ vậy, cuối cùng quan trọng nhất vẫn là tính mạng của mình còn bị đe dọa, cho nên Dương Hạo nhắm mắt, bịt mũi, đem dược hoàn bỏ vào trong miệng.

Cũng đừng nói, thứ khó ngửi như vậy sau khi vào miệng lại có thể thoải mái được, cả khóa dược hoàn gặp phải tân dịch (nước bọt) lập tức tan ra, sau đó tự trôi xuống cổ họng.

Dương Hạo liếm môi, tựa như là còn chưa có thưởng thức hết được mùi vị thì dược hoàn đã biến mất trong miệng. Rất nhanh, theo dược dịch lưu chuyển trong cơ thể, một cỗ nhiệt lượng nổi lên, cỗ nhiệt lượng này chính là chân khí mà Hồn Nguyên Từ thường xuyên nói đến. Có vô số chân khí trong cơ thể Dương Hạo huyền xuất, sau đó chảy xuôi lên xuống khắp thân thể, khiến cho toàn thân của hắn cảm thấy thông sướng vô cùng, hơn nữa còn cảm nhận được lực lượng cường đại.

Càng kì diệu chính là, Dương Hạo phảng phất như cảm thấy chân lông toàn thân đều mở ra, một làn hương thơm lòng người phiêu đảng xuất ra, khiến cho người ngửi thấy muốn say.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Long Hổ Đại Hoàn Đan (Trung)

A Mạn Đạt đứng rất gần, nên nhanh nghe được mùi thơm này, nàng đưa mặt đến bên cạnh Dương Hạo, không ngừng ngửi:" Mùi gì thế, thật là thơm, thơm chưa từng thấy."

Dương Hạo nhìn A Mạn Đạt đang tham lam hít lấy mùi thơm, mặt của hai người rất gần, cơ hồ là mặt kề mặt, Dương Hạo có chút ngượng ngùng, nhanh chóng thối lui hai bước, cúi đầu hỏi Hồn nguyên từ:" Lão bá, đây là tại sao vậy."

Hồn nguyên từ chứng kiến Dương Hạo quả nhiên nghe lời đem đan dược ăn vào, nộ khí cũng giảm nhiều:" Cái này gọi là khổ tận cam lai, hiểu không, đồ đệ ngốc. Ngươi xem như nhân họa đắc phúc, ăn Long hổ đại hoàn đan, có thể cho ngươi bổ sung chân khí quanh thân, như vậy vô luận ngươi có ngoại

phát bao nhiêu chân khí đều có thể bổ sung lại, đồng thời trên người còn có thể tản mát ra loại mùi thơm đặc biệt này, loại mùi thơm này đối với dị tính rất hấp dẫn là một điểm tốt."

Dương Hạo thật là không có nghĩ đến, không thể tưởng được chỉ một viên đan dược lại có tác dụng cường đại như thế, trong khoảng thời gian ngắn, hắn cảm giác được khổ cực mấy ngày qua cũng không có uổng phí, không khỏi tăng thêm niềm tin. Dưới tâm tình hưng phấn, Dương Hạo liền đem tất cả số dược thảo còn lại ném vào trong đan lò, hắn muốn đem số thảo dược này luyện thành Long hổ đại hoàn đan.

Lúc này đây, Dương Hạo đã thuần thục, rất nhanh đã đem chân khí ngoại phát đến bên trong lò hỏa. Bất quá lần này hắn ngoại phát chân khí sắc thái càng thêm minh diệu, có thể thấy được sau khi ăn đan dược, quả nhiên chân khí tinh tú rất nhiều, đối với ngọn lửa trợ nhiên cũng có thêm càng nhiều chỗ tốt. Sau vài phút, bốn viên Long hổ đại hoàn đan đã hiện ra bên trong đan lò.

Không đợi Dương Hạo động thủ, A Mạn Đạt cũng đã liền kinh suất đi tới, từ đan lò lấy ra một viên đan dược, đặt lên trên lòng bàn tay: "Ăn cái vật này có thể phát ra mùi thơm nha."

"Trả lại cho ta." Dương Hạo lo lắng A Mạn Đạt nếu ăn bậy sẽ xảy ra vấn đề.

"Đồ quý hạp hời, đều là ta miễn phí giúp ngươi làm đan lò, ngươi làm cho ta ăn một viên thì thế nào."

A Mạn Đạt chu mỏ một cách rất mất hứng. "Không phải mà, cái vật này có thể không tốt để mà ăn tùy ý được." Kỳ thật Dương Hạo cũng không chính xác lắm, hắn cũng chỉ là phòng hờ mà thôi.

Không nghĩ tới Hồn nguyên tử cũng là siêu cấp hào phóng: "Để cho nữ hài tử này ăn một viên đi, ăn cũng không chết người....."

A Mạn Đạt cũng dấy dưng không ngớt: "Ta liền ăn, ngươi quản ta sao!" Dương Hạo bị nhất nội nhất ngoại thanh âm làm phiền, cũng không nghĩ ra được sẽ có kết quả gì, tùy tiện phát tay: "Ăn đi ăn đi, ngươi muốn ăn thì cứ ăn đi."

A Mạn Đạt mừng rỡ, lập tức đem đan dược đưa vào trong miệng, quả nhiên, rất nhanh toát ra vẻ mặt khổ tận cam lam, nhưng khi ăn xong, A Mạn Đạt lắc lắc thân thể, lại phát hiện cổ hương khí quanh thân không có xuất hiện.

"Như thế nào mà ta ăn vào một chút cũng không linh a." A Mạn Đạt nhìn chăm chăm Dương Hạo, đại khái là cảm giác được Dương Hạo đang ở âm thầm giờ trò quý. Quả là Dương Hạo đầy bụng oan uổng, hắn căn bản cái gì chưa từng làm, đang lúc muốn giải thích, Dương Hạo lại phát hiện A Mạn Đạt tựa hồ có chút không ổn, vốn hôm nay khuôn mặt đã rửa sạch sẽ, không biết như thế nào đột nhiên đỏ lên, hơn nữa hô hấp cũng càng trở nên không bình thường mà càng gấp gáp.

Một lát sau, thậm chí ngay cả da tay, cũng phát ra các điểm lớn màu đỏ. "A Mạn Đạt, ngươi không sao chứ?" Dương Hạo bối rối đứng lên, tưởng rằng đan dược tạo thành phiền toái.

"Hình như có cảm giác văng đầu." A Mạn Đạt cũng cảm giác được thân thể có chút vấn đề, có cảm giác đứng ngồi không yên, đầu thì đau nhức. Dương Hạo nhanh chóng mang A Mạn Đạt vào bên trong phòng đặt nằm lên giường, vừa mới nằm xuống, A Mạn Đạt đã mơ màng, tựa hồ thần trí không tỉnh táo: "Nóng..... Nóng..... Nóng chết mất....." Nàng vừa nói, vừa đem chân trên mình ném xuống.

Dương Hạo liền khẩn trương hỏi: "Hồn nguyên tử lão bá, khóa dược hoàn kia rốt cuộc có tác dụng phụ là gì, như thế nào ăn xong lại ra như vậy?"

"Long hổ đại hoàn đan là phụ trợ đan duy nhất không có tác dụng phụ, ngươi cứ yên tâm đi." Hồn nguyên tử thanh âm bình thản.

"Nhưng sao A Mạn Đạt lại thành ra như vậy chứ, toàn thân nàng giống như là hỏa thiêu, tâm lý còn trở nên hồ đồ nữa, này chẳng lẽ không phải là tác dụng phụ sao?" Dương Hạo lo lắng gần chết, dù sao A Mạn Đạt tại học viện này là bằng hữu tốt nhất của hắn, huống chi hôm nay lại toàn tâm toàn ý giúp hắn luyện đan, nếu có vấn đề, Dương Hạo sợ rằng mình sẽ ân hận đến chết.

"Như thế này là tác dụng phụ gì." Hồn nguyên tử còn đang ngây ngốc, nhưng trong thanh âm dường như cố gắng che dấu sự đắc ý, "Đây là phản ứng bình thường thôi."

Dương Hạo tự kiểm tra con nóng của A Mạn Đạt, hắn dường như muốn nhảy dựng lên: "Điều này không bình thường, nếu là phản ứng bình thường hẳn là phải giống nhau ta, gia tăng chân khí sau đó cả người toát ra hương khí mới đúng."

Hồn nguyên tử cười một cách đê tiện: "Mỗi khóa dược hoàn đối với mỗi người đều không giống nhau, đương nhiên sẽ có phản ứng bất đồng, điều này có gì mà kì quái chứ."

"Có ý gì?" Dương Hạo mê hoặc không giải thích được.

"Ngươi là đệ tử Đan đình song tu phái chúng ta, trên người tràn ngập chân khí của môn phái, đem khóa Long hổ đại hoàn đan ăn vào, tự nhiên là có chỗ tốt." Hồn nguyên tử đáp, "Nhưng nếu không phải người trong môn phái của chúng ta, khi ăn khóa đan dược này, chỉ phát huy tác dụng vốn có của nó."

"Tác dụng vốn có?" Dương Hạo đối với Hồn nguyên tử giáo hoạt này rất cảnh giác, hắn đã có dự cảm không tốt, "Long hổ đại hoàn đan vốn có tác dụng gì."

"Ngốc quá! Tiểu đồ đệ." Hồn nguyên tử cười càng thêm quý dị, "Ngươi đã quên rằng môn phái của chúng ta gọi là gì sao?"

"Xuân dược phải!" Dương Hạo nói ra khỏi miệng mới chợt hiểu, "Nguyên lai khóa đan dược này chính là xuân dược!" Hồn nguyên tử tăng mạnh ngũ khí "LÀ SIÊU CẤP CÔNG HIỆU."

"Vậy mà lão còn nói ăn vào không có chuyện gì." Dương Hạo quả thực là có cảm giác như bị chọc tức đến chết. "Không phải là độc dược, ăn vào thì có vấn đề gì chứ."

Dương Hạo phát hiện khó mà nói lại cái lão già này, mấu chốt là lão toàn nghĩ những chuyện khác hẳn với thường nhân, người khác đều xem việc này như là chuyện riêng tư, mà cái lão hồn nguyên tử này lại công nhiên như là nói với cả thiên hạ, mở miệng ngậm miệng đều là một bộ dáng sắc mặt, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện gì khác.

Tình huống của a mạn đạt trên giường không được tốt lắm, nằng đã tự động vạch áo ngoài của mình ra, trên da thịt xuất ra mồ hôi hột, cả thân mình tuyệt mỹ không ngừng uốn éo như một con rắn. A Mạn Đạt vốc người phải nói là tuyệt phẩm, không chỉ có ngực to mông nở, lại có thêm một cặp chân dài rất là cân xứng, còn nằm uốn éo trên giường quả thật là mê người.

Nhưng Dương Hạo lại không có ý định tranh thủ, hắn là lo lắng xuất phát từ trong tận đáy lòng rằng A Mạn Đạt sẽ có hậu quả nghiêm trọng, bởi vì Dương Hạo đã rất hiểu rõ cả tính Hồn nguyên tử, biết cái lão gia hỏa này, ngoài miệng nói là chuyện không nghiêm trọng, thường thường sẽ ảnh hưởng đến tính mạng con người.

"Lão hãy thành thật nói đi! A Mạn Đạt ăn khóa dược kia sẽ có phản ứng gì?" Dương Hạo nói lên trong cơn giận dữ, "Nếu có vấn đề, ta sẽ phục độc, đem lão giết chết."

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 23: Long Hồ Đại Hoàn Đan (Hạ)

"Thật sự là một tên tên đệ tử ác độc, vì đàn bà mà ngay cả sư phụ cũng không cần nữa." Hồn nguyên tử bức tức " Long hồ đại hoàn đan mặc dù là sơ cấp phụ trợ đan, nhưng dược tính cũng rất lợi hại, nhằm vào nam nữ bất đồng thể chất, sẽ có bất đồng dược tính. Nó có thể trong vòng vài giây kích phát dục vọng, hơn nữa duy trì liên tục trong một thời gian rất lâu."

"Thời gian rất lâu ?Vậy có thể đem dục vọng này phát tiết ra không?."

Hồn nguyên tử hi hi khuôn mặt tươi cười, "Nếu không được phát tiết, có thể sẽ duy trì liên tục trong suốt một ngày. Đồ đệ ngoan, hay là ngươi giúp nằng phát tiết một chút đi."

Dương Hạo thật sự hận không thể mổ bụng mình mà đem cái này lão quỷ tha ma bắt này mà bóp chết:" A Mạn Đạt là bằng hữu của ta, ta như thế nào có thể thừa dịp người khác đang lâm nguy chứ?"

"Ngươi không làm, sau này sẽ để lại cho người khác hưởng, một nữ hài tử xinh đẹp như thế thật quá đáng tiếc." Hồn nguyên tử còn đang nói như là có khô tâm.

Dương Hạo không hề nói chuyện với lão nữa, hắn từ bên cạnh bung tới một chậu nước, dùng khăn lông để hạ nhiệt cho A Mạn Đạt. Trước kia Dương Hạo từng nghe nói qua, một người nếu nóng lên mà không giảm, sẽ khiến cho đầu óc và da sẽ bị cháy . Cho nên dùng khăn lông chấm thấm nước lau chùi trên thân thể của a mạn đạt.

Khi khăn lông vừa tiếp xúc với da tay của A Mạn Đạt, da thịt cả người nằng lập tức co rút lại, còn không thì theo sự cọ xát của Dương Hạo mà uốn éo thân thể, dương đạo vừa đang cố gắng hạ nhiệt cho nằng vừa cố gắng trấn an nằng.

"Ta thích ngươi..... Ta thích ngươi....." A Mạn Đạt rên rỉ nhỏ nhỏ. Dương Hạo không có nghe rõ ràng, đưa mặt tới gần mặt của A Mạn Đạt:" Ngươi nói cái gì?" " Ta thích ngươi..... Dương Hạo..... Dương Hạo..... Ta thích ngươi." A Mạn Đạt mơ hồ mà nói, nằng dẩy đưa trên thân thể dương hạo, ôm hắn gât gao.

Dương Hạo cùng A Mạn Đạt da thịt tương thiếp, sức nóng trên cơ thể của a mạn đạt truyền sang xuyên qua áo ngoài của Dương Hạo. Đối với năng lực khắc chế của nam nhân thì cảm giác này không có biện pháp nào khắc chế được, hướng chỉ ôm vào là một thân hình tuyệt mỹ nóng bỏng thế này.

Dương Hạo tâm lý chỉ còn lại có một tia thanh tỉnh, hắn định lập tức né tránh ra khỏi thân thể A Mạn Đạt. Chính là thân thể lại gục ngã dưới sự thì thảo nhu tình của a mạn đạt:" Đừng ly khai ta, đừng ly khai ta!"

Dương Hạo trở mắt nhìn A Mạn Đạt tự mình tháo ra chiếc áo lót cuối cùng trên cơ thể , việc này rốt cục đã hoàn toàn phá hủy tia ý chí cuối cùng của

đương hạo, hần hống lên một tiếng, giống như một con thú chuyển thân nhào tới.

Hương diễm dày đặc xuất hiện trong phòng, che kín cả các linh kiện được đặt khắp nơi trong phòng, ở các góc trong phòng, các loại máy móc vẫn tiếp tục hoạt động, bọn chúng tuyệt đối sẽ không biết, chủ nhân của mình làm gì mà phập phồng lên xuống liên tục, cảm giác ham muốn được thỏa mãn tăng lên đến tột đỉnh.

Nếu như A Mạn Đạt không thường xuyên rèn luyện đôi chân cùng cánh tay, nàng đã sớm kiệt sức mà nằm trên giường rồi, qua một thời gian rất lâu, khóa Long hồ đại hoàn đan kia mới hoàn toàn tiêu hết tác dụng, lúc mà Dương Hạo cùng A Mạn Đạt hai người nằm yên thì mất hơn năm giờ.

Không cần nói đến A Mạn Đạt, ngay cả người của xuân dược phái là Dương Hạo cũng không chịu nổi, hần đã hôn mê và ôm a mạn đạt vào trước ngực, rốt cục hải lòng đi vào ngủ.

Dương Hạo trong giấc ngủ cũng có rất nhiều giấc mơ, những giấc mơ đó cơ bản đều liên quan đến những phản ứng của A Mạn Đạt sau khi tỉnh dậy. Trong mơ, A Mạn Đạt hưng hần trời hần lại, rồi đem vật đặc biệt của nam nhân cắt đứt, cũng có giấc mơ nàng đang chuẩn bị bữa sáng ấm áp cho hần. Nhưng đến khi Dương Hạo thật sự từ trong giấc mơ tỉnh lại lại phát hiện bốn phía đã sớm không có người. A Mạn Đạt đã dọn dẹp nơi này sạch sẽ, ngay cả một chút dấu vết hai người điên cuồng cũng không lưu lại, ở trên bàn, chỉ để lại cái lò luyện đan cùng vài viên đan dược bên trong, không có bữa sáng ấm áp bữa sáng cũng không có việc dùng bạo lực giải quyết như trong tưởng tượng, dù sao A Mạn Đạt phi thường phù hợp với tính cách coi như cái gì cũng không có phát sinh.

Điều này mặc dù làm cho Dương Hạo cảm giác được cô quái, bất quá cũng có chút may mắn, nếu không có phụ nữ, còn không biết có thể biến thành cái dạng gì nữa.

Chỉ là khi chạy tới học viện, Dương Hạo lại phát hiện hôm nay có một chút dị thường, một đường đi tới, hần phát hiện trên đường không ít người đang nhìn mình, nhất là những người cùng học chung với mình, không chỉ có dùng ánh mắt cô quái để nhìn mà còn thỉnh thoảng tụ tập với nhau thành một nhóm ba bốn người bàn tán nghị luận cái gì đó.

Dương Hạo tâm lý có một chút khẩn trương, mặc dù dĩ hần đối với A Mạn Đạt hiểu rất rõ, hần là sẽ không đem cái chuyện chuyện này truyền bá rộng rãi, nhưng không biết tại sao, những người này có vẻ kì quái, nhất định là có chuyện gì phát sinh mới đúng.

Sau khi đi vào phòng học, Dương Hạo tâm lý càng thêm khẩn trương, chỉ thấy Ngã Ti cư nhiên ngồi ở chỗ của Dương Hạo, khuôn mặt nghiêm túc, mà A Mạn Đạt thì ngồi ở bên cạnh, hai người đều im lặng một câu nói chuyện phiếm cũng không có.

Hau người này bình thường không nói chuyện với nhau hần là sẽ không có chuyện gì để nói với nhau mới đúng, tại sao hôm nay Ngã Ti lại ngồi cùng một chỗ với a mạn đạt vậy chứ?

Vừa nhìn thấy Dương Hạo đi đến, Ngã Ti cơ hồ liền đứng lên, bay nhanh đến dính chặt như dán keo trên người đương hạo." Người cuối cùng cũng tới, ta đợi người cho đến bây giờ."

"Để làm chi?" Dương Hạo ngây ngốc nhìn A Mạn Đạt ở xa xa, còn tưởng rằng có chuyện xảy ra, hai người phụ nữ này đến tìm mình tính sổ. May mắn Ngã Ti cũng không có nhắc tới phương diện này, ngược lại nói đến một việc khác:" Người có hay không nghe được tin đồn?"

"Tin đồn?" Dương Hạo ngồi trở lại trên vị trí của mình, nhìn A Mạn Đạt một cách ngoài ý muốn, a mạn đạt lúc này cúi đầu xuống, giống như hoàn toàn không có phát sinh chuyện gì, Dương Hạo tâm lý như một tảng đá rơi xuống đất, lúc này mới nghĩ tới Ngã Ti, "Tin đồn gì."

"Tin đồn có liên quan đến người mà người như thế nào lại an nhàn như thế hả." Ngã Ti bất mãn đỏ chu mỏ. "Có gì liên quan đến ta." Dương Hạo có chút không hiểu, hần gần đây làm rất nhiều chuyện không nên để cho người khác biết.

"Nghe nói học viện gần đây muốn đuổi học một nhóm đệ tử, trọng điểm chính là bình dân đệ tử như người, còn có một vài quý tộc đệ tử thất thế."

Ngã Ti khẩn trương nói, "Ta sợ người sẽ bị thôi học."

"Như thế nào lại như vậy? Đang tốt như thế này sao lại muốn đuổi học." Dương Hạo lại càng hoảng sợ.

"Đây vốn là quán lện của lôi môn cao cấp học viện." Ngã ti phân tích, "Những người từ học viện này tốt nghiệp ra, bình thường cũng sẽ trở thành quân đội của đế quốc hoặc là cao cấp quan viên của chính phủ. Nhưng hàng năm trong đế quốc cũng sẽ có rất nhiều quý tộc bị công địch khiến cho thất thế, vì phòng ngừa những quý tộc này đông sơn tái khởi, bình thường cũng sẽ không cho phép từ tôn của các gia tộc này có cơ hội tốt nghiệp rồi tiến vào quân đội hoặc chính phủ, cho nên hàng năm đều có một lần đuổi học."

"Nhưng không quan hệ gì đến ta." Dương Hạo cảm giác được sự việc không liên quan đến mình, "Ta cũng không phải là quý tộc đệ tử, cho dù có giảm cũng không liên quan đến ta."

"Mấy năm nay, Lôi Môn tinh cao cấp học viện chiêu hảo mấy bình dân đệ tử, nhưng không có một người nào có thể tốt nghiệp, chẳng lẽ việc này còn không nói rõ vấn đề sao?"

Q.1 - Chương 24: Đoạt Diễm Phong Ba (Thượng)

"Nói không chừng ta chính là người đầu tiên thì sao. Ít nhất học viện không có lý do gì để loại bỏ ta, ta cũng không có cừu oán gia tộc gì."

"Người đương nhiên là có." Ngã Ti nói như chém đinh chặt sắt.

"Cái gì?"

"Người đã quên mình đắc tội Vương Chí Tuấn rồi sao?" Ngã Ti nhắc hấn "Ta nghe nói sau vụ hấn bị người đánh đã trở về nhà khóc lóc, nhờ người nhà hấn xuất đầu, đuổi người ra khỏi học viện đó."

Lúc Ngã Ti nhắc tới Vương Chí Tuấn, vẻ mặt tỏ ra bộ dáng khinh bỉ, tựa hồ là rất khinh thường một tên nam nhân vô dụng như vậy. Nhưng Dương Hạo lại nghe kinh hãi không thôi. Không thể nào, chỉ vì việc nhỏ đó mà hấn khiến ta bị đuổi ư?"

Ngã Ti bắt đầu đi gặt đầu: "Vương thị gia tộc trong đế quốc luôn luôn xem thường bình dân, bởi vì rất nhiều năm trước đây bọn họ vốn cũng chỉ là bình dân, hoàn toàn nhờ vào sự hy sinh của các cao thủ trong gia tộc mới đổi lấy được địa vị quý tộc, cho nên bọn họ bây giờ mới liều mạng áp chế cơ hội tấn thăng của người khác."

Ngã Ti đem nguyên nhân mấu chốt nói cho Dương Hạo "Người đừng quên, nếu người từ Lôi Mông tinh cao cấp học viện tốt nghiệp, có thể trực tiếp tiến vào quân đội đế quốc, nếu lập một chút công trạng tùy thời sẽ có thể trở thành quý tộc. Bọn họ sao có thể để cho người, một bình dân lại đắc tội với Vương Chí Tuấn có cơ hội được?"

Lý do này thật ra rất có lý, Dương Hạo lâm vào trong trầm tư, hấn thể không lo lắng cho vận mệnh của mình. Mặc dù Dương Hạo tiến vào Lôi Mông tinh cao cấp học viện là hoàn toàn bằng vào vận khí, học phí cũng được miễn, nhưng là đan đan cao ngang cuộc sống phí để cho hấn bốn không khoan dự gia đình gánh nặng nghiêm trọng.

Dương Hạo tuyệt đối không hy vọng mình bị người đá ra khỏi học viện. "Ta lại không phạm cái gì sai, bọn họ cho dù muốn cho ta đuổi học, nhất định phải kiếm ra được một lý do." Dương Hạo nhất tị nhất đốn, "Ta sẽ không để cho bọn họ tìm được cơ hội!"

Ngã Ti ngơ ngác nhìn Dương Hạo, miệng nói hào ngôn nam nhân, so với hình ảnh của một bình dân đệ tử nhất gan trước kia quả thật là hơn xa. Ngã Ti đương nhiên không biết được trong mấy ngày nay trong thân thể Dương Hạo đã xảy ra biến hóa biến hóa kỳ diệu thế nào.

Dọc theo con đường, giáo sư kiếm thuật Kiệt Khắc sư phụ đi đến phòng học, hấn vừa vào phòng, cũng không có mở ra kiếm phổ như lúc trước, hoặc là bắt đệ tử đi ra ngoài luyện tập, ngược lại chỉ thờ dài rồi ngồi xuống, con mắt nhìn Dương Hạo.

"Xem ta để làm chi....." Dương Hạo ánh mắt của giáo sư nhìn chăm chăm, âm thầm nói thầm "Tiểu đồ đệ, ta xem chuyện có chút phiền toái." Hồn nguyên tử lại xông ra, trong thanh âm là tràn ngập vẻ hả hê.

Dương Hạo dùng sức gõ vào bụng: "Người không để cho ta gặp phiền toái là tốt rồi."

"Thật sự là quá oan uổng, không nhìn được người tốt tâm." Hồn nguyên tử bảo oán lùi về, "Đội có chuyện, người cũng đừng đến cầu ta."

"Có thể có chuyện gì?" Dương Hạo là rất mạnh miệng. Nhưng là, chỉ ba mươi phút sau, Dương Hạo cũng rốt cuộc không mạnh miệng nổi nữa, hiển nhiên lại bị Hồn nguyên tử đoán trúng, chuyện hôm nay, quả nhiên chính là có liên quan đến Dương Hạo.

Thờ dài cả nửa ngày Kiệt Khắc sư phụ mới đứng lên tuyên bố: "Học viện ủy thác ta hướng các người tuyên bố, tại một vòng trong vòng, mỗi một đệ tử đều phải tìm về một khối Nguyên tinh thạch, để cho học viện dùng làm đạo cụ, nếu không làm được sẽ bị xử lý đuổi học."

"Nguyên tinh thạch?" Trong khoảng thời gian ngắn, cả phòng học đều bắt đầu nghị luận đều, hiển nhiên việc này đối với đại đa số mà nói đều là rất đột ngột, chỉ có Vương Chí Tuấn và số ít vẫn ngồi như thường.

"Người xong đời rồi." A Mạn Đạt đột nhiên thốt ra một câu. Dương Hạo cẩn thận quay đầu qua nhìn nàng, mặc dù chỉ mới một lúc không gặp, nhưng A Mạn Đạt lại giống như biến thành hấp dẫn hơn gấp nhiều lần, dung nhan toát ra vẻ hấp dẫn, Dương Hạo nhìn thoáng qua liền ngẩn người.

"Nhìn cái gì vậy, nhìn còn chưa đủ sao." A Mạn Đạt hung hăng đá Dương Hạo một cước. "Không đủ không đủ, như thế nào cũng không đủ." Dương Hạo nhìn A Mạn Đạt hoàn toàn không có bộ dáng tức giận, cũng buông lỏng tâm tình bắt đầu nói chuyện vui vẻ.

Bất quá A Mạn Đạt lại không có vẻ như vậy, nàng có chút lo lắng nhắc nhở: "học viện đột nhiên xuất ra một quy định như thế, sợ rằng chính là nhằm vào

việc muốn đuổi học đệ tử mà thôi."

"Bất quá chỉ là Nguyên tinh thạch mà thôi, quan hệ gì đến chuyện đuổi học?" Dương Hạo cũng không có nhận thức được tính nghiêm trọng của việc này, dù sao trong vũ trụ, các loại tinh thạch nhiều như lông trâu, có thể dễ dàng kiếm được.

"Người không biết Nguyên tinh thạch là cái gì sao?" A Mạn Đạt lấy làm kinh hãi. Dương Hạo lắc đầu: "Là năng lượng tinh thạch không phải sao?" A Mạn Đạt lúc này mới chính thức sầu lo hẳn lên, nàng nhớ lại, Dương Hạo chính là xuất thân từ bình dân, cho nên hẳn là không qua tên Nguyên tinh thạch, loại tinh thạch này, bởi vì nó chính là một loại cao cấp tinh thạch, chỉ có quý tộc gia đình hoặc là nhà giàu đình mới có thể dùng thôi.

"Nguyên tinh thạch là Lôi Mông tinh đặc sản, bên trong loại tinh thạch này, chứa đựng vu nguyên lực năng lượng, sau khi kiếm được Nguyên Tinh Thạch, có thể dụng phương pháp nào đó để nguyên lực này cho hấp thu lên trên bề mặt của vũ khí sẽ làm cho vũ khí gia tăng năng lực." A Mạn Đạt đơn giản giảng giải một chút, "Loại Nguyên tinh thạch này mặc dù không phải chỉ có duy nhất Lôi Mông tinh có, nhưng là tại mấy tinh hệ phụ cận, chỉ có nơi này mới có thể xuất sản."

"Bản địa xuất sản là tốt rồi." Dương Hạo còn tưởng rằng có bao nhiêu nghiêm trọng nữa chứ, "Ta tự mình đi kiếm một khối là tốt rồi."

"Người nói nghe dễ dàng thế." A Mạn Đạt cho hắn bát nước lạnh, "nơi xuất sản ra Nguyên tinh thạch không phải là địa phương mà người có thể dễ dàng đi đến mà lấy."

"Ta sẽ sợ sao?" Dương Hạo hôm nay biến thành rất tự tin, "Ta ngay cả phòng của người cũng dám đi vào, mà nói đó chính là địa phương đệ nhị kinh khủng trong phụ cận của Lôi Mông tinh cao cấp học viện, ta còn không phải vẫn sống tốt sao?" A Mạn Đạt liếc mắt nhìn Dương Hạo một cách thâm trầm đầy ý vị, ánh mắt này thật sự là phi thường phi thường cô quái: "Nơi xuất sản Nguyên tinh thạch, tuyệt đối so với nhà ta còn muốn kinh khủng hơn"

"Điều này sao có thể!"

"Bởi vì....." A Mạn Đạt nho nhỏ mại cá quan từ, "Đó là địa phương bài danh đệ nhất kinh khủng—— Âm thú sào huyết!"

Dương Hạo nhất thời ngạc nhiên, hai con mắt hắn mở to, há mồm cứng lưỡi không nói ra lời. Âm thú sào huyết thật sự là rất nổi danh, không chỉ mọi người trong học viện, mà ngay cả toàn Lôi Mông tinh đều biết. Học viện của Dương Hạo bài danh đệ tam trong các nơi kinh khủng nhất bởi vì đó là cấm khu của học viện nên được xếp vào, nhà của A Mạn Đạt chỉ là đối với người khác đáng sợ hơn một chút mà thôi, nên cũng không tính là một địa phương kinh khủng thật sự. Nhưng mà Âm thú sào huyết thì không giống thế, vì Âm thú sào huyết, chính là một cái huyết động trong một ngọn núi phụ cận của Lôi Mông tinh cao cấp học viện, truyền thuyết nói rằng trong huyết động này có tồn tại hắc ám quái thú, cho nên phàm là đi vào tuyệt đại bộ phận đều sẽ chết, hơn nữa cái sơn động này cả ngày đều phiêu tán một làn sương màu vàng, nói rõ quái vật bên trong thủy chung đều tỉnh, ai dám vào, quả thực chính là tự đem tính mạng của mình ra mà đùa giỡn.

"Không thể nào, Âm thú sào huyết xuất sản ra Nguyên tinh thạch?" Dương Hạo giật mình cả nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần.

"Tại Lôi Mông tinh, chỉ có nơi đó mới xuất sản." A Mạn Đạt nhìn Dương Hạo, "Người chẳng lẽ chưa nghe qua, ta nghe nói số người chết ở nơi này có hơn cả ngàn người, có thể nói hơn mười người đi vào bên trong mới có thể còn sống trở về một người."

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Đoạt Diễm Phong Ba (Trung)

"Ta sẽ không đi." Dương Hạo liền thu lại toàn bộ sự tự tin trong bụng của mình, hắn chỉ là không muốn bị đuổi học thôi chứ không có muốn đi chịu chết.

Trên bục giảng Kiệt Khắc sư phụ hiện lên vẻ bất đắc dĩ, tiếp tục nói: "Nếu ai mà không thể lấy được nguyên tinh thạch nộp lên, sẽ bị khai trừ khỏi học viện, cho nên các người mau tìm cách đi, mặc dù ta không đồng ý chuyện này nhưng học viện đã yêu cầu như thế, ta cũng không còn biện pháp nào." Nói xong hắn liền liếc mắt nhìn Dương Hạo một cái, lắc đầu đi ra khỏi học viện.

"Có nghe thấy không, người không có được nguyên tinh thạch cũng chính là không được học nữa." A Mạn Đạt nói.

"Mua một khối cũng tốt." Dương Hạo vuốt ve túi tiền của mình, mặc dù bên trong không có bao nhiêu tiền nhưng lại liên quan đến tiến trình học tập của mình, không muốn mất cũng phải mất.

"Người có biết một khối nguyên tinh thạch bình thường nhất đánh giá bao nhiêu tiền không?" A Mạn Đạt vẽ lên trên bàn, "khoảng năm mươi vạn để quốc hóa tệ"

“Cái gì!!!” Dương Hạo thiếu chút nữa là đã té từ trên bàn xuống, năm mươi vạn, hán cả đời này cũng chưa có thấy qua số tiền lớn như thế, đừng nói là dùng để mua một hòn đá. “Tại sao lại trân quý như thế chứ.”

“Một khối nguyên tinh thạch phải đổi hơn mười tính mạng mới có thể đem về được, hơn nữa đối với vũ khí quả thật là có thể gia tăng tác dụng rất tốt, cái giá này tự nhiên sẽ không phải là quá mắc.”

Dương Hạo bắt đầu đau đầu, cả hai con đường đều bị chặn, chính mình lại không có biện pháp lấy được nguyên tinh thạch :” Học viện cần gì phải làm như thế, muốn khai trừ ta thì trực tiếp làm đi, cần gì phải bày ra nhiều việc như thế?”

Ngã Ti vừa chạy lại, vừa lúc nghe được Dương Hạo nói: “Học viện làm như thế mới là hay, nếu trực tiếp khai trừ đệ tử, thì sẽ gây ra một làn sóng lớn, sẽ đem phiền toái đến cho Lôi Mông Tinh hoàng thất, nếu mà dùng phương pháp này có thể trong chế độ mà đuổi học, người nghĩ lại, nơi này đệ tử đều là quý tộc, trong nhà làm sao mà không có năm mươi vạn chứ? Chỉ có người là một bình dân và các quý tộc thất thế mà thôi.”

“Ta đây đúng là không có biện pháp nào.” Dương Hạo cố sức suy nghĩ tìm biện pháp.

“Người không cần lo lắng.” Ngã Ti cười cười gian xảo nói, “Ta đã nghĩ ra biện pháp rồi.”

“Cái gì?”

“Không phải là năm mươi vạn sao, ta có.” Ngã Ti nói, “Ta sẽ mua cho người một khối.”

Dương Hạo liền từ chối: “Không được, ta như thế nào mà lại sử dụng tiền của người!”

“Hừ” A Mạn Đạt cười lạnh, “Đó là một biện pháp tốt.”

Ngã Ti không nhận ra được sự châm biếm trong lời nói của A Mạn Đạt : “Đúng, đây chính là biện pháp đơn giản và hữu hiệu nhất.”

Dương Hạo nhú mày, mặc dù hán và Ngã Ti có quan hệ thân xác, nhưng trong lòng cũng không phải là thích tác phong của Ngã Ti, nhất là việc dùng tiền của Ngã Ti, việc này sẽ khiến cho Dương Hạo rất khó chấp nhận. Trong học viện, cuộc sống của Dương Hạo không phải là quá khó khăn, cũng không cần đến tiền của người khác, ngay cả A Mạn Đạt có quan hệ tốt với hán như thế mà cũng chỉ cấp cho Dương Hạo một ít vật phẩm mà thôi.

Chứng kiến vẻ mặt của Dương Hạo, cũng biết mình quá trực tiếp, thấp giọng hạ khí giải thích: “Bây giờ là quan hệ đến tiền đồ của người, người không hy vọng sẽ bị đuổi học chứ, số tiền này coi như là ta cho người mượn vậy, sau này có thể trả lại cho ta mà.”

“Nghe cũng có lý.” Hồn nguyên tử quả thật giống như một lão thủ, chỉ mới một hồi không thấy đã chui đầu ra.

Kỳ thật không cần lão nhắc nhở, Dương Hạo cũng biết, trước mắt ý nghĩ của Ngã Ti chính là biện pháp tốt nhất, chỉ cần mình có thể tốt nghiệp thì có thể tiến vào quân đội của đế quốc, muốn kiếm số tiền này quả thật là rất dễ dàng.

Ngay khi Dương Hạo sắp bị thuyết phục, hai tên Vương Chí Tuấn và Khải Văn lại cười âm hiểm đi đến: “Từ tiện bình dân, thế nào, chuẩn bị tìm đàn bà để kiếm tiền à?”

“Người nói cái gì?” Dương Hạo cúi mặt xuống.

“Không phải sao?” Vương Chí Tuấn nhìn sang A Mạn Đạt và Ngã Ti, “Chuẩn bị dùng tiền của đàn bà sao ? Dù sao người cũng chỉ là một tên mặt trắng ăn com nhuyển mà thôi, so với người khác không cùng một dạng.”

“Ta không phải sống nhờ vào com thừa.” Dương Hạo nhất tưng nhất đốn, ngữ khí rất trọng.

“Người?” ngữ khí của Vương Chí Tuấn mang theo vẻ cười kinh thường, “Ngoại trừ dùng tiền của đàn bà, người còn có biện pháp gì nữa? Cái loại bình dân như người, muốn ngẩng đầu chắc chỉ còn cách dựa vào việc lên giường với đàn bà mà thôi.”

Dương Hạo bị Vương Chí Tuấn chọc giận, khí dâng đến não, chỉ vào cái mũi của Vương Chí Tuấn mà hống: “Ta Dương Hạo tuyệt đối sẽ không sống nhờ vào tiền của đàn bà, có chuyện gì ta có thể tự mình giải quyết.”

“Nói thật là hay!” Hồn nguyên tử cũng mở mắt, “Bà nội hán, xuân được phái của chúng ta cho đến bây giờ còn chưa có bị vũ nhục như thế, người hãy cùng hán đấu đến cùng.”

“Không cần?” Vương Chí Tuấn âm hiểm nói, “Vậy người hãy chờ bị đuổi học đi, dám đấu với ta sao?”

“Ta sẽ không bị khai trừ, ta dám chắc ta sẽ ở lại chỗ này.” Dương Hạo thề.

“Ta không thể tưởng tượng được người lại có được cái biện pháp gì.” Vương Chí Tuấn cảm giác được mình đã thắng thế, Dương Hạo bị khai trừ, sẽ không còn cản đường của hán nữa.

“Đương nhiên sẽ có, ít nhất là còn một biện pháp.” Dương Hạo nắm chặt song quyền, “Ta sẽ đi ám thú sào huyệt, đem một khối nguyên tinh thạch về.”

Thanh âm này trầm thấp nhưng lại giống như một tiếng sét, khiến cho tất cả mọi người trong lòng run lên, cảm giác được một sự sợ hãi từ từ dưới chân

truyền lên.

“Ta hối hận rồi.” Dương Hạo tồn tại A Mạn Đạt sào cư lý diện, sầu muộn lâu bầu tự nhủ, “Ta không muốn chết.”

“Hối hận mới là chuyện bình thường.” A Mạn Đạt nhắc cái chân, ngồi ở trên ghế ăn bàn hóa thực phẩm.

Dương Hạo buồn bực muốn chết: “ngươi như thế nào mà lại không có một điểm đồng tình, nói như thế nào ta cũng là nam nhân của ngươi mà.”

“Ha, nam nhân chết đi thì có thể tìm người khác, chẳng lẽ ngươi còn muốn ta chết theo ngươi sao.” A Mạn Đạt ngay cả ánh mắt cũng không một chút thương tiếc, “Ai bảo ngươi lại ngốc như thế, muốn đi ám thủ sào huyết.”

“Vương Chí Tuấn nhục mạ ta như vậy, ta thế nào mà có thể nhịn được.” Dương Hạo hồi tưởng lại thái độ hôm đó của Vương Chí Tuấn.

“Đã như thế thì ngươi tự làm tự chịu đi.” A Mạn Đạt cầm linh thực sang một bên, trừng mắt nhìn Dương Hạo, “Ta nếu là ngươi, thà đi tự sát còn hơn, so với đi vào ám thủ sào huyết ngày cả hải cốt cũng không còn.”

“Vậy không phải là không chết không được sao.” Hồn nguyên tử ở trong bụng của Dương Hạo lại nói thầm.

Dương Hạo muốn nói rằng nguyên nhân khiến mình thê thảm, chính là trên người có một lão sắc quỷ của của sắc tình tu tiên phái: “Đương nhiên là không thể không chết, lão không biết ám thủ sào huyết là cái gì sao?”

“Ta không có nghe qua, nhưng chắc không có quá lợi hại, không phải cũng có người sống sót đi ra sao.” Hồn nguyên tử nghĩ rằng lão rất thông minh, “nếu không thì làm sao lại có nhiều nguyên tinh thạch ở bên ngoài như thế, không phải chỉ có bên trong sào huyết này mới có chứ?”

Dương Hạo mấy ngày nay xem như là có bỏ tức tri thức trong trường, hắn đem tư liệu về ám thủ sào huyết ra mà nghiên cứu, cũng nghiên cứu qua công được của rất nhiều loại tinh thạch, nhưng là càng xem trong lòng càng cảm thấy lạnh, có thể nói, chuyến đi lần này của hắn, có thể nói là thập tử vô sinh.

“Người khác đi vào ám thủ sào huyết không giống như ta” Dương Hạo hằm hừ từ từ nói, “căn cứ vào vũ trụ pháp tắc, mỗi chỗ tử vong đều có xác xuất chạy thoát, mà ám thủ sào huyết thì tỉ lệ đó chỉ là 10%, cho nên mỗi lần đi tìm nguyên tinh thạch, thì người ta đều chia thành một tổ mười người, mỗi lần trở ra, cho dù thành công thì nhất định phải có chín người chết ở bên trong.”

“Nói như vậy” Hồn nguyên tử cũng rất giật mình, “người khác đi vào đều là một nhóm nhiều, mà ngươi chỉ có một mình.”

“Cho nên ta chết chắc rồi.” Dương Hạo tâm tình ác liệt, “còn có lão quỷ nhà ngươi chon cùng.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Hồn nguyên tử cuối cùng cũng biết sợ hãi.

“Lão hỏi ta phải làm sao bây giờ?” Dương Hạo không dám tin vào chính lỗ tai của mình, “lão tự xưng là sư phụ của ta không phải sao, như thế nào lại hỏi ta phải làm sao bây giờ!”

Bạn đang đọc truyện *Đan Đỉnh Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 26: Đoạt Diễm Phong Ba (Hạ)

“Hình như là.” Hồn nguyên tử thật đúng là người sư phụ vô trách nhiệm nhất trên đời “Nếu không chúng ta biến giả thành thật đi.”

“Nói thế có nghĩa là gì?”

Hồn Nguyên Tử trầm mặc một lúc rồi thận trọng đề nghị: “Đồ đệ ngoan, hay là hãy nghe theo lời cô gái kia, nếu không thì chỉ có nước tự tử thôi, ta nghĩ cô gái kia cũng là một tài liệu tốt để tu luyện, chúng ta cũng có thể dễ dàng đi chung ...”

“Đúng là một ý kiến hay!” Dương Hạo lập tức chặn họng lão “Lão gây họa cho ta còn chưa đủ nữa sao, ta quả rất muốn mang lão đi vào cái hang động chết tiệt kia, cho lão chết ở nơi đó vĩnh viễn không thể thấy ánh mắt trời nữa.”

“Cần gì phải đồng quy vu tận, chúng ta còn có trách nhiệm phải đem Đan đỉnh song tu phái phát dương quang đại nữa mà.”

“Vậy lão đừng khiến cho ta phải chết.” Dương Hạo lẩm bẩm trong miệng, trong một thời gian dài từ trước đến nay hắn đều bị Hồn Nguyên Tử dắt mũi, hôm nay hắn mới có thể chiếm được chút thượng phong.

“Thật không biết là ta đã tạo nghiệt gì mà lại có một tên đồ đệ như thế.” Hồn Nguyên Từ thờ dài, “được rồi, được rồi, vậy ngươi hãy tiếp tục luyện đan được cho tốt.”

“Còn muốn tiếp tục luyện đan được, ta ăn suốt cả một tháng rồi.” Dương Hạo nghi hoặc.

“Ai bảo ngươi luyện Long hồ đại hoàn đan.” Hồn Nguyên Từ ở trong bụng nổi nóng, “tên đồ đệ ngốc, chẳng lẽ ngươi đã quên hết những gì ta đã dạy sao?”

“Uy! Lão gia hỏa, ngoài dạy ta ngắm gái lão đầu có nói dạy nữa.” Dương Hạo cũng không có yếu thế.

Hồn Nguyên Từ đại khái cũng hiểu được thời gian cấp bách nên cũng không muốn tranh luận với Dương Hạo, “ta trước kia đã nói qua với ngươi Long hồ đại hoàn đan chính là phụ trợ đan nhưng cũng là trụ cột đan, mỗi một loại phụ trợ đan đều dựa trên Long hồ đại hoàn đan mà ra, hôm nay ta muốn dạy cho ngươi chính là một biến hình của long hồ đại hoàn đan.”

“Đan được còn có biến hình?”

“Nói nhảm! tài liệu bất đồng thì sẽ có tính chất bất đồng, tổ hợp bất đồng sẽ có hiệu quả tương ứng.” Hồn Nguyên Từ nói liên tục không ngừng “Long hồ đại hoàn đan có hiệu dụng chính là bổ khí, nhưng chỉ cần phối thêm một số dược tài thì ngoài tác dụng chính là bổ khí thì sẽ có thêm tác dụng phụ.”

“Tác dụng phụ?” Dương Hạo hỏi: “Tác dụng phụ không phải là không tốt sao.”

“Thành kiến!” Hồn Nguyên Từ nói một cách tự tin “Cổ nhân trước kia trong lúc tìm dược thủy chữa bệnh ho đã phát hiện được tác dụng giải khát của nó, cuối cùng phát minh ra loại đồ uống khả nhạc bây giờ”

“Coi như lão nói cũng không sai, nhưng mà có thể chế ra khả nhạc thật sao?” Dương Hạo rất thích uống Quan khả nhạc, loại đồ uống này đã duy trì từ viễn cổ thời đại nhưng đến giờ vẫn trường thịnh không suy.

Dưới sự chỉ dẫn của Hồn Nguyên Từ, Dương Hạo bắt đầu dựa theo phương thức điều chế long hồ đại hoàn đan để chế đan dược. A Mạn Đạt bây giờ đã quen với việc Dương Hạo hay tự làm bầm một mình, cho nên vẫn cứ ngồi chéo chân trên ghế mà xem TV.

Trải qua mấy ngày luyện đan, Dương Hạo bây giờ đối với việc luyện đan có thể nói là tương đối thuần thục, không mất nhiều thời gian, long hồ đại hoàn đan đã ngưng kết thành, có thể xuất lò.

Ngay tại thời khắc mấu chốt, Hồn Nguyên Từ thần bí nói: “Đồ đệ ngoan, bây giờ vì sư sẽ dạy cho ngươi một loại biến hình của long hồ đại hoàn đan, phương pháp xử lý tăng lực hoàn.”

“Tăng lực hoàn?” Dương Hạo thầm nghĩ sao giống với đại lực hoàn của đám bán thuốc rong trên giang hồ.

“Chính là lúc này, mau cho khả nhạc vào trong lò!”

“Khả nhạc?” Dương Hạo trong tay đang có một chai, nhưng hắn nhìn cái chai trong tay, lại nhìn tiểu đan dược màu đen với xú khí kinh người ở bên trong, hai cái này có thể không, “Thật sự phải rót vào sao? Khó khăn lắm mới tạo ra đó.”

“Mau làm đi!” Hồn Nguyên Từ tăng thêm ngữ khí.

Dương Hạo đem chai khả nhạc đổ vào bên trong đan lò. Đan lò vốn có độ nóng đến mấy ngàn độ một dung dịch lạnh như băng đổ vào lập tức nổ lên mấy tiếng sa sa, bên trong làn khói màu nâu, cả đan lò cũng gần như biến thành màu nâu, không hề có một điểm sáng.

Dương Hạo trừng mắt, thấy đan lò bên trong giống như biến hình, vừa rồi nó còn là một viên đan dược nhỏ đen thui, bây giờ lại biến thành một viên màu đỏ.

“Đây là cái gì?” Dương Hạo đặt viên đan dược trong lòng bàn tay, đan dược vừa mới xuất khỏi đan lò nên hắn phải liên tục đổi tay mới có thể giữ được.

“Đây chính là tăng lực hoàn.” Hồn Nguyên Từ dương dương tự đắc, “loại phương pháp biến hình này chính là do sư phụ của ngươi sáng tạo ra, trước kia ta cũng cực kì thích uống khả nhạc, có một lần trong khi đang luyện đan ta không cẩn thận để đổ khả nhạc vào, kết quả thật là bất ngờ.”

“Thế cũng được sao ...” Dương Hạo nghe xong liền có cảm giác choáng, “luyện đan không phải là cần phải rất cẩn thận sao, chẳng lẽ còn có thể bất cẩn như thế sao.”

“Cát, sợ cái gì, chỉ có mấy lão ngoan cố mới làm theo các phương pháp đã mấy ngàn năm một cách cứng nhắc, vì sư chính là một người khai hóa.” Hồn Nguyên Từ tự biên tự diễn, “đồ đệ ngươi cũng nên học theo vì sư hãy thử nghiệm nhiều vào.”

“Chẳng lẽ ... thứ gì cũng có thể đưa vào trong đan dược sao?”

“Đương nhiên là có thể, ngươi chẳng lẽ không biết Ái Dịch Sanh phát minh ra điện năng cũng phải trải qua mấy ngàn thực nghiệm sao, thất bại không nản lòng, chỉ cần ngươi có thể nỗ lực ...”

“Chờ một chút ...” Dương Hạo nghĩ đến một vấn đề vô cùng trọng yếu, “nhưng mà, luyện ra đan dược bấy bọ, rồi ăn vào lỡ chết người thì sao đây?”

“Chuyện này, đương nhiên là tại vận khí của đồ đệ rồi.” Hồn Nguyên Tử nói xong khiến cho Dương Hạo cảm thấy trong lòng nổi cơn lạnh.

“Ta sẽ không ăn!” Dương Hạo ném đan dược trong tay xuống.

“Yên tâm đi, đồ đệ ngoan, loại đan dược này đã có người thử qua.” Hồn nguyên tử vẫn vừa đầm vừa xoa “hơn nữa, nếu như người không ăn thì làm sao có thể tiến vào ám thú sào huyết chứ?”

“Quả thật là không có biện pháp với lão.” Dương Hạo bắt đầu dè dặt, không thể làm gì khác hơn là đem đan dược kia đưa vào miệng.

Khỏa dược hoàn này mặc dù là từ long hổ đại hoàn đan mà ra nhưng lại hoàn toàn không giống long hổ đại hoàn đan, trước hết là nó to hơn gấp đôi, có thể là to như là một hạt châu, hơn nữa nó có màu đỏ, và cũng không có mùi hôi. Dương Hạo vốn nghĩ là khỏa đan dược này sẽ ngon hơn rất nhiều, nhưng sau khi hắn đưa vào miệng, mới biết được rằng là suy đoán của hắn là hoàn toàn sai lầm.

Đây cũng chính là một bài học cho Dương Hạo, vật gì đó tuy bên ngoài khó coi, nhưng thường ăn vào thì không đỡ, mà thoát nhìn nó không tệ nhưng lại cực kì khó ăn.

Khỏa tăng lực hoàn này chính là thứ khó ăn hơn các loại đan dược trên thế giới này gấp trăm lần.

Sau khi đưa vào trong miệng, khi gặp phải nước bọt, dược hoàn không chỉ tỏa mùi vị cực hôi, hơn nữa lại liên tục nổi bọt, khiến cho từ trong miệng của Dương Hạo phun ra bọt trắng.

“Khó nuốt quá!!!” Dương Hạo nhàu mày kêu to, trong nháy mắt mở to miệng, nhưng đan dược kia chưa có kịp hòa tan trong miệng đã tọt xuống cổ họng của Dương Hạo.

Tiếp theo thì liền có phản ứng kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 27: Mỹ Nữ Tổng Biệt

Những người thường xuyên uống rượu hẳn là hiểu được uống rượu một cách nhanh chóng thật sự là không có say, mạch máu cả người dường như bành trướng, xúc giác cũng phi thường nhạy cảm, mà Dương Hạo so với việc đó còn lợi hại hơn gấp cả trăm lần, hắn có thể cảm nhận được một cách chính xác, kinh mạch toàn thân dường như bành trướng lên, cả người phảng phất như là tràn ngập một loại lực lượng kỳ dị.

Sau đó các loại cảm giác của hắn nhạy cảm hơn rất nhiều, ngay cả không khí lưu động hắn cũng có thể dễ dàng nhận biết được. Khoa trương nhất chính là Dương Hạo thậm chí không có đem năng lượng ngoại phát, đó chỉ là do năng lượng trong cơ thể hắn kịch liệt gia tăng, cỗ năng lượng này không đợi Dương Hạo sử dụng đã lan tràn quanh thân thể hắn, rất nhiều tiểu đồ vật ở xung quanh, dưới việc thi triển ngự vật thuật đều liên tục động đậy, phảng phất như Dương Hạo chính là ngọn nguồn năng lượng, chỉ cần hơi động một chút là có thể đánh động đến tất cả ở xung quanh.

“Oa đây là chuyện gì đã xảy ra?” Dương Hạo vốn chỉ là nhỏ giọng nói thầm nhưng lại cũng khiến cho chính bản thân mình bị dọa mà nhảy lên, bây giờ tất cả lực lượng trên cơ thể Dương Hạo đều được phóng đại nhiều lần.

“Đồ đệ ngốc, đây chính là công hiệu của tăng lực hoàn.” Hồn Nguyên Tử so với Dương Hạo còn hưng phấn hơn, “loại đan dược này có thể trong thời gian ngắn khiến cho thực lực trong cơ thể tăng lên gấp nhiều lần, hiệu dụng có thể tồn tại trong vài giờ.”

“Cái này thật là tốt!” Dương Hạo tâm trạng vui vẻ, “sau này ta ăn đan dược này thì không phải sẽ trở thành đệ nhất dũng sĩ sao?”

“Có điểm tốt cũng có điểm xấu.” Hồn Nguyên Tử lại tiếp tục nói.

Dương Hạo đối với tính cách của cái lão gia hỏa Hồn Nguyên Tử này đã hiểu rất rõ: “nói đi còn có điểm gì không tốt.”

“Hé hé, quả nhiên là đồ đệ ta, tâm lý tương thông.”

“Lão đừng có nói xàm nữa, có cái rắc gì thì mau phóng đi.”

“Kỳ thật là thế này.” Hồn Nguyên Tử nói, “tăng dược hoàn mặc dù có tác dụng cực tốt nhưng dù sao đó cũng chỉ là tác dụng của dược hoàn mà thôi,

cho nên sau khi sử dụng, trong vòng mấy giờ phải đem được tính mà sử dụng hết nếu không thì hậu quả sẽ rất thảm.”

“Lại sẽ chết?”

“Hé hé hé” Hồn Nguyên Tử cười to, “đúng là một đồ đệ thông minh, đúng như người đoán, quả thật là một đồ đệ thông minh không ai sánh bằng.”

“Lão cút đi!” Dương Hạo tức muốn chết, “nếu vậy thì sao vừa rồi lão còn muốn ta uống nó, ta bây giờ phải đi đâu để phát tiết lực lượng chứ, không thể phá nhà của A Mạn Đạt được.”

“Ta chỉ bắt quá là muốn cho người thể nghiệm một chút uy lực của đan dược thôi.” Hồn Nguyên Tử hôm nay gặp phải chuyện này cho nên cũng hết sức ủy khuất.

“Vậy làm sao bây giờ?” Dương Hạo cảm giác được năng lượng trong cơ thể ngày càng nhiều, quả thực là khổ không thể tả, “không phải là bảo ta ta ngoài tìm người đánh nhau chứ.”

“Có biện pháp, đương nhiên là có biện pháp!” Hồn Nguyên Tử vui mừng, thanh âm cũng chuyển biến.

Dương Hạo hận không thể để bóp chết cái lão quỷ này: “còn có biện pháp gì, lão đừng có bảo ta phải lộn mấy ngàn vòng, ta không phải là khiêu đầu.”

“Kỳ thật, vạn biến bất ly kỳ tông, đan đỉnh song tu phái của chúng ta có hàng ngàn đan dược, dược tính bất đồng nhưng mà bản chất thì lại hoàn toàn giống nhau.”

“Bản chất gì?”

“Thì là ...” Hồn Nguyên Tử cư nhiên lại còn có tâm tư của quảng cáo viên, “toàn bộ đều là xuân dược!”

“Xuân dược thì thế nào?” Dương Hạo nhất thời chưa phản ứng kịp.

“Ăn xuân dược dĩ nhiên là dùng xuân dược phương pháp để giải quyết.” Dương Hạo cười dâm đãng, “đồ đệ ngốc, người còn không hiểu sao.”

“Hiểu, ta hiểu cái rắm ...” Dương Hạo chỉ mắng một nửa, hần đột nhiên hần hiểu được Hồn Nguyên Tử nói cái gì.

Bởi vì Dương Hạo thấy được ở cách đó không xa, A Mạn Đạt ngồi đưa hai chân lên, chiếc khố màu đen càng tương phản thêm với cặp đùi trắng nõn và thon của nàng.

Dương Hạo có cảm giác toàn bộ năng lượng đều đã chuyển hóa thành một cỗ nhiệt khí, xoay quanh ở tiểu phúc của hần.

Xem ra hôm nay A Mạn Đạt sẽ rất thảm.

Phi thường thảm phi thường phi thường thảm!

Ba ngày sau.

Trong mấy ngày này, Dương Hạo ngoại trừ lúc phải chu toàn cho hai nữ nhân thì đều dùng thời gian luyện đan, cuối cùng đã luyện được mười ba khóa tăng lực hoàn. Dược hoàn này mặc dù phương pháp luyện chế cổ quái nhưng mà hiệu dụng lại phi thường tốt. Dương Hạo chỉ dùng có hai khóa mà thôi, nhưng cũng đủ khiến cho A Mạn Đạt và Ngã Ti suốt một ngày không thể xuống giường.

Mãi cho đến chiều nay, Dương Hạo chuẩn bị xuất hành đến ám thú sào huyết, hai người bọn họ mới cố gắng nhích động thân thể đã mỏi nhừ, để tới tổng hành Dương Hạo.

Dương Hạo ở trong học viện cho đến bây giờ cũng là một người không có nổi bật, hần chỉ là một học sinh bình thường trong bình thường, cho nên quan hệ với người khác cũng không có tốt lắm, vốn Dương Hạo nghĩ rằng hôm nay sẽ không có ai đến tổng hành hần.

Nhưng khi hần chuẩn bị ra khỏi cổng học viện, cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến cho hần chấn động. Chỉ thấy có khoảng mấy trăm người, đều đứng ngay cổng học viện, mấy người này bình thường ngay cả liếc mắt nhìn Dương Hạo cũng chẳng thèm, tất cả đều mặc y phục màu đen, quả thực là giống như tổng tang đại hội.

Còn khủng khiếp hơn là trong đám người đó lại có một tổ hợp đang chơi một bản nhạc có giai điệu thảm thương.

“Đây là để làm gì.” Dương Hạo bị dọa nhảy về sau một bước lớn, hồ nghi nhìn đám người mặt đầy bi thương kia.

“Dương Hạo lên đường bình an.” Đám người bên ngoài đi đến, từng người đến bắt tay với hần rồi nói lời tạm biệt.

Dương Hạo vốn hôm nay xuất phát với tâm trạng đầy ý chí chiến đấu, nhưng sau khi thấy tràng diện này thì lại khản trương: “đây cũng đâu phải là lúc lâm chung đâu mà cần phải như là lễ truy điệu vậy chứ.”

“Ai nói không phải.” chỉ có A Mạn Đạt vẫn như trước mặc quần áo bình thường đứng ở một bên cười trộm không thôi.

“Không phải ta còn sống tốt sao?” Dương Hạo đối diện với đám học sinh tổng biệt này quả thực là cũng khiến cho bản thân có cảm giác bi thống.

“Đến ám thú sào huyết chính là đi chịu chết, điều này thì ai mà chẳng biết.” A Mạn Đạt nghiêm nhiên đứng ở một bên, “Ngã Ti giúp ngươi làm lễ truy điệu dĩ nhiên là có chủ ý.”

Theo ngón tay của A Mạn Đạt, quả nhiên là thấy Ngã Ti hôm nay cũng mặc một bộ y phục bằng lụa màu đen, đang được vây quanh bởi các học viên khác, quả thực là giống như một quả phụ đáng thương.

Dương Hạo lúc này mới chợt hiểu: “Thì ra là Ngã Ti giờ trở quý, nàng ở đâu mà có thể kiếm ra nhiều học viên như thế này để tổng biệt thế.”

“Mỗi người được một ngàn, đương nhiên là có người nguyện đáp ứng.” A Mạn Đạt bần bần đầu ngón tay vào tờ phiếu “Ta cũng không muốn từ chối.”

“Một ngàn!!!” Dương Hạo thò cái lưỡi ra, đáng tiếc là hắn không có biết tin này nếu không thì hắn cũng tự mình đến để lãnh một ngàn.

“Có muốn nói lời tạm biệt với tiểu quả phụ kia không?” A Mạn Đạt trừng mắt nhìn Dương Hạo một cách không hảo khí, nói Ngã Ti là một tiểu quả phụ mặc dù có chút thù hận, nhưng trong hoàn cảnh này lại hoàn toàn phù hợp.

“Ngã Ti đã tạo ra tràng diện như thế rồi, ngươi còn làm gì nữa.” Dương Hạo thở dài, chỉ hy vọng A Mạn Đạt không nói ra điều gì đó khiến người khác phải sợ hãi.

A Mạn Đạt cười sáng lạn: “ta đương nhiên là cũng biết rõ, mấy ngày nay ngươi cũng đã khổ cực, cho nên ta quyết định...”

“Quyết định làm gì?” Dương Hạo mở to hai mắt, trong lòng tràn đầy hy vọng.

“Ta quyết định... đi theo ngươi...” A Mạn Đạt ung dung nói.

“Thật sao?” Dương Hạo vô cùng mừng rỡ, kỳ thật hắn rất sợ phải đi vào ám thú sào huyết, nhưng cũng là do bị bọn Vương Chí Tuấn bức cho phải lên núi, nếu có tiểu muội A Mạn Đạt này đi cùng, cho dù có gặp hung hiểm gì hắn cũng không ngại.

“Ngươi nghĩ thật là hay.” trong nháy mắt A Mạn Đạt đã đập tan kỳ vọng của Dương Hạo, “ta sẽ không đi chịu chết chung với ngươi, ngay cả tiểu quả phụ Ngã Ti cũng không làm thế hưởng hồ là một người thông minh như ta.”

“Đúng là không có nghĩa khí...” Dương Hạo mừng hụt thầm nói.

“Yên tâm, ta sẽ cho ngươi một thứ, có thứ này thì ngươi có thể hùng hung hóa cát, ngộ nan trình tường.”

“Không phải là bùa hộ thân chứ...” Dương Hạo thở dài, lấy từ trên cổ ra một sợi dây dài có đủ các loại bùa hộ thân, “mấy ngày nay Ngã Ti đã đưa cho ta ba mươi mấy cái hộ thân phù, cũng không tệ.”

“Ta sẽ làm một việc bình thường thế sao?” A Mạn Đạt hừ một tiếng, ngón tay nàng duỗi ra, đột nhiên từ phía sau lưng nàng nổi lên một người máy màu trắng.

Người máy này cũng không phải là lớn lắm, cơ thể và đầu đều là hình tròn, có thể nói là cấu tạo giống như là một người tuyết vậy, mặc dù đơn giản và nhỏ nhưng lại hoàn toàn linh mãnh bay qua bay lại trong không trung, một đôi mắt màu đen chiếu chiếu, nhưng thật ra rất khả ái.

Người máy bay đến trước mặt Dương Hạo, Dương Hạo nghĩ một chút rồi lấy ngón tay chọc chọc hắn: “đây là cái gì, xem ra có vẻ tốt.”

“Đâu chỉ là tốt!” A Mạn Đạt lập tức tăng tốc, “X13 này là do chính ta chế tạo, đừng xem thường nó nhỏ, bên trong của nó chính là bộ não điện tử, hoàn toàn có trí năng của con người, X13 cơ hồ là một bách khoa toàn thư di động, không giống như một đồ vật, nó có năng lực lập tức đưa ra phán đoán, có nó đi theo bên người ngươi thì so với trí não của một đại phi thuyền còn tốt hơn.”

“So với trí não còn tốt hơn!” Dương Hạo bị dọa không thôi, bây giờ khoa học kỹ thuật của con người đã tiến hóa đến thời đại vũ trụ, trên cái đại hình phi thuyền đều có trang bị trí não tối tân, trí não tuy là điện tử tính toán, nhưng mà so với loài người thì trí năng còn muốn mạnh hơn, trong một thời gian mấy giây có thể đưa ra quyết định so với trí lực tổng cộng của mấy ngàn người, nếu A Mạn Đạt có thể chế tạo X13 có trí não chuẩn như thế thì quả thật là kinh người.

“Lợi hại chưa.” A Mạn Đạt cười rất tươi.

“Nhưng mà cũng nói...” Dương Hạo đã gặp qua lão gia hỏa Hồn Nguyên Tử nên trong lòng cũng có nhiều ít phòng bị, “nếu như lợi hại như thế thì tại sao lại đưa ta?”

“Ta đối với ngươi là tốt nhất.” thanh âm của A Mạn Đạt có chút khàn khàn, “ta và ngươi có quan hệ gì, người ta bây giờ cũng là người của ngươi rồi, huống chi là một người máy nhỏ nhỏ này?”

“Có điểm cổ quái.” Dương Hạo nhíu mày, hắn cảm giác được là có chuyện không ổn, vì vậy cẩn thận cầm X13 lên mà xem xét, “X13, ta sẽ lập tức đi đến ám thú sào huyết, ngươi hãy cho ta một kiến nghị thật tốt.”

“Đừng đem ta đi.” Thanh âm của X13 không chút do dự.

“Cái gì?” Dương Hạo mở to cái miệng không thể đóng lại, “tại sao.”

“Nói nhảm, người đã chết chắc rồi thế thì dẫn ta đi theo người để chịu chết à!!!” X13 phẫn nộ hồng lên, nó bay loạn trên không trung, xem tình huống cứ như là đang hung hăng chuẩn bị tấn công Dương Hạo một cách bất ngờ.

Dương Hạo hoàn toàn bất ngờ khi nghe nó trả lời như thế, người máy bình thường đều phục tùng mệnh lệnh của con người, căn bản là không có khả năng cãi lại huống hồ chỉ là còn muốn công kích nữa. Hắn quay đầu nhìn A Mạn Đạt. A Mạn Đạt xấu hổ mở hai tay ra nói: “Kỳ thật ... công năng của X13 thì hoàn toàn không có gì bất ổn nhưng chính là không biết có điểm gì ngoài ý muốn, cho nên nó phi thường cổ quái.”

“Cổ quái? Chỉ là cổ quái thôi sao?” Dương Hạo đã sớm biết là có chuyện, nhưng cũng không nghĩ rằng vấn đề lại nghiêm trọng như thế.

“Cũng sẽ tốt thôi, X13 bắt quá chỉ có thêm tính bí quan mà thôi, đối với một người máy mà nói thì đó không phải là một vấn đề lớn.”

“Tính bí quan?” Dương Hạo rung mình một cái nữa rồi nhìn X13, “Đến ám thú sào huyết, thật sự là rất xấu sao?”

“Thật sự là muốn mang ta đi sao?” X13 cơ hồ là khốc khàng, bụng của nó xoay một hồi, “căn cứ phân tích thì khả năng ta còn sống là một phần tám mươi hai, cơ hồ là thấp từ nhất sinh.”

“Còn ta thì sao?” Dương Hạo hy vọng mà hỏi nó.

“Một phần ngàn vạn cơ hội có thể giữ lại thì thế, một phần hai ngàn vạn cơ hội có thể sống sót quay lại.” X13 cấp cho Dương Hạo một cái án tử hình.

“Tại sao lại thấp như thế?” Dương Hạo lớn tiếng kháng nghị, đối với phán đoán.

“Bởi vì ta bí quan.” X13 nói một cách đơn giản.

Đây có thể nói là một đội hình kỳ quái nhất trên thế giới.

Dương Hạo mang theo một lão quỷ ở trong bụng là một người máy có tính bí quan, mỗi người một vẻ đi đến ám thú sào huyết.

Nói thật, khi đến huyết động thì Dương Hạo đã muốn quay về nhưng vừa nghĩ đến cặp mắt của Vương Chí Tuấn, thì Dương Hạo liền có dũng khí tiến vào cái huyết động âm sâm khủng khiếp kia.

Ám thú sào huyết chính là một cái huyết động trong một dãy núi, nơi này mặc dù chính là hung địa khiến mọi người sợ hãi nhưng xung quanh lại không có chướng ngại gì ngăn trở, bởi vì người đi đến nơi này đều biết sẽ không nên tiếp tục đi đến phía trước. Bên ngoài sơn động 500 thước thì đã bị che kín bởi các loại hải cốt màu trắng, những người đó cũng không biết tại sao lại chết ngoài sơn động, sau khi đi vào sơn động, Dương Hạo càng thêm cảm giác được khí tức tử vong, mặt đất của huyết động được phủ kín bởi những bộ hải cốt trắng, cũng có thể thấy được vì nguyên tinh thạch mà đã có bao nhiêu người đi đến nơi này tìm cái chết.

Sau khi tiến vào huyết động, X13 đã mở đèn chiếu sáng ở dưới thân thể, chiếu sáng một mảnh xung quanh với màu trắng như tuyết, bất quá trong miệng lại có vẻ bất đắc dĩ: “Là một người máy, ta sẽ không thể không nghe theo quyết định của người, nhưng tốt nhất là người không nên để ta tiếp tục đi phía trước nữa.”

“Phiền muốn chết!” Dương Hạo bây giờ dám chắc, A Mạn Đạt tổng cho hắn con người máy này là cho hắn thêm phiền toái.

“Ta biết người không thích ta.” X13 nhỏ đột nhiên nhỏ giọng, “cho đến bây giờ cũng không ai thích ta.”

“Thôi được rồi, được rồi, người đừng có như vậy nữa.” Vừa phải bước qua các bộ hải cốt, vừa phải an ủi cho một người máy cảm giác này quả là không tốt. Nhưng khiến Dương Hạo chợt có cảm giác tuyệt vọng chính là cái lão gia hỏa đáng chết kia, miệng lúc nào cũng cam đoan rằng Dương Hạo sẽ không có chuyện gì nhưng lúc này lại quay ra ngu mất tiêu.

Đi trong cái hang động kinh khủng này một hồi, Dương Hạo phát hiện thì ra nó hình như cũng không có nguy hiểm như trong truyền thuyết, ít nhất hắn vẫn đi đến chỗ trong cùng, cũng không có xuất hiện nguy cơ gì liên quan đến tính mạng, trong nháy mắt khi Dương Hạo buông lỏng tâm tình, đột nhiên hắn phát hiện được một bên của huyết động hình như có cất giấu cái gì đó.

Đây chính là do nhạy cảm thuật của Dương Hạo tiếp tục phát huy tác dụng, mặc dù trong quá trình bồi dưỡng của đế quốc thì nhạy cảm thuật không được coi là quan trọng nhất, nhưng mà Dương Hạo ngày càng phát hiện, chính bản thân mình lại có thể phát huy tốt. Ví dụ như một thời gian ngắn trước hắn từng dựa vào nhạy cảm thuật tìm được bảo tàng của Hồn Nguyên Tử, sau đó lại nhờ vào nhạy cảm thuật để tìm các loại thảo dược.

Mà nguyên lực của Dương Hạo hôm nay lại càng thêm cường đại, nhạy cảm thuật của hắn càng thêm linh mãnh, cho nên hắn cảm giác được bên trong huyết động có vật gì đó đáng giá, đó có thể là bảo bối tốt.

Cảm nhận được cổ ba động của nhạy cảm thuật, Dương Hạo chuẩn bị tiến từng bước đến chỗ sâu trong huyết động.

“Dừng, đừng nói ta không cảnh cáo người.” X13 lại oa oa lên, “nơi này có chỉ số nguy hiểm tăng lên quá cao, tốt nhất là không nên đi vào.”

“Cũng đã đi đến nơi này rồi, nếu quay lại thì không phải là rất mất thể diện sao.” Dương Hạo vỗ vỗ bụng, trong lòng ngập tràn sự tự tin, “yên tâm đi, ta

có thần tiên phù hộ.”

“Nhưng là ta không có tin cái lão gia hỏa hô lỗ gì kia.” X13 lạnh lùng nói.

“Người có thể nghe thanh âm của lão?” Dương Hạo lấy làm kinh hãi Hồn Nguyên Tử và hẳn trao đổi là thông qua ý thức, người khác không thể nghe được chỉ có mình Dương Hạo mới có thể nghe thanh âm của lão.

“Ngay cả thanh âm của thượng đế ta cũng nghe được huống chi là một linh hồn?”

Dương Hạo thực sự trông giống như là bắt được một nhánh cỏ cứu mạng: “vậy người hãy mau bảo thượng đế phù hộ ta.”

“Thượng đế ghét ta.” X13 lại nhỏ giọng nói, “Không ai thích ta.”

Dương Hạo nhìn tên gia hỏa có tính bi quan này, quả thực là muốn điên lên. May mắn là nhạy cảm thuật của Dương Hạo tạo cho hắn cảm giác ngày càng mãnh liệt, hẳn đi đến một thông đạo nhỏ và hẹp, thông đạo này xem ra chỉ đủ để cho một người đi qua, ở bên trong này mặt đất cũng đầy xương cốt giống như trên đồi.

“Bảo bối hình như là ở chỗ này.” Dương Hạo nhìn đôi bạch cốt, “người nói xem, ta moi thi cốt của người khác ra, có phải rất có lỗi hay không?”

“Người nghĩ đi, sau khi người chết, người có ngại người khác moi xương đầu của người ra hay không?” X13 hỏi.

“Không ngại.” Dương Hạo vì bản thân mình nên nhanh chóng tìm được một lý do khai thoát, nhảy lên trên đầu cốt, liều mạng tìm kiếm, ở chỗ này ít nhất có hơn một ngàn tính mạng, xem ra chắc là đến đây tâm bảo, đương nhiên là đem theo không ít thiết bị và công cụ, nhưng đa số khoa kỹ sản phẩm đã sớm bị mục nát theo thi thể. Dương Hạo tốn hết nửa ngày, tìm được năm thanh bảo kiếm khác nhau.

“Đây là cái gì.” Dương Hạo rút từ trong đó ra một thanh đoản kiếm.

Chém xuống một cái, một đạo hàn quang tràn ngập cả thông đạo, sáng hơn cả chiếu minh quang của X13 gấp mấy lần, thậm chí khi rút kiếm thì Dương Hạo cũng cảm giác được một cơn lạnh thấu xương.

“Hảo kiếm!” Hồn Nguyên Tử cũng bị kiếm quang này khiến cho bừng tỉnh, lão than thở không thôi, “đây nhất định là một thanh hảo kiếm, nếu trong thời đại của ta, thì đây tuyệt đối là một tài liệu tuyệt vời để luyện phi kiếm.”

“Vậy không nên thu lấy sao?”

“Nói nhảm, đồ đệ ngoan, người lần này đã nhặt được bảo vật, thanh kiếm này sợ rằng cũng không phải là vật phẩm, chỉ cần quán nhập chân khí vào chúng nó tạo thành tác dụng tăng năng lực thì sẽ có thể bán với giá cao rồi.” Hồn Nguyên Tử hiện lên vẻ mặt như một tên gian thương.

“Bán?” Dương Hạo vốn còn muốn để chính mình sử dụng.

“Đương nhiên là dùng để bán, người tưởng rằng mình có thể dùng hết cả mấy thanh kiếm này sao, có thể dùng một thanh đã tốt lắm rồi.” Hồn Nguyên Tử đến bây giờ mới phảng phất mở to hai mắt, “được rồi, nơi này sao lại tối thế, chúng ta đang ở đâu thế?”

“Ám thú sào huyệt!” Dương Hạo lớn tiếng tuyên cáo, “không phải lão ủng hộ ta đến đây sao, lão phải bảo vệ an toàn cho ta đó.”

“Ám thú sào huyệt?” ngữ khí của Hồn Nguyên Tử so với vài ngày trước hoàn toàn trái ngược, “người thực sự đã đến?”

“Cái gì mà thật sự đến, lão không phải nói là không có vấn đề gì sao?”

“Việc này... kỳ thật là ta cũng nói một chút mà thôi, ai biết người lại nghe lời.” Hồn Nguyên Tử xấu hổ, “bất quá, có thanh bảo kiếm này không chừng vận khí của người tốt hơn một chút.”

Thanh âm của X13 rất không đúng lúc vang lên: “Ta không muốn phá đi sự hưng phấn của các người, nhưng là một người máy ta cần phải nhắc nhở các người, người vốn giữ thanh kiếm này đã chết, cho nên...”

“Cho nên cái gì?” Hồn Nguyên Tử hỏi, lão đại khái vẫn còn chưa có rõ tính cách của X13.

“Cho nên hãy chờ người khác đến đào thi thể của các người ra.” X13 thờ dãi, “ta không có xương nên sẽ mục nát nhanh thôi.”

“Tên người máy chết tiết kia, có Hồn Nguyên Tử ta ở đây, tên đồ đệ thông minh của ta có thể chết sao?” Hồn Nguyên Tử cũng phát hiện, X13 cư nhiên có thể nghe được lão nói chuyện, liền nhiệt tình cãi nhau. <~.~>

“Vi là một kỹ khí nhân và là một khoa học gia nên ta chỉ chú trọng sự thật.” X13 phân tích, “sự thật chính là nơi này đã mai táng mấy ngàn bộ hài cốt, mà thanh kiếm này cũng có thể chuyển chủ mấy trăm lần, nhưng cuối cùng vẫn ở chỗ này. Từ đó có thể phán đoán, mỗi người đó đều phát hiện ra thanh bảo kiếm đó tại nơi này, sau đó thì mang bên hông...”

“Sau đó thì sao?” Dương Hạo vuốt ve chuôi kiếm đang đeo bên hông khiến hắn có cảm giác mệt chết đi được, trong lòng có dự cảm không tốt.

“Sau đó sẽ thành một bộ hài cốt.” X13 kéo dài bị quan luận lý của mình, “cho nên có thể nói, kẻ nào lấy được thanh kiếm này thì sẽ chết.”

“Người nói là, thanh bảo kiếm này chỉ là một vật dùng để dẫn dụ?” trái tim của Dương Hạo đập nhanh hơn, hắn quay về phía thông đạo đen tối phía trước nở nụ cười, “ha ha ha, nơi này thì có ai đến giết ta.”

Tiếng cười của hắn tạo thành tiếng vang từ trong thông đạo phát ra liên miên không dứt, bên trong thông đạo tối om, các tiếng cười không ngừng vang vọng tạo ra thanh âm nghe có vẻ rất là quỷ dị.

Nhưng càng thêm trí mạng chính là phía trước không xa chỗ Dương Hạo, tựa hồ xuất hiện hai vật màu xanh biếc, hai vật này tựa như là hai mắt của một con sói trong đêm tối, không chỉ phát ra quang mang màu xanh biếc, hơn nữa còn di động phiêu hốt, khiến người nhìn thấy phải lạnh cả xương sống.

“Đồ đệ ngoan...” thanh âm của Hồn Nguyên Tử thay đổi.

“Cái gì?” hai chân của Dương Hạo lúc này đã run run.

“Cái tên người máy chết tiệt này nói cũng có đạo lý.” Hồn Nguyên Tử hô lên một tiếng kinh thiên động địa, “chạy mau.”

Không đợi Hồn Nguyên Tử nói xong thì Dương Hạo đã xoay người chạy chuẩn bị phóng ra ngoài, nhưng ngay lúc đó hắn rút cục cũng hiểu được cái gì gọi là lòng tham không đáy, tại sao thanh bảo kiếm này lại trở thành nguyên nhân khiến cho nhiều người chết như vậy.

Dương Hạo bị kẹt lại ở trong thông đạo, nơi này vốn là rất hẹp chỉ đủ cho một người đi qua, nhưng mà Dương Hạo bên hông lại có thêm năm thanh kiếm, chuôi kiếm lòi ra vừa vụn khít vào hai bên thông đạo khiến cho cả người Dương Hạo kẹt tại chỗ đó, ngay cả di chuyển nửa bước cũng không được.

Dương Hạo không chạy được, mà ở phía sau thì vật màu xanh biếc kia đang bay lại gần, không có gì bất ngờ, đó chính là một đôi mắt, nhưng tuyệt đối không phải là của sói.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 28: Tiểu Triển Thân Thủ

Phải nói so với sói còn kinh khủng hơn gấp trăm lần. Vật kia tựa như một đoàn hôi vụ, hoàn toàn không có đầu cùng thân thể, chỉ có hai con người màu xanh biếc ở trên chỗ cao nhất, phía trước làn hôi vụ không ngừng biến ảo thành các loại các dạng khuôn mặt loài người.

"Xong đời rồi, là phệ hồn dẫn." Hồn nguyên tử kêu lên từ trong bụng Dương Hạo. Dương Hạo dùng hết toàn lực cũng không cách nào rút được thanh bảo kiếm từ vách ra. "Phệ hồn dẫn là cái gì, nó sẽ ăn thịt người sao?"

"Ăn thịt người?" Hồn nguyên tử cười khở, tiếng cười của lão so với khóc còn khó nghe hơn. "So với ăn thịt người còn đáng sợ hơn."

X13 cả người phát run, nó phát ra phi thường thanh âm chuyên nghiệp. "Phệ hồn dẫn là pháp thuật bình chương của hắc ma thú đáng sợ, mặc dù chỉ là một loại pháp thuật hóa thân, nhưng có thể tăng trưởng lực lượng. Thức ăn của Phệ hồn dẫn chính là linh hồn của loài người, mỗi lần ăn linh hồn một người thực lực của phệ hồn dẫn sẽ gia tăng."

"Chúng ta gặp phải cái này, ít nhất đã ăn hơn một ngàn người rồi." Hồn nguyên tử oa oa kêu to.

"Chúng ta không phải chết chắc sao?" Dương Hạo cố quay đầu lại phát hiện phệ hồn dẫn cách hắn càng ngày càng gần, một mùi cổ quái xông tới.

"Không phải chúng ta chết chắc" X13 lên tiếng "Mà là người chết chắc rồi, ta nhất định sẽ đem tin người chết báo cho mọi người." Nói xong, x13 liền ngoáy cái mõng bay về phía động khẩu.

"Đồ không có nghĩa khí, người có biết tam cách của người người máy hay không a?" Dương Hạo tức giận dậm chân, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy người máy có ý thức độc lập như vậy. Nhưng ở phía sau hắn phệ hồn dẫn chợt hô một tiếng đi lên.

Ngay lúc Dương Hạo định hô to chờ chết thì phệ hồn dẫn lại đi sát qua người hắn đánh về x13 đầu tiên. Có vẻ, phệ hồn dẫn không hề muốn buông tha bất kì sinh vật nào trước mặt nó.

Người máy A Mạn Đạt chế tạo ra quả thật đáng là nhất lưu, người máy nàng làm ra có lẽ có chút khác thường nhưng tại công năng lại có điểm độc đáo riêng. Thí dụ như x13, mặc dù thoát nhìn chỉ giống như là một người tuyết nhỏ đáng yêu thể nhưng nó cũng có năng lực công kích để phòng thân.

Khi phệ hồn dẫn bay về phía nó quanh thân x13 nhanh chóng tản mát ra một chiếc lưới ánh sáng màu bạc hơn nữa còn bắn ra tia lửa điện mãnh liệt. Tia lửa điện màu lam xé rách từng mảng hắc ám trong sơn động, mùi cháy khét nhanh chóng tản ra. X13 vừa mới phóng dòng điện cao đạt hơn mười vạn vôn. Cho dù là cao thủ nhân loại nếu trực tiếp tiếp xúc điện áp cao như vậy sợ rằng cũng sẽ bị cháy khét trong nháy mắt. Thế nhưng điện hồ chỉ đánh một vòng trên thân phệ hồn dẫn rồi biến mất vô tung, luồng điện mãnh liệt như vậy mà đối với phệ hồn dẫn không có chút ảnh hưởng nào, thứ giống làn hơi vụ này không dừng lại chút nào, há to miệng một ngụm nuốt tươi x13 vào.

"X13!!!!" Dương Hạo hét lên chói tai.

Nhưng con người máy đã biến mất trong miệng phệ hồn dẫn, tiếng kêu của Dương Hạo ngược lại còn khiến sự chú ý của phệ hồn dẫn bị hướng lại đây, ma vật màu xám xoay người nhìn qua "Thứ không nghĩa khí, ăn thì ăn đi." Dương Hạo giải thích đây nịnh bợ, hẳn chỉ hy vọng sau khi phệ hồn dẫn nuốt x13 tâm tình tốt hơn, bụng đầy rồi sẽ không quay trở lại ăn hắn nữa.

Nhưng Dương Hạo hiển nhiên sẽ thất vọng, bởi vì phệ hồn dẫn nuốt x13 chỉ là điểm tâm mà thôi, bữa tiệc lớn còn lại chính là Dương Hạo.

Nhìn diện mục dữ tợn của phệ hồn dẫn chậm rãi tiến tới Dương Hạo kinh hãi run cả người, hắn dùng hết khí lực toàn thân mới hơi chút làm lung lay được chuỗi kiếm, nhưng nếu muốn rút hẳn thanh bảo kiếm ra còn cần khí lực lớn hơn nữa cùng thời gian nhiều hơn. Thời gian hiển nhiên đã không còn nhiều nữa, Dương Hạo dù không dám mở mắt nhìn cũng đã tuyệt vọng phát hiện, phệ hồn dẫn đã bay đến đỉnh đầu hắn, hơn nữa còn mở rộng miệng, đang chuẩn bị một ngụm nuốt hẳn xuống.

"Thuốc!! Mau ăn thuốc!!!" Hồn nguyên tử tới lúc mấu chốt rốt cục hô lên "Mau ăn tăng lực hoàn."

Dương Hạo được lão nhắc nhở liền lấy ra một viên tăng lực hoàn nhét vào miệng. Dược tính chỉ thoáng chốc đã phóng thích ra. Tăng lực hoàn quả nhiên phản ứng rất nhanh, chỉ trong một lần nháy mắt Dương Hạo đã cảm giác sự dư thừa năng lượng trước đó chưa từng có ẩn chứa trong thân thể hắn, Dương Hạo giờ đây tựa như một cự nhân năng lượng, chỉ nhắc cánh tay cũng có thể khiến chung quanh rung lên.

Phệ hồn dẫn vẫn đang lao thẳng xuống, nó chưa cảm ứng được biến hóa trong thân thể Dương Hạo, tưởng rằng phía trước chỉ là một tiểu quỷ mà thôi.

"A!!!!!" Dương Hạo điên cuồng hét lên một tiếng, hai tay hắn đẩy sang hai bên, hai vách thông đạo liền bị hai tay Dương Hạo chấn thành nát bấy, nhất thời không gian mở rộng hơn vài lần mà Dương Hạo cũng lập tức từ chỗ giam cầm chạy ra.

Tốc độ phản ứng của hắn cũng không chậm, trở tay rút ra bên hông hai thanh bảo kiếm, hợp lực chém về phía phệ hồn dẫn. Một đồ một lam hai đạo quang mang, tựa như hai tia chớp trong đêm tối gào thét bổ trúng phệ hồn dẫn, cái này ma vật mặc dù cụ hữu cường đại lực công kích lượng, nhưng là lại phòng ngự bạc nhược, bị hai thanh bảo kiếm bổ trúng lập tức chia năm xẻ bảy, năng lượng bên trong thân chạy tứ tán, những bộ phận còn thừa cũng nổ thành mảnh vỡ.

Chỉ có một người máy màu trắng chọt bay ra khỏi bụng phệ hồn dẫn trước khi nó nổ mạnh, kinh hoàng lăn tới bên người Dương Hạo.

"X13!" Dương Hạo hưng phấn kêu to "Thì ra ngươi không chết a."

X13 leo lên vai Dương Hạo nhìn phệ hồn dẫn tại không trung không ngừng nổ mạnh, lòng còn sợ hãi nói : "Ta thiếu chút nữa phải lên thiên đường rồi....."

"Vậy sao còn không đi!" Hồn nguyên tử vẫn giận lên tiếng vì chuyện x13 vừa rồi bỏ chạy không chút nghĩa khí.

"Ta đã nói với các ngươi rồi....." X13 không thay đổi bản sắc "Thượng đế ghét ta, không chịu cho ta vào cửa."

Dương Hạo phi thường một nhọc thu kiếm, hắn cảm giác rõ ràng sức mạnh vừa rồi bành trướng trong cơ thể đã biến mất vô tung rồi, thoát nhìn tăng lực hoàn hiệu quả mặc dù rõ ràng thế nhưng sức mạnh tới nhanh đi cũng nhanh, chỉ cần dụng một chiêu đã rất nhanh mất đi được hiệu rồi.

"Làm sao bây giờ?" Dương Hạo cũng không thể có hơn ngồi trên đồng bạch cốt thờ dốc "Còn chưa tìm được nguyên tinh thạch nữa?"

"Đương nhiên cần làm nhanh lên một chút." Chuyện vừa xảy ra khiến nó còn rất sợ hãi "Nơi này quá nguy hiểm, chúng ta có thể bỏ chạy không?"

"Không thể." Hồn nguyên tử lại đưa ra ý kiến phản đối.

X13 mơ hồ không giải thích được : "Tại sao không được ? Thật vất vả giết chết một phệ hồn dẫn, chẳng lẽ còn phải đợi quái vật lợi hại hơn tới sao?"

"Còn có quái vật lợi hại hơn ?" Trên trán Dương Hạo mồ hôi đã lấm tấm, phệ hồn dẫn vừa rồi suýt nữa đã thanh toán cái mạng nhỏ của hắn, nếu có quái vật lợi hại hơn vậy không phải là chết chắc sao.

"Nói nhảm, ngươi không nghe chúng ta nói sao, phệ hồn dẫn là pháp thuật bình chương của hắc ma thú, nói cách khác, chỗ nào có phệ hồn dẫn thì có hắc ma thú." X13 tăng thêm ngữ khí "Hắc ma thú biết không ? Đó là quái vật tối kinh khủng trong vũ trụ."

"Chúng ta mau đi thôi." Dương Hạo nắm chặt thanh trường kiếm bên hông, chuẩn bị quay lại từ đường cũ.

"Không được quay lại!" Hồn nguyên tử lại kiên trì phản đối "Đồ đệ ngoan, chúng ta không thể quay lại."

"Chuyện nguyên tinh thạch, ta đã nghĩ ra cách giải quyết rồi." Dương Hạo nhanh chóng nói lý do "Bây giờ ta đã có năm thanh bảo kiếm này bán đi ít

nhất hơn mười vạn, mua một khối nguyên tinh thạch chắc vẫn có thừa, không cần phải mạo hiểm nữa."

"Thông minh!" X13 lên tiếng tán thưởng, một mình nó đã quay lại đầu tiên.

"Ta bắt kể cái gì nguyên tinh thạch." Hồn nguyên tử ngữ khí nghe cũng rất không vừa lòng "Ta là vì ngươi a, đồ đệ ngoan."

"Vì ta?" Dương Hạo tự nhiên sẽ không tin tưởng lão già này "Lão lại muốn ta làm gì?"

"Sao ngươi đã quên vì sư lần trước từng nói, đan đỉnh song tu phải chúng ta....."

"Xuân được phải!" Dương Hạo đính chính.

"Không quản là cái gì phải." Hồn nguyên tử dứt khoát một hơi nói xong "Chúng ta nếu muốn tu luyện thành tiên, tối mấu chốt chính là tu luyện chủ đan."

Dương Hạo đương nhiên còn nhớ Hồn nguyên tử đã nói, luyện đan chủ yếu chia làm hai loại, một loại là phụ trợ đan, cũng chính là Long hổ đại hoàn đan cùng với các biến loại ví dụ tăng cường lực, còn một loại khác chính là chủ đan, chủ đan có chín loại, ăn một viên có thể tăng lên một cảnh giới của tu tiên. Nếu có đủ chín loại là có thể lập tức thành tiên.

"Chúng ta về không hay về, cùng tu luyện chủ đan có quan hệ gì?"

"Rất có quan hệ, nguyên liệu của chủ đan là kỳ bảo của thế gian cho nên tu luyện không dễ dàng, mà loại chủ đan đầu tiên tên là Hắc kim hoá tủy đan, phải dụng bảy bảy bốn mươi chín loại nguyên liệu cùng đặc thù luyện đan lộ mới có thể." Hồn nguyên tử giải thích.

"Phiền toái như vậy sao?" Dương Hạo lập tức bàn lùi "Ta hay là không nên luyện nữa."

Hồn nguyên tử như bị chọc giận: "Ngươi đúng là người không có chí khí, mặc dù nói là cần rất nhiều loại nguyên liệu nhưng loại chủ đan đầu tiên dù sao cũng khá dễ dàng, bốn mươi tám loại nguyên liệu đều là những loại thuốc thường gặp, chỉ có một loại thuốc chính mới là khó kiếm."

"Là cái gì?" Dương Hạo đối với luyện đan hứng thú thật sự không phải rất lớn chỉ hoàn toàn từ tò mò mới hỏi.

"Chính là nội đan của hắc ma thú." Hồn nguyên tử nói nửa ngày rốt cục mới nói đến chủ đề "Ngươi phải lấy được nội đan của hắc ma thú mới có thể luyện thành Hắc kim hoá tủy đan."

"Không thể nào, lão già này, lão muốn ta đi giết hắc ma thú?" Dương Hạo sợ đến sắc mặt trắng bệch "Ta đi tới nơi này giết chết phệ hồn dẫn đã là cực hạn rồi, sao lại còn muốn ta đi tiếp a."

"Đừng rồi! Hắc ma thú sao một người có thể giết được." X13 phát hiện phía sau không ai đuổi theo lại vòng quay lại "Nếu quân đội đế quốc phát hiện hắc ma thú bình thường đều cũng phải cao thủ trong quân đội tới tiêu diệt, một người không phải là đi chịu chết sao."

"Ngươi nếu không đi lấy nội đan hắc ma thú thì sẽ có nguy hiểm đến tánh mạng." Hồn nguyên tử lại dụng miếng cũ để uy hiếp người "Thời gian dài không có tiến cảnh sẽ khiến chân khí ngươi hỗn loạn, tùy thời đều có thể chết đi."

"Bớt nói gở đi!" Dương Hạo cũng không thể làm gì hơn "Ta nếu đi giết hắc ma thú thì sẽ chết ngay bây giờ, ta sẽ không ngốc như vậy đâu." Nói rồi Dương Hạo quay đầu đi, một chút cũng không lưu luyến cái động đen ngòm nguy hiểm sau lưng.

Thế nhưng Hồn nguyên tử cũng không ngừng thuyết phục: "Đồ đệ ngoan a, ngươi có điều không biết rồi, theo ta quan sát, hắc ma thú bên trong huyết động này có lẽ chỉ là một con non mà thôi."

"Con non?" Dương Hạo dừng bước lại "Hắc ma thú cũng có con non sao? Sao lão biết?"

"Hắc ma thú cũng là do cha mẹ đẻ ra đương nhiên là có lớn có nhỏ rồi." Hồn nguyên tử nói như một chân lý "Bình thường phệ hồn dẫn hắc ma thú trưởng thành thả ra đều đã ăn ít nhất mấy vạn thậm chí hơn mười vạn tánh mạng. Loại phệ hồn dẫn mới nuốt mấy ngàn người này hiển nhiên chỉ là pháp thuật của con non mà thôi."

"Là như thế sao?" Dương Hạo quay đầu hỏi x13.

X13 mặc dù rất không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể thừa nhận: "Chuyện này rất có thể."

Hồn nguyên tử lại tiếp tục "Hắc ma thú non cùng con trưởng thành thực lực chênh lệch mấy trăm lần, cơ hội này chỉ có thể gặp chứ không thể cầu a, ngươi nếu hôm nay không giết nó thừa cơ hội tốt lấy được nội đan, sau này sợ rằng sẽ không có cơ hội nữa."

Những lời này quả thực đã thuyết phục được Dương Hạo, mặc dù hấn đối với luyện đan không quá hứng thú nhưng được thành tiên cũng rất mê người, nếu lần này không thừa thắng truy kích, cơ hội khác sẽ không biết đến khi nào nữa. Vừa nghĩ như vậy chân Dương Hạo không tự giác lại quay lại hướng huyết động.

"Uy, uy, các ngươi nổi điên rồi sao?" X13 vội gọi "Thật sự muốn vào sao?"

"Đi vào nhìn cái thôi, nếu tình hình không ổn sẽ trốn ngay lập tức." Dương Hạo cũng không biết là đang an ủi x13 hay là tự an ủi mình.

" Cuộc đời đúng là một hồi thất bại....." X13 lẩm bẩm rồi đành chậm rãi đi theo ở phía sau.

Đi qua thông đạo đoạn giết chết phệ hồn dẫn rồi huyết động lại đột nhiên rộng ra. Việc bất chợt phát hiện một viên nguyên linh tinh thạch đã khiến Dương Hạo cảm thấy an ủi hơn nhiều. Nguyên tinh thạch bề ngoài thoạt nhìn giống như là một hòn đá màu đen bình thường chỉ có ở mặt ngoài ẩn ước có thể nhìn thấy bên trong hơi lóe ra quang mang màu vàng.

Dương Hạo vốn tưởng kiếm vài khối nguyên tinh thạch là đủ nhưng Hồn nguyên tử lại hết lần này tới lần khác giục đi vào bên trong còn có thể gặp tinh thạch chất lượng tốt hơn. Chuyện tới nước này nên Dương Hạo cũng chỉ có thể cẩn thận lại đi tới đoạn cuối quảng mạch.

Đó là một huyết động kim bích huy hoàng, nói là kim bích huy hoàng nhưng không có tài bảo chi loại gì đó mà là ở trong sơn động có một tòa núi nhỏ màu đen cao gần ba thước, trên núi phủ kín các loại nguyên tinh thạch to nhỏ, những nguyên tinh thạch này quả nhiên cùng quảng mạch bên ngoài khác nhau, quang mang năng lượng màu vàng thậm chí trực tiếp lộ ra bề mặt khiến tảng đá trông tựa như một khối vàng vậy. Ở trên núi còn có mấy ngàn khối tối thuần chính nguyên tinh thạch.

" Mỗi khối năm mươi vạn a!!! Chúng ta phát tài rồi!" Dương Hạo thấy tiền sáng mắt, trong nháy mắt liền quên đi nguy hiểm, chạy tới trước ngọn núi dùng sức lay lay vài viên nguyên tinh thạch. Cảm giác phát hiện bảo tàng khiến ngay cả Hồn nguyên tử trong bụng cũng sững sờ : " Hay! Hảo thuần túy năng lượng, vật này nếu dùng để tu luyện phi kiếm sẽ rất tốt đây."

" Đừng nghĩ đến tu luyện nữa, tính cách nào vận chuyển cho ta đi." Dương Hạo phát hiện tự mình nhiều nhất cũng chỉ có thể mang ba bốn tảng ra ngoài mà không khỏi phát sầu.

" Ta nếu là các ngươi, khẳng định sẽ không cao hứng như vậy." X13 run run trong góc sơn động.

" X13, ngươi sợ cái gì, nơi này chỉ có bảo bối, hiểu không, bảo bối!" Dương Hạo hưng phấn vô cùng nên không cảm giác được mỗi lần lung lay một khối nguyên tinh thạch thì ngọn núi nhỏ dưới chân sẽ phát ra một trận rung động.

" Chờ một chút....." Hồn nguyên tử cũng cảm giác được điều bất thường " Hình như thật sự có chút vấn đề."

" Vấn đề gì ?" Dương Hạo đang hưng phấn nên nói gì đều không thể nghe rõ.

" Ngươi cảm giác được..... có động đất không?" Thanh âm Hồn nguyên tử run run, mỗi lần chuyển tới trước mắt lão chính là người có lá gan nhỏ nhất.

" Động đất ?" Dương Hạo quả thật cảm giác được không những thế hẳn hình như còn nghe được từ sâu dưới đất phát ra trận trận rít gào, dường như có cự thú nào đó đang phấn nộ.

" Chúng ta....." Dương Hạo lúc này mới tỉnh táo " Hắc ma thú đâu ? Ở đâu?"

Không đợi hẳn hỏi xong ngọn núi nhỏ dưới chân tựa như núi lửa bộc phát, kịch liệt rung động khiến Dương Hạo lăn tít tới tận góc sơn động.

Dương Hạo bị choáng váng hoa mắt, hần giãy dụa đứng lên, nhưng trước mắt hần chợt xuất hiện một cảnh tượng dễ dàng khiến kẻ khác khiếp sợ.

Tòa núi nhỏ kia, chính là cả tòa núi nhỏ chất đầy nguyên tinh thạch màu đen chợt đứng thẳng lên ở trước mặt Dương Hạo, thông thả nhưng tràn ngập hung lệ đứng vững.

Hơn nữa trên ngọn núi bắt đầu xuất hiện tứ chi cùng với một bộ mặt dữ tợn, chỉ hơn mười giây thời gian, cả tòa núi nhỏ đã biến cự thú bằng vài người.

" Ta nhỏ vào!" Dương Hạo vừa thay đổi ý nghĩ định chạy ra ngoài.

Thế nhưng hắc ma thú còn linh hoạt hơn so với tưởng tượng, nó chỉ nhẹ nhàng phun ra một hơi quang mang màu vàng tựa như ngọn lửa ra hướng động khẩu đã bít hết đường lui của Dương Hạo, khiến cho cái động khẩu hoàn toàn biến thành nguyên tinh thạch.

Dương Hạo bật người đứng lại. Mặc dù đang trong nguy hiểm nhưng đầu óc hẳn không dám đình chuyển, hần lập tức phản ứng lại, vừa rồi ngọn núi nhỏ màu đen mà hần thấy thực tế chính là thân thể của hắc ma thú đang ngủ, mà nguyên tinh thạch dĩ nhiên là hơi thở do hắc ma thú phun ra.

Nói cách khác, Dương Hạo nếu cũng bị nó một hơi phún trúng cũng sẽ trở thành một khối nguyên tinh thạch hình người.

" Ngươi không phải nói....." Dương Hạo nhìn hắc ma thú thân cao vài thước sợ đến hàm răng run lên, " Chỉ là một đầu hắc ma thú mới sinh không lâu sao ?"

" Đúng.....nó mới sinh." Hồn nguyên tử mặc dù cũng sợ, nhưng chưa quên cường từ đoạt lý.

" Nó mà cũng kêu là mới sinh!!!" Thanh âm Dương Hạo từ kẽ răng khể rít lên chỉ sợ kích thích hắc ma thú.

" Hắc ma thú mới sinh chính là đã lớn như vậy, ta không nói cho ngươi sao?" Thanh âm Hồn nguyên tử hoàn toàn khiến Dương Hạo lâm vào tuyệt vọng.

" Không có!!!!" Dương Hạo khề rống giận, hần cũng không thềm nói nhảm cùng Hồn nguyên tử nữa, hần tính một lần rút ra toàn bộ năm thanh bảo kiếm, phóng về hướng hắc ma thú.

Trong lòng Dương Hạo nghĩ, dù sao cũng trốn không thoát không bằng đồ một cuộc, dù sao mình có năm thanh kiếm này tùy tiện một thanh đâm trúng hắc ma thú, nói không chừng có thể đánh thắng được thì sao.

Thế nhưng, ý nghĩ của Dương Hạo quá ngây thơ so với sự thật. \

Hắc ma thú là sinh vật cường đại đến cỡ nào, bọn họ vốn chỉ là một loại động vật đẻ trứng trên một tinh cầu mà thôi, nhưng bởi vì có chút nguyên nhân, khiến trứng tiến vào thái không rồi bị vũ trụ xạ tuyến chiếu vào liền xảy ra dị biến cho nên mới biến thành đàn hắc ma thú thiên kỳ bách quái.

Mặc dù chỉ là một đầu hắc ma thú mới sinh nhưng cũng đủ để giết chết cao thủ kiếm đạo đã trải qua huấn luyện chứ đừng nói đến loại vũ sinh còn đang đi học như Dương Hạo.

Hắc ma thú chỉ khinh thường vung móng vuốt lên năm thanh kiếm cùng Dương Hạo đều đã văng tứ tán ra ngoài. Dương Hạo tự mình nặng nề rơi trên mặt đất, còn năm thanh kiếm cắm lên đồng nguyên tinh thạch tứ tán trong động.

"Không xong!!!" Dương Hạo thàn kêu "Tay không rồi, làm sao bây giờ?"

"Uống thuốc a!" Hồn nguyên tử chỉ tại lúc mấu chốt mới có đề nghị chính xác.

Dương Hạo nhất thời tỉnh ngộ, trên người hắn còn có mười viên tăng lực hoàn đã luyện sẵn mà. Hắn vội lấy bọc đan dược ra, nhìn Hắc ma thú đang từng bước tới gần mình, Dương Hạo dứt khoát một hơi nuốt hết cả mười viên thuốc vào trong bụng.

Một cỗ mùi siêu cấp cổ quái nhất thời tràn ngập trong miệng Dương Hạo, nhưng ngoài cảm giác được mùi thuốc không ngừng xông lên cũng không có lực lượng gì phát huy ra.

"Chuyện gì xảy ra? Dược hoàn không linh sao?" Dương Hạo kinh hoàng, lúc quan trọng nếu đan dược không linh thì thật đúng là xong rồi.

"Không phải không linh, là ta giúp ngươi ngăn dược tính lại." Thanh âm Hồn nguyên tử có vẻ đang cố hết sức.

"Tại sao? Không phải dược tính càng mãnh liệt càng tốt sao?"

Hồn nguyên tử tức đến hết lên: "Ngươi là đồ ngốc, mỗi khóa tăng lực hoàn cũng có thể gia tăng rất nhiều lần sức mạnh, bây giờ ăn nhiều như vậy, ít nhất gia tăng năng lượng gấp trăm lần."

"Đó không phải chuyện tốt sao?"

"Tốt cái rắm! Thân thể ngươi bây giờ căn bản là không thể thừa nhận được sức mạnh lớn như vậy, nếu không lập tức phát tiết ra ngoài toàn thân ngươi sẽ giống như một quả bóng đầy hơi rồi nổ tung ra."

Dương Hạo quả thực bị bức đến điên lên: "Sao lại như vậy, vậy bây giờ phải làm sao? Ta dụng hai tay phát tiết năng lượng ra ngoài chẳng lẽ còn không đủ sao?"

Khi bọn họ hai người nói chuyện với nhau hắc ma thú đã gần trong gang tấc đang chuẩn bị nuốt Dương Hạo vào.

"Đương nhiên không đủ." Hồn nguyên tử gấp gáp "Phải dùng vài lần vũ khí mới có thể đem năng lượng này dần phát tiết ra ngoài."

Dương Hạo thấy hắc ma thú đã nâng hai trảo trước lên đại khái muốn dùng chiêu hai tay đập tai, đem Dương Hạo đập chết như một con muỗi.

"Lão ta hết năng lượng ra cho ta!!" Dương Hạo hạ quyết tâm muốn cược một lần cuối cùng.

"Ngươi không muốn sống sao?" Hồn nguyên tử rất tuyệt vọng "Xuân dược phái sẽ đoạn căn a."

"Đoạn đã sớm đoạn rồi!" Dương Hạo không hề giữ lời "Lão mau thả ra cho ta, ta tự có biện pháp."

Hồn nguyên tử cũng phát hiện hắc ma thú đã tích súc năng lượng toàn thân, hai vuốt như thiết chùy đang từ trên bầu trời hạ xuống, dù sao đều là chết nên lão dứt khoát khê căn môi, đem tất cả năng lượng của tăng lực hoàn đang ngăn chặn toàn bộ đều phóng ra ngoài.

Năng lượng vượt qua năng lượng của Dương Hạo gấp trăm lần nhất thời từ đan điền tiến lên toàn thân Dương Hạo, năng lượng nóng bỏng vô cùng khiến thân thể Dương Hạo trương lên như một quả bóng, với tốc độ như vậy không tới vài giây Dương Hạo sẽ nổ tung thân thể mà chết.

Còn Dương Hạo cũng đang trong một cảm giác kỳ diệu, hắn dường như đang trôi trên một đám mây, bên trong thân thể giống như được bơm đầy không khí, tùy thời đều có thể bay lên, cảm giác của thân thể lại nhạy cảm vô cùng, thậm chí trong son động bị phong bế cũng có thể cảm nhận được không khí lưu động. Dương Hạo càng thêm rõ ràng cảm thấy ở gần đó có vô số quang mang năng lượng đang lấp lánh, trong đó bắt mắt nhất chính là năm thanh bảo kiếm vừa bị đánh văng lúc nãy.

Năm thanh bảo kiếm trùng hợp đều cắm trên những viên nguyên tinh thạch lớn nhất không giống nhau khiến năng lượng của nguyên tinh thạch tạo cho chúng một lớp quang mang màu vàng khiến chúng giống như những thanh thần binh vừa mới được tạo ra không lâu, tất cả lực lượng cùng thuộc tính bên trong đều hoàn toàn hoán tính.

Dương Hạo nhắm mắt lại, dụng hết sức bình sinh phát huy ngự vật thuật mãnh liệt nhất khiến năm thanh kiếm liền nhanh chóng bay đến bên người hắn. Trong đầu Dương Hạo vốn đã nghĩ ra cách, nếu hai tay không thể lập tức phát tiết năng lượng trong cơ thể nhưng nếu hắn dùng năm thanh kiếm một lúc hẳn là có thể.

Đối với những cao thủ khác mà nói, một người nhiều nhất cũng chỉ có thể sử dụng một thanh kiếm nhưng Dương Hạo bây giờ không giống những người khác, hắn mỗi tay cầm một thanh kiếm, mà đỉnh đầu cùng hai bên thân cũng có ba thanh đang xoay quanh.

"A!!! A!!!!" Dương Hạo điên cuồng hô to, huy động năm thanh kiếm chém về phía hắc ma thú trước mặt. Bên ngoài thân thể hắn ba thanh bảo kiếm xoay tròn tựa như cánh máy bay trực thăng phát ra năm luồng quang mang chói mắt, ít nhất có ba loại thuộc tính khác nhau cùng lao về phía hắc ma thú.

Hắc ma thú đành chỉ có thể bắt đầu thu hồi hai vuốt trước để chống đỡ đòn tấn công của ba thanh kiếm. Nhưng Dương Hạo còn cầm hai thanh kiếm trong tay, một thanh tản ra quang mang màu lam lạnh như băng còn thanh kia lại nóng bùng như lửa. Dương Hạo ôm hai thanh kiếm chém loạn, vùng bụng cứng như giáp sắt của hắc ma thú không ngờ lại bị hắn chém ra một lỗ lớn. Dương Hạo cũng không quản bên trong hồi thối tể nào chỉ cầm chắc song kiếm hai tay chém loạn gặp gì chém nấy.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 29: Đại Hội Truy Diệu

Dưới trận điên cuồng đâm chém của hắn năng lượng trong nội thể quả thật đã chậm rãi tiết ra ngoài, mà thân thể Dương Hạo cũng xẹp xuống khôi phục bộ dáng như trước. Đến khi Dương Hạo dùng hết phần năng lượng cuối cùng trong cơ thể mệt mỏi ngã xuống đất thì hắn mới đột nhiên phát hiện cảnh tượng trước mặt mình so với lúc vừa mới đến còn kinh khủng hơn nhiều lần.

Vốn là nơi kim quang lấp lánh bây giờ khắp nơi đều là máu tanh, máu của hắc ma thú thì ra cũng màu đỏ đang phun như suối khắp bốn phía trong sơn động, thậm chí bây giờ vẫn đang không ngừng tuôn ra.

Vừa rồi còn là một con hắc ma thú khổng lồ đã biến thành một thi thể nằm im dưới đất, có đến nửa người đã bị Dương Hạo cắt thành nhiều miếng lớn nhỏ không bằng nhau, huyết nhục cùng trắng tử (máu thịt cùng lòng mề) chảy đầy ra thật sự khiến người ta khó có thể chịu được.

Dương Hạo trừng lớn đôi mắt, thân thể co quắp lại dường như vẫn không dám tin tất cả mọi chuyện trước mặt đều là do hắn làm.

"Tốt rồi, hảo đồ đệ, ngươi cũng có tiềm lực đấy chứ." Hồn nguyên tử cũng khiếp sợ "Trước kia có chút xem thường ngươi."

Dương Hạo vẫn trừng mắt há miệng không nói gì. Hồn nguyên tử bối rối: "Đồ đệ ngoan! Đồ đệ ngoan!"

Thì ra Dương Hạo vốn không để ý đến sinh tử nữa mới có can đảm tiến vào bụng hắc ma thú như vậy, nếu nói chém chết quái vật thì quả Dương Hạo vốn không thể có thực lực đó, hoàn toàn là dựa vào vận khí cùng dũng khí mới còn sống đến giờ, bây giờ thật sự không có việc gì thì áp lực cùng tâm lý sợ hãi trong lòng hắn đều xông ra dĩ nhiên không dễ lên tiếng nói chuyện ngay được.

Hắn nhìn chằm chằm chỗ thịt vụn của hắc ma thú rồi ngây ngốc cười rộ lên: "Không ngờ hóa ra ta lợi hại như vậy a."

"Là đan dược của ta lợi hại." Hồn nguyên tử liền tranh đoạt công lao.

"Đó là nhờ kiếm pháp của ta." Dương Hạo đã quên mất vừa rồi hắn chỉ là chém loạn lên căn bản không thể xem như kiếm pháp nên vẫn bốc phét "Đó chính là do ta sáng tạo, gọi là..... gọi là..... Ngũ kiếm lưu." Hắn lập tức tạo ra một danh xưng khá oách.

"Cái gì mà ngũ kiếm lưu." X13 lo lắng bay qua "Tất cả chỉ là mèo mù vớ phải chuột chết."

"Được rồi, đừng nói nhiều như vậy." Hồn nguyên tử nhắc nhở Dương Hạo "Nhanh lấy nội đan của hắc ma thú ra, thật vất vả mới giết chết được nó."

Dương Hạo cau mày, miễn cưỡng bước tới trước đồng thịt nát của hắc ma thú, sờ loạn một trận nơi đại khái vốn là chỗ bụng dưới của nó, rốt cục hắn cũng lấy ra một hạt châu màu đen nhỏ như trái bóng bàn, hạt châu này thoạt nhìn giống như thủy tinh cầu, nhưng so với thủy tinh cầu lại âm áp hơn nhiều, hơn nữa còn có mùi tanh tanh.

"Đồ đệ ngoan, mau cất kỹ một chút, cái này chính là nguyên liệu trọng yếu để luyện chủ đan đó." Hồn nguyên tử cao hứng tựa như là chính lão nhật được bảo bối "Có thứ này phái ta đã có hy vọng phục hưng rồi."

Hỗn nguyên tử còn đang nói thì kẻ thích giấu giếm tiền bạc nhất là Dương Hạo đã sớm cất kỹ nội đan vào người sau đó không ngừng lục lọi bên trong huyết động lấy ba khối nguyên tinh thạch có thể mang đi được. Ngoài một khối của hắn, Ngã Ti cùng A Mạn Đạt mỗi người một khối. Dương Hạo đã chuẩn bị tốt nhưng hắn không thể ngờ dù có mang nguyên tinh thạch trở về thì trong Lôi Mông Tinh cao cấp học viện đã có sẵn nguy cơ mới đang đợi hắn.

Bởi vì đường tới ám thú sào huyết xa xôi, cho nên lúc Dương Hạo mệt mỏi trở lại trường học đã qua đi hai ngày, đương nhiên Dương Hạo cũng sẽ không biết, ngay lúc hắn đi tới ám thú sào huyết đã có một đội ngũ thần bí, lập tức tiến vào trong huyết động theo hắn.

Dương Hạo về học viện rồi cũng không báo cho ai, chỉ đánh một giấc trong tức xá của mình. Từ khi sinh ra tới nay hắn chưa bao giờ có giấc ngủ thoải mái dễ chịu như vậy, còn có rất nhiều mộng đẹp vì hắn vẫn tin rằng có mấy khối nguyên tinh thạch này là có thể yên ổn qua nốt học kỳ còn lại của học viện cho đến khi có chứng chỉ tốt nghiệp.

Sáng hôm sau, Dương Hạo bị một trận âm thanh kinh dị đánh thức, dường như có nhà đang mở băng nhạc đám ma. Dương Hạo nhìn màn sương trắng ngoài cửa sổ cũng không biết mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì trong học viện, hắn dứt khoát bật dậy cầm lấy ba khối nguyên tinh thạch, hướng về phía sân học viện đi đến.

Hôm nay quả thật là có một chút vấn đề, mới sớm như vậy, trên sân đã tập trung mấy trăm đệ tử, rất nhiều người đều đang tụ cùng một chỗ bàn luận, dường như có một chuyện rất lớn xảy ra. Ở giữa sân đặt một pho tượng mới tạo thành, vì làn sương mờ nên Dương Hạo cũng không thấy rõ là bức tượng gì.

"Chúng ta mãi nhớ tới hắn, hắn đã sống cùng chúng ta một thời gian nhưng đã giúp chúng ta học được rất nhiều....." Thanh âm Kiệt Khắc sư phụ dường như đau khổ vạn phần đang vang lên.

"Uy, ai chết vậy?" Dương Hạo không biết nên vỗ vỗ vai một đồng học đứng trước.

Gã đồng học kia cũng không quay đầu lại chỉ nói: "Tê Dương Hạo."

"A?" Dương Hạo thất kinh, hắn nhìn rõ lại rõ ràng vẫn còn x13 đang ngủ gà ngủ gật trên vai hắn "Dương Hạo đã chết?"

"Tại sao không chết!" Gã đồng học vẫn không quay đầu chỉ phân tích "Đã ba ngày hai đêm mà còn chưa quay lại, khẳng định đã chết trong ám thú sào huyết rồi."

"Cũng không nhất định, nói không chừng hắn sẽ kiếm được nguyên tinh thạch và quay lại." Dương Hạo cũng không muốn giấu thân phận mình đồng thời cũng chẳng muốn nhìn đồng người như vậy truy điệu mình.

"Người khác còn sống quay lại còn có thể nhưng Dương Hạo tuyệt đối không thể." Gã đồng học tự tin mười phần "Dương Hạo một chút năng lực cũng không có, đừng nói là ám thú sào huyết mà ngay cả quái vật đơn giản nhất có lẽ cũng đánh không lại, hắn mà có thể quay lại sao?"

"Câm!" Dương Hạo chửi thề trong bụng.

"Giúp người câm!" Hỗn nguyên tử rất có nghĩa khí lên tiếng nhưng gã đồng học kia vẫn đang nói thảm: "Ta đã cược mấy ngàn rằng hắn không thể quay lại, ai ngờ chỉ có 1 ăn 1. 1, có thắng cũng chẳng được mấy tiền, hắn chết cũng không chịu chết đáng giá một chút."

"Nếu là như thế....." Dương Hạo cố giọng hỏi tiếp "Sao người còn tới tham gia truy điệu hắn."

"Vì tiền thôi." gã đồng học hưng phấn nói "Ngã Ti không biết chạm dây thần kinh nào mà trả mỗi người hai ngàn tệ để chúng ta tới tham gia truy điệu, có lẽ làm thế này sẽ giúp cho Dương Hạo chết sớm hơn một chút."

"Bức tượng trên kia là ai?" Hỗn nguyên tử đột nhiên hỏi một câu rồi Dương Hạo cũng lặp lại y nguyên câu hỏi.

Gã đồng học trả lời: "Là Dương Hạo, nghe nói là của một danh gia điêu khắc, hắn là rất đắt tiền đó."

"Nhanh như vậy đã tạc xong có lẽ cũng không phải đồ tốt." Dương Hạo thảm nói.

"Lúc hắn bắt đầu xuất phát đi ám thú sào huyết, Ngã Ti đã tìm người làm rồi." gã đồng học cười cười "Cũng đúng thôi, ai cũng biết hắn sẽ chết chắc nên đương nhiên nên sớm chuẩn bị."

Dương Hạo thiếu chút nữa đã tức đến ngất đi. Thì ra tất cả mọi người đều cho rằng hắn sẽ không về, ngay cả Ngã Ti cũng đã sớm chuẩn bị lễ truy điệu.

"Đồ đệ ngoan..... có muốn chọc những người này không?" Hỗn nguyên tử cất tiếng hỏi, ngữ điệu đầy vẻ âm hiểm.

Trong lòng Dương Hạo đang buồn bực, hắn trước kia tưởng rằng mặc dù mình có kém trong học viện nhưng nói thế nào cũng không có đắc tội nhiều người, nào ngờ bọn người kia chẳng có ai tốt, không chỉ đánh cược mình không thể quay lại, thậm chí ngay cả tham gia lễ truy điệu cũng phải được trả tiền, quả thực chính là không thể dễ dàng tha thứ.

"Hay là dùng tuyệt chiêu của sư môn để cho chúng xấu mặt một phen đi." Hỗn nguyên tử tuyệt đối là một lão già mưu mẹo.

"Làm thế nào?" Dương Hạo đã rung động.

"Người nuốt một viên Long hổ đại hoàn đan sau đó đem sức thuốc hóa thành chân khí phóng ra, khiến năng lượng của thuốc nhiễm vào trong làn sương sau đó....."

"Sau đó thế nào?"

"Người làm sẽ biết." Hồn nguyên tử hắc hắc cười lạnh "Cam đoan vừa đẹp mắt lại trả được thù."

Dương Hạo mặc dù biết, Hồn nguyên tử không có ý gì tốt nhưng vì quá tức giận nên cũng không tính toán nhiều liền làm theo cách của Hồn nguyên tử nói.

Dương Hạo lặng lẽ phóng thích chân khí mang theo được lực vào trong màn sương sớm. Một cỗ khí màu phấn hồng trong nháy mắt liền theo làn sương tràn ngập khắp sân khiến tất cả mọi người đang tham gia lễ truy điệu ngoài Ngã Ti, A Mạn Đạt, Kiệt Khắc sư phụ mấy người ở phía đầu sân khá cao đã hít vào không ít.

Hồn nguyên tử cùng Dương Hạo mang danh xuân dược phái tu tiên tự nhiên không phải là hư danh, tất cả đan dược của bọn họ mặc dù có những tác dụng khác nhau nhưng bản chất đều là xuân dược phi thường mãnh liệt cho nên chân khí Dương Hạo thả ra dĩ nhiên cũng tràn ngập được tính xuân dược, mọi người hít vào rồi được tính rất nhanh phát huy.

Đúng lúc này, ánh mặt trời từ từ mãnh liệt, sương trắng chậm rãi tán đi, khiến cho quang cảnh trên sân có thể nhìn thấy rõ, những người được thuê tới tham gia truy điệu cũng không có gì ngăn cản nữa.

Lúc được tính vừa bắt đầu những người này bắt quá chỉ là cảm thấy toàn thân nóng lên mà thôi, nhưng theo được lực thấm dần trong thân thể bọn họ dần dần động tình, không ít người tự sờ thân thể mình không hề cố kỵ, thậm chí còn bắt đầu cởi quần áo.

Trên sân dần vang lên trận trận âm thanh diêm ngữ, diêm chết người chính là không ít nam nữ đang đứng lẫn với nhau, trong lúc mơ mơ màng màng tự nhiên quay sang ôm lấy đối phương, nếu cứ tiếp tục có lẽ mấy trăm người ở đây sẽ lập kỷ lục làm tình tập thể trước mắt mọi người.

Dương Hạo mặc dù là tác giả chuyện này nhưng hẳn tuyệt không ngờ sẽ tạo thành cảnh tượng này, hắn trợn mắt há mồm:" Mẹ ơi, sao được tính lại lợi hại như vậy?"

"Nói nhảm! Chúng ta chính là cao thủ đan đỉnh song tu phái." Giọng Hồn nguyên tử đầy đắc ý.

"Làm sao bây giờ?" Dương Hạo bắt đầu sốt ruột "Chúng ta phải cứu tình bọn họ a, không thể để cho bọn họ"

"Không thể cứu đâu, đồ đệ ngoan, người hảo hảo thưởng thức cảnh này đi." Hồn nguyên tử quả nhiên lộ rõ âm mưu, một điểm hối hận vì những gì mình làm cũng không có.

Thế nhưng Dương Hạo không nghĩ như vậy, mặc dù vừa rồi hắn rất giận nhưng cũng không muốn khiến những đồng học kia mất thể diện như vậy. Nhưng bất luận Dương Hạo kêu gọi người bên cạnh thế nào, bọn người kia vẫn chỉ mơ mơ màng màng không tỉnh, thậm chí còn có một người con gái thừa thế xông tới dọa Dương Hạo phải vội né ra.

Lúc trăng làm tình tập thể sắp xảy ra không thể tránh được thì trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn kinh tâm động phách, theo tiếng nổ rung động lòng người một đạo quang mang màu trắng giống như tia chớp phóng xuống.

Oanh một tiếng, vừa lúc đánh trúng bức tượng đặt ở giữa sân khiến bức tượng nổ thành thạch phán.

Đạo bạch quang này không phải sét từ trên trời phóng xuống mà do một cao thủ kiếm đạo tạo thành, cao thủ kia chỉ dụng một chiêu kiếm đã dễ dàng phá hủy ca pho tượng, hơn nữa còn phát ra tiếng nổ chấn động lòng người giúp cho toàn bộ đám người trúng được vật khiến xuân tâm nhộn nhạo hoàn toàn tỉnh táo lại.

Mọi người đều tựa như vừa từ trong mơ tỉnh lại, may là thời gian tự khởi động không dài, cho nên cũng không tạo thành hậu quả gì lớn cho lắm. Dương Hạo thấy một kiếm vừa rồi lại càng hoảng sợ, khi kiếm quang biến mất một nam thanh niên tóc dài phiêu phiêu chột xuất hiện đứng ở giữa sân, trên mặt đầy vẻ lạnh như băng cùng cao ngạo, diện mạo nam tử này có vài nét rất giống với Vương Chí Tuấn.

Dương Hạo vừa mới vừa nghĩ đến Vương Chí Tuấn hắn đã cùng hiệu trưởng và một đoàn sư phụ xuất hiện, đám người đó dường như đều có tâm sự trong lòng, mặt rất nghiêm túc.

Ngã Ti vẫn đứng cạnh bức tượng cho nên không trúng phải dược vật, thế nhưng chỉ nháy mắt bức tượng tí mị chuẩn bị bị phá hủy, nàng đương nhiên không thể nén giận:" Hồn dân! Ai cho ngươi phá hủy đồ của ta."

"Ngã Ti!!!" Hiệu trưởng tiến lên, uy nghiêm nhìn bốn phía chung quanh "Các người đang làm gì vậy?"

Lôi Mông Tinh cao cấp học viện là học viện của những quý tộc cao nhất trong cả Ngân hà đế quốc, cũng là nơi do hoàng thất Lôi Mông Tinh quản lý cho nên hiệu trưởng ở đây đều là hoàng thân quốc thích. Như vị hiệu trưởng trước mắt cũng mới chỉ gần bốn mươi chính là biểu huynh của hoàng đế Lôi Mông Tinh, trong hoàng tộc cũng rất có địa vị.

"Đang..... đang làm lễ truy điệu." Ngã Ti mặc dù đánh đá nhưng đối mặt với hiệu trưởng cũng có chút sợ hãi.

"Hồ đồ, vừa rồi mà gọi là truy điệu sao?" Hiệu trưởng giận dữ quát lên.

"Có lẽ có người ở chỗ này giờ trò đó." Cao thủ có mái tóc dài bay bay nhìn khắp một vòng chung quanh, ánh mắt như kim châm đâm tới mặt Dương Hạo.

Vị hiệu trưởng cau mày: "Cái gì truy điệu, truy điệu ai?"

"Dương Hạo....." Ngã Ti áp thấp giọng rồi lại không nhịn được bắt đầu khóc to, mặc dù Ngã Ti làm việc hoang đường thế nhưng tình cảm đối với Dương Hạo cũng rất chân thành.

Hiệu trưởng lạnh lùng hừ một tiếng: "Theo ta được biết, Dương Hạo chưa có chết."

"Sao có thể?" Ngã Ti la hoảng lên "Hắn tới ám thủ sào huyết, sao có thể không chết?"

"Người có chết hay không cũng không biết mà đã làm lễ truy điệu, người thật ra rất muốn làm tiểu quả phụ sao?"

"Đây là ca ca Vương Thao của ta, hiện đang là đoàn trưởng hoàng gia kiểm đạo đoàn." Vương Chí Tuấn kiêu ngạo giới thiệu. Hiển nhiên vinh diệu của Vương thị gia tộc bọn họ chính là gã ca ca này.

"Vậy thì sao?" Ngã Ti cho tới bây giờ kiêu ngạo đã thành tính căn bản là không để ý đến đoàn trưởng hay không đoàn trưởng, cả Ngân hà đế quốc ít nhất có hơn một trăm kiểm đạo đoàn phân bố trong quân đội, cũng không phải là quá quan trọng.

"Ta đang nghĩ xem kẻ dám cùng đệ đệ ta động thủ có thể có bao nhiêu bản lĩnh." Vương Thao ngạo mạn chỉ ngón tay ra xa xa về phía Dương Hạo "Không phải ngay cả việc lộ diện hắn cũng không dám chứ?"

Vương Thao vừa nói dứt Dương Hạo quả nhiên lọt vào kế khích tướng đã nhanh chóng chạy tới cạnh Ngã Ti: "Đúng vậy, chọc giận đệ đệ người chính là ta, vậy thì sao?"

"Dương Hạo!!!" Ngã Ti cùng A Mạn Đạt đều la hoảng lên, các nàng sớm đã tưởng rằng Dương Hạo hẳn phải chết không thể nghi ngờ cho nên ngay cả lễ truy điệu đều cũng đã sớm chuẩn bị xong, không ngờ đến bây giờ hắn vẫn còn sống sờ xuất hiện trước mặt hơn nữa dường như so với trước kia càng thêm phần mạnh mẽ.

Dương Hạo dường như đã thay đổi, toàn thân đều tràn ngập tự tin, hần khoát khoát tay với hai người tình rồi chăm chú quan sát cao thủ kiểm đạo trước mặt.

"Thế nào?" Vương Thao đứng thẳng tắp, rất giống một thanh trường kiếm "Người quả có thể tự mình giết chết một con hắc ma thú?"

"May mắn thôi, có điều so với người thì ta vẫn mạnh hơn." Dương Hạo trừng mắt nhìn lại, căn bản không có chút sợ hãi nào.

"Đồ đệ ngoan, Đồ đệ ngoan....." Tiếng gọi của Hồn nguyên từ từ trong bụng vang lên.

"Uh?" Đang ở trước đám đông, Dương Hạo không dám trả lời rõ.

"Ngần vạn lần dừng mạnh miệng, gã Vương Thao này rất lợi hại, phi thường lợi hại, rất mạnh mẽ." Hồn nguyên từ rất hiếm khi tăng bốc người khác như vậy "Tiểu đồ đệ, người chưa thể dò xét năng lượng người khác cho nên mới không biết sự cách biệt giữa người cùng hần."

"A?"

"Nếu ví hần như đại dương mệnh mỏng thì kẻ giết hắc ma thú như người bất quá chỉ là một dòng suối nhỏ, người nếu chọc phải hắn, vậy....." Hồn nguyên từ ngưng ngừng nói.

Dương Hạo lập tức thay đổi sắc mặt, vốn hắn vừa mới giết chết hắc ma thú, lòng tin đang mở rộng còn tưởng rằng Vương Thao lợi hại nhất cũng chỉ bằng hắc ma thú là cùng, không ngờ chuyện căn bản là hai người không phải cùng một tầng thứ. \

Thấy sắc mặt Dương Hạo đại biến, Vương Thao hơi hài lòng, lên tiếng nói: "Tiểu tử, người cho là giết chết hắc ma thú non là lợi hại rồi sao? Nói cho người, thù hạ của ta chỉ cần một kiếm là có thể giết chết nó."

Dương Hạo từ trên người Vương Thao cảm thấy được một cỗ khí tức nồng đậm mùi máu tươi, loại khí tức này chỉ có người đã chém giết lâu trên chiến trường mới có. Dương Hạo không nhịn được khẽ run lên vài lần nhưng đôi mắt vẫn cố gắng dùng sức nhìn thẳng.

Vương Thao không hề sợ ánh mắt hung dữ của Dương Hạo chút nào, hần quả thật rất có vẻ anh tuấn tiêu sái, không chỉ khuôn mặt nam tính, làn da trắng hồng như được bảo dưỡng, một mái tóc dài phiêu tán quả thực giống như một tiên nhân tuấn tú.

"Yên tâm, ta sẽ không động thủ với người." Vương Thao đeo bao tay làm bằng ngân ti vào "Đoàn trưởng Hoàng gia kiểm sĩ đoàn ta có vinh dự của mình, sao có thể cùng tiểu tử hạ lưu người so chiêu chứ."

"Hạ lưu?" Dương Hạo không nhịn được hồng lên.

Vương Chí Tuấn ở bên cạnh hồ giả hồ uy (cáo mượn oai cộ) ha ha cười to, dường như tự mình chiến thắng Dương Hạo vậy. Vương Thao khẽ nhếch khóe miệng : " Mặc dù ngươi sẽ không chết dưới kiếm của ta nhưng ta cam đoan, ngươi tuyệt đối không có kết thúc tốt."

Dương Hạo tức đến xi khối, ngực như có một tảng đá đè lên vậy, mặc dù hấn sợ Vương Thao không dám ra tay, nhưng đang ở trước mặt Ngã Ti cùng A Mạn Đạt hai người tình của mình Dương Hạo vẫn đứng vững ngang tàng như trước, có ý bảo ngươi đâu thể làm khó dễ được ta.

Vương Thao liếc mắt nhìn rồi mỉm cười : " Tiên sinh, làm phiền ngài."

Vị hiệu trưởng liền nghiêm mặt, trừng mắt nhìn Dương Hạo nói : " Vừa rồi chuyện trên sân là do ngươi tạo ra ?"

" Ta không làm." Đánh chết Dương Hạo cũng không nhận, vốn học viện đang muốn gây phiền toái cho hắn, dù ngốc hắn cũng không đến nỗi không nhận ra.

" Không phải ngươi sao ?" Vương Thao không nhịn được bèn lên tiếng " Loại chuyện vừa rồi rõ ràng là do tà thuật của ngươi."

" Trong học viện sao có thể học được tà thuật!" Dương Hạo nhìn hiệu trưởng " Ta là đệ tử ở đây, nói ta học tà thuật, vậy không phải nói là do học viện dạy sao ?"

" Xảo ngôn!" Hàn quang đã nổi lên trong mắt Vương Thao.

Có điều hiệu trưởng cũng cảm thấy lời cáo buộc của Vương Thao quả có chút vũ nhục đến học viện bèn bắt mẫn ho khan một tiếng rồi mới lên tiếng : " Dương Hạo, ngươi vốn là không có khả năng đến nơi đây học tập, toàn bộ là vì ân trạch của hoàng gia Lôi Mông Tinh nên mới tạo cho ngươi cơ hội này. Nhưng ngươi lại không biết quý trọng....."

Dương Hạo cảm giác ngữ khí của hiệu trưởng tựa hồ có chút bất thiện, hình như có ý muốn bắt hắn khai đao : " Hiệu trưởng, không có chứng cứ thì chuyện vừa rồi sao có thể đổ lên đầu ta ?"

" Không tính chuyện vừa rồi." Khuôn mặt lão hiệu trưởng như một khối hàn băng.

Dương Hạo thở dài một hơi : " Hắc hắc, hiệu trưởng đúng là anh minh a, ta phải đi học thôi." Nói rồi Dương Hạo liền cầm lấy tay Ngã Ti cùng A Mạn Đạt, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt cừ hận Vương Chí Tuấn phóng tới.

" Chờ một chút." Thanh âm hiệu trưởng tiếp tục vang lên " Ngươi sau này có lẽ cũng không cần phải đi học nữa."

" Tại sao?" Dương Hạo ngạc nhiên đến ngây người, trong lòng chợt có một dự cảm xấu.

" Học viện đã quyết định cho ngươi vào danh sách khai trừ." Hiệu trưởng phun ra quyết định khiến Dương Hạo dường như lọt xuống một hố băng, từ đầu đến chân bị đóng băng đến cả đầu ngón tay đều cũng phát run : " Cái gì?"

" Học viện sẽ khai trừ ngươi!" Vương Chí Tuấn lớn tiếng nói, thanh âm tựa như một cây mộc côn đánh xuống đầu Dương Hạo.

" Tại sao?" Ngã Ti thấy mặt Dương Hạo như tro tàn, không nhịn được bèn đứng ra kháng nghị.

Hiệu trưởng hiển nhiên đã sớm chuẩn bị lời giải thích : " Trước đây, học viện đã thông báo rằng những đệ tử không thể nộp nguyên tinh thạch sẽ lập tức bị khai trừ."

Ngã Ti nhìn sang Dương Hạo, thấy hắn vẫn còn đang đần ra bèn tự động chủ trương : " Ai nói hắn không thể nộp, ta nộp thay hắn, ta lập tức sẽ đi mua."

" Còn kịp sao ?" Vương Chí Tuấn xuy xuy cười lạnh " Bây giờ trên thị trường căn bản là không có nguồn cung ứng, ngươi muốn mua phải đợi từ các tỉnh hệ khác vận chuyển lại đây, không có nửa tháng thì đừng nghĩ đến."

" Thế nhưng....."

" Còn nhưng nhị gì nữa." Vương Chí Tuấn hung hăng nói " Dương Hạo nhất định phải bị khai trừ, ai bảo hắn đắc tội ta!"

Ngã Ti mặc dù tức giận vô cùng nhưng đối mặt với quy định cũng không có biện pháp nào để kháng nghị, nhưng nàng chợt nghe thấy phía sau Dương Hạo đang hít thở đầy nặng nề, Dương Hạo tựa như một con sói bị chọc giận, chỉ thiếu mỗi việc ngao ngao hú lên.

" Không ai có thể khai trừ ta!" Dương Hạo phẫn nộ trầm giọng nói.

" Vậy....." Vương Chí Tuấn còn chưa nói xong, Dương Hạo đã đem một chiếc túi lớn hung hăng ném xuống trước mặt hắn. Vương Chí Tuấn cúi đầu nhìn xuống, trong nháy mắt liền thay đổi sắc mặt, chỉ thấy bên trong chiếc túi kia có ba khối nguyên tinh thạch lớn, hơn nữa còn không phải là loại quảng mạch cấp thấp trên thị trường mà là loại phi thường thuần túy, năng lượng còn tràn ra cả mặt ngoài tinh thạch, loại tinh thạch này giá trị trên thị trường còn cao hơn yêu cầu mấy lần.

" Sao ngươi có thể!!" Vương Chí Tuấn tròn tròn mắt.

"Ta giết hắc ma thú, đương nhiên sẽ kiếm được nguyên tinh thạch." Dương Hạo hai tay chống nạnh, tức giận nói "Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ta thấy hắc ma thú sẽ xoay người chạy đi sao, ba khối tinh thạch này chính là phần của ta cùng Ngã Ti và A Mạn Đạt, các ngươi còn có điều gì nói."

Khuôn mặt tuấn tú của Vương Chí Tuấn biến sắc, hiển nhiên thứ Dương Hạo vừa lấy ra hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn, Vương Chí Tuấn cũng giống lũ đồng học khác đều tưởng rằng Dương Hạo chết chắc. Giờ hắn thấy Dương Hạo thật sự có thể xuất ra nguyên tinh thạch, không khỏi luống cuống tay chân, đành quay đầu lại nhìn về phía đại ca mình cầu cứu.

Thế nhưng hiệu trưởng cùng Vương Thao hai người lại không chút động dung, bọn họ biết nhiều nội tình hơn Vương Chí Tuấn nhiều cho nên đối với chuyện Dương Hạo xuất ra nguyên tinh thạch không có chút nào bất ngờ.

Hiệu trưởng nhìn tinh thạch trong túi gật đầu nói : "Nga, ba khối này quả nhiên là nguyên tinh thạch rất thuần túy, có thể nộp cho học viện."

"Ta có thể tiếp tục lưu lại chứ ?" Trong lòng Dương Hạo xuất hiện một hy vọng, tảng đá lớn trên ngực cuối cùng sắp có thể quẳng xuống.

Thế nhưng lão hiệu trưởng chợt toát ra ánh mắt tiếc hận : "Nhưng ngươi vẫn bị khai trừ."

"Tại sao?" Dương Hạo ủy khuất vạn phần. Vốn học viện muốn tất cả đệ tử mỗi người giao một khối nguyên tinh thạch đã là việc phi thường quá phận, mà hắn lao lực thiên tân vạn khổ kiếm được tinh thạch thuần túy như vậy hẳn phải được khen thưởng mới đúng, nhưng ngược lại còn muốn khai trừ, quả thực là quá không có đạo lý .

"Nguyên nhân học viện khai trừ ngươi cũng không phải vì chuyện đó." Lão hiệu trưởng nhìn cái túi dưới chân "Chính là vì số nguyên tinh thạch này."

"A?" Dương Hạo hoàn toàn không hiểu.

"Mời Vương Thao đoàn trưởng nói cho ngươi đi." Sắc mặt hiệu trưởng cũng không quá tốt, có lẽ quyết định này của lão là do áp lực của Vương Thao.

Vương Thao không hoảng hốt không vội vàng mở miệng nói : "Nguyên nhân rất đơn giản nhưng ngươi hãy nói ngươi kiếm được nguyên tinh thạch này như thế nào trước đã ?"

"Ta tới ám thú sào huyết a." Dương Hạo liền đem toàn bộ quá trình kể qua một cách đơn giản "Không nghĩ rằng phải giết chết hắc ma thú mới kiếm được."

"Không nghĩ rằng?" Vương Thao mỉm cười "Hay cho câu không nghĩ rằng, chẳng lẽ ngươi không biết, con hắc ma thú ngươi giết chết đang được để quốc đặc thù bảo vệ sao ?"

"Đặc thù bảo vệ?" Dương Hạo cảm thấy choáng váng, điều này thật sự là hắn không biết "Cái gì đặc thù bảo vệ ? Sao phải bảo vệ nó?"

"Nguyên tinh thạch là một loại tinh thạch năng lượng phi thường hiếm có, đối với binh khí bình thường sẽ có tác dụng tăng sức mạnh mãnh liệt, đối với quân đội để quốc mà nói là một loại tài nguyên trân quý." Vương Thao giải thích rất bình thản "Nguyên tinh thạch cũng không phải tài nguyên quý vật do thiên nhiên sinh ra mà là thông qua hít thở của hắc ma thú mới ngưng tụ thành, nhưng cũng không phải tất cả hắc ma thú đều có thể tạo ra loại nguyên tinh thạch này, chỉ có một vài con hắc ma thú còn non mới có thể ngưng tụ thành nguyên tinh thạch."

"Vậy..... Vậy thì thế nào?" Dương Hạo dần cảm giác được sự nghiêm trọng của hỏi đề.

"Thế nào?" Vương Thao nói với vẻ mặt cũng không hiểu "Mỗi con hắc ma thú có thể ngưng tụ nguyên tinh thạch đều được luật pháp của đế quốc bảo vệ, bất luận kẻ nào cũng chỉ có thể khai thác tinh thạch nhưng tuyệt đối không thể xúc phạm tới hắc ma thú . Ngươi vì khai thác ba viên nguyên tinh thạch mà đã giết chết một con hắc ma thú trân quý, con này chính là ma thú duy nhất có thể ngưng tụ nguyên tinh thạch trong phạm vi vài tỉnh hệ quanh đây."

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 30: Đan Dược Kỳ Điểm

Dương Hạo miệng há to thành hình chữ O, hắn cảm giác chính mình như vừa tiến vào một cái bẫy sâu không thấy đáy, cố gắng thế nào cũng không thể thoát ra.

Hiệu trưởng thờ dãi nói : "Nguyên tinh thạch trong Âm thú sào huyết chính là tài nguyên quan trọng nhất của Lôi Mông Tinh, bây giờ bởi vì ngươi đã giết hắc ma thú trong đó cho nên từ nay về sau sẽ không thể sản xuất ra nguyên tinh thạch nữa."

Dương Hạo bắt đầu hiểu vấn đề của hắn là tại hắn không biết luật. Nhưng không ai nói cho ta quái vật kia là không thể giết, trước khi ta đi cũng không ai nói tới a."

"Quả thật là không ai nói." Hiệu trưởng cố ý liếc Vương Thao một cái "Bởi vì có chút nguyên nhân, chúng ta cũng vừa mới biết nội tình trong đó, trước đây người ở Lôi Mông Tinh còn tưởng rằng Nguyên tinh thạch là tài nguyên thiên nhiên."

Vương Thao không cảm giác được chút nào không ổn: "Nguồn gốc của nguyên tinh thạch vốn là cơ mật của đế quốc nên không muốn nói cho các ngươi, sự tình lần này có liên quan trọng đại nên mới nhắc tới."

"Sao ta lại phải chịu trách nhiệm vì một điều luật bí mật cơ chứ?" Dương Hạo rốt cục tra ra đầu mối "Vì người không biết thì không có tội, ta căn bản ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, sao có thể như vậy?"

Vương Thao lại nhếch miệng "Chính vì người không biết, cho nên chỉ để học viện khai trừ người, nếu người biết rõ mà cố ý vi phạm, sợ rằng đã chẳng còn tính mạng rồi."

"Thế nhưng...!!!" Dương Hạo còn muốn tranh biện.

"Được rồi." Hiệu trưởng ngược mắt nhìn trời "Lệnh khai trừ đã ban ra, điều này không thể thay đổi, người sau này làm người thì phải thông minh một chút, không nên chọc vào người không nên chọc."

"Chỉ vì ta đắc tội Vương Chí Tuấn?" Dương Hạo nộ hoá trùng thiên, nếu thật sự cần khai trừ hắn, Dương Hạo cũng không có gì để nói, dù sao học viện này chỉ là sân chơi của đám quý tộc, nhưng nếu chỉ vì một tên tiểu nhân như Vương Chí Tuấn thì thật sự là quá oan uổng cho hắn.

Vương Thao vỗ ngực mà nói: "Ta! Được điều tới bảo vệ Lôi Mông Tinh, trở thành đoàn trưởng kiểm đạo đoàn duy nhất của đế quốc ở đây, cho nên..."

"Cho nên người và học viện cấu kết!" Những lời này Dương Hạo không dám nói, chỉ có Ngã Ti người trời không sợ đất càng không là dám trực tiếp nói ra.

Vương Thao trừng mắt nhìn Ngã Ti một cái, cũng không có phản bác lại, dù sao cha của Ngã Ti cũng là đại sứ của Đế quốc tại Lôi Mông Tinh, mặc dù Vương Thao thuộc về quân đội, nhưng tính trên cấp bậc thì cha của Ngã Ti còn là thủ trưởng của hắn.

"Chuyện này Dương Hạo mặc dù là có sai, nhưng chủ yếu là do không ai nhắc nhở hắn trước" A Mạn Đạt đầu óc linh hoạt, rất nhanh tìm được mấu chốt hỏi để "Nếu các ngươi cứ như vậy xử tội Dương Hạo, chúng ta cũng sẽ nhờ người khác trị các ngươi vì giấu diếm không báo tội"

"Chúng ta?" Vương Thao và lão hiệu trưởng đều ngăn người ra.

"Chính là các ngươi, bởi vì các ngươi cố ý không công bố luật bảo vệ Hắc ma thú ra cho nên mới dẫn tới việc Hắc ma thú bị giết trong Ám thú sào huyệt, chuyện này nói ra ngoài có lẽ các ngươi cũng sẽ phải chịu trách nhiệm" A Mạn Đạt còn quay sang nhắc Ngã Ti "Đi về nói cho cha của ngươi nhờ người theo luật trị tội."

"Được." Ngã Ti đáp ứng rồi lập tức kéo Dương Hạo về nhà báo cáo.

"Cái này..." Hiệu trưởng cũng đã luống cuống tay chân. Chuyện bắt đệ tử nộp nguyên tinh thạch vốn chính là bẫy rập của Vương Thao hai người bọn họ, chuyện này nếu để lọt ra ngoài học viện sẽ không thể tránh khỏi liên quan. Vương Thao thân là người trong quân đội, người khác sẽ không có biện pháp nào bắt hắn nhưng hiệu trưởng lão sẽ tương đối thảm. Lão lập tức khẩn trương nhìn sang Vương Thao.

Vương Thao hừ lạnh: "Các ngươi muốn thế nào?"

"Để cho Dương Hạo tiếp tục ở lại trong học viện."

"Không được!" Vương Chí Tuấn hô to lên. Chuyện hôm nay, khởi nguồn hoàn toàn đều từ tên hỗn đản đó, ánh mắt Dương Hạo chuyển sang nhìn chăm chăm Vương Chí Tuấn, ánh mắt như dã thú khiến toàn thân Vương Chí Tuấn lạnh như băng.

"Tiếp tục lưu học là không có khả năng" Hiệu trưởng nói "Danh sách khai trừ đã giao cho hoàng cung Lôi Mông Tinh xét duyệt, đây là chuyện không thể thay đổi được."

"Vậy thì trách nhiệm của hiệu trưởng ông cũng không thể tránh được." A Mạn Đạt rất kiên quyết, nàng biết lúc này chỉ có thể tiếp tục uy hiếp.

"Nếu nói như thế" Lão hiệu trưởng muốn tốc chiến tốc thắng nên đành cố ý không nhìn sắc mặt bất mãn của Vương Thao "Nếu Dương Hạo có thể bồi thường tổn thất vì giết Hắc ma thú, ta có thể cho hắn tiếp tục trở lại học viện."

"Bồi thường tổn thất?" Ngã Ti nhất thời dịu xuống, đối với cô gái quý tộc như nàng mà nghĩ, chẳng có chuyện gì đơn giản hơn so với mất tiền "Cần bao nhiêu? Ta sẽ trả."

"Năm ngàn vạn đế quốc tệ." Thanh âm của lão hiệu trưởng giống như một dòng nước lạnh làm nụ cười của Ngã Ti cứng lại.

"Năm ngàn vạn lần!!!!" Ngã Ti và A Mạn Đạt cùng la hoảng, các nàng si ngốc đứng ở nơi đó ngay cả dũng khí cãi cò cũng không có nữa.

Từ sau khi chiến hạm của Ngân hà để quốc chiếm đánh năm ngàn Tinh hệ, cơ hồ đã thống nhất hơn nửa vũ trụ, Đế quốc tiền tệ đã thành tiền tệ mậu dịch tiêu chuẩn lưu thông. Nhưng đối với các tinh cầu khác nhau, kinh tế cũng có những bất đồng, các tinh cầu giàu có tự nhiên tiền lương sẽ rất cao còn như Lôi Mộng Tinh một tinh cầu nông nghiệp tiêu chuẩn cuộc sống ở mức thấp hơn rất nhiều.

Nhưng bất kể thế nào, năm ngàn vạn lần đế quốc tệ ở đâu cũng là một con số kinh khủng. Đó không phải là số tiền mà một người có thể kiếm được mà chỉ một công ty hoặc một tổ chức tích lũy rất lâu thời gian mới có thể đạt tới.

Tại vũ trụ hàng hành thời đại, tàu con thoi thành công cụ giao thông tương đối thông dụng, một tàu vũ trụ có thể dùng tốc độ ánh sáng qua lại các tinh cầu, chỉ cần hơn mười vạn đế quốc hóa tệ là có thể mua được. Mà năm ngàn vạn lần, đã có thể mua một chiếc đại hạm chiến hạm với kiểu dáng mới nhất.

Cho nên cái giá mà lão hiệu trưởng đưa ra căn bản là làm khó nhân, bất luận là ai cũng không có khả năng trong thời gian ngắn kiếm được nhiều tiền như vậy, càng huống chi Dương Hạo chỉ là một đệ tử xuất thân bình dân.

"Năm ngàn vạn lần, ca ca ca." Vương Chí Tuấn cười rộ lên quái dị "ngươi cho dù đến chết cũng không kiếm được a."

"Các ngươi căn bản là làm khó người ta." A Mạn Đạt cũng nổi giận, cầm tay Ngã Ti nói "Đi, chúng ta đi tìm cha của ngươi."

"Chuyện này căn bản không phải là làm khó, một con hắc ma thú có thể ngưng luyện ra nguyên tinh thạch phi thường khó thấy, cái giá đền bù năm ngàn vạn lần coi như tiện nghi cho hắn rồi a." Hiệu trưởng giang tay ra vẻ vô năng vì lực.

Dương Hạo hít một hơi thật sâu, hắn đến bây giờ đều chưa có nói nhiều, bởi vì hắn đang tự hỏi, đột nhiên trong lúc đó, Dương Hạo hiểu được cuộc đời chính mình trong thời gian gần đây đã có biến hóa khổng lồ, biến hóa này là điều trước kia ngay cả tưởng hắn cũng không dám tưởng đến. Cho nên Dương Hạo ngầm lúc này đây chuyện phải rời khỏi học viện đối với hắn mà nói có lẽ cũng chỉ là một lần biến hóa, một lần thay đổi khiến hắn càng có cơ hội rèn luyện mà thôi.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, mặt trời màu đỏ bệch phát ra ánh sáng rực rỡ, trong đám mây bàng bạc còn có thể thấy vô số tàu vũ trụ tựa như chim bay lượn, Dương Hạo cảm giác được sức mạnh đang tràn ngập trong cơ thể, loại sức mạnh này không phải do ăn đan dược đột nhiên tăng trưởng mà là hắn có tự tin, một bình dân tiểu tử lần đầu tiên có lòng tự tin cùng dũng khí không e sợ bất cứ kẻ nào.

Đây là điều mà địch nhân của Dương Hạo cũng chưa từng ngờ tới.

Trương lai, bọn họ dám chắc sẽ hối hận về hết thảy những gì ngày hôm nay đã phát sinh.

Dương Hạo ngo ngắc nhìn đường phố phồn hoa bên ngoài, hàng nghìn người đi tới đi lui trên ngã tư đường, điều đó và cảnh tượng tiêu điều trong tiểu điểm của hắn quả thực tương phản như nước với lửa.

Bây giờ này đại khái là quãng thời gian cô đơn nhất trong đời Dương Hạo. Từ sau hiệp nghị cùng hiệu trưởng chỉ khi nào kiếm được năm trăm triệu mới có thể quay lại học viện rồi Dương Hạo liền bắt đầu đại kế kiếm tiền của mình. Kỳ thật kế hoạch này hắn đã sớm có, chính là việc mở tiệm bán xuân dược cùng Hồn nguyên tử.

Nói thật, Dương Hạo cho dù bị đánh chết cũng không nguyện ý mở tiệm xuân dược, một thanh niên tuổi còn trẻ như hắn cho dù là làm thuê cho người ta cũng có thể diện hơn so với làm ông chủ tiệm xuân dược. Thế nhưng Hồn nguyên tử lão gia đó quả là có tài miệng lưỡi, nói cái gì mà điểm mạnh nhất của xuân dược phải tu tiên chính là luyện chế xuân dược, còn nói cái gì xuân dược của mình là thiên hạ vô song trên đời ít có, chỉ cần bán ra cam đoan sẽ cháy hàng, rất nhanh sẽ có thể kiếm được năm trăm triệu.

Dương Hạo cũng là vì có thể sớm ngày trở lại học viện lỡ bốc đồng nhận lời chạy đến kinh thành Lôi Mộng Tinh mở tiệm xuân dược. Lúc rời khỏi học viện, Ngã Ti cùng A Mạn Đạt y y không muốn nước mắt như mưa, nhất là Ngã Ti, thiếu chút nữa định đi theo Dương Hạo lại đây làm vợ ông chủ tiệm xuân dược rồi. Cuối cùng Ngã Ti đành giao chiếc khóa một cửa hàng cho Dương Hạo coi như phần vốn mở tiệm còn A Mạn Đạt cũng đem x13 coi như lễ vật đưa cho Dương Hạo. Cho nên Dương Hạo đã mang theo một người máy cùng một lão quý trong bụng bắt đầu cuộc sống buôn bán xuân dược của mình.

Cửa hàng của Ngã Ti là quà tặng của Lôi Mộng Tinh hoàng gia nhân dịp sinh nhật nàng, vị trí địa lý dĩ nhiên không có gì phải phàn nàn, cửa tiệm ở trên một ngã tư đường buôn bán phồn hoa nhất của kinh thành Lôi Mộng Tinh, nơi này mỗi ngày có hơn mười nghìn lượt người qua lại, có thể nói mở tiệm gì cũng đắt hàng. Tất nhiên, ngoài cửa hàng của Dương Hạo.

Khai trương bảy ngày mà vẫn không có một ai dám bước vào cửa tiệm, Dương Hạo đang cảm giác được sự thất bại cay đắng.

"Cái gì mà bán ra là sẽ cháy hàng, cái gì trên đời vô song, bây giờ ngay cả người xem hàng cũng không có." Dương Hạo vừa chậm rãi bỏ nguyên liệu vào trong Tinh cương hóa dung lò vừa mắng Hồn nguyên tử.

"Điều này sao có thể!" Hồn nguyên tử cũng không thể giải thích được "Xuân dược của chúng ta là đệ nhất lưu a, chẳng lẽ tất cả người trên tinh cầu này đều không biết nhìn hàng sao?"

"Mỗi ngày hơn mười nghìn người đi ngang qua cửa hàng chúng ta, chẳng lẽ nhiều người như vậy mà không ai biết nhìn sao, mấu chốt có lẽ là do đan dược của lão có chuyện!"

"Nói loạn!" Nói đan dược có chuyện vậy quả thực là đập trúng cái đuôi của Hồn nguyên tử " Khẳng định là người trên tinh cầu này không cần xuân dược, căn bản là không có cửa cho xuân dược."

"Rất xin lỗi....." X13 ông ông bay ra, tựa như một con ruồi thích làm phiền " Chỗ cách tiệm chúng ta chưa tới năm mươi thước có một tiệm xuân dược sinh ý mười phần thịnh vượng, ta đã tới nhìn qua....."

Dương Hạo phát phát tay, không muốn cho nó nói tiếp : " Ta biết rồi, đó là tiệm của một hành thương mở ra, lần trước lúc ở nhà Ngã Ti ta từng nghe được hắn nói chuyện cùng đại sư, xuân dược bọn họ đưa tới đều là dụng khoa học tạo thành thôi."

"Vậy tiệm xuân dược kia mới gọi là Thiên vạn tính " X13 nói " Theo ước tính của ta, bọn họ mỗi ngày bán hơn mười xe hàng, thu hoạch ít nhất cũng hơn mười nghìn để quốc hóa tệ."

"Chỉ cách nhau có mười thước mà bọn họ sinh ý tốt còn chúng ta không mở hàng chẳng lẽ còn không phải do thuốc sao?" Dương Hạo như tìm được cơ hội liền liều mạng công kích Hồn nguyên tử " Rốt cuộc là khoa học vẫn lợi hại còn tu tiên phương pháp của lão đã sớm quá thì rồi."

Hồn nguyên tử quả nhiên bị hai người đã kích chỉ nói rất bé : " Vì không có ai dám thử thuốc của chúng ta thôi!"

"Bởi vì quá thôi!" X13 cùng Dương Hạo cùng đồng thanh " Mới làm ra mấy trăm viên Long hổ đại hoàn đan đặt ở trong quầy đã khiến cả tiệm thối y như nhà vệ sinh rồi làm gì có ai dám tiến đến."

"Ta cũng không có biện pháp gì " Hồn nguyên tử ra vẻ còn rất ủy khuất " Long hổ đại hoàn đan vốn có cái mùi đặc trưng đó, thối thì thối nhưng hiệu quả rất tốt a, ăn một viên cam đoan có thể đại phát xuân tình."

"Uy, lão gia, lão không thể dạy ta làm ra đan dược có mùi đỡ hơn một chút sao?" Dương Hạo bắt đầu đi hỏi " Cả ngày không phải Long hổ đại hoàn đan thì là tăng lực hoàn, tất cả đều vừa thối lại vừa khó nuốt, người ta mua xuân dược là muốn trở về vui vẻ chứ không phải để chịu khổ."

"Chuyện này cũng có thể trách ta sao, chế tạo đan dược càng mạnh thì cần phải có nguyên liệu cùng đan lô"

"Uy, chẳng lẽ cái này không phải đan lô sao ?" Dương Hạo chỉ vào Tinh cương hỏa dung lô.

"Nhưng đan lô này của người mới chỉ có thể chế được sơ cấp đan dược thôi " Hồn nguyên tử đã nghĩ ra một cơ " Nếu muốn chế tạo xuân dược hữu hiệu hơn trừ phi chúng ta có thể tìm được đan lô cao cấp hơn so với cái này."

"Lấy có!" X13 cùng Dương Hạo lại cùng lên tiếng

Trong khi nói chuyện, bên trong tinh cương hỏa dung lô cạnh Dương Hạo đột nhiên vang lên một tiếng nổ, một đám khói đen bao phủ cả đầu của Dương Hạo, cơ hồ cả bộ tóc đều cũng đã gần như là bị cháy.

"Ngừng !!! Từ quý lão đầu tử, lão muốn ta chế tạo là cái gì???" Dương Hạo phẫn nộ rống to, hôm nay Hồn nguyên tử không biết ăn phải cái gì mà sau khi luyện xong mấy trăm viên long hổ đại hoàn đan tự nhiên lại khùng lên kêu Dương Hạo luyện chế một loại đan dược mới. Dương Hạo không rõ cho nên nghe theo và đi làm, ai có thể ngờ tới ngay lúc sắp đại công cáo thành thì lại xảy ra vụ nổ mạnh thế này.

"Có phải là nổ rất lớn đúng không ?" Hồn nguyên tử lại có vẻ hưng phấn.

"Thiếu chút nữa là đã nổ tung luôn cái mũi của ta rồi." Dương Hạo nghiêng răng giận dữ nói.

"Đồ đệ ngoan, mau xem xem bên trong lô có phải có một nắm hạt màu đỏ?"

Dương Hạo hít thở một lúc rồi mới nghi hoặc liếc mắt nhìn vào đan lô, quả nhiên là có một nắm hạt màu đỏ. "Có, có, nhưng ..."

"Đã thành công rồi!!!" Hồn nguyên tử vui vẻ hô lên "Đồ đệ ngoan, người quả nhiên là một kỳ tài luyện đan, mỗi loại đan dược đều chỉ một lần là thành công, cái hạt màu đỏ kia chính là một biến chủng thư tính của Long hổ đại hoàn đan."

"Cái gì mà thư tính biến chủng?" X13 bay lại, quay về phía nắm hạt màu đỏ xem xét.

"Long hổ đại hoàn đan chính là đan dược phụ trợ trụ cột, lấy nó làm cơ sở nên có nhiều biến thể đan dược, thích hợp cho nam nhân dùng chính là biến chủng hùng tính, thích hợp dùng cho nữ nhân chính là biến chủng thư tính." Hồn nguyên tử thao thao bất tuyệt.

"Vậy cái loại này chính là thích hợp cho nữ nhân dùng?" X13 liên tục ghi lại những gì mà Hồn nguyên tử nói, nó quả thật là rất là ham học.

"Đó là đương nhiên." Hồn nguyên tử đã quên mất vừa rồi đang bị chửi, mà còn dương dương tự đắc "Loại đan dược này có tên là Hồng phu nhân, chuyên dành cho nữ nhân dùng, chỉ cần nữ nhân dùng một chút thôi sẽ khiến cho xuân tâm nhộn nhạo."

"Thế nhưng ..." Dương Hạo nhìn chỗ đan dược, muốn nói mà lại thôi.

"Hồng phu nhân chính là liệt tính dược, quả thực chính là một loại đan dược cần có trong nhà, nó chỉ có một tác dụng phụ đó là sau khi nữ nhân ăn vào sẽ khiến cho thần trí trở nên rất là đơn giản, hỏi chuyện gì đều sẽ thành thật trả lời, dưới tác dụng của dược tính sẽ không có một câu nào giả dối. Đúng là dụng cụ để thẩm vấn nữ phạm tốt nhất."

“Thế nhưng...” Dương Hạo sắc mặt quả thật là rất khó coi.

“Có gì không tốt sao đồ đệ ngoan, được điểm của chúng ta lại có thêm một loại đan dược, ngươi còn không cảm ơn sư phụ lão nhân gia ta.”

“Thế nhưng đan dược này cũng rất khó ngửi!!” Dương Hạo rốt cục bộc phát “Quả thực còn có vị như axit, lão muốn nữ nhân ăn cái này sao. Lão lại tạo ra thêm một cái phế vật, đúng là một phế tài.”

Dương Hạo quả thực là bị tức điên rồi, được điểm của bọn họ bây giờ đúng là một xuân dược điểm nhưng có một vấn đề đó chính là đan dược có mùi vị quá mức khó chịu, cho nên căn bản là không ai dám bước vào, nếu không nhanh chóng giải quyết vấn đề này thì sinh ý vĩnh viễn không có khởi sắc.

Ở một bên X13 hoàn toàn không để ý đến cảm thụ của người khác, mà lại hạ giọng nói thầm: “Đã bảy ngày trôi qua mà không kiếm được một đồng nào nếu tiếp tục như thế này chỉ sợ không có gì khác hơn là chỉ có thể đóng cửa tiệm. Ngân vạn lần đừng đem ta đi bán sắt vụn, mặc dù trên người ta có trang bị phản trọng lực nhưng cũng chỉ là thứ phẩm, thật sự là không đáng tiền...”

Không đợi Dương Hạo đụng đến đan lô thì X13 đã lấy nó tự đặt lên đầu. Yên tĩnh vài ngày thì đột nhiên có âm thanh của một người khách bước vào.

Có khách đến, Dương Hạo đột nhiên lên tinh thần. Từ cửa nhìn vào thì thấy đó là một lão nhân ăn mặc kỳ quái, lão nhân trông có vẻ nham hiểm, da đầu nhăn nheo, một tay cầm một cây gậy màu đen, tay kia thì cầm một cây quạt nhỏ, tuy trời không có nắng nhưng tay lại quạt liên tục.

“Đại... đại thúc, hoan nghênh quang lâm.” Lần đầu tiên gặp được một khách nhân cho nên Dương Hạo hết sức hoan nghênh.

“Ngô...” lão nhân không có liếc nhìn trái hay phải mà trực tiếp đi đến, “Nghe nói các người cũng bán xuân dược.”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Dương Hạo giống như là một người bệnh mà có người đến thăm vậy, thấy có người đến nhất thời mặt mày hớn hờ, “ngài quả thật là đến đúng chỗ, chúng ta quả thật là bán xuân dược, bảo đảm ngài tới rồi sẽ không muốn rời đi, ăn vào rồi là không muốn dừng.”

“Ăn vào là không muốn dừng?” con mắt của lão nhân trợn to, “như thế thì không phải đã thành độc dược rồi sao?”

“Đồ đệ ngốc, ngươi định đuổi khách sao, phải nói là ăn rồi sẽ cứng mãi.”

“Là, là ăn vào sẽ cứng mãi.” Dương Hạo làm sao có thể biết cách nói chuyện chứ, chỉ có thể nghe theo chỉ dẫn mà thôi.

Lão nhân lúc này mới vừa lòng, ung dung đi tới bên quầy. Thực ra lão nhân này chính là khách quen của “Thiên Vạn Tinh”. Từ sau khi Ngân hà đế quốc khai trương được điểm cơ hồ đã lũng đoạn thị trường xuân dược của cả Lôi Mông tinh, do đó giá tiền của các loại thuốc bên trong “Thiên Vạn Tinh” đã tăng lên ít nhất là gấp ba, hôm nay lão nhân tới xem thì phát hiện một gói giá đã tăng lên 200 đế quốc tệ, quả thực là so với cướp còn muốn hơn, cho nên lão nhân không có mua.

Ai biết vừa đi không xa lại thấy xuân dược điểm nho nhỏ của Dương Hạo, lão nhân tuổi cũng đã lớn cho nên không đủ linh mẫn đến tận bây giờ cũng không có cảm nhận được mùi hôi đặc trưng ở đây.

“Đại thúc, đại thúc, được hoàn của chúng ta vừa tốt lại vừa rẻ, chỉ cần năm mươi đế quốc tệ là có thể giúp cho một người có thể long tinh hổ mãnh, so với trai tráng còn lợi hại hơn!” Dương Hạo dựa theo Hồn nguyên tử dạy mà thuyết phục khách.

Cái lão Hồn nguyên tử, dạy người luyện đan có thể nói là không ra gì nhưng mà dạy người ta mua bán thì có thể nói là thuộc hàng nhất lưu, cứ như vậy vừa nói hấn vừa cúi đầu cẩn thận mở ra mười khóa long hổ đại hoàn đan thành phẩm cho lão nhân xem.

Nhưng cũng chính là, sau khi cúi đầu một thời gian, mùi vị kia cuối cùng cũng xông vào mũi của lão nhân khiến cho mặt lão trở nên trắng bệch, cố gắng lắm mới trụ lại mà không có nôn mửa: “Trời ơi, thôi hơn cả tất của lão bà nhà ta nữa! Đó là mùi gì vậy?”

“Mùi thuốc!” X13 quả nhiên đúng là một robot, ngay cả nói dối một chút cũng không biết.

“Tái kiến!!” lão nhân quay đầu bỏ chạy, đôi tay run run, mùi đó còn nặng hơn cả đôi tất do thì quả thực khiến cho người khác không dám lưu lại.

“Chậm đã, chậm đã!!!” thật khó khăn mới có được một khách nhân Dương Hạo sao có thể để cho lão đi chứ, hấn dựa vào sức trẻ, tay chân còn lạnh lợi hoạt bát của mình mà chạy nhanh đến chặn cửa lại.

Lão nhân nghiêm mặt nhìn Dương Hạo: “Làm gì đây? Chẳng lẽ ngươi định ép ta ăn thứ trứng thối của nhà ngươi phải không?”

“Sao có thể thế, chúng ta hãy từ từ thương lượng.” Dương Hạo cố gắng xuất ra một khuôn mặt tươi cười, đi đến cố gắng thuyết phục lão nhân quay lại, “đại thúc, người cũng biết, cổ nhân có nói, thuốc tốt thì khó uống, nói cách khác thuốc càng tốt thì càng khó uống.”

“Ngươi đừng nói nữa, cổ thoại chỉ nói là khó uống, cho đến bây giờ cũng chưa từng có đề cập đến cái mùi thối kinh khủng này.” Lão nhân này không ngờ lại có đầy bụng văn chương.

Dương Hạo thầm mắng lão Hồn nguyên tử, nếu không phải cái lão vương bát đần xuất ra đan dược có mùi hôi như thế thì sẽ không có phiền toái như thế này. Nhưng đạo lý thì lại giống nhau, thuốc của chúng ta tuy có khó ngửi một chút, nhưng chỉ dùng thuần trung dược để chế tác, trong đó lại không có chất bảo quản, an toàn sử dụng, ăn vào dễ dàng tiêu hóa, so với sản phẩm của hàng hương bên kia tốt hơn nhiều lắm.”

“Người đương nhiên là dễ tiêu hóa rồi.” Lão nhân tức đến phát run “Nó thối như kít rồi thì còn tiêu hóa cái rắm, trực tiếp thải ra cho xong.”

“Xuân dược!!!” Dương Hạo tức đến không thở nổi, đột nhiên hét lên như sấm “Đây chính là xuân dược, lão có thể vũ nhục ta nhưng không thể vũ nhục xuân dược được, nó là xuân dược tốt nhất trên thế giới, nếu như lão ăn vào mà không có hiệu quả thì ta sẽ nuốt hết bọn chúng.”

“Hảo đồ đệ!” Hồn nguyên tử thấy đồ đệ bảo trì cho danh tiếng đan dược của môn phái, trong lòng cực kì vui vẻ, khen ngợi không ngớt nhưng lão làm sao biết rằng Dương Hạo thật sự là vì không mở hàng mấy ngày rồi nên quá nóng nảy, hấn làm như thế cũng chỉ là hy vọng có thể mở hàng được mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 31: Tam Phân Thiên Hạ

Mặc dù lão gia hỏa Hồn nguyên tử đa phần đều là nói nhảm nhưng lần này thì sự thật đã chứng minh là lão đúng. Ít nhất đan dược do xuân dược tu tiên phái chế tạo ra này đúng là thiên hạ đệ nhất xuân dược.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dương Hạo bị tiếng gõ cửa đánh thức, sau khi mở cửa thì phát hiện ra lão nhân ngày hôm qua đang đứng ngoài. Thế nhưng chỉ qua một đêm ngắn ngủi mà sắc mặt lão nhân này đã thay đổi lớn, mặc dù tuổi vẫn già lão như thế nhưng diện mạo tinh thần hoàn toàn khác hẳn, da tay lóe nên vẻ sáng bóng, đôi mắt lấp lánh thêm vẻ tinh quang, hơn nữa không cần quái tượng vẫn có thể đi vừa nhanh vừa vững.

“Phán lão hoàn đồng” Dương Hạo nhanh chóng đưa lão nhân vào trong dược điền.

Lão nhân thần thanh khí sáng đứng giữa phòng, cười cười gian tà : “Tại hạ Chư Cát Kiến.”

“Chư Cát Kiến.” Dương Hạo nghe có vẻ quen tai.

“Đúng vậy, gia tổ tiên chính là đại trí giả trong thời tam quốc cổ đại, đã nghe qua chưa vậy?” lão nhân phe phẩy chiếc quạt lông ngỗng, đáng tiếc là không thể làm tăng thêm chút nào về trí giả cho lão mà chỉ càng thêm vẻ hoạt kê ngốc nghếch.

“A, có chơi qua trò tam quốc.” Dương Hạo vò vò đỉnh đầu cho tỉnh táo lại một chút, trò tam quốc này cũng đã có tới thời đại vũ hạm rồi, Gia Cát Lượng là một vị trí giả a.

“Người khác nói tại hạ có tài trí của Gia Cát Lượng.” Lão nhân thần sắc gian tà tự biên tự diễn.

“Cáp, lại một tên không biết liêm sỉ giống ngươi, tự sướng điên cuồng.” Dương Hạo nói khề với Hồn nguyên tử chỉ tiếc là Hồn nguyên tử còn chưa thức nên thành ra Dương Hạo tự lâm bầm một mình.

“Tiểu huynh đệ” lão đầu Chư Cát Kiến nói tiếp : “Xuân dược ngươi cho ta ngày hôm qua dù có hơi một chút nhưng rất có hiệu quả.”

“Hữu hiệu.” Dương Hạo tựa hồ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại : “Hiệu quả như thế nào ?”

Chư Cát Kiến nói : “Ta năm nay 70 rồi, thân thể tuy không tệ nhưng bên dưới thì lại mềm như bún, lúc thường dù mỗi ngày 1 lần đã có thể gọi là kinh nhân lắm rồi, nhưng hôm qua ăn xuân dược của tiểu hữu, nhất dạ tứ độ xuân phong, khiến tiểu nha đầu theo ta đêm qua chết đi sống lại, loại hùng phong này dù là ta lúc còn trẻ cũng hiếm thấy.”

Dương Hạo nháy mắt liên tục, hấn như chẳng dám tin vào tai mình, Long hồ đại hoàn đan này chẳng phải hấn chế rồi ăn, ăn rồi lại ăn nữa sao, chả lẽ đúng như Hồn nguyên tử nói vì mình là đệ tử của xuân dược tu tiên phái nên ăn xong hiệu quả không như người thường, ngoại trừ bồi bổ cơ thể thì cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng, nhưng với người thường thuốc này lại có hiệu quả của tuyệt thế xuân dược.

“Ta ăn xuân dược 10 năm nhưng tất cả đa số chỉ có tác dụng bình bình, gần đây có Thiên vạn tính là xuân dược do hóa học chế tuy có chút hiệu quả nhưng so với của tiểu huynh đệ hầy còn kém xa.”

Nghe Chư Cát Kiến khích lệ Dương Hạo giật mình từ ngây ngốc dần tỉnh lại, mỉm cười, cười đến mức không thể ngừng : “Đã vậy, lão sẽ mua một chút chứ?”

“Mua, mua chứ” Chư Cát Kiến không chối từ nói.

“50 để quốc tế một viên ,mua bao nhiêu, mua 100 khuyến mãi 8 viên.” Dương Hạo chuẩn bị lấy thuốc ra bán. Thế nhưng tới lúc đưa tiền sắc mặt Chư Cát Kiến đại biến, lão cười ha ha ” Ta nói này, tiệm của huynh đệ nguoi hình như vô cùng ế ẩm.”

“Không có sinh ý ta cũng đành chịu.” Dương Hạo oán khí đầy mình nói.

“À, dù xuân dược của nguoi có hiệu quả nhưng vẫn có khuyết điểm” Chư Cát Kiến như tìm được điểm đột phá, tặc khẩu cười gian mà nói.

“Khuyết điểm gì?” Dương Hạo dù không thích cái danh ông chủ tiệm xuân dược nhưng lại muốn có năm ngàn vạn, không còn cách nào hơn là phải tranh thủ vô sỉ mà hỏi, tranh thủ cái tiền phương pháp.

“hỏi đề lớn nhất tất nhiên là mùi thôi.” Nói đến đó Chư Cát Kiến không khỏi nhú mày ”Nam nữ giao hoan là nhân sinh hi sự, nhưng đan dược này quá thối, không khí gì cũng không có, hiệu quả tốt thì sao đây?”

Dương Hạo oan ức thở dài :”Ta cũng biết, đang cố gắng cải tiến.”

Chư Cát Kiến là kẻ trí tất nhiên già biết với thần sắc Dương Hạo như vậy thì việc cải tiến mùi vị không phải là chuyện dễ dàng, cho nên lão vội lái sang chuyện khác :”Hiệu quả của đan dược này có thể làm nguoi ta nhanh chóng hưng khởi, nhưng chỉ có thể giải quyết số lượng chứ không giải quyết được hỏi đề thời gian.”

“Cái gì gọi là hỏi đề thời gian.” Dương Hạo bị cuốn hút.

“Đúng là người tuổi trẻ.” Ánh mắt Chư Cát Kiến gian tà nhìn Dương Hạo, ngữ điệu như dạy bảo, ”Với nam nhân mà nói, chỉ cần bản thân sáng khoái là đủ, nhưng nam nữ giao hoan là chuyện của hai người, chinh phục đàn bà, để cho nữ nhân của mình sướng điên sướng đảo mới là cảnh giới hưởng thụ cao nhất, nếu mỗi đêm có thể vài lần thì dĩ nhiên là chuyện tốt, nhưng nữ nhân mỗi lần đều không đến đỉnh được thì chẳng phải là hành hạ nguoi quá hay sao? Nếu gặp chuyện này thì uy nghiêm của nam nhân để đâu.”

Dương Hạo nghe xong liền hiểu ra, Long hổ đan này chỉ có thể trị được số lượng chứ đối với chất lượng một lần thì vô dụng, nhìn vẻ mặt của lão nhân trước mặt đúng là đã trải qua không ít mao bệnh a.

“Ta hiểu rồi, thời gian tới ta sẽ phối xuất tân dược giúp lão trị chứng bệnh quan trọng.”

Chư Cát Kiến mở to hai mắt :”Chỉ ta sao? Ta đang lo lắng cho nguoi đó, tiểu huynh đệ.” Lão dùng sức ghì vai Dương Hạo, như là hai người bạn lâu năm

Dương Hạo bị bộ dáng lão nhân hấp dẫn :”Đại thúc, nguoi nói lo lắng cho ta là làm sao?”

“Xuân dược tuyệt thế như vậy mà chỉ có thể để chôn vùi trong nơi này không mang ra cho quảng đại dân chúng biết tới, thế này không phải là phạm tội sao.” Lão gào khan cả giọng khiến nguoi ta nghe tưởng như phổi lão bị tắc.

“Đừng kích động, đừng kích động” Dương Hạo lấy ghế cho Chư Cát Kiến ngồi xuống “Ta cũng muốn đại phát đại lợi chứ, để cho ai ai cũng biết xuân dược của ta, nhưng lão thấy đó, dược vị thực sự quá khó giữ, nguoi khác có muốn cũng không dám tới mua.”

“Đây không phải là hỏi đề của thuốc tuyệt đối không phải.” Chư Cát Kiến tay nắm thành quyền, múa may trên không.

“Quả nhiên là đại hành gia!” Hồn nguyên tử điên cuồng hét lên, lão tình khá đúng lúc :”Ta nói rồi, chuyện này không có liên quan đến dược hoàn.”

“Vậy lão nói tại sao không có nguoi tới mua xuân dược của ta.” Dương Hạo lập tức mang hỏi đề này hỏi Chư Cát Kiến.

Chư Cát Kiến tất nhiên là đã sớm thành tinh, nhìn qua là lão đã sớm có kế hoạch toàn bộ nên hôm nay mới tới đây gõ cửa :”Tiểu huynh đệ, nguoi chế dược hoàn tốt nhưng lại không biết làm thế nào phát triển sinh ý, đây là khuyết điểm của nguoi vì không biết tuyên truyền.”

“Tuyên truyền” Dương Hạo thật sự không hiểu ý này “Nhưng làm sao tuyên truyền, ta không có tiền làm quảng cáo.”

“Tuyên truyền chính thức thì không cần tiền.” Con mắt lão nhân biến thành một dòng sông huyền bí, lác đác ra vẻ như một cao nhân :” Chỉ cần có nhân tài chỉ điểm cho nguoi, tất cả đều không cần lo”

“Có loại cao nhân này sao” Dương Hạo ha ha cười.”Cho dù có cũng không đến tiểu điểm của ta trợ giúp, ta vừa không có tiền lại không có thế lực, ai sẽ chỉ điểm chứ?”

“Đó là hỏi đề của nguoi.” Chư Cát Kiến lại huy động chiếc quạt lông vũ, lão mặc đồ đen nên nhìn cây quạt có vẻ buồn cười”Thế nhưng cao nhân cũng không phải không có.”

“Là ai” Dương Hạo quay lưng lại dù sao cũng không có khách buồn chuyện với lão một lúc cũng không sao.

“Xa tận chân trời gần ngay trước mắt.”

“Xa tại.” Dương Hạo tỉnh ngộ ”Lão chính là nói mình á.”

“Đúng, chính là ta.” Chư Cát Kiến dùng quạt chỉ vào mình “Với tài trí vô song sánh với Gia Cát Không Minh, nơi nào có được nhân tài như ta.”

Dương Hạo cười lớn, hần cũng không để chút mũi nào cho lão đầu này :“Không thể. Đại thúc, nhìn đáng lão có muốn làm du đảng cũng không được nói chỉ là nhân tài.”

Chư Cát Kiến mặc dù nhìn cũng không tệ nhưng nhìn thế nào cũng không phải người giàu có nếu không ngày hôm qua lão đã mua Thiên vạn tính chứ sao lại tay không mà qua đây mua xuân được chứ.

Dương Hạo liếc một cái, Chư Cát Kiến dù có chút xấu hổ dù sao lão cũng có da mặt dày với nhiều năm tích tụ, lão cũng không ngại nói :” Đúng là bây giờ lão so với người không khác, nhưng chỉ là không gặp được người cần, xưa nay...”

“Người khác ngốc cũng chỉ hơn mười năm mà thôi, nhưng lão nhân gia ngài đã sắp bảy mươi rồi có già ngốc cũng không đến lượt lão a.” Dương Hạo vốn tâm tình không tốt nên trực tiếp nói thẳng.

“Tiểu huynh đệ không thể nói như thế được, viễn cổ truyền thuyết có kể Khương Tử Nha 80 tuổi mới ra giúp Văn vương phần Thương, ta bây giờ tính ra còn rất trẻ.”

“Quên đi” Dương Hạo lắc đầu ra về không tin tưởng.

“Ha ha ha” thấy Dương Hạo khoát tay từ chối Chư Cát Kiến không chút tức giận, còn ngửa mặt lên trời cười dài, cười rung hàm râu bay phát phơ cũng mang theo vài phần phong thái của kẻ sĩ “Ta biết tiểu huynh đệ sẽ không tin tưởng nhưng lão hủ tuyệt đối không phải hư danh.”

“Vậy thế thì sao nào?” Dương Hạo bị tiếng cười sõi tru của lão dọa cho một trận.

“Lão hủ hôm nay vì tiểu huynh đệ mà làm một cái Long Trung Đối!” Chư Cát Kiến mỉm cười.

“Long Trung Đối?” Dương Hạo le lưỡi :“Giống hát tuồng quá.”

“Theo tích cũ tam quốc thì Lưu Bị ba lần mời Gia Cát Lượng sau này Gia Cát Lượng theo phò Lưu Bị một lòng trung thành, sau này thiên hạ chia ba Lưu Bị tại Thục Quốc xưng hùng, đều là nhờ Gia Cát Lượng lúc khuất núi đã để lại một chỉ điểm, hôm nay ta cũng muốn làm theo tổ tiên giúp người phân tích đại thế của thiên hạ ...”

“Chờ đã, chờ một chút...” Dương Hạo ngắt lời của lão “Gia Cát Lượng phân tích là đại thế của thiên hạ, bây giờ là bán xuân được thì quan hệ gì tới sự tình thiên hạ chứ?”

“Đương nhiên có quan hệ, còn là rất có quan hệ.” Chư Cát Kiến tăng thêm ngữ khí :“Xuân được không chỉ giúp người mà còn là một điều tất yếu của việc làm hưng vượng cả thiên hạ.”

“Tất yếu ?” Dương Hạo nhìn hai bên đường trống rỗng ngay cả muỗi cũng không có lấy một con “Ta không thấy gì trọng yếu.”

Chư Cát Kiến đột nhiên đứng dậy nhìn ra ngoài cửa không có một bóng người :“Từ lúc Ngã hà đế quốc nhất thống tới nay, nhân dân đều ăn thực phẩm hỗn hợp, loại thực phẩm này có thể mãnh liệt chuyển hóa năng lượng, dù không có hỏi đề gì nhưng theo nghiên cứu thì lại làm giảm đi năng lực của nam nhân.”

Dương Hạo tròn mắt, những lời này hần từng nghe ở nhà đại sử nhưng hần vẫn cho đây là bí mật trọng đại, không biết tại sao Chư Cát Kiến lại biết.

Chư Cát Kiến tiếp tục :“Nếu nam nhân tiếp tục bị thoái hóa tinh lực, vậy đàn bà sẽ bất mãn, tâm tình sẽ khó chịu, thế giới sẽ vì thế mà xảy ra tình trạng bất an, cho nên gần đây các đại tinh hệ đều tìm kiếm nguồn cung cấp xuân được, mong cho tình hình có thể thay đổi, dưới tình trạng này, tiểu huynh đệ người có còn cho rằng xuân được không quan trọng nữa không?”

“Như lão nói, vậy xuân được vẫn còn trọng yếu vô cùng.” Dương Hạo sờ đầu, lòng thầm nghĩ “Thế nhưng lão nói đế quốc và tinh hệ gì đó ta nghe không hiểu, ta chỉ muốn nghe ta làm thế nào mới có thể bán được xuân được.”

“Giờ phân tích thị trường Lôi Mông Tinh một chút.” Chư Cát Kiến đưa ngón cái lên :“Lôi Mông Tinh là một tinh hệ, chỉ là một tiểu hành tinh, đại bộ phận là khu nông nghiệp mà nông dân cũng không có tiền mua thuốc, hoàn toàn có thể quên đi, người có thể mua chính là những người tập trung tại thành thị lớn nhất của Lôi Mông Tinh.” Chư Cát Kiến giậm giậm chân ý bảo chính là trong nội thành này.

Dương Hạo dù sao cũng là kẻ thông minh, rất nhanh đã hiểu :“Lão nói, chỉ cần cho mọi người đều biết và mua xuân được của ta, chúng ta có thể chiếm lĩnh thị trường Lôi Mông Tinh.”

“Đúng, chỉ cần đứng vững ở Lôi Mông Tinh người có thể đem xuân được phát triển tới nơi khác.” Chư Cát Kiến có thói quen ăn to nói lớn, lão bắt đầu đem tư duy chiến lược của mình nói ra.

“Chậm đã, chậm đã” Dương Hạo cắt đứt lời nói dài vô tận của lão :” Trước tiên hãy nói cho ta biết làm thế nào chiếm lĩnh thị trường trong khi mỗi người đều đã chấp nhận xuân được Thiên vạn tính.”

“Người biết là tốt rồi, tiểu huynh đệ người có biết bối cảnh của Thiên vạn tính?” Chư Cát Kiến hỏi.

“Đó là một loại thuốc của đế quốc, tựa hồ có liên lạc gì đó với nguyên lão viện.” Dương Hạo nhớ lại đoạn đối thoại đã nghe lúc trước, “Bọn họ bán xuân được đều do hóa học tạo thành.”

Chư Cát Kiến trừng to đôi mắt nhìn thẳng vào Dương Hạo : “Không ngờ người không biết kinh doanh nhưng lại có thể thu thập tình báo, chính xác như lời người nói Thiên vạn tính đã là loại xuân được duy nhất của cả vũ trụ, có bối cảnh rất mạnh, bây giờ thành dịch nhân của họ, chỉ có chết.”

“Vây là chúng ta xong hết rồi...” X13 không biết từ chỗ nào bay tới.

Dương Hạo vừa nhìn nó liền điên lên tiện tay nắm lấy nó ném đi. X13 dễ dàng bị bắt, hô một tiếng bị ném văng đi.

Dương Hạo lắc đầu : “Gia Cát tiên sinh, chúng ta phải làm thế nào mới hạ được Thiên vạn tính?”

Nghe Dương Hạo bắt đầu lễ phép gọi mình tiên sinh, Chư Cát Kiến đắc ý nói : “Thiên vạn tính dù có tiền có thế nhưng nó cũng có nhược điểm”

“Nó có nhược điểm?” Dương Hạo không rõ ràng.

“Đó là đương nhiên!” Gia Cát Kiến lại nói lớn: “Bây giờ tất cả xuân được điểm đều nhập xuân được từ bách tính hệ nên phải tăng giá do có thêm tiền vận chuyển, phí vận chuyển quá cao khiến cho giá thu cổ nhiên cũng cao, bây giờ xuân được lại là thứ cần thiết, nhiều nam nhân nhiều đêm không dùng không được, giá cao thế, chẳng phải làm khó người khác ư?”

“Đúng đúng” Dương Hạo chớp mắt. “Giá của chúng ta chỉ bằng một phần tư Thiên vạn tính, thật sự là tiện hơn.”

“Hơn nữa, tác dụng của chúng lại không tốt.” Gia Cát Kiến cúi đầu, để cho Dương Hạo nhìn cái đầu trọc của mình “Ta vốn còn hơn trăm sợi tóc nhưng dùng xuân được của Thiên vạn Tính nhiều nên bây giờ tóc bạc đầy đầu, chỉ còn sót lại vài sợi thật thê thảm”

Dương hạo nhìn da đầu màu phấn của Gia Cát Kiến muốn cười lại ko dám chỉ đành cố nín: “Nguyên lai là vậy, xuân được của họ làm rụng tóc.”

“Thiên vạn tính có sinh ý tốt chỉ là nhờ có chỗ dựa lại ko ai cạnh tranh nếu tiểu huynh đệ người có thể thúc đẩy thị trường thì có thể hạ gục Thiên Vạn Tính.”

Dương Hạo quả là bị thuyết phục, hẳn mở xuân được điểm là vì kiếm tiền, nếu mà bán một viên còn khó khăn, thì biết năm nào tháng nào mới kiếm được năm ngàn vạn, cho nên hẳn nói: “Gia Cát tiên sinh vậy làm sao đánh bại Thiên Vạn Tính?”

“Khi xưa Gia Cát Không Minh có nói Tam phân thiên hạ.” Gia Cát Kiến bắt đầu ... “Hôm nay ta cũng muốn giảng cho người tam phân thiên hạ.”

“Bây giờ cũng ko phải tam quốc.” Hồn Nguyên Tử trong bụng mắng, hẳn tự coi mình là sư phụ Dương Hạo nay thấy Dương hạo cung kính thỉnh giáo người khác tất nhiên là ghen ăn tức ở.

Dương Hạo vỗ bụng cho Hồn Nguyên Tử yên lặng.

May là Gia Cát Kiến ko nghe âm thanh đó hẳn lại nói tiếp lý luận của mình, “Thật ra thị trường xuân được của Lôi Mông Tinh cũng là ba phần thiên hạ.”

“Ba phần” Dương hạo dù tới ko lâu nhưng hẳn cũng biết thành có mấy ngàn vạn dân cư, toàn thành một phần 3 khu, vô số tiểu khu, nhưng tới nay cũng chưa nghe qua cái gì là tam phân pháp.

“Tam phân này tất nhiên ko phải dựa theo trụ trạch.” Gia Cát Kiến phảng phất nhìn thấu tâm tư Dương hạo, “mà căn cứ theo sự phân bố xuân được, trong thành có ba khu vực tiêu hao lượng xuân được lớn nhất.”

“Là ba nơi nào?” Dương hạo tinh thần phấn chấn, đây là tương lai của mình, đương nhiên phải vênh tai nghe kĩ.

“Thứ nhất là hoàng cung, Lôi Mông tinh do hoàng đế thống trị tất cả hoàng tộc đều trong cung, trung ương hoàng cung hơn mười vạn người, những người này đều ăn ko ngồi rồi, cả ngày trừ làm việc trên giường ra còn có gì tốt? Cho nên Hoàng cung là thị trường tốt nhất.”

Dương Hạo trong tâm nói phải nhưng cái việc Hoàng cung này ko liên quan đến hẳn bởi hoàng tộc làm sao mà thêm đề ý cái tiêu điểm của hẳn.

“Thứ hai là nơi ai cũng biết danh Lăng Phi Tinh thần hải.” vừa nói đến địa phương này tiểu nhân thừa của Gia Cát Kiến như hạt châu lóe lên.

Đừng nói là lão Gia Cát háo sắc ngay cả Dương Hạo nghe đến địa phương này cũng chảy nước miếng.

Lăng Phi Tinh thần hải tất nhiên ko phải là biển thật mà là một tòa ky cầu.

Trong Vũ trụ dù là tinh cầu nào cũng ko có cách né được lăng phi tinh thần hải mị hoặc như vậy, là tòa ky cầu của ngu nhạc, có mặt ở hơn một ngàn tinh hệ, mấy vạn phân hiệu. Tại Lôi Mông Tinh thì lăng phi tinh thần hải này lại là một trong tứ tinh hệ kì hạm, là tòa lầu 200 tầng, giữa lầu có đồ trường, muốn nhảy múa có nhảy múa, muốn nghe nhạc có nghe nhạc, nhưng nổi tiếng nhất là kĩ viện.

Kẻ có tâm phong nguyệt đều rõ ràng Lăng phi tinh thần hải là kĩ viện thành danh. Họ chọn mỹ nhân từ các bộ tộc trong vũ trụ tạo nên lăng phi tinh thần hải làm nơi phẩm bài, mỹ nhân ở đây tùy tiện chọn một người cũng là quan quân đại tài, từ vóc người hình dáng đều là chọn một ngàn được một, làm người khác điên đảo là kĩ thuật họ đều cao siêu, công phu trên giường tuyệt hảo ko chỉ làm khách thoải mái mà còn làm cho họ thỏa mãn trong lòng.

Lôi mông lẳng phi tinh thần hải có thể nói là một kỹ viện siêu cấp, có vạn kỹ nữ nhưng vẫn chưa thỏa mãn nỗi bộn hao sắc của tinh hệ, một kỹ viện siêu cấp một ngày tiêu hao bao nhiêu xuân dược tất nhiên là thiên văn số rồi.

Dương Hạo cũng biết, hẳn vô đầu ảo não tức mình sao ngày xưa ko nghĩ ra những nơi tiêu phí xuân dược nhiều vậy.

“lăng Phi tinh thần hải hẳn là bây giờ đã có người chuyên chức cung cấp rồi.” Dương Hạo chần chờ hỏi, siêu cấp kỹ viện kia mở nhiều năm vậy thì làm sao còn là thị trường trắng được.

“Tất nhiên” Gia Cát Kiến chính là cao thủ phong nguyệt trường “Ta ở lăng phi tinh thần hải nhiều đêm, dùng toàn là xuân dược do Thiên vận tính cung cấp, hai nơi này đã hợp tác, người khác khó nhúng tay vào.”

Cửa hi vọng vừa mở lại đóng ngay, Gia Cát Kiến dù có khởi đầu đáng kinh ngạc nhưng cũng vô dụng, dù thị trường tốt mà mình ko vào được, vậy có tác dụng gì.

Gia Cát Kiến thấy Dương Hạo mồ hôi đầy đầu trong lòng đã sớm biết: “Ta còn muốn nói là chỗ cuối trong ba phần thiên hạ, chỉ có nơi này tiểu huynh đệ người phải chú ý, xuân dược của người phải là từ đây mà phát triển”

“Còn chỗ khác sao?” Dương Hạo trong đầu sương mù nổi lên, trong thành lý còn chỗ nào ngoài hoàng cung và kỹ viện tiêu hao nhiều xuân dược nữa chứ.

“Địa phương này người khác ko thể nghĩ đến, dù có bọn hắn cũng ko thể biết, cho dù là có người biết, sợ rằng ta cũng không nghĩ ra.” Gia Cát Kiến thần bí cười hề hề “Là Phổ độ nhai khu.”

“Phổ Độ nhai khu” Dương Hạo ngạc nhiên, ko chỉ Dương Hạo ngay cả Hồn Nguyên Tử trong bụng hắn cũng phát ngốc.

Tại lôi Mông tinh trong thành chia làm vô số nhai khu, là nơi dân chúng ở, có mấy ngàn vạn dân trong một nhai khu.

Một câu khái quát “phổ độ nhai khu” này chính là nơi tiểu thị dân tập trung, nhưng dù ai ở cũng chỉ là bình dân, họ tiêu thụ xuân dược sẽ ko hơn các phân khu khác bao nhiêu, sao có thể là một phần ba của thiên hạ?

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 32: Bán Dạ Sự Phát - Chuyện Xảy Ra Lúc Nửa Đêm

Gia Cát Kiến đương nhiên đã biết trước thế nào Dương Hạo cũng nghi ngờ, nên trả lời: “đồ phộ nhai khu tuy bình thường, nhưng dân cư lại có đặc điểm rất kỳ quái.”

“Đều là thường dân thì có gì đặc biệt?”

“Gia đình trong đồ phộ nhai khu đại bộ phận là do nam nhân kiếm tiền, đàn bà lo trong nhà ko làm việc khác, là kiểu gia đình truyền thống.” Gia Cát Kiến nói ra 1 điểm.

Dương Hạo nhú mày, nơi này quả là địa phương đặc thù, tới giờ, mọi công tác đa số đều là cơ khí hóa, việc đàn ông đàn bà làm thì có gì khác nhau đâu, đại bộ phận đàn bà cũng ko dễ gì mà an phận ở nhà. Gia đình đồ phộ nhai khu cũng có thể duy trì truyền thống, chỉ có nam nhân đi “cày”, đàn bà lại ở nhà lo cho gia đình con cái, hiếm thấy, thật hiếm thấy.

“Thì sao chứ? Đàn bà ko đi làm có liên quan gì với việc dùng xuân dược ít hay nhiều?” Dương Hạo lại đưa ra thắc mắc.

“Tất nhiên là không quan hệ.” Gia Cát Kiến cười gian nói: “nhưng đối với việc truyền bá tin tức lại có quan hệ, tại sao ở đồ phộ nhai khu lại thường có người đi ra đi vào, tất nhiên là vì cái bọn đàn bà ăn ko ngồi rồi cả ngày ko có gì làm, đàn bà ngồi một chỗ chẳng phải là siêu cấp nhiều chuyện sao, đây là một công cụ truyền bá cực tốt.”

Dương Hạo gật đầu, cảnh mà mấy trăm ả nhiều chuyện tập trung một chỗ, quả thật rất là ấn tượng, “nhưng cái này có liên quan gì với xuân dược của ta?”

“Ba bà sáu cô tụ nhau tám chính là công cụ miễn phí truyền tin của chúng ta.” Gia Cát Kiến cuối cùng cũng dung từ chúng ta, “Chỉ cần đem xuân dược phổ biến vào đồ phộ nhai khu, nam nhân trong đó dùng xong có hiệu quả, lão bà của chúng tất nhiên cùng nhau ngồi lại tranh luận về vấn đề này, chẳng bao lâu sau, uy danh của xuân dược chúng ta sẽ lan khắp nhai khu hay nói hơn nữa là cả toàn thể giới bình dân, lợi dụng tính cách thích đậm mắm thêm

múi của đàn bà, xuân được của ta được họ tuyên truyền chẳng phải sẽ sớm thành danh mãn thiên hạ sao.”

“Lợi hại thật!” Dương Hạo trừng mắt nhìn lão như nhìn đại ca.” Quá là lợi hại, ta sao ko nghĩ ra được chiêu này nhỉ? Ngày xưa nghe người ta nói miệng lưỡi nhân gian là đồ tuyên truyền quảng cáo tốt nhất, chúng ta có thể lợi dụng được sự nhiều chuyện của nữ nhân đem sự tuyệt vời của xuân được mà quảng cáo.”

“Không sai.” Gia Cát Kiến nhìn Dương Hạo một cái rồi vỗ tay.

“Cái lão già này cũng thật có bản lĩnh...” Hồn Nguyên Tử cũng phải than, dù coi như Hồn Nguyên Tử là kẻ mua bán nhưng mà cũng chỉ có chút đỉnh bản lĩnh mà thôi, hôm nay bị Long Trung Đối của Gia Cát Kiến làm cho bái phục sát đất.

“nhưng...” Dương Hạo lại nghĩ vấn đề khác, “Làm sao chúng ta mới có thể chọn nam nhân của đồ phở nhai khu dùng thử xuân được, được vị của chúng ta rất khó ngửi, người thường nhìn cũng ko dám nhìn một cái.”

“Việc này...” Gia Cát Kiến khẽ ho khan nhếch nhếch cái tay lên, rõ ràng là bắt đầu muốn kiếm chác.

Dương Hạo mở ta hai con mắt nhìn và chờ mong hấn dạy bảo, như thế nửa ngày, Gia Cát Kiến nửa điểm phản ứng cũng ko có.

“Đồ đệ ngốc, lão già này cũng muốn kiếm chác đó, còn không mau nói mấy câu tốt tốt chút đi.” Hồn Nguyên Tử cũng ko hổ là sư phụ, liếc một cái là nhìn ra dụng ý của Gia Cát Kiến.

Dương Hạo lúc này mới hiểu, miệng mở nụ cười.” Gia Cát tiên sinh, ta muốn ngài làm tổng cố vấn cho ta, hi vọng ngài chịu chút ủy khuất mà chấp nhận.”

“Tổng cố vấn à.....” Gia Cát Kiến nở hoa trong bụng nhưng ngoài miệng lại làm ra vẻ suy nghĩ, hai ngón tay nhẹ nhàng động, làm ra bộ dáng khó nghĩ.

Dương Hạo có chút miễn cưỡng nói:”Sinh ý tiểu điểm còn chưa có, nên về chuyện tiền nong.....”

“tiền không phải chuyện trọng yếu” Gia Cát Kiến nhanh chóng bày tỏ ý định, đôi mắt tam giác tham lam nhìn đồng xuân được trên các quầy hàng.

Dương Hạo tất nhiên cũng là kẻ thông minh, tinh trí nói:”Gia Cát tiên sinh yên tâm, làm tổng cố vấn,ngài tùy thời đều có thể lấy xuân được miễn phí, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, có lợi tất nhiên cùng nhau hưởng.”

“Ha ha ha, lão hủ cũng hưởng ko được mấy năm đâu.” Gia Cát Kiến quả nhiên là vừa ý vô cùng, lão già dịch này thật tình cũng là đại sắc quỷ, chắc là mỗi đêm đều bắt nháo trên giường cùng nữ nhân, bây giờ miễn phí xài thuốc tất nhiên là hấn khoái trá cực kì!

“vậy xuân được của ta tiến vào đồ phở nhai khu thế nào?” Dương Hạo nắm bắt thời gian hỏi.

Gia Cát Kiến được hỏi lòng thì cũng ko có chơi bài giấu điểm”Thời khắc khác thường thì phải dùng thủ đoạn khác thường, lão hủ có 1 chiêu mà người ko cần hao tiền vẫn có thể làm cho xuân được của người được cả phở đồ nhai khu biết trong thời gian ngắn.”

Dương Hạo mừng rỡ nói:”hết thầy đều nghe Gia Cát tiên sinh.”

“Người lại đây...” Gia Cát Kiến vươn ngón tay gầy, kéo lỗ tay sát miệng rồi nói.

Sau khi nghe xong lại thấy sắc mặt Dương Hạo càng lúc càng khó nhìn, cơ hồ như màu tro, vô cùng bất đắc dĩ, Dương Hạo mới gật đầu đồng ý.

Gia Cát Kiến quả thật là rất độc ác ...

Lôi môn tinh dù là một tinh cầu nông nghiệp, nhưng cũng là tinh cầu khá là phồn hoa, ngoại trừ hoàng cung, các nhai khu khác cũng có khoảng nhà cao tầng khoảng 100 tầng.

Nhưng mà ở đồ phở nhai khu thì cao lắm cũng chỉ có mười tầng, có thể nói tính nhĩ là bản dân trong thành ko có tiền mua nổi nhà tốt đánh cổ mà chen chúc sống bên trong cho qua ngày.

Đêm khuya, ánh trăng dù ko sáng lắm nhưng vẫn có thể thấy rõ toàn thân Dương Hạo là 1 bộ y phục dạ hành màu đen, tay chân cũng bị đen đang bám trên một cửa sổ.

“Nghĩ cái gì vậy, còn ko mau vô” Hồn Nguyên Tử nhin hết nổi bắt đầu thúc dục.

“Kháo! Ta có cảm giác không ổn.” Dương Hạo cứ ngồi do dự trước hiên nhà người ta.

“Có gì khác đâu lần trước chẳng phải là người như thế này mà chiếm Ngã Ti sao?” Hồn Nguyên Tử thật sự là ko để lại cho người ta chút mặt mũi nào, “đồ đệ ngoan, khả năng trèo tường của người ngày càng cao đó.”

“Không giống đâu.” Dương Hạo buồn rầu nắm đầu nói:”bây giờ ta là xâm nhập gia cư bất hợp pháp, sẽ bị bắt đó.”

“sợ cái rắm á, người mà vừa chạy vừa bay, ai bắt được người chứ.” Hồn Nguyên Tử bình tĩnh, “Người nên nhớ người là đại đệ tử của xuân được tu tiên pháp, còn sợ người thường ăn gì?”

“lão Gia Cát Kiến kia sau này sẽ chết ko có đất chôn, hết lần này tới lần khác lại cứ bắt ta làm thế này, chẳng phải muốn ta bị giam vào ngục sao?”
Dương Hạo thực là tức thờ ko ra hơi.

Buổi sáng này, cách của Gia Cát Kiến chính là kêu Dương Hạo nửa đêm lên vào nhà của người trong đồ phở nhai khu dùng cường lực ép nam nhân trong nhà ăn xuân dược của hắn.

Căn cứ Gia Cát Kiến nói chỉ cần cho nam nhân ăn 1 lần cho đàn bà hiểu tác dụng thì họ sẽ tự đến cửa mà mua xuân dược của hắn.

Lão nói thì rất nhẹ nhàng nhưng đề cho Dương Hạo vấn đề lớn, hắn vốn là 1 học sinh đọc sách bị vận mệnh xoay vần biến thành lão bản của xuân dược điểm, còn muốn hắn giống trộm, đem thuốc ép người ta uống, quả thật khác nào bắt hắn phạm tội.

“Dù sao cũng sẽ lấy tiền người ta, vậy sao không cướp trực tiếp đi, lấy tiền vậy phải nhanh hơn ko?” Dương Hạo vẫn là ko có cách nào có dũng khí mà làm.

“đương nhiên là ko giống” Hồn Nguyên Tử nhanh chóng khuyến khích:“Người bây giờ đang là khuyến mãi giới thiệu đan dược. Đừng coi mình là giặc mà hãy tự xem mình là người tiếp thị cho người ta biết đan dược tốt cỡ nào.”

“Có tiếp thị nào mà nửa đêm đi khuyến mãi ko hả?” Dương Hạo hết sức tức giận.

“Đồ đệ ngoan” Hồn Nguyên Tử ko hồ là tông chủ trong chuyện xảo quyết, cả ân cả uy đều tiến hành:“người lẽ nào ko muốn trở về trường sao? Còn có hai tiểu tình nhân đang đợi người, người còn ko mau kiểm năm ngàn vạn, ko mau kiểm...”

“Rời rồi.” Dương Hạo phiền lại càng phiền “Khỏi dụ dỗ nữa,ta vào là xong chứ gì”.

Tên Dương Hạo này dù khi làm việc có chút do dự nhưng một khi đã quyết tâm,lại có chút phong cách lãng lẹ như lời < nhanh nhẹn như điện chớp >.
Cùng với Hồn Nguyên Tử nói một hồi, hắn ko còn chút chần chờ, trước nhìn quanh bốn phía,thấy phòng tối đen, chủ phòng chắc là ngủ cả, hắn dùng vật mở cửa sổ, dễ dàng đi vào.

Mặc dù bốn phía tối om,nhưng Dương Hạo có tuyệt chiêu là ‘nhảy cảm thuật’, chiêu này ban ngày ko có uy lực bao nhiêu, nhưng buổi tối lại có thể giúp Dương Hạo biết tất cả , trên giường chỉ có một người ngủ say.

Dương Hạo lần đầu làm chuyện như vậy nên hai tay có chút run run, có vẻ như thuốc muốn rót vài lần, ruốt cuộc đã đem từng mảnh xuân dược cho người đang ngủ ăn hết.

Đêm khuya canh ba, tính cảnh giác của mọi người giảm, một chút cũng ko để ý mùi hôi trong miệng sau khi ăn.

Dương Hạo đại công cáo thành, lẽ ra phải vọt lẹ nhưng lúc này Hồn Nguyên Tử lại hô to:“Khoan người còn chưa có làm xong chuyện”.

Lúc khẩn trương vậy mà Hồn Nguyên Tử lại gọi to mém chút là hù chết Dương Hạo:“Còn gì nữa, ta cho hắn ăn rồi.”

“Hồn đàn! Người cho ăn thì có gì tác dụng, hắn đang ngủ, có cho ăn 10 khóa xuân dược cũng như ko, người phải gọi hắn tỉnh lại vậy mới có tác dụng.”
Hồn Nguyên Tử thật là hận lắm, hận ko thể tự mình làm việc.

“Còn muốn đánh thức?” Hành động như thế này Dương Hạo đã cảm giác mình giống như là một tên trộm lắm rồi, nếu đánh thức người ta dậy chẳng khác nào để người ta bắt mình.

“Người cái loại thể nghiệm này cũng ko biết, thật ngốc mà?” Hồn Nguyên Tử dạy:“Sau khi kêu cứ người dùng thuật phi hành bay ra cửa sổ, ai bắt được người chứ. Mau làm đi.”

Dương Hạo suy tính nếu ko làm như Hồn Nguyên Tử nói thì đúng là khác gì công dã tràng, mạo hiểm thêm lần nữa vậy.

Dương Hạo đành cắn răng dậm chân, đánh bạo đi lại, ngắt mặt người kia:“tỉnh đi ,tỉnh lại làm tình nào.”

Dương Hạo ko biết nói gì, đành nói nhăng nói cuội, hắn nhéo đến khi người kia tỉnh, lúc đó dược lực cũng phát tác, người đó hé môi rên nhẹ.

Lúc này Dương Hạo lẽ ra đi là xong nhưng thanh âm rên rỉ làm Dương Hạo sửng người, cả bước cũng ko thể.

“Nữ ...là đàn bà.” Dương Hạo ngần ngừ nửa ngày cuối cùng cũng hiểu.

“Cái gì? Sao lại là nữ?” Hồn Nguyên Tử cũng bị dọa khiếp:“Gia Cát Kiến ko phải bảo người cho nam nhân ăn sao, sao bây giờ là nữ?”

“Tối như mồm chó thế này,làm sao biết nam hay nữ.” Dương Hạo thật sự ai oán,vận khí sao mà xấu thế này, lại vào nhà của một quả phụ có tang, lúc này người kia toàn thân đỏ mỏ hôi đầm đìa, đã thực sự động tình rồi, đứng dậy ko chỉ ko nháo loạn mà còn nắm lấy tay Dương Hạo, như muốn lấy Dương Hạo làm người phát tiết.

“Sur môn bất hạnh!” Hồn Nguyên Tử tuyệt vọng thở dài “Người sao lại thành bộ dáng này, hãy xác định uy danh của nam nhân.”

“Làm nữa sao?” Dương Hạo tức giận đến nỗi không thở được nói: “Ta có làm gì đi chẳng nữa cũng ko làm thái hoa tặc, làm cái gì chứ.”

“Ko ‘làm’? ko ‘làm’ thì sao có kết quả tốt được?” Hồn Nguyên tử vô cùng thất vọng với Dương Hạo, nói ra mấy câu trào phúng: “Ngươi xem tiểu quả phụ này ăn xuân dược xong thì đang thèm khát muốn chết, chỉ cần có nam nhân là được.”

“Còn ko mau chạy”. Dương Hạo phát hiện có cái gì ko đúng, thiếu quả phụ sau khi ăn xuân dược vận vẹo và rên rỉ càng lúc càng lớn, càng hướng về Dương Hạo tỏ ý tứ ko tốt.

“Bây giờ mà chạy, chắc thành hại chết người!” Hồn Nguyên Tử âm dương quái khí nói: “ngươi chắc biết sự lợi hại của xuân dược, nàng bây giờ mà ko phát tiết, sợ có hại cho thân thể, đây là nghiệt do ngươi tạo ra, hãy tự mình cứu đi.”

“Cứu thế nào?” Dương Hạo vừa hỏi xong liền tỉnh ngộ, “Ta ko làm, ko thì ta như hái hoa đạo tặc rồi.”

“Sợ gì chứ hả, là cứu người mà với lại ngươi tốc chiến tốc thắng, ngày mai quả phụ này tỉnh lại sẽ tưởng là một hồi xuân mộng thôi.” Hồn Nguyên Tử thấp giọng, “hơn nữa nghe thanh âm tất nhiên là còn trẻ, vóc người chắc cũng ko tệ.”

“Muốn làm lão làm đi.” Dương Hạo dù có chết cũng ko muốn, chỉ là à kia cứ bám riết hấn xô một cái cả người đều nằm dài trên đất.

Dương Hạo nhìn người đàn bà trên đất vận vẹo như rắn, thật ko đành lòng, ko còn cách nào là quay lại bế nàng về giường, chính là lúc này, nàng ôm Dương Hạo cũng biểu hiện sức lực kinh người, nghiêng người nâng đề lên Dương Hạo.

Tiểu quả phụ như là dã thú xông vào “cắn nuốt” Dương Hạo ...

Đợi khi mà Dương Hạo thoát khỏi ma trảo thì đã là một giờ. Dương Hạo toàn thân suy yếu đứng ở lầu phòng của đồ phộ nhai khu, trước mắt hấn thể giới này thật là âm u.

Nói tới cùng mình cũng chỉ là một tay tiếp thị thôi mà sao lại bị đàn bà “chà đạp” như vậy, chỉ có một giờ mà Dương Hạo bị đến mấy lần, thật là thảm mà.

Càng khiến cho Dương Hạo phẫn nộ là Hồn Nguyên Tử lại cư nhiên mà đùa giỡn, “Đồ đệ ngươi thật điểm phúc tùy tiện vào một phòng là có thể cùng nữ nhân hoan hảo.”

“Cái này cũng có thể coi là tình một đêm.” Dương Hạo hiểu ra thế giới thật là bi thảm “Nếu sau này còn chuyện như thế, ta thà làm thái giám, còn có thể ít thảm hơn.”

“Có đàn bà thật là khô, cứ như sư phụ độc lai độc vãn, muốn làm gì thì làm thế mới thật là thoải mái.” Hồn Nguyên Tử nói nhiều thế rồi còn ở trong bụng bay qua bay lại, tựa như rất có ý tứ cao siêu.

Dương Hạo bây giờ cơ bản là không lý đến hấn, chỉ muốn đi ra khỏi nhai khu.

“Uy ngươi đi đâu?” Hồn Nguyên Tử phát hiện liền hỏi.

“Về nhà.” Dương Hạo hặn hặn nói.

“Còn sớm mà, bây giờ về nhà sao?” Hồn Nguyên Tử cảm giác có cái gì đó không đúng, liền nhắc nhở: “Chuyện cần làm còn chưa có làm, như thế nào mà trở về nhà được.”

“Chuyện gì nên làm chứ hả?” Dương Hạo bây giờ chỉ còn lại chữ loạn trong đầu mà thôi.

“Khuyến mãi xuân dược của chúng ta.” Hồn Nguyên Tử không dám tin là Dương Hạo lại quên chuyện như vậy: “ngươi đến đây làm cái gì hả?”

“Bán xuân dược” Dương Hạo nói như hét thanh âm như sấm “lão gia hòa, ngày hôm nay ta bị người ta cưỡng hiếp, tinh thần đã chán nản lắm rồi, lão còn kêu ta đi bán xuân dược cho người ta sao?”

“Cưỡng hiếp không hay sao, ngươi chẳng phải đã từng bị cưỡng hiếp rồi hoài đó sao” Hồn Nguyên Tử hi hi cười đều giả: “Hai người nữ bằng hữu của ngươi chẳng phải là thường xuyên đề ngươi mà hiếp đó sao, ngươi cũng mừng như điên đó thôi.”

“Không giống, họ là bồ ta.” Nỗi hận trong lòng Dương Hạo cũng giảm một tí.

“Có gì sai khác lắm đâu, ai biết được sau này cái tiểu quả phụ kia không chừng cũng là nữ bằng hữu của ngươi.” Hồn Nguyên Tử đã ở cùng x13 khá là lâu tất nhiên cũng có thêm chút triết lý: “nhân sinh a,..không thể nào đoán trước được đâu.”

Dương Hạo ngẫm lại quả nhiên là có chút ý tứ, cuộc sống của hấn gần đây quả thật là không chảy theo dòng, chuyện nên xảy ra hay không nên xảy ra tất cả đều diễn ra cả, vậy tao ngộ sau này, đương nhiên làm sao mà đoán trước được.

“Cho nên...” công phu dụ dỗ trẻ em của Hồn Nguyên Tử quả nhiên là cao thủ: “Ngươi trước tiên hãy làm tốt chuyện bây giờ, không chỉ là giúp mình mà còn giúp người đó.”

Dương Hạo giờ hai tay đầu hàng, hấn hoàn toàn bị Hồn Nguyên Tử đánh bại, dường như chỉ cần lão nói dóc mấy câu cũng có thể hấn buông bỏ tất cả.

“Được rồi, ta đi là được.” Dương Hạo cũng hiểu nếu mà xuân dược bán không được thì đừng nói chỉ năm ngàn vạn mà ngay cả cuộc sống của mình hẳn cũng không thể đảm bảo.” Lần này ta phải coi cho kĩ, phải là nam nhân ta mới cho hắn ăn.”

Dương Hạo quả nhiên là nói được làm được, hắn vào một hộ gia đình, không nói năng gì lặng lẽ tới bên giường quan sát, quả là có hai người ngủ, xem ra không phải là gia đình quả phụ, sau đó Dương Hạo sờ thử, một người quả là nam nhân.

Sau vài lần xác nhận như vậy, Dương Hạo mới dám đem xuân dược nhét vào mồm tên nam nhân, đợi thời gian cho dược lực phát tác, Dương Hạo không đánh thức họ mà dùng vật thuật mở đèn lên.

Ý nghĩ của Dương Hạo là khi mà ngủ tự nhiên đèn sáng bất chợt, hai người kia chắc chắn sẽ tỉnh, mà khi tỉnh cũng không hỏi đầu mà quan sát kĩ, tất nhiên Dương Hạo sẽ có cơ hội mà hát bài tàu mã.

Kế hoạch này rất tốt, nghe thật là tuyệt, thật hoàn mỹ.

Nhưng chỉ là nghe hoàn mỹ mà thôi.

Sau khi Dương Hạo mở đèn thay vì theo kế hoạch bay ra khỏi phòng qua cửa sổ thì hắn lại đứng ngây ngốc ra đó, bất động.

“Đứng làm gì vậy, đi mau.” Hồn Nguyên Tử cũng có chút không nhịn nổi.

Nam... nam nhân” Dương Hạo lắp ba lắp bắp.

“Nhảm nhí, ai không biết là nam nhân, nguoi sờ rồi mà.” Hồn Nguyên Tử vì chưa nhìn nên không rõ.

“Hai... hai nam nhân.” gương mặt Dương Hạo sắp bể nát rồi.

“Hai tên nam nhân” Hồn Nguyên Tử bây giờ mới tỉnh ngộ, hắn lập tức nhìn lại, chỉ thấy có hai tên nam nhân mặc đồ ngủ trên người, trong đó một tên trúng xuân dược mặt đỏ hoét.

“Nguoi chọn nhà rất là hay...” Hồn Nguyên Tử bắt đầu “Cứ nhiên có thể thấy hai tên nam nhân cực phẩm ngủ bên nhau, sao chứ hả, lần này coi muốn hi sinh vì đại nghĩa không nữa không?”

“Ta” Dương Hạo phản ứng một cách siêu nhanh, thừa cơ hai tên kia chưa tỉnh vọt mất tích không thấy bóng.” Ta làm quái gì phải hi sinh, ta đối với nam nhân chút xíu cũng chẳng có hứng thú.”

“Chỉ còn lại hai người họ, làm sao giờ?” Hồn Nguyên Tử lo cho hai kẻ trên giường.

“Nói cho cùng có thể họ là đồng tính luyến ái nên chẳng sao cả.” Dương Hạo nhanh chóng vì mình mà lấy cớ: “Có thể chúng ta may mắn kì ngộ đó mà, hé hé hé.”

“Hạ lưu” Hồn Nguyên Tử vì đồ đệ mình nói nhảm mà mắng.

Nhưng Dương Hạo giờ đã thấy qua mọi chuyện cho dù là bất cứ chuyện vớ vẩn khôn kiếp nào cũng gặp cho nên có sợ gì nữa. Nên không cần Hồn Nguyên Tử khuyên mà nhanh chóng chọn một căn hộ khác hoàn thành mục tiêu cao cả?

Liên tục năm ngày Dương Hạo không ngủ mà ban đêm còn đi phá hoại nữa. Hắn sáng thì luyện đan, tối thì nhu hiệp đạo mang xuân dược cho người ta dùng, chỉ mấy ngày mà danh tiếng của hắc y ma đạo đã truyền khắp phổ độ nhai khu.

Bất quá cũng có thành quả, trải qua nhiều ngày cố gắng phấn đấu, giá trị của xuân dược cũng được công nhận, cả phổ độ nhai khu đã được tuyên truyền, thậm chí có người ban đêm mở cửa sổ để có thể ăn xuân dược miễn phí từ hắc y nhân thần bí.

Nhưng năm ngày sau, theo như lời Gia cát kiến, Dương Hạo thay đổi phương pháp, hắn không cho người ta uống xuân dược loạn mà tại nhà mình dán bảng quảng cáo xuân dược.

Chuyện xảy ra tiếp theo tất nhiên là Dương Hạo mơ tưởng mà cầu khẩn nhưng hắn lại không ngờ nó lại diễn cuồng như vậy.

Hai ngày sau khi quảng cáo ở đô phổ nhai khu có lời đồn là thần dược đang được phân phát miễn phí, nhiều “khổ chủ” kể lại hiệu quả của thần dược đã làm nó huyền bí lại càng huyền bí, biến nó thành hảo dược thiên địa quý thần đều phải kính trọng.

Với việc Dương Hạo bắt đầu quảng cáo đan dược lại thêm chuyện thần bí khiến người người phải nghi ngờ, chỉ có cách dùng thử mới biết thực hư như thế nào mà thôi.

Nhưng có cái không khí thần bí lại làm cho xuân dược của Dương Hạo danh khí lại càng sang chói, uy danh Bắt đầu từ phổ độ phân khu phát triển ra tất cả phân khu khác. Tại Lôi mông tinh, tính dục của nam nhân đã đại giảm nhưng không phải ai cũng có thể mua xuân dược hóa học của Thiên vạn tính, hôm nay nghe thấy có chuyện vừa tiện nghi vừa hiệu quả, thần dược như vậy tất nhiên là phải dùng.

Chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, thần dược của Dương Hạo dường như đã làm mưa làm gió, tựa hồ tất cả mọi người đều bàn đến chuyện mới này, cả mấy

người ngày đầu bị Dương Hạo cho uống thuốc lên cũng đến và hiện thân mà thuyết pháp, trong đó làm cho người ta chú ý nhất là đôi đồng tính, họ ban đầu chỉ là đồng học, nhưng vì thần dược nên tình dục khó kiềm, trực tiếp hóa thành đồng tính luyện ái, đây là thần hiệu của thần dược.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 33: Đồng Hành Tương Khinh

Trong sự tuyên truyền miễn phí như nước lũ trào dâng, cửa hàng xuân dược của Dương Hạo như bị phá tan nát, ngày nào cũng có hàng ngàn hàng vạn người tới mua xuân dược của hắn.

Việc làm cho Dương Hạo đau đầu nhất bây giờ là cung không đủ cầu. Dù hắn cố gắng hết sức, đã dùng đến 10 cái đan lò cùng 10 ngón tay của Dương Hạo không ngừng phóng xuất chân khí luyện đan nhưng mỗi ngày cũng chỉ làm ra khoảng trên dưới 1000 viên, hoàn toàn không đủ cung cấp cho thị trường.

Để có thể mua được đan dược của Dương Hạo mà dân chúng như nổi điên, rất đông người đã xếp hàng từ nửa đêm mà đợi, có người vì giành chỗ mà đánh nhau dữ dội. Giá của đan dược đã tăng đến 200 tệ 1 viên cũng gần bằng giá của Thiên vạn tính.

Giờ đây sinh ý của thiên vạn tính cũng rơi xuống ngàn trượng, mặc dù họ còn không chế thị trường Lăng phi tinh thần hải nhưng trong tầng lớp bình dân thì đã không còn đứng đất nữa, đại bộ phận đều tin rằng thần dược của Dương Hạo mới chữa được cho mình.

Một ngày kia, Dương Hạo đang chuẩn bị mở cửa ra bán hàng. Theo kinh nghiệm hàng ngày sau khi mở cửa không bao lâu ngàn viên xuân dược vừa thức đêm hôm qua làm ra liền sẽ bị mua sạch.

“Tiểu huynh đệ, ngươi có muốn mở rộng kinh doanh không?” Bởi vì sinh ý quá tốt nên Gia Cát Kiến đã ở lại trong dược điểm hỗ trợ, tất nhiên sau khi thuốc ra lò lão đã lấy mấy viên tốt nhất, coi như tiền công.

Dương Hạo nhìn dòng người ngoài cửa bắt đầu khởi động nói: “Vài ngày nữa ta bắt đầu tuyển người, có điều luyện đan cần người có nguyên lực thao tác, ta tìm cao thủ biết nguyên lực thuật ở đâu ra?”

“Vây cũng khó quá?” Gia Cát Kiến nhíu mày, nguyên lực thuật là học vấn cơ sở trong quân đội của đế quốc hay trong học viện mới dạy, thường dân sao có cửa tiếp cận, mà học sinh của học viện đều đầu quân chứ có ai thêm tới làm công ở cái tiểu dược điểm này.

“Trước tiên qua được mấy hôm nữa đã rồi hãy nói tiếp ha.” Dương Hạo chán nản lắc đầu, người ngoài cửa càng lúc càng đông thoát nhìn hình như có thêm khá nhiều người mới.

Nhưng khi hắn mở cửa thì làn sóng người mãnh liệt hàng ngày tựa như bị cuồng phong xua tan, còn có không ít người đang xếp hàng bị người ta đẩy đi ra ngoài.

“Có kẻ đến gây rối kia.” Hồn nguyên tử lại dương dương nói.

Dương Hạo cũng đã thấy có tám đại hán tạo thành hình vòng tròn, đang oai phong lẫm liệt hướng về phía dược điểm, hiện chỉ còn cách 10 bước.

Người mua thuốc tuy có hơi điên cuồng nhưng cũng có mắt nhìn người lắm, nhìn thấy vậy đã sớm biết có người đến tầm cừu, nhìn qua nhìn lại một chút tất cả đều chạy mất dép, khiến dược điểm vốn ồn ào nay lại thanh tịnh lạ lùng.

Dương Hạo thấy những kẻ đang đến chẳng có thiện ý gì, miệng hấp một luồng lạnh khí, hai tay nắm thành quyền, dứt khoát bước ra mở cửa, dược điểm này phát triển không phải là dễ, nếu chỉ vì vài tên đến gây sự mà bị phá hủy thì thật không đáng.

Lúc Dương Hạo bước ra khỏi tiệm thì cũng là lúc bọn người kia đi tới, từ trong vòng tròn do mấy tên đại hán tạo thành có một người ung dung đi ra, tuổi tác không lớn, mặc một bộ âu phục cổ điển.

“Là người?” Dương Hạo tất nhiên nhận ra người mặc âu phục kia chính là gã hành thương mà hắn từng thấy lúc ở nhà Ngã Ti lần trước cũng là người mang xuân dược tới Lôi Mông tinh, ông chủ của Thiên vạn tính dược điểm.

“Ngươi biết ta sao?” Gã hành thương kia vốn muốn ra uy cho Dương Hạo bị bề mặt, ai ngờ lại bị người ta nhận ra, phản ứng hết sức là kinh ngạc.

“Không biết, không biết!” Dương Hạo cuống quýt chối bay, vạn nhất người ta biết mình nghe lén thì đúng là mua họa vào thân a.

“Vậy ngươi biết ta.” Gã hành thương cười lạnh “Ta là Lý Ba, ông chủ của tiệm Thiên vạn tính”

“Ồ ồ” Dương Hạo ngây ngốc gật đầu.

“Ngươi phải làm ra bộ dáng giang hồ thứ thiệt, vậy ngươi ta mới sợ chứ.” Hồn nguyên tử bắt đầu xúi bẩy

Dương Hạo không để ý đến lão mà vẫn giữ ý định hợp tác trong lời nói “Lý tiên sinh tìm ta có việc gì”.

“Ta gần đây có nghe nói, tại lý diện thành có 1 loại kỳ dược, thì ra là tên khốn ngươi làm trò quỷ” Lý ba không hề là hành thương, trong lòng cực kỳ phần nộ thế mà ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, làm cho người ta không thể nào nhìn ra ý đồ chân chính.”

Trong Ngân hà đế quốc hành thương là 1 thế lực cường đại, hành thương chính là thương nhân, họ sở hữu đa số thương thuyền thì mới chính thức là hành thương, tại các tỉnh hệ lại không ngừng phát triển cho nên quy mô ngày càng khổng lồ

Khi mà đế quốc còn đa tỉnh hệ chưa thống nhất hoàn toàn, hành thương do đế quốc điều khiển, đi đến các tỉnh hệ đối địch, vừa làm ăn vừa làm tình báo kỹ thuật. Hành thương vì sự thống nhất của đế quốc đóng góp rất nhiều, vì thế hành thương công hội có thế lực rất lớn kể cả quý tộc của đế quốc cũng không dám đụng chạm.

Lý Ba trước mặt Dương Hạo là đời giáo giáo giả, hằn gán trên người những chiến lược mới của công hội. Thiên vạn tính cũng có giá trị chính trị lớn vô cùng chứ không đơn giản chỉ là thương mại.

Nhưng àm Dương Hạo làm sao biết thế lực của Lý ba trải đến trung ương đế quốc, thấy Lý Ba về mặt bình thường mà hỏi hần cũng điềm nhiên trả lời : “Không sai, thần dược mà họ nói chính là do ta bán ở đây”

Lý Ba sửa sửa kính : “Ta muốn mua.”

“Mua thuốc” Dương Hạo kinh hãi, đối phương dù sao cũng là lão bản của Thiên vạn tính sao lại chạy đến chỗ đối thủ cạnh tranh mua thuốc.

“Bán hay không? Mau nói giá” Lý Ba thấy Dương Hạo cùng lắm chỉ là tên vô danh tiểu tốt mà thôi có chút nhịn không được nên nói nhanh.

“50 đế quốc tệ 1 viên mỗi người mua tối đa hai viên.” Dương Hạo giơ tay ra : “Trả tiền đi.”

Cả người Lý Ba đột nhiên phát ra hàn khí, khôe miệng khẽ nhếch : “Ta không mua thuốc.”

“Vậy ngươi mua cái gì?” Dương Hạo bị khí thế của Lý Ba hấp dẫn “Nói đi, ta còn muốn làm ăn, đừng làm loạn được không?”

“Ta không mua thuốc mà muốn mua tiệm của ngươi.” Lý Ba nói : “Ra giá đi 10 vạn 20 vạn hay 50 vạn??”

Dương Hạo lại càng hoảng sợ, tên này không phải tiểu nhân vật a, vừa mở miệng là muốn nuốt xuân dược điểm của hần, Lý Ba tất nhiên tính toán không sai, giờ chỉ có Dương Hạo mới cạnh tranh được với Thiên vạn tính chỉ cần tiêu diệt hần là có thể lũng đoạn thị trường xuân dược tại Lôi Mông tỉnh rồi.

Nhưng Dương Hạo cũng không phải là đồ ngốc, dược điểm bây giờ buôn bán đang phát, một ngày lời mấy vạn, chẳng bao lâu nữa muốn phát tài to cũng không khó, việc gì phải vì chút đỉnh tiền mà cho người ta thôn tính chứ.

“Ta muốn 50 triệu” Dương Hạo dứt khoát mở miệng là ăn to nói lớn: “đưa ta 50 triệu, ta bán tiệm này cho ngươi.”

“50 triệu.” Lý Ba ha cười lạnh, hần hiểu thế này à Dương Hạo từ chối thẳng thừng hần, 50 triệu thì đừng nói a 2 dược điểm àm mấy khu phụ cận hần cũng mua được hết.

“không mua thì thôi vậy” Dương Hạo nói xong quay đầu vào dược điểm. Nhưng hần vừa chuyển thân khóe mắt lại phát hiện Lý Ba bay nhanh như chớp lên, mấy tên hộ vệ của hần cũng bao vây Dương Hạo.

Dương Hạo linh quang trong lòng chợt lóe, hần thấu hiểu hôm nay Lý Ba đến đây cũng không chỉ là muốn mua dược điểm mà là đến xem hần có bao nhiêu bản lĩnh, bằng không cũng không mang nhiều hộ vệ như vậy.

Ma mấy tên bảo tiêu này cũng không phải tầm thường, dựa vào bước chân và thân thủ mà đoán có lẽ bọn họ cũng huấn luyện qua trụ cột thuật, khi bọn họ đã bao vây Dương Hạo thì ben người hiện ra những cây tiểu đao kì quái.

Đao này cỡ bàn tay, đao hình trắng khuyết, chắc chắn do hợp kim tạo nên, dưới ánh mặt trời ngân quang lấp lóe. Mỗi bảo tiêu đều dung ngự vật thuật thao túng hai thanh đao, trong phút chốc Dương Hạo đã đối mặt với 16 thanh đao giết người.

“Nghe nói ngươi từng giết 1 con hắc ma thú” Lý Ba hần là đã điều tra Dương Hạo toàn diện “Những bảo tiêu của ta có chút danh khí, nghe nói dưới vãn đao của họ, đừng nói là hắc ma thú dù là kiếm sĩ của kiếm đạo đoàn cũng khó mà thoát chết”.

Lý Ba khi mà nói lời này sắc mặt thập phần tự tin, cứ như là Dương Hạo lập tức sẽ mất mạng.

Dương Hạo quả thật có hơi phát lạnh với số đao này, chúng chẳng những nhiều mà còn hết sức khéo léo. dưới sự khống chế của 8 người, mấy thanh đao so với chuột cống chạy qua chạy lại còn linh hoạt hơn, chúng như tùy thời đều có thể đâm cho Dương Hạo mấy nhát.

Lý ba vừa rồi nói đã giấu đi một chút, 8 người này đâu chỉ có chút danh khí, ở đế quốc, đối với kiếm sĩ và vũ đấu sĩ có loại phương pháp đánh giá, từ nhất tới thập bậc chiến đấu, tất nhiên có phương pháp chiến đấu đặc thù khác nhau.

Như Dương Hạo và đồng học chỉ mới nhập môn, các loại thuật trụ cột nhiều lắm cũng chỉ học tới trung cấp, chỉ có thể là chiến đấu lực nhất cấp là cùng.

Tám người này cùng nhau một chỗ, đã luyện tập viên cổ trận pháp, khắc chế tất cả kiếm pháp, cho dù là kiếm sĩ nhất lưu có gặp họ cũng chỉ chạy dài, hôm nay Lý Ba mang họ đến là muốn 1 chiêu giết chết Dương Hạo, không cho chút cơ hội nào khác.

16 cây tiểu đao bay càng lúc càng nhanh, làm sắc mặt Dương Hạo trắng bệch, hắn biết hôm nay trận này phải đánh là không thể chạy, nên khi nói chuyện ban này đã uống rất nhiều tăng lực hoàn.

Bây giờ được lực phát huy rồi, tăng lực hoàn đã làm cho chân khí toàn thân phát ra mãnh liệt.

Mặc dù 8 tên đại hán rất tự tin, nhưng cũng thấy rất kì quái, rõ ràng vừa rồi tiểu tử này 1 chiêu cũng tiếp không nổi vậy mà chỉ qua chốc lát hóa thành toàn thân đầy áp nguyên lực, tựa như nhất lưu cao thủ.

Bất quá nhìn Dương Hạo cũng không như kẻ đại hành gia về vũ đấu có thể che giấu thực lực, cho nên tám tên kia cũng không quá chú ý, tên đầu lĩnh hét lớn, 16 thanh đao như 16 con độc xà bay về Dương Hạo đứng ở phái chính giữa.

Dương Hạo lại nhắm mắt, hai tay mở ra, cảm giác lực lượng biến hóa xung quanh toàn thân.

Khi mà loan đao sắp bay đến, Dương Hạo mới mở mắt, ngửa lên trời rống giận, nhất thời có vài đao quang mang từ bên trong bay ra, tốc độ này còn nhanh hơn loan đao, phát sau mà đến trước.

Bên người Dương Hạo hiện ra ngũ thái quang mang, giống như hỏa diễm bạo phát, chỉ một phút chốc mà bên cạnh hắn hỏa lửa bắn tung tóe.

Hỏa hoa này lập tức phát nhanh.

8 người kia lại cả kinh họ chỉ 1 chút khinh ý tưởng 1 kích là có thể đưa Dương Hạo vào chỗ chết, ai ngờ Dương Hạo có ngự vật thuật cao như vậy có thể triệu hồi 5 bảo kiếm, bảo kiếm này dù rất ngắn nhỏ nhưng dập dập sinh uy, tất nhiên là có khí thế của thần binh lợi khí.

Trong đó 3 thanh bay quanh đầu Dương Hạo 2 thanh nắm trong tay tuy không huy vũ, nhưng dưới sự thần dũng của ba thanh kia, 16 thanh tiểu đao đều bị chặn bay.

Tám người ngưng thần chế ngự 16 thanh đao bay tứ tán, họ vốn là cao thủ ngự vật, thường nhân dù cho dù học tốt ngự vật thể nào cũng không thể ngự hai khóa thiên đao thần kiếm, ai ngờ Dương Hạo chỉ là 1 tên đệ tử nhỏ nhoi lại có thể dùng 5 thanh bảo kiếm, bảo kiếm vốn đã có thần lực nên mới có thể bình phân với phi đao của họ.

Nếu bình thường quyết đấu thì 8 người họ muốn nhanh chóng hạ Dương Hạo là không thể, nhưng dưới mệnh lệnh của Lý ba là muốn giết Dương Hạo ngay, cho nên họ không hề lưu thủ mà muốn tốc chiến tốc thắng.

8 người kia sao mà không hiểu ý lão bản, càng dốc lực mà điều khiển 16 thanh đao, chúng như bươm múa ong lượn, khi thì chấp chân lúc lại như chớp giật mà phủ xuống.

Dù phút chốc không thể hạ Dương Hạo nhưng có thể trong lâu dài tìm ra sơ hở của hắn.

Đấu pháp như thế làm Dương Hạo kêu khổ không ngừng nghỉ, Dương Hạo biết nếu chỉ dựa vào mình, thì chết 8 kiếp cũng không đủ, bây giờ đánh ngang tay là nhờ tăng lực hoàn, tăng lực hoàn này tuy tốt nhưng mà thời gian không thể kéo dài, bây giờ mình lại ngự 5 kiếm, tiêu hao rất nhiều chỉ sợ làm tiếp cũng không kéo dài mấy lâu nữa, được lực sẽ mau chóng tiêu hết, mình sẽ bị biến thành nhím bởi 16 thanh đao kia.

“Làm sao đây?” Dương Hạo thầm kêu khổ với Hồn nguyên tử.

Vậy mà Hồn nguyên tử không có chút nào khẩn trương. Từ tốn mà giáo huấn đệ tử: “Đồ đệ ngốc, vì sư nói với ngươi rồi ngươi bây giờ là đại đệ tử cũng bốn phái, sao không dung tuyệt kỹ bốn môn, sao lại còn ôm mớ lý luận nhảm nhảm của trường học mà không chịu buông?”

“Ta không phải đã uống thuốc sao?” Dương Hạo cảm thấy được tính giảm dần, chân khí lưu thất, hắn sau khi giết chết hắc ma thú mới thu 5 bảo kiếm, giờ dung ngự vật thuật làm thành phòng hộ nếu mà được lực mất đi vậy hắn không còn khả năng điều khiển nữa rồi.

“Thật là tầm bậy tầm bậy a?” Hồn nguyên tử không giúp mà chỉ mắng: “Ngươi cho rằng dùng thuốc là tuyệt chiêu, nói ngươi biết phục dược chẳng qua là phụ trợ mà thôi, đan đỉnh song tu phái lợi hại nhất là phương pháp tu tiên, trong đó vô số tuyệt kỹ chỉ lấy đại 1 chiêu cũng có thể đánh khắp thiên hạ.”

“Lão còn không để ta yên” Dương Hạo vài lần mém bị chém trúng, hắn sắp hết đỡ nổi lại còn bị Hồn nguyên tử làm phiền càng thêm phân tâm. “Cái gì, bản lĩnh cái rắm á, nếu lão có thì giúp ta hạ bọn họ đi.”

“He he đợi coi nhé” Hồn nguyên tử là lão giang hồ, nhìn 1 cái tất nhiên biết Dương Hạo muốn gì: “Được thôi ngươi là đệ tử ta, ta dạy cho ngươi 1 chiêu, để ngươi biết sự lợi hại của tuyệt kỹ bốn môn.”

“Dạy ta cái gì?” Dương Hạo không dám khinh thường, Hồn nguyên tử dạy cái gì cũng có tác dụng rất lớn kể cả tác dụng phụ.

“Đồ đệ ngốc, ngươi có biết chân khí khác nguyên lực ở cách xài không hả? ”Hồn nguyên tử như phát hiện ra vấn đề của Dương Hạo, dù Dương Hạo mang tiếng theo Hồn nguyên tử tu tiên nhưng lão Hồn nguyên tử này là tên thích ăn ngon mặc đẹp không thích làm nên trừ việc chỉ điểm chút xiu cách luyện đan ngoài ra không có chỉ thêm Dương Hạo cái gì.

Dương Hạo tất nhiên là không biết trước đây và bây giờ tu luyện khác chỗ nào:”Có thể nói ít lý luận ít đi thực tế nhiều lên chút được không vậy?”Dương Hạo vì chiến sự cấp bách mà nhảy dựng cả lên.

“tu tiên chân khí không thể không chế, ngươi không nên dùng cách không chế nó” Hồn nguyên tử chỉ tiếp”Để nó tự do hành tẩu”

“Tự do” Dương Hạo nghe tai như mềm ra, tất nhiên tin liền, hần ngừng ngay lực lượng của bản thân ngự vật hay nguyên lực gì đều ngừng hết.

Lúc này đang ở trên cao chính là 5 thanh kiếm, hần nói dừng tất nhiên là dừng, rốt cuộc không có tác dụng mà lại làm 16 thanh đao không có chương ngại nhắm thẳng Dương Hạo mà phóng.

Dương Hạo hết hồn chặt vật lặn trên đất mới né được 1 lần công kích.

“Nhảm quá?ta không nên tin ngươi” hần nghe Hồn nguyên tử bây giờ không chỉ mất kiếm phòng ngự mà mất cả tiên cơ bây giờ muốn dùng ngự vật thuật lại cũng không thể.

“Ngươi có cảm nhận trong người có cỗ khí ấm nóng không?”

“Ta làm sao biết” Dương Hạo né còn không kịp sao mà cảm nhận thân thể được “Lão trước không dạy sau không dạy bây giờ dạy có phải là muốn ta chết hay không, thật là quá đáng”

“Cái này kêu là nguy cơ mới dạy” Hồn nguyên tử làm ra bộ dáng lý luận lão đại:”Ngươi cảm thụ đi bằng không không ai cứu được ngươi đâu”

Cho dù Dương Hạo có tức giận nữa cũng không thể không thừa nhận Hồn nguyên tử có đạo lý, chỗ này đều là người của Lý bBa, mình không tự cứu thì chắc chắn sẽ mất mạng.

Dương Hạo cũng không tránh toàn thân tinh tâm cảm giác biến hóa trong cơ thể đột nhiên hần phát hiện khí mạch toàn thân ó hơi thở như liệt hỏa đánh lưu chuyển, khí luồng hơi này chạy tứ chi ngũ kì đều sáng khoải, mà hơi thở đó càng lúc càng nóng tựa như có sinh mệnh.

“Cảm giác không? Đó chính là do chân khí lưu hành khắp kì kinh bát mạch của ngươi, đây mới là tu tiên chân chính khi xưa người dùng nguyên lực chỉ là vận hành chân khí âm thôi, hôm nay vì sư sẽ cho ngươi biết thế nào là sức mạnh chân chính của chân khí.”

“Phát huy thế nào?” Dương Hạo vừa né tránh loan đao vừa hỏi gấp, nói cũng lạ khi mà Dương Hạo buông bỏ không chế thì toàn thân lại khinh phiêu, tùy tiện có thể lóc lên, nhảy cao dễ dàng.

Thoạt nhìn tất cả phương pháp sách vở ngày xưa đều sai rồi, sở học chân chính, một thân chân khí chỉ hôm nay mới có thể phát huy, Hồn nguyên tử khôn kiếp nhận là sư phụ mà không chịu dạy người ta đang hoang.

“Đồ đệ ngoan, nhặt năm thanh kiếm lên, dù chúng dùng tinh thạch chế tạo nhưng rèn bằng sắt thường, đúng là lãng phí.” Có vẻ Hồn nguyên tử đã quyết định dạy Dương Hạo đang hoang hơn :”Giờ ta giúp ngươi luyện phi kiếm”

“Phi kiếm” Dương Hạo chấn động, hai từ này hần đương nhiên biết vì ngày xưa đọc tiểu nói tiên hiệp mỗi gã tiên nhân đều có phi kiếm nhưng hần lại không ngờ chính mình cũng có thể luyện phi kiếm.

“Ta bây giờ cũng có thể có phi kiếm” Dương Hạo nghi ngờ hỏi.

“tất nhiên, khi người ăn nê hàon đan của vi sư thì ngươi đã qua giai đoạn đầu của tu tiên – cơ trúc kỳ-cho nên ngươi có thể luyện phi kiếm pháp bảo, dù hiệu quả có hơi tệ chút nhưng mà có còn hơn không” Hồn nguyên tử tự đắc nói.

“Tại sao tại sao tại sao... (em ra đi không 1 lí do)” Dương Hạo khó khăn xoay người né phi đao, nộ khí toàn thân:”sau đó giờ không dạy ta, từ khi ta tu luyện lão chưa từng dạy qua a.”

“Heh he he” Hồn nguyên tử cười sáng vài tiếng tự giấu đi tâm tình làm biếng của mình:”Lúc nào nên dạy mới dạy, bây giờ không phải có hiệu quả sao?”

“Lão bớt nhảm đi, còn không mau chỉ ta.” Dương Hạo thực sự không còn hơi đâu mà cãi, hướng chỉ tăng lực haon2 sắp hết tác dụng, Dương Hạo thấy bản thân có chút hao khí rồi, có chút mệt mỏi.

“Đồ đệ ” Hồn nguyên tử tinh thần bắt đầu chỉ điểm”Ngươi mang chân khí thôi bức đến phi kiếm.”

Dương Hạo không da do dự làm theo ngay, hần bây giờ không không chế mà buông thả nguyên lực quả nhiên chân khí như có linh tính, lập tức phún dũng ra, chân khí đỏ vậy lấy thân kiếm, phát ra ngũ thái quang mang, chỉ là lúc này không ai dung thuật ngự vật nên chịu đứng yên trên không trung.

“Cẩn ngón tay, vậy lên thân kiếm” Hồn nguyên tử kích động kêu lên.

Dương Hạo cũng không hồi nhiều2 ma lập tức cắn ngón tay cắn mạnh quá làm máu phun như suối hần hướng bảo kiếm àm nhiều xuống từng giọt máu như thấm vào thanh kiếm rồi chạy xuôi khắp thân kiếm.

Ngũ sắc quang mang của kiếm lập tức biến hóa, xích quang chói lóa hiện ra.

Hỗn nguyên tử liền phát ra chỉ lệnh tiếp theo:”Nhà chân lực vào thân kiếm coi kiếm như mình.”

Dương Hạo cuối cùng cũng khôn ra dù Hỗn nguyên tử không nói rõ hần cũng biết làm cho kiếm như kì kinh bát mạch nhà chân lực vào đó cho chân lực chạy khắp thân kiếm.”

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 34: Siêu Cấp Nghênh Xuân Viện

Mấy thanh bảo kiếm chỉ trong phút chốc đã biến đổi thật lớn. dưới tầng tầng quang mang lấp lóe từng lớp cương thiết trên than hóa thành mặt phản, năm thanh bảo kiếm tại không trung cứ càng biến càng nhỏ, trước mỗi thanh dài 1 thước nhưng sau khi chế luyện chỉ còn là thanh đoản kiếm dài hai gang tay, và nhan sắc của kiếm cũng biến đổi, một thanh màu đỏ, hỏa khí toát ra hùng mạnh, một thanh màu lam, hàn khí vây quanh, ngoài ra ba thanh một thanh màu vàng 1 thanh màu bạc còn lại là 1 thanh càng lợi hại hơn biến thành trong suốt.

“Thành công rồi” Hỗn Nguyên Tử hoan hô

Khi mà Hỗn Nguyên Tử hoan hô Dương Hạo cũng thấy được chỗ kỳ lạ, năm thanh bảo kiếm đã không còn chịu sự khống chế của chân khí mà đã có ý thức riêng để tự chỉ huy tự công kích

“Phi kiếm của ta...” Dương Hạo trong lòng tất nhiên là có chút cảm động, mặc dù hần không tình nguyện gia nhập tu tiên môn nhưng hôm nay lại thấy thành quả to lớn tất nhiên là cao hứng phi thường.

Bất quá cao hứng cũng chỉ là cao hứng, nguy cơ của Dương Hạo cũng chưa qua đi. Lúc này hiện trường làm cho bọn người kia chết đứng ngây ngốc một hồi nhưng khi Dương Hạo luyện phi kiếm xong đã giác tỉnh bọn họ, bọn họ lại càng khu động 16 khóa phi đao hướng Dương Hạo công kích càng kịch liệt.

Nhưng mà năm phi kiếm của Dương Hạo đã luyện thành, hần nhanh chóng phát hiện, phi kiếm và ngự vật thuật khác nhau một trời một vực, ngày xưa dùng ngự vật thuật cứ như dùng dây điều khiển tượng rối, chẳng có chút gì linh xảo, còn bây giờ hần với phi kiếm tâm linh tương thông, chỉ cần tâm động là phi kiếm có thể trực tiếp đạt được .

Mặc dù có đối thủ có 8 người, nhưng mà Dương Hạo đã làm cho cục diện thay đổi hoàn toàn, đặc tính của 5 thanh bảo kiếm hôm nay còn như lần đầu đại triển hung phong, cùng 16 thanh bảo kiếm không chút thua kém.

“Bây giờ chúng ta cho bọn chúng nhìn một chút”. Hỗn Nguyên Tử kiêu ngạo nói: Đờ đệ nuốt thêm 3 khóa tăng hoàn lực, sư phụ lão nhân gia ta hôm nay dạy người 1 chiêu kiếm thuật”.

“Kiếm thuật?” Dương Hạo nhanh chóng nuốt vào tăng lực hoàn, đợi cho khí lực trong cơ thể phát tán, Hỗn Nguyên Tử không nhanh không chậm nói ra tên chiêu thức “Huyền Khiếu”

Nguy cơ bồi dưỡng cũng có chỗ hữu dụng, Dương Hạo học khi chiến đấu bên bờ cái chết mà ngộ ra tinh túy trong đó. Hần dựa theo lời Hỗn Nguyên Tử mang chân khí thời nhập phi kiếm, hai tay bắt kiếm quyết, rống to:”Từ Khí đông Lai”(Ta nhớ cái này trong bộ Anh hùng vô lệ mà)

Năm bả phi kiếm giống như phù vân tràn ra, kiếm thế tại không trung không ngừng xoay tròn, hướng về năm phía mà phát ra, trực tiếp đem 16 thanh phi đao giáo toái hoàn toàn.

Tám người cầm đao cơ bản là không thể điều khiển vũ khí của chính mình, chỉ có cách trở mắt nhìn phi kiếm mang loan đao giáo toái thành bụi phấn, tám người sùng sờ không biết làm gì.

Lý Ba tức giận vô cùng, hần vốn tin là thắng chắc, đến là để giết Dương Hạo vậy mà Dương Hạo có thể xoay chuyển càn khôn, chuyển bại thành thắng, như thế thì kẻ cao ngạo đắc chí như Lý Ba chịu sao nổi.

“Khốn kiếp, hỗn đản! Mau bắt hần giết hần cho ta” Lý Ba tay chỉ chân trở cho đám người cầm đao

Tám đao thủ lúc này mới tỉnh, dù không có vũ khí nhưng họ cũng là cao thủ cách đầu, hướng chỉ lại đông vậy, vì thế mà đánh bạo xông lên vây đánh Dương Hạo .

Vừa rồi phi đao chiến cũng bất bại, Dương Hạo bây giờ cư nhiên là không sợ, hoàn toàn không cần Hồn Nguyên Từ chỉ điểm đã tự mình tỏ ra chân khí màu đỏ.

Đây đâu chỉ là chân khí thường, chân khí của tu tiên xuân dược phải không chỉ đánh người mà còn có được tính mãnh liệt của xuân dược, Dương Hạo ăn quá nhiều tăng lực hoàn, bây giờ đều ngưng tụ trong hơi thở. Khi phát chân khí Dương Hạo cũng phát ra theo.

Hắn cười hi hi nhìn đám người nọ, tám người sau khi hấp thu được lực toàn thân phát nhiệt sắc mặt đỏ sậm cư nhiên trước công chúng mà thoát y vũ, làm ra các vũ điệu hoang dã điên cuồng.

Lúc này. Lý Ba hoàn toàn thất bại, hắn chỉ còn tro mắt nhìn kẻ dưới tay mất đi bản tính. mặc cho mình chỉ huy sao cũng không nghe không hiểu.

“Bây giờ ngươi đã hiểu Dương Hạo ta tổ được đều là hảo xuân dược” Dương Hạo sút 8 người ra , hướng Lý Ba nói.

Người xem náo nhiệt chung quanh bật lên một tiếng hảo.Họ có hiểu gì về chiến đấu với tu tiên đâu, nhưng mà Dương Hạo cho 8 kẻ kia ăn xuân dược khiến tâm tính đại phát, trong lòng họ lại càng sùng bái xuân dược của Dương Hạo .

Lý Ba cả người phát run, hắn hôm nay thật là không thể chịu nổi, chẳng những không làm cho Dương Hạo có chút phiền nào, càng làm cho thị dân tín nhiệm thêm sản phẩm của đối thủ.Bất quá Lý Ba cũng xuất thân tình hành thương, kinh nghiệm cũng là đại phong bạo vũ, sắc mặt cũng không đổi:” Lợi hại lắm không hổ là cao nhân giết được hắc ma thú”.

“thường thôi thường thôi” Dương Hạo cũng chẳng để cho hắn chút mặt mũi:”Chỉ bất quá là hạ đám thủ hạ của ngươi, thì là dư xăng”

“Vậy chúng ta cứ đợi mà coi” Lý Ba sửa sửa kính “Chỉ là lần sau sẽ không phải là bọn phế vật này

“Ngươi còn kẻ khác sau?” Dương Hạo một trận toàn thắng, đương nhiên phải phát hung uy, khẩu khí càng kiêu ngạo” Thiên vận tính một cao thủ chân chính cũng không có thật là mất mặt”.

“Hoàng gia Kiếm sĩ đoàn đang lưu trú ở Lôi Mông Tinh” Lý Ba hai mắt tóe hàn quang:”Vừa may ta với Vương Thao đoàn trưởng có chút giao tình, kẻ thường nhất trong đoàn cũng là lục cấp chiến sĩ hi vọng ngươi thắng nổi họ”

Lý Ba lúc này động sát khí a.Kiếm sĩ đoàn và hành thương không phải nhất mạch, hơn nữa quân đội rất ít khi cấp hành thương kiếm sĩ để bảo tiêu, nếu mời họ xem ra Lý Ba phải đại giới chi tiền, nhưng vì một hôi mặt mũi này hắn không thể không hoan phí một lần.

Sắc mặt Dương Hạo thay đổi ,nếu là kẻ khác nói thì Dương Hạo một chút cũng không sợ vì hắn biết kẻ kia không biết lợi hại là gì mới nói thế, nhưng Vương Thao, vậy là không biết chết là ai hà. Lúc trước là Vương Thao vì Vương Chí Tuấn ra mặt, mới làm cho Dương Hạo bị người ta đuổi cổ khỏi trường.Ngày đó 1 nhất kiếm của Vương Thao là kinh thiên động địa, kiếm pháp lợi hại vậy, cho dù luyện mấy năm Dương Hạo cũng chưa chắc là đối thủ chứ nói chi bây giờ.

Dương Hạo mặc dù trong lòng kêu khổ không ngừng nhưng ngoài mặt không biểu hiện, hắn tất nhiên biết tại sao Lý Ba có thể hù dọa như vậy, nếu mà hành thương phát hiện mình sợ là ngày mai Vương Thao sẽ đến ngay trước mặt mình.

Khi Dương Hạo hãy còn sâu sâu nào nảo ko biết bao giờ Lý ba mang kiếm sĩ quân đoàn tới thì lão Gia Cát Kiến cuối cùng cũng hiện thân sau khi núp nãy giờ

“Ha ha” Gia Cát Kiến cười mà nghe còn thâm hơn khóc:”Lý ba lão bản, cần gì giận dữ như vậy”

Lý ba liếc nhẹ Gia Cát Kiến 1 cái.” Lão già như ngươi có tư cách nói sao?”

“Đây là cao cấp cố vấn của ta, tất nhiên là có thể”.

“kì thật mà nói.hai bên đều vì sinh ý mà tranh nhau” Gia Cát Kiến lại bắt đầu phe phẩy nga phiến bộ dáng thật...đáng ghét

“Ta mà cùng hắn tranh giành sao?” Lý ba cười lạnh vẻ mặt như kẻ cao cao tại thượng

“Vậy sao, vậy hôm nay là...” Dương Hạo cũng nhẹ nhàng châm 1 kim.

“Chỉ là cho ngươi chút giáo huấn”

“Bây giờ chẳng biết ai ăn giáo huấn a” Dương Hạo đưa mắt nhìn qua 8 người ở cửa điểm phong quang vô ngần tựa hồ như 8 con heo.

Lý Ba nổi giận mím môi:”Vậy ngươi cứ chờ kiếm sĩ đoàn tới đi” nói rồi phất áo xoay lưng đi thẳng.

“Chậm đã chậm đã” Gia Cát Kiến nhanh chóng khuyên hắn ở lại.”Có nhiều chuyện ko cần vũ lực cũng có thể giải quyết”

Lý Ba nhủ mày trừng mắt nhìn nét mặt già nua của Gia Cát Kiến :”Có rắm thì cứ phóng đi”

Gia Cát Kiến tâm tình cực tốt dù bị người ta mắng nhưng lòng mày cũng ko nhủ” Các người cùng kinh doanh cái gì cùng vì cái gì mà tranh nhau, là thị trường xuân dược, nay dụng võ giải quyết vậy thì ai thắng thì sao.Có chứng minh được xuân dược của mình tốt hơn người khác sao?”

“Ý người là gì” Lý Ba xoay người tất nhiên là nghe ra đạo lý trong lời của Gia Cát Kiến.

“Có câu văn đầu chữ ko nên vũ đầu” Gia Cát Kiến lại làm bộ dạng trí giả, cao đàm luận khoát “Nếu hai vị tranh là xuân dược vậy một hồi văn đầu là coi xuân dược của ai tốt”

Lời nói lại nói đúng điểm Lý ba cần biết.Hắn mang người tôi làm loạn thật mong cho Dương Hạo biết lợi hại thế nào, hoàn toàn rồi thị trường xuân dược, chính là ko thể ngờ lại làm mình mất đi hình tượng, dù là vừa rồi Lý Ba ăn nói ngoan độc và hoàn toàn có thể mời kiếm sĩ đoàn đến văn hồi mặt mũi nhưng đánh thắng thì sao, nếu Dương Hạo ương ngạnh cứ ở đây khai điểm,chi cần được bài xuân dược ko ngă, cũng khó văn hồi sinh ý từ hắn.

Cũng chỉ có cách đá lại Dương Hạo cho mọi người biết xuân dược của hắn cũng ko có gì tốt mới là thượng thượng sách.

Chủ ý đã quyết Lý Ba lộ nụ cười âm hiểm”Ko ngờ ở đây cũng có kẻ hiểu chuyện ,ta ko muốn người ta nói ta khi dễ tiểu hài tử, trận đấu xuân dược này ..ta sẽ đấu”

“Xuân dược bị tái” cái này Dương Hạo ko nghĩ đến chỉ biết nhìn Gia Cát Kiến chỉ thấy Gia Cát Kiến mi mắt sụp sụp ra hiệu hắn nên nhận lời.

Dương Hạo do dự, nhìn kẻ xem nháo sự hắn biết đây là phương pháp truyền thông tốt nhất nếu hôm nay lắc đầu người ta sẽ bảo hắn sợ được lực của thiên vận tính vậy thì ko có cách nào cứu vãn a.

“Bỉ tai thì bỉ tái” Dương Hạo ko chút nào tổn sắc khí thế nói.” So thế nào? ở đâu hả?”

Lý ba khoe miệng khê nhếch, bộ dáng hung hăng”Tại đô thành này chỉ có một nơi có thể, tất nhiên chỉ có nơi đó”

“Nơi nào” Dương Hạo ngây ngây ngô ngô hỏi.

“Lang Phi tinh thần hải” Tất cả nam nhân chốn này đồng thời rống to

Địa điểm trận đấu hiển nhiên đã xâm nhập lòng người.

“Như người nói vậy là ta thua chắc à?” Dương Hạo hỏi mà lòng buồn như cha chết

“Ai nói là thua chắc....” Gia Cát Kiến đi theo Dương Hạo :”Ta nói có 3 thành thắng mà”

“ba thành” Dương Hạo ai oán”vậy so với thua khác nhau chỗ nào, biết kết quả này ai mượn người khiêu khích bỉ tái bỉ tiếc làm gì.” Dương Hạo thật sự tức muốn chết luôn, Gia Cát Kiến này khôn kiếp chưa từng thấy,khi có Lý Ba hắn bảo Dương Hạo nhận lời sau khi Lý ba đi hắn lại ko biết xấu hổ bảo Dương Hạo thua chắc chắn.

“Ta mà ko đòi văn đầu,Lý ba mời kiếm sĩ đoàn,người thua chắc 1000%,người đánh nhau với họ chỉ có kết quả đó” Gia Cát Kiến nhận mình rất có đạo lý “Ta làm vậy là làm giảm khả năng thua thôi”.

Dương Hạo cả ngày hôm nay bị tên kia phá rõ ràng là toàn thắng vậy mà bây giờ lại lâm vào tử lộ hắn thế nào mà ko buồn bực đây

“Bất quá người đừng lo chúng ta còn 3 thành thắng mà, bây giờ ta với người đi thám thính thật hư” Gia Cát Kiến an ủi Dương Hạo

Dương Hạo một chút cũng ko rút lui.”Ta xem người là sắc tâm nổi dậy. dĩ công vi tư thì có”.

“Giống nhau cả mà” Gia Cát Kiến hắc hắc cười bộ dáng thật là dễ tiện hết sức.

“Tại sao chúng ta chỉ có 3 phần thắng, người ko phải nói xuân dược của chúng ta lợi hại hơn Thiên Vận Tính nhiều sao?”Dương Hạo thật ra vẫn chưa thể nào thông suốt được

“Đây là người thiếu hiểu biết, vấn đề của tràng bỉ tái này ko phải là xuân dược mà là nơi quyết chiến” Gia Cát Kiến thờ dài.

“Địa điểm có chuyện gì,ko phải là Lang Phi tinh thần hải, chỉ là 1 cái kỹ viện thôi”

“Tại lý diện thành “Lang Phi tinh thần hải” là kỹ viện lớn nhất mà chương quán nơi này là nữ lão bản tên Lăng Tử Yên” Gia Cát Kiến ho khan 1 tiếng ánh mắt lóe lên 1 tia:”Nghe nói là bồ bịch hay gì gì đó của Lý ba...”

“Cái gì” Dương Hạo chấn động hắn mới đến, đương nhiên ko biết tầng quan hệ phát tạp này, chính là Gia Cát Kiến lại hiểu.

”đã như vậy sao người còn đáp ứng tại Lang Phi tinh thần hải mà quyết chiến”

“Nào phải ta đáp ứng,người cũng thấy bao người đồng thanh, chúng ta ko đáp ứng cũng ko thể được thực sự Lang Phi tinh thần hải được nam nhân

hoan nghênh quá đừ”

Dương Hạo hiểu rõ tin tức này lập tức trở nên ủ rũ, hôm nay Lý Ba có nói là khi mà Lăng Từ Yên xuất nan đề nếu Dương Hạo có thể giải quyết vậy thì có thể đại thắng.

Dương Hạo còn nghĩ đây là 1 hồi chiến công bình ai mà ngờ đâu Lý ba cũng lão bản nương có liên lạc, sợ là nan đề gì thì Lý Ba đã sớm biết mà chuẩn bị.

Gia Cát Kiến nhìn sắc mặt Dương Hạo thành màu đen biết là tâm hấn đang trù trù, Gia Cát Kiến vội vàng nói”Ta cũng biết Lý ba và Lăng Từ Yên thông khí cho nên hôm nay chúng ta đi “đồ sát” Lang Phi tinh thần hải trước tìm hiểu chút phong thanh.

Trong khi hai người đang nói chuyện thì cũng đã đến cửa Lăng Phi tinh thần hải, dù Dương Hạo là người từng trải nhưng mà kinh nghiệm hầy còn non, đối với siêu cấp kỹ viện như vậy cũng là chưa từng thấy qua.

Hôm nay tới tòa lầu 200 tầng này Dương Hạo thấy có chút tròn xoe mắt.

Đây ko phải là khí phái tầm thường, với người thường mà nói thì Lăng Phi tinh thần hải là thiên đường, quả nhiên cũng có ý tứ. Tòa cao lâu như thế cũng ko phải là nằm trên mặt đất mà huyền phù cao hơn trăm thước

Tất cả mọi người tới đều phải dùng 1 cái phản lực bay lên mới có thể từ từ thượng lầu, mà nhìn bên ngoài Lăng Phi tinh thần hải cũng là dụng vô số bảo thạch màu sắc bao quanh, làm người khác thấy đẹp mắt nhất là vô số đồ án, mà Lăng Phi tinh thần hải là sáng 24/7 có thể nói vàng sáng có thể sánh với một mặt trời nhân tạo cỡ nhỏ, chiếu rọi ánh sáng khắp xung quanh.

Dương Hạo theo đường đi mà lên Lăng Phi tinh thần hải , thật sự nơi này đúng là một cái tiểu kim oa cao cao, lên một bước tiến vào đại sảnh của kỹ viện phải nói là mỹ nữ bao vây tứ hướng, mỹ nữ đều có chút hờ hang ở chân hay bộ ngực làm cho khách nhân tự do mà....ngắm

Gia Cát Kiến đi tới nơi này cứ như là về nhà: “Tất cả đàn bà có mặt ở đây chỉ cần nguoi vừa ý cô nào cứ dất lên phòng, tất cả mấy trăm tầng ở đây là phòng cho khách tự do mà chọn, chỉ cần trả tiền cho nữ nhân đó là được”.

“Oa.....” Dương Hạo đang đi thì quả thật là bị đám đàn bà này làm khiếp. bây giờ hấn mới hiểu cái gì gọi là ba đào hùng dũng: “Thật là quá..quá nhiều mỹ nữ.”

“Cái này coi như chẳng là gì, đàn bà ở đây chỉ tính là hạng xoàng, nếu nói xa hoa dất tiền phải là ko thể thấy a, ví như thập đại hồng bài, mỗi hồng bài cứ như là 1 hàng đầu giá VIP, ai trả giá cao thì họ bồi 1 đêm”.

Gia Cát Kiến lặng lẽ nói

Gia Cát Kiến vừa nói vừa sờ sờ mó mó mấy mỹ nữ đi ngang, ở đây chỉ ko cần nhập phòng thì muốn sờ thế nào cũngfree. Nên khá nhiều nam nhân ko tiền cũng đến đây kiếm chút đầu hũ để ăn.

“Uy nguoi nên đứng đắn chút coi.” Dương Hạo ko hồ là đệ tử xuân dược phái đứng giữa rừng hoa mà còn nhớ tới chánh sự của mình.

Gia Cát Kiến tất nhiên ko có định lực tốt như vậy hấn cứ nước miếng trào hai mép, dùng sức hướng về 1 phía:”Ta giúp nguoi đi hỏi tiểu bảo bối của ta, có thể nàng biết lão bản sẽ cho nguoi cái nan đề gì”

Nói chưa hết câu, lão sắc lang Gia Cát Kiến đã tiến vào đám mỹ nữ cuối cùng là tìm cũng ko ra.”

Dương Hạo ngo ngác nhìn Gia Cát Kiến giống như chuột sa chĩnh gạo, còn nói là giúp hấn điều tra, là tìm hoa thì có, bỏ lại mình hấn chỗ này thật là khóc chịu.

Dương Hạo mất hướng đạo thì cũng ko biết làm gì chính lúc này lại có 1 nữ nhân tiến đến.

Dương Hạo với mỹ nhân tuy thấy ko ít, tiểu mỹ nhân cũng gặp vài lần chưa nói hai nữ bằng hữu của hấn Ngã Ti và A Mạn Đạt có thể nói là tuyệt sắc, một người khuôn mặt tú lệ một người có dáng bốc lửa nhưng khi mà nhìn người đàn bà đang đi đến hấn mới hiểu đó giờ hấn chỉ là biết được bì mao của cái gọi mỹ nhân mà thôi.

Đàn bà trên thế giới này, đẹp cũng có nhiều loại, có thiên kiều bả mỹ, có phong lưu dâm đảng có đoan trang thực nữ, có hung tàn dã man, có đau đớn động lòng người, hơn nữa mỗi chủng tộc khác nhau đều có cái thú vị khác nhau, thậm chí mỗi người đàn bà đều có mùi vị khác nhau.

Dương Hạo cơ hồ bị chìm trong song cửa say mê,cũng ko biết bao lâu Dương Hạo bị dòng người xô đẩy cuốn ra một đại môn,nơi có vài người đang chết sống cố chen vào.

Cửa này khác với vẻ xa hoa hoàng kim ngoài đại sảnh nhưng mà nếu có nhãn lực sẽ nhìn thấy đây là làm bằng toàn thạch. Dù dạo này có phát hiện 1 tinh cầu toàn thạch nhưng vận chuyển khai thác rất khó nên toàn thạch càng ngày càng trân quý, dùng toàn thạch làm cửa, có thể biết bên trong xa hoa mức nào.

Dương Hạo mở cửa cơ hồ bị ánh sáng làm lóa cả mắt nơi này dù vách tường hay trần nhà hay sàn tất cả đều là dùng toàn thạch mà chế tạo nên, chỉ cần 1 cây đèn nhỏ trên bàn cũng có thể được phản chiếu khắp căn phòng 300 thước này.

Dương Hạo đương nhiên ko biết hẳn vì cơ duyên mà vào nơi sang nhất Lăng Phi tinh thần hải - Toàn thạch phòng- có thể nói là hạch tâm của Lăng Phi tinh thần hải ở tòa ky cầu. Ai muốn vào nơi này đều là đại gia, ở vài tinh cầu nếu vào được Lăng Phi tinh thần hải toàn thạch phòng có thể nói là đã được giới thượng lưu thừa nhận.

Tại phòng này tất cả đều làm bằng toàn thạch, vì muốn chế tạo căn phòng này Lăng Phi tinh thần hải đã mua 3 khối toàn thạch của tiểu tinh cầu địa chất.

Mà có thể vào phòng này ko là đệ nhất phú hào cũng là đệ nhất quyền lực, những nam nhân này mỗi đêm đều ở đây chờ cho nữ chủ nhân tiến hành đấu giá các đệ nhất hồng bài, ai chịu chi cao thì sẽ có mỹ nhân bồi tiếp.

Dương Hạo bước đến hoàn toàn ko biết qui tắc lại bị chói mắt nên ko phát hiện có mười tên nam nhân đang ngồi.

“Ngươi là ai sao lại đến đây?” Hai tên cảnh vệ nhanh chóng tiến đến.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 35: Đệ Nhất Hoa Khôi

Hai người kia tất nhiên là ko có chút lễ độ nắm ngay tay Dương Hạo như muốn ném hẳn ra ngoài.

Dương Hạo sao mà ăn cái loại uy khuất này được, muốn hẳn đi thì hẳn đi, làm quái gì mà động thủ, chỉ làm cho hắn nổi giận, khí thế trong người hắn lập tức phát động hướng hai tên cảnh vệ mà bạo phát.

Hôm nay Dương Hạo đã bắt đầu việc luyện tập cách dụng chân khí, quả nhiên kết quả tốt hơn hẳn, cũng ko phải thao túng gì nhiều mà chỉ cần ý niệm phát đến nơi nào thì chân khí sẽ bay đến nơi này, dù ko có ăn tăng lực hoàn nhưng lực chiến đấu của Dương Hạo cũng ko thể khinh thường, hai cảnh vệ như bị điện giật lập tức lùi lại.

Hai người này cũng ko phải là vũ đấu cao thủ gì nên lập tức bị chấn bay ra sau nằm thẳng cẳng trên mặt đất, bị thương ko nhẹ, hai người giãy dụa cố đứng lên, móc ra hai “lập tử thương” nhắm ngay Dương Hạo.

Dương Hạo trong lòng cả kinh tâm lập tức động ngay đến việc phòng thủ, đồng thời năm thanh bảo kiếm trong áo cũng phát động, năm thanh bảo kiếm này bây giờ được Dương Hạo gọi là Thủy Hòa Thổ Phong Lô, lúc nào cũng mang bên người, sau khi được chế luyện Dương Hạo và 5 thanh bảo kiếm tâm ý tương thông, cho nên chỉ cần tâm động là năm thanh bảo kiếm xoay quanh bay lên như chuẩn bị công kích.

“Đủ rồi” Một thanh âm nữ tử thanh thoát nhưng uy nghiêm vang lên.

Hai người cảnh vệ lập tức thu hồi lập tử thương, cúi đầu lui lại im lặng.

Dương Hạo cũng dừng tay thu hồi năm thanh bảo kiếm, hắn phát hiện tác dụng hù dọa của 5 khối bảo kiếm này là rất tốt, chỉ cần bay qua bay lại là được, thu xuất cũng ko có chút gì là mệt mỏi, rất đơn giản.

Từ toàn thạch phòng một người phụ nữ chậm rãi bước đến, phòng toàn thạch vốn là rất chói mắt do ánh sang, Dương Hạo muốn nhìn rõ thì phải nheo mắt nhưng khi người phụ nữ này đi đến thì lại càng thêm chói mắt, cứ như trên người của cô nàng đã có sẵn quang mang, chỉ cần bước ra là có thể làm nhạt nguyệt lu mờ.

Dương Hạo lúc này đã thường thức ko ít mỹ nhân trong đại sảnh, mỗi người đều như đóa hoa lộng lẫy trong hoa viên, nhưng mà khi nhìn nữ tử này Dương Hạo trong lòng như có đá đè, hô hấp hơi khó khăn có chút cảm giác yêu thương.

Nữ tử trước mắt hắn cứ như là tiên tử trong một bức họa đẹp nhất mà bước ra, một thân khoác chiếc áo màu tím, trên vai chiếc phi kiếm trắng toát, trong tay lại phe phẩy một chiếc quạt con xinh xắn hiếm thấy.

Người phụ nữ khác dù trắng thế nào cũng chỉ là trắng mà thôi, còn người này phải nói là trắng gần mức da như có vẻ sáng lấp lánh. Người khác dù vóc người có bốc lửa thế nào cũng chỉ là hỏa bạo gây ra chút tính cảm thôi, nhưng với người trước mắt này là hoàn mỹ, dù hoàn toàn che sau lớp áo nhưng vẫn tôn lên vẻ đẹp ko thể tư nghị, hơn nữa kiều nữ kín nữ hờ này càng làm nam nhân tưởng tượng vô hạn hứng thú vô cùng.

Dương Hạo thật là ko nhìn ra tuổi của nàng, theo nhan sắc nàng cao lắm chỉ là 25 mà thôi, nhưng ánh mắt mang theo phong tình vạn chủng thành thực của người từng trải, hơn nữa khi này nàng quát cảnh vệ mang theo vẻ cao cao tại thượng của nữ vương.

“Các người mù cả rồi à, cả khách quý của ta mà cũng dám mạo phạm...” Nữ nhân đó mắng bọn cảnh vệ.

“Chúng thuộc hạ tưởng là...” bọn bảo an ủa khuất, những người có tư cách vào phòng, các đại gia trong lý diện thành bọn chúng mỗi ngày đều gặp, tuyệt đối ko có cái mặt mo của Dương Hạo.

Nữ nhân hừ lạnh như cảnh báo bọn cảnh vệ chớ nhiều lời, xoay một cái lập tức thành khuôn mặt thiên kiều bả mị, tươi cười.”Dương Hạo lão bản, tại hạ là Lăng Từ Yên”.

“Lăng Từ Yên...”Dương Hạo nghe cái tên này quen quen tuy có nghe mà hình như chưa gặp lần nào.

Lăng Từ Yên chủ động vô cùng quàng lấy tay Dương Hạo giống như du chi nắm nhẹ cổ tay Dương Hạo làm Dương Hạo chẳng muốn né cứ mặc cho nàng nắm tay lôi tới trước chỗ ngồi của các vị trong toàn thạch phòng.

“Chư vị...” Lăng Từ Yên bắt đầu khai hoa khẩu.

Dương Hạo vẫn cẩn trọng mà hưởng thụ vị đạo của Lăng Từ Yên tất nhiên là quên hết đất trời nghe Lăng Từ Yên nói mới tỉnh người hẳn mới phát hiện nguyên lai trong phòng đã có khá nhiều người ngồi.

Trên hai cái ghế dài làm bằng toàn thạch có 6 7 người ngồi, những người này ko phú cũng là quý, thấy Lăng Từ Yên lôi kéo Dương Hạo đều lộ ra thần tình bất duyệt.

1 tên mập mạp trong số đó lên tiếng:”Lăng lão bản, toàn thạch phòng sao càng ngày càng tốt vậy, cả tiểu hài tử thế này cũng đáng để cho ngài thỉnh vào.”

Dương Hạo chấn động lão sắc quý nói lão bản của Lăng Phi tinh thần hải chẳng phải kêu là Lăng Từ Yên sao? Dương Hạo nhìn ko ra đại lão bản của 1 siêu cấp kỹ viện cư nhiên cũng là 1 tuyệt sắc nữ tử thiên kiều bả mị nghiêng thành nghiêng nước như vậy.

Người nữ nhân thế này lại là đàn bà của Lý ba thì...uổng quá.

Lăng Từ Yên cũng ko buông tay Dương Hạo nàng nhẹ nhàng nói:”Lăng Phi tinh thần hải toàn thạch phòng, hướng phục vụ chỉ là thượng lưu xã hội, đặc biệt là nam sĩ có công danh, danh tiếng...”

“Hôm nay như thế nào có loại lạ ngập hầm bà lằng vào.”Mập mạp này quả nhiên cũng là nhìn Dương Hạo ko vừa mắt.

“Vị Dương Hạo lão bản này tuyệt ko phải loại lạ ngập gì đó.” Lăng Từ Yên châm chú nói:”hắn là đại lão bản của đan đình xuân dược điểm đại danh đình đình, xuân dược của huynh ấy có thể nói được dân chúng coi là thần dược, hơn nữa như ta biết thì Dương Hạo lão bản còn là kiếm sĩ a, hôm nay cư nhiên hạ 8 đao thủ, thật là danh chấn đô thành.”

1 phen giới thiệu hoàn mỹ a, cả Dương Hạo cũng há hốc mồm nói thiệt nha, nếu mà ko có Lăng Từ Yên nói Dương Hạo cũng ko biết là mình có danh khí lớn như vậy đó mà.

Bất quá tên mập kia ko như Lăng Từ Yên nhìn cao Dương Hạo: “ta cũng nghe qua, gần đây có 1 cái tiệm bán xuân dược khá là lợi hại, nhưng mà thì sao chứ hả, ta bây giờ lại cùng với tên bán thuốc cương dương ngồi cùng 1 chỗ à, thì còn cái gì là thân phận danh sĩ của ta”.

mập mạp nói xong làm cho nổi lên 1 tràng cuồng tiếu tất cả nam nhân đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Dương Hạo làm cho hắn nghĩ bán xuân dược làm cho cát đầu ko nổi.

Lăng Từ Yên thấy Dương Hạo hơi xấu hổ liền nói:”các vị ta cam đoan 3 tháng sau Dương Hạo lão bản sẽ là Lôi Mông Tinh tân quý nhân, ko tin các vị cứ từ từ mà coi.”

“Hé hé, con mụ này lợi hại thật.” Hồn Nguyên Từ chẳng biết tình lại lúc nào:”Ngươi bây giờ là vô danh tiểu tốt mà đã chú ý, thật là có mắt nhìn xa.”

Dương Hạo hai mắt tròn xoe nhìn nữ nhân Lăng Từ Yên, thấy tuyệt sắc nữ nhân như vậy khích lệ mình Dương Hạo tất nhiên là cảm động vô cùng, ngay cả lời dâm xuông bẽ của Hồn Nguyên Từ cũng ko nghe thấy.

Lăng Từ Yên để Dương Hạo ngồi xuống giữa cái ghế rồi ngồi bên trái hắn:”Dương Hạo lão bản hôm nay các vị lão bản đều đầu giá nữ nhân, chỉ cần ai ra giá cao đều có thể có nữ nhân bồi tiếp 1 đêm ngươi cũng tham gia 1 phần chứ.”

Dương Hạo đã bị Lăng Từ Yên làm cho 7 điên 8 đảo, làm gì có cơ phản đối, tiếp nhận cái vật kia.Tên mập mạp lại cười khá ỏ, nhiều chuyện chen vào:”Xuân dược lão bản ngươi có tiền để tiêu hay ko, đầu bài tiêu thư ko phải như ngoài kia, đừng có ra giá thấp quả mà thành trò cười nha”. Ngờ kìa cho rằng Dương Hạo làm quái gì có tiền, làm khi gì có tư cách tham gia chỗ này.

“Cùng viết viết số tiền người muốn đầu tiên.” Lăng Từ Yên ngôn ngữ mông lung.

Dương Hạo nóng máu nghĩ cũng ko nghĩ viết ngay 20 vạn để quốc tệ, Dương Hạo thật vốn là 1 tên cùng đinh làm sao hiểu giá trị của tiền, hắn có 20 vạn là nhờ mấy ngày này bán bước cực kì tốt, chứ khái niệm về tiền là hắn mù, hắn chỉ nghĩ là ở đây toàn là đại gia ai cũng giàu gấp hắn vài chục vạn lần, người khác ra giá chắc chắn sẽ cao hơn hắn, nên xuất toàn gia tài, chỉ cần ko trúng là ko cần trả, nhưng có thể giữ chút mặt mũi.

Lăng Từ yên tiếp lấy tờ giấy giao cho kẻ dưới rồi mị mị cười:”Hôm nay Dương Hạo lão bản xem ra ko chỉ là đơn giản là muốn nhất độ xuân phong.”

Mùi trên người Lăng Từ Yên làm Dương Hạo say, hần mơ mơ hồ hồ nhìn mỹ nhân trước mắt ngay cả nói cũng không biết nói cái gì.

“Khốn kiếp! Mụ này trên người có xuân dược, xuân dược tu tiên phái đệ tử bị xuân dược làm mê còn cái thể thống gì, tình cho sư phụ”.

Những lời này làm Dương Hạo tỉnh thần, hần cũng thấy mùi của Lăng Từ Yên vô cùng đậm đặc làm nam nhân say mê, xem ra là 1 loại xuân dược tuyệt diệu.

Dương Hạo nhanh chóng hấp 1 ngụm chân khí sau 1 chu thiên lập tức trấn tĩnh, chính là nhờ mỗi ngày hần đều ăn xuân dược nên có lực chống cự với loại dược vật này, thật là hay không bằng hèn.

Lăng Từ Yên cũng hết hồn, rõ ràng hần vừa trúng độc con mắt bị che phủ bởi làn sương vậy mà chỉ giây lát là thanh tỉnh, xem ra tên Dương Hạo này ko chỉ như bề ngoài mà thực lực cao siêu hơn nhiều.

Lăng Từ Yên dụng xuân dược là Tử hàn Mị ko phải là loại hạng hai do Lý ba chế tạo mà là từ đế quốc các vị trưởng lão truyền lại 1 chút, nghe nói là dược vật từ viễn cổ truyền lại chỉ còn có 1 ít, dược tính mạnh vô cùng, nữ nhân mà dùng thì trong vòng 1 thước có thể phát ra dược tính, làm nam nhân mất hồn, ko biết mình làm gì.

Tại Lôi Mông Tinh này mấy năm nay nam nhân mà Lăng Từ Yên câu dẫn là vô số dù hoàng tộc cũng có, vậy mà tên tiểu tử này nháy mắt đã giải được độc làm Lăng Từ Yên hết sức kinh hãi.

Nhưng hần sao biết Hồn Nguyên Tử lại càng chấn động lớn gấp vạn lần, lão gia hỏa này 1 bên hô to:”Tử Hàn mị, đúng là Tử hàn Mị!”

“Tử hàn Mị?” Dương Hạo ngạc nhiên nói ra tiếng

“Tử hàn Mị là 1 trong các đặc chế của phái ta, luyện chế để cấp cho các nữ đệ tử phóng thân, người khác ko có khả năng học được.”

“Ồ thế à?” Dương Hạo cũng ngạc nhiên xem ra Lăng Từ Yên trước mắt còn có nhiều điểm đặc biệt.

“Nhất định cái tên hại chết sư phụ ngươi ta năm đó còn sống. Lúc hần tấn công chúng ta thì chúng ta vừa luyện xong 1 đợt hàn mị, chỉ có hần mới lấy được tử hàn mị” Hồn Nguyên Tử thanh âm càng lúc càng kích động, hần tiềm phục như vậy chính là mong có ngày vì bốn môn báo thù, bây giờ có dấu hiệu của cừu nhân, tất nhiên kích động vô cùng.”Quai đồ đệ chú ý con mụ này, hần ko phải thứ tốt lành gì đâu.”

Dương Hạo lắc đầu, hần đời nào tin tưởng người đẹp vậy mà lại là gian ác, hơn nữa nhìn Lăng Từ Yên cũng ko có âm mưu gì hơn nữa lúc này nàng vừa mới giúp hần, phải là thiện nữ mới đúng.

Nhưng khi Dương Hạo ngẩng đầu thì thấy Lăng từ Yên đang nhìn hần như nhìn quái: ”Ngươi ... ngươi biết Tử Hàn Mị?”

Những lời này làm cho nhận định vừa rồi trong lòng Dương Hạo chìm theo bọt nước, vừa mới lỡ miệng nói tên Hàn Mị thử, ai ngờ y chóc, vậy nếu nói được vật đặc thù này có thể làm cho lộ bí mật đang chứa tên Hồn Nguyên Tử trong bụng thì sao.

Dương Hạo trên trán rịn mồ hôi lạnh cũng ko biết phải trả lời như thế nào, Hồn Nguyên Tử và Lăng Từ Yên đều có tư tâm, trong phút chốc đều im lặng cả ba trở nên phi thường trầm mặc.

Mà bên cạnh họ bọn giàu có kia cũng hưng phấn vô cùng rồi, thì ra toàn thạch phòng đã đến lúc cao trào, bởi vì đệ nhất hồng bài danh hoa Sur Sur sắp xuất hiện a.

Nói đến Sur Sur có thể nói nàng rất rất là nổi tiếng, nàng xuất thân từ nơi sản xuất nhiều mỹ nữ nhất là Thiên Sư Tinh, 3 tuổi đã có mỹ danh là Thiên Sư Tinh đệ nhất mỹ lệ, 6 tuổi nhan sắc đã nổi danh khắp tinh hệ, đến khi 12 tuổi đã được chính quyền trung ương đưa tới trung tâm, cứ bị cho là sẽ được dâng cho hoàng đế để quốc hay là 1 vị nguyên lão viện nào đó thụ dụng.

Nhưng gần 1 năm sau Sur Sur lại bị đưa đến làm Lăng Phi tinh thần hải Kỳ nữ, dù vậy nàng tuổi càng cao thì lại càng xinh đẹp mặn mà, đi tới Lăng Phi tinh thần hải chỗ nào đều trở thành đệ nhất hồng bài, chỉ cần lộ mặt một chút thôi là đủ làm vô số nam nhân điên đảo thần hồn, rất nhiều rất nhiều người vì nàng mà tán gia bại sản, sẵn sàng bán tất cả chỉ để gặp nàng mà thôi.

Nhưng dù thế nào Sur Sur cũng sẽ thảm bị Lăng Phi tinh thần hải đưa tới Lôi Mông Tinh xa xôi này.

Tất nhiên ko phải là vì phương diện chính trị, mà là do mỹ nhân thiên sư tinh sản xuất đều mang trên mình 1 loại thể chất đặc thù, cả thiên sư tinh đều do vật chất hàm chứa điện mà tạo thành, trong đó hàm chứa tinh điện phải nói là nhiều vô cùng, vật chất này có thể làm cho thiếu nữ trắng nõn thon dài nhưng mà cũng làm các nàng có đặc thù điện năng trong người, loại điện này chỉ có tăng ko giảm, mà bạo phát khi các nàng tức giận hay phòng ngự, điện năng đều có khả năng đánh lui kẻ thù.

Nhưng mà chết người nhất là khi mà cùng nam nhân trên giường là người mà các nàng ko thích thì điện phun càng mạnh, vậy nếu muốn xyz các nàng 1 cách an toàn thì tốt nhất chỉ có thể là người mà các nàng yêu thương, vậy mới chắc là bình an. Cho nên nói nữ nhân ở Thiên Sư tinh đúng là hảo hạng nhưng mà muốn họ bởi nam nhân trước tiên cần phải qua xử lý, tức là phải làm cho khả năng phóng điện của các nàng mất tác dụng mới được.

Nhưng mà Sur Sur lại có sự bất đồng rất lớn, vì nàng ko biết bao người đã mang tiền ném qua cửa sổ, dược vật hảo hạng của đế quốc công hần nàng căn bản là đã ném qua tất tần tật, nhưng chả có cái nào làm tắt liệ ý chí của Sur Danh Ái cũng ko có cái nào có thể làm tiêu trừ dòng điện trên người nàng,

cho nên dù Sư Sư có mĩ mạo nhưng mà ko thể “ăn” được , khó trách nằng cho tới bây giờ làm hồng bài đệ nhất của kỹ viện lâu như thế mà cũng còn giữ được tấm thân xữ nữ.

Tại cái toản thạch phòng này đều là dân chơi thứ dữ tất nhiên là hiểu rõ việc sư danh ái là nữ hồng bài chỉ nhìn được, ngày thường khi mà thấy nàng đấu giá họ chỉ là hét là chính, hôm nay bọn chúng ra cái giá cực thấp chỉ là muốn nhìn cái tên hỗn đản tiểu tử kia nhục nhã bại lui thế nào mà còn hao tiền tổn của thế nào nữa.

,

Khi mà Sư Sư xuất hiện thì nam nhân la hét điên cuồng ai mà lại nghĩ giới cách thập đầu, Vóc người cao thon của nàng được che dưới chiếc sa quần, đột nhiên lại hiện nên nét của chiếc hung y vậy chắc tiểu yêu của nàng, tuy là nàng giấu mặt dưới chiếc sa màu đỏ, nhan sắc làm kẻ khác hít thở ko thông ko hiện ra nhưng nàng cố thứ làm cho nam nhân ngây ngất mà ko kỹ nữ nào mang lại được đó là mùi u hương dưới chiếc sa, ko biết đó là việc nàng nên coi là vui hay xem là buồn..

Không khí náo nhiệt trong phòng đã làm Lăng tử Yên hồi tỉnh, nàng lập tức thay đổi bộ mặt làm ra vẻ như ko có gì.” Từ Hàn Mị thì có gì chứ, Dương lão bản ngài là người kinh doanh buôn được thì làm sao mà ko biết”.

“đúng đúng là vậy” dương Hạo khó hạ đài tất nhiên là cười ha hả tiếp lời:”Lăng lão bản hôm nay ta đến là để thỉnh giáo người vài chuyện”.

“Thỉnh giáo ta” Lăng Tử Yên làm ra bộ dáng đồng lòng người.

Dương Hạo chán đồng trong tâm phải dồn khí lên đan điền mới có thể chống cự” Chuyện hồi ban ngày lăng lão bản biết chứ hả”.

“Lí lão bản có tới, chuyện hai người tranh nhau hấn có đề cập với ta.”Lăng Tử Yên hàm tiểu mị nhân nói.

“Lúc này chủ đồ của bọn ta rất lớn nên như ta thua thì cả cơ hội làm lại cũng ko thể có a. Nhưng mà...”.Dương hạo lo lắng vô cùng.

“Nhưng Dương lão bản lại có chuyện quan trọng ko thể bỏ qua cái sinh ý này”. Lăng Tử yên đúng là kẻ có thể nhìn xuyên qua tâm tư người khác.

“Đúng” Dương hạo thừa nhận.

“Cho nên ngài hôm nay tới đây là thám thính chút tin tức cho trận đấu vài ngày sau, để sớm mà chuẩn bị”. Lăng Tử Yên như cười lại như ko, khuôn mặt đỏ hồng khê rung thật là đẹp đến mức làm cho người ta phải nóng cả lên.

Kế hoạch của Dương hạo bị lăng tử Yên chỉ ra cả hấn chỉ có thể cười khò.”Lăng lão bản cũng biết cả, xem ra ngài cũng ko thể giúp ta, Lí ba hấn là người thế mạnh lực mạnh 1 lời của hấn cũng hơn ta nói vạn cầu”.

“Thế lực của Lý ba thực sự là ko nhỏ , hơn nữa chúng ta đều từ trung ương đề quốc mà đến có thể coi là lão bằng hữu nói ta giúp hấn cũng ko thể tính là ko có”.

“Ồ thế à?” sắc mặt dương Hạo xấu hổ vô cùng dù đã biết trước kết quả nhưng bị người ta từ chối thẳng thừng cũng là vấn đề mất mặt vô cùng.

Nhưng mà Lăng Tử yên lại nở nụ cười như đoá hàm tiêu.”Đối với Dương lão bản thì lần này hay lần sau ta đều sẽ giúp ngươi”.

“Giúp ta?” Dương Hạo lấy làm kinh hãi vô cùng.

“Ko sai, là giúp ngươi” Nhân tình của Lăng Tử Yên trở nên kiêu mị “Lí ba hấn có tiền có thế lại đi bức hiếp ngươi, thật là có chút quá đáng mà, lần này giúp ngươi thắng gã, cũng ko tính là cái gì.”

“Đừng tin con mụ đàn bà này”. Hồn Nguyên Tử ác liệt hô to, khi mà ngời thấy Mị hàn thì hấn từ lão đầu khăn trương hóa ra bạo nộ.

Dương Hạo căn bản là quá vui mừng mà ko thèm nghe lấy lời khuyên của Hồn Nguyên Tử” thật là tốt quá mà, kỳ thật chỉ cần lăng lão bản nói cho ta nội dung của trận đấu”.

“Còn gọi người ta là lão bản”. Lăng Tử yên khê nghiêng đầu tựa như là tựa cả đầu vào bờ vai Dương Hạo.”Gọi Tử yên nha.”

“Từ ... Từ yên ... ”Dương hạo ko dám tin , hấn nào ngờ mình có diễm phúc này.

Lăng Tử yên nói:”Nội dung trận đấu là đơn giản lắm, nhưng mà dù có nói cho huynh biết trước cũng ko được gì, chỉ có thể trông vào vận khí của huynh thôi.”

“Dựa theo Lý ba nói thì tất cả phương thức đấu đều tùy nàng mà.” Dương hạo làm như ko thể đợi nói nhanh:”Đã vậy Tử yên tất có biện pháp giúp ta thắng mà.”

“Kỳ thật nội dung chỉ có 1, đó là phải làm sao cho người đàn bà trên đài, đầu bài Sư Sư của chúng ta, người mà chúng ta ko cách nào giải trừ điện lực, chỉ cần ai làm được như thế tính là thắng, tất cả trận đấu tính ra cũng chỉ có trận này mà thôi.” Lăng Tử yên cười cười.

“Chính là việc này?” Dương hạo nhìn lên đài, nữ tử phong tư xước xước thật là tuyệt. Hôm nay coi như Dương Hạo đã thưởng thức ra các loại tư vị nữ

nhân, nhìn Lăng Tử yên bên cạnh là loại mê hoặc vào tận xương tủy a, cả cơ thể vóc người nhan sắc đều phát triển đến mức hoàn mỹ. Còn Sur Sur thì là loại vị đạo khác. Ko cần xét khuôn mặt, nhìn nàng làm cho người ta cảm thấy vừa thương cảm vừa áy náy, nàng thì chỉ lạnh nhạt nhìn đám nam nhân bên dưới reo hò là hét giễu cợt, lại càng làm cho người ta cảm thấy đau thương cho nàng mà cũng khâm phục nàng thật quá kiên cường.

“Thật là khó mà tin” Dương hạo đột nhiên nói. Hắn ngày đó tại trường vì là bình dân nên khi gặp quý tộc ánh mắt của chúng ko là giễu cợt thì là lạnh băng khinh bỉ, nhưng chưa bao giờ hắn lấy qua loại ánh mắt băng giá lạnh nhạt này mà đối mặt, hắn làm ko được.

“Có cái gì hay chứ.” Lăng Tử Yên cười lạnh: “Người này căn bản là ko biết người ta giễu cợt nàng thế nào, nàng cũng chỉ như khối băng ko thèm lý đến”.

“Chẳng lẽ ko phản ứng sao, dù người ta chọc thế nào giễu phá thế nào nàng cũng ko tức giận ko khó chịu, ko có chút gì là phản ứng, thật lợi hại mà” Dương Hạo nhìn Sur Sur nói.

“Lợi hại thì sao?” Lăng Tử Yên song nhãn lưu chuyển, song trong giọng nói còn có tia khinh thường “Chỉ tiếc nàng cũng chẳng thể coi là một nữ nhân chân chính, có biến nàng ta thành đàn bà hay ko thì đề tối nay coi Dương lão bản ngài như thế nào?”

“Trông vào ta” Hắn hôm nay chỉ muốn tầm tin tức, bây giờ có rồi thì hắn cũng ko có ý qua đêm.

“Tới chỗ này của ta ai ai cũng là tầm hoan mà tới, các vị lão bản cũng vậy nên ai lại muốn chỉ mua một mỹ nhân để nhìn, ngày thường Sur Sur chỉ là để hâm nóng ko khí mỗi vị lão bản đều dùng giá thấp nhất mà đầu tiêu, ai ngờ, hôm nay Dương Lão bản ngài trả ngay 20 vạn, tất nhiên là thắng rồi.” Lăng Tử yên cười mỉm nhưng lại mang thâm ý dài đến vạn dặm.

Lúc này Dương hạo mới tỉnh: “Người nói ta hôm nay đầu thắng Sur Sur.”

“Không sai hôm nay đại mỹ nhân sẽ cùng ngài vui vẻ 1 đêm” Lăng tử yên chỉ còn thiếu chút nữa là cười nhạo Dương Hạo.

“Vậy 20 vạn...” đó là toàn gia sản của hắn hắn làm việc điên cuồng mới có được bao nhiêu đó vậy mà chả lẽ lại dùng hết chỉ để ngắm 1 nữ nhân cả đêm hay sao?

“Rất cảm ơn ngài, Dương lão bản ko phải ngài nói nàng rất tuyệt sao.” Lăng Tử yên chuyển thân đứng lên.

Tất cả người hâm mộ cùng lão bản đều phiêu thân lên đài mà đi mất.

Chỉ còn đám nam nhân ở lại cười tên Dương Hạo to đầu mà đại.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 36: Tuyệt Thế Mỹ Nữ

Lăng phi tinh thần hải quả nhiên danh bất hư truyền, mỗi căn phòng của bọn họ đều thể hiện lối sống xa hoa nhất. Trong phòng Sur Sur chưa nói đến cách bày biện xa hoa phú quý, chỉ riêng chiếc giường đã đủ khiến người ta trợn mắt cứng lưỡi.

Có lẽ bộ mặt kỹ viện quan trọng nhất chính là cái giường, cho nên mỗi cái giường nơi này đều rộng chừng ba thước, dù có vài người lẫn lóc bên trên cũng không thành vấn đề. Trên giường còn trang bị các loại máy móc để phục vụ con người, bất luận là nhiệt độ hay về mặt cảm giác cũng có thể làm đến hoàn mỹ.

Khiến kẻ khác hài lòng chính là dưới từng chiếc giường đều có một cao cấp phản trọng lực trang bị, có thể biến chiếc giường thành một chiếc giường phản trọng lực. Nói cách khác, chỉ cần người cao hứng có thể tự mình thành trạng thái không trọng lực.

Bởi vì ở Vũ trụ thời đại có một vài tư thế mới được phát minh mà chỉ có tại trạng thái không trọng lực mới có thể hoàn thành động tác, loại giường này chính là loại trang bị để thực hiện điều đó.

Nhưng Dương Hạo tựa hồ cũng không mà hắn chỉ nằm chán ngồi cạnh bạn, lấy bộ điều khiển không ngừng thay đổi khung cảnh trong phòng. Vì để tăng thêm cảm giác cho khách nhân mỗi căn phòng đều được trang bị máy thay đổi phong cảnh, có thể dựng các nền ảnh được lưu trong bộ nhớ mà tạo ra khung cảnh giống thật như trong bệnh viện, trên lớp, ngoài ban công, cùng vài nền cảnh khác.

Át chủ bài Sur Sur của Lăng phi tinh thần hải một mình ngồi bên giường, trên mặt vẫn còn lớp khen che mặt, nàng tựa hồ đã quen bị người khác lãnh đạm cho nên cũng không tỏ thái độ gì.

Dương Hạo kỳ thật đang kịch liệt đấu tranh tư tưởng, hắn đã sắp bị Hồn nguyên tử làm phiền mà chết, lão già đó đối với việc Dương Hạo mất trắng hai mươi vạn quả thực giận không thể nhịn được cho nên không ngừng giục Dương Hạo đổi một người đàn bà khác cho bồ.

Nhưng Dương Hạo lại không ngừng cự tuyệt đề nghị của Hồn nguyên tử, hắn cảm thấy Sư Sư như vậy đã rất đáng thương, nếu tự mình lại đòi thay một người đàn bà khác sẽ thương tổn lòng tự tôn của nàng mất.

"Ta van người, đồ đệ, người còn quan tâm tới lòng tự tôn của người đàn bà này sao?" Hồn nguyên tử không cam lòng.

"Ta không muốn." Dương Hạo rất kiên quyết, bởi vì cuộc sống của hắn trong học viện cơ hồ cũng tựa như Sư Sư nên có cảm giác người cùng cảnh ngộ.

"Chúng ta sao lại nảy ra một đồ đệ đạo đức như vậy....." Hồn nguyên tử rất là bất mãn, hình như chỉ có bồi dưỡng Dương Hạo thành lang tâm câu phê mới tốt.

"Lão bót nói đi." Dương Hạo đã rất buồn bực.

"Thế nhưng đồ đệ ngoan, kỳ thật tiền của người cũng không xem như là tiêu phí." Hồn nguyên tử không biết lại có chủ ý gì "Vừa rồi người đàn bà kia không phải nói sao, nội dung ước hẹn chính là người đàn bà này, tới hôm nay người luyện tập trước một chút, tránh cho tới ngày đó phải luống cuống tay chân."

"Không thể nào, lão muốn ta lấy nàng làm vật thí nghiệm sao?" Dương Hạo mở to hai mắt nhìn "Hình như không được đâu?"

Hồn nguyên tử ai thanh thán khí:"Hãy vứt hết cái tình cảm của người đi, chuyện quan trọng là nếu thua trận đấu thì người nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi kinh thành, tới khi đó, ta lại đi đâu mà tìm tung tích của cừu nhân."

Dương Hạo vò vò đầu, không thể không thừa nhận lời Hồn nguyên tử nói quả là có chút đạo lý. Trong trận đấu của mình với Lý Ba không thắng không được, hôm nay nếu đã mất tiền còn không bằng luyện tập một chút, xem cô Sư Sư này có điểm gì lợi hại.

Vừa nghĩ như thế, Dương Hạo bèn đứng lên quay đầu lại, cũng không tưởng rằng đúng lúc Sư Sư đang ngẩng đầu nhìn lên không trung. Vừa rồi lúc Dương Hạo bấm loạn máy tạo khung cảnh vừa vặn chỉnh thành nền trong vũ trụ, cho nên bây giờ cả căn phòng tựa như đang trong một tình hệ, khắp nơi đều là ánh sao sáng ngời, vũ trụ quang lóe ra ánh hồng vọt qua bên người bọn họ. Nếu hoan hảo dưới khung cảnh này sẽ có một loại cảm giác thần bí tựa như làm việc đó trên phi thuyền trong vũ trụ. Nhưng Dương Hạo lại bị ánh mắt chăm chú của Sư Sư hấp dẫn. Người đàn bà trước mặt này hình như đối với mọi tình huống đều lạnh lùng thân nhiên, không ngờ đối với tình không lại yêu thích như vậy.

"Người..... Người thích nhìn vũ trụ?" Dương Hạo đi tới cạnh Sư Sư khẽ lên tiếng "Đã từng ngồi trên phi thuyền chưa?"

"Ta có một chiếc phi thuyền rất nhỏ, lúc nhàn rỗi thường bay đến tỉnh cầu phụ cận dạo chơi." Sư Sư vừa mở miệng phát ra thanh âm cực kỳ dễ nghe, tựa như tiếng đồ sứ va chạm rất trong trẻo.

Dương Hạo không khỏi ngẩn ra, ngay cả hắn cũng mới chỉ ngồi trên phi thuyền vận chuyển hàng giữa các tỉnh hệ, cho tới bây giờ cũng chưa từng ngồi trên phi thuyền tư nhân, không ngờ người kia còn có riêng một chiếc, thoát nhìn làm hồng bài quả thật là có tiền.

"Vậy sao người còn phải ở tại chỗ này?" Dương Hạo không hiểu "Người có thể dụng phi thuyền chạy đi a, người trốn rồi ai có thể bắt được người."

Sư Sư thân nhiên nhìn hắn:"Trốn? Chạy tới đâu để trốn? Đàn bà từ Thiên sử tỉnh không là tình nhân của người khác cũng là làm kỹ nữ của Lăng phi tinh thần hải, bất luận chạy trốn tới tỉnh hệ nào Lăng phi tinh thần hải đều có biện pháp bắt người trở về."

"Vậy người cũng chỉ có thể sống tiếp như vậy sao?" Dương Hạo cảm giác được nàng không phải loại người dễ chấp nhận số phận.

Sư Sư mặc dù có danh là đứng đầu kỹ nữ nhưng trên thực tế lại chỉ là đối tượng giấu cọt của đám nam nhân mà thôi, trong kỹ viện một người đàn bà chỉ có thể nhìn mà không thể chạm vào như vậy chẳng khác gì một đồ vật trang trí, một người còn sống lại chỉ làm nền cho cảnh vật ngắm lại cũng sẽ khiến người cảm giác được không vui.

Sư Sư đột nhiên bắt đầu cởi áo ngoài của mình, nàng bắt quả chỉ mặc vài lớp áo mỏng mà thôi, thoáng chốc đã lộ ra làn da mịn màng trắng trong như ngọc, dưới ánh tinh quang từ vũ trụ chiếu rọi còn tràn ngập ánh mạng lực, dường như dưới làn da thịt kia sức sống đang không ngừng lưu động.

"U..... Cái này, kỳ thật ta....." Dương Hạo vốn định thử một chút xem có thể dụng đan dược đối phó Sư Sư hay không, nhưng người đàn bà này đã chủ động như vậy nên ngược lại còn luống cuống tay chân không thể ngồi yên được.

"Đồ đệ, người đàn bà này là cực phẩm a! Dù có chết cũng không thiệt đâu, người lên đi." Hồn nguyên tử lại đi ra truyền thụ kinh nghiệm của lão, thoát nhìn đã rõ lão đang đem tất cả dục vọng của mình đều ký thác trên người Dương Hạo.

Có điều Dương Hạo lại không muốn làm thay cho một lão quỷ mấy ngàn tuổi, hắn cuống quýt quay đầu:"Sư tiểu thư, chúng ta nói chuyện phiếm là được rồi."

"Nói chuyện phiếm?" Sư Sư cười đầy khổ sở "Mặc dù không thể lên giường cùng người nhưng ít ra cũng cho người nhìn một cái mới không lãng phí hai mươi vạn kia chứ."

Dương Hạo trầm mặc không nói gì, kỳ thật hắn vẫn cảm nhận được Sư Sư đang không ngừng cởi bỏ bộ quần áo trên người, hắn đã dụng một ý chí lực

rất lớn mới có thể cảm mình không quay đầu lại thường thức.

" Trước kia đám nam nhân còn chưa thất vọng đối với ta, đừng nói hai mươi vạn mà cho dù hai trăm vạn đều cũng nguyện ý trả." Sur Sur tựa ở mép giường " Nhưng bây giờ, một đêm của ta lại chỉ kiếm được hơn mười tệ, người đàn bà kém cỏi nhất đại khái cũng đáng tiền hơn so với ta."

Dương Hạo rốt cục không thể đề được dục vọng trong lòng xuống nữa đành quay đầu lại nhìn, nhưng vừa liếc mắt đã khiến ngọn lửa trong thân thể hắn không ngừng dâng lên. Thân thể của Sur Sur quả là hoàn mỹ nhất trong các người hắn đã từng thấy, đã không thể sử dụng tuyến điều hoặc đường cong dễ hình dung, mỗi một phân da thịt, mỗi một đường cong trên thân thể của Sur Sur đều tuyệt mỹ tựa như do tạo hóa xếp đặt, căn bản là không hề có tí vết nào, ngay cả một nét, một điểm cũng không sai sót. Dạng vóc người hoàn toàn có thể đặt làm vóc dáng hoàn mỹ nhất cho tất cả đàn bà trên đời.

Nhưng tạo hóa trêu người, người đàn bà có thân thể hoàn mỹ như vậy lại chỉ cho đám nam nhân nhìn mà không thể chạm vào. Bây giờ Dương Hạo đã rõ, tại sao đám phú hào kia lại cười nhạo như vậy, hoàn toàn là bởi vì muốn che đậy nỗi mất mát trong lòng bọn họ.

" Đồ đệ ngoan, hảo đồ đệ, người ngàn vạn lần đừng mềm lòng nha." Hồn nguyên tử quả thật là người sư phụ hiểu rõ Dương Hạo " Người đàn bà này rất đẹp nhưng trận đấu của người còn quan trọng hơn."

Dương Hạo quả là có chút do dự, đây không chỉ có nét hoàn mỹ mà Sur Sur lộ ra cả khí chất đau thương, loại khí chất này những nam nhân thô tục không thể cảm nhận được, Dương Hạo mặc dù cũng yêu thích con gái đẹp nhưng hắn cũng không phải loại người thô tục chỉ cần sắc tình, hắn còn khá dễ ý biến hóa trong tâm tình của đàn bà.

" Tại sao không lấy thuốc của người cho ta thử một lần chứ ?" Sur Sur đột nhiên chủ động đưa ra yêu cầu.

" Cái gì?" Dương Hạo lại càng hoảng sợ " Người muốn dùng ?"

Trong trí nhớ của Dương Hạo bình thường đều là nam nhân tới mua thuốc, cho dù hiếm khi có một người đàn bà tới mua cũng là vì có thể khiến trượng phu mình trọng chấn hùng phong mà thôi, chứ chưa từng có người đàn bà nào tự mình chủ động yêu cầu.

" Mặc dù không có biện pháp nào giải trừ được điện lực phòng ngự của ta, nhưng người cũng hãy thử một lần, nói không chừng có thể có hiệu quả thì sao." Sur Sur thất thần cười cười " Nếu có bản lĩnh, hãy biến ta thành một người đàn bà chính thức đi."

" Xin lỗi, kỳ thật ta không muốn....." Dương Hạo cảm thấy quá xấu hổ, trong tình huống này hắn thật sự là chưa hề có kinh nghiệm gì.

" Kỳ thật cho dù người có thể chiếm được ta cũng không có tác dụng." Sur Sur tiếp " Kế hoạch cuối cùng của Lý Ba cùng Lăng Từ Yên căn bản không phải là ta, mà là một cạm bẫy để giết người."

" Giết ta?" Dương Hạo nghĩ thầm quả đúng như dự liệu. Thế nhưng, bên kia còn có cao thủ của hoàng gia kiếm sĩ đoàn, nhất là gã Vương Thao kia quả là cường tới không còn gì để nói, nếu hắn không thể có cách nào không chừng sẽ bị bọn họ giết chết.

Hồn nguyên tử đột nhiên nói : " Thật ra ta có một ý này ."

" Ý gì ?"

" Ta sẽ dạy người cách tu luyện thành viên chủ đàn đầu tiên để tiến vào cảnh giới cao hơn ." Hồn nguyên tử đột nhiên quyết định, thời gian dài trước đây cũng chưa từng thấy lão quyết định nhanh như vậy.

" Tiến lên cảnh giới cao hơn !" Dương Hạo vừa nghe đã cảm thấy rất có động lực " Ta sắp có thể thành tiên rồi sao."

" Muốn thành tiên còn sớm chán, chỉ là giúp người càng thêm lợi hại thôi." Hồn nguyên tử liền đập tắt mơ tưởng vừa xuất hiện trong đầu hắn " Sau khi người ăn Nê hoàn đan của ta thì đã có thực lực của Trúc cơ cảnh giới, so cùng người bình thường cũng có nhị cấp đến tam cấp chiến lực. Nếu lại luyện chế ra một viên Hắc kim hoàn tùy đan, trực tiếp tiến lên Linh hư cảnh giới, vậy ít nhất có thể đạt tới lục cấp chiến lực, nhưng sẽ có thể luyện thành phụ trợ đan cao cấp hơn. Đến lúc đó, hắc hắc, sợ rằng sẽ lợi hại hơn so với bây giờ rất nhiều lần."

Dương Hạo nghe thấy mặc dù chưa thể thành tiên nhưng có thể biến thành cao thủ cũng không khỏi mừng rỡ : " Nói như vậy, chỉ cần ta có thể đạt tới Linh hư cảnh giới sẽ thành thiên hạ vô địch rồi."

" Đương nhiên không thể." Hồn nguyên tử lại nhẹ nhàng phủ định.

" Vậy thì có ích lợi gì, chẳng lẽ chúng ta chẳng thua." Dương Hạo còn đang nhớ tới ước đầu.

" Ý của ta là....." Hồn nguyên tử âm hiểm hề hề hạ thấp giọng " Thật sự nếu không thắng thì chúng ta sẽ dùng bạo lực để giải quyết, giết hết mấy tên hồn đan kia Đan đình song tu phải sẽ trọng chấn"

"....." Dương Hạo ngạc nhiên không nói gì. Ngược lại chỉ có Sur Sur chột nhìn Dương Hạo rồi cười cười, tựa hồ đối với nam nhân khác người trước mặt hơi có chút hảo cảm.....

Luyện chế một viên chủ đan, có thể trực tiếp tiến lên cảnh giới mới trong việc tu tiên. Nghe nói thì khá đơn giản nhưng thực hiện lại phức tạp vạn phần, nhất là khi có một vị sư phụ hồ đồ như Hồn nguyên tử.

Tính cả nội đan của hắc ma thú kiếm được từ trước tổng cộng bốn mươi chín loại nguyên liệu để luyện chế Hắc kim hoàn tùy đan Dương Hạo thiên tân vạn khổ cuối cùng đã kiếm được đầy đủ. Thế nhưng Hồn nguyên tử tựa hồ như vừa mới sức nhớ ra nói rằng tinh cương hóa dung lô của Dương Hạo không thể luyện chế ra chủ đan mà phải có loại Xích kim minh lô mới có thể luyện đan. Mà loại Xích kim minh lô này phải dụng đến ít nhất mười cân thuần kim mới có thể chế tạo ra, điều đó quả thực là muốn lấy cái mạnh nhỏ của Dương Hạo.

Dương Hạo cuối cùng đã biết, tại sao Hồn nguyên tử lúc đầu nói không có tiền lại không thể theo học Đan đình song tu phái, thì ra nguyên liệu cùng đạo cụ mỗi lần luyện đan đều trân quý vạn phần. Dương Hạo đang lúc buồn rầu thì Sư Sư đột nhiên lại yêu cầu Dương Hạo dùng phi thuyền bay tới Thủy miên tinh cầu gần đó du ngoạn.

Tinh hệ của Lôi Mông tinh là tinh hệ khá xa đế quốc cho nên cũng không giống như khu ở gần đế quốc, tinh cầu nào cũng có thực dân cùng khai phát. Đại bộ phận tinh cầu cùng tinh hệ với Lôi Mông tinh đều là nguyên thủy tinh cầu, chỉ có sinh vật đặc hữu chiếm cứ, những tinh cầu này thành tâm điểm cho rất nhiều đoàn thám hiểm cùng khách lữ du.

Mục tiêu lần này bọn Dương Hạo tới là tiểu tinh cầu Thủy Miên tinh cách Lôi Mông Tinh hơn mười quang niên. Có lẽ Sư Sư cũng chưa từng đi tới đó lần nào cho nên dọc trên đường đều do x13 điều khiển phi thuyền.

Thủy miên tinh là một nguyên thủy tinh cầu tương đối hoang vắng nhưng hoàn cảnh lại thập phần thích hợp cho loài người sinh tồn, ở trên tinh cầu này khắp nơi đều là thảm thực vật xanh biếc cho nên hàm dưỡng lượng không khí cũng trọng lực cũng gần giống như Lôi Mông tinh.

Dương Hạo cầm lấy tay Sư Sư, chậm rãi sải bước trên vùng đất màu lam nhạt, đất đai nơi này có chứa khoáng mạch cho nên có màu lam tựa như nước biển. Nhìn ra phía xa xa cả một vùng rộng lớn đẹp tựa một viên lam bảo thạch. Thực vật nơi này vươn mình đứng thẳng trên mặt đất, nhưng dường như được chăm sóc thường xuyên nên phát triển đều và rất chỉnh tề.

"Thật xinh đẹp....." Sư Sư ở trước mặt Dương Hạo nên cũng không mang khăn che mặt, dung nhan tuyệt mỹ tự nhiên đón nhận hòa cùng thiên nhiên "Ta nghe người ta nói, nơi này có màu đất giống như ở Thiên sứ tinh cho nên mới muốn tới xem."

"Đất trên Thiên sứ tinh cũng là màu lam sao?" Dương Hạo cũng chưa từng tới nhiều nơi như vậy, mấy tinh cầu hắn biết đều có đất màu xám đen.

"Nơi chúng ta ở rất xinh đẹp." Sư Sư lên tiếng nhắc đến cổ hương về mặt liền tỏa sáng "Mặt đất có màu lam cùng màu tím, những tảng đá còn giống như thủy tinh, vào buổi tối sẽ phát ra quang mang."

"Vậy sau này có cơ hội thì sẽ cùng về thăm." Dương Hạo thuận miệng vừa nói vậy đột nhiên nhạy cảm thuật của hắn chợt nổi lên một chút tác dụng khiến Dương Hạo cảm thấy được có hoàng kim tồn tại ở gần đó.

"Hoàng kim?" Trong lòng Dương Hạo có chút vui mừng lẫn sợ hãi, bây giờ thứ hắn thiếu nhất chính là hoàng kim, nếu hôm nay có thể kiếm một ít về tạo đan lô thì cũng không uổng chuyến đi lần này.

Thế nhưng hắn đang định quan sát kỹ thì Sư Sư chợt buồn bã, lời nói vừa rồi của Dương Hạo đã chạm vào mối thương tâm của nàng. "Ta sợ rằng cả đời cũng không thể về Thiên sứ tinh được."

"Sợ cái gì, ta mang ngươi trở về!" Dương Hạo chuyện tốt không học, chỉ học thói bán trời không văn tự giống Hồn nguyên tử là xuất sắc.

"Ngươi sẽ thật sự đưa ta trở về sao?" Sư Sư dừng chân mất đầy hy vọng nhìn Dương Hạo.

Đến lúc này Dương Hạo mới tỉnh lại, hắn ngơ ngác nhìn khuôn mặt kích động của Sư Sư, nhất thời nói không lên lời.

"Ha ha, đồ đệ ngốc, ngươi bị mỹ nữ này gạt bẫy rồi." Hồn nguyên tử có vẻ đang rất hả hê "Bên người có đàn bà, sau này làm thế nào hành tẩu giang hồ tán gái vô số a, đừng nói đến muốn làm Thiên nhân trăm (yêu hàng nghìn người) giống sư phụ ngươi là ta năm đó, mà ngươi ngay cả mười người còn chưa từng bị trói buộc, đúng là bị kịch nhân gian a."

Dương Hạo vò đầu, hắn quả không có mục đích lớn lao làm Thiên nhân trăm giống Hồn nguyên tử, mà chỉ cảm giác được tự nhiên có thêm một người đàn bà ở bên cạnh sẽ gặp phải nhiều chuyện ngoài ý muốn.

"Ta rất sợ....." Về mặt Sư Sư tựa như đang rất mâu thuẫn "Bây giờ chưa giải trừ được điện lực phòng ngự thì ta cảm thấy rằng chính thức làm một người đàn bà còn tốt một chút. Những nếu thật sự có thể ta lại lo lắng, sau này mỗi ngày đều sẽ có nam nhân khi dễ ta."

"Điều đó thật ra thì....." Dương Hạo vừa nghĩ tới đám phú hào trong phòng kim cương liền cau mày, gã nào cũng béo như lợn, nếu được chà đạp lên người khác thì không biết sẽ ác độc đến đâu nữa "Bọn họ vẫn chưa từng có được ngươi, nếu thật sự có thể, nhất định sẽ không bỏ qua."

"Chỉ cần ngươi muốn thì ngươi sẽ là nam nhân duy nhất của ta. Ta muốn đi theo ngươi rời khỏi Lăng phi tinh thần hải." Sư Sư cố lấy dũng khí đem tất cả tình cảm đều nói ra. Hôm nay tới Thủy miên tinh nói là giải khuây chữ ký thật chính là muốn nói chuyện này cùng Dương Hạo.

"Đừng đáp ứng, đừng đáp ứng." Hồn nguyên tử hô to gọi nhỏ "Thiên hạ mỹ nữ còn nhiều mà, mặc dù ngươi này quả là tuyệt sắc nhưng cũng không thể giấu mãi trong nhà được đâu."

Dương Hạo cũng rất do dự. "Kỳ thật ta....." Hắn vốn muốn nói tự mình cũng không có cách nào giải trừ điện lực cấm chế cho Sư Sư.

Trong mắt Sư Sư đã ầm ầm nước mắt. "Phụ nữ từ Thiên sứ tinh chúng ta chỉ cần thật tâm yêu người sẽ có thể tự động giải trừ điện lực cấm chế, bây giờ

ta tùy thời đều có thể ở cùng với ngươi, nếu ngươi không muốn thì ta cũng chỉ có thể ở lại trong Lăng phi tinh thần hải, để mặc cho nam nhân khác chà đạp."

"Không được....." Dương Hạo kêu to lên.

"Ngươi không muốn ta mà?" Nước mắt Sur Sur đã không ngừng rơi xuống, bộ dáng đáng thương cực kỳ.

"Không phải không phải." Dương Hạo liều mạng lắc đầu "Ta là nói, ngươi không thể để đám nam nhân chà đạp."

"Vậy ngươi nói phải làm sao bây giờ?" Tiếng khóc của Sur Sur càng ngày càng lợi hại.

"Cái này....." Dương Hạo cảm giác giống như bị dồn vào ngõ cụt, không lối nào có thể đi chỉ lắm bầm "Dù sao nếu chà đạp, còn không bằng để một mình ta chà đạp thôi chứ....."

Sur Sur thấy Dương Hạo đã đáp ứng, nhất thời mỉm cười hạnh phúc, cả người nhào vào lòng Dương Hạo, ôm chặt lấy hắn: "Vậy ngươi sẽ dẫn ta về Thiên sư tinh chứ, phải đối xử tốt với người ta nha."

Hỗn nguyên tử đành lắc đầu thở dài: "Đồ đệ a đồ đệ, khá khen cho tốc độ tán gái của ngươi, thế nhưng nếu không chịu chia tay họ thì không phải càng tán càng nhiều sao, quả là tiền đồ hiếm có a."

"Bớt nói nhảm đi!" Dương Hạo đang lúc hưởng thụ người đẹp làm gì có thời gian để ý tới lão già không thể hưởng phúc kia nữa.

"Ngươi mắng ta?" Sur Sur trừng lớn đôi mắt, chuẩn bị nổi giận.

Dương Hạo bị kẹp giữa hai người đến đầu đầy mồ hôi: "Không có chửi ngươi đâu, thương ngươi còn chưa hết nữa, ngay cả mỹ nữ nổi tiếng vũ trụ cũng bị ta chiếm được, làm sao có thể mắng ngươi được chứ."

"Sau này ngươi cẩn thận cho ta một chút!" Sur Sur cười tựa một đầu tiểu hồ ly "Ngươi nếu không tốt với ta, ta sẽ đi ra ngoài kiếm mười vạn gã nam nhân khiến ngươi phải đội nón xanh (mọc sùng)!"

Dương Hạo cuối cùng đã hiểu tại sao Hỗn nguyên tử bảo nếu không chia tay đàn bà là bi kịch lớn nhất của nhân gian, quả nhiên đúng là như thế. Bây giờ hắn xem như đã có người quản lý, sau này còn chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì phiền toái nữa đây.

Sur Sur diễm danh lan xa cả đế quốc, thậm chí vô số quý tộc ở đế quốc cũng từng nghe tiếng, chính vì điện lực phòng ngự trên người Sur Sur không thể giải trừ được cho nên mới phải chuyển tới kỹ viện khắp các nơi, nếu người khác biết điện lực phòng ngự của Sur Sur đã có biện pháp giải trừ không phải sẽ khiến quý tộc toàn vũ trụ đỏ mắt lên mơ ước sao.

Dương Hạo mặc dù chiếm được một đại mỹ nữ làm vợ nhưng trên thực tế đã chọc phải tai họa còn lớn hơn thứ đoạt được. Có điều việc này với loại người suy nghĩ đơn giản như Dương Hạo không thể nhìn ra được. Càng hướng chỉ, bây giờ toàn bộ tinh thần của hắn đang bị nhay cảm thuật hấp dẫn.

"Sao vậy?" Sur Sur thấy Dương Hạo cúi đầu xuống mặt đất màu lam như đang tìm vật gì nên cất tiếng hỏi.

"Ồ đây hình như có vàng a." Dương Hạo cau mày, hắn cảm nhận được dưới đất có rất nhiều hoàng kim, nhưng tín hiệu nhay cảm thuật truyền lại rất kỳ lạ, lúc có lúc không.

"Vàng, ngươi cần vàng để làm gì?" Sur Sur sờ sờ chiếc vòng vàng trên tay "Ta có đây, ngươi cần thì cho ngươi đó."

"Không đủ đâu." Dương Hạo khề nói, hắn bây giờ đang thập phần bất mãn đối với Hỗn nguyên tử "Ta cần luyện một loại xuân dược mới, cần mười cân hoàng kim mới có thể."

"Mười cân!?" Sur Sur mở to hai mắt ra nhìn, bây giờ lượng dự trữ vàng trong vũ trụ chỉ còn rất ít, mười cân hoàng kim quả thực chính là một con số trên trời "Ai dạy cho ngươi cách chế thuốc đó thế, không phải căn bản là làm không được sao?"

"Chính thế! Một lão hỗn đản dạy ta đó." Dương Hạo hận hận nghĩ rằng.

"Từ đồ đệ! Nói sư phụ như thế muốn khi sư diệt tổ sao?" Hỗn nguyên tử hung hăng đáp trả từ trong bụng "Ngươi có tin ta xé đứt bộ lông của ngươi rồi đồng quy vu tận với ngươi hay không?"

Thế nhưng Dương Hạo lại không thêm đếm xỉa tới lão, bây giờ tinh thần hắn đều đang đặt ở phía dưới lòng đất. Mặc dù bây giờ hắn đã bỏ trụ cột thuật để cải luyện chân khí của xuân dược phái nhưng vẫn còn giữ lại nhay cảm thuật, bởi vì hắn cảm thấy nhay cảm thuật đối với việc tìm kiếm nguyên liệu chế thuốc thật sự là rất có hiệu quả.

Bây giờ hắn thi triển nhay cảm thuật hướng xuống dưới lòng đất quả nhiên liền cảm giác được ở đó có hoàng kim tồn tại, chỉ là lượng hoàng kim tựa hồ rất ít. Khi hắn mang phạm vi thi triển nhay cảm thuật không ngừng mở rộng lại thấy hoàng kim dường như tồn tại ở mọi chỗ, hình như cả tinh cầu này đều có chứa hoàng kim vậy.

"Ngươi cũng có tài đấy chứ." Hỗn nguyên tử không biết vì sao cũng nhận ra vấn đề "Đồ đệ ngoan, ta thấy ngươi đã có hy vọng thành tiên rồi a, trên tinh cầu này khắp nơi đều có hoàng kim a."

"Nhưng lại rất quái lạ a." Dương Hạo mê hoặc không giải thích được "Số hoàng kim này cũng không phải là một khối hoàn chỉnh, chẳng lẽ chỉ là phần mặt sao?"

"Ngốc nữa, đây là kim quang đó, dưới lòng đất của tinh cầu này ẩn chứa đại lượng kim quang. Đồ đệ ngoan, ngươi đã tìm được một tinh cầu hoàng kim a." Hồn nguyên tử kích động không ngừng.

X13 vẫn đang đi theo phía sau bọn Dương Hạo vừa nghe được chuyện này liền tìm kiếm tư liệu trong bộ nhớ ngay lập tức: "Thủy miên tinh là một khoáng chất tinh cầu, ở trên tinh cầu này có hơn mười vạn loại khoáng chất, trong đó chủ yếu là kim quang. Nhưng bởi vì khoáng sản quá lẫn lộn nên kim quang đều chỉ là bản quang chỉ tồn tại dưới dạng phân tử, khai thác thập phần khó khăn."

"Kim quang?" Dương Hạo quả là chưa từng nghĩ đến "Phải làm sao bây giờ? Xích kim minh lô phải dùng mười cân hoàng kim mới có thể làm ra, ta làm thế nào lấy được hoàng kim đây?"

"Chuyện này sao....." Hồn nguyên tử lại bắt đầu áp ứng, vừa nghe đã biết lão chuẩn bị nói nhảm "Chúng ta có thể ở chỗ này khai quang mà, mua một dây chuyền khai thác rồi tách riêng kim quang ra, làm khoảng mười niên tám năm sớm muộn sẽ có thể kiếm đủ mười cân hoàng kim."

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Hoàng Kim Tu Tiên Pháp

"Thập năm tám năm!!!" Dương Hạo tròn mắt há mồm "Lão đúng là tử lão quỷ, chỉ biết nói nhảm, tám năm mười năm đối với Vương bát đán lão bất tử như lão mà nói không toán cái gì, nhưng không phải là đã tiêu hết toàn bộ tuổi thanh xuân đẹp đẻ của ta rồi sao."

"Đồ đệ ngoan, tu tiên vốn chính là chuyện khổ muộn." Hồn nguyên tử cố gắng biến mình thành một cao tăng đại đức "Thanh tịnh khổ tu, trường niên luyện nguyệt (năm dài tháng rộng), không chịu đựng phong ba sao có thể thành chính quả chứ. Ngươi phải biết rằng, mọi người thường nói khổ tận cam lai, không chịu khổ trung khổ, sao thành nhân thượng nhân, dù có phải giống như ăn hoàng liên (tam thất) cũng không được....."

"Đù rồi!" Dương Hạo cắt đứt giáo huấn của Hồn nguyên tử "Ta không thèm chịu khổ như vậy, ta còn muốn thử hết thiên hạ mỹ nữ nữa chứ, ta....."

"Ngươi nói cái gì!!" Sư Sư từ nãy đến giờ vẫn mơ hồ, chỉ đến lúc nghe thấy câu này mới hiểu "Ngươi muốn thử hết cái gì....."

Dương Hạo lúc này mới nhớ ra Sư Sư căn bản là không thể được tiếng Hồn nguyên tử nói. Chuyện này đúng là loạn thành một đống, Dương Hạo sau đó không ngừng liên tục giải thích với Sư Sư, trong lòng thầm kêu khổ không ngót, sớm biết như vậy đã không đồng ý nhận người đàn bà này.

Lúc Dương Hạo đang luống cuống tay chân x13 rốt cục đã từ trên mạng tìm ra một tin tức quan trọng: "Kỳ thật còn có một biện pháp có thể không cần đào mỏ mà vẫn kiếm được hoàng kim."

"Biện pháp gì?" Dương Hạo đồng thanh hỏi cùng Hồn nguyên tử. Nếu có thể nhanh chóng tìm được hoàng kim, thì Dương Hạo sẽ có thể luyện chế chủ đan tăng lên một cảnh giới tu luyện, cũng chính là thực hiện được tâm nguyện của cả hai thầy trò.

X13 lại bắt đầu lên tiếng: "Trên Thủy miên tinh bởi vì hệ sinh vật rất thưa thớt cho nên chưa hình thành hệ sinh vật hoàn thiện, chiếm được địa vị thống trị ưu thế trên tinh cầu này là một loại động vật tên là Hoàng kim giáp xác trùng....."

"Hoàng kim giáp xác trùng?" Dương Hạo chỉ vừa nhắc lại danh từ đó nhạy cảm thuật liền phát huy tác dụng khiến hắn cảm giác được trong phạm vi mấy công lý chắc chắn đều có loại sinh vật này tồn tại.

"Hoàng kim giáp xác trùng là một loại đại hình sinh vật, bọn họ bình thường sinh sống bằng việc ăn bùn đất có chứa kim quang, ở trong cơ thể loài giáp xác trùng có hệ thống tiêu hóa khá giống với máy luyện quang nên nó có thể tách toàn bộ những tạp chất trong đó ra để bổ sung nguồn dinh dưỡng chỉ lưu lại thuần túy hoàng kim." X13 đọc y nguyên theo sách.

"Vậy sinh vật đó không phải là cỗ máy luyện kim rồi sao?" Dương Hạo nhanh chóng nói leo.

"Đúng vậy." X13 lượn vài vòng trong không trung rồi tiếp "Nếu không ngươi hãy đi đánh vài con hoàng kim giáp xác trùng kiếm đủ hoàng kim rồi ta sẽ có thể lập tức chế tạo đan lò, dựa theo tính toán của ta chỉ cần hơn mười phút sẽ có thể chế xong đan lò."

"Không cần phải gấp như vậy đâu." Dương Hạo vừa đi theo hướng mà nhạy cảm thuật chỉ dẫn vừa lớn tiếng nói "Chỉ cần có đủ hoàng kim thì có thể chậm rãi tạo đan lò mà."

" Thế nhưng....." X13 muốn nói lại thôi.

" Đồ đệ ngoan." Hồn nguyên tử bất chợt cắt đứt lời x13, lão tựa hồ cảm giác được điều gì đó " Với bản lãnh của ngươi, dù cả đàn Hoàng kim giáp xác trùng cũng có thể giết chết chứ ?"

" Đương nhiên ." Dương Hạo hôm nay vừa mới giải đen lại rất muốn hiển lộ một chút thân thủ trước mặt Sur Sur cho nên liền bắn ra năm thanh phi kiếm, khí thế hung hung hướng về địa điểm cảm ứng có giáp xác trùng tiến tới.

Thế nhưng, lúc tới nơi đó lại chỉ thấy một dải đất màu lam, căn bản không có tung tích gì của đám trùng tử.

" Tiểu trùng tử đâu? Sao vẫn không nhìn thấy?" Dương Hạo hỏi x13.

X13 thanh âm rất cổ quái : " Chính là ở chỗ này, chỉ có điều chúng không đi ra mà thôi, bọn chúng chỉ khi bị kinh động mới xuất hiện."

" Ta sẽ khiến chúng bị kinh động liền!" Dương Hạo ưỡn ngực nhìn Sur Sur, năm thanh phi kiếm đều phi ra ngoài, một chiêu Từ khí đông lai vừa học không lâu chém xuống phía dải đất màu lam. Oanh một tiếng, dưới mặt đất quả nhiên xuất hiện một huyệt động lớn.

Dương Hạo đối với uy lực phi kiếm của mình bây giờ phi thường đắc ý, có điều không đợi hắn bốc phét với Sur Sur, đột nhiên đất rung núi chuyển, mặt đất dưới chân hắn chấn động kịch liệt không ngừng, một tiếng lại một tiếng nổ to hơn cả tiếng nổ vừa rồi truyền tới từ sâu dưới lòng đất.

" Chuyện gì xảy ra vậy ? Chuyện gì xảy ra vậy ?" Dương Hạo ngã trái ngã phải, rất miễn cưỡng mới đứng được.

X13 mang theo vẻ kinh hoàng : " Nó đi ra , hoàng kim giáp xác trùng bị kinh động đi ra rồi."

Không cần con người máy này nói nhảm Dương Hạo cũng đã nhìn thấy, vừa rồi mặt đất còn đang bằng phẳng đột nhiên nứt ra thành một kẽ lớn, từ bên trong khe nứt một con quái thú chậm rãi bò ra.

Con quái thú này cũng giống như con sâu bình thường, tròn cuộn cuộn, trên lưng cũng khải giáp, nhưng những con trùng trước mắt này cao chừng một thước, to gần năm thước, cho dù là hơn mười người cũng không thể ôm hết nó được. Càng khiến Dương Hạo trợn mắt há mồm là vì đám giáp xác trùng không chỉ khổng lồ như một ngọn núi nhỏ mà toàn thân còn phát ra kim quang lờ lờ, tựa như lớp giáp xác được làm từ hoàng kim vậy.

" Đây chính là hoàng kim giáp xác trùng ?" Dương Hạo tuyệt vọng thốt lên " Nó mà gọi là trùng ?"

" Đây mới chỉ là con bé." X13 giải thích " Dựa theo tư liệu thì con Hoàng kim giáp xác trùng lớn nhất có thể cao bằng hai tầng lầu, hơn nữa toàn thân giáp xác đao thương bất nhập, căn bản không có thiên địch gì, ngay cả súng đạn của loài người cũng rất khó tiêu diệt."

" Vứt cái tư liệu của ngươi đi!!!" Dương Hạo suýt ngất. Hắn vừa ra oai vì tưởng rằng giáp xác trùng chỉ là loại tiểu trùng bé như đầu ngón tay mà thôi, không ngờ nó lại khổng lồ đến thế " Giáp xác kia đao thương bất nhập vậy ta làm sao kiếm được hoàng kim a ?"

" Đồ đệ..... Ngươi nhìn xem có thể chém đứt một khối giáp xác trên người nó xuống" Hồn nguyên tử cũng hơi sững sờ, mất nửa ngày mới xui đại một câu.

" Ta chém ?" Dương Hạo ngờ ngạc nhìn về phía trước, con giáp xác trùng hiển nhiên là bị Dương Hạo quấy rầy chọc giận nên đang giãy cở, khuỷa khoắc trong không đầy vẻ hung ác dữ tợn. Nhìn con quái thú này đừng nói là công kích mà mới chỉ gần một chút đã bị nó đè chết rồi.

Dương Hạo quay đầu lại kéo Sur Sur chạy vội : " Ta không muốn đi chịu chết, vất vả lắm mới có cuộc sống ổn một chút, bị trùng tử ăn tươi ta không thích."

" Đồ đàn! Ngươi đứng lại đó cho ta." Hồn nguyên tử quả thực giận không kim được " Ngươi nếu muốn tu tiên thì nhất định phải làm ra đan lô, muốn làm ra đan lô lại phải kiếm hoàng kim, cơ hội bây giờ cực tốt, ngươi còn không mau xông lên!"

X13 liền thể hiện rõ quan điểm đứng cùng chiến tuyến với Hồn nguyên tử : " Ta có biện pháp giúp ngươi kiếm hoàng kim mà căn bản là không cần giết chết giáp xác trùng hoặc phải chém xác ngoài của nó ."

Trong lòng Dương Hạo không ngừng mâu thuẫn, rốt cục cũng bị hai tên kia thuyết phục, hắn khẽ cắn môi đứng lại rồi xoay người, con giáp xác trùng kia vẫn đang đuổi theo phía sau, thấy Dương Hạo không chạy nữa nó cũng dừng lại ngẩng cao cổ dựng lên, tựa hồ đang tích sức năng lượng.

" Ngươi..... Ngươi cẩn thận một chút." Sur Sur quả nhiên là đàn bà, thấy con trùng tử đã sợ hãi chỉ dám dặn dò Dương Hạo một câu rồi nhanh chóng né ra xa.

Dương Hạo cổ động chân khí toàn thân hỏi x13 : " Làm thế nào mới có thể đối phó với con trùng tử này ? Ta có thể phóng xuân dược ra ngoài cho chúng xui đi được không ?"

" Vô dụng, hoàng kim giáp xác trùng là thụ hùng đồng thể (lưỡng tính dục giống loài giun), xuân dược vô dụng đối với bọn họ." X13 lại lôi tư liệu ra đọc " Dù sao ngươi cũng chỉ cần hoàng kim, vậy dụng thân thể đón lấy hoàng kim là xong."

" Đón hoàng kim?" Dương Hạo không giải thích được.

"Hoàng kim giáp xác trùng khi bị uy hiếp sẽ phun ra những viên tiểu kim châu làm vũ khí tấn công." X13 rốt cục mang kế hoạch nói ra, hơn nữa còn khởi động phản trọng lực trang bị nhanh chóng bay lên cao "Chỉ cần ngươi đứng vững trước mặt nó sẽ phun ra kim châu đánh ngươi....."

"Ngươi muốn ta làm tấm bia thịt?" Dương Hạo rốt cục hiểu rõ thì ra x13 cũng giống như Hồn nguyên tử, cả hai chỉ biết nói nhảm.

"Đúng vậy!" X13 đã bay lên rất cao, nó thật ra chỉ là phòng xa vì sợ Dương Hạo bắt nó chết thay "Chỉ mười cân hoàng kim mà thôi, ngươi cố chịu khoảng một nghìn hạt kim châu là xong, hẳn là sẽ không đau đâu."

"Sẽ không đau sao?" Dương Hạo còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại thì đám giáp xác trùng kia quả nhiên đã tích sức xong năng lượng, chỉ thấy cái miệng đầy thịt mở ra rồi từng vật thể rất nhỏ màu vàng bắn ra.

Tốc độ của hạt kim châu hơn xa tưởng tượng của Dương Hạo, hẳn thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã bị bắn trúng rồi." Oa!!! Hào thống a (đau quá), x13 người là đồ người máy hẳn đấy, sao ngươi nói sẽ không đau!!!"

Dương Hạo bắt đầu rống lên kinh thiên động địa đầy thảm thiết. Trong tiếng kêu thảm thiết lại có âm thanh tựa như liên châu pháo của hạt kim châu bắn trúng thân thể hắn, những hạt kim châu này tựa như viên đạn từ trong miệng giáp xác trùng bắn ra, bắn đến Dương Hạo sưng đầu chảy máu.

Thanh âm x13 từ trên không trung truyền xuống:"Ta là nói nếu ngươi tránh được sẽ không đau!"

"Nói nhảm!!!" Dương Hạo giờ mới cảm thấy cuộc đời của mình thật sự là quá bi thảm, có một sự phụ vô nhân đạo, bây giờ ngay cả người máy cũng học xong tính cách đó, cuộc sống sau này có lẽ không thể nào sống nổi.

Có điều dù đau thì đau nhưng Dương Hạo bị kim châu bắn vào đã không chịu được nữa hẳn vội vàng vận phi hành thuật, muốn tránh đi. Nhưng rất nhanh Dương Hạo đã nhận ra là chỉ vô ích, Hoàng kim giáp xác trùng dường như có trang bị ra đa, bắt luận hẳn tránh đến đâu, kim châu như đã chờ sẵn rồi chuẩn xác bắn trúng hắn.

Dương Hạo thật sự là kiên trì không nổi nữa, mới vài phút thôi mà hắn đã máu tươi đầm đìa, nếu phải chịu một ngàn hạt kim châu bắn trúng có lẽ hẳn chỉ còn một đồng thịt vụn.

"Làm sao bây giờ? Mau nghĩ biện pháp đi?" Dương Hạo cuối cùng chợt nhớ ra còn vị sự phụ Hồn nguyên tử tồn tại.

Hồn nguyên tử lại một điểm cũng không gấp, dù sao lão bây giờ không có thân thể, cũng không cảm giác được đau đớn, dĩ nhiên còn nhàn nhã ngáp choi một cái." Cho nên ta nói rồi, nguyên cơ giáo học là hữu dụng nhất, bình thường dạy ngươi thế nào cũng không vào, chỉ cần dạy khi sống chết trước mắt sẽ không thể quên được."

"Bớt nói nhảm, mau nghĩ biện pháp nhanh một chút." Dương Hạo nghe đã hiểu ra Hồn nguyên tử thật sự có cách giải quyết nguyên cơ.

"Nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, trụ cột thuật mà ngươi học hoàn toàn là đồ bỏ, lại còn dụng phi hành thuật để bay!" Hồn nguyên tử bất mãn hừ hừ.

"Lão đã dạy ta phương pháp khác đâu!" Dương Hạo nhận thấy số kim châu chạm vào nhau trên không trung rồi đổi hướng khiến hắn căn bản là không có cách nào né tránh, đáng hận là Hồn nguyên tử hoàn toàn không gấp gáp có vẻ đang trốn tránh trách nhiệm.

"Không dạy ngươi, thế ngươi không thể tự mình học sao?" Hồn nguyên tử lại thuyết giáo "Theo lý luận mà nói, người tu tiên có thể ngự kiếm phi hành, cho nên mới được gọi là kiếm tiên. Nhưng"

"Sao còn nhưng nhị gì nữa, mau vào chính đề đi." Lúc đang bị hành hạ như luyện ngục còn phải nghe người giảng lý luận Dương Hạo hận không thể đập đầu tự tử cho xong.

"Nhưng lý luận chỉ là lý luận, muốn có thể ngự kiếm phi hành, phải tu luyện đến Nguyên anh cảnh giới, còn trước đó sẽ tương đối phiền toái."

Dương Hạo cuối cùng đã rõ, Hồn nguyên tử không phải đau khổ cho nên hoàn toàn không để ý đến sinh tử tồn vong của Dương Hạo hẳn. Dương Hạo tức giận đến nghiến răng ken két, dứt khoát dụng chiêu ngọc thạch câu phần (ngọc đá đều tan), hẳn cũng không trốn tránh, giang hai tay để lộ vùng tiểu phúc của mình ra (dưới rốn), để cho hạt kim châu chuẩn xác bắn trúng cái bụng hắn.

Cứ như vậy, cũng không chỉ riêng mình Dương Hạo chịu đau mà ngay cả Hồn nguyên tử bên trong cũng đã bị liên lụy." Ngừng!! Từ đó đi, ngươi quá ác độc, cái gì mà đau vậy."

"Ta chính là muốn đồng quy vu tận với lão." Dương Hạo cố cắn môi, chịu đựng cơn đau nhức kinh người "Nếu lão còn nói nhảm, tất cả chúng ta đều chết ở chỗ này."

"Ta sẽ dạy ngươi bộ phi hoa ảo ảnh thân pháp ngay đây." Tánh mạng bị đe dọa, Hồn nguyên tử cuối cùng không dám trì hoãn nữa, chỉ liều mạng già đem khẩu quyết thân pháp tụng ra.

Phi hoa ảo ảnh thân pháp cũng là một tuyệt chiêu của đan đỉnh song tu phái, là do một nữ đệ tử sáng tạo, một bộ thân pháp này phải sử dụng chân khí bốn phái phổ vào, các động tác trong thân pháp tựa như hoa rơi trong gió bay múa, cho dù là ai cũng không thể đoán trước được quỹ tích chuyển động cho nên thân pháp này mau lẹ kỳ dị, khó có thể bị bắt.

Hơn nữa bộ thân pháp này còn có thêm tác dụng lợi hại, đó chính là có thể làm mê mẩn tâm hồn người khác, năm đó sau khi nữ đệ tử sáng tạo ra thân pháp này một khi sử dụng có thể khiến cho người xem dù muốn ngừng cũng không thể, tựa như ăn xuân được khiến tinh thần liền bị huyền tượng mê hoặc. Cho nên Phi hoa ảo ảnh thân pháp cũng được gọi là mê được lưu động, cũng trở thành một chứng cứ khiến Đan đình song tu phái bị coi là tà phái.

Dương Hạo lần đầu sử dụng thân pháp, đương nhiên không có khả năng phát huy ra toàn bộ uy lực nhưng dưới chân khí thúc dục hẳn dĩ nhiên cũng có đáng có thể, cả người tựa như ảo ảnh, di chuyển qua lại trong một không gian không lớn lắm.

Hoàng kim giáp xác trùng quả nhiên không thể bắn trúng kim châu vào hấn nữa, cho dù là bắn ra dày đặc hơn nữa cũng chỉ bắn vào ảo ảnh của Dương Hạo. Giáp xác trùng dường như có linh tính, nó bị chọc giận cuối cùng mở rộng miệng ra một lần bắn ra ngoài hơn mười hạt kim châu, số kim châu giống như nan quạt lao về phía Dương Hạo bịt kín mọi chỗ xung quanh Dương Hạo.

Đối với chiêu này thân pháp Dương Hạo lại mất đi hiệu lực, bất luận hấn dùng sức né tránh thế nào cũng không có biện pháp chạy thoát khỏi phạm vi công kích của nan quạt hình nan quạt.

"Lại không được!" Dương Hạo khổ không chịu nổi, cũng không biết có phải đám trùng từ cố ý chơi hấn hay không mà bây giờ mỗi hạt kim châu đều hướng về phía đầu Dương Hạo bắn tới, mặc dù có chân khí hộ thân, tạm thời còn không có nguy hiểm tính mạng nhưng Dương Hạo lại bị bắn đến đầu đầy u, cả khuôn mặt đều sưng lên tựa đầu heo.

"Phóng kiếm!!" Hồn nguyên tử quyết đoán ra lệnh.

Dương Hạo bây giờ đã tương thông tâm ý nên không chút nào trì hoãn, năm thanh phi kiếm đã ra khỏi vỏ, huyền phù bên người.

"Vi sư bây giờ truyền cho ngươi tuyệt chiêu phi kiếm của Đan đình song tu phái 'Ngự' tự huyền!"

Ngữ diệu Hồn nguyên tử có vẻ thận trọng hiếm khi gặp, hiển nhiên lần này truyền thụ đã là bí kỹ bất truyền chính thức của sư môn.

Dương Hạo lập tức ngưng chú tâm thần, kiên nhẫn nghe từng chữ Hồn nguyên tử truyền thụ, đây quả là một bộ kiếm quyết tinh diệu vô cùng khiến Dương Hạo thậm chí nghe đến quên cả di chuyển, chỉ lặng đứng ở đó, trong miệng không ngừng mặc tụng kiếm quyết tinh yếu.

Nhưng kỳ quái là, lại không có một viên kim châu nào đánh được vào thân Dương Hạo, chỉ thấy trong lúc Dương Hạo không ngừng mặc tụng, bên người hấn năm thanh phi kiếm bắt đầu bay lên xoay tròn, những thanh phi kiếm tựa như có tự ý thức, dựa theo kỳ dị quỹ tích bay lượn, bất luận kim châu bắn tới dày đặc thế nào nhưng năm thanh phi kiếm lại như lớp lông vũ đỡ hết, ngay cả một chút gió ở chung quanh cũng không thể lọt vào.

Đó là chỗ tinh diệu của "Ngự" tự huyền. Hồn nguyên tử mặc dù bình thường làm việc điền tam đảo tứ (ý nói làm việc hồ đồ), nhưng dù sao cũng chính là truyền nhân của Đan đình song tu phái. Trong thời kỳ hưng thịnh của Đan đình song tu phái mấy ngàn năm trước, bất cứ người tu tiên nào cũng đều biết Đan đình phái còn được xưng đan kiếm song tuyệt.

Đệ nhất tuyệt chính là đan dược, bọn họ không cần luyện khí tu tiên mà chỉ cần sử dụng đan dược cũng có thể từng bước tăng lên đến lúc phi thăng thành tiên. Còn nhất tuyệt kia chính là phi kiếm. Kiếm pháp phi kiếm của Đan đình song tu phái thiên kỳ bách quái, nhưng bất luận biến hóa thế nào cũng không tách khỏi ngũ tự huyền (năm chữ chính), mà "Ngự" tự huyền chính là chiêu kiếm pháp chuyên đề phòng ngự trong ngũ tự huyền.

Truyền thuyết năm đó từng có hàng trăm người tu tiên Phục khí phái vây công một đệ tử của Đan đình song tu phái, không sai biệt lắm có hàng trăm thanh phi kiếm đồng thời công kích, đầy trời đều là bảo kiếm ngân quang xán xán, nhưng gã đệ tử Đan đình song tu phái lại chỉ vận dụng "Ngự" tự huyền, một người một thanh phi kiếm đã có thể chống đỡ trăm thanh phi kiếm công kích vài canh giờ. Có thể thấy được điểm lợi hại của bộ kiếm quyết này.

Bây giờ Dương Hạo mặc dù mới nhập môn học nhưng kiếm quyết quả thực cường hấn vạn phần, cho nên hấn được năm thanh phi kiếm xoay quanh thân thể bảo vệ một giọt nước cũng không lọt, dù có thêm nhiều kim châu bắn tới cũng bị phi kiếm chặn lại. Đầu một hồi như thế con Hoàng kim giáp xác trùng dù sao cũng thông minh, nhận ra mình thế nào cũng không có biện pháp phá vỡ phòng ngự bèn dứt khoát ngừng lại, xoay người bỏ đi. Vì con trùng từ kia thật sự là thể tích quá khổng lồ, trên đường vội bỏ chạy lại khiến mặt đất rung động, phong vân biến sắc.

Dương Hạo thấy con giáp xác trùng rút cục bỏ đi, cả người chợt nhẹ bẫng đặt móng ngò xuống dưới đất, vừa rồi nhìn như không phải dùng sức kỳ thật toàn bộ tâm lực đều đã dồn vào việc điều khiển phi kiếm khiến Dương Hạo mới cảm giác thoát lực.

X13 quả nhiên là tên chết nhất, con Hoàng kim giáp xác trùng vừa đào tẩu, nó lập tức từ bầu trời phi xuống, không biết từ nơi nào lấy ra một cái rổ, nhanh nhẹn thu tập số kim châu trên mặt đất.

Số kim châu này chính là đôi bằng máu thịt của Dương Hạo, mặc dù hấn không còn khí lực cử động chút nào nhưng vẫn cố gắng cất tiếng nói vô lực : "X13, nhặt nhanh đây đủ một chút, đừng bỏ sót viên nào, còn thừa ra bao nhiêu chúng ta cũng có thể bán lấy tiền."

"Miễn cưỡng đủ dụng là tốt rồi." X13 vừa thu tập, vừa cân thử, kim châu mặc dù nhiều nhưng cân mười cân cũng rất khó khăn mới đủ.

Con người máy này vừa thu tập kim châu xong rồi lại chất thành đống trên mặt đất, từ bên trong thân thể tròn trịa toát ra hai cánh tay cơ giới, dụng nhiệt quang dòng luyện chỗ hoàng kim đó.

"Ngươi đang làm gì vậy?" Dương Hạo cau mày.

"Chế tạo đan lô của ngươi." Lúc trước, Dương Hạo đã đưa thiết kế của Xích kim minh lô vào trung ương xử lý của x13. Trước khi A Mạn Đạt giao x13 cho Dương Hạo đã đặc biệt tăng mạnh năng lực chế tạo của người máy này cho nên chế vài cái đan lô đơn giản đối với x13 chỉ dễ như trở bàn tay.

Nhưng bây giờ đang ở trên Thủy miên tinh căn bản là không cần nóng lòng làm ngay, Dương Hạo đang kỳ quái x13 sao lại đột nhiên biến thành tích cực như vậy : " Trờ lại Lôi Mông Tinh làm không được sao, mà ngươi hôm nay bị gì vậy ? "

X13 nhanh nhẹn đem toàn bộ số kim châu cho vào dong luyện, sau đó đưa kim dịch vào một chiếc khuôn đã chuẩn bị từ trước, nó áp ứng nói : " Làm ngay bây giờ cũng tốt , nếu không hoàn thành được sợ là chúng ta cũng không về Lôi Mông Tinh được."

Dương Hạo lại càng hoảng sợ, suy tưởng đầu tiên chính là nghĩ rằng Hồn nguyên tử cùng x13 đang lập âm mưu quỷ kế : " Chuyện gì xảy ra vậy ? Lão già kia ! Ngươi lại làm gì ? "

Ai ngờ Hồn nguyên tử cũng một bộ ủy khuất : " Cái gì là cái gì, ta cũng không biết. X13 sao chúng ta không thể về Lôi Mông Tinh được? "

X13 mặc dù trả lời nhưng trên tay vẫn không ngừng hoạt động, hiển nhiên nó biết rõ tình huống nguy cấp : " Hoàng kim giáp xác trùng là sinh vật không dễ chọc."

" Không dễ chọc cũng bị ta đánh chạy ." Dương Hạo có chút đắc ý.

Nhưng x13 lại hoàn toàn không có khả quan như vậy : " Giáp xác trùng là một loại quần cư động vật, bọn họ vinh cùng vinh, nhục cùng nhục, bình thường ngoài lúc khai quang thì cơ bản đều ở cùng một chỗ."

" Vậy thì thế nào ? Vừa rồi chúng ta đã đánh chạy một con đó thôi." Dương Hạo nghĩ ngợi một lúc đã hồi lại một phần sức lực, có thể nói chuyện. Nhưng lại chợt cảm giác được chuyện không bình thường như vậy, x13 hình như còn giấu diếm điều gì đó " Quần cư ? Ngươi nói bọn chúng quần cư sao ? "

" Uh." Đan lô trên tay x13 đã sắp thành hình.

" Vậy khi một con bị công kích sẽ tập thể phản kích?" Dương Hạo nghĩ tới động vật quần cư điển hình nhất là sói, chính là một tập thể đồng đúc.

" Đúng vậy!" Thanh âm X13 thoáng trầm trọng " Hoàng kim giáp xác trùng là một loài quần lạc (ngươi thì là bộ lạc), ít nhất cũng có mấy trăm con trùng tử, nếu đuổi giết người ta căn bản là không ai có thể chạy thoát."

Căn bản là không cần x13 giải thích thêm nữa nhạy cảm thuật của Dương Hạo đã cảm giác được từ chỗ không xa có năm con Hoàng kim giáp xác trùng đang bò đến như xe tăng, tốc độ của chúng siêu nhanh, có vẻ sắp đuổi giết tới nơi.

Dương Hạo lúc này mới suy nghĩ cẩn thận, khó trách sao con giáp xác trùng kia lại kinh thiên động địa chạy về phía sau, căn bản đó không phải là chạy trốn, mà là bị chọc giận sau đó trở lại sào huyệt gọi bạn.

" Sao ngươi không nói sớm !!!" Dương Hạo đột nhiên có khí lực phản nộ chất vấn x13. Nếu sớm biết rằng có sự phản kích quy mô như vậy thì hẳn căn bản đã không đánh vào chúng.

" Các ngươi nói ta quá bi quan, còn không cho ta nói chuyện xui xẻo cơ mà." X13 dĩ nhiên còn ra vẻ thập phần ủy khuất " Ta đã chế xong đan lô, đã có thể chế thuốc rồi."

" Không còn kịp rồi." Thanh âm Hồn nguyên tử nghẹn ngào hiếm thấy.

Chỉ thấy từ phía quanh Dương Hạo đã có hơn mười con giáp xác trùng khổng lồ, vừa rồi con bị Dương Hạo đánh chạy kia cũng ở trong đó, có điều nó chỉ là một đầu khá tiêu nhân mà thôi, con tối kinh khủng cao bằng hai tầng lầu, trên người giáp xác cũng đã biến thành màu xích kim (vàng đỏ sậm). Vừa rồi một con giáp xác trùng đã khiến Dương Hạo bị thương cả người, bây giờ số lượng gấp hơn mười lần, sợ rằng muốn lấy mạng hắn mất.

" Đem nguyên liệu luyện đan giao cho x13!" Hồn nguyên tử rống to lên, lão dường như cảm giác được mối nguy hiểm liên quan đến sinh tử, đan đỉnh song tu phải lại đang bên bờ diệt vong.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đỉnh Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38: Siêu Hiên Đại Tu Luyện Pháp

Dương Hạo đem tất cả nguyên liệu luyện chế chủ đan cho hết vào trong đan lô mà x13 vừa chế ra, nói là đan lô chứ thật ra nhìn nó rất giống một cục vàng. Chiếc đan lô dụng hoàng kim chế tạo nên tỏa ra quang mang rực rỡ mà lại chỉ to bằng chiếc bồn rửa mặt.

"Dụng hạch hóa phun ra!!!" Hồn nguyên tử ra lệnh cho x13.

Con người máy phản ứng thật là linh mẫn, trong thân thể nó vốn chính là dụng nhiệt hạch trang bị làm động lực, mang động lực phun vào trong đan lò cũng là chuyện đơn giản.

Còn Dương Hạo đã cùng Hồn nguyên tử tâm ý tương thông, trước tiên hần nuốt một nắm tăng lực hoàn vào bụng rồi triển khai Phi hoa ảo ảnh thân pháp, dưới tác dụng của tăng lực hoàn thân pháp của Dương Hạo càng thêm mờ ảo một cách quỷ dị.

Thế nhưng đối với đàn Hoàng kim giáp xác trùng đông đúc mà nói thật sự không là gì, mỗi con trùng đều phần nộ rướn cổ, toàn bộ cơ thể quỳên súc, từng hạt kim châu mang theo lực đạo bay vụt ra. Nhất là con trùng màu vàng tía, thoát nhìn có vẻ như là trưởng đàn trùng tử của bộ lạc, nó hạ thủ càng mạnh, mỗi hạt kim châu đều mạnh hơn đạn thật, nếu bị bắn trúng sợ rằng thân thể hần cũng sẽ bị bắn thủng.

Còn may rằng Dương Hạo đã sớm né ra ngoài đồng thời triển khai cả năm thanh phi kiếm với "Ngư" Tự huyền tạo thành một vòng sáng bảo vệ cho hần. Khi hạt kim châu chạm vào phi kiếm liền tạo thành vô số tia lửa tựa pháo hoa liên tiếp không ngừng lóe lên ngoài thân Dương Hạo.

D

Ước tác dụng của tăng lực hoàn chống đỡ Dương Hạo mới miễn cưỡng chống lại nhưng Hoàng kim giáp xác trùng hiển nhiên cũng không có dễ dàng bỏ qua như vậy, dưới sự hô hào của con trùng đầu lĩnh cả bầu trời bỗng nhiên tối sầm xuống tựa hồ có vật gì đó đang bay lên che kín mặt trời.

Dương Hạo ngẩng đầu nhìn lên thiếu chút nữa đã sợ đến hồn rời khỏi xác. Thì ra đang có hơn mười con giáp xác trùng có thể bay đang từ giữa không trung lao xuống công kích.

"Sao ngươi không nói cho ta biết đám tử trùng này biết bay!!!" Dương Hạo phần nộ mắng to x13.

Thế nhưng x13 nào có thời gian để ý tới hần, con người máy giờ đang chuyên tâm trí chí luyện đan, tất cả nguyên liệu đều đã hóa thành một vũng nước màu đen, tiến trình luyện đan đã xong một nửa. Đám giáp xác trùng thật ra ân oán rất phân minh, chúng chỉ công kích Dương Hạo chứ không có con nào đi đối phó x13.

Dương Hạo quả là thâm không nỡ lòng nhìn, phi kiếm của hần mặc dù tinh diệu, nhưng "Ngư" Tự huyền dù sao chỉ vừa mới học xong, căn bản chưa luyện quen, hướng chỉ hiệu quả của tăng lực hoàn chỉ có hạn, Dương Hạo lâu nhất cũng chỉ có thể chống đỡ thêm vài phút nữa rồi sẽ bị đám trùng tử tàn bạo đánh chết thôi.

"Đồ đệ ngoan..... Sư phụ xin lỗi ngươi a." Hồn nguyên tử cũng biết đại sự bất hảo, nên bắt đầu di ngôn trước khi lâm chung.

"Chuyện lão phải xin lỗi ta còn nhiều lắm!!!" Dương Hạo vừa cắn răng chống đỡ vừa hờn giận "Nếu dạy ta công phu tu luyện sớm một chút có phải hôm nay đã không bị đám trùng tử này vây công đến chết rồi không."

"Nguy cấp giáo học khẳng định không có sai!!" Hồn nguyên tử chết đến nơi mà vẫn còn ung dung "Sư phụ ta xin lỗi ngươi là về phương diện đàn bà. Sư phụ ngươi là ta tự mình không thể chạm vào đàn bà nữa nhưng sắc tâm khó đổi cho nên mới dạy ngươi thành một tiểu dân tộc, kỳ thật ta vẫn rình coi lúc ngươi lên giường cùng người khác....."

"Cái gì!!" Dương Hạo thật sự là không thể nhịn nổi hét lên "Lần nào lão cũng rình coi!"

"Ngươi là đồ đệ của ta lại không tốn tiền bái sư, để sư phụ ta rình coi một chút thì làm sao chứ." Giọng điệu của Hồn nguyên tử chẳng hề có chút hối hận nào "Chỉ là sư phụ còn chưa kịp dạy ngươi công phu trên giường, đồ đệ ngươi mặc dù có không ít nhân tình nhưng công phu trên giường lại quá kém. Điểm hối hận cuối cùng của vị sư chính là chuyện này đó."

"Bớt nói nhảm đi!!!" Dương Hạo đã không còn sức điều khiển phi kiếm khiến không ít kim châu bắn lên người thì giờ đâu mà quan cái gì mà công phu trên giường.

"Đợi tới địa ngục vị sư nhất định docks lòng truyền thụ toàn bộ công phu trên giường của đan đình song tu phái. Đồ đệ ngoan, ngươi cứ yên tâm đi."

"Yên tâm cái đầu lão! Lão sắc lang, lão bớt nói giùm ta, mau nhìn xem chung quanh có chuyện gì xảy ra vậy?" Dương Hạo vội vàng cắt đứt lời Hồn nguyên tử, hần đột nhiên phát hiện điểm bất thường, đám Hoàng kim giáp xác trùng mặc dù vẫn không ngừng công kích từ dưới đất lẫn trên không nhưng mục tiêu những hạt kim châu bắn ra có vẻ lệch lạc, không hoàn toàn nhắm vào cơ thể Dương Hạo mà là khắp chung quanh hần. Bây giờ bên cạnh Dương Hạo khắp nơi đều là hàng núi hạt kim châu cao bằng hai người, nếu không phải phi kiếm của Dương Hạo chống đỡ sợ rằng đồng kim châu đó đã sớm đè xuống rồi.

"Không xong!!" Hồn nguyên tử rốt cục hiểu rõ sự nghiêm trọng của vấn đề bèn ngừng lời di ngôn của lão lại "Đám trùng tử thay đổi chiến thuật, chúng muốn dụng vàng đè chết chúng ta!"

Đàn Hoàng kim giáp xác trùng đại khái nhận ra kim châu căn bản không có khả năng xuyên thủng lớp phòng ngự của Dương Hạo cho nên chúng tích trữ đồng vàng ở bên cạnh càng lúc càng cao dự tính chôn sống Dương Hạo ở phía dưới.

Bây giờ đồng kim châu đã cao gần ba thước, chỗ ngọn giống như đỉnh Kim tự tháp đang lao đảo muốn đổ, Dương Hạo vừa nhìn thấy toàn thân đã đầm đìa mồ hôi lạnh, đó đều là thuần kim a, nếu chỉ là đất cát thì dù cho có bị chôn sống Dương Hạo cũng có thể bằng phi kiếm lao ra, thế nhưng sức nặng

của hoàng kim cũng đã đủ dọa chết người, đồng vàng đó tối thiểu cũng nặng đến vài tấn, nếu toàn bộ đè trên người, sợ rằng trong phút chốc sẽ bị ép thành tương thịt.

Những con trùng trên bầu trời đột nhiên rung cánh trực tiếp lao xuống đụng vào đỉnh ngọn núi kim châu, oanh long long một trận tiếng nổ tựa như sấm sét khiến Dương Hạo chỉ thấy đầy trời đều là quang mang vàng chóa sau đó vô số thoi vàng tuôn về phía hắn như nước chảy. Cũng cùng lúc đó, một đạo quang mang màu đen từ chỗ x13 bay vút tới.

Cả núi vàng ầm ầm đổ xuống trên thân Dương Hạo. Chỗ hắn vừa đứng đã hình thành một tòa núi nhỏ bằng vàng. Trọng lượng kinh người này thậm chí so với áp suất dưới nước còn lợi hại hơn, chỉ phút chốc đã khiến địa hình chỗ đó trầm hẳn xuống hơn một thước.

Trọng lượng đó đừng nói là Dương Hạo mà cho dù là rô bốt chiến đấu mặc hợp kim khai giáp của đế quốc có lẽ cũng đành một mạng ô hô. Đàn Giáp xác trùng chôn sống Dương Hạo xong tỏ vẻ công đức viên mãn, không hề tấn công tiếp mà chỉ thoáng kiểm tra, nhìn núi vàng không có chút phản ứng nào liền quay đầu lại rồi đi ngay lập tức.

"Dương Hạo!! Dương Hạo!!" X13 vội bay tới trên núi vàng đảo quanh "Lão quý! Từ lão quý, các người còn sống không?" Nhưng kêu cả nửa ngày cũng không có một chút âm thanh nào vọng lại từ trong núi vàng đó. Thoạt nhìn, bên trong cho dù cao thủ lợi hại hơn nữa có lẽ cũng đã chết rồi.

Lúc đàn giáp xác trùng đang chậm rãi thối lui, x13 chợt đột nhiên phát hiện trong núi vàng như có một chút động tĩnh, đó không phải là cử động của con người bởi vì con người chắc chắn không có khả năng có sức mạnh như vậy, thoạt nhìn hình như trong lòng núi vàng không phải một người mà là một dòng lũ hạch động lực.

Chỉ thấy đạo đạo hỏa quang từ trong những khe hở của các hạt kim châu thoát ra, dường như núi vàng nặng vài tấn kia đang bị một cỗ siêu cấp nhiệt lượng thiêu đốt. Bắt đầu từ bên trong có chỗ hồng lên sau đó hòa tan thành chất lỏng.

Cả ngọn núi với mấy vạn hạt kim châu chỉ trong vòng vài phút đã bị nhiệt lượng kinh khủng hòa tan, hoàn toàn biến thành dòng vàng chảy cuộn cuộn, sau đó thấm vào trong đất.

"Dương Hạo!" X13 kêu to lên.

Nó chứng kiến từ trong dòng vàng nóng chảy kia chợt xuất hiện một người quần áo đã bị đốt cháy sạch sẽ, làn da đỏ đậm tựa như vừa được tạo ra từ sắt nung vậy. Chính nhiệt lượng cường đại kia đã bộc phát từ trên thân người kia đã hòa tan cả núi vàng thành chất lỏng.

Vừa rồi đúng lúc Dương Hạo bị núi vàng đổ xuống thì x13 cũng vừa vận thành công luyện xong chủ đan Hắc kim hoán tủy đan, sau đó nó liền bắn về phía Dương Hạo.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, tới rất kịp thời. Dương Hạo vừa nuốt viên chủ đan được miêu tả rằng sẽ có thể giúp tiến lên một cảnh giới thì trong cơ thể liền xảy ra biến hóa khổng lồ. Hắc kim hoán tủy đan trong miệng Hồn nguyên tử nói ra chỉ là năm chữ vô cùng đơn giản thôi, nhưng loại đan dược này trong Đan đình song tu phải thậm chí trong tất cả các lưu phái tu tiên còn là một thánh vật sánh ngang việc khai thiên tích địa.

Lịch sử hình thành của Hắc kim hoán tủy đan ít nhất cũng hơn mười ngàn năm, nghe nói nó chính là một trong những đan dược mà viễn cổ chư thần lưu lại để cho người tu luyện đời sau sử dụng. Sau này người tu tiên phát hiện đan dược hi hữu này còn có tác dụng tẩy tủy dịch cân thần hiệu, có thể hoàn toàn thay đổi thể chất con người giúp thân thể có thể thừa nhận nhiều năng lượng hơn đồng thời cũng càng thêm phù hợp với nhu cầu của việc tu tiên hơn.

Vì vậy, có vô số người tu tiên bắt đầu nghiên cứu đan dược này, hy vọng có thể rút ngắn được đường tu tiên, nhưng bởi vì chế tạo đan dược rất phức tạp nên tiến triển không lớn. Đến tận hơn năm ngàn năm trước, một vị cao thủ của Thục Sơn kiếm phái đã tìm được tất cả các nguyên liệu trong đan dược nên mới viết thành phương thuốc tẩy tủy thang.

Cách chế tạo tẩy tủy thang đã khiến tất cả các môn phái tu tiên trên đại lục tranh đoạt, Thục Sơn kiếm phái bị chia năm xẻ bảy, bất luận chánh tà phái nào đều cũng nói rằng đoạt được bản chính cách chế tạo tẩy tủy thang nhưng rất ít khi nghe thấy có người thành công chế tạo nó.

Cứ yên lặng như vậy gần ngàn năm, Đan đình phái tu tiên đột nhiên xuất hiện, còn trở thành một thế lực tu tiên khá mạnh. Nguyên nhân chủ yếu khiến Đan đình phái trở thành một thế lực cường đại chính là bởi vì do họ chế tạo được Hắc kim hoán tủy đan biến đổi từ cách chế tạo tẩy tủy thang. Viên tiên đan này là sự kết hợp giữa cỗ thần cùng trí tuệ của các tu luyện giả, ngưng tụ các loại thần dược trong thiên hạ, nó có thể hoàn toàn thay đổi cơ thể con người, nếu nói Trúc cơ là bước đầu tiên vào quá trình tu tiên thì sau khi thông qua viên đan dược tẩy tủy này Dương Hạo mới xem như một người tu tiên chính thức.

Vốn mấy ngàn năm trước, hắc kim hoán tủy đan không thể đơn giản như vậy tu luyện ra, nhưng nguyên nhân chính là vì Lôi Mông Tinh là một tinh cầu chuyên về nông nghiệp, vô số kỳ dược có thể tùy ý thấy được ở đây, càng xảo hợp hơn vì Dương Hạo đã có nội đan hắc ma thú từ trước nên mới có thể nhanh chóng làm ra.

"Thành công rồi!! Rốt cục thành công rồi!!" Hồn nguyên tử kích động đến bật khóc "Đồ đệ ngoan, người đúng là có tiền duyên a, dĩ nhiên nhanh như vậy đã đạt tới linh hư cảnh giới rồi."

"Rất khó sao?" Dương Hạo còn đang ngầy ra vì chính nhiệt lượng trên người hắn có thể hòa tan vàng. Vừa rồi khi viên Hắc kim hoán tủy đan lọt vào miệng hắn thì hắn chỉ cảm thấy toàn thân đều khó chịu, dường như kinh mạch trong người đều bị nước sôi tẩy trùng sạch sẽ một lần, luồng chân khí trước kia cũng theo đó mà biến mất chỉ còn lại một luồng chân khí có nhiệt lượng khổng lồ đồng thời gần như có thể dụng từ bằng bạc để hình dung nó.

Núi vàng rõ ràng đã sắp đè chết hắn chợt luồng chân khí mới kia liền chủ động phản ứng, từ lớp da Dương Hạo phun ra một ngọn lửa, ngọn lửa này cùng

loại liệt hỏa thường thấy hoàn toàn bất đồng, đó là một loại năng lượng khó có thể tưởng tượng, tựa như là lửa hạt nhân hoặc như long tức do cự long phun ra.

Dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa toàn bộ số hạt kim châu đều tan ra còn Dương Hạo đã thoát chết bước ra từ núi vàng. Hồn nguyên tử đối với sự khinh rẻ Hắc kim hoàn tùy đàn của Dương Hạo liền tức giận trả lời: " Sư phụ ngươi là ta năm đó dùng đan dược này, tức tức tổn hao những mười năm thời gian của sư môn trường bồi để kiếm linh dược mới đủ. Nếu không phải ta là một người xuất sắc trong nhóm đồng bối thứ này sao có thể đến lượt ta dùng. Bây giờ xem như ngươi số đỏ, muốn cái gì cũng có thể dễ dàng tìm được."

" Thế hóa ra là do lão sinh không đúng thời sao?" Dương Hạo cuối cùng cũng hiểu ra mình quả là may mắn " Thế sao lão không nói rằng do ta là thiên tài."

" Nếu không có sư phụ ta dạy ngươi thì ngươi là thiên tài cái rắm!"

" Sư phụ? Lão cũng có thể xem như sư phụ sao ?" Dương Hạo nhớ tới chuyện vừa rồi lại nổi giận " Lần nào cũng nói cái gì ngụy cơ giáo học, ta thấy lão đang muốn hại chết ta thì có!"

Không đợi Hồn nguyên tử phản đối, x13 vẫn đứng ở cạnh chợt đặt câu hỏi: " Dương Hạo, trên người ngươi sao lại phát lửa vậy ? Lại còn có thể nhanh chóng làm chảy cả vàng, không phải là ngược hẳn với vật lý thường thức sao ?"

Bị x13 nhắc tới tình, Dương Hạo cũng lên tiếng: " Uy, lão gia, ta không phải mắc bệnh gì chứ, bây giờ sao không phát ra chân khí mà là lửa vậy ?"

" Phun lửa được còn tốt !" Hồn nguyên tử còn đang tức giận nên lạnh lùng đáp lại.

Dương Hạo lại vò đầu, hần nhận thấy tình trạng thân thể mình dù sao cũng quan trọng hơn, vạn nhất thật sự xảy ra cái gì thì đúng là chết không có chỗ chôn, cho nên chỉ có thể hạ thế diện xuống hỏi: " Ha ha ha, ta chỉ là nói đùa thôi, ngụy cấp giáo học của lão đúng là dạy tốt, dạy hay, dạy đến oa oa kêu to a. Mỗi lần lão dạy ta liền hiểu ngay, chúng ta phối hợp như vậy nhất định có thể khiến Đan đình song tu phải phát dương quang đại ."

" Đừng vượt mộng ngựa!" Hồn nguyên tử lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng lại rất lo lắng " Một người từ nhập môn đến lúc tu tiên thành công tổng cộng trải qua mười cảnh giới cơ bản Trúc cơ, Linh hư, Hợp cùng, Nguyên anh, Không minh, Hàn tịch, Lý sương, Độ kiếp, Hôi diệt, Phi thăng. Trong đó Trúc cơ cảnh giới do sư phụ trực tiếp cho dùng đan dược còn chín cảnh giới kia phải dùng chín loại chủ đan, thí dụ như ngươi ăn Hắc kim hoàn tùy đan rồi có thể trực tiếp tiến lên Linh hư cảnh giới, mỗi lần đề cao một cảnh giới thân thể ngươi sẽ có thay đổi, tính chất của chân khí cũng có biến hóa. Cảnh giới bất đồng có thể giúp ngươi có những năng lực khác nhau, cũng có thể giúp ngươi luyện ra đan dược tốt hơn, tinh diệu hơn."

" Chuyện đó thì quan hệ gì tới việc cả người ta phun ra lửa bây giờ ?" Dương Hạo vẫn không hiểu.

" Đồ đệ ngốc, đó là năng lực mới nhất của ngươi a." Hồn nguyên tử nói nhanh " Ngươi đã có thể phát chân khí ra ngoài hình thành chân hỏa rồi! Biết chân hỏa là cái gì không, chính là tam muội chân hỏa trong truyền thuyết đó, đồ ngốc!!"

" Tam muội chân hỏa!! Ta??" Dương Hạo đứng đần ra luôn ở đó, hần đương nhiên từng nghe thấy thứ đó, thế nhưng trong tiểu thuyết người có thể dụng tam muội chân hỏa đều là những cao thủ rất lợi hại, bây giờ mình dĩ nhiên cũng có thể rồi, chẳng lẽ mình cũng thành tiên nhân rồi sao?

" Ngươi còn kém thần tiên rất xa." Hồn nguyên tử tựa hồ hiểu rõ suy nghĩ của Dương Hạo " Thế nhưng chiến đấu lực quả thật có tiến bộ, dựa theo cách tính bây giờ ngươi đã có lực cấp chiến lực rồi."

" Lực cấp??" Dương Hạo càng thêm choáng váng, trong quân đội đế quốc, những cao thủ bình thường trong kiếm sĩ đoàn cũng chỉ có tứ cấp chiến lực mà thôi, lực cấp đã sớm vượt qua cấp bậc của phó đoàn trưởng kiếm sĩ đoàn rồi. Ngẫm lại mấy tháng trước, Dương Hạo hần mới chỉ là một gã đệ tử trụ cột thuật còn chưa học tốt, đảo mắt đã nghiêm nhiên trở thành một nhất lưu cao thủ, quả là quá mức khiến cho người ta bất ngờ.

Hồn nguyên tử thấy Dương Hạo vẫn đắm chìm trong vui sướng bèn trực tiếp hỏi x13: " Tiểu người máy, ngươi nói đàn trùng tử này ăn hoàng kim đúng không?"

" Đúng vậy a, chúng chuyên ăn hoàng kim." X13 nhìn trái ngó phải nhưng không hề thấy bóng dáng đàn Hoàng kim giáp xác trùng rồi trả lời, đàn trùng tử có lẽ tưởng rằng Dương Hạo đã chết cho nên đều cùng nhau về tổ rồi.

Nhưng Hồn nguyên tử đúng là một lão già gian ác: " Lũ tiểu trùng tử đáng chết khiến chúng ta phải chịu bao đau khổ, bây giờ cũng nên báo thù chút."

Dương Hạo bừng tỉnh: " Lão muốn ta tới thiêu chết đàn trùng tử kia sao ?"

" Nói nhảm! Ngươi bây giờ có thể có bao nhiêu chân khí, thiêu chết một hai con còn có thể chứ cả đàn trùng tử xông lên lại không nuốt sống ngươi mới là lạ." Hồn nguyên tử cười cười âm hiểm " Ngươi đột nhiên tiến cảnh nếu triển khai thân pháp ta vừa dạy thì tốc độ càng nhanh hơn gấp đôi. Được, chúng ta bây giờ đi tới ổ đàn trùng tử kia."

Hồn nguyên tử đã tính trước, sau khi Dương Hạo tiến vào Linh hư cảnh giới quả nhiên hần cảm giác được toàn thân nhẹ nhõm dường như tràn ngập không khí, bất luận là chạy hay nhảy, cũng có thể nhanh chóng thoát đi, nếu lại dùng tới Phi hoa ảo ảnh thân pháp tốc độ càng giống như một hư ảnh.

Cho nên Dương Hạo có thể hậu phát chế tiên (đi sau mà tới trước), tới ổ của đàn giáp xác trùng còn nhanh hơn bọn chúng. Sào huyết của đám trùng tử cũng không có gì xuất sắc, chúng chỉ đơn giản chọn một đại hạp cốc để ở. Trong hạp cốc lúc này đại khái khắp nơi đều là trứng của giáp xác trùng cùng lũ trùng tử còn chưa phát dục.

"Không phải muốn ta đốt trụ ở của chúng chứ?" Dương Hạo có chút do dự "Ta không muốn lạm sát lung tung, hơn nữa lũ trùng tử này trông cũng không phải là món ngon."

"Sư phụ ngươi mặc dù tham ăn, nhưng với trùng nường cũng không dám có hứng thú." Hồn nguyên tử thần thần bí bí nói ra chân tướng "Trước kia ta từng nghe người ta nói quái thú lấy vàng làm thức ăn bình thường sẽ dung luyện ra một loại chất lỏng, gọi là kim tinh, đó là tinh hoa của hoàng kim sau khi bị tiêu hóa tồn xuống, lượng kim tinh này tụ cùng một chỗ rồi sẽ đọng lại thành thể rắn không thể hòa tan, nó có thể chịu nhiệt độ cao đồng thời còn có đặc thù tác dụng, là nguyên liệu cực phẩm để chúng ta tạo đan lò, có điều bình thường đều rất khó kiếm được!"

"Lão nói nơi này sẽ có kim tinh sao?" Dương Hạo vừa nói xong, nhạy cảm thuật đã phát huy tác dụng, hắn liền cảm giác được ở trong hạp cốc này quả nhiên có không ít kim tinh theo mô tả của Hồn nguyên tử.

"Thế mà ta tưởng rằng ăn đan được rồi sẽ thành tiên luôn chứ." Dương Hạo không khỏi thất vọng "Tốn nửa ngày, thì ra là muốn ta đi ăn trộm a."

"Bớt nói nhảm đi!" Hồn nguyên tử lên giọng sư phụ "Bắt ngươi làm là tiện cho ngươi rồi!"

"Gấp cái gì mà gấp!" Dương Hạo mặc dù vẫn chạy vào trong hạp cốc nhưng vẫn không ngừng lăm bằm "Cẩn thận ta cho một bả chân hỏa cho lão đồng quy vu tận cùng chỗ ruột của ta....."

"Thành công rồi!" Theo tiếng kêu của x13, hai điểm kim quang rơi xuống trước mặt Dương Hạo.

Dương Hạo nhìn vật trông như một thứ đồ chơi ở trước mắt, ánh mắt có chút đăm đăm. Tự mình chịu thiên tân vạn khổ, hao phí không ít chân khí mới kiếm được chẳng lẽ cũng chỉ có thể kiếm được một ít như vậy thôi sao? Hơn mười tiếng trước, Dương Hạo đã bắt đầu xúc sạo khắp trong ổ của Hoàng kim giáp xác trùng tìm kiếm kim tinh theo lời Hồn nguyên tử, hắn vẫn tưởng rằng nhiều giáp xác trùng tụ lại như vậy kim tinh nhất định sẽ có hàng đồng kim tinh, ai ngờ, hao tổn tâm cơ như vậy mà lúc tìm được lại chỉ có một khối lớn bằng nắm tay.

Thứ kim tinh này thoạt nhìn quả nhiên khác biệt, mặc dù màu sắc cũng giống như hoàng kim nhưng hoàng kim nhìn thế nào cũng chỉ là vật chết, dù có đẹp đến thế nào vẫn lạnh lẽo vô hồn. Nhưng kim tinh lại phảng phất như có sức sống lưu động bên trong, nó giống như một loại vàng tinh túy, tùy thời có thể biến thành chất lỏng, dễ dàng lưu động trong tay người.

Sau khi trở lại Lôi Mông Tinh, Sư Sư đã quay về Lăng phi tinh thần hải để đàm phán điều kiện chuộc thân còn Dương Hạo quay về ổ của mình, hắn mệt gần chết nên lăn ra ngủ luôn, Hồn nguyên tử thì không ngừng chỉ cách cho x13 dụng kim tinh chế tạo một chiếc luyện đan lò mới. Nhưng đan lò mới chưa tạo ra đã khiến Dương Hạo mất hết cả hứng thú.

"Không thể nào, đây là đồ chơi gì vậy?" Dương Hạo nhìn đan lò đang thành hình mỗi cái chỉ nhỏ như quả bóng bàn, tiểu hải tử bây giờ cũng không chơi loại đồ chơi này.

"Đồ chơi?" Hồn nguyên tử tức giận nói "Nói cho ngươi biết, hai cái đan lò này đều làm từ kim tinh, đối với ngươi mà nói, chính là model mới gì đó."

"Lão thì biết gì về model." Dương Hạo nhanh chóng phản bác "Lần thử nghiệm vật mới nào cũng nói là model, bớt bốc phét đi!"

"Lần này tuyệt đối khác." Hồn nguyên tử đương nhiên không thích người khác nghi ngờ "Ngươi biết kim tinh quý thế nào không, tại thời đại trước muốn tìm quái thú ăn hoàng kim là chuyện ngàn năm khó gặp, bây giờ cơ duyên của ngươi tốt lắm mới kiếm được một khối, chúng ta sao có thể không hảo hảo lợi dụng."

"Vì kim tinh, chính là tinh túy hoàng kim, loài người không cách nào chủ động tạo ra, giá ngoài chợ đen mỗi cân ước chừng một ngàn vạn để quốc tệ." X13 cũng đi tới, nói cho Dương Hạo biết giá trị của kim tinh.

Chỉ chớp mắt Dương Hạo đã phản ứng "Ngươi nói, kim tinh ta kiếm được từ Thủy Miên tinh trị giá hơn một ngàn vạn!!"

"Đúng vậy!" X13 trả lời không chút ngập ngừng, dù sao người máy chỉ cần năng lượng, đối với giá trị của kim tiền không quá coi trọng.

"Ngừng!" Dương Hạo bạo nộ "Các ngươi là đồ vương bát đần! Đáng chết! Đem hơn một ngàn vạn biến thành thứ đồ chơi này sao? Sau này ta bán nó thế nào? Bán cho tiểu hải tử làm đồ chơi a."

Đúng thế, đan lò trong lòng bàn tay Dương Hạo nhẹ đến đáng thương, hơn nữa trong đó rõ ràng đã có thêm các hợp kim khác, sợ rằng ngay cả một phần nghìn giá trị trước kia cũng không bằng. Có thể nói, khối kim tinh kia đã bị bọn họ phá hủy.

Thế nhưng Hồn nguyên tử không nhận sai mà ngược lại còn giữ giọng dạy người "Ngươi còn nhỏ, chỉ biết đến tiền như vậy sau này hiểu kính sư phụ ngươi thế nào....." Hồn nguyên tử bản liền thanh không ngọt, hoàn toàn quên biến trước kia chính lão đã kêu Dương Hạo phải kiếm tiền.

Sau một phen giáo huấn, giọng lão lại chuyển sang tự khen mình "Như sư phụ ngươi đây luôn coi tiền tài chỉ là phấn bụi, một khối kim tinh vào tay chúng ta dù phải hao tổn bao nhiêu cũng được, dù không hao tổn cũng phải làm cho nó hao tổn. Đừng nói một ngàn vạn mà chỉ cần chế tạo thành công hai chiếc Kim tinh đỉnh cho dù mất nhiều tiền hơn ta cũng không nên tiếc."

Q.1 - Chương 39: Kim Cương Bất Hoại Được Cao

Dương Hạo sắp tức đến ngất đi, Hồn nguyên tử quả thực là lão hồn trưởng mới đem thứ Dương Hạo hấn suất đổi bằng tính mệnh mới kiếm được thử nghiệm, lại còn đắc ý dương dương như vậy, Dương Hạo thật sự không còn khí lực để tranh luận nữa đành nhận mệnh hỏi: "Lão nói hai thứ đồ chơi này gọi là gì?"

"Hai cái này chính là một đôi bảo đỉnh âm dương, phân biệt gọi là Kim tinh ngưng hàn đỉnh cùng Kim tinh liệt viêm đỉnh." Hồn nguyên tử nói "Đồ đệ ngươi đã lên đến Linh hư cảnh, cho nên có thể tu luyện thêm nhiều đan dược, mà hai cái đan lô này chính là công cụ phải có. Ngươi ngàn vạn lần không thể xem thường vì nó giống đồ chơi, kỳ thật hai cái đỉnh này chính là từ bản thiết kế mà thượng cổ đại thần lưu lại, mặc dù chúng ta bây giờ tài liệu không đủ chỉ có thể thu nhỏ lại nhưng những điểm huyền ảo trong đó hoàn toàn đều chính xác."

"Có huyền ảo?" Dương Hạo quả thật thấy bên ngoài tiểu đỉnh có rất nhiều hoa văn kỳ quái, tựa như là phù chú trong các tiểu thuyết, thế nhưng hấn vẫn không dám tin hai cái đỉnh này có thể phát huy ra huyền ảo gì đó.

"Kim tinh chính là chí bảo nhân gian, không chỉ có thể chịu nhiệt nóng lạnh mà còn hữu hiệu phát huy hiệu ứng của pháp thuật, chỉ cần dán phù chú phù hợp rồi phát động chân khí đưa vào là có thể thực hiện pháp lực chế đan. Kim tinh ngưng hàn đỉnh có thể hoạt động trong trạng thái siêu lạnh còn Kim tinh liệt viêm đỉnh càng có thể hút chân hỏa của ngươi vào khiến trong đan dược tràn ngập năng lượng hòa tính." Hồn nguyên tử càng nói càng hưng phấn "Lần trước ta kêu ngươi kiếm được tài đã đầy đủ hết chưa?"

"Mua được rồi!" Dương Hạo hữu khí vô lực trả lời, Hồn nguyên tử không ngừng kêu hấn đi mua một loạt nguyên liệu, chỉ riêng khoản đó đã tốn không ít tiền, thế nhưng số thuốc đó đem về cất trong kho sắp mốc rồi mà Hồn nguyên tử vẫn chưa đã động đến.

"Bây giờ chính là lúc dưỡng binh thiên nhật dụng binh nhất thời (nuôi quân ngàn ngày dụng chỉ một lúc >< giống ịka quá)." Hồn nguyên tử bốc phét "Sur phụ ngươi quả là liệu việc như thần, chưa tìm được kim tinh đã biết trước sai ngươi chuẩn bị tất cả nguyên liệu tùy thời đều có thể giúp ngươi luyện ra tân phụ trợ đan."

"Tân phụ trợ đan?" Dương Hạo giờ mới có chút hứng thú, mặc dù Hồn nguyên tử mỗi lần luyện đan đều sẽ tạo thành chút tai họa, nhưng có tân đan dược sắp xuất lò tóm lại vẫn sẽ khiến cho người ta hưng phấn "Có lợi hại hơn tăng lực hoàn không?"

"Tân đan dược xuất lò thì tất cả chỗ tăng lực hoàn của ngươi có thể vứt hết đi." Hồn nguyên tử đầy giọng khoa trương.

"Vứt hết?" Dương Hạo cau mày "Không được, lão dạy ta lâu như vậy cũng chỉ mỗi tăng lực hoàn là có chút hiệu quả, sau này không có nó, ta đánh nhau với người ta thế nào."

"Ngươi bây giờ đã tới Linh hư cảnh rồi." Hồn nguyên tử nhắc nhở "Tăng lực hoàn chỉ để cho người của Trúc cơ cảnh giới ăn mới có hiệu quả, người tới Linh hư cảnh dù có ăn cũng sẽ không tác dụng."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Dương Hạo liền khản trương, mặc dù công lực hấn bây giờ ngày tiến ngàn dặm thế nhưng tuyệt sẽ không thể quên rằng địch nhân cũng rất lợi hại, trước mặt thì có tiệm của hành thương, còn chưa biết sẽ tìm loại cao thủ nào tới để đối phó, xa hơn một chút chính là gã đoàn trưởng kiếm sĩ đoàn đóng ở đây, cũng chính là ca ca của Vương Chí Tuấn còn đang hồ thị đam đam nữa (chăm chú nhìn). Nếu không có tăng lực hoàn có lẽ khó có thể đặt chân ở chỗ này.

"Cho nên mới cần tân phụ trợ đan chứ!" Hồn nguyên tử đại khái đã bị tiến bộ thần tốc của Dương Hạo kích thích, càng ngày càng không giống lão quý trước kia "Có Kim tinh liệt viêm đỉnh, có thể chế tạo ra phụ trợ đan Hòa nhưng hoàn chuyên dành cho người của Linh hư cảnh dùng, ăn thứ đó không những tăng sức mạnh lên mà còn có đặc thù hiệu quả, đảm bảo sẽ khiến ngươi ăn một cách hài lòng, ăn một cách cao hứng!"

Hồn nguyên tử nói chuyện quả thực giống nhân viên giới thiệu của hãng bảo hiểm khiến Dương Hạo mụ mụ cả đầu óc, hấn bây giờ vẫn chưa tỉnh ngộ nhận ra rằng mỗi lần Hồn nguyên tử khoác lác tung trời như vậy thì tai họa của Dương Hạo hấn cũng đang đến gần rồi.

Có thể x13 cũng cảm giác được sắp có biến, nó thập phần kiến nghĩa dừng vì (vì nghĩa)cắt đứt lời Hồn nguyên tử nói: "Các ngươi tỉnh đi, dù có dùng quá nhiều xuân dược cũng vô dụng, chỉ vài ngày thời gian nữa nơi này của chúng ta sẽ phải đóng cửa, lấy cái gì mà chế thuốc dùng?"

Quả là một lời thức tỉnh người trong mộng, Dương Hạo lúc này mới tỉnh táo lại, mấy ngày nay cùng Sư Sư du ngoạn khắp nơi không sót, hoàn toàn quên đồ ước của mình cùng gã Lý Ba hành thương, đồ ước này chính là một cái bẫy của Lý Ba cùng Lăng Tử Yên tạo ra để hại Dương Hạo, bây giờ đến tột cùng là loại bẫy rập gì một chút hấn vẫn chưa rõ nữa.

"Còn làm cái gì phụ trợ đan, chẳng lẽ thật sự cần vũ lực giải quyết sao?" Dương Hạo dù ngoài miệng nói cứng nhưng trong lòng đang thầm phát run, dù sao vừa mới thăng cấp, thực lực thế nào cũng chưa hiểu rõ.

Không ngờ Hồn nguyên tử hôm nay tâm tình hưng phấn lên tiếng đảm bảo : " Sợ cái gì, có ta ở đây, hết thảy đều có thể đảm bảo, ta đã chuẩn bị hết cho ngươi rồi, dù có tiến vào hãm tịnh nào cũng không thể chết được."

" Lão có thể ?" Dương Hạo hoàn toàn không tin " Người ta đã chuẩn bị trước, còn có kiểm sĩ đoàn lại ở một nơi bí mật gần đó, bây giờ lão nói thế chứ đến lúc đó ngay cả một sợi tóc gáy của người ta cũng không động đến được."

" Ngươi tự động tóc gáy cho ta nhìn một chút." Hồn nguyên tử lớn tiếng " Kiểm sĩ đoàn thì sao, chờ ngươi luyện thành Hỏa nhưng hòa thì dù mười cái kiểm sĩ đoàn cũng không đủ cho chúng ta giết."

" Bốc phét."

" Đồ đệ ngoan, cũng nên chăm chỉ học sinh lý học đi." Hồn nguyên tử bốn cữ soạn lại " Ta thường xuyên dạy ngươi nhất định phải ham học tập, giống như sư phụ ngươi tinh thông sinh lý học cùng tính học như vậy mới có thể đảm bảo an toàn được."

" Học cả cách làm dâm tặc!" Dương Hạo khẽ lẩm bầm. Tuy vậy Hồn nguyên tử đối với danh xưng dâm tặc cũng không phản đối : " Nếu muốn ngươi khác không thể giết được ngươi, đầu tiên ngươi cần để cho chính mình dao thương bắt nhập (không vào, ý nói chém không rách da ^ ^)."

" Dao thương bắt nhập đó là siêu nhân!" Dương Hạo vẫn cảm thấy khó tin lời của Hồn nguyên tử.

" Ngươi cũng có thể!" Hồn nguyên tử vừa nói dứt đã khiến người khác kinh ngạc. Dương Hạo sững sờ đến nhảy dựng lên : " Ta cũng có thể sao ??".

Hồn nguyên tử cũng không thêm dây dưa giải thích vấn đề đó " Kỳ thật muốn dao thương bắt nhập cũng rất đơn giản, bây giờ ta sẽ dạy ngươi phương pháp chế luyện Băng cơ kiên thể cao."

" Băng cơ..... sao lại cô quái như vậy ?"

" Loại cao này kỳ thật cũng là một loại phụ trợ đan, tại Long hổ đại hoàn đan trụ cột thêm vào một vài thứ nữa là được." Hồn nguyên tử liền đọc một phương thuốc cho x13 rồi sai nó vào trong kho kiểm nguyên liệu.

Dương Hạo nhắm lại phương thuốc thấy những nguyên liệu mặc dù có nhiều thứ trân quý nhưng hầu hết mọi thứ trong kho đều vẫn còn : " Nếu sớm đã có biện pháp sao không sớm chỉ cho ta luyện chế, hại ta cảm đêm lo đến mất ăn mất ngủ."

" Lúc trước căn bản là không thể luyện được, bởi vì loại đan dược này cần phải có Kim tinh ngưng hàn đỉnh mới luyện được."

X13 rất nhanh đã chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu, con người máy nhu thuận này còn rất linh hoạt, dĩ nhiên còn biết ép chỗ nguyên liệu đó thành một khối nhỏ để có thể bỏ vào trong cái tiểu đỉnh bằng năm tay kia.

" Bây giờ làm thế nào nữa ?" Dương Hạo nhìn cái đỉnh trước mặt nhưng vẫn rầu rĩ không biết sẽ phải làm gì.

" Rất đơn giản, nghĩ biện pháp để cho cả đỉnh tụt xuống âm 200 độ." Hồn nguyên tử nói rất nhẹ nhàng.

" Âm 200 độ?" Dương Hạo tròn tròn mắt, hẳn biết làm sao để cho nhiệt độ xuống âm 200 độ bây giờ, Dương Hạo lại rống lên " Lão nói ta tìm biện pháp gì đây, lão không kêu ta chuẩn bị máy làm lạnh, đó là tuyệt đối băng điểm, phải máy làm lạnh siêu đẳng mới có thể tạo ra nhiệt độ đó."

Hồn nguyên tử hơi sững ra, lão đại khái cũng biết mình lại gây tai họa nên giả vờ ra về vô tội : " Ta không kêu ngươi chuẩn bị máy làm lạnh sao ? Chẳng lẽ quả thực chưa nói sao ?"

" Đương nhiên." Dương Hạo xạm mặt lại.

" Cái này..... thì ra là như thế."

" Cái gì thì ra như thế ?"

" Ta vẫn hoài nghi mình mắc bệnh lão niên si ngốc (đăng trí tuổi già)." Hồn nguyên tử nghiêm giọng nói " Bây giờ xem ra rất có thể, sư phụ ngươi già rồi, cũng mấy ngàn tuổi rồi, lão hồ đồ rồi."

" Đừng giả vờ đáng thương!!" Dương Hạo quá hiểu rõ đối phương, mặc dù tính theo tuổi quả là mấy ngàn tuổi rồi thế nhưng dù sao cũng là người tu tiên đầu thế so với người bình thường.

" Nếu là thế thì để chậm vài ngày kiểm được máy làm lạnh rồi lại luyện đi." Hồn nguyên tử dễ dàng nói " Mà quả thực ta cũng thật sự quá mệt rồi....."

" Không cho ngủ!" Dương Hạo cau mày, kêu to lên tựa gắp quỷ " Ta có cách rồi, ta đúng là một thiên tài a."

" Đồ đệ ngoan, ngươi học được tuyệt chiêu của sư phụ ta rồi đó." Hồn nguyên tử có vẻ như rất vui mừng " Cũng biết tự khen mình, đó mới là thần công trấn phái của đan đình song tu phái chúng ta, ngươi có thể bằng thần công này mà thành thiên hạ vô địch."

Không đợi Hồn nguyên tử nói xong, Dương Hạo chợt rút ra một thanh đoản kiếm từ phía sau. Nhất thời, một cỗ hàn khí tràn ngập trong phòng. Đó chính là một trong năm thanh bảo kiếm của hắn, bình thường nó được gọi là băng nhận.

"Trước kia lão nói, năm thanh kiếm của ta đều có thuộc tính, thanh băng nhận này chính là có năng lượng của băng, nếu dụng nó có thể khiến đan lô tụt xuống âm 200 độ tuyệt đối băng điểm không?" Dương Hạo thì thảo hồi.

Câu hỏi đó lại khiến Hồn nguyên tử im lặng cả nửa ngày, qua thật lâu sau, Hồn nguyên tử rốt cục ngáp một cái.

"Thế nào?" Dương Hạo tưởng rằng Hồn nguyên tử vừa kiên nhẫn suy nghĩ cho nên chưa gọi lần nào, tới tận bây giờ mới không nhịn được đành lên tiếng.

"Cái gì thế nào?" Hồn nguyên tử hỏi ngược lại, căn bản như vừa mới tỉnh ngủ "Nghĩ cách biện pháp mà thử xem, ta nói với ngươi rồi, cần thử nghiệm thường xuyên, đừng sợ nổ mạnh đừng sợ trúng độc."

Đụng phải loại sự phụ không trách nhiệm này Dương Hạo thật sự là bất hạnh, hắn biết Hồn nguyên tử không chắc chắn nên chỉ có thể tự mình thí nghiệm. Dương Hạo gác thanh băng nhận lên trên đỉnh lô, trước khi truyền chân khí vào còn liếc mắt lo lắng nhìn về phía x13. Con người máy vẫn bị quan như trước nên đã sớm chạy ra xa, căn bản là không có chút tin tưởng nào đặt vào Dương Hạo.

Dương Hạo đánh liều, phát ra một luồng chân khí vào thanh băng nhận, ai ngờ rằng Dương Hạo vừa mới có được chân hỏa, trong thân thể căn bản chưa thể đem chân khí cùng chân hỏa hoàn toàn tách ra, trong phút bối rối chợt biến thành một đoàn hỏa điểm chân hỏa phóng thẳng tới băng nhận. Thanh băng nhận có thuộc tính là băng hàn, sao có thể tiêu hóa được tiêu năng lượng chân hỏa. Chỉ thấy trong phút chốc, đan lô phát ra một vụ nổ mạnh, băng nhận cũng bị chấn vỡ đi đột nhiên quay vài vòng trong không trung rồi chuẩn xác cắm trúng người x13 đang trốn ở sau quầy.

"Ta đã.....đã..... biết....." X13 run lên vài cái, nghẹn ngào buông một câu rồi lăn ra trên đất, bất tỉnh nhân sự.

Dương Hạo đứng là dờ khóc dờ cười, hắn vò vò mái tóc vừa bị chân hỏa của mình đốt trụi: "Làm sao bây giờ?"

"Làm sao bây giờ?" Hồn nguyên tử hung hăng nói "Đem phản trọng lực trang bị trên người nó tháo xuống bán lấy tiền!"

"Ta đang nói luyện đan phải làm sao bây giờ?" Dương Hạo đi tới rút băng nhận từ trên người x13 xuống rồi đem con người máy đặt sang một bên, dù sao người máy đều có lập trình tự hồi phục, chỉ cần CPU không bị thương tổn là được.

"Còn có thể làm sao bây giờ, tiếp tục thử nghiệm thôi." Hồn nguyên tử không cần suy nghĩ đã trả lời luôn, lão dù sao cũng là lão thần tại tại (thần thánh trên cao), bất luận kiếm của Dương Hạo nổ mạnh hay vỡ tung cũng không thể rơi trên đầu lão được.

Dương Hạo lại tiếp tục không ngừng dụng sức tách bạch chân khí với chân hỏa, lại thử hơn mười lần nữa rốt cục mới biết cách làm thế nào để phát ra thuần túy chân khí, thế nào mới có thể phun phát chân hỏa, đồng thời vô tình cũng chính thức tiến lên một cấp bậc của người tu chân. Chịu thiên tân vạn khổ, cơ hồ làm hỏng toàn bộ đồ đạc trong phòng, Dương Hạo rốt cục luyện thành công mẻ Băng cơ kiên thể cao đầu tiên.

Đó là một loại cao có màu xanh lam tích trên đỉnh của Kim tinh ngưng hàn lô. Nhìn thấy thứ đó, Dương Hạo lệ nóng doanh trong, hắn nhìn sang x13 bị băng nhận rơi trúng lần thứ sáu mà vẫn ương ngạnh tự chữa trị như trước khề lằm bằm: "Ta lần sau nhất định sẽ bồi thường cho ngươi, sẽ nhờ A Mạn Đạt lắp cho ngươi một phản trọng lực trang bị tốt hơn."

Công năng phát ngôn của x13 còn chưa khôi phục, chỉ là tích tích đồ đồ phát ra âm tần điện tử, có điều dường như nó đang vô cùng phẫn nộ lẫn khinh bỉ Dương Hạo.

Theo đan dược xuất lô, Hồn nguyên tử rốt cục cũng tỉnh ngủ, lão đối với thành quả của Dương Hạo cũng rất hài lòng: "Uh, không khác lắm, chính là thứ này, nó chính là hảo vật a, so với thần du hoàn còn tốt hơn."

"Thối thần du!" Dương Hạo đối với lời nói của Hồn nguyên tử giờ vẫn bảo trì thái độ hoài nghi "Chỉ với một chút đó là có thể đảm bảo cho ta không trúng độc thù của người khác sao ??."

"Ngươi chửi cái gì!" Hồn nguyên tử hét lên "Băng cơ kiên thể cao này chính là trấn sơn chi bảo của đan đình tu tiên phải chúng ta lúc đi ra ngoài tầm hoa vấn liễu (tìm gái). Dân gian đồn đãi, chỉ cần dùng cao này, bất kể mềm yếu thế nào đều thành kim thương bất ngã, tuyệt đối bách thí bách linh (dụng trăm lần đều công hiệu cả trăm)."

"Thật sao?" Dương Hạo vẫn hoài nghi.

"Đó là đương nhiên, ta từng nói với ngươi rồi, Băng cơ kiên thể cao này của chúng ta chỉ dùng nguyên liệu chí hàn chí âm tạo thành, hơn nữa chỉ luyện được ở âm 200 độ, cho nên lúc xoa trên da nam nhân sẽ khiến chỗ đó nhanh chóng sung huyết, hơn nữa đóng băng cứng rắn như sắt, không còn cảm giác gì nữa....." Lão lại hăng hái bùng bùng "Ta cũng từng nói với ngươi rồi, dược cao này chính là một loại phụ trợ đan, có thể có đặc thù công năng nữa."

"Công năng gì?"

"Ngươi xoa nó lên cánh tay đi." Hồn nguyên tử âm hiểm hề hề nói.

Dương Hạo đại khái vì quá mệt mỏi nên không nhận ra sự kỳ quái trong âm thanh của Hồn nguyên tử, hồn nhiên đem dược cao kia xoa lên cánh tay. Trong khoảng thời gian ngắn, Dương Hạo chợt cảm giác cánh tay lạnh lẽo vô cùng, tựa như đang nhúng vào hầm băng, cái loại rét lạnh này khiến hàm răng hắn va vào nhau không ngừng còn cánh tay đã chết lặng, hoàn toàn không còn cảm giác nữa.

" Thế này mà cũng là đặc thù công năng a." Dương Hạo khó chịu nghiêng răng.

" X13, mau lên đừng dao chém lên cánh tay hân." Hồn nguyên tử chột kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 40: Bểng Hỏa Cửu Trọng Thiên

" Chỉ như vậy?"

Dương Hạo có chút không dám tin tưởng vào tai mình. Vừa rồi nhìn thái độ của Lăng Từ Yên nghiêm trọng còn tưởng rằng bọn họ đã chuẩn bị chuyện gì đó khó lắm, hóa ra bất quá chỉ là việc trị liệu cho một khách nhân mà thôi, chuyện này không phải là quá đơn giản sao.

" Chỉ cần như vậy!"

Lăng Từ Yên cũng không để ý đến tiếng thở dài thất vọng của những khách nhân ở bên cạnh đang chờ xem, mà chỉ gọi một thủ hạ tới kêu hân đưa Dương Hạo tới phòng bệnh đã chuẩn bị trước.

Đầu óc Dương Hạo vẫn còn chưa tỉnh lại, hân gần như chỉ mơ mơ màng màng đi theo gã sai vật đi tới khu hào hoa nhất của Lăng phi tinh thần hải, ngay cả sự bảo vệ quá mức sâm nghiêm dọc theo đường đi cũng không nhận ra. Dương Hạo vẫn không rõ tại sao Lăng Từ Yên cùng Lý Ba đột nhiên lại có yêu cầu này. Bây giờ bất cứ người nào trong kinh thành không ai không biết rằng trong tiệm của Dương Hạo dù chỉ là một viên Long hổ đại hoàn đơn đơn giản nhất cũng có thể giúp nam nhân trọng chấn hùng phong, chữa trị cho một người, căn bản không phải là một nan đề.

" Đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy đâu!"

Hồn nguyên tử trầm trầm nói, lão lên tiếng nhắc Dương Hạo " Trên đoạn đường vừa rồi đã có ba lớp bảo vệ, ngoài cùng là cơ giới hỏa lực, tầng giữa là phòng tuyến của kiếm sĩ ngoài tứ cấp, mấy người bảo tiêu tận bên trong cùng thậm chí còn không thể nhìn ra có thực lực thế nào."

Nghe Hồn nguyên tử nói như vậy, Dương Hạo mới miễn cưỡng phục hồi tinh thần lại. Hân cẩn thận quan sát chung quanh mới phát hiện quả là có chút vấn đề, ở ngoài khu phòng hào hoa này nhìn như không có phòng thủ gì nghiêm mật nhưng nhạy cảm thuật của hân lại rõ ràng có thể cảm ứng được ít nhất có hơn mười cao thủ đang nhìn chằm chằm vào hân. Trong đám cao thủ này người nào cũng có thực lực của Kim Đức. Nói cách khác, mười người có cấp bậc Phó đoàn trưởng kiếm đạo đoàn mà chỉ làm bảo tiêu bên ngoài mà thôi. Vậy, người bệnh bên trong căn phòng kia có thân phận thế nào ?

Dương Hạo đi vào trong phòng nhưng người xuất hiện trước mắt lại khiến lòng hiếu kỳ của hân hoàn toàn tan biến. Bởi vì người ở trong phòng nhìn có vẻ không phải là người có địa vị cực cao mà chỉ như một lão nhân bình thường, muốn nói có đặc điểm gì thì chỉ là lão nhân này bảo dưỡng rất tốt, mặc dù tuổi đã hơn bảy mươi nhưng thoát nhìn còn rất trẻ, mái tóc bạc được sửa sang không chút cầu thả, lão ngồi trên ghế tựa một quân nhân, thấy Dương Hạo tiến đến mà vẻ mặt vẫn lạnh như băng.

" Ngồi!" Lão nhân nói.

" Nhưng ngồi thế nào ?" Dương Hạo vừa muốn ngồi xuống nhưng chợt nhận ra trong phòng chỉ có một cái ghế.

" Người chính là Dương Hạo?" Lão nhân không trả lời.

Dương Hạo gật đầu : " Vậy..... người ta phải trị liệu chính là lão sao? Một người có tuổi nên có thể có chút vấn đề?"

Lão nhân vẫn thản nhiên nhìn hân cũng không nói thêm gì.

" Có vấn đề cũng không sao, chỉ cần dụng thuốc của ta đảm bảo thuốc tới bệnh trừ. Trong kinh thành không biết có bao nhiêu người đang dùng thuốc của ta, người nào cũng có phản ứng rất tốt."

" Ta biết." Lão nhân nói rất ngắn gọn " Cho nên ta mới có thể đọi người."

Lòng hiếu kỳ của Dương Hạo lại nổi lên, hân cảm giác lão nhân trước mặt này mặc dù thoát nhìn bình thường nhưng bất luận là khí chất hay thái độ đều không giống người bình thường : " Lão là người nào a?"

Câu hỏi của Dương Hạo khiến lão nhân kia có chút tức giận :

" Không nên hỏi mà cũng không cần người hỏi, người chỉ cần có thể chữa khỏi cho ta là được."

" Ta tiện thì hỏi thôi, cần gì phải khó khăn" Dương Hạo nhỏ giọng lầm bầm

" Người chỉ là một kẻ bán hàng hèn kém, không có tư cách hỏi tới thân phận của ta." Lời của lão nhân không giữ lại chút thể diện nào " Tính tình của ta không tốt lắm, nếu người chữa không hết bệnh của ta thì người cũng không thể ra khỏi căn phòng này."

" Cái gì ?" Dương Hạo cảm giác mình thật sự là quá đen đui

" Sao lão phải giết ta? Chỉ không chữa hết bệnh liền giết người ? Ta cũng đâu có đắc tội với lão ."

" Ta giết người không cần người đó phải đắc tội ta mà chỉ cần ta không hài lòng là đã có thể rồi." Lão nhân nói " Ở ngoài căn phòng này có hơn mười nhất đẳng cao thủ, chỉ cần người không có cách nào chữa hết bệnh sẽ bị bọn họ một kích giết chết, tốt nhất người nên chuẩn bị tâm lý đi."

" Chuẩn bị ? Chuẩn bị cái rắm !!" Dương Hạo hận hận chửi

" Ở đây đều là quái vật sao, Lý Ba muốn tiêu diệt ta, Lăng Tử Yên cũng muốn giết chết ta, ngay cả người lần đầu gặp mặt là lão cũng muốn giết chết ta, chẳng lẽ ta thật sự sợ các người sao ?"

Càng nghĩ Dương Hạo càng nổi giận thật sự, hắn chỉ muốn mặc kệ tất cả đi ra ngoài đấu cùng đám cao thủ một hồi, dù sao hắn bây giờ cũng đã tiến tới Linh hư cảnh giới, thực lực cũng khá tự tin.

" Ta thấy người nên biết sợ thì tốt hơn." Hồn nguyên tử trầm mặc nửa ngày rốt cục mở miệng lên tiếng " Những cao thủ bên ngoài nếu đan đã độc đấu có lẽ người còn có cơ hội sống sót nhưng nếu bọn họ quần công sợ rằng ngay cả nửa giây người cũng không chịu nổi."

"....." Dương Hạo bị Hồn nguyên tử đá kích suýt bốc khói, đã tu luyện lâu như vậy mà vẫn phải nhịn nhục.

" Tiểu không nhịn được sẽ bị loạn đại mưu a." Hồn nguyên tử không quên giáo huấn " Đồ đệ ngoan, trong lòng người phải luôn tâm niệm việc phục hưng phái ta. Để có thể trọng phục Đan đình phái chúng ta thì dù khuất nhục thế nào cũng phải cố nhịn, mà cũng chỉ là khiến lão nhân này trọng chấn hùng phong thôi, cứ cho lão hồi phục một chút đi, lợi người lợi ta là tốt nhất."

Dương Hạo trong bụng thầm mắng Hồn nguyên tử, trước kia lão nói chỉ cần tiến cảnh sẽ có thể dụng vũ lực giải quyết thế mà bây giờ cũng chính lão xui phải cố nhịn, đúng là lươn lẹo.

Có điều Dương Hạo cũng không phải Nhị Lăng Tử, biết lúc này mình không thể quá cứng rắn, hắn nhận mệnh thở dài rồi đưa tay vào túi thuốc trên người định lấy đan dược.

" Người định dùng Long hổ đại hoàn đan ?" Lão nhân rốt cục về mặt cũng lộ ra nét cười cợt.

" Lão biết đan dược của ta ?" Dương Hạo thất kinh, hắn quả thật định dùng Long hổ đại hoàn đan bởi vì nó là loại ổn định và linh nghiệm nhất hiện tại.

" Vừa ngửi mùi là biết." Về mặt lão nhân vẫn cười cười

" Ngoài người làm gì có thuốc của ai khó ngửi như vậy nữa chứ."

" Mùi khó ngửi nhưng hiệu quả tuyệt đối tốt." Dương Hạo cũng tự sướng một phen.

" Nếu ta là người sẽ không lấy viên thuốc thú kia ra ." Lão nhân lại khôi phục ánh mắt lạnh như băng

" Tại sao?"

" Bởi vì ta đã sớm dùng thử mà còn không phải là dụng từng viên." Lão nhân thản nhiên nói " Lần nhiều nhất, ta dùng trăm viên nhưng một chút tác dụng cũng không có. Cho nên..... Nếu người còn lấy loại giả dược này ra, ta lập tức sẽ giết người."

Bàn tay Dương Hạo đang lục túi thuốc chợt khựng lại tựa như bị điểm huyệt, sắc mặt hắn vàng như đất nhưng còn chưa tin :

" Dùng trăm viên cũng không có một chút phản ứng?"

Lão nhân không nói lời nào, lại dụng ánh mắt kiên định như khảng định với Dương Hạo rằng lời vừa nói hoàn toàn là sự thật.

Mồ hôi lạnh không ngừng tuôn trên trán Dương Hạo, hắn bây giờ cuối cùng đã hiểu tại sao Lăng Tử Yên cùng Lý Ba chỉ cần hắn chữa trị khỏi lão nhân này, căn bản đây không phải là bỏ qua cho hắn mà là một cạm bẫy âm hiểm đến tột cùng.

Tác dụng của Long hổ đại hoàn đan người khác không biết nhưng Dương Hạo không thể không rõ, thành phần của nó gồm rất nhiều loại dược phẩm hi hữu luyện thành, mặc dù trong Đan đình song tu phái chỉ là phụ trợ đan trụ cột nhưng nếu xét đến tác dụng đảm bảo là tuyệt giai. Người bình thường chỉ cần ăn một viên sẽ bùng bùng dục tính còn người có chút vấn đề nhiều nhất chỉ cần dùng thêm một viên cũng có tác dụng ngay lập tức. Nhưng lão nhân này lại khảng định chắc chắn, thoát nhìn cũng không có vẻ đang nói sáo nên Dương Hạo chợt gặp phải nan đề chưa từng có.

Không chỉ Dương Hạo mà cả Hồn nguyên tử cũng đầy ngạc nhiên :

" Không phải là một tảng đá chứ, cho dù là cành cây dụng thuốc của chúng ta cũng sẽ có phản ứng, người kia quá khoa trương ."

" Vậy....." Dương Hạo lo lắng định đem tăng lực hoàn xuất ra thử một chút.

" Người không cần tốn công." Lão nhân như biết trước ý định của Dương Hạo " Tất cả các loại thuốc trong tiệm của người có ta đều đã thử qua, hiệu quả không đáng kể. Không chỉ thế mà cho dù tất cả các loại thuốc mới được chế ra trong vũ trụ ta cũng đã thử hết rồi nhưng cũng không có hiệu quả."

" Vậy lão còn tìm ta để làm gì ?" Đầu Dương Hạo đã đầy mồ hôi " Nếu người đã hoàn toàn bất lực thì hãy nhận mệnh đi, còn làm khó ta làm gì cơ chứ ?"

Dương Hạo vừa nghĩ tới chuyện sẽ bị giết nếu không thể chữa khỏi bệnh cho lão nhân liền khổ sở ôm đầu khóc rống lên, trong phút chốc đã phát tiết hết sự phẫn nộ trong lòng ra ngoài.

Sắc mặt lão nhân chợt xạm xuống : " Người không muốn sống nữa sao ? Ít nói nhảm đi, người hay là ở đây đợi chết rồi bảo tiêu bên ngoài sẽ đến nhặt xác cho người."

Lời này nói xong, lão nhân liền cất bước định rời khỏi phòng, nhìn bộ dáng lão như đang chuẩn bị đi ra ngoài kêu ca thủ tới giết Dương Hạo.

" Còn không mau ngăn lão lại ." Hồn nguyên tử kêu to.

Dương Hạo liền thi triển Phi hoa ảo ảnh thân pháp, thân ảnh lóe lên đã tới trước mặt lão nhân, thân pháp kinh người đó khiến lão nhân hơi khựng lại.

" Người muốn làm gì ?" Ánh mắt lão đã phát lạnh lia khắp người Dương Hạo, khí tức uy nghiêm này sợ rằng chỉ có những người cực có địa vị cao cao tại thượng mới có được.

" Mặc dù ta bây giờ không thể chữa khỏi cho lão nhưng chỉ cần cho ta ba ngày thời gian, trong ba ngày ta nhất định nghĩ ra biện pháp giúp thân thể lão hoàn toàn bình thường." Dương Hạo nói rõ từng lời. Kỳ thật lúc này, Dương Hạo đã hoàn toàn không thể suy nghĩ gì nữa, toàn bộ đều là kế hoãn binh mà Hồn nguyên tử dạy cho hắn, Dương Hạo bắt quá chỉ lặp lại mà thôi.

" Người bây giờ cũng thúc thủ vô sách, chẳng lẽ ba ngày sau lại có thể sao ?" Lão nhân không dễ tin hắn " Người nên quý trọng những phút thời gian cuối cùng trong đời mình đi."

" Chậm đã!!" Dương Hạo thấy lão nhân dậm bước, hắn cũng biết chỉ cần lão bước ra khỏi cửa thì cái mạng nhỏ của mình nhất định sẽ chấm hết " Có phải lão bắt đầu bài xích với xuân dược chỉ mới mấy năm gần đây đúng không ?"

Dương Hạo hỏi cực nhanh, đó là chủ ý của Hồn nguyên tử nghĩ ra trong lúc khẩn cấp, lão nói chỉ cần hỏi như vậy lão nhân kia khẳng định sẽ tin tưởng còn Dương Hạo chỉ là nhanh chóng lặp lại mà thôi.

" Cái gì?" Lão nhân quả nhiên đứng lại " Người nói cái gì ?"

" Có phải mấy năm trước hóa học được tề (sản phẩm hóa học) rất có hiệu quả nhưng dùng càng nhiều thì hiệu quả càng ngày càng kém, sau vài năm căn bản không còn tác dụng nữa đúng không ?" Dương Hạo phát hiện lời này quả nhiên có tác dụng bèn nhanh chóng nói tiếp theo Hồn nguyên tử.

" Cũng không sai biệt lắm." Lão nhân cau mày. Có vẻ đã bị Hồn nguyên tử đoán trúng triệu chứng.

" Ba ngày!" Dương Hạo khẳng định " Chỉ cần cho ta ba ngày thời gian, ta nhất định nghĩ ra biện pháp, giải quyết triệt để vấn đề của lão. Bằng không, sẽ tùy lão xử trí ta, cho dù là muốn tiêu mạng của ta !"

Lão nhân sắc mặt băng hàn, yên lặng nhìn Dương Hạo một hồi : " Ba ngày?"

" Ba ngày !" Dương Hạo nhận thấy thái độ của lão nhân đã chùng xuống nên trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Lão nhân quay đầu lại, cười lạnh : " Nếu như vậy. Được! Ba ngày sau, nếu người còn không nghĩ ra biện pháp gì thì ta sẽ không lấy mạng người."

" Thật sao !" Dương Hạo không nghĩ tới đối phương thật có thể buông tha mình.

" Nhưng ta sẽ giết sạch tất cả thân nhân cùng bằng hữu của người, khiến người vĩnh viễn đều sống trong nỗi thống khổ tự trách." Lời nói lạnh nhạt của lão nhân phát ra đáng sợ sát khí, nói xong liền đẩy Dương Hạo đang ngây ra như một pho tượng gỗ rồi đi ra ngoài.

Dương Hạo quả thật giống một pho tượng gỗ, hắn vẫn kinh hãi đứng ở đó, căn bản không thấy lão nhân đã đi ra khỏi phòng, trên hành lang vừa rồi còn trống trơn đột nhiên xuất hiện hơn mười cao thủ nhất lưu kiếm sĩ, bọn họ đều cung kính đi theo phía sau lão nhân rồi đi.

" Giết sạch thân nhân cùng bằng hữu của ta....." Qua hồi lâu, Dương Hạo mới hồi phục tinh thần lại, hắn lão đảo ngó xuống nền nhà, mồ hôi lạnh đã thấm đẫm quần áo hắn ướt nhẹp.

" Quá độc ác!" Hồn nguyên tử cũng vừa tỉnh liền phun ra một hơi " Lão già này quá độc ác, vừa nhìn đã biết là kẻ lắm quyền thế, có điều hại người lại thâm như vậy, còn muốn chu di cửu tộc khiến người vĩnh viễn đắm chìm trong nỗi hối hận đã hại chết thân nhân, quả thực chính là hành hạ độc ác nhất."

"Chúng ta làm sao bây giờ....." Dương Hạo hần trước đây chỉ là một đệ tử của Lôi Mông tinh cao cấp học viện, sau cũng chỉ bắt quả làm ông chủ tiệm xuân dược mà tự xưng lại chọc phải loại nhân vật lợi hại này, không chỉ mình gặp nguy hiểm mà thậm chí còn có thể liên lụy đến cha mẹ bằng hữu.

"Còn có thể làm sao bây giờ!" Hồn nguyên tử hận hận nói "Đừng nhụt chí, chỉ cần chúng ta tìm ra biện pháp trong ba ngày là được."

"Sao có thể?" Dương Hạo hoàn toàn không có chút tin tưởng nào "Lão ta đã dùng thuốc mấy năm rồi, kết quả càng dùng càng bất lực, chúng ta làm thế nào có thể tìm ra biện pháp chỉ trong ba ngày được?"

Vừa rồi Dương Hạo lập lại những gì Hồn nguyên tử nói hoàn toàn chỉ là để trì hoãn thời gian, căn bản hắn cũng không tin mình thật sự có thể có cách giải quyết. "Nếu không ta lập tức thu thập hành trang, về nhà mang theo người nhà cùng chạy trốn?"

"Đầu trâu!" Hồn nguyên tử khinh thường nói "Người nhìn bộ dáng lão già kia xem, khẳng định là người rất quyền quý, trong tình cầu mọi người nhất cử nhất động đều không thể thoát khỏi giám thị, người cho là mình có thể chạy thoát sao? Càng huống chi, cho dù người cùng thân nhân trong nhà chạy thoát, còn bằng hữu của người phải làm sao? Đám tiểu tình nhân của người phải làm sao?"

Những lời này của Hồn nguyên tử quả là có lý, vừa rồi lão nhân kia nói sẽ giết sạch thân nhân bằng hữu, sợ rằng sẽ không chỉ có cha mẹ mà ngay cả đám tình nhân của Dương Hạo cũng không bỏ qua, Dương Hạo tuyệt đối không có khả năng mang theo tất cả bằng hữu chạy trốn được.

"Ta phải làm sao bây giờ?"

"Vi kim chi kế, chúng ta hai thầy trò đánh liều một phen, bất luận dụng phương pháp gì chỉ cần có thể khiến lão già kia có niềm tin vào đan dược của chúng ta thì mới có thêm thời gian được." Hồn nguyên tử vẫn vô cùng tự tin "Dù nói thế nào, chúng ta cũng là Đan đình phái tu tiên, ngay cả luyện tiên cũng có thể chẳng lẽ còn cứu không được một người sao?"

"Máu chốt là hắn đã sớm thử hết tất cả thuốc của chúng ta." Dương Hạo cuối cùng đã bị Hồn nguyên tử nói liền khôi phục, thoáng có chút đầu chí "Bây giờ càng dùng càng bất lực chẳng lẽ còn có thể biến chất thân thể lão trong thời gian ngắn sao?"

"Biến chất?" Hồn nguyên tử thì thào.

"Là biến hóa đó." Dương Hạo vừa rồi không để ý lời lẽ đại khái hắn nghĩ mình vừa dùng sai từ.

"Đúng vậy, chính là biến chất!" Hồn nguyên tử đột nhiên hưng phấn hô to "Đồ đệ ngoan, người đứng là thiên tài a. Có người Đan đình song tu phái chúng ta nhất định sẽ được phục hưng đại sát tứ phương a."

"Giết cái đầu lão đó!" Dương Hạo hoàn toàn không biết vì sao Hồn nguyên tử lại cao hứng như thế.

"Ta đã biết căn bệnh của lão nhân kia rồi." Hồn nguyên tử mừng đến như phát điên lên, chỉ còn thiếu nước lăn tròn trong bụng Dương Hạo thôi "Chúng ta hoàn toàn sai rồi, gã thương nhân kia cũng hoàn toàn sai rồi."

"Lão nói cái gì cơ....." Dương Hạo đối với Hồn nguyên tử đang không còn chút niềm tin nào, hắn càng thấy Hồn nguyên tử cao hứng lại càng muốn khóc, cuộc đời của Dương Hạo đã hoàn toàn thay đổi từ sau khi có vị sư phụ này, cho nên lúc này mới có bi kịch của vận mệnh hắn.

"Lão già kia, chính là mắc Tinh dược kháng nguyên chứng." Hồn nguyên tử lên tiếng "Đó chính là căn bệnh của phú quý a, người bình thường không thể mắc phải, chỉ có nhà đại phú, hoặc những người tu tiên trong song tu phái chúng ta mới có thể mắc phải. Loại bệnh này không dễ chữa trị, hầu như không có loại thuốc gì có hiệu quả."

"Cái gì Tinh dược kháng nguyên?" Dương Hạo vẫn tỉnh tỉnh mê mê.

"Vì Tinh dược kháng nguyên chứng, chính là một người ăn xuân dược số lượng quá nhiều khiến dược tính tích tụ trong cơ thể, chậm rãi thay đổi thân thể người đó, cuối cùng khiến bệnh nhân không còn có phản ứng với dược tính." Hồn nguyên tử phi thường có kinh nghiệm "Cho nên thời gian đầu chỉ cần dùng một chút xuân dược đã có phản ứng, mà dần dần càng ngày càng nhiều, càng cao cấp hơn, tới sau này bất kể dùng loại thuốc nào, số lượng bao nhiêu cũng sẽ không có một điểm tác dụng."

"A!" Dương Hạo chợt hiểu ra "Theo lão thì trong cơ thể lão đầu kia đã sinh ra kháng thể, cho nên thuốc gì cũng sẽ không phản ứng."

Nói đến kháng thể, Dương Hạo mới thật sự hiểu rõ, tất cả mọi người từ nhỏ đến lớn đều phải tiêm chủng phòng ngừa hơn mười loại bệnh dịch, bệnh tình của lão nhân kia có vẻ rất giống về nguyên lý.

"Đúng vậy, đúng vậy!" Ngực khí của Hồn nguyên tử đầy vẻ ca ngợi "Tinh dược kháng nguyên chứng quả thật không dễ mắc phải, nói không chừng lão nhân kia còn là đồng đạo tu tiên với Đan đình phái chúng ta nữa đó. Nếu có cơ hội, ta rất muốn đi luận bàn một phen."

"Luận bàn cái rắm!" Dương Hạo nổi giận chửi "Các người còn không phải đều là lão dân còn giống nhau sao, hai lão chẳng lẽ còn luận bàn kinh nghiệm trên giường sao?"

"Chúng ta là dân còn? Chẳng lẽ người không phải sao?" Hồn nguyên tử nhắc nhở "Đừng quên, người chính là đại đệ tử của chương môn Đan đình phái ta đó."

Dương Hạo đột nhiên bật hỏi : " Vừa rồi lão nói gì đó ? Người tu luyện trong Đan đình phái sẽ mắc phải căn bệnh này sao ? Nói như vậy, ta sau này cũng sẽ mắc Tình được kháng nguyên chứng này ?"

" Cái này....." Hồn nguyên tử biết đã lỡ lời bèn bắt đầu lấp bắp " Theo lý nói thì rất có thể như thế ."

" Vậy tại sao trước đây lão không nói cho ta biết, trước khi ta tu luyện tới giờ mà lão vẫn chưa từng đề cập tới lần nào a." Dương Hạo tròn mắt ngoác mồm ra, nghĩ đến tự mình sau này cũng sẽ không phản ứng với bất kỳ thứ thuốc nào giống lão nhân kia mà chán đến sống không bằng chết.

" Nếu sớm nói cho người liệu người còn có thể luyện sao ?" Hồn nguyên tử cười đầy âm hiểm " Mà đó là chuyện tự nhiên mà cao thủ Đan đình song tu phái ai cũng phải gặp."

" Lão là đồ Vương bát đản....." Dương Hạo tức giận đến không thể nói ra lời " Thế tại sao lão không mắc phải mao bệnh này ?"

" Ai nói ta không bị ?" Hồn nguyên tử còn ra vẻ thập phần uy khuất " Chỉ là ta đã mắc phải nó mấy ngàn năm trước, vì thời gian quá lâu nên sao có thể nhớ được. Hơn nữa, cũng không chỉ ta mà toàn bộ người trong Đan đình phái đều cũng mắc phải, đó có thể coi là tác dụng phụ của việc tu tiên."

Dương Hạo cuối cùng đã biết, tại sao Hồn nguyên tử lại kêu hắn đi kiếm đàn bà, thì ra lão già này tự mình lòng có dư mà lực không đủ chỉ có thể xui đồ đệ, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy sợ rằng ngay cả Dương Hạo cũng sẽ mắc bệnh.

" Chẳng lẽ môn phái quên của lão (nv - phá phái) nhiều năm qua như vậy mà nam nhân nào đều cũng sẽ vô dụng, cũng không giải quyết được sao ?" Dương Hạo lớn tiếng chất vấn, rõ ràng đang chữa bệnh cho người khác, ai ngờ tự dung lại quan hệ tới hạnh phúc nửa cuộc đời còn lại của mình. Nổi tiếng về tu luyện đan dược mà còn không thể chữa được cho mình thì quả là trào phúng .

" Rất nhiều chuyện, đều chỉ có thể gặp chứ không thể cầu được." Hồn nguyên tử cũng hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề " Kỳ thật trong bản phái cũng có phương pháp giải quyết loại Tình được kháng nguyên chứng này."

" Có sao lão còn chưa nói !!!" Trong lòng Dương Hạo dâng lên một chút hy vọng " Có thể chữa khỏi cho lão nhân kia lại phòng trước được hiểm bệnh cho ta nữa."

" Ta mà không muốn nói ra sao ? " Hồn nguyên tử lẩm bẩm " Kỳ thật nói cho người cũng không có tác dụng, vì phương pháp này thật sự là rất khó thực hiện, các đời sư môn trưởng bối mà ta biết người có thể thành công giải quyết chứng bệnh này không quá mười, cho dù sư phụ người là ta cũng....."

" Bớt nói nhảm!" Dương Hạo chặn họng lão " Lão là đồ ngốc còn ta là thiên tài, đừng so sánh cùng ta."

Hồn nguyên tử liền cố tình lờ đi tác dụng phụ của phương pháp chữa bệnh kia, còn tự biết kìm chế, không so đo với Dương Hạo đang phẫn nộ : " Muốn chữa được căn bệnh này chỉ dùng thuốc thôi vẫn không đủ, phải cần một tổ thần dược, chậm rãi biến đổi thân thể mới có thể khiến được lực tích tụ trong thân thể được thải ra toàn bộ, giúp thân thể người bệnh khôi phục trạng thái trước kia."

" Thần dược ?" Dương Hạo vừa nghe hai chữ này sau lưng đã đổ mồ hôi lạnh " Thần kỳ thế nào ?"

" Tổ thần dược này không dễ luyện, cần rất nhiều điều kiện cùng nhiều loại thuốc trân quý, là loại tuyệt đỉnh trong tất cả các loại phụ trợ đan. Từ cổ chí kim cao thủ Đan đình song tu phái chúng ta đã nghĩ vô số biện pháp để luyện thành linh dược đó nhưng đáng tiếc mấy điều kiện cần nhất thật sự là khó có thể thỏa mãn, cho nên tình được kháng nguyên chứng cơ hồ là một tuyệt chứng, khiến biết bao cao thủ phái ta thống khổ không chịu nổi....." Hồn nguyên tử vốn còn muốn nói thêm nhưng chợt phát hiện ánh mắt Dương Hạo bất thiện, chỉ có thể nói đơn giản " Tổ thần dược này được gọi là Băng hỏa cửu trọng thiên!"

" Băng hỏa cửu trọng thiên??" Dương Hạo khê choáng váng " Đó hình như là....."

" Hắc, người cũng biết nó sao đồ đệ ?" Hồn nguyên tử vừa nghe liền lộ ra bản chất sắc lang, còn đang tưởng rằng gặp được tri âm hảo thủ .

" Ta biết cái rắm !" Dương Hạo nổi giận " Trong tiểu thuyết hình như có nó thôi, nhưng nó quan hệ gì với thần dược ?"

" Tên giống nhau, tính chất lại hoàn toàn bất đồng." Hồn nguyên tử về tới chánh đề " Tổ thần dược Băng hỏa cửu trọng thiên của chúng ta tổng cộng có chín viên băng hoàn chín viên hỏa hoàn, mười tám viên dược hoàn này khiến người bệnh sau khi ăn vào sẽ chậm rãi thay đổi cơ thể người bệnh, tiêu hóa hết toàn bộ dược tính tích tụ trước kia, hơn nữa sẽ giúp người bệnh càng thêm mãn cảm."

" Vậy loại thuốc này chuyên môn chữa Tình được kháng nguyên chứng rồi." Dương Hạo ra vẻ suy nghĩ cẩn thận " Nếu hữu hiệu như vậy tại sao lại không thể làm cơ chứ ?"

Hồn nguyên tử than vãn : " Người không biết thôi, đồ đệ ngoan . Băng hỏa cửu trọng thiên đâu thể tùy tiện luyện được như vậy, muốn luyện ra loại thần dược này cần phải thỏa mãn tam đại điều kiện, thiếu một thứ cũng không được."

Q.1 - Chương 41: Mỹ Điểm Cực Quang

" Tam đại điều kiện gì ?"

" Tam đại điều kiện này cũng chính là ba yếu tố cơ bản của Đan đỉnh song tu phái chúng ta để luyện đan gồm có thể, khí, dược!" Hồn nguyên tử lại bắt đầu nói ra đạo lý với Dương Hạo như về đã từng dạy mà kỳ thực đến bây giờ mới là lần đầu tiên, tùy thời biểu hiện lão quả là một sư phụ danh phò kỳ thật .

" Ba yếu tố gì, ta chưa từng nghe nói tới." Dương Hạo liền vênh tai lên nghe để tránh Hồn nguyên tử sau này trách mắng hần.

" Ba yếu tố của việc luyện đan gồm có thể, khí, dược. Có thể chính là năng lượng, luyện đan bởi vì có những tính chất khác nhau cho nên cũng cần năng lượng khác nhau luyện chế, có loại đan dược phải dụng liệt hỏa cũng có loại đan dược phải dụng băng lực. Cách luyện đan hồi trước cần nhiệt lượng mấy ngàn độ chính là một loại có thể .

-Khí chính là luyện đan dung khí, cũng chính là đan lô mà chúng ta cần để luyện đan, các loại luyện đan lô khác nhau sẽ có các loại năng lực cùng năng lượng phụ tăng khác nhau giúp ta có thể luyện ra các loại thuốc khác nhau.

-Dược thì rất dễ giải thích, chính là nguyên liệu cần để luyện đan, bình thường đan dược thì nguyên liệu mà nó cần cũng tương đối bình thường, còn cao cấp đan dược lại cần loại nguyên liệu đặc biệt trân quý."

" À, ta rõ rồi." Dương Hạo vừa nghe đã hiểu, hần bây giờ thật ra đã thích ứng với cách giao dục lúc nguy cấp của Hồn nguyên tử, quả thực mỗi lần đụng chuyện mà được hệ thống lý luận giáo dục của Hồn nguyên tử hần liền hiểu rất nhanh " Vậy, muốn luyện Băng hỏa cửu trọng thiên phải thỏa mãn những điều kiện gì ?"

" Về phương diện có thể, Băng hỏa cửu trọng thiên cần sử dụng đến triệt hàn băng lực cùng chân hỏa trong cơ thể người tu luyện mới có thể." Hồn nguyên tử nhất nhất nói rõ " Về phương diện khí, thì phải cần âm dương tương phụ một đôi đan đỉnh."

Dương Hạo cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu, đột nhiên vỗ tay một cái " Chuyện này cũng không khó a, ta hình như đều có a. Băng lực thì có băng nhận, chân hỏa ta đã tu luyện được rồi . Khí phương diện ta cũng có Kim tinh ngưng hàn đỉnh cùng Kim tinh liệt viêm đỉnh, vừa lúc có thể luyện đan."

" Vấn đề mấu chốt không ở điểm đó." Hồn nguyên tử phủ phàng chặn sự phấn khích của gã đồ đệ " Nếu chỉ là hai điều kiện này đâu thể xem như khó khăn, điểm khó nhất chính là ở nguyên liệu của thuốc, nguyên liệu mà băng hỏa cửu trọng thiên cần rất đa dạng, các loại nguyên liệu phụ trợ cũng còn dễ kiếm, nhưng hai loại nguyên liệu chính và quan trọng nhất là chí bảo trên đời, thập phần khó tìm được."

" Có nguyên liệu khó tìm như vậy sao ?" Dương Hạo không phải không tin mà bởi vì nơi bọn họ bây giờ đang ở chính là Lôi Mông tinh, xét trong phạm vi toàn đế quốc thì Lôi Mông tinh cũng là một bảo khố về thực vật và các loại thuốc. Bởi vì Lôi Mông tinh có địa lý vô cùng kỳ lạ, tinh cầu này chia làm hai bộ phận, một bên chịu ảnh hưởng của núi lửa nên khí hậu vô cùng nóng bức. Còn một bên lại không hề được mặt trời chiếu rọi, cho nên thập phần rét lạnh.

Dưới ảnh hưởng của hai loại khí hậu hoàn toàn trái ngược vô số loại thuốc trân quý cùng thực vật hiếm có cũng có thể tìm được cho mình điều kiện khí hậu sinh tồn thích hợp. Cho nên khí nguyên lão viện của đế quốc cần tới loại thuốc thực vật nào thì đều phải người đến Lôi Mông tinh mà kiếm. Dương Hạo tu luyện cho tới hôm nay, luyện nhiều loại thuốc như vậy thật sự là rất ít khi không tìm được loại nguyên liệu mà hần cần.

" Hai loại nguyên liệu đó phân biệt gọi là Hòa hải nhi cùng Băng sương ngư. Trong đó Hòa hải nhi là loại thực vật màu đỏ có bộ dáng tựa như một đứa bé, loại thực vật này không thể sinh tồn trong môi trường thiếu nhiệt độ cao, nó có ở nơi nóng đến mức thậm chí con người không thể thích ứng được, dĩ vãng mọi người chỉ có thấy được loại thần dược đó trong miệng núi lửa đã cháy mấy ngàn năm. Bởi vì nơi đó căn bản là không ai có thể đi vào, cho nên trăm ngàn năm qua, chỉ có người nghe thấy chứ chưa có ai được thấy qua."

Hồn nguyên tử nói tiếp về độ trân quý của nguyên liệu " Còn Băng sương ngư càng thêm khó tìm, môi trường sống của bọn chúng ở dưới lớp băng dày, truyền nói chỉ có dưới chân núi dày hàng trăm thước mới có Băng sương ngư sinh tồn. Ta sống mấy ngàn năm mà còn chưa từng nghe có ai tìm được chúng "

Những lời này của Hồn nguyên tử, quả thực đã hoàn toàn đoạn tuyệt hy vọng của Dương Hạo. Nhưng nhìn bộ dáng của Dương Hạo dường như còn không ý định bỏ qua : " Điều kiện sinh sống của Hòa hải nhi cùng Băng sương ngư tại Lôi Mông tinh thượng đều có, cho nên rất có khả năng cả hai loại đó đều có ở đây mà."

" Thế ai đi tìm chúng cơ chứ?" Hồn nguyên tử hỏi liền " Ngươi có thể vào trong lòng núi lửa đảo Hòa hải nhi sao ? Ngươi có thể chần vờ núi băng dày mấy trăm thước sao ?"

" Không thể....." Dương Hạo thấp giọng trả lời thế nhưng cũng không định từ bỏ " Nhưng ta vẫn muốn nghĩ biện pháp đi tìm, bằng không, thân nhân cùng bằng hữu của ta sẽ chết chắc. Cho dù không vì bọn họ, ta cũng phải tiếp tục cố gắng."

Dương Hạo rất ít khi hạ quyết tâm như vậy nhưng lần này, hiển nhiên đã kiên định với việc làm của mình. Để có thể luyện thành Băng hỏa cửu trọng thiên muốn hẳn làm cái gì đều cũng có thể.

Đêm khuya, Lôi Mông tinh là một tiểu tinh cầu do quân chủ thống trị. Tinh cầu này bởi vì dân cư rất thưa thớt còn diện tích đất đai lại thừa thãi cho nên hoàng thất thống trị phi thường ổn định, có thể nói là một trong những nơi ổn định nhất trong toàn đế quốc liên bang.

Thành thị quan trọng nhất của Lôi Mông tinh chính là kinh thành, còn kinh thành dưới con mắt của người ngoài có vẻ phồn hoa vô cùng kia kỳ thật chỉ là vì bảo vệ cho hoàng thất cùng hoàng cung mà tồn tại. Hơn ngàn vạn lần ức dân cư không hề làm gì hơn ngoài việc biến thành một bức tường thứ hai sau tầng cung điện bằng vàng cho hoàng thất, đó là hiện trạng của Lôi Mông tinh - hoàng thất chí cao vô thượng.

Mảnh đất phồn hoa nhất trung tâm kinh thành với diện tích có thể đủ cho hơn trăm nghìn người sinh hoạt bị bao bởi một bức tường hoàng kim biến thành độc lập thế giới. Trong khu vực của hoàng cung không có căn phòng nào vượt quá ba tầng, không có kiến trúc dày đặc mà chỉ như tự nhiên hình thành.

Cho dù là bậc cao quan tới từ đế quốc đi tới nơi này, cũng sẽ vì Lôi Mông tinh hoàng cung mà cất tiếng than, bởi vì nơi này hiện ra không phải hàng loạt cung điện nguy nga mà cơ hồ chỉ như một khu bảo vệ tự nhiên hoàn thiện. Thực vật, động vật, cùng toàn bộ hoàng thất có cuộc sống hài hòa cùng nhau. Từ mặt ngoài thoát nhìn, nơi này phẳng phai chỉ là một khu vực được bảo vệ an toàn mà thôi.

Thế nhưng một khi có người xông vào nơi này sẽ hoàn toàn thay đổi, hàng nghìn hàng vạn hoàng thất vệ đội cùng thành viên kiểm sĩ đoàn tựa như từ dưới đất chui ra có thể từ bốn phương tám hướng tiến lại, giết kẻ dám xông vào thành bệ phần.

Cho nên dù là kẻ trộm cắp có lòng can đảm nhất cũng rõ, đi đâu ăn trộm nhưng ngàn vạn lần cũng không nên tới hoàng cung Lôi Mông tinh, dù ở nơi này có mấy cung điện bên trong chứa đầy những bảo vật quý giá nhất trên thế giới cũng tuyệt đối không đáng giá đi chịu chết.

Ánh trắng như nước, bầu trời tối đen một màu như bộ y phục dạ hành trên người Dương Hạo, hẳn bây giờ đang ở trong khu bảo vệ tự nhiên hoàng cung lại còn rất bất hạnh vì đã lạc đường gần một giờ rồi.

"Tức chết ta." Dương Hạo nhìn kỹ tờ giấy trên tay, xoay ngang xoay dọc cũng không thể nhận ra vật gì "Cái này mà cũng có thể xem như bản đồ sao? Quả thực so với thiên thư còn muốn rắc rối gấp mấy lần."

"Tiểu nữ bằng hữu của người làm việc thật sự là không ổn a." Hồn nguyên tử cũng rất bất mãn.

Tiểu nữ bằng hữu trong lời nói của bọn họ đúng là Ngã Ti mà Dương Hạo đã lâu không gặp. Những ngày này, Dương Hạo vì chuẩn bị luyện Băng hỏa cửu trọng thiên, đương nhiên không có thời gian trở về tìm Ngã Ti cùng A Mạn Đạt. Dương Hạo đã tìm được hết nguyên liệu phụ trợ để chế tạo Băng hỏa cửu trọng thiên, nhưng vẫn còn thiếu Hỏa hải nhi cùng Băng sương ngư hai loại quan trọng nhất, mất thấy ba ngày kỳ hạn sắp hết mà vẫn không có một tia tiến triển.

Dương Hạo trừ trừ không biết có nên đưa thân nhân bằng hữu cùng đi trốn hay không? Nhưng ngay thời khắc cuối cùng, Sư Sư đi ra ngoài hoạt động vài ngày lại mang về một tin tức tốt. Sư Sư bây giờ đã tự chuộc thân, chuyên tâm ở trong nhà cùng Dương Hạo, khi biết Dương Hạo muốn tìm hai bảo bối kia nên cũng rất lo cho hắn. Sư Sư trước kia là danh kỹ hàng đầu của Lăng phi tinh thần hải đương nhiên quen biết không ít đại quan quý nhân, cho nên đã ra ngoài tìm hiểu thông tin cho Dương Hạo.

Thông tin nàng mang về chính là Lôi Mông tinh hoàng cung, Sư Sư từ một viên quan chuyên phụ trách vận chuyển hàng hóa cho Lôi Mông tinh hoàng thất biết được trong khu bảo vệ của hoàng cung có một kho chứa đặc biệt được xưng là Vạn vật điện. Ở trong kho này có hầu hết tất cả bảo vật có thể sưu tập được trên thế giới, thậm chí còn có được vật hi hữu vĩnh viễn không thể kiếm được ở các nơi khác.

Viên quan này còn kể, trước kia từng có nguyên lão của đế quốc nguyên lão hội từng yêu cầu Minh hoàng của Lôi Mông tinh cho phép lão tiến vào trong Vạn vật điện đi thăm được vật trong đó nhưng hoàng thất lại nhất trí phản đối, bởi vì bọn họ sợ sau khi nguyên lão hội xem qua được vật ở đó sẽ nổi tham tâm rất có thể khiến đế quốc ra mặt lật đổ cả hoàng thất, chiếm đoạt Vạn vật điện.

Chỉ là một kho tàng trong cung điện thôi lại sẽ khiến thành viên nguyên lão hội từng thấy rất nhiều bảo vật nổi tham tâm, có thể thấy được thứ bên trong đó có giá trị rung động lòng người đến đâu. Cho nên Sư Sư kết luận rằng mấy loại được vật mà Dương Hạo cần nhất định cũng có ở trong đó.

Dương Hạo đối với chuyện này cũng rất tin tưởng, bởi vì điều kiện sinh tồn của Hỏa hải nhi cùng Băng sương ngư hoàn toàn phù hợp với tự nhiên của Lôi Mông tinh, mặc dù tìm kiếm hai được vật này đối với người mà nói cơ bản khó có thể làm được, nhưng hoàng thất lại có thể điều động các loại máy móc tân tiến nhất cho nên cũng rất có thể đã kiếm được, hơn nữa còn cất dấu chúng đi.

Vì có thể giải cứu bằng hữu của mình, Dương Hạo hạ quyết tâm lên vào hoàng cung đi tìm hai bảo vật này. Để càng thêm thuận lợi Dương Hạo còn đặc biệt liên lạc với Ngã Ti đang ở trong học viện nhờ nàng vẽ một bức bản đồ.

Nhưng bây giờ xem ra, chiêu này ngược lại là một tai họa. Theo bản đồ của Ngã Ti về Dương Hạo đã lọt vào ba trạm gác ngầm của hoàng gia vệ đội, nếu không dựa vào Phi hoa ảo ảnh thân pháp khiến người khác tưởng rằng chỉ là âm phong thì có lẽ hắn đã sớm bị phát hiện rồi.

Đúng lúc Dương Hạo đang hoài nghi có phải Ngã Ti vì hắn đã lâu không trở về mà cố ý vẽ bản đồ lừa mình hay không thì đột nhiên phát hiện xa xa trong một rừng cây rậm rạp có một tòa cung điện hết sức huy hoàng.

Tòa cung điện này, có thể nói là kiến trúc hùng vĩ nhất từ khi bọn hắn tiến vào khu vực bảo vệ. Không chỉ cao cao đứng vững, ngoài tường còn được điêu long họa phượng, vách tường cùng nóc nhà hoàn toàn dụng hoàng kim tạo thành, dưới ánh trăng rực sáng lên.

" Theo bản đồ hình như chính là nơi đó " Hồn nguyên tử mặc dù nói như vậy, nhưng ngữ khí vẫn rất do dự.

" Ta thấy không có thể lắm." Dương Hạo chậm rãi đi qua, trong lòng vẫn chưa quyết có muốn xông vào đó kiểm tra hay không " Làm gì có kho chứa nào lại trân quý như vậy được, cho dù đây là hoàng cung thì kho cũng phải vừa thấp vừa bé một chút cũng không có khí phái."

" Theo lý thì như vậy nhưng ngươi không thể phủ nhận rằng có rất nhiều người cổ quái đúng không." Hồn nguyên tử không quên tùy thời giáo dục người " Thí dụ như ngươi đi, tuyển đàn bà đều là gầy trơ xương, một điểm cũng không giống sự phụ nữ chỉ thích thân hình mượt mà đầy đặn."

" Ít nói nhảm đi!" Dương Hạo quát khẽ " Một người bị bức phải làm kẻ trộm đã rất thảm, hơn nữa trong bụng còn có một lão quý nói lung tung, lão cảm thấy ta còn chưa đủ bi thảm sao ?"

" Vào xem sao đi ?" Hồn nguyên tử đề nghị.

" Ta không đi." Dương Hạo đứng ở ngoài cung điện hoa lệ, bị khí thế từ kiến trúc này áp bức, bắt đầu tìm đường rút lui " Nói không chừng nơi này còn là tâm cung của Minh hoàng, ta xông vào chắc chắn sẽ bị bắt lại đánh chết."

" Tâm cung !!!" Thanh âm Hồn nguyên tử nghe kỹ còn có tiếng nuốt nước miếng " Ta nghe nói lão hoàng đế kia cưới hơn mười người ái phi xinh đẹp a. Đồ đệ ngoan, nếu thật sự là tâm cung, chúng ta lại càng phải vào xem một chút."

" Nhìn cái rắm á, lão muốn rình coi đến cuồng rồi."

" Rình coi là niềm vui thú lớn nhất của con người a." Hồn nguyên tử cười hắc hắc " Thí dụ như nhìn đồ đệ ngoan ngươi lúc hành sự cũng rất thú vị."

" Ngừng!" Dương Hạo suýt ói " Lão tự nhìn mình đi."

" Đồ đệ ngoan, ngươi dụng Phi hoa ảo ảnh thân pháp đi vào, chỉ là nhiều một vòng rồi bỏ chạy, cam đoan Minh hoàng cùng hoàng phi kia cũng không phát hiện được. Ngươi cũng chưa từng thấy hoàng đế cùng đàn bà trên giường thể nào phải không ?" Hồn nguyên tử kiệt lực hấp dẫn Dương Hạo.

" Ta không cần nhìn, đàn bà của mình ta còn chưa chiếu cố xong, làm gì còn tâm tư nhìn người khác." Dương Hạo xoay người muốn đi " Chúng ta hay là đi tìm thứ kia đi."

" Tại sao ta lại có một gã đồ đệ đạo đức như vậy cơ chứ ?" Hồn nguyên tử nhìn Dương Hạo quyết rồi đi, thật sự đành bất đắc dĩ bất lực nói thầm.

Nhưng Dương Hạo đột nhiên dừng lại, đương nhiên không phải vì bị Hồn nguyên tử hấp dẫn mà là nhạy cảm thuật của hắn đột nhiên phát ra tín hiệu, tín hiệu này phi thường mãnh liệt, nói cho Dương Hạo biết ở trong tòa cung điện này tựa hồ có cái gì đó. Nhưng kỳ quái là nhạy cảm thuật cũng không phát ra tín hiệu liên tục như trước kia mà chỉ chợt lóe rồi biến mất, chỉ cho Dương Hạo một chút ám chỉ.

" Làm sao vậy?" Hồn nguyên tử hỏi.

" Nhạy cảm thuật của ta..... trong cung điện dường như có gì đó." Dương Hạo cũng không dám xác nhận, do do dự dự nói.

Hồn nguyên tử đương nhiên biết lúc Dương Hạo cần tìm vật gì mà có thứ đó ở gần thì nhạy cảm thuật sẽ báo cho hắn biết ở chung quanh đó chắc chắn sẽ có vật như vậy, cho nên hỏi lại : " Trong lòng ngươi vừa rồi nghĩ gì vậy ? Là bảo bối hay là ái phi ?"

" Cái này....." Dương Hạo cũng đang do dự chuyện này, trong nháy mắt vừa rồi, hắn hình như đang suy nghĩ cả hai vấn đề đó nên bây giờ cũng không dám xác nhận " Cũng có thể là đàn bà thôi."

" Đúng là hảo đồ đệ của ta !!!" Hồn nguyên tử sách sách cười khen " Quả nhiên có phong phạm của vị sư ta a."

" Phong phạm cái đầu lão, ta cũng có thể là vừa suy nghĩ được vật nữa nên đến ta còn đang không rõ lắm đây." Dương Hạo than thở " Tất cả đều tại lão, trong nơi nguy hiểm này còn nói cái gì rình coi với ta nữa."

" Bây giờ không có biện pháp vậy hay là ngươi tiến vào cung điện kia nhìn một chút đi." Thanh âm Hồn nguyên tử đầy vẻ hấp tấp tựa một gã thanh niên đầy tò mò " Không thể bỏ qua cho bất kỳ cơ hội nào được, vạn nhất Hỏa hải nhi cùng Băng sương nữ thật sự giấu ở bên trong thì sao ?"

Hồn nguyên tử mặc dù là có tư tâm nhưng những lời này quả thật đã khiến Dương Hạo động tâm, bây giờ hắn đã bị ép vào tuyệt lộ, nếu ngày mai lúc ánh mặt trời đầu tiên chiếu xuống mà hắn còn không thể luyện thành Băng hỏa cửu trọng thiên thì tất cả thân nhân bằng hữu của hắn sẽ chết chắc. Dương Hạo đã không thể bỏ qua dù là một tia cơ hội mong manh. Cho nên Dương Hạo hạ quyết tâm, dụng Phi hoa ảo ảnh thân pháp tiến vào cửa lớn của cung điện. Một tòa cung điện mặc dù không lớn nhưng bên trong lại rất huy hoàng, quang mang màu vàng rực rỡ chiếu rọi khiến mắt cũng khó mà mở ra được.

Dương Hạo vừa vào trong điện liền tự mình dụng thân pháp cực nhanh rơi xuống, không phải bởi vì chân khí của hắn không đủ mà bởi vì hoàn toàn không cần phải dụng đến.

Thì ra nơi này căn bản không có một bóng người, cũng không phải tâm cung của Minh hoàng. Nhưng đồng dạng, cung điện này cũng không phải là nơi chứa bảo bối bởi vì cả cung điện căn bản đã là một món bảo bối rồi.

Cung điện này có lẽ chỉ dùng thuần túy hoàng kim, bạch kim, xích kim xây dựng thành. Trong đại điện có hơn trăm chiếc cột bằng xích kim chống đỡ, phía trên điêu khắc toàn tiêu chí của Lôi Mông tinh hoàng thất. Mỗi phân tấc dưới nền của cung điện đều dụng hoàng kim lát thành. Tại vị trí trung tâm

của cung điện là một chiếc đài cao bằng bạch kim phía trên còn có một ngai vàng được chạm long phượng cùng đỉnh vô số bảo thạch chói mắt.

Một cung điện xa hoa như vậy nếu lấy ra bất cứ thứ gì đều có thể khiến một gia đình bình thường có một cuộc sống yên ổn đến vài năm, thế nhưng đặt ở nơi này, lại có vẻ rất bình thường, tựa như là tôn vinh mà hoàng thất vốn phải có.

"Thì ra là một trong những cung điện đề hoàng đế đăng cơ a." Dương Hạo đã từng nghe nói rằng trong hoàng cung có hai tòa cung điện xa hoa vô cùng, chuyên để tân hoàng sử dụng lúc đăng cơ đại điển.

"Một trong?" Hồn nguyên tử tròn mắt cứng lưỡi lại "Chẳng lẽ còn có một cung điện nữa xa hoa hơn nơi này nữa?"

Dương Hạo gật đầu: "Nghe nói là như thế đó, đăng cơ đại điển của các đời hoàng đế Lôi Mông tinh là một trong những nghi lễ xa hoa tốn kém nhất trong vũ trụ đó."

"Có một chỗ để khoe khoang là được rồi, xây hai cái để làm gì chứ." Hồn nguyên tử không giải thích được.

"Ai biết." Dương Hạo đối với loại kiến trúc xa xỉ này không có chút hăng hái, hần xoay người muốn bỏ đi "Nếu không có thứ mà ta cần lại cũng không có mỹ nữ mà lão muốn rình coi thì đi sớm cho xong."

"Chậm đã chậm đã." Hồn nguyên tử vội vàng gọi hần "Vậy mà ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Cả hai thứ đều không có sao nhạy cảm thuật của ngươi lại có tác dụng?"

Những lời này của Hồn nguyên tử đã nói đúng điểm mấu chốt, Dương Hạo mở miệng hút một ngụm lãnh khí: "Nhưng nơi này quả thật chẳng có cái gì a, chẳng lẽ bảo vật đều bị giấu trong vách tường sao?"

"Một hoàng cung chỉ cần một nơi để thực hiện các nghi thức còn có thể, xây hai cái để làm gì? Lãng phí tiền cũng không cần phải đến mức như vậy chứ." Hồn nguyên tử quả thực chính là giáo sư về tâm lý "Trừ phi Lôi Mông tinh hoàng thất muốn giấu điểm chuyện gì đó!"

"Ta phải làm gì bây giờ?" Dương Hạo bất luận cố gắng dụng nhạy cảm thuật thế nào cũng không có phản ứng gì thêm, tựa như cảm giác bị vật gì đó ngăn lại vậy.

"Phóng hỏa!!!" Hồn nguyên tử xuất ngôn kinh người.

"Phóng hỏa thiêu cung điện?" Dương Hạo lại càng hoảng sợ. Hần nhìn khắp chung quanh, số nguyên liệu cùng nhân lực hao phí để tạo nên cung điện này nhất định là kinh thiên động địa, nếu thiêu hủy đừng nói là Dương Hạo mà cho dù cả Lôi Mông tinh cũng rất khó tái tạo được một nơi như vậy.

"Cảnh giới của ngươi bây giờ còn chưa đủ để dụng nhìn xuyên qua huyền tượng pháp thuật." Hồn nguyên tử căn bản không có chút cảm giác xót của "Chỉ có phóng chân hỏa ra thiêu hết mọi thứ trước mắt mới biết là thật hay là giả được."

"Đốt nhà chi để nhìn....." Dương Hạo thì thầm nói, đốt cả một cung điện làm từ vàng ròng chi để nhìn không phải là chuyện có thể tùy tiện nói là làm.

Có điều chuyện tới hôm nay, Dương Hạo cũng không còn thời gian do dự nhiều. Hần cắn răng xoát xoát xoát thả ra năm luồng chân hỏa, hướng các góc của cung điện phóng ra.

Màu sắc của chân hỏa đỏ hồng lên, đột nhiên đụng tới vách tường quang mang rực rỡ của cung điện nhưng lại không hề có cảnh vách tường bị đốt cháy mà chỉ có một tiếng vang nhỏ tựa như khí cầu bị châm thủng. Trước mắt Dương Hạo đột nhiên tối sầm lại, cảnh tượng kim bích huy hoàng trước mắt đều biến mất. Đây hoàng kim, đây bảo thạch, đây kiến trúc hùng vĩ vô cùng hoàn toàn biến mất.

Địa phương đột nhiên biến thành một căn phòng lớn tối thui hơn nữa lại còn lạnh lẽo, đồng thời nhạy cảm thuật vẫn đang được Dương Hạo vận dụng cũng bắt đầu phát huy tác dụng, tín hiệu rõ ràng và liên tục báo cho Dương Hạo biết thứ hần muốn tìm quả thật đang ở chỗ này.

"Quả nhiên không ngoài suy đoán của ta." Hồn nguyên tử hưng phấn kêu lên "Đây là một pháp thuật huyền tượng."

Dương Hạo còn đang trong kinh ngạc, qua hồi lâu mới hồi phục được tinh thần: "Cái gì gọi là huyền tượng, cái gì là pháp thuật?"

Hồn nguyên tử lúc này mới nhớ ra vào thời đại này của Dương Hạo căn bản đã không còn pháp thuật tồn tại. Trong học viện chỉ dạy ngũ đại trụ cột thuật.

Hồn nguyên tử suy nghĩ một lúc rồi mới giải thích: "Kỳ thật tại thời đại của ta sau khi người tu tiên tu luyện đến trình độ nhất định đều có thể sử dụng vài pháp thuật đặc biệt. Những pháp thuật này có thể có hiệu quả rất kỳ dị, như có thể giúp người ta nhìn thấy những vật không thể thấy, thậm chí còn có thể lấy mạng địch nhân ở ngoài ngàn dặm. Đáng tiếc các ngươi bây giờ học tập toàn là công phu tu luyện sai lầm, cho nên pháp thuật đã không còn ai biết."

"Nếu không ai biết vậy sao nơi này sẽ có huyền tượng?"

Dương Hạo lập tức chỉ ra chỗ vô lý trong lời của Hồn nguyên tử.

Hồn nguyên tử quả thực cũng đang rung động, nhưng sự thật đặt ở trước mắt nên lão hần đành phải ngưng ngừng nói: "Xem ra vẫn còn có người biết pháp thuật, bất quá những người này khẳng định đã cố ý che giấu về pháp thuật cùng các phương pháp tu tiên đồng thời chỉ cho các ngươi học mấy môn võ quyền kia."

" Kỳ thật muốn có huyền tượng pháp thuật thì chỉ cần một máy tạo không gian ba chiều là được rồi." Dương Hạo khinh thường nói, dù sao hắn vẫn cảm thấy phương pháp tu luyện của Hồn nguyên tử cũng không dễ dàng như việc sử dụng các sản phẩm kỹ thuật tiên tiến bây giờ.

" Người còn không mau tìm thứ mình cần ?" Hồn nguyên tử không thèm cãi cộ cùng Dương Hạo mà nhấc lên.

Thế nhưng Dương Hạo cho dù là muốn tìm cũng không biết bắt đầu từ đâu, sau khi huyền tượng bị phá trừ cả cung điện rộng lớn như vậy hoàn toàn chìm vào trong bóng tối, chỉ có vài điểm hồng quang còn lóe ra từ trên vách tường nhưng những điểm ánh sáng này căn bản không đủ phát sáng diện tích rộng cho nên Dương Hạo bây giờ căn bản giống một người mù vậy, mặc dù biết khắp nơi quanh người đều là bảo bối nhưng căn bản không thể nào tìm được.

" Dụng nhạy cảm thuật của người để tìm ra hầm băng ở nơi đâu đi." Hồn nguyên tử tức giận nhắc.

Không cần lão nhắc xong Dương Hạo cũng đã sớm nghĩ tới chuyện Băng sương ngưng sinh tồn ở nơi cực độ lạnh buốt, đương nhiên chỉ có kho băng mới có thể bảo tồn. Bây giờ Dương Hạo luyện đến lĩnh vực cảnh giới, nhạy cảm thuật cũng có tiến bộ lớn, tìm một hầm băng thật sự là rất đơn giản. Có điều muốn mở hầm băng lại gặp một chút phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 42: Thập Kiếm Lưu

Nơi này quả nhiên là bảo khố bí ẩn nhất của hoàng thất, ngay cả một cái hầm băng cũng dùng tới thủ đoạn nghiêm mật bảo vệ, mặc dù Dương Hạo sử dụng ngưng vật thuật lấy hết máy cảnh báo ra nhưng còn có một lớp cửa hợp kim dày hơn mười thước bực ở ngoài khiến hắn cũng phải đau đầu.

Nếu là những gã phi tặc khác lại đây sợ rằng đúng là phải quay về tay trắng, biện pháp tốt nhất của những gã đó chính là sử dụng máy khoan bằng tia lazer để cắt mở lớp cửa hợp kim nhưng nếu sử dụng sẽ sinh ra nhiệt độ cao, nhất định sẽ khiến vật được cắt giấu bên trong bị tiêu hủy.

Nhưng may rằng Dương Hạo có thanh băng nhận, băng nhận không chỉ sắc bén vô cùng hơn nữa bởi vì nó có băng thuộc tính cho nên nó có tác dụng đóng băng, chắc chắn không ảnh hưởng đến bảo vật cất trong đó.

Sau một hồi điều khiển phi kiếm Dương Hạo đầu đầy mồ hôi mở ra được hầm băng nhưng thứ hiện ra trước mắt lại khiến hắn sợ đến.

Bên trong hầm băng cũng không giống như tưởng tượng của Dương Hạo mà chỉ có vài thứ mà thôi. Ngược lại hầu hết không gian trong hầm băng đã bị một khối băng lấp đầy. Khối băng này không sai biệt lắm dày khoảng năm mươi thước mang hình chữ nhật được tạo ra bởi nhiều khối băng nhỏ xếp lên nhau.

Dương Hạo đi tới nhìn kỹ mới phát hiện ra ở giữa khối băng trong suốt có thể nhìn thấy rõ ràng trong mỗi một khối băng nhỏ đều có một con tiểu ngư màu lam nhạt. Loại tiểu ngư này bất quá chỉ bé bằng một ngón tay, thân nhiên bơi qua bơi lại trong khối băng, con nào cũng có chiếc đuôi mỏng màu lam nhạt không ngừng khua động.

Nếu chỉ có cá trong khối băng có lẽ đã không khiến hắn kinh ngạc đến vậy, điểm mấu chốt là ở giữa khối băng hóa ra không có kết băng mà chỉ là nước, đám tiểu ngư sống sò sò bên trong khối băng dường như cuộc sống tốt phi thường.

Có thể bảo trì nước ở trạng chất lỏng dưới nhiệt độ âm 10 độ đúng là điều phản vật lý học.

" Đúng rồi! Đây là Băng sương ngưng." Hồn nguyên tử dường như nhìn thấu được nghi vấn trong lòng Dương Hạo nên cất tiếng giải thích "

Bản lĩnh lớn nhất của Băng sương ngưng chính là có thể khiến lớp băng chung quanh nó hóa thành nước, cho nên dù băng giá cỡ nào nó đều vẫn có thể bơi rất thoải mái."

" Nhưng" Miệng Dương Hạo vẫn mở lớn không thể khép lại được " Nơi này có quá nhiều Băng sương ngưng."

Đúng như lời Dương Hạo nói, bên trong hầm băng có hơn một ngàn khối hàn băng, giữa mỗi khối băng đều có một con Băng sương ngưng.

" Gặp quý rồi!" Thanh âm Hồn nguyên tử kích động không kém

" Lão tử tìm mấy ngàn năm chưa từng thấy, nơi này dĩ nhiên lại nhiều đến vậy, đúng là gặp quý rồi."

Dương Hạo nhún nhún vai, hẳn đã cảm giác được lòng tham của Hồn nguyên tử đang nổi lên. Để át chế lão quỷ này khỏi bức mình làm chuyện xấu Dương Hạo khoai đao trầm loạn ma, cũng không kinh ngạc nữa chỉ thuận tay lấy ra một khối băng rồi nhanh chóng đóng chặt cửa hầm băng lại.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Hồn nguyên tử đã bắt đầu lăm bằm : " Nếu lấy tất cả chỗ Băng sương ngư này ra ngoài nhất định có thể kiếm không ít tiền nha."

" bán cái đầu lão, chúng ta đã trộm được một khối rồi, lão còn muốn vết sạch của người ta sao ?"

" Dù sao đều cũng đã trộm rồi, có cái gì khác nhau chứ ?" Hồn nguyên tử cười hi hi " Ăn trộm một lần cũng không khác gì ăn trộm một trăm lần mà."

" Lão nhầm rồi." Dương Hạo dừng chân lại, rất trịnh trọng nói " Chỉ là ta không còn biện pháp nào nên mới đến đây mượn thôi, nếu sau này có cơ hội, ta sẽ kiếm bằng được Băng sương ngư trả lại, cho nên ta tuyệt đối không phải kẻ trộm."

" Thì người đang là kẻ trộm đó thôi!"

" Ta là theo lão học tập tu tiên, không thể theo học cách làm người của lão." Ngữ khí Dương Hạo đầy kiên định " Với nhân phẩm như lão trách sao lại bị người ta gọi là tà phái. Hay là nhìn ta khiến Đan đỉnh song tu phái phát dương quang đại, trở thành danh môn chánh phái nhất thống hoàn vũ đi."

" Khi sư diệt tổ a....." Hồn nguyên tử rống lên thảm thiết

" Sao ta lại thu phải một đồ đệ chánh phái như ngươi chứ."

" Được rồi, bây giờ có Băng sương ngư, còn Hóa hải nhi ở đâu cơ chứ?" Dương Hạo không cùng Hồn nguyên tử lý luận nữa.

" Hóa hải nhi chỉ sống ở nơi viêm nhiệt, ngươi đương nhiên phải đi tìm hóa lô rồi."

Dương Hạo tiếp tục thi triển nhảy cảm thuật, nhưng tìm suốt cả cung điện rộng lớn cũng không cảm giác được có thứ hóa lô (lò sưởi) gì tồn tại.

" Lân này thất bại rồi, hình như không đặt ở đây." Dương Hạo bắt đầu cúi đầu ủ rũ.

" Tìm không được hóa hải nhi thì sẽ luyện không được Băng hòa cửu trọng thiên....."

" Ta biết rồi!" Dương Hạo gất lên " Đúng là nói nhầm." Hắn lại cẩn thận tra tìm một vòng, ở đây xác thật không có hóa lô. Hắn xông vào đây thời gian cũng đã không ngắn, nếu còn tiếp tục ở lại có lẽ sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện. Bất đắc dĩ, Dương Hạo chỉ đành xoay người lại, chuẩn bị mang theo Băng sương ngư chạy ra khỏi hoàng cung.

Đúng lúc sắp ra khỏi cửa, Hồn nguyên tử chợt phát hiện : " Điểm hồng hồng trong góc kia là cái gì?"

Thứ Hồn nguyên tử hỏi ở trong góc của cung điện nơi vẫn đang hồng lên, từ lúc Dương Hạo phá hủy huyền thuật chỉ có nơi đó là có chút ánh sáng.

Dương Hạo đang muốn rời đi nên chỉ thoáng liếc mắt nhìn rồi thuận miệng đáp : " Hình như là một chiếc điện khảo lô (lò sưởi điện)."

" Điện khảo lô ?" Hồn nguyên tử lặp lại, ở thời đại của lão hẳn là cũng có sản phẩm khoa học kỹ thuật, có điều tư duy vẫn chưa thể hoàn toàn đổi mới.

" Điện khảo lô !" Dương Hạo chợt tự phản ứng lại " Tại sao nó vẫn hoạt động, chỉ lúc nào cần sưởi ấm mới dùng nó cơ mà."

" Sưởi ấm !!" Hồn nguyên tử kêu to lên " Chúng ta đúng là ngốc a, có phải thời kỳ cổ đại nữa đâu mà còn tìm cái gì hóa lô nữa !!"

Đúng thật, bây giờ đã là thời đại nào rồi, vũ trụ phi thuyền đã có thể bay tới mấy ngàn tinh hệ, ngoài vài tinh cầu man hoang lạc hậu chứ làm sao còn có ai sử dụng hóa lô nữa.

Dương Hạo thi triển Phi hoa ảo ảnh thân pháp, tốc độ cực nhanh từ bên trong chiếc lò sưởi điện lấy ra một gốc cây màu đỏ đến chói mắt. Quả nhiên đó chính là Hóa hải nhi mà Hồn nguyên tử muốn tìm. Thế nhưng nói là giống dừa bé, kỳ thật cũng không phải y như vậy mà cảm trong tay chỉ như một gốc cây khô héo mà thôi.

Dương Hạo sớm có chuẩn bị liền xuất ra một chiếc hộp cách nhiệt rồi đem Hóa hải nhi cất vào, sau đó lại phun ra một cổ chân khí hàn chặt miệng hộp lại.

" Đại công cáo thành rồi !!" Sau khi cất kỹ cả hai thứ thuốc quý vào bao rồi Dương Hạo mới thở dài một hơi, vốn còn tưởng rằng chuyến trộm cấp hôm nay sẽ rất khó khăn, không ngờ lại thuận lợi như vậy .

Nhưng tâm lý lạc quan của Dương Hạo rất nhanh biến mất, bởi vì khi hắn đang hưng phấn chạy ra khỏi cửa lớn của cung điện thì ngoài cửa đã không còn cánh gió mát khe thổi bốn phía không người như trong tưởng tượng nữa mà ngược lại, đã có một người đang đứng ngoài cửa lớn tựa như một tòa thiết tháp, hai tay khoanh lại, dường như là đang đợi Dương Hạo tự đâm đầu vào lưới.

Người này Dương Hạo cũng từng gặp một lần, chính là gã Kim Đức phó đoàn trưởng kiếm sĩ đoàn được Lý Ba mời tới Lăng phi tinh thần hải. Vóc người hắn khá cao, to lớn dị thường, đeo một thanh trường kiếm gắn đầy châu ngọc bảo thạch, từ đôi mắt hắn đang phóng ra hai luồng sát khí âm lãnh.

Kỳ thật Dương Hạo bây giờ lộ số tu luyện đã hoàn toàn khác biệt. Mấy môn trụ cột thuật đã chỉ còn có tác dụng phụ trợ, chính thức tuần hoàn trong cơ thể hắn chính là chân khí của đạo tu tiên. Theo lý thuyết, lượng chân khí này không ngừng tuần hoàn, qua thời gian rất lâu cũng không bị hao tổn, chỉ là hôm nay Dương Hạo đã dụng quá nhiều, lúc thi triển Phi hoa ảo ảnh thân pháp đã tiêu hao quá độ, cho nên hắn đang thật sự bất lực.

"Không thể thủ thì tấn công đi!" Hồn nguyên tử cũng phát hiện ra vấn đề trong thân thể Dương Hạo. Năm thanh phi kiếm tựa như bướm lượn, rung lên trong không trung rồi bắn khỏi quỹ đạo phòng ngự quanh thân Dương Hạo, cấp tốc lao về phía Kim Đức.

Gần đây Dương Hạo tu luyện ngày đi ngàn dặm, phi kiếm quả nhiên cũng có thanh thế khiến người ta phải sợ hãi, tốc độ so với trước đây càng thêm nhanh hơn vài lần. Bây giờ dù là giáo sư kiếm đạo trong học viện, thậm chí có là bát đại đao thủ của Lý Ba lại đây, sợ rằng chỉ một chiêu cũng sẽ bị Dương Hạo đánh bại.

Nhưng lúc này Dương Hạo đối mặt là Kim Đức, là một phó đoàn trưởng kiếm sĩ đoàn, mặc dù trong giới kiếm sĩ còn chưa tiến tới đại sư cấp bậc nhưng ít ra cũng là một cao thủ lợi hại.

Khuôn mặt Kim Đức không dao động, từ tay phải chợt bộc phát ra ánh sáng tựa ánh mặt trời, căn bản là không thể thấy hấn xuất kiếm như thế nào nhưng luồng quang mang này vừa xuất hiện đã khiến mấy thanh phi kiếm của Dương Hạo lập tức mất đi phương hướng, hơn nữa còn hữu khí vô lực bay loạn trong không trung.

"Người cũng chỉ có điểm ấy bản lãnh thôi sao?" Ánh mắt Kim Đức băng lãnh, hấn rút cục không muốn tái lãng phí thời gian nữa nên đã quyết phải giết chết Dương Hạo chỉ trong một chiêu điên cuồng. Mà một chiêu này, chính là tuyệt chiêu đã khiến Kim Đức thành danh.

Trong bóng đêm, ánh mắt Kim Đức lóe lên, hấn giống như một vị quốc vương quý phái đang chậm rãi giơ thanh bảo kiếm của mình lên, dường như muốn phát ra chiêu trí mạng cuối cùng. Trong tay hấn chính là thanh bảo kiếm nổi danh, ở trên thanh kiếm được nạm 108 loại bảo thạch hiếm có trên đời, số bảo thạch này không phải để thể hiện sự phú quý mà nó liên quan đến chiêu số của "Kiếm quang phái" nổi tiếng.

"Kiếm quang phái", có thể nói là một lưu phái kiếm sĩ có bề dày lịch sử lâu đời, tương truyền trong thời kỳ văn hóa kiếm tiên đại thịnh, người người đều lấy kiếm thuật để chuyên tu, mặc dù sau đó văn hóa kiếm tiên đột nhiên biến mất khiến hầu như toàn bộ phương pháp tu tiên đều bị thất truyền nhưng kiếm thuật của Kiếm quang phái lại vẫn còn giữ được nguyên vẹn như trước. Bây giờ Kiếm quang phái cùng chín dòng kiếm phái nữa hợp xưng thành đế quốc Thập kiếm lưu, trong đó truyền nhân đệ tử toàn bộ đều là đoàn trưởng hoặc phó đoàn trưởng trong các kiếm sĩ đoàn của quân đội đế quốc, có thể nói quyền thế kinh người.

Tuyệt kỹ của Kiếm quang phái chỉ dựa trên một chữ "Quang". Lên tiếng thì đơn giản, nhưng lúc vận dụng lại thiên biến vạn hóa, đồng thời còn được phân ra thứ tự cao thấp bất đồng.

Với Kim Đức, trên thân kiếm của hấn được nạm 108 viên bảo thạch chính là để tụ tập quang mang cùng chiết xạ quang mang. Mỗi lần Kim Đức rút kiếm truyền nguyên lực lên số bảo thạch trên thân kiếm sẽ khiến chúng phát ra ánh sáng chói mắt khiến cho đối thủ căn bản không cách nào nhìn thấy, cuối cùng sẽ tạo cơ hội cho Kim Đức đánh lên thành công.

Có điều rất ít người biết, đó bất quá cũng chỉ là chút tài mọn của Kim Đức mà thôi, tác dụng chính thức của số bảo thạch đó là khi Kim Đức xuất ra đòn sát thủ. Người đã từng đụng phải một chiêu đó toàn bộ đều đã chết sạch. Đó mới là chính thức sát chiêu.

Kim Đức đang giơ cao thanh kiếm của mình lên, hấn ngẩng đầu nhìn ánh trắng trên bầu trời, ánh trắng trong veo như nước đồng thời trên thân kiếm của Kim Đức cũng được phủ trong một tầng quang mang rực rỡ.

"Cực quang!!" Kim Đức hô khẽ tựa như đọc một câu ma chú.

Trong nháy mắt, thanh bảo kiếm đã thay đổi, nó không phải là một thanh kiếm nữa mà đã thành một luồng sáng, một luồng sáng lợi hại mang theo ngân quang chết chóc. Ngân quang vừa xuất hiện trong bóng đêm liền không ngừng lay động, dường như tùy thời đều sắp bắn ra, bất kỳ vật gì ngân quang chiếu tới đều bị hủy diệt, chỉ cần đang ở trong phạm vi của luồng ngân quang sẽ không thể chạy thoát được.

Chỉ mới vài phút mà như đã trải qua vài thế kỷ. Luồng ngân quang càng ngày càng sáng ngời kia đã biến thành sắc thái ỳ dị tựa lưu ly rồi nhanh chóng phân thành hơn mười luồng kiếm quang nhỏ, hướng về Dương Hạo vọt tới.

Dương Hạo đã không còn kịp triển khai thân pháp, cho dù kịp cũng không tránh được. Tốc độ con người dù có nhanh đến đâu cũng sánh cùng ánh sáng thế nào được, trừ phi là siêu quang tốc áp súc không gian trong khi di chuyển ngoài vũ trụ nếu không tuyệt đối không ai có thể nhanh hơn tốc độ của tuyệt chiêu Cực quang do Kim Đức phóng ra.

Nhưng Dương Hạo cũng không sợ hãi, hấn còn có biện pháp chống đỡ rất tốt. Chỉ cần hạ ý thức năm thanh phi kiếm đã xoay quanh người Dương Hạo, hộ vệ cho thân thể hấn nghiêm mật, thậm chí người ta còn không thể nhìn thấy có phi kiếm tồn tại mà chỉ có vài luồng sáng nhá lên tựa một chiếc lông thủy tinh che phía ngoài Dương Hạo.

Đây là kiếm quyết chữ "Ngự" một trong ngũ đại kiếm quyết của Đan đỉnh song tu phái. Mặc dù Dương Hạo mới chỉ sơ học, nhưng dù sao cũng là tuyệt kỹ của tu tiên phái nên nó có sức mạnh kinh người, nghiêm mật phòng ngự đến gió cũng không lọt vào được.

Nhưng Dương Hạo đã quá coi thường địch, hấn cũng không nghĩ tới Kiếm quang phái có thể tồn tại mấy ngàn năm đương nhiên phải có vài môn tuyệt kỹ, những tuyệt kỹ này có lẽ cũng không kém hơn bao nhiêu so với tuyệt chiêu của Đan đỉnh song tu phái, càng huống chi kinh nghiệm của một kẻ vừa mới tập kiếm sao có thể bằng người lẫn lộn nơi sa trường nhiều năm cơ chứ.

Quả nhiên, Kim Đức thấy Dương Hạo triển khai phòng ngự kín đáo thì lãnh quang trong mắt càng sắc bén : " Đi tìm chết đi!"

Hơn mười luồng cực quang bắn tới trước vòng phòng ngự của Dương Hạo thì đột nhiên chấn động, không hề bắn tiếp mà lại phân tách thành hàng ngàn hàng vạn tia sáng chỉ nhỏ như sợi tơ. Vô số tia sáng tựa kim châm đâm trên lớp phòng ngự của Dương Hạo. Nhưng bất luận Dương Hạo dụng bao nhiêu sức lực thì triển " Ngự" tự huyền cũng làm sao có thể ngăn cản được bụi trong không khí được, trong hàng trăm nghìn tia sáng kia đã có một tia lọt vào. Một tia, nhưng chỉ cần một tia vậy là đủ rồi. Một tia sáng bình thường sau khi lọt qua lớp phòng ngự lại phát ra sát khí khiến kẻ khác rung động, tựa độ xả xuất động nó liền trực tiếp bắn về phía cổ họng Dương Hạo.

Cao thủ trong lúc so chiêu, một chút sơ xảy nhỏ cũng đủ khiến người ta chết không có chỗ chôn, càng huống chi Dương Hạo mặc dù mới có chút thành tựu nhưng còn kém cao thủ rất xa cơ chứ.

Trước khi Dương Hạo tới đây chỉ dự phòng bởi Băng cơ kiên thiết cao nơi ngự còn chỗ cổ căn bản là không hề chuẩn bị chút nào, nếu bị Cực quang của Kim Đức đánh trúng sợ rằng lập tức sẽ bị cắt đứt toàn bộ mạch máu nơi yết hầu, dù thần tiên cũng không thể cứu sống được.

Trong thời khắc này Dương Hạo cơ hồ không còn phản ứng được nữa nhưng trong thân thể hắn không biết vì sao lại đột nhiên nổi lên một cỗ năng lượng nóng bỏng, sau đó tứ chi tựa như đang vẫy vẫy, hoàn toàn không chịu khống chế của Dương Hạo mà tự động né sang bên cạnh và phân với tốc độ mắt thường khó có thể phát hiện được.

Chỉ là vài phân nhưng đã cứu được tính mạng của Dương Hạo. Khi tia cực quang bay qua cổ hắn chỉ lưu lại trên vai một vết cắt sâu. Mặc dù tia sáng này chỉ mảnh như một sợi tơ lại mới suột qua cũng đã khiến Dương Hạo bị cắt rất sâu, máu tươi lập tức nhuộm hồng lớp áo ngoài.

" Chuyện gì xảy ra vậy ?" Dương Hạo vẫn còn đang trong sự khiếp hãi khi đứng trước cái chết nên đối với việc vừa xảy ra không chút nào ý thức được.

" Đương nhiên là sự phụ tá cứu người rồi." Thanh âm Hồn nguyên tử có chút ẻo ỏi " Ta cũng là liều cái mạng già đó."

" May còn có lão, bằng không ta đã chết chắc rồi." Trong lòng Dương Hạo cuối cùng đã thật tâm thật ý cảm tạ Hồn nguyên tử một lần. Có điều hắn rất nhanh lại phi thường không chí khí hỏi : " Thì ra trong bụng ta mà lão còn có thể lợi hại như vậy a, vậy nếu không sau này chuyện đánh nhau giao hết cho lão nhé. Cùng lắm thì ta phụ trách cùng đàn bà lên giường, cho lão rình coi miễn phí."

Dương Hạo vốn không thích động thủ cùng người khác, đối với hắn mà nói chuyện luyện đan trong Đan đình song tu phải tương đối thích hợp hơn, về phần động võ thật sự là nếu có thể tránh được thì tránh rồi.

" Người nghĩ hay nhỉ!" Hồn nguyên tử lập tức phá tan ý niệm trong đầu hắn " Người biết một chiêu vừa rồi tiêu hao bao nhiêu năng lượng của Nê hoàn đan không? Ta ít nhất sẽ giảm thọ ba tháng a, sau này còn khiến ta cứu người, dụng không được vài ngày ta sẽ chết mất. Người không phải muốn khi sư diệt tổ chứ ?"

Dương Hạo lẽ lười ra sợ hãi, Hồn nguyên tử có thể sống trong bụng hắn tất cả đều nhờ có năng lượng mà lúc đầu Dương Hạo nuốt viên đại dược hoàn, nếu năng lượng đó thật sự tiêu hao hết thì Hồn nguyên tử quả là muốn hương tiêu ngọc vãn, từ nay về sau không còn tung tích nữa. Dương Hạo mặc dù đầu khẩu cùng lão già này hàng ngày nhưng cũng không muốn lão thật sự chết đi.

" Người tránh được quả là vận khí của người quá tốt." Kim Đức nhìn Dương Hạo chỉ bị thương rồi còn làm bầm lẫu bẫu, không khỏi giận.

" Vận khí?" Dương Hạo mặc dù trên người chảy máu nhưng ngoài miệng không chịu kém chút nào " Sao không nói là tại kiếm thuật của người không đủ, nói cho người biết, thân pháp của ta là tốt nhất trên thế giới, kiếm pháp gì cũng đừng nghĩ đánh tới ta. Cực quang của người đúng là càng quá kém, đừng nói giết người mà cho dù chỉ soi đường lúc buổi tối cũng hiem không đủ sáng."

" Phải không?" Trên mặt Kim Đức không có chút tức giận nào mà ngược lại chỉ âm trầm, hô hấp cực kỳ trầm, thoạt nhìn như đang dồn sức ra thêm một kích.

Dương Hạo quay phải nhìn trái, hy vọng có thể tìm đường đào tẩu nhưng Kim Đức dù chỉ có một người nhưng dưới kiếm thế của hắn ba phương hướng đều bị bao phủ, căn bản là không có chỗ nào có thể tránh được.

" Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?" Dương Hạo vội hỏi Hồn nguyên tử.

" Chờ chết thôi chứ còn có thể làm sao bây giờ." Hồn nguyên tử bình thản nói " Ai bảo người nói như vậy, nói cái gì không nói lại đi nói kiếm pháp của hắn không giỏi."

" Chẳng lẽ còn muốn ta khen hắn sao ?" Dương Hạo thắc mắc " Làm gì có ai tự hạ thấp uy phong của mình."

" Định thủ của người mặc dù công lực kém hơn nhưng kiếm pháp hắn dùng lại không hề đơn giản." Hồn nguyên tử thờ dãi, dường như đang nhớ lại những chuyện trước kia " Kiếm pháp vừa rồi của hắn có xuất xứ từ một đại kiếm tông tu tiên phái vào thời kỳ của ta, chỉ có điều bây giờ đã không còn phương pháp tu tiên nên uy lực giảm đi. Năm xưa, chỉ một chiêu này xuất ra đã có thể giết chết tất cả địch nhân trong phương viên nghìn bước. Lần nhiều nhất một cao thủ đã giết chết hơn một ngàn người với chiêu này."

" Cái gì?" Dương Hạo kinh ngạc khi nghe Hồn nguyên tử nói như vậy. Nguyên lai kiếm thuật của Kim Đức cao minh như vậy nên vết thương trên vai hắn lại thành rất đáng giá.

" Một đoàn trưởng kiếm sĩ đoàn lại có lực cấp chiến lực, người nếu xem thường hắn thì ngoài việc chờ chết chứ không còn đường nào khác." Hồn

nguyên tử nhân cơ hội bèn cất lời giáo huấn.

"Đây cũng là nguy cấp giáo học sao?" Dương Hạo tâm lý buồn bực, chỉ đành gật đầu như một con gà con mổ thóc "Biết rồi, biết rồi, sau này cùng lắm thì ta không coi thường đối thủ, người nào ta cũng phải cẩn thận là được chứ gì."

"Không kịp nữa rồi" Hồn nguyên tử nói "Người nhìn Kim Đức đang làm gì kia!"

Dương Hạo cũng đã thấy Kim Đức đang vạch bộ trang phục tượng trưng cho thân phận quý tộc của hắn ra để lộ một hàng nút bấm trên đai lưng. Khoa học bây giờ đã phát triển cả trên trang phục, rất nhiều quần áo thoát nhìn rất mềm mại mặc lại thoải mái đồng thời còn được tích hợp không ít sản phẩm kỹ thuật tiên tiến. Kim Đức vừa rồi liên tục vận vận chính là một đai lưng trang bị phụ trợ công nghệ cao —— lực lượng tăng cường khí.

Loại công nghệ lực lượng tăng cường khí là một trong những trang bị quan trọng trong quân đội của đế quốc, nó thông qua quy tắc có chút giống với kích thích sinh ra từ điện năng nên có thể khiến cho nguyên lực của người sử dụng nhanh chóng tăng gấp vài lần. Tướng lĩnh cao cấp của đế quốc nhất là thành viên kiểm sĩ đoàn cùng vũ đấu đoàn đều được cấp một cái, để sử dụng khi chính thức gặp phải cường địch.

Lúc Dương Hạo còn trong học viện đã thấy Vương Chí Tuấn từng dùng một lần, có điều nguyên lực của hắn quá yếu nên dù sử dụng cũng không mang lại hiệu quả gì ghê gớm. Nhưng bây giờ đứng trước mặt Dương Hạo không phải là đối thủ yếu ớt như vậy. Kim Đức là một phó đoàn trưởng kiểm sĩ đoàn, đồng thời còn là một đệ tử của thập kiếm lưu nổi danh, thực lực của hắn cũng không kém hơn Dương Hạo, hơn nữa kiếm pháp trác tuyệt, bây giờ sử dụng lực lượng tăng cường khí thì nguyên lực càng tăng hơn vài lần. Chung quanh thân Kim Đức nhanh chóng hiện ra một tầng quang mang màu bạc. Ngân quang này cũng biểu thị cho nguyên lực của Kim Đức đang nhanh chóng bành trướng, đã tiết ra ngoài.

Kim Đức lại giơ thanh bảo kiếm của hắn lên, quang mang trên thân kiếm đột nhiên sáng rực lên khiến chung quanh chợt rõ như ban ngày. Dương Hạo cảm giác trước mặt hắn như đang có một mặt trời, ánh sáng đến không cách nào nhìn nổi.

Lúc này nếu Kim Đức phóng xuất "Cực quang" thì uy lực không đoán cũng biết sẽ rất kinh người, dù cho Dương Hạo có tốc độ nhanh hơn vài lần, dù cho phi kiếm của hắn có tốt hơn cũng không thể ngăn cản, hoàn cảnh của hắn tựa như khốn quân đang bị thiên quân vạn mã vây quanh, gần như đã chắc chắn sẽ chỉ còn là một bộ thi thể dưới kiếm của Kim Đức.

Thời khắc này Dương Hạo như đã lâm vào tuyệt cảnh, vừa rồi "Cực quang" mới chỉ là sơ cấp mà hắn đã không có cách nào ngăn cản. Còn bây giờ, cho dù là Dương Hạo cùng Hồn nguyên tử hai người liên thủ, sợ rằng cũng khó lòng chạy thoát.

"Xong rồi." Hồn nguyên tử chỉ nháy mắt đã bị quan "Lần này thật sự xong rồi, ta không có cách nào nữa."

"Lão không có thì ta có!" Dương Hạo cơ hồ là rít qua kẽ răng trả lời, hắn nhắm mắt lại, không cố nhìn quang mang chói mắt trước mặt. Từ trong túi thuốc Dương Hạo lấy ra vài viên thuốc màu đỏ bỏ vào trong miệng.

"Người muốn làm gì?" Hồn nguyên tử lại càng thêm hoảng sợ

"Người không phải nói sẽ không dùng loại Hóa nhưng hoàn này sao?"

Hóa nhưng hoàn là loại phụ trợ đan mới nhất mà Hồn nguyên tử vừa dạy Dương Hạo làm ra. Bởi vì tăng lực hoàn chỉ có tác dụng tăng lực cho người sử dụng ở giai đoạn Trúc cơ, còn đối với người đạt tới Linh hư như Dương Hạo đã không còn hiệu quả cho nên muốn chân khí nhanh chóng gia tăng chỉ có dùng loại Hóa nhưng hoàn này mới có thể.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 43: Hoả Kiếm Xuất Sao

Rốt cục, ngày hôm đó Dương Hạo đã thành công chế ra mấy viên Hóa nhưng hoàn đầu tiên nhưng dù chết hắn cũng không chịu nếm thử một chút. Nguyên nhân bởi vì mỗi lần luyện đan cùng Hồn nguyên tử là mỗi lần gặp họa, nhưng quan trọng nhất là trong thành phần của Hóa nhưng hoàn đã dụng tới mấy trăm loại nguyên liệu siêu cấp lạt (cay), đó là những loại thực vật cay nhất trong vũ trụ, bình thường chỉ cần đến gần chúng toàn thân đã đỏ mồm hôi, trong mắt roi lệ, thế mà bây giờ tất cả những loại đó đều có trong Hóa nhưng hoàn.

Chỗ Hóa nhưng hoàn vừa ra lò, đã trực tiếp làm Dương Hạo ngất xỉu ba lần khiến x13 phải liên tục cấp cứu mấy lần. Loại thuốc hại chết người không thường mệnh này Dương Hạo làm sao dám dùng. Đến lúc Hồn nguyên tử khô hết nước bọt khuyên bảo mới đồng ý đem nó theo trong người. Thế nhưng bây giờ, Dương Hạo lại không hề nghĩ ngợi đã ném từng viên vào trong miệng mình để như ăn đậu phộng.

"Sắp chết đến nơi rồi sao còn quán nó là thuốc gì." Dương Hạo rất nhanh đã nhận ra quả nhiên đây không phải là đậu phộng, Hóa nhưng hoàn vừa vào

miệng chỉ mất một phần mười giây đã khiến đầu lưỡi hần tê cứng đến nỗi không thể nói rõ ràng nữa " Ta đúng là có bệnh vai tứ phương "

Viên được hoàn chỉ vừa hòa tan trong miệng mà máu Dương Hạo đã sôi lên rồi kịch liệt chuyển động trong mạch máu, chân khí trong người Dương Hạo càng ngày càng tăng khiến tứ chi hần đã sưng phù lên.

" Mỗi lần đầu chế ra theo lý thuyết hiệu quả không nên mạnh như vậy a. " Hồn nguyên tử như đang độc thoại " Xem ra lần tới phải bớt đi vài loại nguyên liệu. "

" Lần tới cái đầu lão á. " Dương Hạo biết rằng Hồn nguyên tử đang lấy mình làm vật thí nghiệm, lại còn dùng nhiều lần nên không thể không nổi giận " Lão còn có tâm tư nghĩ tới lần sau nhưng lần này chúng ta đã không thể qua rồi. "

" Đúng rồi ! " Hồn nguyên tử phục hồi tinh thần lại " Ngươi bây giờ thấy sao ? Siêu cấp Cực quang không phải thứ mà ngươi bây giờ có thể đối phó, nếu hần phóng ra thì ngươi sẽ chết chắc. "

Dương Hạo nhắm mắt lại, cảm giác vị cay siêu cấp của Hỏa nhưng hoàn ngay cả cơ thể đều cũng phù lên nhưng hiệu quả cũng rất rõ ràng, chân khí sung túc khiến ngay cả hần cũng tưởng rằng mình là một quả bóng tràn ngập chân khí.

" Lão từng dạy ta rằng " Dương Hạo nghiêng rặng, hần mặc dù bình thường có vẻ yếu nhược nhưng tới thời điểm quan trọng vẫn chưa từng lựa chọn lùi bước " Khi không thể phòng thủ được thì chúng ta phải tấn công. Nếu Cực quang phát ra mà ta phải chết thì ta quyết không cho hần phát ra. "

" Ngươi muốn làm gì? " Hồn nguyên tử nghĩ tới nghĩ lui, kiến thức lão dạy cho Dương Hạo đều là tuyệt kỹ để chạy trốn cùng phòng thủ, chiêu số công kích quả thực là rất ít.

" Nguy cấp giáo học của lão ! " Dương Hạo nhận thấy ánh sáng phía đối diện càng lúc càng rực rỡ liền vội rống lên " Có tuyệt kỹ tấn công nào thì dạy ta một chiêu đi ! "

" Được ! Ta sẽ dạy cho ngươi yếu quyết chữ " Trảm " trong ngũ đại kiếm quyết. " Hồn nguyên tử cũng bị đầu chí của Dương Hạo kích thích nên đáp lời luôn.

Dương Hạo thuận tay cầm lấy một thanh phi kiếm, cũng đúng là thanh Băng nhận mà hần thường dụng nhất, hai tay giơ lên cao theo tư thế của một chiêu trảm.

" Bước đầu tiên, vút thanh kiếm trên tay ngươi đi. " Hồn nguyên tử nói nhanh.

" Vút bỏ!! " Dương Hạo đang trong thời khắc nguy cấp nên không hề nghi ngờ lời của Hồn nguyên tử, lập tức bỏ Băng nhận xuống.

" Muốn cho một thanh kiếm phát huy được hoàn toàn hiệu quả của nó thì phải khiến chân khí trong thân thể ngươi hòa cùng nó, phối hợp với nó, tăng sức mạnh của nó. " Hồn nguyên tử tiếp " Ngươi ăn Hỏa nhưng hoàn, chân khí bây giờ chính là hỏa tính nên căn bản là không cách nào phối hợp cùng Băng nhận. "

Dương Hạo lập tức hiểu ý, chọn thanh Viêm nhiệt rất ít khi sử dụng, một cổ chân khí rót lên thân kiếm. Cổ chân khí siêu cấp tràn ngập vị cay cùng hỏa lực khiến chung quanh thanh Viêm kiếm chợt toát ra hỏa diễm, một luồng kiếm quang sáng ngời thoát ra từ mũi kiếm.

Dương Hạo không ngừng hú lên, hai tay cầm Viêm kiếm, hướng về phía Kim Đức. Còn Kim Đức cũng đã chuẩn bị cho Cực quang đến giai đoạn cuối cùng, màn quang mang đã chuyển thành màu vàng đồng thời mang theo sát khí vô tận, chỉ trong vài giây nữa sẽ phóng ra.

" Tượng tượng mình là Bàn Cổ đứng thẳng trong thiên địa, trước mặt ngươi chỉ là một mảnh hỗn độn, tay ngươi nắm kiếm, kiếm của ngươi chính là lợi khí độc nhất vô nhị trên thế giới, năng lượng của ngươi lại vô cùng, tất cả khí lực của ngươi vận hết ra chém tới phía trước mặt! " Hồn nguyên tử không chỉ mang yếu quyết " Trảm " tự huyền nói cho Dương Hạo mà còn giúp hần tưởng tượng ra tư thế.

Dương Hạo bay lên không trung, hần thấy quang mang trong tay Kim Đức đã nhạt đi, " Cực quang " đã phóng ra, từng luồng quang mang vô cùng chói mắt căn bản là không có biện pháp nào ngăn cản nó bắn ra.

Còn Dương Hạo vẫn đang nhắm mắt lại, căn bản là bất kể trước mặt có cái gì, bất kể mình gặp phải công kích gì, trong hần chỉ có mình hần. Trong phút chốc, toàn thân Dương Hạo tựa như phun ra lửa, hần giáng xuống từ trên trời giống như một thiên thần, Viêm nhiệt bọc trong luồng hỏa diễm liền đón lấy Cực quang.

Cảnh tượng thật sự là bất khả tư nghị (không còn gì để nói).

Cho dù là người chứng kiến cảnh tượng lúc này nhưng sau đó cũng không cách nào tả lại vẻ hoành tráng của lần đối chiêu đó, dường như là hai luồng năng lượng được tích trữ vài ngàn ngàn năm vừa va chạm khiến không gian bộc phát ra một vụ nổ tựa thời điểm vũ trụ mới hình thành. Vụ nổ này dĩ nhiên không mang theo một điểm quang mang nào mà hoàn toàn là hắc ám, so với đêm tối còn muốn hắc ám hơn.

Sau này những nhà khoa học của Lôi Mông tinh hoàng thất giải thích rằng, bởi vì hai năng lượng quá cường đại va chạm đã hình thành một tiểu hắc động, chính hắc động này đã hút sạch toàn bộ ánh sáng của không gian chung quanh cho nên mới có phút tối tăm nguyền ngãi kia.

Mặc dù quá trình không thể kể lại nhưng kết quả sau khi bụi mù lắng xuống, hắc động biến mất đã hiện ra rõ ràng. Dương Hạo thâm trầm vô cùng đang quỳ trên mặt đất, trên người hần thũng ít nhất bốn lỗ, máu tươi phun ra như suối hậu quả của một bộ phận năng lượng Cực quang đâm trúng hần. Dương

Hạo dường như cũng đã hao hết tất cả khí lực trong một chiều vừa rồi nên sắc mặt xạm lại, thanh Viêm kiếm trên tay cũng ảm đạm, biến thành một thanh sắt nhỏ nhỏ.

Mặc dù bộ dáng Dương Hạo thập phần thảm nhưng hắn dù sao cũng vẫn còn sống chứ đối thủ của hắn là Kim Đức đã không còn nữa. Trên mặt đất, thân Kim Đức đã bị một đòn của Dương Hạo chia thành hai nửa, huyết nhục cùng nội tạng trong cơ thể bị sức nóng của viêm kiếm thiêu thành tro, dù là người chí thân với Kim Đức có lẽ cũng không cách nào nhận ra được hắn nữa.

Dương Hạo mặc dù chỉ học được "Trảm" tự huyền trong lúc nguy cấp nhưng cơ duyên xảo hợp, Hỏa nhưng hoàn đã giúp chân khí trong cơ thể Dương Hạo gia tăng vài lần, mà viêm kiếm cũng được tăng thêm năng lượng vì có cùng hỏa tính. Quan trọng nhất chính là Dương Hạo có quyết tâm liều chết chưa từng có từ trước đến nay không ngờ lại phù hợp với việc phát ra "Trảm" yếu quyết. Vì những lý do đó cho nên Dương Hạo mới có thể đánh bại Kim Đức.

"Ta thắng....." Dương Hạo cơ hồ đã dán mặt dưới đất vẫn cố cất tiếng cười

"Chúng ta thắng." Hồn nguyên tử liền đình chính, mặc dù không phải lão đối địch, nhưng vận mệnh của lão cùng Dương Hạo tuyệt đối ở cùng một chỗ "Có điều chúng ta vẫn sẽ chết chắc."

Lời Hồn nguyên tử nói tựa một phán quyết lạnh như băng khiến Dương Hạo đang trọng thương trong lòng cũng chấn động : "Tại sao?"

"Người nhìn chung quanh xem....." Hồn nguyên tử rất tuyệt vọng "Trừ phi người còn có chân khí đủ để chạy nếu không chúng ta sẽ xong đời."

Không cần lão nhắc Dương Hạo đã thấy rõ tình hình xung quanh, lúc hắn cùng Kim Đức chạm vào nhau đã tạo thành tiếng nổ cực lớn đưa tới vô số hoàng thất vệ đội, bây giờ ít nhất có mấy ngàn người vây quanh người Dương Hạo, toàn bộ đều mặc đồng phục của cảnh vệ Lôi Mông tinh hoàng gia, thoạt nhìn không có vẻ là thành viên kiếm sĩ đoàn của Kim Đức.

Nhưng cho dù là như vậy Dương Hạo vẫn bị bắt lại. Dù sao Dương Hạo đã lén vào hoàng cung trộm đồ còn giết chết một vị phó đoàn trưởng của kiếm sĩ đoàn, bất cứ tội danh nào đều cũng đủ để chém Dương Hạo. Mà trong khi tấn công Dương Hạo vừa rồi đã hao hết chân khí, bây giờ ngay cả một gã vệ sĩ chỉ có nhị cấp chiến lực cũng có thể dễ dàng bắt được hắn. Huống chi Dương Hạo đã chột hôn mê bất tỉnh.

Dương Hạo bất hạnh nhưng cũng vẫn còn may mắn.

Bất hạnh là bởi vì hắn đã rơi vào tay cảnh vệ của Lôi Mông tinh hoàng thất, bất kỳ ai trên Lôi Mông tinh đều cũng biết cảnh vệ của hoàng gia là những chiến sĩ trung thành nhất của hoàng thất Lôi Mông tinh, bọn họ cũng là những chiến sĩ lãnh khốc vô tình nhất, chỉ cần có người ý đồ mạo phạm hoàng thất xuất hiện, hoàng thất vệ đội đều sẽ tàn nhẫn giết chết hắn.

Nhưng may mắn chính là, Dương Hạo còn không bị kiếm sĩ đoàn bắt được, nếu không có lẽ hắn đã chết rồi. Hoàng thất vệ đội mặc dù lãnh khốc nhưng dù sao vẫn nghe lệnh từ hoàng đế. Người mà bọn họ bắt được đều đưa lên Minh hoàng phán quyết.

Cho nên lúc Dương Hạo tỉnh lại liền nhận ra đã có người băng vết thương cho hắn, tánh mạng đã tạm thời được giữ lại. Dương Hạo vừa rồi hôn mê chỉ là vì chân khí tiêu hao quá độ cùng với mất máu quá nhiều. Sau khi hắn dùng hắc kim hoàn tùy thân thì thân thể đã sớm thoát thai hoá cốt, khả năng sinh huyết cùng tốc độ khôi phục vết thương nhanh chóng kinh người, cho nên Dương Hạo hôn mê cũng chỉ như vừa ngủ một giấc đến lúc tỉnh lại cả người đã khôi phục không ít.

"Đây là đâu a ?" Dương Hạo mở mắt, ánh sáng chói chang khiến hắn lại cuống quýt nhắm mắt lại. Bốn phía rất yên tĩnh, dường như tiếng hít thở của người cũng không có nhưng nhạy cảm thuật của hắn lại báo cho hắn rằng bên cạnh không đến mười bước chân ít nhất có hơn trăm người đang đứng. Nói cách khác, hơn trăm người đang đứng ở chỗ này mà ngay cả một chút tiếng động cũng không dám phát ra.

Đây là nơi nào mà có thể khiến người ta câm như hến đến trình độ này.

Qua một hồi lâu, Dương Hạo mới tạm thích ứng với ánh sáng nên chậm rãi giương đôi mắt, hoàng quang lờ lờ chung quanh trong nháy mắt tràn vào thị giác Dương Hạo.

Trên thế giới này quả thật có rất nhiều căn phòng hoa lệ cùng rực rỡ, thí dụ như căn phòng kim cương ở Lăng phi tinh thần hải có thể được xứng với hai chữ xa hoa trên toàn vũ trụ. Nhưng nơi Dương Hạo vừa nhìn thấy so với phòng kim cương càng xa hoa hơn gấp mấy trăm lần.

Hai nơi này gần như không thể so sánh được, bây giờ nếu nhắm lại phòng kim cương kia căn bản là thô tục hơn nữa còn khiến người ta có cảm giác muốn ói. Còn kiến trúc trước mặt mới là vẻ đẹp chính thức, mới là vĩ đại chính thức. Một kiến trúc có thể khiến cho người ta đột nhiên sinh ra cảm giác muốn sùng kính mới là tốt cùng tinh túy.

Dương Hạo bây giờ đang ở trong một cung điện. Cung điện này khổng lồ vô cùng, vách tường cao vút tựa vách núi, cột trụ được điêu khắc tinh tế xếp thành hai hàng. Cung điện tổng cộng chia làm tam tầng, tới phía dưới chính là rộng rãi điện hạ cấp, mấy trăm gã vệ sĩ cùng quan viên đang nghiêm nghị đứng thẳng ở đó, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Dương Hạo.

Còn Dương Hạo đang nằm trên một bậc thang ở tầng thứ hai, cách tầng cuối chỉ khoảng hơn ba thước, điều này khiến hắn gần như có thể nhìn rõ hết mọi người. Phía trên hắn còn có một tầng nữa. Nếu nói cung điện này là một ngọn núi nguy nga thì tầng trên cùng chính là đỉnh núi, trên đó chỉ có duy nhất một chiếc ghế, tựa hồ được làm từ ngọc, rộng rãi mà lại lạnh như băng. Đặt ở nơi đó tạo ra vẻ cao ngạo dị thường, trên ghế không hề có nửa điểm hoàng kim hoặc bảo thạch, có vẻ chủ nhân chiếc ghế cũng không cần đến hoàng kim để tăng thêm vinh diệu.

"Ngươi là ai? Tại sao lại ở nơi đây?" Một thanh âm tựa như từ trên trời vọng xuống.

Dương Hạo cố gắng mở mắt nhìn người đang ngồi ở trên cao nhưng trên mặt người kia lại phản phát có một màn ánh sáng, chỉ có thể cho người ta nghe được thanh âm giả nua cùng với có chút quen thuộc chứ thủy chung không có cách nào thấy được khuôn mặt. "Ta cũng đang muốn biết tại sao lại ở chỗ này đây?" Toàn thân Dương Hạo đều đau nhức nên dứt khoát ngồi xuống đó, hẳn bất kể chỗ này đang có bao nhiêu người nhìn hắn, dù sao thân thể không khỏe được ngồi cũng thoải mái hơn.

"Nơi này là hoàng cung của trẫm." Trong thanh âm của người kia lộ ra vẻ quen thuộc khó tả. "Còn ngươi lại lén xông vào đồng thời còn giết một kiếm sĩ của ta."

Dương Hạo chợt rùng mình, hắn đột nhiên nghĩ ra đây là nơi nào. Ngoài Minh hoàng chí cao vô thượng của Lôi Mông tinh còn có ai có tư cách đứng ở trên cung điện hoành tráng như vậy, lại còn có thể đứng trên vị trí cao nhất tựa thân thánh nói xuống phía dưới như vậy chứ.

"Cái này....." Dương Hạo vò vò đầu. "Kỳ thật, ta là đi lầm đường. Đêm hôm qua ánh trăng rất đẹp nên ta đi ra tản bộ, không ngờ đột nhiên đi tới nơi này."

"Đi nhầm?" Minh hoàng trầm ngâm. "Ngô..... Long tướng quân....."

Thanh âm của Minh hoàng rất thấp trầm nhưng lại có thể rõ ràng vượt qua hơn mười thước độ cao lọt vào tai đám quan lại phía dưới. Một gã tướng quân của hoàng thất vệ đội sắc mặt tái nhợt đứng ra, cung kính trả lời: "Bẩm cáo bệ hạ, hôm qua hoàng thất vệ đội một ngàn hai trăm người đi tuần, hai trăm nơi ám tiêu cùng năm trăm mình tiêu mà không hề thấy bất luận kẻ nào đi vào."

Câu trả lời này hiển nhiên ở trong dự liệu trước, Minh hoàng hài lòng tiếp tục hỏi Dương Hạo: "Thoạt nhìn, ngươi tựa hồ không có khả năng có thể đi lầm được, trên thế giới này sợ rằng không ai có thể tùy tiện đi tản bộ mà lại đột phá được toàn bộ phòng ngự của trẫm."

"Được rồi, được rồi." Dương Hạo làm bộ thờ dài. "Ta nói thiệt cho ngươi biết chứ kỳ thật ta là cùng Kim Đức đã có ước hẹn hôm qua trong hoàng cung sẽ tiến hành một lần công bình quyết đấu, cho nên mới tiến đến."

"Hoàng gia kiếm sĩ đoàn Phó đoàn trưởng Kim Đức?" Trong thanh âm Minh hoàng có một điểm ý cười. "Hắn chính là kiếm sĩ đứng đầu, kẻ ra lá gan của ngươi cũng không nhỏ, tại sao lại muốn cùng hắn quyết đấu?"

"Vì đàn bà thôi!" Dương Hạo bây giờ nói sao cũng không hề nháy mắt, tuyệt đối đạt chân truyền của Hồn nguyên tử. "Ta thực ra còn trẻ lại anh tuấn phong độ khiến cho vô số mỹ nữ ở Lăng phi tinh thần hải đều nhớ thương đến ta. Một cô nương mà Kim Đức yêu cũng vì ta mà đòi chia tay hắn nên Kim Đức thẹn quá thành giận muốn cùng ta quyết đấu."

"Nga, phải không?" Minh hoàng khẽ cử động bàn tay khiến màn quang mang trên mặt khẽ lay động, có lẽ đó là một loại máy móc hiện đại gì đó để tạo thêm vẻ quyền uy cho hoàng đế. "Thế nhưng tại sao trên người ngươi lại có hai loại linh dược chỉ có trong hoàng gia thương khó chứ? Ngươi sẽ không định nói với ta rằng đó là linh dược tự bay vào trong túi ngươi chứ."

Dương Hạo lại càng hoảng sợ, liền tự kiểm tra lại trong túi của mình. Quả nhiên, Hòa hải nhi lẫn Băng sương ngư cùng với cả túi thuốc toàn bộ đều đã biến mất, bây giờ Dương Hạo chỉ là một kẻ tay không tác sát.

"Ta nhận ra rồi!!" Hồn nguyên tử quả thực đúng là loại dọa chết người không thương mệnh, đúng lúc chợt lên tiếng.

"Còn tưởng lão đã chết rồi chứ!" Dương Hạo thẹn quá hóa giận. "Mau giúp ta nghĩ cách trốn thoát bằng không sẽ chết chắc đó."

"Gấp cái gì, ngươi mau nhìn trên đầu, người kia là ai?" Giọng điệu Hồn nguyên tử tựa như vừa thấy được thượng đế, ngạc nhiên đến khó tả.

Dương Hạo ngẩng đầu cố gắng nhìn, lúc này quang mang trên mặt Minh hoàng đã hoàn toàn biến mất, lộ ra khuôn mặt già nua. Dương Hạo vừa nhìn thấy cũng ngạc nhiên đến há hoác miệng ra:

"Tại sao lại là ngươi!!!" Dương Hạo bật thốt lên ra.

"Ngươi nhận ra ta?" Trên mặt Minh hoàng có nét tự tiếu phi tiếu (cười mà như không cười), nhưng đôi mắt lại lóe ra một tia hàn quang.

Dương Hạo đương nhiên nhận ra Minh hoàng, sợ rằng không chỉ nhận ra hơn nữa mà chính là vì lão nhân này mà hắn mới phải mò vào trong hoàng cung mạo hiểm.

Minh hoàng hóa ra chính là lão nhân mắc xuân dược kháng nguyên chứng trong Lăng phi tinh thần hải đã ép Dương Hạo phải chữa cho lão. Lúc ấy trong Lăng phi tinh thần hải Dương Hạo đã rất kỳ quái vì trên người lão nhân đó tán mát ra vẻ uy nghiêm mà người bình thường khó có thể có, mà số cao thủ bảo vệ tất cả đều hơn xa hắn, với những điều đó chắc chắn quý tộc bình thường không có khả năng làm được.

Nhưng Dương Hạo vạn vạn không có nghĩ đến lão nhân đã khổ sở dùng hết xuân dược trong thiên hạ mà vẫn không có chút tác dụng kia lại chính là Minh hoàng chí cao vô thượng người nắm trong tay hết thủy sinh linh của Lôi Mông tinh.

Minh hoàng dừng ở Dương Hạo, trong ánh mắt hàm chứa vô số ý niệm khiến Dương Hạo rét lạnh cả người, rùng mình liên tục mấy lần mới miễn cưỡng chịu được.

" Không nhận ra, ta không nhận ra bệ hạ." Dương Hạo đè nén sự xúc động trong lòng xuống trả lời.

" Ngô." Minh hoàng hài lòng gật đầu " Bình dân như ngươi cũng không thể nhận ra trầm phái thôi."

Trong bụng Dương Hạo đang chửi thầm không ngớt , cái gì chó má Minh hoàng kia cũng chỉ là một lão già đáng thương đi tìm thuốc, ở trước mặt mọi người còn muốn bảo trì thể diện không chịu thừa nhận có bệnh bất lực. Có điều chửi thì cứ chửi thầm chứ Dương Hạo cũng không dám thật sự đem bí mật của lão hoàng đế này nói ra, bây giờ tiểu mạng của hắn còn đang ở trong tay người ta, vạn nhất chọc giận lão thì dù có mười cái đầu cũng không đủ chém

" Bây giờ, ngươi có thể nói cho trầm, tại sao lại đến đây rồi chứ?" Thanh âm Minh hoàng mặc dù bình tĩnh nhưng đã không có sát khí bức người như lúc đầu.

" Uy, đồ đệ. Lão nhân kia hình như có ý phóng cho chúng ta một đường thoát." Hồn nguyên tử rút cuộc vẫn là lão giang hồ, chỉ từ khẩu khí đã nhận ra được hàm nghĩa.

" Phóng cái rắm!" Dương Hạo một điểm cũng không nhạc quan " Đám hoàng gia ai chẳng tàn nhẫn, ta đoán lão có thể sẽ giết chúng ta diệt khẩu, không còn ngại chúng ta nói ra căn bệnh của lão."

" Hắc hắc, ngươi không tin thì chúng ta đánh cuộc ?" Hồn nguyên tử nói xong lại im lặng tiếp.

Dương Hạo khẽ lau mồ hôi lạnh trên trán, hắn vẫn không thể hiểu Minh hoàng rút cuộc muốn làm gì, bất quá việc đã đến nước này còn không bằng liều thử một lần nên dứt khoát một hơi nói ra : " Ta tiến vào hoàng cung chính là để tìm loại linh dược nhằm chế tạo ra một loại xuân dược đặc thù, xuân dược của ta có thể trị liệu những người mắc phải xuân dược kháng nguyên chứng "

" Hồn dân!" Minh hoàng thốt lên giận dữ " Linh dược của trầm quý giá như vậy mà ngươi dám trộm để chế tạo xuân dược, ngươi biết tội của mình chưa ?"

Dương Hạo nhìn lão nhân nổi giận trong lòng đã thầm nói sớm biết rằng là sẽ chết chắc mà : " Từ tội tử tội, không chết không thể, cùng lắm thì ngươi giết ta đi. Dù sao ta cũng giết chết một gã phs đoàn trưởng của hoàng gia kiếm sĩ đoàn, dù chết cũng đủ uy phong ."

Chợt Minh hoàng chỉ trong nháy mắt mà ngữ khí đã thay đổi : " Trầm cũng không tin ngươi có thể dụng hai loại thuốc kia tạo thành xuân dược ."

" Đương nhiên chứ, ta chính là ông chủ xuân dược điểm, có gì mà không thể làm." Dương Hạo ưỡn ngực, bây giờ hắn đã chấp nhận thân phận của mình, một điểm cũng không cảm thấy đi bán xuân dược là nhục nhã.

" Người đâu!" Minh hoàng uy nghiêm quát.

Phía dưới mấy trăm người cùng hô lên một tiếng cùng rút kiếm ra. Khí thế đã khiến Dương Hạo sợ đến giật mình, hắn vừa rồi còn ra vẻ thấy chết không sợ mà bây giờ đã nước mặt đầm đìa, nghiêm mặt thốt lời : " Muốn giết cứ giết đi, việc gì phải dọa người."

" Đem hắn giam vào kho thuốc của trầm, trầm muốn nhìn xem hắn đến tội cùng có bản lĩnh gì có thể đem linh dược biến thành xuân dược." Minh hoàng nhìn Dương Hạo đầy thâm ý " Tất cả dược tài của trầm đều tùy ý cho hắn dụng nhưng nếu trong vòng một ngày không tạo thành xuân dược thì sẽ đem hắn ra bầm thây vạn đoạn."

Hoàng thất vệ sĩ cùng đồng thanh đáp lệnh rồi ủa lên tóm lấy Dương Hạo hướng một lối đi tối om chạy đi. Dương Hạo mặc dù không sợ đến ngất xỉu nhưng đầu óc đã ngây ra, hắn thật sự không thể hiểu nổi tại sao mỗi khi mình cảm thấy chuyện mười phần đã ổn đến chín thì sẽ lại gặp phải nguy hiểm, mà khi nghĩ rằng hắn phải chết thì lại thuận buồm xuôi gió.

Chẳng lẽ đây là trò đùa của số mệnh mà mọi người thường nói sao ? Đúng là cái số gặp quỷ !

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 44: Siêu Cấp Vô Địch Đích Hoàng Đế Khách Nhân

Suốt một đêm lao khổ cuối cùng cũng kết thúc. Dương Hạo đã mệt đến không nhấc nổi tay lên nữa. Những tao ngộ đêm qua đối với Dương Hạo mà nói quả thực còn phong phú hơn so với hơn cuộc sống hai mươi năm qua của hắn. Trong thương khổ của Minh hoàng còn lớn hơn mấy lần căn phòng giấu Bạng sương ngư Dương Hạo đã lao động thông suốt một đêm, cả hai chiếc đan lô vừa chế tạo ra cũng được hoàng thất vệ sĩ chuyển tới đây.

Nhưng cho dù có đầy đủ nguyên liệu lẫn công cụ mà Dương Hạo vẫn bị hồng đến gần ba mươi lần. Ba mươi lần, nghe có vẻ chỉ là một con số đơn giản nhưng đối với Dương Hạo cùng Hồn nguyên tử mà nói quả thực chính là kinh tâm động phách. Phải biết rằng, nguyên liệu của Băng hỏa cửu trọng thiên cần chính là Hòa hài nhi cùng Băng sương ngưng vạn phần trân quý, hai loại này dù cho Hồn nguyên tử tìm cả ngàn năm cũng không thấy mà đem qua Dương Hạo tùy tiện tiền đã phá hủy ba mươi phần, cái giá phải trả đúng là không thể tư nghị. Còn may rằng Dương Hạo cuối cùng rốt cục đã nắm giữ được những điểm quan trọng trong luyện đan, vài lần đầu thất bại rồi rốt cục mới xem như thành công được mười tổ Băng hỏa cửu trọng thiên.

Mỗi tổ Băng hỏa cửu trọng thiên đều có chín viên dương hoàn cùng chín viên âm hoàn. Mỗi lần nam dùng dương hoàn nữ dùng âm hoàn hai người giao hợp sẽ khiến âm dương điều hòa. Bất luận người có thân thể thế nào đối với Băng hỏa cửu trọng thiên tóm lại đều sẽ có phản ứng, chỉ cần dương hoàn vào bụng thì dù Minh hoàng thân thể thật sự đã bất lực cũng có thể trọng chấn hưng phong.

Mà hiệu quả kích thích tình dục chỉ là tác dụng phụ của Băng hỏa cửu trọng thiên mà thôi, hiệu quả quan trọng nhất của tổ linh dược này là điều trị cho thân thể nam nhân. Minh hoàng vốn đang mắc tình dược kháng nguyên chứng thân thể sẽ được chậm rãi thay đổi, một chút độc tố sẽ bị bài tiết khỏi cơ thể. Chỉ cần liên tục trong một tháng dùng chín viên linh dược có thể chữa khỏi hoàn toàn cho người mắc tình dược kháng nguyên chứng, sau này bất luận dùng loại xuân dược gì đều cũng sẽ có hiệu quả gấp bội.

Dương Hạo giao đại bộ phận Băng hỏa cửu trọng thiên cho hoàng gia vệ sĩ, hơn nữa còn nhắc theo lời Hồn nguyên tử phân phó rằng trong khi đang dùng thuốc không được dùng thêm bất kỳ loại kích thích nào nữa nếu không sẽ có nguy hiểm đến tánh mạng.

Đám vệ sĩ vội vàng mang thuốc chạy về phía hoàng cung còn Dương Hạo lại bình thần mang một tổ dược cất vào túi của hắn.

"Lão nói....." Dương Hạo hỏi Hồn nguyên tử "Thuốc này bọn họ sẽ đưa đi đâu?"

"Thế mà cũng hỏi?" Hồn nguyên tử cười hi hi "Khẳng định là sẽ để lão già kia thử dùng rồi, bây giờ có lẽ lão còn đang cùng một phi tử chờ thuốc của chúng ta đây."

"Sẽ có tác dụng chứ?"

"Người nói gì vậy?" Hồn nguyên tử tựa như bị vũ nhục, lớn tiếng quát "Đan dược của Đan đình song tu phái chúng ta sẽ vô dụng sao? Có loại thuốc nào không phải thần dược chứ?"

"Lão quên à, lần nào cũng kèm thêm vài loại phó tác dụng." Dương Hạo mỉa mai, có điều hắn thật ra không nghi ngờ hiệu quả của Băng hỏa cửu trọng thiên mà chỉ là đang lo lắng cho tương lai mình "Ta muốn nói là Minh hoàng sau khi dùng thuốc sẽ xử lý chúng ta như thế nào đó."

"Thà chúng ta!" Hồn nguyên tử rất khẳng định.

"Tại sao?" Dương Hạo vẫn không hiểu "Chẳng lẽ người có địa vị như vậy mà sẽ không đem chúng ta giết đi diệt khẩu sao?"

"Đồ đệ à đồ đệ" Ngự khí Hồn nguyên tử mang vẻ tâm sự "Người rốt cuộc vẫn còn trẻ, không hiểu biết nhiều về xã hội. Kỳ thật chúng ta hôm nay cũng không phải là làm ra thần dược cho lão....."

"Vậy là cái gì?"

"Bởi vì người giết Kim Đức!" Hồn nguyên tử tự hào tựa như Kim Đức là do tự lão giết được vậy.

"Kim Đức chính là hoàng gia kiếm sĩ đoàn Phó đoàn trưởng, ta giết hắn thì từ phương diện nào cũng đáng phán cho ta tử tội a." Dương Hạo hoàn toàn mặc không thể hiểu tại sao giết người mà ngược lại còn không có việc gì.

"Trước kia không phải ta từng nhắc tới sao, vì hoàng gia kiếm sĩ đoàn căn bản là do Ngân hà đế quốc phái tới các tỉnh cầu giám thị quân đội. Mặc dù trên danh nghĩa là hoàng gia nhưng trên thực tế cũng là cái đình trong mắt Minh hoàng." Hồn nguyên tử quả nhiên lão gian cụ hoạt, chỉ nghĩ một chút đã nhìn thấu vấn đề "Bây giờ người giết chết một người Phó đoàn trưởng, làm yếu đi thực lực của kiếm sĩ đoàn. Minh hoàng nếu xử phạt người thì sau này còn có ai dám thuận phục lão nữa chứ."

"Chưa chắc đã như vậy." Dương Hạo nói "Hơn nữa thuốc của chúng ta hữu hiệu như vậy, lão ta dùng một lần chắc sẽ muốn dùng thêm nên có lẽ sẽ không nổi giết chúng ta."

Hai người người một câu ta một câu đùa vui vẻ, vừa rồi đủ loại bắn khoăn đều quẳng hết đi, quả thực tưởng như không phải kẻ trộm đột nhập hoàng cung bị bắt mà còn giống như một công thần. Tâm tình hưng phấn của họ mãi cho đến lúc cửa của kho thuốc bị người mở ra mới chánh thức chấm dứt. Nụ cười thoải mái trên mặt Dương Hạo đã hoàn toàn đọng lại, hắn thấy cánh cửa kho cơ hồ đã bị người đập nát sau đó một đoàn hoàng thất vệ đội đàng đàng sát khí tiến vào, cả đám võ trang tận răng trường kiếm đã rút khỏi vỏ, sau khi tiến vào liền kẹp lấy Dương Hạo thô lỗ lôi ra ngoài.

Chân khí của Dương Hạo bây giờ vốn đã hao hết, hơn nữa đem qua luyện đan tinh lực cũng cạn kiệt làm sao còn có khí lực phản kháng, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ bị người lôi đi trong miệng còn thầm chửi: "Còn nói chúng ta sẽ không chết chứ, lão nhìn bộ dáng của bọn chúng đi, rõ ràng là thuốc không có hiệu quả mà."

Tình cảnh trước mắt quả là trái ngược hoàn toàn với dự đoán của Hồn nguyên tử: "Chẳng lẽ thuốc thật sự có chuyện? Chẳng lẽ ta sau mấy ngàn năm đã nhớ lầm phương thuốc rồi sao?"

"Uy, lão huynh, bây giờ lão mới nói nhớ lầm sao?" Dương Hạo tức giận đến đỏ mặt, hai chân hắn cơ hồ bị người giữ cách mặt đất một đoạn mà lôi đi.

Trên đường đi thật ra cũng rất kỳ quái, mấy gã hoàng thất vệ đội đi vào một con đường nhỏ rất yên tĩnh, cũng không phải là đưa Dương Hạo tới khu tắm cung của hoàng đế mà là bắt cóc hắn tới một cung điện lập lòe ngấn quang.

Cung điện này cơ hồ đều là dụng thứ nguyên liệu gần giống với bạch kim kiến tạo lên, dưới ánh trăng chiếu rọi tản ra quang mang mê người. Đám hoàng thất vệ đội đẩy Dương Hạo vào cung điện chứ tự mình lại không dám vào sau đó để mặc Dương Hạo tự lảm bảm chửi một mình : " Hồn đần Đan đình phái, đáng chết Đan đình phái, cái gì phương thuốc kia đều là gạt người tất cả đều là gạt người" Hồn nguyên tử đại khái như cảm giác rằng là do lão nhớ lầm phương thuốc nên không hề phản bác mà chỉ lặng lẽ không nói một câu nào.

Cung điện này cùng những nơi mà Dương Hạo đi qua trước đây không hề giống nhau. Trong ấn tượng của hắn chỉ cần là nơi Minh hoàng xuất hiện thì tứ phía đều là kim quang sáng lạn, cảm giác âm áp giống như luôn có ánh mặt trời chiếu rọi còn trong nơi này lại rất lạnh lẽo. Vách tường màu bạc thậm chí còn khiến người ta có loại cảm giác đang ở trong một cung điện dưới nước.

Toàn thân Dương Hạo đều lạnh đến nổi da gà, hắn không hề thúc dục mà chân khí trong người đã tự chủ động lưu chuyển làm ấm cơ thể hắn. Chỉ có điều hôm nay chân khí hắn đã tiêu hao quá độ, không những không thể điều khiển được chân khí từ trong đan điền mà ngược lại còn cảm giác như có một ngọn lửa từ đan điền phun ra, chỉ giây lát đã đốt tới lục phủ ngũ tạng.

" A!!!" Dương Hạo đau khổ quỳ xuống đất, hắn vừa mở miệng còn chọt phun ra một luồng lửa.

" Ngươi làm sao vậy?" Thanh âm Hồn nguyên tử cũng kỳ quái " Trong bụng ngươi vừa rồi toàn khói, chẳng lẽ ngươi muốn nướng bộ lòng sao?"

" Ta không biết....." Dương Hạo cảm giác bên trong cơ thể tựa như có một ngọn lửa đang chạy tán loạn, tự mình căn bản không thể quản được, loại nhiệt lượng nóng tựa chân hỏa đó đang không ngừng thiêu cháy từng bộ phận cơ thể Dương Hạo " Hình như trong bụng ta đang bị đốt."

" Không xong!!!" Hồn nguyên tử ngạc nhiên biến sắc " Ta quên nói với ngươi chuyện chân hỏa cần trả ."

" Cái gì chân hỏa cần trả ?" Dương Hạo vội vàng hỏi tới, cơ thể hắn sắp bị hủy diệt mất.

" Hỏa nhưng hoàn là một loại đan dược rất bá đạo, nó trên thực tế sẽ khiến toàn bộ chân khí trong đan điền của người sử dụng hoàn toàn biến thành chân hỏa, sau đó mới áp chế phóng thích dần dần, công hiệu gần giống với trạm biến áp trước kia." Hồn nguyên tử nói " Vốn chỉ cần chân khí của ngươi đầy đủ thì sẽ không có vấn đề."

" Vậy bây giờ phải làm sao ?" Dương Hạo chột có dự cảm rất xấu, bởi vì mỗi lần Hồn nguyên tử xấu hổ giải thích chuyện gì đó thì cũng là lúc Dương Hạo hắn chịu tai họa.

" Bây giờ ngươi đã hao hết toàn thân chân khí, cũng chính là không có gì để áp chế năng lượng của Hỏa nhưng hoàn trong đan điền nên số chân hỏa đó mới chạy loạn trong cơ thể ngươi. Điều mấu chốt là chân hỏa cần trả có thể sẽ khiến ngươi nguy hiểm đến tánh mạng."

" Gặp quỷ rồi!!!" Dương Hạo bất chấp khổ sở trên người rống lớn lên " Lão là đồ hồn đần, chuyện trọng yếu như vậy tại sao không nói sớm ?"

Hồn nguyên tử rõ ràng lại phạm sai lầm nhưng vẫn bình tĩnh trả lời : " Cấp tu luyện của ngươi ta đã trải qua mấy ngàn năm rồi, sao có thể còn nhớ kỹ nhiều chi tiết như vậy chứ. Ngươi cũng không phải là không biết ta có một chút lão nhân bệnh....."

" Ta bây giờ phải làm gì ?" Dương Hạo mặc dù phẫn nộ nhưng vẫn phải nhờ Hồn nguyên tử cứu mạng nên không dám quá mức lớn tiếng.

Hồn nguyên tử chép chép miệng, không nói câu nào nhưng rõ ràng nghe được tiếng nuốt nước miếng. Dương Hạo đột nhiên tỉnh ra, vội nhắc : " Uy, lão già kia, lão ngàn vạn lần đừng có ý đồ với bộ lòng của ta, sáng hôm nay ta đã ăn rất nhiều nên bây giờ có lẽ đã thành ^^ rồi ."

" Được rồi, biết rồi." Hồn nguyên tử như vừa trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt mới không hạ thủ với bộ lòng béo của Dương Hạo " Bây giờ ngươi có chút phiền toái đó, nếu ở chỗ nào khác còn dễ, chứ nếu muốn cứu ngươi trong hoàng cung sẽ rất khó khăn....."

" Địa điểm thì có quan hệ gì ?" Toàn thân Dương Hạo như đang bị mấy trăm chiếc roi quất vào, đau cả người phát run " Lão có biện pháp gì thì mau nói đi."

Đang lúc nguy hiểm mà Hồn nguyên tử vẫn không nhanh không chậm mở lời : " Có người tới. Tí nữa mới nói cho ngươi!"

" Uy uy!" Dương Hạo vội hô nhưng Hồn nguyên tử rút cuộc vẫn không chịu lên tiếng, có lẽ đang trốn ở góc nào đó thí nghiệm độ dày béo của bộ lòng .

" Ngươi làm sao vậy?" Một thanh âm đàn bà lạnh như băng vang lên.

Đàn bà?

Dương Hạo lại càng hoảng sợ, hắn còn tưởng rằng là thuốc của Minh hoàng có vấn đề nên hắn mới bị bắt tới hỏi tội chứ không ngờ rằng trước mặt lại xuất hiện một thiếu phụ tuyệt mỹ cao sang xinh đẹp.

Người thiếu phụ này ước chừng ba mươi tuổi, quả không còn thanh xuân như các tiểu cô nương nhưng trên người nàng lại tràn ngập phong vận, có lẽ về đẹp còn sánh ngang cùng Sư Sư.

Vóc người thiếu phụ thập phần mượt mà, phần móng này nở ẩn hiện sau làn lụa quần mỏng manh, ống quần cũng không quá dài nên lộ ra nửa chiếc chân

nhỏ mịn màng. Nhưng tôi hấp dẫn ánh mắt Dương Hạo chính là đôi bàn chân đang đi guốc gỗ. Đôi chân thật sự là đẹp đến kẻ khác phải giật mình, không chỉ mượt mà đáng yêu mà còn sáng lên như bảo thạch, nơi mắt cá còn có một sợi dây màu bạc (nguyên bản là ngón chân đeo nhẫn >

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 45: Hoàng Hậu Dâng Tận Nơi

“Đây chính là đan dược tốt nhất hiện nay của ta.” Dương Hạo không muốn nói bằng hỏa cửu trọng thiên là xuân dược, thành phần của nó quá sức trân quý, nếu nói nó là thần dược thì cũng không quá đáng.

“Hy vọng nó hữu dụng.” minh hậu nói thầm, các ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng mở đan lọ chứa âm đan, rồi đưa nó vào đôi môi đỏ mọng nhu mỵ của mình.

“Chậm đã!” Dương Hạo trơ mắt ra nhìn nàng đưa đan dược vào miệng, chợt nhớ ra và ngăn cản, “đan dược này có tốc độ phát tác rất là nhanh, chỉ có thể dùng trong lúc cùng nam nhân hòa hợp, nếu không có nam nhân bên cạnh mà dùng nó thì sẽ có hại cho cơ thể.”

“Ta bây giờ phải đi tìm một nam nhân hoan lạc sao?” minh hậu không có một chút nóng nảy, vẫn nhàn nhạt hỏi.

“Nhưng Minh hoàng ...”

“Tại sao phải là hắn? trước mặt ta không phải là đã có một nam nhân sao?” sắc mặt của minh hậu đã bắt đầu chuyển đỏ, dược hiệu tựa hồ đã bắt đầu.

“Trước mặt?” Dương Hạo phát run, ngạc nhiên phản ứng, “ngài nói là ta sao?”

“Chẳng lẽ người không phải nam nhân sao?” âm thanh của minh hậu ngày càng dụ hoặc.

Dương Hạo nhất thời luống cuống tay chân, vừa rồi hắn đã cố gắng trấn áp dục hỏa trong người, lại đối mặt với vị hoàng hậu cao cao tại thượng này khiến cho hắn này cả một chút dâm ý cũng không có, nói chi là có ý nghĩ đến hành động phi nhân. Hắn nhìn thấy sắc mặt của minh hậu ngày càng đỏ, hơi thở ngày càng dồn dập, mà thân thể ở bên trong chiếc quần lụa mỏng mềm mại và gần như trong suốt không ngừng run rẩy.

“Không được ... không được ... ta đi tìm Minh hoàng ...” Dương Hạo lắp ba lắp bắp nói, hắn hình như cho đến bây giờ cũng chưa có sợ hãi người đàn bà nào như thế, vô luận là đối mặt với Ngã ti hay là A mạn đạt hấp dẫn, Dương Hạo cố gắng trấn định tâm tình.

Nhưng mà người trước mặt, chính là hoàng hậu cao quý, nàng so với bất kỳ người nào cũng có uy nghiêm, cao cao tại thượng.

Có lẽ người đàn bà này thấy Dương Hạo có thể đi, ngón tay nhanh chóng bắn ra, minh hậu chỉ cần một động tác nhẹ nhàng đã đưa dương đan vào ngay trong miệng của Dương Hạo.

Hai lọ đan dược Băng hỏa cửu trọng thiên này chính là tinh hoa của các loại thảo dược, sau khi uống vào liền có công hiệu. sau khi Dương Hạo nuốt dương đan vào thì không còn khí lực để mà bước đi tiếp.

Trong cơ thể hắn vốn đã có chân hỏa sôi trào, loại chân hỏa này mặc dù không phải là dục vọng của con người, nhưng nó có thể thúc dục dục vọng của nam nhân tăng cao, hơn nữa dược tính của băng hỏa cửu trọng thiên quả thực là ‘Hỏa thượng kiêu du’, khiến cho Dương Hạo căn bản là không có biện pháp chống cự, ý thức của hắn nhanh chóng mơ hồ.

Minh hậu vẫn như cũ, trên đầu đội hoa quan của hoàng hậu, khí chất này của nàng khiến cho vạn người kính phục, nam nhân có thấy thì cũng chỉ có kính sợ mà quý xuông. mà hết lần này đến lần khác lại ở đây dùng khí thế uy nghiêm đó, minh hậu vurun chân ngọc đầy mị hoặc, không ngừng tiến lại gần Dương Hạo đang liên tục lùi lại phía sau.

Đây chính là băng hỏa cửu trọng thiên, Dương Hạo cho dù có là thánh nhân hạ phạm thì cũng không thể khống chế được dục hỏa không ngừng hùng hùng dâng lên trong cơ thể, dục hỏa đã thiêu đốt toàn bộ ý thức của hắn, Dương Hạo giống như một con sư tử nhảy xổ đến, ra sức vạch tung chiếc quần lụa mỏng của minh hậu.

Tuyệt đối trần ngần đã tính thậm chí còn là hào khí. Dương Hạo tựa như là một dã thú đối với minh hậu, mà minh hậu ở dưới hắn cũng kịch liệt hưởng ứng, hai người tựa như chỉ còn biết đến nhau không còn biết gì đến thiên địa chung quanh nữa cả, chỉ còn biết đến sự thống khoái của nam nữ đang hoan lạc.

Rất lâu sau, Dương Hạo mặc dù động tác không có dừng lại nhưng tâm trí hắn cũng dần dần thanh tỉnh, dược lực của băng hỏa cửu trọng thiên dường

như đang tiêu tán, để cho hắn nhớ đến những gì vừa diễn ra và những gì hắn vừa gây nên.

Dương Hạo càng thêm rõ ràng khi thấy hạ thân của mình vẫn không ngừng hoạt động, hắn đương nhiên biết việc làm của mình hiện nay đáng tội chết cả vạn lần. Bất quá cho đến bây giờ, trong lòng Dương Hạo không có một tia sợ hãi nào, đây có lẽ cũng là tính cách của hắn, trước khi chuyện phát sinh thì nhất gan sợ sệt, nhưng chuyện đã phát sinh rồi, nguy cơ đến trước mặt thì lại không còn sợ hãi mà ngược lại càng có thêm dũng khí.

Chỉ là vấn đề khiến cho Dương Hạo khó khăn là trạng thái thân thể của chính mình, chân hỏa cần trả dường như đang lan tràn trong thân thể của hắn, nhưng lại không nghiêm trọng như lúc đầu, ngay vị trí đan điền, tựa hồ như có một cỗ thanh lương lực lượng, không ngừng làm cho dục hỏa tiêu tán, cỗ lực lượng này khiến cho chân hỏa cần trả trong cơ thể hắn cảm thấy áp lực, khiến cho tính mạng của dương hạo không nguy hiểm.

“Cảm giác được không?” Hồn Nguyên Từ lại xuất thân nhập quỹ hiện ra, “cảm giác như thế nào?”

“Cảm giác cái đầu lão!!” Dương Hạo biết Hồn Nguyên Từ hoàn hỉ nhất chính là nhìn coi chính hắn đang cùng với nữ nhân trên giường hoan ái, nhưng lại không nghĩ rằng lão lại biến thái đến nỗi hỏi hắn có cảm giác thế nào.

Nghĩ đến cảm giác của mình sẽ là thứ để cho một lão biến thái hân hưởng, Dương Hạo thật sự là khóc cười không xong, không biết có nên hay không làm tiếp các động tác khó khăn hơn.

Lão tặc nhân cười hề hề:”đồ đệ ngoan, ngươi bây giờ càng ngày càng có phong phạm của vi sư năm đó.”

Dương Hạo ngoài miệng không nói lời nào nhưng trong lòng lại nói thầm:”còn có phong phạm gì, trên đầu chữ sắc là một cây đao, sớm muộn gì cũng bị hại trên người của đàn bà.”

Hồn Nguyên Từ lại đối với Dương Hạo hết sức vừa lòng:”đan đỉnh song tu phái đệ tử chúng ta, mỗi một người đều là thái hoa thánh thủ, nhưng tự cổ chí kim, các vị tiền bối trong môn phái cũng không có ai được như ngươi, lại được chính hoàng hậu dẫn dụ ngươi... sau này sớm muộn gì ngươi cũng sẽ trở thành cao thủ tàn gai có cấp bậc tông sư.”

Dương Hạo bây giờ đang ở trong tình cảnh hết sức xấu hổ, mà lại còn có lão sắc quỷ kế bên đánh giá chính mình. Dương Hạo thật sự là hoài nghi bản thân mình dưới trạng thái tu luyện trong thời gian quá dài, sau này có thể hay không luyện được thần công đặc biệt.

May mắn là Hồn Nguyên Từ cũng không dây dưa vấn đề này nữa:”vừa rồi ta muốn hỏi ngươi cảm giác không phải là vấn đề đàn bà.”

“??” Dương Hạo không hiểu, lão sắc quỷ này chẳng lẽ đã đổi tính, không thích đàn bà nữa mà chuyển sang thích nam nhân sao, việc này đối với Dương Hạo quả thật là không phải tin tức tốt, vạn nhất lão Hồn Nguyên Từ này thay đổi tính tình thật, vậy không phải mình sẽ trở thành...

vạn nhất lão sắc quỷ rời khỏi vị trí đan điền, đi xuống bộ vị trọng yếu phía dưới nữa thì...

Dương Hạo mặc dù bị ý nghĩ của chính mình làm cho hoảng sợ nhưng hắn vẫn cảm giác được một chút khác thường.

Hồn Nguyên Từ mặc kệ Dương Hạo có ý nghĩ cổ quái gì, hắn vẫn tiếp tục nói không ngớt:”đồ đệ ngoan, đàn bà dĩ nhiên là muốn rồi, nhưng ta lại muốn cứu tính mạng của mình, chân hỏa cần trả của ngươi còn chưa có tiêu trừ sao.”

“...” miệng của Dương Hạo đã bị đôi môi của mình hậu ngẫu nhiên nên hắn căn bản là không thể trả lời Hồn Nguyên Từ được.

May mắn là Hồn Nguyên Từ cũng không cần hắn trả lời:”ta vừa rồi hỏi ngươi cảm giác là vừa rồi ở đan điền của ngươi xuất hiện một cỗ thanh lương.”

Dương Hạo đã có cảm giác này, vừa rồi hắn đã nhận thấy có nơi nào đó khác thường.

“Lực lượng thanh lương này chính là lực lượng âm nguyên của nữ giới.” Hồn Nguyên Từ nói, “đan đỉnh song tu phái tu tiên so với các phái khác có điểm khác biệt, mặc dù đơn giản hơn nhưng cũng không có ít cực khổ, do ăn quá nhiều đan dược nên sẽ có nhiều tác dụng phụ mà trong đó nguy hiểm nhất chính là bị chân hỏa cần trả. Bởi vì đại bộ phận đan dược đều là dương tính, sau khi dùng xong mặc dù hiệu quả tốt cho sức khỏe nhưng trong cơ thể tích tụ một phần lớn chân hỏa, nếu một khi áp chế không được thì sẽ bị cần trả, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.”

Những lời này khiến cho Dương Hạo phải tập trung tinh thần mà nghe giảng cẩn thận.

“Nếu muốn giải quyết việc bị chân hỏa cần trả thì là một việc rất khó khăn.” Hồn Nguyên Từ rốt cục cũng giảng đến trọng điểm, “Các vị tiền bối đã phải thử qua rất nhiều cách, cuối cùng mới cho ra một kết luận, cách tốt nhất chính là sử dụng âm nguyên của nữ giới để dập tắt chân hỏa trong cơ thể.”

“Âm nguyên?” Dương Hạo ngạc nhiên, hắn đã có cảm giác được mình hậu đã tiến vào trạng thái cực đỉnh, mà lực lượng âm nguyên thanh lương này ngày càng nhanh chóng tăng cường.

“Nam nhân và nữ nhân trong lúc giao hoan đều sinh ra lực lượng, của nữ nhân thì gọi là âm nguyên thuộc tính âm, của nam nhân chính là dương nguyên, thuộc loại dương tính, trước kia người ta vẫn thường hay nói thái âm bổ dương hoặc thái dương bổ âm chính là nói về vấn đề này.” Hồn Nguyên Từ nói, “đan đỉnh song tu phái tu luyện chính là thái âm bổ dương, hơn nữa còn có thể khống chế được sự cần trả của chân hỏa trong cơ thể, chắc ngươi cũng đã nếm được cảm giác đau khổ của việc bị chân hỏa cần trả.”

Mặc dù Dương Hạo vẫn không ngừng hoạt động, nhưng sự đau đớn do sự cần trả của chân hỏa cũng không có tiêu hết, mà chỉ giảm lại một chút, các cơn đau đớn vẫn tồn tại ở trong kinh mạch toàn thân điều này khiến cho hắn không thể nào mà vận dụng chân khí để tuần hoàn chu thiên.

Dương Hạo đương nhiên là rất rõ ràng, nếu bản thân mình không giải quyết được vấn đề này thì khi rời khỏi cơ thể mình hậu sẽ bị chân hỏa cản trở, đến khi đó không cần chờ đến Minh hoàng tước gian mà xử tử hần thì hần đã bị kinh mạch bạo đoạn mà tiêu đời rồi.

Hỗ Nguyên Từ thấy Dương Hạo đã hiểu rõ tầm quan trọng của sự việc cũng không hề nói nhảm nữa mà lập tức dạy cho Dương Hạo phương pháp thái tập âm nguyên.

Qua vài phút, âm nguyên lực đã hình thành một chu thiên tuần hoàn, cũng trong dịp này toàn bộ chân hỏa trong cơ thể Dương Hạo đã được thu nạp hoàn toàn, khiến cho kinh mạch hần thông suốt. mà âm nguyên lực lúc trước lạnh lẽo giống như hàn băng cũng trở nên ấm áp, ngay sau khi tính chất biến đổi thì Dương Hạo phát hiện là do âm nguyên lực dưới việc âm dương điều hòa đã biến thành một đoàn khí lưu.

Dương Hạo rời khỏi cơ thể của mình hậu, hần rút cục cũng có thời gian để thưởng thức khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của mình hậu, làn da của mình hậu hiện lên một màu hồng phấn động lòng người, nàng nằm trong lòng Dương Hạo hai mắt không rung rung động, giống như là một động vật nhỏ, bây giờ nếu có ai thấy được tình cảnh này thì hoàn toàn có thể biết được mình hậu đã hoàn toàn bị Dương Hạo chinh phục.

Dương Hạo thật sự là cảm giác được thế sự vô thường, tiền đồ của chính mình không thể nào đoán trước được. hôm nay rõ ràng là chỉ đến hoàng cung để trộm thuốc, nhưng lại giết chết một Phó đoàn trưởng kiếm sĩ đoàn, luyện ra được rất nhiều linh dược, lại còn cùng với hoàng hậu của lòi mông tinh diên đảo phượng loan.

Đây quả thật là vận mệnh.

Hỗ Nguyên Từ ngay cả một chút cũng không cảm giác được sự cảm thán về vận mệnh vô thường của Dương Hạo, lão còn hối tiếc vì hôm nay không có chuẩn bị tốt: "sớm biết sẽ có việc thái âm bồ dương như thế thì ta đã chuẩn bị hộp thể hùng đảm ngân lộ đan."

"Cái gì đan?"

"Người bây giờ đã tu luyện đến lĩnh hư cảnh giới, mà muốn tu luyện đến hợp hòa cảnh thì phải dùng một loại chủ đan có tên là hùng đảm ngân lộ đan." Hỗ Nguyên Từ tựa hồ lại tìm được động lực, "sau khi dùng loại chủ đan này thì cần phải tiến hành nam nữ song tu mới có thể giúp người tiến đến cảnh giới hòa hợp, đến khi đó thì công lực của người có thể tăng vọt."

Không đợi Dương Hạo hỏi Hỗ Nguyên Từ về cảnh giới mới, mình hậu đã tỉnh lại, nàng mở to hai mắt thấy mình đang nằm trong lòng Dương Hạo sắc mặt không khỏi có vài phần đỏ lên.

"Mình ... mình hậu." đôi tay của Dương Hạo vẫn còn để trên mình mình hậu, nhưng miệng lại kêu tôn xưng, thật là một chuyện đáng xấu hổ.

Mình hậu ân một tiếng, từ trên người của Dương Hạo đứng dậy, rồi nhặt quần áo dưới đất mặc vào, Dương Hạo thấy sắc mặt nàng không có chút thay đổi thì cũng không biết là phúc hay là họa, chỉ biết nhìn nàng từ từ mặc y phục.

"He he, đồ đệ, người cần phải cẩn thận, loại đàn bà này không chừng sẽ ... mưu sát gian phu." Hỗ Nguyên Từ đúng là miệng không bao giờ nói ra được chuyện tốt.

Bất quá trong lòng Dương Hạo cũng có chút lo lắng, dù sao thân phận địa vị của hai người cũng quá cách xa, mình hậu nếu sợ người khác biết chuyện này sợ rằng chắc sẽ giết người diệt khẩu. đối với quý tộc mà nói, giết một hai bình dân thì cũng coi như không phải là chuyện gì to lớn.

Dương Hạo tâm tình bất an, mình hậu cuối cùng cũng mặc xong y phục, một vị hoàng hậu uy nghiêm lại hiện ra trước mặt Dương Hạo. khí chất cao ngạo và ánh mắt của nàng khiến cho Dương Hạo có chút không dám tin người đàn bà trước mắt này chính bản thân mình vừa mới nhắm nháp xong.

Ánh mắt của mình hậu giống như là muốn giết người, nàng gắt gao nhìn thẳng Dương Hạo không tha, trên người tản ra sát khí hàn lãnh. Dương Hạo cũng thường xuyên đối địch nên có thể nhận ra được loại sát khí này, bất quá trong lòng Dương Hạo lại có chút ủy khuất, hần thiếu chút nữa là đã nói ra khỏi miệng rằng chính là nàng câu dẫn ta trước.

May mắn là hần vẫn chưa có nói ra, cũng chính là cứu lấy chính bản thân của hần một mạng.

Mình hậu ngưng thần nhìn Dương Hạo một hồi rồi thở dài, vẻ mặt hòa hoãn một chút, tiến lại gần Dương Hạo ngồi xuống. Dương Hạo cảm giác được cỗ sát khí đã tiêu tán, hần hiểu được tạm thời có thể an toàn.

"Chúng ta không phải lần đầu tiên." Mình hậu ngữ xuất kinh nhân, "vốn vừa rồi ta nên giết chết ngươi, nhưng ta lại không thể hạ thủ, có thể ..."

Nàng không nói tiếp, nhưng việc Dương Hạo quan tâm chính là câu nói đầu của nàng: "chúng ta không phải lần đầu tiên?"

Dương Hạo giật mình mà cũng có thể dùng từ điển cường để hình dung hần, tất cả đều là do câu nói của mình hậu, và lúc này Dương Hạo cũng có cảm giác được mình hậu đối với hần cũng có cảm giác quen thuộc, cái cảm giác quen thuộc này tựa hồ như là đã từng có quan hệ thân thể với nàng.

"KHông phải ta đã nói là đôi khi ta cũng trở về phổ nhai khu sao?" Mình hậu ánh mắt thùy lạc, nàng dẫm mạnh lên chân của Dương Hạo, "tên khốn kiếp nhà ngươi nửa đêm lên vào còn bắt ta ăn xuân dược của ngươi."

Dương Hạo phát run cả người, cơ hồ như muốn té khỏi ghế, hần đột nhiên nhớ lại tình cảnh lúc gặp mình hậu.

“Nàng chính là ...” Dương Hạo có cảm giác miệng của mình khô ráp, hẳn có thể hiểu được là bản thân mình vừa từ quý môn quan quay trở lại.

Minh hậu chính là người đầu tiên bị Dương Hạo ép uống xuân dược ở độ phổ nhai khu, cũng chính là tiểu quả phụ trước kia. Lúc đó Dương Hạo ép nạn nhân uống xuân dược xong mới phát hiện ra đó là đàn bà, kết quả là bị tiểu quả phụ đó điên cuồng cưỡng gian. Do lúc đó trời tối lại bị động cho nên lúc đó Dương Hạo căn bản không có cảm giác gì. Bây giờ nhớ lại thì minh hậu đã sớm có quan hệ thân thể với mình. Khó trách hôm nay nàng lại chọn mình làm người thí nghiệm xuân dược.

“Chúng ta giữ kỷ bí mật này, có thể ta sẽ không giết ngươi.” Trên mặt minh hậu mang theo một tia khổ sáp, làm cho người ta có thể hiểu được trong lòng nàng có nhiều chuyện buồn khổ.

Dương Hạo nồng nhiệt gật đầu, hẳn đương nhiên là nguyện ý giữ kỷ bí mật này rồi, nhưng trong lòng Dương Hạo cũng rõ ràng, sau này minh chính là người tinh bí mật của hoàng hậu, chỉ cần Minh hoàng không đến với nàng thì hẳn sẽ trở thành người thỏa mãn minh hậu, bất quá, việc này đối với Dương Hạo cũng không phải là chuyện gì không tốt.

Dù sao đây cũng là một nữ tử đẹp mê người, đủ để cho mọi nam nhân trên thế giới này mong muốn.

“Hoàng hậu ...” một âm thanh ngoài cửa đột nhiên vang lên.

Dương Hạo lập tức chấn động, xoay người che chở phía trước minh hậu, chân khí toàn thân vừa khôi phục lại bình thường, điều này khiến cho tinh thần hẳn phản ứng nhanh lẹ.

“Là người của ta.” Minh hậu gật đầu, ra hiệu cho Dương Hạo không nên khẩn trương, “Có sự tình gì?”

“Minh hoàng tìm ngài.” Thanh âm ngoài cửa vang lên.

Khóe miệng minh hậu hơi run lên, hiển nhiên là đối với cái tên Minh hoàng có chút xúc động, nàng xoay đầu nhìn Dương Hạo: “hắn đã tìm kiếm trong một thời gian dài rồi, xem ra thuốc của ngươi đúng là hữu dụng.”

“Dĩ nhiên rồi.” Dương Hạo nhún vai, hẳn không có đem câu “chính nàng cũng đã thử qua” nói ra khỏi miệng trước mặt minh hậu.

“Ngươi có thể tìm hắn mà yêu cầu phần thưởng tốt một chút, dù sao thì cái gì hắn cũng có.” Minh hậu không ngờ lại khởi xuất chủ ý cho Dương Hạo.

“Ta chỉ muốn nàng.” Dương Hạo bật thốt ra, mặc dù câu nói này chính là câu nói của miệng của lão hổ điên Hổ Nguyên Tử nhưng lần này lại là câu thật lòng của Dương Hạo.

Khuôn mặt Minh hậu đỏ lên, nàng then thùng nở nụ cười, rồi lắc đầu, cũng không biết là vui vẻ hay là đối với Dương Hạo có vẻ bất mãn, nhưng mà đôi ngọc thủ lại chậm rãi hướng vào bên trong quần áo của Dương Hạo.

“Vẫn còn một chút thời gian ...” minh hậu nói, “chúng ta có thể tận dụng ...”

Thân thể của Dương Hạo lại nóng lên ...

Vận khí của Dương Hạo quả nhiên là đã đến, từ việc có được một đêm xuân tiêu với minh hậu rồi mọi chuyện xảy ra sau đó lại thuận lợi cho hắn đến nỗi hẳn không dám tin tưởng đó là sự thật.

Minh hoàng dùng xong băng hỏa cứu trọng thiên, quả nhiên là linh nghiệm vô cùng, không chỉ giúp cho hắn ngay lập tức hùng phong, mà một đêm có thể tiếp đến mấy ái phi trẻ tuổi, và còn khiến có hắn có cảm giác được thân thể ngày càng biến chuyển tốt.

Chuyện này đối với Minh hoàng đúng là chuyện vô cùng kinh hi, ăn băng hỏa cứu trọng thiên, ngoại trừ có hiệu dụng tức thì, còn có thể giúp cho cơ thể tiêu trừ độc tố, tựa như hai lap đan dược này có thể giải hết tất cả các loại độc tố, đem toàn bộ độc tố đã súc tích bên trong cơ thể đạm chân hoàng bấy lâu nay bài xuất ra bên ngoài cơ thể.

Nếu so với trước kia thì đan dược này tựa như chính là vật cứu mạng Minh hoàng, cho nên lão hoàng đế long nhan đại duyệt, vô luận là yêu cầu gì cũng thỏa mãn cho Dương Hạo.

Cuộc sống của Dương Hạo quả thực là vô cùng hạnh phúc, chuyện hắn giết chết Kim đức không còn ai nhắc đến, hơn nữa Minh hoàng còn cấp cho Dương Hạo một khối kim bài, để cho xuân dược của hắn từ nay trở về sau trở thành sản phẩm đặc biệt của hoàng cung.

Dương Hạo dưới yêu cầu của Hổ Nguyên Tử đã hướng đến Minh hoàng xin bảo kiếm của Kim đức, thanh kiếm này vốn không có tác dụng gì nhưng Hổ Nguyên Tử lại hết lần này đến lần khác nói rằng nó có liên quan đến tuyệt chiêu “Cực quang” mà kim đức đã dùng, Dương Hạo không cãi lại lão nên đành phải từ từ nghiên cứu.

Một tháng sau đó, cuộc sống của Dương Hạo có thể nói là hạnh phúc nhất từ trước đến nay trong cuộc đời hắn, sự nghiệp của hắn phát triển với tốc độ kinh người. đầu tiên là “Đan đình xuân dược điểm” chính thức trở thành “Đan đình xuân dược tập đoàn”. Bởi vì là đặc phẩm của hoàng cung cho nên tất cả mọi người hầu như điên cuồng thu mua xuân dược của hắn, ngay cả “Thiên Vạn Tinh” cũng hiếm khi có người đến mua, thậm chí ngay cả lăng phi tinh thần hải dưới sự yêu cầu mãnh liệt của khách hàng, đành phải chuyển sang dùng xuân dược của Dương Hạo.

Hơn nữa không chỉ có lời mông tinh mà ngay cả những tinh cầu kế cận cũng có rất nhiều thương nhân đến thương thuyết mua bán với “đan đình xuân

được tập đoàn”, vì để tránh tình trạng hàng giả nên tập đoàn bắt đầu hành động tổng cộng tại tỉnh hệ xây dựng chín trung tâm mua bán, quy định rằng chỉ có xuân được tại những nơi này mới là “đan đỉnh” xuân được chính phẩm.

Kỳ thật Dương Hạo làm gì có ý nghĩ kinh doanh như thế, tất cả đều là do Gia Cát Kiến giúp hắn kinh doanh, Dương Hạo chỉ lo chuyện sản xuất xuân được mà thôi, trước kia chỉ có một mình Dương Hạo luyện đan nên mỗi ngày cũng chỉ có hơn ngàn khóa, bây giờ cung ứng cho hoàng thất thôi đã không đủ nên Dương Hạo chỉ có thể nghĩ biện pháp tăng năng suất.

Dưới sự ủng hộ của minh hậu, Dương Hạo ở độ phổ nhai khu thu nhận hơn năm trăm cô nhi, đem về làm người làm trong tập đoàn của mình. Minh hoàng phát ra đặc lệnh cho phép Dương Hạo dạy cho đám cô nhi này nắm đại trụ cột thuật, cho nên Dương Hạo cũng trở thành sư phụ dạy cho đám cô nhi này nguyên lực thuật. may mắn là nguyên lực thuật cũng không phải là khó học, trong một thời gian ngắn, những cô nhi này cơ bản đã có thể phát ra một chút nguyên lực cơ bản.

Có nguyên lực, lại có tinh cương dung hòa lô, sản lượng xuân được của Dương Hạo sản xuất tăng mạnh, năm trăm cô nhi này vốn là phải sống cuộc sống tự sinh tự diệt, bây giờ có người chiếu cố nên bọn chúng hết sức cố gắng làm việc, cho nên Đan đỉnh tập đoàn mỗi ngày số lượng đan được có thể xuất hơn năm vạn lập long hồ đại hoàn đan, đủ sức cung ứng cho cả tỉnh hệ lẫn các tỉnh hệ khác, sinh ý của cửa hàng cơ hồ như là lũng đoạn toàn bộ thị trường.

Trong thời gian một tháng ngắn ngủi, Dương Hạo đã có được số tiền mà hắn trước kia có mơ ước cũng không có được là năm ngàn vạn đế quốc tệ, số tiền này lúc trước đối với hắn quả thực là con số trong mơ, nhưng bây giờ hắn lại có thể dễ dàng kiếm được, thoát nhìn hết thấy đều là thuận lý thành cương phát sinh, nếu như sự việc cứ tiếp tục phát triển như thế có lẽ dương hạo vẫn sẽ tiếp tục cuộc sống của một lão bản một tập đoàn.

Như vậy thì sẽ không có được một đại tông sư của đan đỉnh song tu phái. Cho nên vận mệnh sẽ khiến cho Dương Hạo có nhiều phiền toái, và còn là những phiền toái trí mạng.

Những ngày này cuộc sống của Dương Hạo hết sức an nhàn, mọi chuyện đối ngoại đã có Gia cát kiến lo, bên trong thì đã có bọn nhỏ chăm chỉ luyện đan được. Dương Hạo hàng ngày ngoài việc cùng Hồn Nguyên Tử luyện kiếm và luyện đan thì hầu như là ở bên cạnh Sư Sư.

Nữ nhân Sư Sư này, thật sự là ngày càng có vị đạo. Sư Sư vốn là một đại mỹ nữ nổi danh, nhưng Dương Hạo có được nàng lại có thể nếm được mùi vị xử nữ của nàng, cho nên người khác nhìn vào cũng có chút ghen tỵ. từ sau khi Dương Hạo và minh hậu có một đêm xuân tiêu, thì đối với Sư Sư cũng nổi lên dã tâm, biến nàng thành một đối thủ trên giường. cho nên Dương Hạo tìm hàng trăm tư thế áp dụng với Sư Sư, lúc đầu nàng còn chống cự, nhưng Dương Hạo lại là tổ sư gia của việc chế tạo đan được, cho nên hắn chỉ cần vài lần phục được nàng là đã khiến cho nàng hầu như chết đi sống lại, sung sướng tột đỉnh.

Một lúc sau khi Dương Hạo lấy đi tẩm thân xử nữ của nàng thì nàng đã bắt đầu chủ động yêu cầu Dương Hạo thực hiện các động tác trên giường, hai người cứ tiếp tục một cuộc sống như thần tiên.

Và bây giờ là một lúc yên tĩnh, Dương Hạo và Sư Sư sau một trận chiến quyết liệt đang nằm cạnh nhau thì đột nhiên có một vệ đội hoàng thất đi đến nói là mời Dương Hạo vào hoàng cung.

Trong tháng này, Minh hoàng cũng đã triệu Dương Hạo vào cung vài lần, mỗi lần đều là việc phối chế băng hỏa cửu trọng thiên cho lão, bởi vì thân thể của Minh hoàng chỉ có thể dùng băng hỏa cửu trọng thiên chứ không thể dùng bất cứ loại xuân được nào khác, nếu không có thì thân xác lão cũng như bỏ phí, lấy cái gì để ngư thử chi hoan, nên đành phải phiền Dương Hạo điều chế một đợt đan được.

Nhưng hôm nay lại có điểm bất đồng, Dương Hạo đi theo đội hộ vệ hoàng cung kia đi một lúc thì có cảm giác bất thường.

Hoàng cung của lôi môn tinh và các chỗ khác không giống nhau, trong phạm vi hoàng cung mỗi một nơi đều có hộ vệ, các cung điện đều có người bảo vệ nghiêm ngặt và được che dấu cẩn thận, Minh hoàng không thích cảm giác bị người khác quấy rầy cho nên đại bộ phận cận vệ đều cũng ẩn một bên, nếu không chú ý sẽ khó mà nhìn thấy.

Nhưng hôm nay thì khắp nơi lại tràn ngập khí thế khẩn trương, đi vài bước là gặp một đội hộ vệ đi tuần, đối với Dương Hạo cũng cẩn thận hỏi một phen, mà hôm nay dẫn đầu mỗi đội đều là một tướng lĩnh chứ không phải là một hộ vệ bình thường.

Càng vào sâu trong hoàng thành thì hào khí khẩn trương và bi thương càng thêm rõ ràng, Dương Hạo thấy một số thị vệ đôi mắt hồng hồng tựa như vừa mới khóc. Một số quan viên quen biết với Dương Hạo thấy hắn trong hoàng thành cũng đều có chút kinh ngạc mà nhìn hắn, tựa hồ như mọi người đang có chuyện gì đó khẩn trương, mà Dương Hạo tham dự thì giống như một nhân vật trọng yếu.

Còn chưa đến nơi thì Dương Hạo đã biết, hôm nay quả thật là có chuyện trọng đại phát sinh, hơn nữa chuyện này có thể là có liên quan đến hắn, nhưng hắn suy nghĩ thế nào cũng không thể nào nghĩ ra được đó là chuyện trọng yếu gì.

Với tâm trạng lo lắng như thế Dương Hạo được dẫn đến một cung điện ở giữa, ngoài ý liệu chính là chỗ này không phải là nơi mà Dương Hạo thường xuyên đến để phối thuốc cho hoàng đế, mà chính là cung điện của minh hậu.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đỉnh Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 46: Đông Song Địch Gian Tình Phát Liễu.

Dưới ánh trăng như bạc chiếu xuống, cung điện phát ra quang mang thần kỳ, dương hạo đương nhiên là không có quên, nơi này chính là nơi mà một tháng trước hắn và minh hậu đã có một đêm xuân tiêu điên cuồng, nhưng từ sau đêm hôm đó thì minh hậu cũng không có phái người đến tìm hắn nữa.

Nhưng hôm nay, minh hậu lại không sợ mọi người dị nghị mà triệu dương hạo vào tẩm cung của chính mình, điều này làm cho dương hạo càng nghi hoặc.

“Dương Hạo!” Minh hậu vừa thấy dương hạo đến liền khần trương đứng lên, hôm nay minh hậu ăn mặc rất là trang trọng, nhưng kỳ lạ là trên đầu lại đội một vòng hoa trắng giống như là đang để tang vậy. Trên mặt minh hậu rõ ràng là còn có lưu lệ. Vừa rồi chắc là một mình ở trong phòng âm thầm rơi lệ.

“Hoàng hậu, người tìm ta có chuyện gì?” Dương Hạo giống như chìm trong sương mù, hoàn toàn không hiểu chuyện gì.

“Ngươi đã đại họa lâm đầu.” minh hậu đuổi tất cả người hầu ra ngoài, cắn răng nói.

“Ta?” Dương Hạo giật mình nhảy về sau một bước, chẳng lẽ là chuyện của hai người bị phát giác, “chuyện lúc đó của chúng ta ... đã bị Minh hoàng biết?”

Minh hậu thấy Dương Hạo chẳng biết gì, mặt mũi trắng bệch, tựa như là rất tức giận, vội vàng nói: “Ngươi sợ người khác biết sao? Bây giờ thì không còn cần sợ nữa!”

“Cái gì?” Dương Hạo chưa từng thấy minh hậu thất thố như vậy, ngay cả lúc hai người ở trên giường thì minh hậu cũng không có mất đi khí chất cao quý đó, nhưng bây giờ lại trở thành nhất cá khiêu cước đích hãn phụ.

“Minh hoàng đã chết, đêm qua hắn đột nhiên băng hà.” Minh hậu xuất ra từng chữ như là đóng đinh, đâm vào trong lòng Dương Hạo, “bây giờ lời mộng tinh đã như quần long vô thủ.”

“Như thế nào lại như vậy?” Dương Hạo mặt không còn chút máu, “Minh hoàng đã chết? như thế nào lại thế được, mấy hôm trước ta còn gặp hắn mà.”

“Chính là đêm qua hắn đột nhiên băng hà.” Minh hậu hít sâu một hơi, cuối cùng tâm tình cũng bình tĩnh một chút, “ta nghĩ ngươi rõ ràng hơn ta.”

Dương Hạo rõ ràng cái rắm, hắn vẫn còn mờ mịt: “chuyện quan trọng như thế tại sao lại không truyền ra ngoài chút tin tức nào hết? hắn là phải một tin tức chấn động mới đúng.”

“Bây giờ trong hoàng thất đang loạn, chính là ta không cho tin tức lộ ra ngoài.” Minh hậu hơi nhíu mày, “lời mộng tinh vốn là chia năm xẻ bảy, chính là do Minh hoàng thống nhất, hắn chính là chủ chốt của lời mộng tinh, nếu không có hắn thì không biết lời mộng tinh sẽ còn phát sinh sự tình gì, thậm chí ngay cả các tinh cầu lân cận cũng có thể thừa dịp gây thêm hỗn loạn bên trong tinh cầu này.”

“Cho nên ngươi không được đem chuyện Minh hoàng đã băng hà truyền ra ngoài.” Dương Hạo đối với vấn đề chính trị thì hoàn toàn mù tịt, “nhưng có thể giấu diếm được bao lâu chứ, sớm muộn gì người khác cũng biết thôi.”

“Ta giấu tin tức này là có lý do đặc biệt.” minh hậu đột nhiên thay đổi, lúc Dương Hạo đi đến thì minh hậu vẫn còn là một thiếu phụ đau thương, nhưng lúc này lại giống như một mẫu miếu đang tức giận, khiến cho người ta có cảm giác hàn ý đang từ phía sau lưng nâng đàng khởi.

“ta chỉ muốn hỏi ngươi.” Minh hậu từng bước từng bước đến gần Dương Hạo, cái này tuyệt đối không phải là hai người mập mờ, mà là tràn đầy sát khí, “có đúng hay không chính ngươi đã giết minh hoàng? Có đúng hay không?”

“Ta???” Dương Hạo thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, “như thế nào lại là ta? Ta cần gì phải làm như vậy?”

“mặc dù minh hoàng sơ viễn ta nhưng hắn vẫn là trọng phu của ta, là người mà ta sùng kính.” Minh hậu thống khổ đến nỗi cả người phát run, “ngươi tại sao lại giết hắn, tại sao.”

“ngươi điên rồi!!!” Dương Hạo bây giờ mới hiểu minh hậu nói cái gì, cái này quả thực là giống như cừu thiên chi lộ, bà dương hạo đã đích thất huân bát tổ, “ta tại sao lại muốn giết minh hoàng, ta làm sao để giết hắn đây? Cái này không phải là thiên phùng dạ đàm sao?”

“Thiên phùng dạ đàm?” bộ dáng của minh hậu quả thật là giống như muốn cắn chết Dương Hạo, “vốn ngươi không có cơ hội để hạ sát bệ hạ, cũng không ai tin tưởng ngươi có khả năng đó, nhưng mà sự thật là sự thật, bệ hạ đã băng hà, chuyện này có liên quan đến ngươi, tùy tiện bất kỳ một người nào cũng có thể dễ dàng phán đoán rằng ngươi chính là hung thủ.”

“Có liên quan gì đến ta?” Dương Hạo quả quyết phủ nhận, “chuyện này không có khả năng, ta mấy ngày nay đều không có vào hoàng cung, rất nhiều người có thể chứng minh cho ta.”

“giết người căn bản là không cần phải tự ra tay.” Minh hậu vẫn không buông ta cho Dương Hạo, “minh hoàng cơ hồ là không tin bất kỳ kẻ nào, nhưng

hắn lại hết lần này đến lần khác tin tưởng người, kết quả là phải táng mạng dưới tay người.”

“ta không có giết người, căn bản là không có!” Dương Hạo hồng lên khan cả giọng, hai tay nắm lại thành quyền, dùng hết sức để mà hồng. Dương Hạo thật sự là không biết, tại sao mình hậu lại quả quyết là hắn giết chết mình hoàng, Dương Hạo rõ ràng là bản thân mình vô tội, mình hoàng chết thì đối với Dương Hạo căn bản là không phải là chuyện tốt, tập đoàn của hắn phát triển như thế cũng là do mình hoàng ủng hộ.

“Người không có? Người không có?” mình hậu thanh âm rất cổ quái, tựa như là một nữ quỷ đi đòi mạng, nhưng tại sao mình hoàng lại học máu mà chết trong khi đang cùng nữ nhân ở trên giường? tại sao nger y nói là mình hoàng do phục dược quá độ dẫn đến huyết mạch băng phong mà chết? trong khoảng thời gian này mình hoàng chỉ dùng duy nhất một loại xuân dược của người chính là băng hỏa cửu trọng thiên, việc này người giải thích thế nào đây?”

Một mớ câu hỏi ồ ạt như là liên châu bắn thẳng vào mặt Dương Hạo khiến cho hắn tỉnh thần chấn động, hắn đặt mộng ngồi trên ghế, tay chân run rẩy như muốn nhún ra, cơ hồ như là mất đi năng lực không chế: “hắn ... hắn ... là do dùng đan dược mà chết.”

“chính là dùng thuốc độc của người.” mình hậu chuẩn xác nói, “không chỉ có quan y đoàn nhận định như vậy mà ngay cả ta cũng cho rằng là như thế, cả hoàng cung này ai cũng biết, mình hoàng dùng bất kỳ loại đan dược nào cũng không có hiệu quả, chỉ có đan dược của người là hắn dùng.”

Dương Hạo cơ hồ ngụy đến nơi, nếu chỉ có quan y đoàn nhận định cái chết của mình hoàng là có liên quan đến hắn thì hắn còn hoài nghi là có người muốn vu hãm hắn, nhưng ngay cả mình hậu bản thân là một thầy thuốc cũng nhận định như vậy thì có thể nói hết thầy đều là sự thật, mình hoàng chết là một việc ngoài ý muốn hay nói cách khác là do dùng xuân dược mà chết.

Mình hậu đột nhiên rơi nước mắt, khí chất ung dung cao quý của nàng đột nhiên không còn, mà giống như là một người phụ nữ yếu ớt: “bây giờ có lẽ đã có người của kiếm sĩ đoàn đi bắt người, ta ra lệnh cho người của hoàng thất đem người đến đây là vì không muốn người rơi vào tay của kiếm sĩ đoàn.” Mình hậu sắc mặt không chút thay đổi, “ta thăm nghĩ là sẽ hỏi cho ra sự thật, nếu quả thực người là hung thủ thì ta sẽ tự ra tay giết người.”

Dương Hạo nghe thế thì có chút tuyệt vọng, cũng có chút sợ hãi, kỳ thật Dương Hạo giờ phút này có thể cảm nhận được tâm tình của mình hậu, đừng nói nàng là thế tử của mình hoàng, cho dù là Dương Hạo là ngoại nhân mà khi nghe tin mình hoàng chết cũng tang khảo tỵ. tâm tình của mình hậu hiện nay có thể biết là bi thống và hối hận.

“nàng giết người rồi chính bản thân nàng cũng sẽ chết.” Hồn Nguyên Từ đột nhiên mở miệng nói, lão cũng biết chuyện lần này là nghiêm trọng cho nên giọng điệu rất nghiêm chỉnh chứ không có du hoạt như bình thường.

“Cái gì?” Dương Hạo ngạc nhiên ngẩng đầu, “mình ... hoàng hậu? người muốn giết ta rồi sau đó tự sát?”

Mình hậu cười khò: “người nghĩ rằng ta sẽ thoát khỏi quan hệ sao? Trên thế giới này không có gì là bí mật vĩnh viễn, chuyện của ta và người sớm muộn gì cũng sẽ có người biết thôi. Người là hung thủ giết chết mình hoàng còn ta trong mắt người khác dĩ nhiên sẽ trở thành đồng bọn của người.”

“Nhưng ta không có giết mình hoàng!”

“Ai sẽ tin người?” mình hậu nhẹ nhàng nói, “ta cũng không tin.”

“Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao lại thế? Nhất định là đan dược của lão gây chết người, chẳng lẽ xuân dược có thể gây chết người sao?” Dương Hạo đột nhiên bộc phát, hắn hận không thể đem cái lão Hồn Nguyên Từ trong bụng ra mà bóp cổ cho lão chết đi cho rồi.

“Ta không biết”. Hồn Nguyên Từ hàm hồ, “cũng có thể.”

“Cũng có thể???” Dương Hạo càng điên tiết hơn, “lão sao trước kia chưa từng nói qua? Lão tại sao lại không nói sớm để cho sự việc xảy ra rồi mới nói cho ta là sao, chuyện nghiêm trọng như vậy tại sao lão trước giờ lại không nói cho ta biết.”

“Nói cái rắm!” thanh âm của Hồn Nguyên Từ cũng tăng lên, “Mỗi loại đan dược đều có độc tính của riêng nó, huống hồ gì trên đời này ai cũng có vận khí của chính mình, hắn đang sống tốt ai biết được là hắn sẽ tự nhiên lăn ra chết chứ, ta cũng không phải là thần tiên làm sao mà biết trước được chứ.

Dương Hạo ngạc nhiên, hắn mặc dù rất là trách Hồn Nguyên Từ, thậm chí còn cho rằng mọi chuyện đều là do lão Hồn Nguyên Từ mà ra, nhưng chính bản thân hắn cũng rất rõ ràng Hồn Nguyên Từ nói không sai, mặc kệ là loại đan dược gì cũng đều có mặt tốt và mặt xấu, cuối cùng có kết quả như thế nào cũng chỉ trông chờ vào vận mệnh an bài, bản thân mình căn bản là không thể làm chủ được.

Mà lúc này đây, vận khí của Dương Hạo cũng đã tận.

“Được rồi, giết ta đi.” Dương Hạo vô lực ngồi xuống, thanh âm bên trong phát ra khiến cho hắn cũng có chút ngạc nhiên, “nếu như người cũng nghĩ như vậy thì hãy giết ta đi.”

“Người thừa nhận là giết bệ hạ?” mình hậu đối với chuyện Dương Hạo tự làm bằm một mình cũng không có tò mò, “người cuối cùng cũng thừa nhận.”

“Ta không có giết ... ít nhất là không có ý định muốn giết.” Dương Hạo thì thào, “coi như vận khí của ta quá tệ”

“vận khí của chúng ta đều tệ.” mình hậu gật đầu, đưa ngón tay lên, đôi ngọc chỉ của mình hậu khiến cho Dương Hạo mê mẩn, trên ngọc chỉ phát ra một cổ kỳ dị, sáng bóng lấp lánh như bạch ngọc.

Đây chính là vũ kỹ đặc biệt của mình hậu, chính là ‘thiên tâm chỉ’ là một vũ thuật cổ đại trong truyền thuyết. loại vũ kỹ này mình hậu học được từ một

quyền cổ phác bí kiếp. loại vũ kỹ này có rất ít người chứng kiến qua, nhưng minh hoàng đã từng nói qua, nếu minh hậu thật sự muốn hạ sát thủ thì trong hoàng cung sợ rằng chỉ có vài nhân tài mới là đối thủ của nàng thôi.

Mọi người đều biết bên trong hoàng cung có vệ đội hoàng gia kiểm sĩ đoàn, có thể nói cao thủ nhiều như mây, mà minh hậu lại có thể cao thủ trong hàng ngũ đó.

Hiện tại, loại chỉ pháp này lại lóe ra trước mặt Dương Hạo, ngọc chỉ tựa hoa lan của minh hậu nhếch lên, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm vào cổ họng của Dương Hạo.

“Bên trong hoàng cung, hiện nay ai là người nắm quyền?” Dương Hạo rõ ràng đã nhắm mắt lại, chuẩn bị đầu lia khỏi cổ, nhưng trong một khắc những lời này lại từ trong miệng hắn thốt ra.

Minh hậu ngây người, cơ hồ như không có lo lắng nói: “ta ... còn có hoàng gia kiểm sĩ đoàn.”

“Kiểm sĩ đoàn?” Dương Hạo lập tức phản ứng, “chính là kiểm sĩ đoàn của Vương thao.”

“ngươi biết đoàn trưởng vương thao?” quang mang trên ngọc chỉ của minh hậu ảm đạm.

“Kiểm sĩ đoàn của vương thao là do hoàng thất chỉ huy, như thế nào lại có quyền trong hoàng cung?” Dương Hạo thật sự là không nghĩ ra, vương thao căn bản không phải là người trong hoàng cung, tại sao lại có quyền lực như thế.

“Kiểm sĩ đoàn của vương thao tuy là hoàng gia kiểm sĩ đoàn, nhưng thật ra cũng chính là do đế quốc phái đến lôi mông tinh này giám sát hoàng thất.” minh hậu thờ dài, trên mặt có một loại cảm giác bất đắc dĩ, “còn minh hoàng thì dĩ nhiên bọn chúng không dám gây sóng gió, nhưng bây giờ minh hoàng đã băng hà, bọn họ lấy danh nghĩa điều tra nhưng trên thực tế sẽ thu lấy quyền lực của lôi mông tinh, ngay cả ta cũng bị bọn họ cô lập nên cũng khó có thể làm được gì.”

“Người nào có lợi thì có lẽ cũng do người đó làm.” Về mặt của Dương Hạo nhanh chóng biến hóa, hắn rút cục đã không còn cảm giác cảm thán về số mệnh như lúc nãy nữa, một loại áp lực khiến cho dừng khí từ tận bên trong đáy lòng của hắn dâng lên.

“Ngươi nói cái gì?” minh hậu cảm giác được Dương Hạo có biến hóa.

Kỳ thật, trước đó, Dương Hạo đã chấp nhận số mệnh, thậm chí còn nghĩ rằng chết ở trong tay của minh hậu cũng là một việc không tồi. nhưng ngay lúc ngọc chỉ của minh hậu chuẩn bị hành động thì Hồn Nguyên Tử lại đưa ra chủ ý yêu cầu hắn hỏi trong hoàng cung ai đang nắm quyền.

Đây có thể nói là một việc tốt là Hồn Nguyên Tử làm được, thậm chí có thể nói là một chuyện trọng yếu, vấn đề này khiến cho số mệnh trước mắt của minh hậu và Dương Hạo nhanh chóng tươi sáng hơn.

Kỳ thật minh hậu so với Dương Hạo thì rõ ràng về sự tàn khốc của đấu tranh chính trị hơn, nhưng do trọng phụ đột nhiên qua đời trước mắt nàng khiến cho nàng không còn tâm trí để ý đến chân tướng của sự thật, lúc này được Dương Hạo nhắc nhở, nàng liền tỉnh ngộ. có lợi nhất trong chuyện này không phải là Dương Hạo cũng không phải chính bản thân nàng, mà chính là hoàng gia kiểm sĩ đoàn, cho nên Dương Hạo căn bản không có khả năng ám sát minh hoàng.

Dương Hạo cũng không phải là ngốc, hắn mặc dù không hiểu chính trị, nhưng bình tâm suy nghĩ, hắn đối với chuyện có liên quan đến mạng sống của mình cũng có chút giải thích: “minh hoàng căn bản không phải là do ta giết, chỉ có nhân tài trong kiểm sĩ đoàn mới có thể, bọn họ có thể dựa vào đó mà không chế hoàng thất, cho nên vụ hãm là ta giết bệ hạ, sau đó lợi dụng ta đánh đổ nàng, từ nay về sau lôi mông tinh sẽ do đế quốc thống trị.”

Minh hậu cũng có chút nghĩ thông: “mấy năm nay, được vật đặc thù của lôi mông tinh thu mua với số lượng lớn, trong đó chỉ chỉ mậu dịch đã khiến cho đế quốc khó có thể thừa nhận, đế quốc đã có vài lần muốn lấy kỹ thuật sản xuất này nhưng đều không làm được, thậm chí ngay cả sản phẩm chủ yếu của bọn họ là xuân dược cũng bị người độc chiếm thị trường, cho nên đế quốc chỉ có đoạt được quyền thống trị lôi mông tinh mới có thể đoạt được tư nguyên ở đây ...”

“đúng vậy, vì thế cho nên vương thao và kiểm sĩ đoàn đã giết chết minh hoàng, sau đó giả họa cho chúng ta, chỉ cần minh hoàng và nàng đều chết, lôi mông tinh lúc đó thật sự sẽ là quần long vô thủ, kiểm sĩ đoàn sẽ dễ dàng giành lấy được quyền thống trị.” Dương Hạo đột nhiên nghĩ đến một người. “Viện trưởng của Lôi Mông Tinh cao cấp học viện phải chăng là người kế thừa vị trí vương giả sao? Vương thao và hắn có quan hệ không tồi, nói không chừng hắn và vương thao hợp tác hãm hại minh hoàng ...”

Minh hậu cười khổ: “ngươi nghĩ rằng ta sẽ thoát khỏi quan hệ sao? Trên thế giới này không có gì là bí mật vĩnh viễn, chuyện của ta và ngươi sớm muộn gì cũng sẽ có người biết thôi. Ngươi là hung thủ giết chết minh hoàng còn ta trong mắt người khác dĩ nhiên sẽ trở thành đồng bọn của ngươi.”

“Nhưng ta không có giết minh hoàng!”

“Ai sẽ tin ngươi?” minh hậu nhẹ nhàng nói, “ta cũng không tin.”

“Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao lại thế? Nhất định là đan dược của lão gây chết người, chẳng lẽ xuân dược có thể gây chết người sao?” Dương Hạo đột nhiên bộc phát, hắn hận không thể đem cái lão Hồn Nguyên Tử trong bụng ra mà bóp cổ cho lão chết đi cho rồi.

“Ta không biết”. Hồn Nguyên Tử hàm hồ, “cũng có thể.”

“Cũng có thể???” Dương Hạo càng điên tiết hơn, “lão sao trước kia chưa từng nói qua? Lão tại sao lại không nói sớm để cho sự việc xảy ra rồi mới nói cho ta là sao, chuyện nghiêm trọng như vậy tại sao lão trước giờ lại không nói cho ta biết.”

“Nói cái rắm!” thanh âm của Hồn Nguyên Từ cũng tăng lên, “Mỗi loại đan dược đều có độc tính của riêng nó, huống hồ gì trên đời này ai cũng có vận khí của chính mình, hắn đang sống tốt ai biết được là hắn sẽ tự nhiên lăn ra chết chứ, ta cũng không phải là thần tiên làm sao mà biết trước được chứ.”

Dương Hạo ngạc nhiên, hắn mặc dù rất là trách Hồn Nguyên Từ, thậm chí còn cho rằng mọi chuyện đều là do lão Hồn Nguyên Từ mà ra, nhưng chính bản thân hắn cũng rất rõ ràng Hồn Nguyên Từ nói không sai, mặc kệ là loại đan dược gì cũng đều có mặt tốt và mặt xấu, cuối cùng có kết quả như thế nào cũng chỉ trông chờ vào vận mệnh an bài, bản thân mình căn bản là không thể làm chủ được.

Mà lúc này đây, vận khí của Dương Hạo cũng đã tận.

“Được rồi, giết ta đi.” Dương Hạo vô lực ngồi xuống, thanh âm bên trong phát ra khiến cho hắn cũng có chút ngạc nhiên, “nếu như ngươi cũng nghĩ như vậy thì hãy giết ta đi.”

“Ngươi thừa nhận là giết bệ hạ?” minh hậu đối với chuyện Dương Hạo tự làm bầm một mình cũng không có tò mò, “ngươi cuối cùng cũng thừa nhận.”

“Ta không có giết ... ít nhất là không có ý định muốn giết.” Dương Hạo thì thào, “coi như vận khí của ta quá tệ”

“vận khí của chúng ta đều tệ.” minh hậu gật đầu, đưa ngón tay lên, đôi ngọc chỉ của minh hậu khiến cho Dương Hạo mê mẩn, trên ngọc chỉ phát ra một cỗ kỳ dị, sáng bóng lấp lánh như bạch ngọc.

Đây chính là vũ kỹ đặc biệt của minh hậu, chính là ‘thiên tâm chỉ’ là một vu thuật cổ đại trong truyền thuyết. loại vũ kỹ này minh hậu học được từ một quyền cô phác bí kiếp. loại vũ kỹ này có rất ít người chứng kiến qua, nhưng minh hoàng đã từng nói qua, nếu minh hậu thật sự muốn hạ sát thủ thì trong hoàng cung sợ rằng chỉ có vài nhân tài mới là đối thủ của nàng thôi.

Mọi người đều biết bên trong hoàng cung có vệ đội hoàng gia kiểm sĩ đoàn, có thể nói cao thủ nhiều như mây, mà minh hậu lại có thể cao thủ trong hàng ngũ đó.

Hiện tại, loại chi pháp này lại lóe ra trước mặt Dương Hạo, ngọc chỉ tựa hoa lan của minh hậu nhếch lên, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm vào cổ họng của Dương Hạo.

“Bên trong hoàng cung, hiện nay ai là người nắm quyền.” Dương Hạo rõ ràng đã nhắm mắt lại, chuẩn bị đầu lia khỏi cổ, nhưng trong một khắc những lời này lại từ trong miệng hắn thốt ra.

Minh hậu ngây người, cơ hồ như không có lo lắng nói: “ta ... còn có hoàng gia kiểm sĩ đoàn.”

“Kiểm sĩ đoàn?” Dương Hạo lập tức phản ứng, “chính là kiểm sĩ đoàn của Vương thao.”

“ngươi biết đoàn trưởng vương thao?” quang mang trên ngọc chỉ của minh hậu ảm đạm.

“Kiểm sĩ đoàn của vương thao là do hoàng thất chỉ huy, như thế nào lại có quyền trong hoàng cung?” Dương Hạo thật sự là không nghĩ ra, vương thao căn bản không phải là người trong hoàng cung, tại sao lại có quyền lực như thế.

“Kiểm sĩ đoàn của vương thao tuy là hoàng gia kiểm sĩ đoàn, nhưng thật ra cũng chính là do đế quốc phái đến lõi mộng tinh này giám sát hoàng thất.” minh hậu thờ dài, trên mặt có một loại cảm giác bất đắc dĩ, “còn minh hoàng thì dĩ nhiên bọn chúng không dám gây sóng gió, nhưng bây giờ minh hoàng đã băng hà, bọn họ lấy danh nghĩa điều tra nhưng trên thực tế sẽ thu lấy quyền lực của lõi mộng tinh, ngay cả ta cũng bị bọn họ cô lập nên cũng khó có thể làm được gì.”

“Người nào có lợi thì có lẽ cũng do người đó làm.” Về mặt của Dương Hạo nhanh chóng biến hóa, hắn rốt cục đã không còn cảm giác cảm thán về số mệnh như lúc nãy nữa, một loại áp lực khiến cho dừng khí từ tận bên trong đáy lòng của hắn dâng lên.

“Ngươi nói cái gì?” minh hậu cảm giác được Dương Hạo có biến hóa.

Kỳ thật, trước đó, Dương Hạo đã chấp nhận số mệnh, thậm chí còn nghĩ rằng chết ở trong tay của minh hậu cũng là một việc không tồi. nhưng ngay lúc ngọc chỉ của minh hậu chuẩn bị hành động thì Hồn Nguyên Từ lại đưa ra chủ ý yêu cầu hắn hỏi trong hoàng cung ai đang nắm quyền.

Đây có thể nói là một việc tốt là Hồn Nguyên Từ làm được, thậm chí có thể nói là một chuyện trọng yếu, vấn đề này khiến cho số mệnh trước mắt của minh hậu và Dương Hạo nhanh chóng tươi sáng hơn.

Kỳ thật minh hậu so với Dương Hạo thì rõ ràng về sự tàn khốc của đấu tranh chính trị hơn, nhưng do trọng phụ đột nhiên qua đời trước mắt nàng khiến cho nàng không còn tâm trí để ý đến chân tướng của sự thật, lúc này được Dương Hạo nhắc nhở, nàng liền tỉnh ngộ. có lợi nhất trong chuyện này không phải là Dương Hạo cũng không phải chính bản thân nàng, mà chính là hoàng gia kiểm sĩ đoàn, cho nên Dương Hạo căn bản không có khả năng ám sát minh hoàng.

Dương Hạo cũng không phải là ngốc, hắn mặc dù không hiểu chính trị, nhưng bình tâm suy nghĩ, hắn đối với chuyện có liên quan đến mạng sống của mình cũng có chút giải thích: “minh hoàng căn bản không phải là do ta giết, chỉ có nhân tài trong kiểm sĩ đoàn mới có thể, bọn họ có thể dựa vào đó mà khống chế hoàng thất, cho nên vụ hãm là ta giết bệ hạ, sau đó lợi dụng ta đánh đổ nàng, từ nay về sau lõi mộng tinh sẽ do đế quốc thống trị.”

Minh hậu cũng có chút nghĩ thông:"mấy năm nay, được vật đặc thù của lòi mông tinh thu mua với số lượng lớn, trong đó chỉ chỉ mậ dịch đã khiến cho đế quốc khó có thể thừa nhận, đế quốc đã có vài lần muốn lấy kỹ thuật sản xuất này nhưng đều không làm được, thậm chí ngay cả sản phẩm chủ yếu của bọn họ là xuân dược cũng bị người độc chiếm thị trường, cho nên đế quốc chỉ có đoạt được quyền thống trị lòi mông tinh mới có thể đoạt được tư nguyên ở đây ..."

"đúng vậy, vì thế cho nên vương thao và kiếm sĩ đoàn đã giết chết minh hoàng, sau đó giả họa cho chúng ta, chỉ cần minh hoàng và nàng đều chết, lòi mông tinh lúc đó thật sự sẽ là quần long vô thủ, kiếm sĩ đoàn sẽ dễ dàng giành lấy được quyền thống trị." Dương Hạo đột nhiên nghĩ đến một người."Viện trưởng của Lòi Mông Tinh cao cấp học viện phải chăng là người kế thừa vị trí vương giả sao? Vương thao và hắn có quan hệ không tồi, nói không chừng hắn và vương thao hợp tác hãm hại minh hoàng ..."

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 47: Hoàng Cung Bí Tân

Dương hạo không thể nào quên được, lúc trước hắn bị đuổi ra khỏi học viện, chính là vương thao và hiệu trưởng hai người chặt vật vi gian, đồng xếp đặt khiến cho hắn phải rời khỏi học viện, bây giờ vương thao cần tìm một khối lõi để đưa vào trong hoàng thất thì dĩ nhiên viện trưởng là người thích hợp nhất.

Minh hậu trong phút chốc sắc mặt trở nên trắng bạch: "hắn đã tới hoàng cung rồi, hôm nay đã sớm tới, là các người hiệu trưởng."

"Ra là như thế !" Dương hạo thốt nhiên giật dử, "thật sự bị ta đoán trúng, minh hoàng ngày hôm qua băng hà, tin tức hoàn đều bị phong tỏa, hiệu trưởng kia sập lại như thế nào biết được tin tức chứ, lại như thế nào kịp chạy tới, dám chắc là đã biết chân tướng sự việc, cho nên mới nhanh chóng quay lại tiếp thu quyền lực."

Minh hậu nhắm lại con mắt, trầm mặc một hồi, tựa hồ là đang tiêu hóa phán đoán của dương hạo . vừa rồi dương hạo nói mặc dù chỉ là đơn giản vài câu, nhưng lại cũng đủ để cho này tinh cầu long trời lở đất có một cuộc chiến tranh giành quyền lực. Minh hoàng hậu cũng đã sáng tỏ mọi việc, tại lúc này nàng gần như suy tư vài phút, về mặt bắt đầu trở nên kiên nghị hòa quả quyết: "xem ra người đoán đúng, bất quá chúng ta bây giờ bị vây liệt thế, hoàn toàn liệt thế."

"Nàng là lòi mông tinh đệ nhị hào thực quyền nhân vật a." Dương hạo nghe nói thế liền thốt ra, "chẳng lẽ nàng không thể thay đổi cục diện sao?"

"không thể" Minh hậu xác định: "Lòi mông tinh hoàng cung lý quân đội lực lượng chỉ có hai chi, chính là hoàng thất vệ đội và hoàng gia kiếm sĩ đoàn, vương thao cùng hoàng gia kiếm sĩ đoàn đã khống chế được đại bộ phận thành viên hoàng thất, nếu bọn họ lại đưa hiệu trưởng đến kế thừa ngôi vị hoàng đế, vậy thì sẽ trở thành hợp pháp, ai cũng không đánh ngã bọn họ."

"nhưng nàng cũng có hoàng tử a, hắn là sẽ thuận lợi trở thành người kế thừa, nàng có thể thống lĩnh hoàng thất vệ đội a." Dương hạo hỏi.

"Hoàng thất vệ đội? Hoàng thất vệ đội" Minh hậu lắc đầu, "ta đương nhiên có lực ảnh hưởng, nhưng mà bọn này đều là những kẻ ngu trung, trừ phi ta có quả thật có chứng cơ chứng minh rằng vương thao bọn họ hại chết minh hoàng, nếu không không có khả năng để cho bọn họ cùng kiếm sĩ đoàn khai chiến."

"này cũng không được, kia cũng không được, thật sự là gặp quỷ mà." Dương hạo tức giận dậm chân, "Nhưng mà cũng nói lại, chính là phải tìm ra chân tướng cái chết của minh hoàng, nếu không chúng ta cái gì cũng không làm được phải không."

"người tưởng hiểu rõ chân tướng?" Minh hoàng hậu hiển nhiên đối với dương hạo không có tin tưởng, "bây giờ cả hoàng cung ai cũng biết, chân tướng chính là người giết minh hoàng, minh hoàng chính là ăn xuân dược của người mới xảy ra chuyện như thế, người muốn chân tướng, đây là chân tướng. chỉ cần người chết, chân tướng sẽ được định. cho nên kiếm sĩ đoàn cho người khắp nơi tìm người."

"Nghe ra tính mạng của ta cũng đáng giá quá chứ!." Dương hạo tự giễu. "sai rồi, mạng của người không đáng một xu, mà đáng giá chính là thi thể của người, bởi vì thi thể thì không thể nào giải thích được, cho nên bọn họ chỉ cần người chết."

"nàng nói rất đúng." Hồn nguyên tử cũng nghĩ đến điểm này, "nữ nhân này nói hoàn toàn đúng, đồ đệ ngoan, người bây giờ thật sự là xong đời rồi, sợ rằng cả lòi mông tinh đều đang tìm người, mặc kệ là ai tìm được người, người cũng chỉ có đường chết mà thôi."

"người chính, hay là, vẫn còn đi thôi." Minh hậu trầm mặc một hồi, rốt cục hạ quyết tâm, "ta cho an bài cho người một trận xuyên toa ky, người lập tức trốn đi, chỉ cần chạy ra khỏi tinh hệ, lòi mông tinh hoàng thất ảnh hưởng lực sẽ không đủ để bắt người trở lại."

"ta trốn? ta trốn!!" Dương hạo giống thụ tới vũ nhục, "ta đi rồi thì nàng sẽ ra sao? Bằng hữu của ta sẽ ra sao? Nữ nhân của ta sẽ ra sao? Các cô nhi do ta thu dưỡng sẽ ra sao?"

"Từ." Minh hậu lạnh như băng, "Trừ ta ra, tất cả đều phải chết, ta có lẽ có khả năng sống sót, bất quá, không lại hay, chính là mặt khác một hồi chiến đấu, với người không quan hệ."

"nàng nói nghe dễ dàng, từ, rất đơn giản thế. đối với người mới không cần." Dương hạo nói, "ta không để điều đó xảy ra, muốn bọn họ chết, ta sẽ ngăn cản điều đó, bất luận là ai, ngoại trừ vương thao cùng kiếm sĩ đoàn ra, ai cũng không thể từ, ta có trách nhiệm chiếu cố bọn họ."

"người ngay cả chính mình còn lo chưa xong, còn muốn chiếu cố ai nữa, chiếu cố cái rắm!" Hồn nguyên tử và minh hậu lập trường nhất trí, "người đừng choáng váng, loại tình huống này đương nhiên là chính mình chạy thoát, chẳng lẽ còn lưu lại đi tìm cái chết sao."

"chờ một chút chờ một chút!" Dương hạo đột nhiên nghĩ tới cái gì, "nàng đã nói cái gì? Minh hoàng là đang cùng nữ nhân trên giường mà học máu chết."

"người muốn nói cái gì?" Minh hậu đã cảm lấy thông tấn khí, chuẩn bị công cụ đào tẩu cho dương hạo.

"nữ nhân kia có phải là nàng không?" "nói nhảm, đương nhiên không phải." Minh hoàng hậu nhú mày, hoàn toàn cáo không rõ ràng lắm dương hạo muốn hỏi cái gì, "người biết, minh hoàng đã rất lâu không có tới nơi này của ta. hơn nữa nếu là ta bây giờ như thế nào còn có thể như vậy tự do cùng người nói chuyện."

"con nữ kia đâu?" Dương hạo cũng không biết từ nơi này tới linh quang vừa hiện, "con nữ kia ở chỗ nào." Minh hoàng hậu quả thật là thông minh, mặc dù vừa rồi không có nghĩ đến, nhưng bây giờ dương hạo một vừa có điểm đột phát thì nàng liền nghĩ được đến tính nghiêm trọng của sự việc: "đó là một ái phi, mới thu vào hậu cung, tuổi còn rất trẻ. Minh hoàng sau khi xảy ra chuyện, nàng đã bị vương thao khống chế."

"còn chưa có chết?" "nàng chỉ bị khống chế mà thôi, kiếm sĩ đoàn sẽ không để nàng chết, cũng chỉ có một mình nàng là nhân chứng, nàng cũng nói rằng mình trong sạch." Minh hậu trên mặt tỏ vẻ hối hận, hiển nhiên không có kịp thời có được nhân chứng máu chó của sự việc, thật sự là quá mất sạch.

"Tốt, ta sẽ đi tìm con nữ kia." Dương hạo nhẹ nhàng nói, tựa như là muốn đi báii phòng một người, một bằng hữu đã lâu không gặp, "chỉ cần có thể từ miệng nàng hiểu rõ đảo chân tướng, chúng ta đây cũng sẽ không có việc gì."

"người nói cái gì?" Minh hậu nghe rõ đó chứ, nhưng chính là không tin vào lỗ tai của chính mình. "ta nói ta muốn đi tìm con nữ kia, phi tử của minh hoàng, nhân chứng duy nhất. ta muốn tìm hiểu chân tướng của sự việc, ta muốn vạch trần âm mưu của bọn vương thao."

Dương hạo dùng sức trọng phục. "điên rồi điên rồi, hoàn toàn điên rồi." Hồn nguyên tử trong bụng hấn kêu lên không ngớt, tên tiểu tử này còn không chịu tranh thủ mà chạy trốn mau mau còn ở đây, nếu không đan đỉnh song tu phải từ đây sẽ tuyệt hậu. "người cái gì cũng không hiểu, mà còn tùy tiện nói năng lung tung, người biết nàng ta đang ở đâu không? Tìm nàng? ta cam đoan người còn không có đến gần một trăm thước đã bị phát hiện, sau đó bị bọn phản tặc giết chết." Minh hoàng hậu có điểm tức giận, "Kiếm sĩ đoàn đích nhân chỉ sợ tìm không được người, người còn muốn đưa lên tận cửa để cho bọn họ giết?"

"ta không muốn cả đời làm đào phạm, để cho bằng hữu ta chết vì ta, cũng không muốn mang cái oan uổng này, cho nên ta nhất định phải tìm ra chân tướng. ta muốn cho tên Vương bát đản này biết, ta dương hạo không phải dễ dàng bị khi dễ." Dương hạo nói mấy câu đó, nói một cách rất là chắc chắn, hoàn toàn không giống phong cách bình thường, khuôn mặt tươi cười du thủ hảo nhân.

Minh hậu có chút kinh ngạc nhìn hấn, phảng phất như đến bây giờ mới bắt đầu nhìn thấy được chân diện của nam tử trước mặt. dương hạo đích quyết định bất quá là một hành động mạnh động, không biết sẽ gây nên bao nhiêu hậu quả, không biết sẽ có những dạng nguy hiểm cỡ nào đang đợi đây?

"nữ nhân kia đã được đưa đi rồi, nàng bây giờ bị giam tại tẩm cung của minh hoàng, người biết tẩm cung của minh hoàng không? Đó không phải là chỗ người muốn đến là đến." Minh hậu lắc đầu, hết sức muốn khuyên phục dương hạo.

nhưng dương hạo tâm ý đã quyết, hấn vốn là như thế này, bình thường chuyện có thể tùy hòa, nhưng thời khắc máu chó, chính mình khả năng sẽ chết, là nhất định sẽ đi thực hiện. đây là dương hạo vừa mới học hội, một phong cách cứng đầu.

"Mặc kệ đó có là hoàng đế tẩm cung! Lôi mông tinh hoàng thành ta cũng dám trộm, thậm chí là vạn vật thần điện ta cũng có thể đến chiêm đồ xá chỉ một cái tẩm cung thì có gì mà gian nan."

"Đúng vậy, đan đỉnh song tu phải chúng ta không có tiểu nhân vật, chuyện vào hoàng cung tẩm thất chỉ là chuyện nhỏ." Hồn nguyên tử lão sắc quỷ này đã hoàn toàn quên minh hoàng đã chết, phỏng chừng lão lại có ý định rình coi ái phi của minh hoàng.

"vạn vật thần điện!" Minh hậu cười lạnh, "vạn vật thần điện là cái gì mà có thể so sánh với hoàng đế tẩm cung? Nếu đem tất cả bảo vật trong vạn vật thần điện ra mà so sánh thì chưa chắc bằng nửa cái mạng của minh hoàng, như thế nào so sánh được. tại lôi mông tinh này, chỗ có phòng ngự nghiêm ngặt nhất và cũng là nơi không thể nào xâm nhập được đó chính là tẩm cung của minh hoàng, cho nên nói cho người biết, cho dù là đế quốc thập kiếm lưu muốn đi vào cũng chỉ có một đường đồ máu tàn sát mà đi vào, nếu không thì không có cách nào khác để lên vào được."

Dương hạo ngậy ngốc nhìn Minh hậu, những lời này nếu không từ Minh hậu nói ra, dương hạo sợ rằng còn có thể tưởng rằng nữ nhân trước mắt này hoàn toàn không có tri thức, một cái cung điện cho dù là có phòng vệ nghiêm mật đến cỡ nào thì cũng nằm trên mặt đất, cung tường rộng lớn và trác môn hai bên, đều là góc độ tốt nhất để lên vào, chỉ cần dương hạo dụng xuất thân pháp, hấn là có thể vào được.

"ta đã nghĩ qua vấn đề đó, nhưng thân pháp của ta rất lợi hại." nói xong, dương hạo liền khai động liễu phi hoa ảo ảnh thân pháp, hấn đích thân thể hoàng

như tàn ảnh, chỉ một thuấn, đã kinh hoàng tới một chỗ khác trong phòng, "nàng nhìn, ta rất nhanh, nhanh đến nỗi mắt người không thể nào nhìn kịp."

nói thật, dương hạo tiểu lộ chiêu thức ấy, quả thật khiến Minh hậu có chút ngạc nhiên, nàng đại khái hoàn chưa thấy qua có người nào lại có tốc độ nhanh như vậy, bất quá, không lại nàng chính, hay là, vẫn còn lắc đầu: "vô dụng, nhất định sẽ vô dụng."

"như thế nào lại vô dụng? chỉ là tầm cung có cổng có tường, có thể đi vào, ta sẽ có biện pháp lên vào." Dương hạo rất muốn xuy hư chính mình, thân là đại đệ tử của xuân dược tu tiên phái không thể để mất thể diện được, không thể làm gì khác hơn là nói, "dù sao ta cũng có một sư môn rất là lợi hại."

"hào đồ đệ, không làm mất mặt sư phụ a." Hồn nguyên tử rất là đắc ý.

"ngươi vào không được, cho dù có nhanh hơn cũng không có khả năng." Minh hậu nói hết sức xác định, kỳ thật nàng từ ngay từ đầu đã xác định, chỉ là đến bây giờ mới đem chân tướng nói ra, "bởi vì tầm cung của mình hoàng không có cửa cũng không có tường, tầm cung của hắn không ở trên mặt đất mà là ở"

Minh hậu dùng sức dậm chân một cái, bắt đầu nhìn dương hạo.

Dương hạo sững một hồi mới phản ứng lại: "ở dưới mặt đất? nàng nói mình hoàng tầm cung ở dưới mặt đất?"

"không chỉ nằm ở dưới mặt đất, mà còn là sâu một trăm thước, ở bên trên đó là một khối hoa cương thạch quang mạch, mình hoàng tầm cung đặt ở dưới hoa cương thạch một trăm thước, chỉ có một con đường nhỏ có thể kéo dài đến tầm cung bên trong, hơn nữa dọc theo đường đi có rất nhiều cửa sắt, quả thực so với lao phòng không sai biệt lắm, tầm cung như vậy, có ai có khả năng lên đi vào? ngươi có thể sao?"

Dương hạo đương nhiên không thể, hắn chỉ là vừa nghe vừa tròn tròn mắt, muốn nói là mắt thường có thể nhận thấy được địa phương dương hạo hoàn không sợ, nhưng ẩn tàng ở bên dưới mặt đất, chuyện này thật sự là hắn không thể tưởng tượng nổi. muốn nói mình hoàng cũng thật sự là biến thái, vì phòng ngừa người khác giết hắn, cư nhiên cấp chính mình một cái quan tài, bây giờ thật vừa lúc, chỉ cần đem thông đạo phong lại vậy thật sẽ thành lăng tẩm rồi.

"ta nói rồi." Minh hậu đích khước miệng toát ra nụ cười tự tin, "không ai có thể đi vào, cho nên kiếm sĩ đoàn mới có thể đem con nữ kia đến nơi đó, người tốt nhất là hãy nghe ta nói mau trốn đi thôi, đừng động cái gì mà chân tướng, bây giờ cho dù là cái sư môn lợi hại gì đó của ngươi cũng không có khả năng có biện pháp, ngươi tưởng rằng chính mình thật sự là đệ tử của đế quốc thập kiếm lưu sao?"

"gặp quý, gặp quý." Hồn nguyên tử phiền táo bất an đứng lên, "như thế nào lại có người đem chúng ta so sánh với thập kiếm lưu, phái môn này có thể cùng đan đỉnh song tu phái so sánh sao?"

"là xuân dược phái." Dương hạo cũng có chút tâm tro ý lạnh, "nàng nói đúng, chúng ta quả thật là không có biện pháp, cái này chỉ có thể nói môn phái của lão đã thất bại, hoàn toàn thất bại."

"ta sẽ thất bại?" Hồn nguyên tử bắt đầu phát tiêu, "ngươi nói cho nữ nhân kia biết, chúng ta phải đi tầm cung, ta sẽ đưa ngươi đi vào."

"lão có biện pháp?" Dương hạo mừng như điên. hắn còn không biết chính mình sắp gặp đại họa trước mắt.

"biện pháp? ta có khi là biện pháp." Hồn nguyên tử đại ngôn bất tâm, "Cho tới nay, ta lúc nào cho ngươi nếm hết đau khổ? mỗi lần cũng là ta giúp cho ngươi hóa hiểm vi di."

rất hiển nhiên, Hồn nguyên tử nói những lời thì lão đã quên, mỗi lần Dương Hạo tiến vào nguy hiểm cũng đều là do lão mà ra.

Bất quá. Trọng yếu chính là, dương hạo này chịu nghe lời của lão gia hóa Hồn Nguyên Tử, đối với những lời của lão lại không có nghi ngờ.

Tổ đội một người một quý của đan đỉnh song tu phái lại sắp đại họa lâm đầu.

thân pháp của Dương hạo mặc dù không thể giúp hắn tiềm xuống đất, nhưng ít ra tại hoàng cung bên trong đảo quanh sẽ không làm cho người ta phát hiện. hắn có Minh hậu đích chỉ điểm, rất nhanh sẽ tìm được mình hoàng tầm cung phương vị.

Dương hạo tự nhiên sẽ không ngu đến mức trực tiếp tiến vào cái thông đạo nhỏ đi vào tầm cung, ở đó không biết có bao nhiêu kiếm sĩ đoàn cao thủ đang chờ mai phục.

may mắn tầm cung mình hoàng chiếm địa rộng lớn, rồi đi tiểu dừng đạo gần một ngàn thước mới là chánh thức tầm cung. Dương hạo dụng nhảy cảm thuật cảm giác một chút, vượt qua vùng đất phía dưới chân, mà qua khoảng đất này hai mươi thước chính là hoa cương thạch cứng rắn, phải lướt qua hoa cương thạch, hắn mới có thể đến tầm cung nơi đang giam giữ con nữ kia.

"được rồi, lão gia hóa, nói ra biện pháp của lão đề." Dương hạo cho dù nghĩ nát óc cũng không thể tưởng được có biện pháp gì, hắn không thể làm gì khác hơn là ký hy vọng cuối cùng vào hồn nguyên tử.

"cái gì biện pháp?" Hồn nguyên tử bắt đầu trang sỏa, ngữ khí của lão giống như là lần đầu nghe người ta nói đến chuyện này vậy.

"là biện pháp vào tầm cung." Dương hạo có dự cảm không tốt, mỗi lần hồn nguyên tử giả ngốc, chính là có chuyện xấu xảy ra, "lão không phải mới vừa nói, là có khi là biện pháp sao, lão có thể giúp cho ta không bị phát hiện mà tiến tầm cung."

Hỗn nguyên tử thở dài, hắt thở rất dài, tựa hồ là đang tiếc hận chính mình như thế nào lại thu một tên đồ đệ ngốc như Dương Hạo: "ngươi hoàn toàn tin tưởng sao. đồ đệ ngốc, sư phụ ngươi ngươi tu tiên chứ không phải thần tiên, làm sao mà có biện pháp được."

"Cái gì?" Dương hạo kinh hãi thất sắc, "lão không có biện pháp? vậy sao vừa rồi lão nói có thể, lão đến bây giờ mới nói chính mình không có biện pháp?"

"vừa rồi trong tình huống đó, chúng ta như thế nào có thể nhận thua?" Hỗn nguyên tử chần chừ hữu từ, "ngươi không phát hiện khi ngươi nói nhất định có thể, mình hậu nhìn ngươi với ánh mắt cũng thay đổi sao, vừa rồi nàng khinh thường cả sư môn chúng ta, ta như thế nào có thể để cho nàng xem thường, đương nhiên phải nói xạo một chút."

"Ngừng!" Dương hạo tức giận đâm vào bụng, "con mẹ lão, lão như thế nào không chết đi. Lúc nào rồi mà còn muốn có mặt mũi, chúng ta bây giờ chỉ còn con đường chết thôi lão có biết không?" Dương hạo rõ ràng nhớ kỹ, mình hậu lúc cuối cùng tiễn hân, trong ánh mắt chỉ có liên mẫn và đáng tiếc, rõ ràng chính là xem như hân đang đi chịu chết, như thế thì có mặt mũi cái gì chứ.

"đồ đệ a đồ đệ." Hỗn nguyên tử lại nói, "ta hôm nay sẽ dạy cho ngươi biết một điều, là bất cứ lúc nào cũng phải bảo vệ danh tiếng của môn phái, nếu cần thì có thể nói xạo không khoan nhượng, là người làm chuyện lớn thì không câu nệ tiểu tiết ... uy ngươi đang là cái gì thế? Uy, đồ đệ, ngươi để làm chi?"

Trong khi Hỗn Nguyên Tử thao thao bất tuyệt, dương hạo đã cõ xuống đai lưng của chính mình, hơn nữa vung tay lên tại nhánh cây thượng hệ liễu một người, cái tử kết, bả đai lưng đã thành viên hoàn trạng, hoàn xả liễu kỹ bả, về mặt hết sức vừa lòng.

"ngươi để làm chi nì, cho dù yếu hoá bị đá cũng không ở, vắng mặt lúc này ba, chúng ta bây giờ chỉ vẫn cố hết sức mà đào tẩu là được, vũ trụ bao la nhất định sẽ có chỗ cho chúng ta." Hỗn nguyên tử lại bắt đầu an bài kế hoạch tán gái trong tương lai cho Dương Hạo.

Nhưng Dương Hạo thì một chút tâm tình cũng không có, khuôn mặt lạnh như băng: "ta không muốn trốn, đã bắt tại hoá bị đá, mà chỉ muốn chuẩn bị một chút về việc tử sát mà thôi. tuy nhiên thượng điều hậu thi thể hội bị giặc nan khán, bất quá chí thiếu bị cát oán yếu bất thống."

"ngươi điên rồi?" Hỗn nguyên tử kinh hãi thất sắc, "Ngươi muốn chết, trong hoàn cảnh tốt như thế này thì tự sát là gì? Hoạt nị vị liễu ngươi."

"Lão hỗn đản!" Dương hạo tức giận, "bây giờ là lúc nào? ta bị người vu oan là giết mình hoàng! Lôi mông tình hoàng đế. ta là người bị oan! Lão với nữ nhân kia đều như nhau, muốn ta trốn, ta chạy thoát không phải sẽ trở thành hung thủ giết người sao? ta yếu lưng loại... này tiếng xấu trốn chết yêu? ta đi người nhà ta làm sao bây giờ? bằng hữu và nữ nhân của ta làm sao bây giờ? lão chỉ biết sư môn sư môn, bây giờ sư môn bị người vu oan, bị người hãm hại, lão lại muốn ta trốn đi. ngươi con mẹ nó thật sự là tên hỗn đản, khó trách đan đỉnh phái lại bị hủy trong tay lão."

"tĩnh táo! tĩnh táo!" Hỗn nguyên tử kêu to.

"lão nếu nói thêm câu nữa đào, ta lập tức thượng điều cho lão xem, làm cho cả sư môn đều chết ở chỗ này, cái gì đan đỉnh phái chó má sẽ biến mất tại vũ trụ."

Dương hạo hôm nay thật sự là phần nộ tới cực điểm, hân đã đem toàn bộ hy vọng đặt ở trên người hỗn nguyên tử, chính là lão gia hỏa này cư nhiên như thế nhĩ hĩ, bây giờ dương hạo hiểu được chính mình mang trên lưng không chỉ là danh tiếng của sư môn mà còn là vận mệnh của bản thân, quan trọng là, còn có một đại bang nhân đi theo hân ăn cơm. còn có mình hậu, nếu dương hạo trốn đi, mình hậu sợ rằng cũng là phải chết.

cho nên hân như thế nào cũng không có thể trốn, hân bây giờ chỉ còn nước liều mạng.

"ngươi không chịu trốn đi, ngươi muốn lưu lại bảo vệ danh dự sư môn?". Hỗn nguyên tử cũng là một bụng đích hóa, mặc dù nhìn không tới hân bộ dáng, phỏng chừng cũng khí đích râu mép loạn kiều, "ngươi hôm nay là nhất định muốn chém giết đến bên trong tâm thất của mình hoàng."

Dương hạo cảm giác được hỗn nguyên tử ngữ khí lý có điểm từng động, không khỏi lại mọc lên một tia hy vọng: "lão có biện pháp? lão tới cùng có hay không có biện pháp?"

"ngươi vẫn ta có hay không có biện pháp?" Hỗn nguyên tử đầu đầu nhanh tặc liễu, "ta đương nhiên có biện pháp, ta nói cho ngươi, nếu ngươi tu luyện đến trình độ, đừng nói là tâm cung, vũ trụ khắp ngõ ngách ngươi đều có thể chuyển thuận đi ra."

"nói nhảm, nếu vậy thì lúc đó ta đã trở thành thần tiên rồi. ta muốn hỏi chính là bây giờ, lão nói cho ta sự thật có được hay không, bây giờ con nữ kia đang bị giam ở dưới chúng ta một trăm thước ngăn cách bởi hoa cương thạch, lão có hay không có biện pháp để cho ta đi xuống, ta nhất định phải làm như vậy."

"có thể." Hỗn nguyên tử đáp đích rất dứt khoát, "chỉ cần ngươi kháng làm, ta đương nhiên có biện pháp. bất quá"

"đừng có bất quá!!" Dương hạo vừa nghe đến thật sự có thể hân không còn tâm tư lo lắng lập tức hỏi, "làm như thế nào, mau nói cho ta biết!"

"Đào?" hỗn nguyên tử nói, "Hoa cương thạch cũng không phải không thể đối phó, ngươi chỉ cần toàn đi xuống, rất nhanh là có thể toàn thông."

"Đào?" Dương hạo lại cảm giác được bụng lý tà hỏa tán loạn, "ta dụng cái gì đào, lão không phải là muốn ta tay không có đeo găng tay đào xuyên một trăm thước nham thạch chứ?"

"Dụng phi kiếm của ngươi, đan đỉnh song tu phái mặc dù lấy việc ăn đan dược làm chính nhưng sử dụng phi kiếm cũng là một trong số các tuyệt kỹ, ngươi bây giờ đã có thể sơ bước ngự phi kiếm, xử dụng kiếm có thể toàn thấu hoa cương thạch, dù sao ngươi có đều là bảo kiếm."

"đối với người không như vậy khoái đích tốc độ, tốt, hay toàn đầu mỗi miếng đều, cũng yếu chuyển mấy ngàn chuyển, ta khả chuyển không được như vậy khoái, tay chân đều, cũng dùng tới đều, cũng không có khả năng." Dương Hạo trên người cất giấu năm đoản phi kiếm, sau lưng một thanh trường kiếm có thể phóng thích cực quang, nhưng cảm giác đều là bất thiết, hẳn có bảo vật nhưng lại không biết như thế nào sử dụng.

"Ý niệm! ý niệm!" Hồn nguyên tử hận thiết phải không cương đích loạn hãm, "người mỗi lần đều dùng thân thể khuy động thanh kiếm, thân thể con người đương nhiên có cực hạn, đương nhiên không có khả năng rất nhanh, chính là ý niệm lại có thể, người hiểu hay không, tâm niệm của người, ý thức của người thì không có giới hạn, có thể nhanh đến vô tận đầu."

"Lão muốn ta không chế phi kiếm tăng nhanh tốc độ?"

"Đây là huyền ảo của phi kiếm, cái gì kiếm pháp, cái gì chiêu thức đều là hoa dạng mà thôi. Nếu người có thể bảo trì tốc độ nhanh nhất thì có thể vô địch." Hồn nguyên tử nói "Mọi công phu trong thiên hạ đều có thể bị phá, duy chỉ có tốc độ là không thể. Mặc dù người bây giờ không có tốc độ nhanh tuyệt đối nhưng ít nhất người có khả năng đào đá, nếu ngay cả việc này cũng làm không được, người còn nói cái gì muốn tìm chân tướng, không bằng nhanh lên một chút cùng ta trốn đi thôi."

Dương Hạo hít sâu một hơi, tìm một chỗ ngồi xuống, ý niệm vừa động, năm thanh phi kiếm đã thoát ra từ trên người hắn, tự động sắp xếp thành vòng tròn, như một bánh xe hướng xuống bùn đất đào xuống.

Thời gian Dương Hạo sử dụng năm thanh phi kiếm mặc dù không ngắn nhưng bây giờ cũng chỉ khai phát ra thuộc tính của hai thanh băng nhận cùng viêm kiếm, còn ba thanh kia mới chỉ sử dụng giống như phi kiếm bình thường. Dương Hạo tại tu luyện phương diện kỳ thật coi như có chút thiên phú, mặc dù lúc vừa mới bắt đầu tốc độ phi kiếm không hải lòng nhưng từ từ Dương Hạo bắt đầu lĩnh ngộ làm thế nào giải phóng ý thức của chính mình, hẳn trước kia chỉ dùng thân thể khống chế ý thức, mà bây giờ được Hồn nguyên tử chỉ dẫn một chút mới đột nhiên hiểu được, thì ra ý thức có thể không có cực hạn, siêu việt khỏi hạn chế của thân thể.

Tốc độ của phi kiếm càng lúc càng nhanh, giống như không phải là đào xuống nham thạch mà là đào xuống đậu hủ vậy, Dương Hạo cơ hồ không cần nhìn phi kiếm, hẳn toàn phó tâm thần lên trên phi kiếm, lúc này, hẳn chính là phi kiếm.

"Khiêu!" Hồn nguyên tử đội chuẩn thời cơ, hô to.

Dương Hạo không hề nghĩ ngợi, nhảy vào trong cái động kia

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 48: Tình Dục Gian Phi.

Sương phi là ái phi của Minh hoàng, mặc dù lão hoàng đế này mỗi một tháng sẽ đổi một ái phi, tháng này đến phiên Sương phi, mà nàng cả đời này chỉ chờ đợi là tháng này mà thôi.

Không ngờ bây giờ, Minh hoàng lại chết ở trên người nàng, cho nên Sương phi sợ gần chết, nàng vẫn ở bên trong tử cung Minh hoàng không dám loạn động. Vương Thao từng nói qua, kiếm sĩ đoàn nhất định sẽ cam đoan an toàn cho nàng, chỉ cần nàng ở chỗ này, tuyệt đối không ai có can đảm xông tới.

Sương phi rất tín nhiệm Vương Thao, người mang nàng đến Lôi Mông tinh, còn dẫn nàng tiếp kiến Minh hoàng. Sương phi biết, chỉ cần có Vương Thao ở bên cạnh thì ở trong vũ trụ này, sẽ không ai có thể thương tổn nàng, mà bây giờ, Vương Thao hẳn là đang ở ngoài cửa cách đó không xa.

Nơi này là an toàn, cả Lôi Mông tinh không có nơi nào có thể so với nơi này về độ an toàn.

Chỉ là, đang lúc Sương phi tự an ủi chính mình, tình hình lại xảy ra thay đổi, nàng đột nhiên cảm giác được một trận con chấn động, trên đỉnh đầu của nàng, vốn cung điện làm bằng nham thạch cứng rắn vô cùng, cũng phát ra tiếng vang thật lớn, thanh âm này hình như là do dụng máy khoan tường, nếu Sương phi không phải đang đứng ở giữa cung điện thì sợ rằng khó thể cảm nhận được tiếng vang mãnh liệt như vậy.

Dù sao cũng là đàn bà, Sương phi đã sợ đến nổi tay chân lạnh lẽo, lúc này mới nhớ ra chuyện đi tìm người đến, kiếm sĩ đoàn bên trong cung điện, luôn cảnh giác, chỉ cần nàng hô lên một tiếng liền sẽ có người chạy tới.

Nhưng ngay khi nàng chuẩn bị ra khỏi phòng, thiên băng địa liệt, cát đá rơi xuống cung điện liên tục, ầm một tiếng, trên trần hiện ra một cái lỗ to cùng lúc đó có một cục lửa hồng hồng rót xuống.

Loại cảm giác này, tựa như là một đoàn nhiệt năng của mặt trời, xuyên qua tầng nham thạch, nhanh như tia chớp khiến cho người khác không kịp phản

ứng, ầm ầm rơi xuống trước mặt Sương phi.

Sương phi nhìn đoàn liệt hỏa hùng hùng trước mặt, mắt tối sầm lại, sợ đến nổi ngẩn ra.

"Gặp quý!! gặp quý!!!" đoàn liệt hỏa này đương nhiên là Dương Hạo, hắn không ngừng liều mạng lăn lộn trên mặt đất, đại khái thiêu mất một cái bàn, ba cái ghế và cơ hồ là nửa tấm thảm trong cung mới rốt cục tìm được một ít nước cứu sống cái mạng nhỏ của hắn không thì đã bị thiêu chết trong đoàn liệt hỏa rồi.

Muốn nói Dương Hạo tại sao lại thiếu chút nữa bị thiêu chết thật sự là có nguyên nhân, chính là do lão gia hỏa Hồn nguyên tử gây ra. Giờ đây Dương Hạo cực độ hoài nghi, lão quý này đến tột cùng là thật sự do tuổi già mà đăng trí hay là căn bản là đang chơi hắn mà mỗi lần đều khiến hắn chật vật không chịu nổi mới bỏ qua.

Vừa rồi Hồn nguyên tử kêu Dương Hạo nhảy vào huyết động vừa đào, đồng thời Dương Hạo cũng đã ra sức để giảm tốc độ rơi, lúc hắn đang vì hành động anh dũng vô cùng của mình mà cảm thấy hưng phấn thì Hồn nguyên tử lại bắt đầu chần chờ thốt lên.

"Đồ đệ ngoan, ta vừa rồi có nhắc ngươi ko nhỉ?"

"Nhắc ta cái gì?" Dương Hạo trong lòng hình như bị châm một cái, hắn đương nhiên biết rằng mỗi lần Hồn nguyên tử như vậy cũng chính là bản thân mình sắp gặp thảm cảnh, bất quá hắn khi đó còn không biết chính mình sẽ thế nào như thế nào thôi.

Hồn nguyên tử ngữ khí rất buồn bực: "Chẳng lẽ ta không nói cho ngươi, phải phòng hỏa?"

"Phòng hỏa?" Dương Hạo còn không rõ ràng "Tại sao phải phòng hỏa?"

Hồn nguyên tử trầm mặc một chút, rốt cục cũng dùng thanh âm như đưa đám nói: "Chẳng lẽ ngươi thật sự không nghe nói rằng ma sát sẽ sinh ra nhiệt lượng sao?"

"Nói nhảm, ta đương nhiên biết chứ." Dương Hạo cũng không đến nỗi ngốc như thế "Đó là vật lý cơ bản, ai mà không biết."

"Vậy ngươi có biết hay không, trong quá trình đào thời gian dài cùng với tốc độ cực nhanh cần phải đưa một lượng nước vào, nếu không"

"Nếu không thì thế nào?" Dương Hạo đã cảm thấy nóng hơn nữa không phải nóng bình thường, quả thực giống như là hỏa thiêu, bây giờ Dương Hạo đã cảm thấy bàn chân hắn đã quá nóng còn có một chút đau.

"Sẽ phát hỏa, sẽ thiêu cháy, sẽ khiến cho ngươi trở thành một ngọn đuốc di động." Hồn nguyên tử rất trấn tĩnh, phỏng chừng lão đã có phòng bị ở trong bụng của Dương Hạo, "cho nên bình thường khi chúng ta dụng phi kiếm để đào và đi xuống, trước người sẽ mặc vào thạch miễn tố để phòng hỏa rồi mới nhảy xuống, bằng không, phỏng chừng có đào hố xong cũng vô dụng."

"Đương nhiên vô dụng rồi!" Dương Hạo bây giờ đã hoàn toàn không cần phải nhắc nhở, hắn dụng mắt thường cũng có thể thấy liệt hỏa bùng bùng đang bùng lên từ phía phi kiếm ở dưới, khiến cho giày và quần của Dương Hạo bị cháy "Biến thành lợn quay còn có tác dụng gì!"

Dương Hạo kêu lên đầy thảm thiết nhưng cũng không thể át được tiếng vang do phi kiếm đào xuống đá hoa cương. Ma sát cao sinh ra nhiệt lượng thật sự là kinh người, nhất là va chạm giữa phi kiếm cùng đá hoa cương, rất nhanh ngọn lửa đã đem Dương Hạo bao vây hoàn toàn, còn may mắn là Dương Hạo hít một hơi rồi dùng chân khí bảo vệ toàn thân, lúc này mới không có lập tức bị mất mạng, bất quá quần áo toàn thân của hắn đã bị thiêu rụi, chỉ có túi đan dược bên hông có khả năng phòng hỏa nên còn sót lại, cũng là đại hạnh trong bất hạnh.

Đây có thể xem như là thời khắc chật vật của Dương Hạo, mặc dù đã đào thông tới hoàng đế tẩm cung, nhưng cả người hắn thì lại đen thui giống như là một con heo bị quay quá lửa vậy. Bên cạnh Dương Hạo cách đó không xa, Sương phi đã té trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

"Ta@#@\$%^&*... .." Dương Hạo tức giận dậm chân "Cái gì hảo biện pháp, căn bản là là hại ta, khiến ta bị thiêu chết lão vui vẻ lắm chứ gì."

"Ngươi chết ta cũng không thể sống, ngươi thực muốn mời ta ăn món lòng nướng à." Hồn nguyên tử một chút áy náy cũng không có "Ngươi an tâm, nơi này là phòng ngủ của hoàng đế, tùy tiện tìm một bộ long bào mặc vào là được."

"Đừng có nói nhảm!" Dương Hạo hừ hừ cất tiếng, toàn thân trần truồng thật sự là không tiện.

"Chờ một chút!" Hồn nguyên tử hô lên.

"Làm sao?" Dương Hạo vừa nói dứt lời chợt cảm như hén, hắn cũng nghe được động tĩnh mà Hồn nguyên tử nhận ra, điều này đối với Dương Hạo mà nói, sợ rằng không phải là tin tức tốt, chính là có thể nói là vừa tránh được một kiếp nạn, rồi lại gặp phải một kiếp nạn mới.

Ngay ngoài cửa tẩm cung, có dồn dập tiếng bước chân truyền đến, dựa theo tiếng bước chân, chỉ ít có bốn năm người hơn nữa lại đều là nhất lưu cao thủ. Chỉ sợ là nghe được thanh âm ồn ào vừa rồi, cho nên hỏa tốc chạy tới xem xét.

Dương Hạo trên đầu mồ hôi hột trong nháy mắt tuôn ra, nội tạng bị nhiệt hỏa thiêu đốt giờ này cũng đã co quắp lại gần hết, bây giờ không thể nào đánh nhau được, ngoài cửa kia tất cả đều là kiếm sĩ hoàng gia kiếm sĩ đoàn, tùy tiện lấy vài người đều có thực lực của Kim Đức, càng huống chi còn có một nhất lưu cao thủ Vương Thao nữa, nếu Dương Hạo bị phát hiện, sợ rằng sẽ chết rất nhanh, nhanh đến ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Sau khi Dương Hạo giết chết Kim Đức, từng rất đắc ý hỏi Hồn nguyên tử, chính mình đã có thể cùng Vương Thao đối đầu không, ai có thể ngờ tới, Hồn nguyên tử lại không khách khí nói rằng chiến lực của Dương Hạo so với Vương Thao còn kém rất xa rất xa.

Dương Hạo bây giờ đạt tới linh hư cảnh giới, hơn nữa còn dùng hỏa ngục hoàn, không sai biệt lắm có sáu cấp chiến lực, trên cơ bản so với Kim Đức không hơn kém, cho dù là Dương Hạo dùng ra đan đỉnh song tu phái đệ nhất kiếm pháp tối đa cũng chỉ là đến gần thất cấp chiến lực mà thôi, có thể giết chết Kim Đức, hoàn toàn đều là do vận khí.

Về Vương Thao hẳn đã có thực lực vượt qua bát cấp chiến lực, nếu lại có được tăng cường rất có thể sẽ đạt tới cửu cấp, hơn nữa Vương thị gia tộc kiếm pháp, cũng là đệ nhất, trừ phi Dương Hạo đánh lên nếu không muốn thắng thật sự là không có khả năng.

Lúc ấy, Hồn nguyên tử từng thở dài: "Người như vậy đã là người có thiên phú tu luyện tốt lắm rồi, đã là rất hiếm thấy. Trong thời gian ngắn, ta đã bồi huấn người đạt đến thất cấp chiến lực, cho dù tìm khắp thiên hạ sợ rằng cũng không có mấy người có thể đạt tới. Còn tên Vương Thao kia cũng là một chánh thức thiên tài, hẳn quả thực chính là một kiếm thủ trời sinh, với tuổi tác và phương pháp tu luyện của hắn cũng có thể dễ dàng đột phá tám cấp chiến lực, hơn nữa kiếm thuật đã đạt tới trình độ cao cấp thiên phú như vậy tuyệt đối có thể xem như kỳ tích. Ngay cả ta khi tuổi còn trẻ cũng không có tu luyện nhanh như vậy, nếu người này được bồi dưỡng thêm thì tương lai sợ rằng có thể trở thành vũ trụ đệ nhất kiếm thủ."

"Tâm thuật bất chánh, như thế nào bồi dưỡng đều sẽ vô dụng" Dương Hạo đối với Vương Thao chẳng hề có chút hảo cảm nào.

"Chính cùng tà chỉ cách nhau 1 li, bây giờ đối với người khác mà nói, đương nhiên hắn là chánh, người là tà." Hồn nguyên tử khích Dương Hạo "Trừ phi người có thể đánh thắng hắn còn không thì đừng nói người ta không phải là cường giả."

"Sớm muộn gì ta cũng sẽ cho hắn biết sự lợi hại của ta." Dương Hạo tự đâm vào lòng bàn tay mình thề quyết, vừa mới đánh thắng Kim Đức khiến hắn rất tin tưởng rằng mình đã là thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Hồn nguyên tử đương nhiên thức thời liền tắt một chậu nước lạnh xuống: "Đồ đệ ngoan, người ngàn vạn lần nhớ kỹ, trước khi tu luyện đến hợp hòa cảnh giới tuyệt đối không nên đối đầu với Vương Thao nếu không người sẽ chết rất thảm. Chỉ cần hắn dụng Phá phong chi kiếm thì chỉ sợ người ngay cả cơ hội rút kiếm cũng không có."

"Ta không tin hắn lợi hại như thế, ta còn có hỏa ngục hoàn, ta còn ngũ đại kiếm quyết, ta cũng không tin....."

"Tin hay không mặc người, dù sao nếu là ta thì sẽ không chọc đến tên kia, hắn chính là một quái thai, quả thực không phải người." Hồn nguyên tử từ lúc bắt gặp Vương Thao rút kiếm vẫn còn nổi ám ảnh trong lòng.

Dương Hạo mặc dù ngoài miệng vẫn không chịu thua nhưng trong lòng quả thật đối Vương Thao đã rất kiêng kỵ. Hắn rất hiểu rằng khi Hồn nguyên tử nói không có việc gì thì chưa chắc thật sự là không có việc gì, mà lão nói có chuyện tuyệt đối là sẽ là đại họa trước mắt.

Cho nên, bây giờ khi Dương Hạo nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa truyền đến thì cơ hồ liền sợ đến ngất người, hắn còn tưởng tượng rằng Vương Thao đang cầm kiếm hùng hổ xông đến nơi này, trong khoảnh khắc mở cửa, hắn sẽ xuất kiếm tặng cho Dương Hạo một kiếm chí mạng.

Vương Thao cầm chặt lấy chuôi kiếm, đi ở trong thông đạo dài khiến hắn cảm thấy sát khí trong lòng đang không ngừng dâng cao. Hình như mỗi lần cầm thanh kiếm này sẽ có một loại máu tanh vị đạo bên trong thân thể. Thanh kiếm trên tay Vương Thao chắc chắn không hề đơn giản.

Vương thị gia tộc là một trong thập kiếm lưu của đế quốc, đồng dạng chính mình ngạo nhân lịch sử. Truyền thuyết tại thời kỳ viễn cổ, vương thị gia tộc có sư thừa kiếm tiên, phát triển độc đặc kiếm pháp mạch hệ. Mặc dù bây giờ phương pháp tu tiên sớm đã thất truyền, nhưng vương thị gia tộc vẫn còn giữ được phương pháp tu luyện cùng hô hấp độc đáo, mặc dù phương pháp này đã bị đế quốc nguyên lão viện cấm nhưng bởi vì vương thị gia tộc trường kỳ cung cấp tướng lĩnh cho quân đội của đế quốc nên dễ dàng lách luật.

Vương thị gia tộc mặc dù nguyên viễn lưu trường, nhưng ngoại trừ kiếm pháp cũng khó tìm được di tích do thượng cổ tiên nhân lưu lại, trong gia tộc trân quý nhất chính là thanh kiếm trên tay Vương Thao kia. Thanh kiếm này hình dáng cổ quái, rất dài nhưng lại cũng rất cứng, mặc dù không phải là loại hợp kim phát ra ánh sáng bóng bẩy nhưng nó hiển lộ ra một cỗ khí thế bất phàm. Thanh kiếm này tương truyền chính là vương gia tổ tiên có được từ một tiên nhân, là một thượng cổ kiếm tiên chân chính. Mặc dù chỗ ảo diệu bên trong không ai biết rõ nhưng tối thiểu ai cũng biết rằng đây là vô giới chi bảo, là vương gia trấn trạch truyền gia bảo bối.

Một thanh thần kiếm như thế lại truyền tới tay Vương Thao, có thể thấy được người này trong Vương tộc có bao nhiêu kỳ vọng. Đương nhiên, Vương Thao cũng không khiến gia tộc thất vọng, hắn chính là cao thủ giỏi nhất trong lớp hậu đại của gia tộc, tuổi còn trẻ nhưng đã lập nhiều chiến công hiển hách.

Vương Thao biết rằng, hắn chỉ cần hoàn thành chuyện này, khiến Lôi Mông tỉnh hoàn toàn trong tầm tay của đế quốc thì hắn đã lập được công lao cực lớn. Nguyên lão viện có thể đến Lôi Mông tỉnh dễ dàng tìm được thảo nhất định sẽ đề cử Vương Thao kiếm sĩ đoàn trưởng vị một bậc kiếm sĩ đoàn, vậy hẳn là đoàn trưởng lập tức sẽ biến thành quý tộc của đế quốc. Dù sao nhị cấp kiếm sĩ đoàn cùng nhất cấp kiếm sĩ đoàn chênh lệch cũng không phải chỉ là một hai điểm.

Vương Thao cách cánh cửa càng ngày càng gần, hắn đương nhiên biết sau cánh cửa đẹp đẽ trang nhã này là gì, hắn thậm chí cũng đã nghe được động tĩnh bên trong truyền ra, chỉ cần Vương Thao đi vào, rất có thể sẽ lọt vào sự công kích mạnh mẽ.

Nhưng việc này không sao cả, mặc dù bên trong cánh cửa có thể là một nhất lưu cao thủ nhưng đối với Vương Thao mà nói, quả thực chỉ là như một việc đơn giản như ăn sáng. Tại tỉnh cầu này, thậm chí là bên trong tỉnh hệ này, cao thủ chánh thức có thể cùng Vương Thao giao thủ sợ rằng chỉ có Minh hoàng mà thôi, đáng tiếc lão nhân kia đã chết.

Vương Thao đương nhiên biết Minh hoàng vì sao mà chết, nhưng là hắn càng hiểu được chính là, chỉ cần hắn tiến tới cánh cửa trước mặt thì hết thảy mọi chuyện đều sẽ được định đoạt, tình cầu này sẽ hoàn toàn bị hắn khống chế, sẽ không có ai dám đứng lên phản kháng.

Nhìn cánh cửa tầm cung càng ngày càng gần, Vương Thao vung tay lên lệnh cho những thuộc hạ đi theo mình dừng lại sau đó hắn cầm chắc chuôi kiếm chạy đến cuối con đường, quang mang hoàng kim tựa hồ đang biểu thị cho tiền đồ sáng lạn sắp tới của Vương Thao.

Còn người bên trong, đương nhiên sắp gặp phải cuộc chiến lớn nhất trong đời, thậm chí là tử chiến.

Khỏe miệng Vương Thao cũng không thể kìm được không ngừng toát ra nụ cười, hắn khẽ mở cửa quan sát người ở bên trong, người này có thể dụng ngoại mạo khiến cho người ta hít thở không thông, cất tiếng: "Hoàng hậu, đã quấy rầy!"

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 50: Phản Triều Lưu Bức Cung (Thượng)

Nàng không té xỉu còn may, Dương Hạo dù thế nào cũng có thể nghĩ biện pháp trị nàng thế nhưng nếu nàng bất tỉnh nhân sự thì ngược lại hắn cũng không có cách nào, bức cung không thể bức cung, giết cũng không thể giết, ngoài cửa còn có một đoàn kiếm sĩ tùy thời có thể phát giác động tĩnh bên trong, thật sự là không có gì khổ sở hơn.

"Người nhanh lên một chút đi." Hồn nguyên tử còn tựa như muốn đòi mạng "Nếu không ép được người đàn bà này thì người chắc chắn sẽ xong đời. Dựa theo lời nàng thì dù là ai cũng sẽ phán người phải chết."

"Còn phải chờ lâu nói sao!" Dương Hạo còn vội hơn Hồn nguyên tử, hắn cũng không hoàn toàn là đang lo cho mình mà sự quan tâm của hắn còn hướng về một nhóm người ở xuân dược điểm, nơi đó không chỉ có Sư Sư cùng Gia Cát Kiến mà còn có năm trăm cô nhi đang làm việc nữa chứ. Nếu không sớm giải quyết, sợ rằng người của hoàng gia kiếm sĩ đoàn sẽ không tha cho bọn họ.

"Người biết rồi sao còn không mau nghĩ biện pháp?" Hồn nguyên tử lão quỷ lại giục.

Dương Hạo khó chịu đứng lên không ngừng đi lại bên trong cung điện.

"Người không bắt đầu vào việc còn đang tìm cái gì a?"

"Ta tìm nước lạnh!" Dương Hạo nói, "Mụ kia ngất rồi ta có thể làm gì bây giờ, tìm nước lạnh làm cho mụ ta tỉnh lại. Hơn nữa tỉnh lúc ta mới có thể dụng hình hồi cung được chứ."

"Tìm cái rắm!" Hồn nguyên tử lại bắt đầu loạn bạo thô khẩu, "Tiểu tử người biết rồi còn cố tình, người là đại đệ tử của đan đình song tu phái chứ không phải cai ngục, người có thể sử dụng các loại nhục hình để bức cung sao?"

"Vậy ta phải dụng cái gì?" Dương Hạo thoáng run lên một chút, tay hắn vô tình chạm đúng túi thuốc đang đeo bên hông, túi thuốc này làm từ chất liệu phòng hỏa cách nhiệt cho nên trải qua lần bốc cháy vừa rồi mà vẫn còn nguyên, vừa chạm vào túi thuốc Dương Hạo như chợt hiểu ra "Đúng rồi, chúng ta còn có thứ ép cung tốt nhất nữa chứ."

Trên thế giới này có lẽ rất khó tìm thấy thứ nào tốt hơn so với loại này, "Hồng phu nhân" mới được Dương Hạo tạo ra không chỉ có tác dụng rất nhạy mà quan trọng nhất là nó có thể khiến đàn bà nói ra lời thật, dưới tác dụng của thuốc rất ít người có thể phản kháng không nói ra sự thật.

Không phí thêm thời gian nữa Dương Hạo nói làm là làm, một nắm lớn Hồng phu nhân được xoa lên da Sương Phi, được lực nhanh chóng thấm thấu vào dưới da khiến Sương Phi đang hôn mê dần tỉnh táo lại, hơn nữa tứ chi còn không ngừng vận vẹo.

"Ta hỏi người, là ai giết Minh hoàng?" Dương Hạo thấy được lực đã phát tác liền vội vàng bắt đầu tra hỏi. Nhớ lại lúc trước, lần đầu tiên dụng Hồng phu nhân trên thân Sư Sư đã khiến Sư Sư nói thật nhanh một cách phi thường cho nên Dương Hạo đoán rằng lần này có lẽ cũng rất thuận lợi biết được chân tướng.

Đáng tiếc chuyện thường có đột biến, Sương Phi mặc dù bị dụng tính dày vò đã ý loạn tình mê nhưng há mồm lại vẫn nói dối như trước: "Dương Hạo..... Dương Hạo hại chết bệ hạ, là Dương Hạo dụng xuân dược độc chết bệ hạ....."

Dương Hạo tức giận huyết phún huyết ra, ngay cả một chiêu này cũng không linh vậy tội danh kia thật sự sẽ đổ lên đầu hắn sao, hắn quả là không nghĩ tới Sương Phi người đàn bà nhất gan như thỏ kia mà cũng ương ngạnh như vậy, ngay cả dụng thuốc cũng không thể khiến nàng nói thật.

Không đợi Dương Hạo hỏi, Hồn nguyên tử lại bắt đầu đưa ra chủ ý: " Hồng phu nhân được tính mặc dù cường, nhưng sợ nhất chính là người có ý chí lực mạnh mẽ, đối với ai chỉ có ý chí lực bạc nhược chỉ cần thoáng dụng đã có tác dụng. Có điều đối với người này sợ rằng không thể có tác dụng."

" Vậy phải làm sao ?" Dương Hạo bây giờ căn bản là không muốn nghe giải thích mà chỉ cần nói cho hắn làm như thế nào là tốt rồi.

" Được lực của Hồng phu nhân sẽ đạt hiệu quả cao nhất khi người đàn bà hưng phấn nhất, người biết làm như thế nào rồi chứ." Hồn nguyên tử liền nói ngay điểm mấu chốt.

Có điều Dương Hạo lại sợ đến nhảy dựng lên : " Lão muốn ta cùng người đàn bà này làm..... Lão nói điên rồi sao."

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 51: Phản Triều Lưu Bức Cung (Trung)

Đúng là người nói vô ý người nghe có tình, Dương Hạo còn chưa nói muốn làm gì mà Surong Phi đã bắt đầu gây dục, trong miệng còn không ngừng phát ra tiếng rên rĩ. Bất quá đối với Dương Hạo mà nói những âm thanh đó chẳng hề có chút nào mê người. Nữ nhân trước mặt Dương Hạo không phải là loại hắn không thích nhưng hắn chắc chắn không thể. Mặc dù ngoại hình Surong Phi cũng là nhất lưu xuất sắc bằng không làm sao có thể vào được hậu cung của Minh hoàng, bất quá Dương Hạo hiểu rất rõ hậu quả sau này nếu hắn chạm vào người đàn bà này bây giờ.

" Nếu ta thật sự phải lên giường cùng mụ thì không phải sẽ thành cường dâm mụ sao?" Dương Hạo liếc mọng lác đầu, " Minh hoàng vừa mới chết, ta không thể đụng vào đàn bà của hắn, đó là đại bất kính đối với người chết."

" Người cũng không phải là chưa từng đụng ." Hồn nguyên tử âm dương quái khí cất tiếng " Lần trước không phải người cùng Minh hậu rất sung sướng sao?"

" Lão nói cái gì!!" Dương Hạo tựa như bị vạch trần bộ mặt thối lên đầy giận dữ.

" Được rồi được rồi!" Hồn nguyên tử liền hạ giọng trấn an " Người chỉ bất quá là vì điều tra chân tướng mà chịu hy sinh đi, người khác vì làm nằm vùng có khi cả ngày phải ở trên giường thì sao, người chỉ phải chịu có một lần toán cái gì? Càng huống chi người đàn bà này chân cũng không ngắn, muốn mộng có mộng, cần vú có vú , người còn có cái gì bất mãn nào."

" Ta không làm, chết cũng không làm!!" Dương Hạo vẫn ngang như một con trâu " Vốn bọn họ đổ oan cho ta giết Minh hoàng lại còn thêm cường bạo Surong Phi, ta không muốn lọt vào bẫy rập của bọn họ, chuyện này tuyệt đối không thể được."

" Người không làm thì sẽ không biết được bằng chứng, không có bằng chứng thì người chắc chắn sẽ bị người ta định tội, thân nhân của người cũng sẽ chết chắc!" Giọng nói của Hồn nguyên tử cũng đề cao.

" Khẳng định là lão có cách khác mà, ta khẳng định đó!!!" Dương Hạo thật sự đã phát hỏa, hắn tự nhiên lấy ra một viên hỏa nhưng hoàn từ trong túi thuốc nuốt vào. Hỏa nhưng hoàn là loại thuốc bá đạo thế nào, ngay lập tức trong bụng Dương Hạo liền xuất hiện một luồng chân hỏa, luồng chân hỏa này cũng không phải đơn giản mà hoàn toàn bị trấn áp bởi chân khí, hơn nữa trong con giận dữ hắn còn hướng lực lượng của hỏa nhưng hoàn đưa xuống dưới vị trí đan điền, giọng đầy vẻ uy hiếp " Nếu lão không nghĩ ra biện pháp khác thì ta hôm nay liền sẽ nướng chín một con quỷ sống, sáng tạo ra một chiêu bài của riêng Dương Hạo ta!"

Đúng là báo ứng a, Hồn nguyên tử hôm nay kêu Dương Hạo ăn vú lợn nướng, lại còn thương thức khúc ruột của hắn, bây giờ đảo lại thành lão đang sắp trở thành hỏa trung thâm quỷ (con quỷ thâm thiết trong lửa thiêu). Nếu là các loại lửa bình thường khác Hồn nguyên tử sẽ không sợ hãi, dù có gặp phải cũng là muối đốt inox, thế nhưng chân hỏa cũng là một trong những lực lượng lợi hại nhất thiên hạ, mặc dù Dương Hạo còn không thể xử dụng ra tam muội chân hỏa như tiên nhân nhưng cũng đã có uy lực nhất định, nếu như bị hỏa thiêu trong đan điền thì dù Hồn nguyên tử không tan thành mây khói ít nhất cũng phải mất nửa cái mạng già, nguy hiểm như thế lão sao có thể không sợ.

Dưới sự uy bức, Hồn nguyên tử quả nhiên rất nhanh trí, lão không hoảng hốt không vội vàng chỉ kêu to lên : " Tỉnh táo!"

" Không thể tỉnh táo được!" Dương Hạo vẫn không chịu nghe, hắn càng điên cuồng thúc dục chân hỏa " Không phải lần lão cũng nói đến nguy cơ giáo học sao, ta lần này để lão trải qua cảm giác nguy cơ giáo học một lần."

" Sợ người rồi, sợ người rồi!" Hồn nguyên tử thật không hổ là một đời kiêu hùng, có thể cứng có thể mềm, xem tình hình không đúng liền lập tức đổi giọng " Ta gọi người là sư phụ được chưa, ta sẽ cho người làm chương môn của đan đình phái nữa, sao phải nóng như vậy, chúng ta từ từ nói chuyện thôi."

"Ta không cần làm chương môn cái phái đan đỉnh phái của lão, lão thích thì đi mà làm, ta chỉ cần sự trong sạch của ta!"

"Muốn trong sạch thì phải làm cho nữ nhân này hight tới cực điểm!" Hồn nguyên tử vẫn khẳng định "Đó là cách duy nhất rồi, tin ta đi, ta khẳng định sẽ không hại ngươi."

Lão nói còn chưa dứt lời đã khiến Dương Hạo nổi điên lên : "Lão mà không hại ta, mọi chuyện của ta cho tới hôm nay không phải đều là vì lão làm hại sao. Ta sẽ không đụng vào nữ nhân này, cho dù mụ có nổi điên lên vì thuốc ta cũng sẽ đụng vào!"

"Chờ một chút!!!" Thanh âm Hồn nguyên tử đột nhiên thay đổi "Ngươi nói đúng rồi, đúng rồi a."

"Cái gì?" Dương Hạo bị sự thay đổi của Hồn nguyên tử gây bất ngờ "Lão nói cái gì?"

Quả thực nguy cơ giáo học thật sự là đối với ai cũng đều có chỗ tốt, không chỉ có thể huấn luyện Dương Hạo mà cho dù trị liệu chứng lão niên si ngốc của Hồn nguyên tử cũng rất có tác dụng, trong hoàn cảnh bị chân hòa uy hiếp Hồn nguyên tử liền nhanh nhẹn hẳn lên, dù có muốn giấu cũng không được, tất cả mọi điều vừa nhớ ra liền nói luôn.

"Chúng ta không nhất định phải làm cho nữ nhân lên đến cao triều, ta còn có một chiêu lợi hại hơn nữa." Hồn nguyên tử âm hiểm hề hề nói "Đó chính là —— nghịch cao triều!"

Dương Hạo vẫn thắc thỏm đầy lo lắng "Ta vẫn phải làm sao? Ta mặc kệ lão."

"Ngươi hiểu hay không a, ngươi biết cái gì là nghịch cao triều không?" Hồn nguyên tử tỏ vẻ đầy khinh thường, hiển nhiên xem thường kinh nghiệm của Dương Hạo ít đến đáng thương "Nghịch cao triều là lúc làm cho nữ nhân đạt đến gần đỉnh nhưng luôn còn cách một đoạn, làm cho nữ nhân muốn sống không thể muốn chết không được. Dưới hoàn cảnh đó tuyệt đối không có người nào có thể chống lại quá ba mươi giây."

Dương Hạo trợn mắt há ngốc mồm ra, bây giờ hắn mới xem như hiểu về Hồn nguyên tử, lão thâm trùng này quả thật mỗi lần đều có chiêu số xuất sắc.

"Có điều..... có điều là ta phải thế nào mới làm được?" Dương Hạo lo lắng cất tiếng hỏi, trong lòng đang nghĩ không biết có phải Hồn nguyên tử lại muốn hắn phải hy sinh trinh tiết của bản thân như lần trước hay không.

"Yên tâm đi, quai đồ đệ, không cần ngươi phải hiến thân đâu." Hồn nguyên tử ra vẻ bề trên "Với năng lực của con người mà muốn không chế cái ngưỡng đó cơ hồ là không có khả năng, nhưng chúng ta đan đỉnh song tu phái lại tinh về dược vật, chỉ cần đan dược của chúng ta vừa ra, tuyệt đối không có gì không thể."

"Loại thuốc gì ? Bây giờ ta phải đến đâu chế thuốc?" Dương Hạo lại cau mày, cái lão già sư phụ này quả là thích bói chuyện phiến toái.

"Đây là một loại thuốc ngoại dụng có tên là ‘ Kim thủ ’, chính là biến dạng của hồng phu nhân mà ra. Ngươi chỉ cần có Hồng phu nhân dược phần cùng một chút kim phần (mặt vàng) cùng rượu cồn, sau đó dùng phương pháp độc đáo mà ta sẽ dạy cho ngươi xoa bóp một chút là có thể trực tiếp luyện ra."

Lần này lại vừa đúng lúc để Dương Hạo có cơ hội luyện ra loại thuốc mới, mọi nguyên liệu Hồn nguyên tử vừa nói đều có thể tìm thấy đủ ở trong phòng này. Hồng phu nhân dược phần vốn ở ngay trong túi thuốc của Dương Hạo, Minh hoàng thập phần thích hoàng kim cho nên cung điện trong ngoài khắp nơi đều là thuần kim chế tạo ra nên kim phần càng không thành vấn đề. Cuối cùng Dương Hạo đem mấy thứ nguyên liệu kia vào trong một chén rượu, nhìn chất lỏng do rượu trộn lẫn cùng bột thuốc ở bên trong chén đang dần đặc lại thật sự là rất kinh khủng.

"Sau đó thì sao? Để cho mụ kia uống?" Dương Hạo cảm tưởng như chất thuốc trong chén kia rất có thể là thuốc độc chết người, hắn thật muốn vứt đi từ sớm rồi.

Có điều Hồn nguyên tử lại càng ngày càng kích động : "Thứ này không thể cho nữ nhân uống như vậy mà là phải cần nam nhân ngoại dụng."

"Nam nhân?" Trong lòng Dương Hạo chợt rung mình.

"Đúng vậy. Bây giờ, ngươi cho một ngón tay vào trong chén, để cho dược thủy thấm đều hết cả ngón tay." Hồn nguyên tử chỉ thủ hạ cước nói (khua tay múa chân).

"Nhúng vào ?" Dương Hạo lại càng hoảng sợ, nhìn nhìn chất lỏng trong chén vừa có chút bột màu trắng, lại có chút như là nước nóng, cũng có chút giống như loại axit ăn mòn xương khớp "Ngón tay ta có thể bị gì hay không đó ?"

"Ngươi nhúng hay không đây ?"

"Được rồi được rồi, nhúng thì nhúng." Dương Hạo nhắm mắt lại vừa cắn răng vừa dậm chân, ngón tay nhúng vào trong dung dịch kia. Nói cũng kỳ quái, chất lỏng kia ngược lại rất âm áp thoải mái, tựa như một lớp tơ mềm bao quanh lấy ngón tay Dương Hạo, âm áp tựa như dưới ánh mặt trời sưởi vậy.

Dương Hạo mở mắt ra vừa vặn thấy cảnh một tia chất lỏng cuối cùng trong chén rượu đang thấm vào ngón tay hắn, trong chén đã chẳng còn thứ gì, ngay cả một chút chất lỏng cũng không nhìn thấy.

"A!!!!" Dương Hạo liền kêu lên đầy thảm thiết.

"Kêu là cái gì, không sợ bị người khác nghe thấy sao!" Hồn nguyên tử tỏ ra đầy bất mãn, lúc bình thường lão nói dù Thái sơn có sụp ở phía trước mà mặt không đổi sắc hiển nhiên Dương Hạo một điểm cũng chưa học được "Cũng sẽ không mất tay mất chân, người kêu gào cái gì."

"Sẽ không mất tay mất chân." Dương Hạo thốt lên đầy bi sảng, hần dòn sức rút ngón tay từ trong chén ra, nhắt thời, cả cung điện dường như có tia chớp chợt lóe lên. Thì ra ngón tay Dương Hạo sau khi ngâm trong dung dịch Kim Thủ đã hoàn toàn biến thành màu vàng, khó có thể nói đó là một ngón tay mà rõ ràng chính là một chiếc kim côn "Sao lại thành như vậy được, được thủy làm thế nào chui vào trong ngón tay của ta được?"

"Thế này có là gì?" Hồn nguyên tử kiến quái không trách (thấy chuyện khác thường mà vẫn bình tĩnh) "Ta cũng nói trước với người rồi, loại thuốc này có tên là Kim thủ chính vì như vậy. Nó sẽ khiến tay người biến thành có ma lực, chỉ cần chỗ mà ngón tay người chạm qua thì nữ nhân sẽ nhanh chóng bị thiêu đốt, hơn nữa còn tiến vào trạng thái nghịch cao triều."

"Ngón tay của ta sau này có thể biến trở lại bình thường hay không?" Dương Hạo còn chưa hết lo về sau này rất có thể vĩnh viễn hần sẽ phải mang theo chiếc kim côn này.

"Biến trở lại để làm gì, Kim thủ rất khó tạo ra được a, sau này nếu người thích nữ nhân nào thì chỉ cần lấy tay đụng vào nàng một chút là được, đảm bảo sẽ khiến nàng ta chạy theo người liền." Hồn nguyên tử cười gian ác "Huống chi màu vàng rất phú quý a, hay là đồ đệ người đem cả mười ngón tay nhúng vào, như vậy so với bộ răng nam vàng của người khác còn lợi hại hơn a."

Dương Hạo nghiêng răng dùng hết toàn lực mới không khiến mình bị tức mà xui đi, hần tưởng rằng mình đã sớm quen với bản lĩnh gây họa của Hồn nguyên tử, thế nhưng bây giờ mới biết được thì ra mọi chuyện trước kia đều bất quá mới chỉ là bì mao mà thôi, Hồn nguyên tử chắc chắn sẽ không ngừng phát huy bản lĩnh già mà nghịch ngợm của lão trong tương lai mất.

May mắn rằng vì không có thời gian nên Dương Hạo mới không kịp tranh luận cùng Hồn nguyên tử một phen, bất kể hậu quả Dương Hạo hần bèn vút hết sang một bên, hần cũng không nhiều lời với Hồn nguyên tử mà tranh thủ cúi xuống Sương Phi vẫn đang nằm trên mặt đất giấy dụn.

Dương Hạo thiếu chút nữa đã không tìm được, mất hần cố nhắm lại ráng sức định thần sau đó mới làm theo lời Hồn nguyên tử, dụng kim thủ khẽ vuốt dọc theo những điểm mẫn cảm của nữ nhân.

Thì ra kinh mạch của nam nữ mặc dù tương tự nhưng tác dụng lại không hề giống nhau. Có những kinh mạch của nữ nhân chủ yếu đều là chỗ mẫn cảm, hơn nữa còn phân bố khắp toàn thân. Được hiệu của Kim thủ quả nhiên càng mạnh hơn hồng phu nhân, Dương Hạo bất quá mới chỉ khẽ vuốt ve thôi mà toàn thân Sương Phi đã bắt đầu run run. Cảm giác của nàng quả thực đang chìm trong một nỗi thống khổ khó có thể chịu nổi, mỗi khi sắp đạt tới đỉnh thì không biết có chuyện gì mà lại bị hạ xuống, cứ tuần hành như vậy Sương Phi đã gần như phát cuồng, mồ hôi toát ra chảy khắp toàn thân nàng như tắm.

"Nói! Rốt cuộc là ai sai khiến người đồ oan cho ta?" Dương Hạo cũng học thông minh, tra hỏi vòng quanh.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 52: Phản Triều Lưu Bức Cung (Hạ)

Sương Phi nhủ mảy, có thể thấy nàng rất muốn tiếp tục giữ vững phòng tuyến trong ý chí của mình, dù cố nghiêng răng chịu đựng nhưng kích thích lên thân thể nàng lại liên tục dội lên công phá tựa như sóng biển xô vào bờ.

Chỉ kiên trì đến giây thứ ba mươi, Sương Phi rốt cục hoàn toàn đầu hàng, nàng khóc lên thất thanh:"Vương Thao! Là Vương Thao chủ mưu. Hần là tình nhân của ta, hần muốn dẫn ta quay lại đế quốc, hần muốn dẫn ta quay lại đế quốc."

Chứng kiến Sương Phi rốt cục bắt đầu chịu khai Dương Hạo liền thờ dài một hơi. Hồn nguyên tử vẫn không chủ quan:"Ta thấy nữ nhân này đã bị người khác thôi miên cho nên đã coi việc vu hãm người trở thành sự thật, cũng may rằng chúng ta dụng ra chiêu này mới bức ra kỷ ức thật của nàng."

Dương Hạo tiếp tục hỏi:"Minh hoàng đã chết như thế nào?"

"Là do dùng thuốc mà chết, dùng thuốc mà chết!" Sương Phi nước mắt dần dụn, so với bị trúng độc còn kinh khủng hơn, thân thể cũng đã co rúm lại. Thế nhưng mặc dù thâm thiết như vậy nàng vẫn khẳng định Minh hoàng bị thuốc độc chết.

"Không linh sao?" Dương Hạo hoài nghi có lẽ được tính của Kim thủ biến mất nên mới khiến cho nữ nhân kia khôi phục lại.

"Không có khả năng không linh được." Hồn nguyên tử đối với đan dược thập phần tự tin "Người tiếp tục hỏi đi, là ai dùng thuốc độc chết Minh hoàng."

Sau khi Dương Hạo y theo lời Hồn nguyên tử hỏi thì đáp án của Sương Phi lại càng khiến hần tuyệt vọng.

" Là thuốc của Dương Hạo." Bộ dáng của Sương Phi rõ ràng càng tỏ ra thống khổ, nhưng thủy chung cũng không có nói ra điều mà Dương Hạo muốn " Chính là long hổ đại hoàn đan, long hổ đại hoàn đan."

Hai tay Dương Hạo đều đã phát run lên, hẳn đương nhiên biết rằng trên thế giới này chỉ có duy nhất cửa tiệm của hắn có bán long hổ đại hoàn đan, nếu Sương Phi ngay cả trong hoàn cảnh này mà cũng tiếp tục đổ oan thì Dương Hạo thật sự cũng không còn cách nào .

" Gặp quý!" Dương Hạo đặt mông ngồi xuống đất, tức giận chửi " Đúng là gặp quý, chẳng lẽ ta không thể không chui vào quan tài sao?"

" Người không cần quan tài đâu, đồ đệ, người không cần." Hồn nguyên tử trầm mặc một hồi, giọng nói đầy kỳ quái " Bọn họ quả thật là đang hãm hại người, hơn nữa là sớm đã có dự mưu hãm hại."

" Đương nhiên là hãm hại rồi, nhưng chứng minh thế nào cơ chứ? Nhân chứng quan trọng nhất vẫn không thay đổi, ta không phải xong đời sao?" Dương Hạo đã lâm vào tuyệt vọng.

" Bởi vì nàng vừa nói chính là lời nói thật." Hồn nguyên tử giải thích " Người hiểu hay không, nữ nhân kia bây giờ nói đều là lời nói thật. Dưới sự bức cung của Kim thủ nàng căn bản không có cách nào khác ngăn cản, chỉ có thể nói lời nói thật."

" Thế mà cũng bảo là nói thật sao ?" Dương Hạo thật sự không muốn tranh luận cùng Hồn nguyên tử " Không phải ngay cả lão cũng tin rằng là thuốc của ta độc chết Minh hoàng chứ?"

" Đương nhiên là thuốc của người." Hồn nguyên tử hình như đang từ từ vạch trần một sự thật thần bí " Bất quá đừng quên, cho dù là thuốc của chúng ta độc chết người cũng không thể nói là lỗi của chúng ta."

Lời Hồn nguyên tử nói khiến Dương Hạo phát lạnh, trong cung điện này trống trải có thể nghe rõ cả tiếng gió khiến Dương Hạo càng thêm rung mình.

" Chuyện gì xảy ra? Lão đang nói cái gì vậy?" Dương Hạo hỏi lại như chưa nghe rõ.

" Người đừng quên, gần đây Minh hoàng còn đang trong liệu trình sử dụng băng hỏa cứu trọng thiên, trong quá trình trị liệu chúng ta đã rất nhiều lần nghiêm cấm tuyệt đối không được dùng cùng các loại thuốc khác nếu không sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, vậy tại sao Minh hoàng lại dùng long hổ đại hoàn đan thêm cơ chứ?"

Đầu Dương Hạo tựa bị một chùy đánh trúng, đột nhiên tỉnh táo lại:" Đúng vậy, lần nào đưa thuốc ta cũng nhắc lại rằng tuyệt đối không thể dùng thêm các loại thuốc khác, mà ta cho tới giờ cũng chưa từng đưa long hổ đại hoàn đan cho Minh hoàng a."

Trong tháng vừa rồi, Minh hoàng vì trị liệu tình được kháng nguyên chứng nên chỉ phục dụng băng hỏa cứu trọng thiên, hơn nữa chỉ tiếp nhận thuốc do Dương Hạo đưa tới, dù cho có người mang thuốc đến mời tận cửa lão cũng không chạm vào một viên. Ngay cả nguyên liệu đều cũng là trực tiếp lấy ở trong hoàng cung chứ đừng nói đến là loại thuốc khác.

Dương Hạo vội vàng đem ngón tay quay lại người Sương Phi, kim thủ quả đúng là bách dụng bách linh (trăm lần sử dụng cả trăm lần đều linh nghiệm), đáng thương cho Sương Phi vừa mới hồi phục được một chút sau khi kim thủ quay lại thì toàn thân lại bắt đầu co lại, run rẩy tựa một gà con bị lạnh.

" Ai đưa cho Minh hoàng dùng long hổ đại hoàn đan ?" Dương Hạo hỏi.

" Là ta..... Là ta....." sau khi phòng tuyến tâm lý cuối cùng của Sương Phi bị công phá thì chân tướng sự việc liền tuôn ra như nước chảy " Vương Thao đem long hổ đại hoàn đan giao cho ta, kêu ta pha lẫn trong loại trà thơm, dụng mùi hương giấu đi mùi thuốc của dược hoàn, bệ hạ uống xong liền lập tức băng hà."

" Hồn dân!!!" Dương Hạo vừa nghe những lời này, nhất thời nổi giận dỗi thường, hắn không kìm được liền véo lỗ tai Sương Phi vài cái.

Dương Hạo quả thực đã tức giận cực độ, tên Vương Thao kia hiển nhiên đã dự mưu hết thảy, hắn biết Minh hoàng không thể dùng các loại thuốc khác cho nên cố tình tới tiệm Dương Hạo mua long hổ đại hoàn đan, sau đó lệnh cho Sương Phi hạ độc. Dù cho đám thái y có điều tra thì bất luận thế nào đều cũng sẽ đổ lên đầu Dương Hạo.

" Bây giờ phải làm sao?" Mặc dù đã biết chân tướng nhưng phải làm thế nào mới có thể rửa sạch oan khuất thì Hồn nguyên tử một điểm ý kiến cũng không có. Lão quý này tại tu luyện rất có thiên phú nhưng nói đến bản lĩnh đấu cùng người khác thì lão còn kém một chút.

Dương Hạo ngồi ở dưới đất, mặc dù tức giận hồi lâu nhưng vẫn tỉnh táo, hắn đơn giản phân tích tình hình, bây giờ Minh hoàng đã chết, trong hoàng cung có thể không chế thế cục vũ lực tổng cộng chỉ có hai phe. Một chính là Vương Thao hoàng gia kiểm soát, bọn họ đã nắm trong tay hết thảy, bây giờ cơ bản đã đại hoạch toàn thắng

Còn phe kia chính là hoàng thất vệ đội, Dương Hạo còn nhớ thủ lĩnh của hoàng thất vệ đội là Long tướng quân, có thể đoán ra phe này sẽ hoàn toàn nghe theo Minh hậu nhưng bây giờ Vương Thao đem hết thảy tội lỗi đều đẩy lên đầu Dương Hạo hoàng thất vệ đội cũng không thể làm gì.

" Nói cách khác, ta chỉ cần khiến cho hoàng thất vệ đội biết rằng Vương Thao hại chết Minh hoàng thì sẽ có cơ hội thay đổi." Dương Hạo vỗ đùi, kêu lên.

" Nói dễ nhỉ." Hồn nguyên tử lại không hề nhạc quan như vậy " Bây giờ toàn thế giới đều biết là người hại chết Minh hoàng, ai sẽ tin vào lời của người."

Dương Hạo không hề trả lời, hân hân hứng ánh mắt về phía Sương Phi vẫn còn đang nằm ở dưới đất dường như còn đang khóc, nàng cũng chính là người duy nhất biết chân tướng" Chính là ở người này."

Long tướng quân một thân khải giáp vàng chói gĩa hân tử này ngũ đại tam thô nhưng ngay lúc người khác bị vẻ bề ngoài của hân mê hoặc thì sẽ lại phát hiện nguyên lai hân là người thô trung hữu tế (trong nét thô thiển lại có sự tinh tế). Chính vì nguyên nhân vì như thế Long tướng quân mới có thể từ năm mười sáu tuổi đã trở thành kiện tướng dưới tay Minh hoàng.

Sau khi Minh hoàng băng hà, Long tướng quân suất lĩnh hoàng thất vệ đội nhìn như ẩn nhẫn không phát, thậm chí mặc cho Vương Thao đưa toàn quân bọn họ chuyển tới ngoài hoàng cung nhưng trên thực tế Long tướng quân chỉ bất quá là đang lãnh nhân đội tới thời điểm thích hợp, kiếm sĩ thủ hạ của hân mặc dù đã bị điều đi nơi khác nhưng hân đã lên gọi hai trăm gã kiếm sĩ tinh duệ nhất quay về hoàng cung, tùy thời chuẩn bị chờ thời cơ ra tay. Mà Dương Hạo mang theo Sương Phi xuất hiện, hiển nhiên chính là cơ hội tốt nhất.

Long tướng quân hiểu rất rõ Minh hoàng, hân biết Minh hoàng đã tín nhiệm Dương Hạo hân người đó sẽ không hại chết hoàng đế, cho nên đối tượng hân hoài nghi chính là Vương Thao, nhất là có thêm lời khai của Sương Phi đã càng khiến chân tướng vụ mưu sát bị vạch trần. Cho nên Long tướng quân rốt cục quyết định cùng Dương Hạo cùng đồng lòng phản kích.

Bọn họ thể như chẻ tre, chỉ mất nửa ngày thời gian đã chiếm lại hơn phân nửa hoàng cung. Vốn bằng vào hai trăm kiếm sĩ bọn họ cũng không thể hành động nhanh như vậy nhưng họ đã dựa vào sự trợ giúp của một chỉ thiếu sinh quân thủ hạ Dương Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 53: Cao Áp Chiến Pháp (Thượng)

Nói ra quả thật là thế sự kỳ diệu cơ duyên xảo hợp, vốn chỉ là một việc làm vô tâm bấy giờ dĩ nhiên thành nguyên nhân chính để quyết định thắng bại. Vốn lúc Dương Hạo được Minh hậu triệu tiến vào hoàng cung Vương Thao hân vì muốn đảm bảo vạn vô nhất thất, cho nên đã phái hai gã kiếm sĩ tới Đan đình xuân được điểm bắt đầu thủ hạ của Dương Hạo.

Có thể là vì nghĩ rằng không có Dương Hạo nên có chút khinh thường mà Vương Thao chỉ sai hai gã kiếm sĩ chỉ có nhị cấp chiến lực mà thôi. Mặc dù chỉ là kiếm sĩ có nhị cấp chiến lực nhưng sau khi Dương Hạo rời đi trong đại bản doanh cũng chỉ có đám thiếu niên luyện đan được cùng Sư Sư và người máy x13, cùng lắm là thêm lão Gia Cát Kiến vô dụng nên dù Vương Thao tính thế nào hai gã kiếm sĩ cũng đã đủ chế phục những người này .

Đáng tiếc Vương Thao thiên toán vạn toán cũng không ngờ rằng năm trăm cô nhi liên quân khởi công chỉ, hơn nữa còn có điện lực phòng ngự của x13 và Sư Sư đã thanh toán gọn hai gã kiếm sĩ mà không hề tổn thương chút nào. Sau khi đảm bảo an toàn cả tiệm liền bắt đầu thương nghị, cảm thấy Dương Hạo trong hoàng cung có lẽ đã gặp nguy hiểm nên Sư Sư liền mang theo hai trăm cô nhi có chiến lực khá nhất tiến vào hoàng cung, vừa lúc cùng hoàng thất vệ đội của Long tướng quân hợp thành một chỗ .

Khi hai gã kiếm sĩ xông vào tiệm xuân được thì cả đám cô nhi liền quần khởi công chỉ, hơn nữa còn có điện lực phòng ngự của x13 và Sư Sư đã thanh toán gọn hai gã kiếm sĩ mà không hề tổn thương chút nào. Sau khi đảm bảo an toàn cả tiệm liền bắt đầu thương nghị, cảm thấy Dương Hạo trong hoàng cung có lẽ đã gặp nguy hiểm nên Sư Sư liền mang theo hai trăm cô nhi có chiến lực khá nhất tiến vào hoàng cung, vừa lúc cùng hoàng thất vệ đội của Long tướng quân hợp thành một chỗ .

Chỉ một lúc khí thế của cả bọn đã bùng bùng, không lâu sau đã tiêu diệt hết thành viên kiếm sĩ đoàn đang chiếm cứ cung điện, tới khi đêm xuống đã dọn hết những tên hoàng gia kiếm sĩ đoàn còn thừa tới pháo đài cuối cùng —— Chính điện.

Chính điện có thể nói là kiến trúc quan trọng nhất trong hoàng cung, nó là chính điện của Minh hoàng, bất luận đăng cơ đại diện hay là những buổi thiết triều bình thường đều ở chỗ này, ngay cả tối hôm Dương Hạo bị chộp cũng là ở chỗ này thụ thẩm.

Có thể nói, chỉ cần Dương Hạo bọn họ vây quang Chính điện thì thất bại của kiếm sĩ đoàn đã xác định, nhưng đồng dạng cũng chính vì nguyên nhân này mà hơn năm mươi người còn lại của kiếm sĩ đoàn tất cả đều cố thủ ở trong cung điện không lỗ mà trông trái này đóng chặt cửa cung khiến không ai có thể tiến vào.

" Chính là nơi này ." Long tướng quân thờ hồng học, hân quay đầu lại nhìn Dương Hạo, cười khổ nói tiếp " Bất quá chính nơi này cũng là đại phiền toái của chúng ta."

" Tại sao?" Dương Hạo nghi hoặc " Bấy giờ lũ phản tặc chỉ là tử thủ mà thôi, có cái gì phiền toái đâu ?"

" Cung điện này không dễ phá đâu." Long tướng quân trầm mặt xoa xoa đôi tay " Mặc dù bọn họ chỉ có vài người nhưng địa hình bên trong Chính điện rất phức tạp, chúng ta nếu tiến vào sẽ bị trói tay trói chân."

"Địa hình phức tạp?" Dương Hạo càng mơ hồ, trước đây Long tướng quân đều thể hiện dũng khí mười phần, quả thực giống như một cỗ máy giết người, thế nhưng vừa tới trước cửa Chính điện lại thành ấp a ả ứng.

"Chính điện chiều cao ba mươi thước, làm toàn bằng vàng, sức nặng khó có thể tính được nên phải nhờ vào năm trăm chiếc cột vàng chống đỡ sức nặng." Long tướng quân giải thích "Những chiếc cột này từng chiếc đều được tính toán chịu một áp lực nhất định, thiếu một chiếc cũng không được. Nếu chúng ta đi vào đánh loạn một trận rất khó tránh khỏi làm hỏng vài chiếc, vạn nhất nếu làm gãy một chiếc thì cả tòa cung điện đều sẽ bị sụp, cho nên....."

Dương Hạo vỗ đầu : "Cái gì, lại có người xây một cung điện như vậy sao, cho dù thích hoàng kim cũng không cần phải....." Hắn nói một nửa mới nhớ tới chủ nhân cung điện là Minh hoàng vừa mới chết đi liền biết mình đang nói bậy nên không thốt lên thêm lời nào nữa.

"Chính điện là nơi quan trọng nhất của Lôi Mông tinh, nó đại biểu cho vinh dự của cả hoàng thất, chúng ta dù không bắt được phản quân, cũng tuyệt đối không thể xúc phạm tới nó chút nào." Long tướng quân kiên quyết nói.

"Người sống còn có thể làm ra của!!" Dương Hạo cũng không ngu trung như gã trâu nước kia "Minh hoàng bị giết mà chẳng lẽ người vì một tòa cung điện sẽ không báo thù sao?"

"Thù đương nhiên cần báo, nhưng cung điện cũng tuyệt đối không thể bị thương tổn." Long tướng quân nói rất khẳng định, không hề có điểm nào khoan nhượng. Hắn vừa nói xong liền xoay người đi về phía đám hộ vệ binh an bài chuyển bao vây, thoát nhìn có lẽ hắn đang định bao vây đám phản quân kia cho chết đói.

Có lẽ tất cả mọi người cũng biết, bây giờ trên người bất kỳ quân nhân nào của quân đội đế quốc đều mang theo thức ăn tổng hợp dạng viên, chỉ cần ăn một viên đã đủ no trong một tháng không cần ăn cơm. Nếu muốn bọn phản quân chết đói thì không mất nửa năm rõ ràng không có khả năng thành công.

Dương Hạo suýt bị gã đầu gối kia chọc cho điên lên, hắn quay đầu lại nhìn những thủ hạ của mình. Sư Sư đang quan sát xung quanh bảo vệ ở bên cạnh còn trong đám cô nhi đã có rất nhiều người bị thương, cho dù không bị thương thì thể lực cũng đã mệt mỏi không còn khả năng nhờ đến bọn họ nữa.

Dương Hạo nhắm mắt dưỡng thần, trong cơ thể hắn chân khí đã tiêu hao gần hết, còn không biết có thể chịu được thêm bao lâu nữa. Khi Dương Hạo cảm thấy đã không còn biện pháp gì, sắp tuyệt vọng thì hắn đột nhiên nhìn thấy một tia sáng hiện lên trước hai mí mắt đang nhắm chặt.

Tia sáng này thật là cổ quái, giống màu trắng nhưng lại mang theo các loại màu sắc chói xạ tựa như tia phản chiếu của đá kim cương. Dương Hạo mở mắt ra liền thấy quả nhiên là do tia phản xạ từ một viên kim cương trên cổ Sư Sư đang không ngừng phản xạ ánh mặt trời. Những tia sáng không chỉ chiếu lên mặt Dương Hạo mà cho dù những người ở bên cạnh cũng không tránh được.

Trong đầu Dương Hạo đột nhiên lóe lên một chủ ý siêu cấp mạo hiểm. Chủ ý này mặc dù khá mạo hiểm nhưng có lẽ nó là phương án duy nhất bây giờ.

Dương Hạo lập tức tìm Long tướng quân, nói nhỏ với hắn : "Người có thể mở cánh cửa cung điện kia không?"

Cung điện Dương Hạo muốn mở chính là cửa chính của Chính điện, cánh cửa này hình như cũng được làm từ thuần kim, cao chừng mười thước, trên cửa chạm trổ vô số hoa văn tinh mỹ, thoát nhìn đã biết rất nặng, tối thiểu phải mười người mới có thể mở được. Mặc dù Dương Hạo có kế giết địch nhưng đối với cánh cửa này lại không hề có biện pháp gì.

Không nói là Dương Hạo bây giờ mà cho dù siêu cấp lực sĩ nhân hùng tộc tới cũng không có cách nào mở một mình, càng huống chi trong cung điện còn có người của hoàng gia kiểm soát đoàn đang mai phục nữa chứ. Nếu không thể nào qua được cánh cửa kia được thì dù Dương Hạo có cố gắng đến đâu cũng là vô ích.

Long tướng quân hít một hơi đánh giá cánh cửa một hồi : "Người biết cửa này nặng bao nhiêu không?"

Dương Hạo làm thế nào mà biết được, chỗ này cũng không phải hắn làm ra cho nên về mặt tự nhiên hết sức mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 54: Cao Áp Chiến Pháp (Trung)

Long tướng quân hừ lạnh : "Cả Chính điện đều là hoàng kim chế tác, lại chỉ có cánh cửa này không phải. Lớp ngoài của nó chỉ được dát hoàng kim còn bên trong là dùng loại hợp kim nhất lưu của đế quốc. Người biết đó, loại hợp kim này bình thường để dựng bọc ngoài phi thuyền, cường độ đủ để chống lại sự va chạm của lưu tinh cho nên cánh cửa này nặng chừng khoảng chừng hơn ngàn cân, căn bản không phải sức người có thể mở được mà phải dùng máy trang bị hạch động lực mới có thể mở ra."

Dương Hạo há mồm cứng lưỡi, hắn quả thật không nghĩ tới chỉ một cánh cửa phức tạp như vậy, thoát nhìn Chính điện này cũng không đơn giản như nhìn từ bên ngoài, tự mình nếu muốn tấn công vào là chuyện vạn vạn không có khả năng. Không thể như vậy sao, ngay cả cửa lớn đều không mở ra được còn nói cái gì giết địch cơ chứ.

Nhưng đang lúc Dương Hạo thấy tuyệt vọng thì Long tướng quân thở dài nói : " Dương tiên sinh, ngươi có tin vào kỳ tích hay không ?"

" Kỳ tích?" Dương Hạo ngẩn ra, hắn tưởng tự mình cũng có thể xem như một loại kỳ tích nên đáp " Có chứ."

Long tướng quân gật đầu : " Ta có thể giúp ngươi mở cửa ra, có điều ngươi phải cam đoan lúc mở được cửa rồi tuyệt đối không được phá hư cung điện. Bảo vệ vinh diệu cho hoàng thất là sứ mạng của hoàng thất vệ đội chúng ta, đó là điều không thể thay đổi được."

Dương Hạo càng thêm kỳ quái : " Cánh cửa này ngay cả tiểu lưu tinh chạm vào đều có thể chống cự ngươi làm thế nào mở ra được?"

Long tướng quân lắc đầu, hắn vốn là người không thích nhiều lời, lúc này lại càng không chịu giải thích chỉ cất bước về phía trận doanh của mình rồi giơ cao tay lên hô to : " Long pháo!!!"

Long tướng quân một thân khải giáp nặng nề mang khí chất uy vũ như một thiên thần, trên tay hắn là thanh hắc thiết kiếm bằng to, tiếng hét lớn khiến cho mặt đất cũng mơ hồ chấn động. Nhưng điều đó cũng không chấn nhiếp người, chính thức khiến đám kiếm sĩ của hoàng thất vệ đội khuôn mặt biến sắc chính là hai chữ Long tướng quân vừa hô lên.

Long pháo!!

Kia đến tột cùng là vật gì, chẳng lẽ là một loại pháo điện tử sao? Dương Hạo biết đế quốc có vài loại pháo điện tử quả thật có thể kích xuyên tiểu lưu tinh, thế nhưng các loại đó đều được trang bị trên các loại khu trục hạm khổng lồ, trong hoàng cung tại sao lại có được.

Sắc mặt đám kiếm sĩ của Hoàng thất vệ đội đều trắng bệch, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Long tướng quân dường như biết gã đầu đất này sắp muốn đi chịu chết. Dương Hạo mặc dù buồn bực nhưng trong lòng cũng mơ hồ đoán được loại Long pháo này sợ rằng không phải thứ có thể dễ dàng sử dụng, hơn nữa khẳng định là khi dùng đến sẽ có nguy hiểm lớn lao.

Hoàng thất vệ đội kỷ luật nghiêm minh quân lệnh như sơn, mặc dù đám kiếm sĩ rất lo lắng nhưng vẫn chuẩn bị Long pháo rất nhanh. Khi mười gã kiếm sĩ đẩy Long pháo tới, vì không rõ nên Dương Hạo bị bọn họ dọa cho đến ngây người. Đây mà gọi là pháo sao, rõ ràng là một chiếc cự hình cao áp oa. Mặc dù đã tiến vào vũ hàng thì đại nhưng hình dáng sừng sững thần công bây giờ cùng mấy ngàn năm trước không có khác biệt lắm. Đương nhiên lực bắn cùng khả năng thừa nhận áp lực được cải tiến rõ rệt nhưng là do chất liệu tạo thành.

Long pháo thực ra chính là một loại súng thần công cải tiến, phía sau là một lỗ hổng to nhìn sâu thăm thẳm. Thấy khẩu thần công được kéo ra mờ mờ trên đầu Dương Hạo đã đổ ra ướt đầm, hắn rất rõ ràng bên trong Chính điện chính là tinh duệ trong quân đội của đế quốc, cho dù phải loạn đá thì cũng chưa biết bên nào nhất định sẽ thắng?

Nhưng Long tướng quân lại tựa như sắp khảng khái vì nghĩa diệt thân mà dấn dõ : " Sau khi long pháo phóng ra các ngươi phải hoàn toàn nghe lệnh của Dương tiên sinh."

" Rõ!!" Đám kiếm sĩ mặt đỏ lên, kích phần đáp lời.

" Uy, uy, uy." Dương Hạo đi tới ngăn lại " Ta thấy không cần đâu, thứ này quá nguy hiểm rồi. Chúng ta cũng không phải là ở chiến trường, cần gì phải cho súng thần công loại vũ khí đại quy mô sát thương này xuất tràng cơ chứ?"

" Súng thần công?" Long tướng quân trừng lớn mắt " Ngươi chờ xem đi! Đừng quên việc đã答应 với ta đó, tuyệt đối không thể phá hư cung điện."

" Ngươi thật sự muốn đi vào?" Dương Hạo thấy Long tướng quân đang muốn chui vào trong khẩu thần công kia bèn lo lắng hỏi " Nhìn bộ dáng ngươi có lẽ không thể vào vừa được, nếu không để ta thay cho."

" Ta không muốn ngươi chịu chết!" Long tướng quân cương quyết đẩy Dương Hạo ra rồi ngay lập tức bộ khải giáp hắn đang mặc trên người đột nhiên vận chuyển, vài bộ phận ca ca to tổ hợp cùng một chỗ chợt hình thành một viên cầu kim chúc chế tạo bằng hoàng kim.

" Biến hình kim cương a!" Dương Hạo tròn mắt há hốc mồm, hắn nghĩ rằng Long pháo này có lẽ không phải là thứ hắn có thể hiểu rõ cho nên liền tránh qua một bên, tự chuẩn bị tiến vào Chính điện.

Long tướng quân đương nhiên không phải biến hình kim cương, bất quá bộ khải giáp của hắn quả thật có công năng biến hình, lúc bình thường mặc dù có thể ngăn cản một phần sát thương nhưng chủ yếu chính là sau khi biến hóa thành hình thái bây giờ thì năng lực phòng hộ càng tăng mạnh gấp trăm lần, cho dù ném hắn từ vũ trụ xuống có lẽ vẫn không thể làm hắn mất mạng được.

Sau khi đem Long tướng quân đã biến hình thành quy súc trạng thái nhét vào súng thần công rồi vài gã kiếm sĩ hợp lực quay nòng pháo nhắm thẳng cửa Chính điện.

Mãi cho đến lúc này, Dương Hạo vẫn không rõ bọn họ đến tột cùng muốn làm gì. Nhưng một màn kế tiếp lại khiến Dương Hạo hoàn toàn hiểu ra. Để khởi động Long pháo cả đám kiếm sĩ phải tụ cùng một chỗ, cố gắng vận khởi nguyên lực rồi đem luồng nguyên lực của mấy trăm người tập trung vào trong Long pháo.

Thì ra Long pháo chính là đem Long tướng quân thành pháo đạn. Khẩu cao áp oa không dùng pháo đồng, chỉ cần nguyên lực tích súc đến một mức nhất định sẽ tạo ra một áp lực kinh người, Long tướng quân sẽ được bắn ra thay đạn pháo bắn thùng cánh cửa kia.

Dương Hạo không xác định được Long pháo cuối cùng sẽ bộc phát ra năng lượng ra sao, có điều bất luận thế nào thì Long tướng quân sợ rằng không chết cũng bị thương hẳn quả thực là đang dùng tánh mạng đánh bạc cho nên đám kiếm sĩ kia mới bị phấn đến thế.

Khẩu long pháo sau khi nhận được vô số nguyên lực tích súc dần chậm rãi đỏ lên, áp lực trong nó có thể dễ dàng tưởng tượng ra còn tình cảnh của Long tướng quân càng khiến người khác không dám nghĩ đến. Lúc Dương Hạo sắp không thể chịu được định quát bảo hoàng thất vệ đội ngưng lại thì đột nhiên một chuyện càng khiến người khác kinh ngạc xảy ra.

Chỉ thấy khi long pháo chịu nhiệt độ lên chột phía trên vỏ ngoài của nó chột xuất hiện hình năm đầu kim long, năm con kim long tựa như có sinh mạng, bắt đầu uốn đuôi chuyển động không ngừng.

Nhất thời, một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên, cả không gian tựa như sơn băng địa liệt, tất cả mọi người đứng bên cạnh căn bản không thể đứng thẳng được, thậm chí những đám mây trên bầu trời cũng bị đánh tan thành từng khối nhỏ. Một luồng khói đen từ bên trong long pháo tuôn ra mãnh liệt, che kín trời đất. Trong thiên địa chỉ có thể nhìn thấy duy nhất một viên pháo tựa một đầu hỏa long chính là Long tướng quân đang bay trong không trung vô cùng mau lẹ, với một tốc độ bất khả tư nghị đánh lên đại môn Chính điện.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 55: Cao Áp Chiến Pháp (Ha)

Oanh một tiếng nổ, cả tòa cung điện đều rung chuyển, mặc dù cung điện không chịu xung lực quá lớn phá hư nhưng không hề nghi ngờ, cả bức tường phía ngoài đã thất sắc, phảng phất kim quang đều đã biến mất hết.

Không ít người của Hoàng thất vệ đội đều phát ra tiếng la lớn đầy hưng phấn. Đại bộ phận họ vốn cũng là lần đầu tiên chứng kiến long pháo phát uy. Long pháo là tuyệt kỹ bí truyền của gia tộc Long tướng quân, cũng là vũ khí bí mật mạnh nhất của hoàng thất vệ đội. Đồn rằng trăm năm qua Long gia cũng chỉ bắt quả sử dụng có ba lần thôi, mà người chịu mang thân làm pháo đạn cũng lưỡng tử nhất tàn, cơ bản là không có kết quả tốt. Nhưng Long pháo không phát thì thôi chứ đã phát nhất định thế không thể đỡ. Năm đó trước khi Lôi Mông tinh thống nhất đã có lần sử dụng một khẩu Long pháo mà hủy diệt cả một tòa thành thị. Từ sau đó Long pháo cơ hồ đã thành một danh từ cấm kỵ, dù là đám quý tộc của Lôi Mông tinh cũng không dám có tâm tư làm loạn.

Không đợi người của hoàng thất vệ đội hoan hô xong làn khói trước cửa Chính điện đã tiêu tán đi, vốn mỗi người đều tưởng rằng cánh cửa kia hẳn là sớm đã bị sập, uy lực của long pháo mạnh mẽ cho dù bất cứ vật thể gì cũng khó có thể ngăn cản được.

Nhưng sự thật khiến kẻ khác tuyệt vọng lại là Long tướng quân đã giang rộng tay chân ngã xuống ngoài cửa, một thân khải giáp của hắn đã sớm hóa thành phần mạt trong vụ nổ vừa rồi, mà cánh cửa chịu một kích của long pháo lại chỉ lõm một chỗ chính giữa mà thôi, tối đa cũng chỉ bị nứt khe nhỏ bằng mũi kiếm. Thậm chí với uy lực của long pháo cũng không thể mở, sự chắc chắn của hoàng cung thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Thành viên hoàng thất vệ đội kiếm sĩ liền xông lên ôm lấy long tướng quân quay lại, gã thiết hán kia dĩ nhiên còn sống, chỉ là xương cốt toàn thân đã gãy hết, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh nhân sự.

"Đủ rồi! Cho dù chỉ là một vết nứt cũng đủ rồi." Dương Hạo nói với đám kiếm sĩ "Long tướng quân không hề hy sinh vô ích, ta sẽ dùng tính mạng những địch nhân bên trong báo thù cho hắn!"

Long tướng quân mạo hiểm tính mạng cũng chỉ bắt quả tạo ra một khe hở, Dương Hạo lại khoe khoang rằng tự mình có thể giết sạch người bên trong, thật sự là nói dốt. Cả đám Hoàng thất vệ đội người nào cũng đao kiếm rời khỏi vỏ, đối tượng mà bọn họ bây giờ muốn trừ gian không phải ai khác mà chính là Dương Hạo. Nếu Dương Hạo không thể khiến hy sinh của Long tướng quân có giá trị thì hắn sợ rằng sẽ biến thành cái đinh trong mắt của bọn họ, rất có thể còn chưa có tiêu diệt hoàng gia kiếm sĩ đoàn bọn họ đã thanh lý nội bộ rồi.

Với bản lĩnh sở học của Dương Hạo trước kia thì lợi hại nhất cũng bắt quả chỉ là vài đại kiếm quyết, hắn nếu sử dụng được hoàn, lại ý vào phi kiếm quả thật rất có thể cùng nhóm người ẩn trong Chính điện quyết một trận tử chiến. Nhưng cho dù là phi kiếm, cũng không đại biểu có thể tự nhiên phóng ra không chế, ít nhất cũng phải nhìn thấy mới có thể thao túng. Bây giờ vết rách kia căn bản là không đủ để cho Dương Hạo hắn điều khiển chuẩn xác phi kiếm. Càng huống chi hắn vừa rồi đã đáp ứng với Long tướng quân là sẽ bảo vệ nguyên vẹn cung điện này, ngay cả một cây cột cũng không tổn thương đến. Cho nên, cơ bản là tất cả mọi người đều đã cho rằng Dương Hạo chỉ là đang bốc phét, hắn căn bản không có cách nào để đối phó với địch nhân trong cung điện, hắn đã lãng phí cơ hội mà Long tướng quân dụng tánh mạng đổi lấy.

Nhưng đó chỉ là điều mọi người cho rằng mà thôi, tuyệt đối không phải ý nghĩ của Dương Hạo, cũng đồng dạng không phải suy nghĩ của Hồn nguyên tử, thầy trò hán mỗi lần đều sẽ tạo ra một chiêu thức mới, kể cả lần này đây cũng không ngoại lệ.

Dương Hạo rút ra một thanh kiếm đang đeo trên lưng, thanh kiếm này vốn không phải của hán mà là bội kiếm của hoàng gia kiếm sĩ đoàn Phó đoàn trưởng Kim Đức.

Sau khi giết Kim Đức, Dương Hạo đã xin Minh hoàng thanh kiếm này. Hán giờ lên cao bảo kiếm của Kim Đức, trên thân kiếm có vô số bảo thạch dưới ánh sáng chiếu xạ liên tủa quang mang rực rỡ, Dương Hạo đột nhiên truyền thêm một luồng chân khí vào, trên thanh kiếm kia bỗng nhiên bộc phát ra một màn ngũ thái quang mang chói mắt, tựa như một mặt trời sáng chói bao phủ trên mũi kiếm.

Dương Hạo nhắm mắt lại thắm lẩm bẩm, đoàn quang mang càng ngày càng lóe sáng, hán chấp kiếm vung lên, đoàn quang mang kia liền bay ra, không nhanh không chậm tiến đến Chính điện rồi vừa vụn chui vào trong khe hở trên cửa. Dương Hạo thẳng đến lúc này mới mở mắt phun ra hai chữ: "Cực quang!" Những người đang bị vây khốn bên trong Chính điện toàn là những tinh duệ. Chính vì tinh duệ, đương nhiên không phải là những gã chỉ có nhị cấp tam cấp chiến lực, gần năm mươi kiếm sĩ bên trong hoàng cung đều là những chiến sĩ lợi hại nhất dưới tay Vương Thao, bọn họ mỗi người đều có ngoài ngũ cấp chiến lực, Vương Thao cũng đặt hết hy vọng vào những người này có thể trở thành cột trụ của kiếm sĩ đoàn trong tương lai.

Những người này mặc dù trốn trong hoàng cung nhưng tuyệt đối không nhận rằng mình đã thất bại mà bọn họ chỉ bắt quá là đang cố thủ mà thôi. Những kiếm sĩ này đều kiên tín, bọn họ tuyệt đối có thể cố thủ trong cung điện đợi viện binh đến. Chỉ cần không bị người của Lôi Mông tinh bắt được thì hoàn toàn có thể gọi đế quốc quân đội đến đây tăng viện, đến khi đại hạm đội của đế quốc đến thì cả tinh cầu đều có thể bị kích hủy chứ đừng nói chỉ một hoàng thất vệ đội no nhỏ.

Những kiếm sĩ này mãnh liệt tin rằng có thể cố thủ, quan trọng nhất chính là, bọn họ còn có một sát chiêu lợi hại, sát chiêu này đủ để khiến cho bọn họ vững tin sẽ không bại.

Sát chiêu này chính là do Vương Thao dạy bọn họ kiếm trận "Vương giả". Kiếm trận là một từ rất xưa, nghe nói tại viễn cổ thì kỳ, thậm chí là giai đoạn bắt đầu văn minh nhân loại mọi người đã nghiên cứu kiếm trận. Kiếm trận bản chất chính là một tổ hợp vài người dùng kiếm hình thành một chỉnh thể, chỉnh thể đó bất luận tiến công hay phòng thủ đều dễ vô giải khả kích (không gì có thể phá), hơn nữa còn có thể bộc phát ra lực lượng gấp mấy lần so với bình thường.

Vương giả chi trận là kiếm trận vương thị gia tộc tổ truyền, trong đó uy lực mấy trăm năm trước Vương gia tổ chức vương gia quân khi đó nắm giữ kiếm trận có thể nói chưa hề thất bại bao giờ. Sau đó đế quốc vì phòng ngừa Vương gia nổi loạn nên đã ra lệnh giải tán vương gia quân, hơn nữa đưa bọn họ tách ra khắp nơi, về sau vương giả chi trận đã không xuất hiện một đoạn thời gian dài.

Vương Thao để giúp kiếm sĩ đoàn của hán biến thành một chi chiến đội vương gia quân cho nên đã đem một vài trụ cột trong vương giả chi trận dạy cho thủ hạ, mặc dù chỉ là vài chiêu trụ cột nhưng trong quá trình thật chiến đã có hiệu quả kinh người. Có thể nói, mấy gã kiếm sĩ bình thường chỉ cần tập luyện thuần thục đã có thể phát huy ra uy lực của cao giai chiến sĩ.

Hiện tại, ít nhất có hơn hai mươi gã kiếm sĩ, hợp thành hai nhóm vương giả chi trận, chăm chú nhìn chăm chăm vào cửa, bất luận cái gì tiến vào cánh cửa này thì kiếm trận không bỏ sẽ lập tức khởi động, luồng kiếm lực khổng lồ sẽ tiêu diệt hết thảy.

Kiếm sĩ đoàn bên trong cung điện cơ hồ cũng có thể thấy được Dương Hạo cùng người của hoàng thất vệ đội đang lúng túng, thất bại nghịch chuyển rõ ràng vẫn chưa thể phân định. Ngay lúc đó, toàn bộ người của kiếm sĩ đoàn đều nhìn thấy từ vết nứt trên cánh cửa chợt có một thứ gì đó bay vào, một chút ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 56: Mỹ Nữ Bị Kiếp (Thượng)

Ai chưa từng thấy ánh sáng cơ chứ, chỉ cần là người có mắt mỗi ngày lúc mở mắt ra sẽ thấy được ánh sáng từ trời sao phát ra, có màu vàng, có màu bạc hoặc là ngũ sắc. Ánh sáng là người bạn ấm áp nhất của vạn vật, bất cứ thứ gì cũng đều sinh tồn trong ánh sáng.

Có điều hiện tại lại không phải như vậy, từ trong vết nứt kia không chỉ là một luồng ánh sáng mà nó còn mang theo năng lượng, nó như là một loại năng lượng tượng trưng cho thần thánh.

"Cực quang!!!" Một gã kiếm sĩ cuồng hô lên, tâm thần của hán liền chấn động. Những người này đương nhiên đã từng thấy cực quang, hai siêu cấp tuyệt chiêu này của Kiếm quang phái vốn chính là đòn sát thủ của kiếm sĩ đoàn Phó đoàn trưởng Kim Đức, đám kiếm sĩ đã vô số lần chứng kiến Kim Đức dụng cực quang để lục địch thủ nhưng bọn họ lại vạn vạn không có nghĩ đến lại có một ngày chiêu cực quang sáng lạn này sẽ bộc phát trên đầu mình.

Đó là kiệt tác của Dương Hạo. Sau khi dùng hết toàn lực giết chết Kim Đức, Dương Hạo đối với kiếm thuật của kiếm quang phái rất là tò mò, mà cơ duyên xảo hợp Hỗn nguyên tử vô tình hiểu rõ phương pháp tu luyện của kiếm quang phái, sau đó lão cùng Dương Hạo tốn hao vài phen nghiên cứu dĩ nhiên thật sự mò ra cực quang. Mặc dù phương pháp không hẳn là chính xác nhưng ít ra uy lực cũng không kém hơn Kim Đức. Mà quan trọng nhất chính là Dương Hạo sử dụng nó vào lúc này là hoàn toàn phù hợp.

Đoàn cực quang sau khi bay vào Chính điện lập tức phát tán thành mấy ngàn tia quang mang mãnh mai hướng khắp bốn phương tám hướng bất kể góc độ bay ra. Có người đứng lúc bị tia sang bắn trúng lập tức thân thể bạo liệt mà chết. Vương giả chi trận dù có lợi hại thì cũng là muốn dùng để đối phó với địch thủ hoặc nếu có người công kích thì kiếm trận lập tức khởi động căn bản không liên quan đến việc ra chiêu trước hay sau. Nhưng bây giờ, tấn công họ không phải người mà là vô số quang mang, điều này khiến cho kiếm trận căn bản là không có chỗ dụng, cho nên những người đã tạo thành kiếm trận cũng không thể không rời bỏ vị trí tự mình tận lực tránh né.

Rốt cục kiếm trận của hoàng gia kiếm sĩ đoàn xem như đã hoàn toàn bị phá hủy, bất quá những kiếm sĩ này dù sao cũng là tinh duệ lực lượng, động tác của bọn họ siêu nhanh, có hơn phân nửa người đã tránh thoát khỏi lần công kích đầu tiên của cực quang. Nếu đòn tấn công của Dương Hạo thật sự chỉ có uy lực như thế sợ rằng hẳn cũng sẽ không để cho Long tướng quân mạo hiểm tính mạng, chiêu cực quang dụng ở chỗ này mấu chốt chính là ở biến hóa phía sau nó.

Chính điện là một căn phòng được chế tạo hoàn toàn từ hoàng kim, dù là cột trụ dưới sàn hay là vách tường đều ốp kín hoàng kim bong loáng. Những tia quang mang mỏng manh bắn lên vách tường hoặc dưới sàn rồi đột nhiên phản xạ lại ngay lập tức, điều đó mới thật sự là náo nhiệt. Năng lượng cực quang không ngừng phản xạ, mấy ngàn tia sáng bắn qua lại trong cung điện với tốc độ kinh người, chỉ trong vài phút ngắn ngủn ít nhất cũng qua lại hơn mười vạn lần. Cho dù tốc độ của đám kiếm sĩ có nhanh hơn nữa cũng không thể hoàn toàn tránh hết được. Cho nên lúc năng lượng của cực quang đã hoàn toàn tiêu hết thì hầu như toàn bộ người trong Chính điện đã chết hết, khắp nơi đều là thi thể bị cực quang làm bạo liệt ra. Những người này nếu nói về vũ lực đều là cao thủ nhất đẳng có điều gặp phải độc chiêu của Dương Hạo sử dụng lại thích hợp với hoàn cảnh cho nên bọn họ căn bản không có cơ hội giao thủ, chỉ có thể nhất nhất ôm hận mà chết.

Tình hình bên trong Chính điện những người ở bên ngoài đương nhiên không thể thấy được, bất quá bọn họ lại rõ ràng nghe thấy trong cung điện nổi lên vô số tiếng kêu thảm thiết cùng thanh âm của thi thể nổ tung. Toàn bộ Hoàng thất vệ đội đều kinh ngạc vì Dương Hạo lại có thể bằng vào một khe nứt mà hoàn toàn giết sạch gần năm mươi cao thủ.

Dương Hạo tự nhiên là đang rất đắc ý, hân hoan này cũng chưa từng có lúc nào tự hào như vậy, trước kia luôn là người khác dựa vào vũ lực khi dễ hắn, bây giờ thì lại hoàn toàn ngược lại.

Hắn nghiêng tai lắng nghe một hồi, những tiếng kêu thảm thiết trong cung điện rốt cục đã tắt hết Dương Hạo mới lên tiếng: "Tất cả bọn chúng đã chết hết rồi."

"Tất cả?" Toàn bộ thành viên của Hoàng thất vệ đội đều tròn tròn mắt, mặc dù chiêu này của Dương Hạo lợi hại nhưng mới chỉ vài phút đã giết chết gần năm mươi kiếm sĩ, chuyện này quả thực thuộc về kỳ tích từ cổ chí kim cũng chưa từng nghe nói qua "Có thể có cạm bẫy hay không, tưởng gạt chúng ta đi vào chướng?" Không ít người đang thầm nghĩ ngờ.

Dương Hạo nhấn mặt lại, chỉ có duy nhất hắn là người khẳng định không hề có cạm bẫy: "Yên tâm đi, những người bên trong khẳng định đều đã bị giết rồi, còn một người nào sống sót ta sẽ tự bỏ họ Dương."

Dương Hạo tỏ vẻ đầy chắc chắn, những lần huấn luyện trước đây lúc cực quang mỗi lần phóng ra uy lực đã không thể xem thường, huống chi lại được phát ra trong Chính điện do vô số kính diện tạo thành, ánh sáng phản xạ khẳng định uy lực sẽ rất lớn, không có khả năng còn có người chạy thoát.

"Vậy ngươi hãy tự bỏ đi!"

Đang lúc Dương Hạo đắc ý dương dương thì một thanh âm từ trong Chính điện lạnh lùng truyền ra, sau đó cánh cửa bị Long tướng quân bắn vào dần dần mở ra.

Đúng là chỉ có khởi động năng lượng nguyên tử mới có thể từ bên trong mở cửa ra. Cho nên, làm người nhất định không thể quá đắc ý, Dương Hạo bị coi thường bao nhiêu năm, thật vất vả mới có cơ hội đắc ý một lần mà lại bị người ta phá hủy ngay sau đó. Hắn tròn mắt há mồm nhìn cánh cửa kia từ từ mở ra, từ trong chỗ kim quang lấp lánh, từ chỗ sâu trong cung điện âm u, từ trong không khí tràn ngập mùi máu tanh đột nhiên đi ra hai người.

Chính xác là hai người, Dương Hạo tưởng rằng chỉ một người sống cũng không thể mà bây giờ lại có đến hai người tùy tiện xuất hiện. Càng làm cho hắn buồn rầu chính là hai người kia bất cứ ai nhìn thấy cũng đều sẽ khẳng định rằng bọn họ vốn sẽ không thể chết cũng không nên chết.

"Vương Thao....." Dương Hạo niệng đầy khổ sở, thanh âm cũng thành ngắc ngứ "Hóa ra ngươi cũng ở bên trong."

Hai người từ trong Chính điện đi ra, một người quả nhiên là Vương Thao, hắn vẫn mang vẻ phong độ như trước, bộ tóc dài buông xõa, trên người mặc quân phục màu đen của quân đội đế quốc. Nếu không phải hắn xuất hiện vào lúc này thì có thể tưởng rằng hắn quần áo chỉnh tề sắp đi tham gia kiểm duyệt nữa chứ.

Từ sau khi bọn Dương Hạo triển khai đại phản kích tới giờ vẫn không thấy Vương Thao, vốn tất cả đều tưởng Vương Thao không có ở trong hoàng cung, ai có thể ngờ rằng hắn vẫn đang trốn trong Chính điện, hơn nữa còn tránh thoát khỏi chiêu cực quang của Dương Hạo.

"Nhìn thấy ta mà không thấy tình nhân cũ của ngươi sao?" Vương Thao nắm chặt thanh kiếm trong tay cất tiếng hỏi.

Dương Hạo thực ra đã sớm nhìn thấy, đó cũng chính là lý do về mặt hấn đầy vẻ khổ sở. Thì ra kiếm của Vương Thao vẫn đang đặt trên cổ một nữ nhân, nữ nhân kia mặc dù là đi ra theo Vương Thao nhưng hiển nhiên nàng đã bị áp bức từ rất lâu rồi, hơn nữa còn đang trở thành tâm bùa hộ thân tốt nhất của Vương Thao.

Nữ nhân ung dung hoa quý, dù đang trong nguy hiểm mà dung nhan cũng không hề thay đổi chút nào chính là nhân vật tôn quý nhất Lôi Mông tinh bây giờ —— Minh hậu.

Toàn bộ Hoàng thất vệ đội đều đồng loạt quỳ trên mặt đất, trước khí tức cao quý của hoàng hậu ngay cả đầu của bọn họ cũng không dám ngẩng lên.

"Tại sao lại thành như vậy?" Dương Hạo thờ dài, lắc đầu. Thắng bại dường như lại đang xoay chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 57: Mỹ Nữ Bị Kiếp (Trung)

Minh hậu vẫn thân nhiên mỉm cười, nàng cũng là bất đắc dĩ. Đêm qua sau khi Dương Hạo chạy tới tẩm cung của Minh hoàng đi thăm dò chân tướng thì đồng thời Vương Thao cũng xông vào phòng của Minh hậu bắt giữ nàng.

Đây vốn là thủ đoạn tối hậu của Vương Thao để ngừa vạn nhất, không ngờ lại thành quyết định sáng suốt nhất của hấn hôm nay. Lúc Dương Hạo đem người phản kích Vương Thao đã ép Minh hậu trốn vào Chính điện, vốn hấn vẫn muốn kiên thủ sau khi những kiếm sĩ thủ hạ đã chết sạch Vương Thao mới hiểu được đại thế đã qua.

"Thả ta đi!" Vương Thao đứng thẳng, tư thế rất nhẹ nhàng, hấn mặc dù đã thua nhưng vương bài bây giờ chánh thức lộ ra tin rằng không ai dám hy sinh Minh hậu đi "Thả ta đi, nếu không nàng sẽ chết."

"Giết hấn đi." Minh hậu mỉm cười nói "Thù của Minh hoàng phải báo, địch nhân của Lôi Mông tinh tuyệt không thể để mặc hấn rời đi, không cần phải lo cho ta, giết hấn đi."

Dương Hạo còn đang ngăn người ngây ra, loại tình thế này cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp phải.

"Đại sự kiện a!" Hồn nguyên tử tựa hồ mới tỉnh ngủ, tình cảnh trước mắt khiến cho lão có chút phản kích "Ai, nếu ngươi để nàng chết bất quá đáng tiếc thôi."

"Nói nhảm! Làm gì bây giờ?" Dương Hạo hạ thấp giọng cầu cứu.

"Giết thôi, còn có thể làm gì bây giờ, muốn làm đại sự không nên vì một nữ nhân. Hơn nữa, nữ nhân này ngươi cũng từng thử rồi, quên đi." Hồn nguyên tử thật sự là hèn hạ vô sỉ tới cực điểm

Dương Hạo đương nhiên sẽ không nghe theo lão, hấn dùng sức cầm thanh kiếm đang cầm trong tay xuống dưới đất ."Thả nàng ra!"

"Thả nàng?" Vương Thao nói "Ngươi có làm sao không, ta lại ngốc như vậy sao ? Chờ ta trở lại đế quốc rồi tự nhiên sẽ thả nàng ra."

"Dương Hạo!" Minh hậu lên tiếng, nàng thu hồi nụ cười, ánh mắt chăm chú "Giết ta đi, nghe rõ chưa? Giết ta đi." Minh hậu tất nhiên nhận ra sự do dự trong mắt Dương Hạo, trong lòng nàng cũng thầm nổi lên vài phần ảm áp. Nàng hiểu rất rõ, nếu cùng dưới tình huống này mà người đứng ở trước mặt là Minh hoàng thì lão sợ rằng sẽ không chút do dự xuất kiếm, dù cho kiếm kia có xuyên qua ngực Minh hậu để tấn công Vương Thao.

Nhưng Dương Hạo thì lại do dự, có lẽ chính là vì nam nhân cùng nam nhân cũng có sự bất đồng. Vương Thao rõ ràng hiểu rất rõ Dương Hạo, từ Lôi Mông tinh cao cấp học viện bắt đầu hấn đã từng giao thủ cùng Dương Hạo sau đó trở mặt nhìn gã tiểu nhân kia chậm rãi phát triển dần. Mặc dù Vương Thao bây giờ đã thua nhưng tình thế trước mắt cũng không bất lợi.

Long tướng quân bị thương nặng, cả hoàng thất vệ đội đều nghe theo Dương Hạo, mà Dương Hạo lịch duyệt không đủ khẳng định không thể quyết giết Vương Thao cùng Minh hậu.

Cho nên Vương Thao nhận định hấn có thể thành công thoát khỏi chỗ này, chỉ cần có thể trở lại đế quốc thì tất cả hết thảy đều sẽ do hấn báo cáo. Là hấn giết chết Minh hoàng hay là Lôi Mông tinh tạo phản loạn, đế quốc nhất định sẽ tin tưởng lời hấn nói.

Vương Thao rất khẳng định, hấn cũng đã tính trước sẽ dùng loại phi thuyền nào mới có thể trở lại nơi đế quốc quân đội đồn trú nhanh hơn. Bất quá hấn cũng sai rồi. Bất kể là Vương Thao hay là Minh hậu, bọn họ cũng không hề chính thức hiểu rõ Dương Hạo, Dương Hạo bây giờ không muốn hạ sát thủ,

cũng không hề cho Vương Thao đi. Hắn đang thực hiện một cử động siêu cấp cổ quái. Hắn đang cởi quần áo.

Dương Hạo trước mặt nhiều người như vậy tự cởi áo mình, hơn nữa còn lấy ra một lọ cao bắt đầu xoa, hành động này quả là phi thường quý dị khiến cho tất cả mọi người chứng kiến đều trợn mắt há mồm.

Chỉ có Hồn nguyên tử là biết đồ đệ đang làm gì, lão ai ai thán khí." Ngươi tiết kiệm một chút, băng cơ kiên thiết cao cũng không dễ tạo, xoa một chút là được rồi, ngươi làm gì là sửa tằm vậy."

Dương Hạo không hề để ý tới lão, tự động tiếp tục xoa thêm một lần nữa nửa người trên, hắn trừng mắt nhìn Vương Thao, ra vẻ hung cực ác : "Đã đánh tới bước này ta còn có thể thả ngươi đi sao?"

"Ngươi không thả ?" Vương Thao dụng ánh mắt xấu xa nhìn Dương Hạo.

"Không thả !" Dương Hạo anh dũng vô cùng.

"Hào!" Vương Thao gật đầu, trở tay kiếm dí sát lên cổ Minh hậu.

"Chờ đã!!!" Dương Hạo kêu to lên, hắn lập tức dịu xuống, phát ra vẻ tươi cười trên mặt "Ha ha ha, người lớn giảng đạo lý mà, không nên xúc động như vậy."

"Ta xúc động hay không phải xem ngươi thế nào!" Vương Thao đã đoán trước phản ứng của Dương Hạo "Thế nào, ngươi đã quyết chưa? Muốn tình nhân của ngươi chết hay là muốn ta chết?"

"Nếu không chúng ta đánh cuộc đi, chúng ta hai người một trận quyết đấu, ai thắng người đó đi, thế nào?" Dương Hạo ngữ xuất kinh nhân (*), hắn có chút khiêu khích nhìn đối phương.

"Ngươi?" Vương Thao ha hả cười to, hắn cười đến rung cả tay "Không thể nào, ngươi muốn chịu chết sao? Ngươi có cái gì mà theo ta đấu? Ngươi cho là tự mình giết chết Kim Đức đã rất giỏi rồi sao? Hắn chỉ là đồ bỏ đi, nếu không ý vào danh tiếng của Kiếm quang phái thì sao có thể lọt vào kiếm sĩ đoàn của ta?"

Vương Thao nói quả thật rất có đạo lý, Dương Hạo vừa rồi phát ra khiêu chiến thật sự chính là lên tiếng đòi tự sát. Bây giờ Dương Hạo mặc dù đã thoát có thành tựu nhưng dù sao còn không có lọt vào hàng ngũ cao thủ cao cấp. Kiếm pháp của hắn thô tháo, công lực cũng không đủ tinh tú, không sai biệt lắm đạt tới lục cấp chiến lực là nhiều nhất.

"Đồ đệ, ngươi thật sự không muốn sống nữa rồi!" Ngay cả Hồn nguyên tử cũng khản trương "Ta khuyên ngươi, ngàn vạn lần không nên chọc gã Vương Thao kia, hắn bây giờ có thể đã đột phá bát cấp chiến lực rồi, hơn nữa còn có vương gia kiếm pháp, ngươi chắc chắn chỉ có đường chết thôi."

Dương Hạo ai nói cũng không để ý tới, hắn chỉ cương ngạnh hết lần này tới lần khác : "Ngươi dám hay không đây? Nếu ngươi dám, hãy thả Minh hậu ra, chúng ta một đôi đá một hồi, thống khoái một chút."

"Ta không ngốc như vậy." Vương Thao giữ chặt Minh hậu "Vạn nhất ta thả Minh hậu các ngươi xông hết lên thì sao?"

"Ta không cần vô si đối với ngươi như vậy, chỉ cần ngươi chịu cùng ta quyết đấu, nếu thắng ta cam đoan ngươi có thể đi." Dương Hạo hứa hẹn "Ngươi không phải không dám chứ, các ngươi Vương gia không phải rất lợi hại sao, sao lại sợ ta như thế chứ, đệ đệ của ngươi bại bởi ta, ngươi cũng bại bởi ta thôi."

Vương Thao không chịu kém, dắt Minh hậu đi tới trước mặt Dương Hạo : "Ngươi muốn chịu chết, cũng phải nhìn chỗ, mà tại sao lại có người ngốc như ngươi như vậy, tự mình chiếm hết ưu thế mà còn muốn liều mạng."

"Ta thích, ta nguyện ý, ngươi quản sao." Dương Hạo cười hi hi, cả người buông lỏng "Ta tài cao gan lớn, với bản lĩnh của ta, muốn đánh ngươi không phải rất đơn giản sao, tam hạ ngũ trừ nhị có thể....."

Mấy lời bốc phét của Dương Hạo vừa mới nói được một nửa, nhất thời, tất cả hết thảy đều đã thay đổi bởi vì Vương Thao xuất kiếm. Hắn không nói một lời, thậm chí không có chút nào báo trước đã huy kiếm, không thể nhìn thấy động tác nhưng thanh trường kiếm kia lại tựa như độc xà, bay nhanh về hướng Dương Hạo.

(*): Lời nói ra gây kinh ngạc cho người nghe.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 58: Mỹ Nữ Bị Kiếp (Hạ)

Đây là kiếm sĩ chính thức, một kiếm sĩ dĩ sát nhân vì mục (*), cũng không cần tạo thế, cũng không phải ước chiến cùng người mà điều bọn họ muốn làm duy nhất chỉ là rút kiếm - giết người, như thế mà thôi.

Một chiêu này của Vương Thao cũng không phải loại kiếm pháp hoa lệ mà yếu quyết duy nhất chính là nhanh, đúng như lời Hồn nguyên tử nói trước đây, trên thế giới chỉ có tốc độ là không có cách nào phá được.

Trường kiếm chuẩn xác đâm trúng cổ họng Dương Hạo, tay kiếm của Vương Thao rất ổn, hấn vẫn làm tưởng sắp nhận được cảm giác mũi kiếm chặt đứt mạch máu đối thủ. Nhưng lần này lại không hề có.

Mặc dù kiếm của Vương Thao rất nhanh, mặc dù chiêu tấn công rất hung hãn nhưng chém lên cổ họng Dương Hạo lại tựa như đóng trên một khối sắt. Chỉ có hai tiếng đương đương vang lên nhưng không có một chút thương tổn nào.

Ngược lại, Dương Hạo dường như đã sớm đoán trước được chiêu này của Vương Thao nên tránh cũng không thèm tránh đã phát động Phi hoa ảo ảnh thân pháp, cả người chợt biến thành tàn ảnh cuốn lấy Minh hậu đẩy về phía hoàng thất vệ đội.

Một loạt hành động tựa điện quang hỏa thạch, nhanh đến khiến cho người ta hoa cả mắt. Trong nháy mắt thôi Dương Hạo đã thành công thay đổi cục diện, giải thoát thành công Minh hậu đang bị uy hiếp.

Vương Thao hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt hấn dần trở nên âm lệ. Vương gia thiên tử kiêu tử, cho tới bây giờ vẫn chưa từng chịu thiệt như vậy. Mặc dù ở thế hạ phong nhưng hấn vẫn tự tin nhìn chằm chằm Dương Hạo : " Đó là thứ cở quái gì vậy?"

" Cở quái?" Dương Hạo sờ sờ cở, khoa trương tự sướng " Đây là đệ nhất lưu xuân dược do ta tạo ra, chỉ cần xoa một chút liền cứng, lợi hại không ? Ngay cả kiếm đâm cũng không thủng."

" Còn có loại công năng này sao?" Ngay cả con người của Vương Thao cũng suýt rớt xuống .

" Đương nhiên ." Dương Hạo hưng phấn nói, hấn hoàn toàn đã quên rằng sau khi dược hiệu mất tác dụng hấn sẽ đau đến lăn lộn trên giường " Dương Hạo ta chế tạo xuân dược đó chính là tinh phẩm, muốn có công năng gì sẽ có công năng đó....."

Lời của Dương Hạo nói còn chưa dứt Vương Thao đã lại động, hấn như tia chớp tiến lên, xoát xoát xoát đâm Dương Hạo hơn mười kiếm, mấy chiêu này cũng giống như vừa rồi, toàn bộ đều thạch trầm hải dương (*) biến thành đập lên sắt mà thôi.

" Lợi hại lợi hại!" Vương Thao cười lạnh, hấn vừa rồi quả thật đang rất kinh hãi, rơi xuống hạ phong nhưng người sớm qua chiến trận như hấn rất nhanh đã tỉnh táo lại. Lúc này Vương Thao đã không chỉ là muốn chạy trốn mà đã động sát tâm đối với Dương Hạo, hơn nữa còn là động sát tâm lớn nhất.

Tới bây giờ, nhiệm vụ của Vương Thao tại Lôi Mông tinh đã hoàn toàn thất bại, mà thủ phạm chính của lần thất bại này chính là Dương Hạo. Dù cho Vương Thao có thể chạy trốn cũng sẽ mang đến nhục nhã cho Vương gia cho nên hấn không thể làm gì khác hơn là giết chết Dương Hạo, coi như có điều giải thích.

Bất quá xuân dược của Dương Hạo quả thật có thể gây cho người khác rung động mãnh liệt, nhất là thứ cở quái như băng cơ kiên thiết cao, cư nhiên có thể làm cho người ta trở thành đao thương bất nhập giống tảng đá, nếu đối là người khác sợ rằng đã sớm bỏ qua chạy đi. Thế nhưng Vương Thao lại không hề kinh hoảng, bất kể lúc nào Vương gia vinh dự vẫn là trụ cột cho tinh thần của hấn. Thân hình Vương Thao quý mị lao về phía hoàng thất vệ đội, trường kiếm lúc trên lúc dưới lóe ra như du long. Chỉ thấy một phiến máu tươi bay múa cùng nhiều tiếng kêu thảm thiết. Đám kiếm sĩ của hoàng thất vệ đội vốn cũng khá lợi hại nhưng chỉ trong chớp mắt đã bị đồ sát .

" Mau tránh ra! Tất cả đều mau tránh ra!!" Dương Hạo lo lắng hô lên, hấn trở tay rút thanh bảo kiếm trên mặt đất ra, cực quang lại bắt đầu tích súc. Từ sau lúc cùng Kim Đức giao thủ, Dương Hạo phát hiện cực quang thật sự là một loại kiếm pháp lợi hại, vừa có thể đại quy mô sát thương lại cũng có thể đối phó với một mục tiêu. Mà bây giờ, Vương Thao đang đưa lưng về phía hấn, thật sự là cơ hội đánh lên tốt nhất .

Luồng ánh sang Cực quang hội tụ, khối quang cầu trong không trung dưới sự thúc giục của Dương Hạo liền vỡ ra tựa thủy tinh, mấy ngàn tia kiếm quang bay ra vọt về phía lưng Vương Thao.

Đùng thấy những kiếm quang đó chỉ là tia sáng mà chính Dương Hạo là người hiểu rõ uy lực của nó nhất so với bất kỳ ai khác. Hấn trước kia đã từng thương thức qua một lần tư vị, thiếu chút nữa đã phải từ bỏ một cánh tay. Những tia cực quang không hề đơn giản chỉ là những tia sáng mà còn mang theo hiệu quả ăn mòn mãnh liệt, nếu người nào bị trúng đòn ít nhất cũng sẽ biến thành tàn phế.

Mà bây giờ, mục tiêu của Cực quang chính là Vương Thao, hấn còn đang chuyên tâm trí chí đối phó hoàng thất vệ đội dường như không nhận ra công kích sau lưng, hơn nữa hấn cũng không hề có động tác gì tỏ vẻ phòng ngự.

Cũng không phải hoàn toàn là không có mà Vương Thao chỉ khẽ hạ tay áo, động tác đó rất bí mật nhưng dường như vừa nhận được một nguồn lực lượng mới, Vương Thao không những không tránh đi mà ngược lại còn tiến về phía mấy nghìn tia sáng kia.

" Trúng a!" Dương Hạo nhìn thấy cực quang mình phát ra đánh lên giữa lưng Vương Thao liền khua chân múa tay hô loạn lên " Xem người còn sống....."

Hết lần này tới lần khác đối thủ vẫn không chết, quả là nhân quả tuần hoàn báo ứng, chữ sống Dương Hạo còn chưa nói hết đã lại thêm chuyện quỷ dị nhất trong ngày phát sinh.

Mấy ngàn tia sáng đánh lên lưng Vương Thao lại không có một tia nào có thể xuyên qua mà ngược lại còn phản xạ toàn bộ quay về hướng Dương Hạo tựa như vừa bắn lên một tấm gương lớn.

Hôm nay Dương Hạo vừa mới đôn dụng kính phản xạ giết sạch thủ hạ của Vương Thao, ai có thể tưởng rằng ngay sau đó hắn tự mình lại phải thương thức trái đắng đó cơ chứ. Mặc dù bây giờ trên người Dương Hạo đã được xoa được cao nên không sợ công kích nhưng quả thực uy lực của cực quang quá lớn Dương Hạo cũng không thể chắc chắn có thể ngăn cản được không. Hắn cũng không dám khinh xuất liền thi triển Phi hoa ảo ảnh thân pháp chặt vật tránh sang một bên.

"Hạch động bảo vệ tráo!" Sur Sur vẫn một mực ở bên cạnh đột nhiên kêu to lên "Hắn dùng hạch động bảo vệ tráo!!!"

Đừng nói là Sur Sur mà những người khác có mặt ở đó đều vì danh từ đó mà chấn động. Hạch động bảo vệ tráo không phải là vật có thể thường xuyên gặp được, nghe nói đây là dụng cụ phòng ngự siêu cấp vừa được khoa học nghiên cứu thành công chưa đến một năm, trong cả đế quốc tổng cộng chưa thể quá con số 100 mà không ngờ rằng trên người Vương Thao đã có một bộ.

Từ thời đại vũ trụ sơ kỳ năng lượng hạt nhân đã được sử dụng thông thường, ngoài những loại bom nguyên tử đại quy mô thì trong quân đội cũng được trang bị rất nhiều vũ khí nguyên tử loại nhỏ, nhưng trên phương diện phòng ngự thì Hạch động bảo vệ tráo tuyệt đối là sản phẩm đầu tiên.

Loại hạch động bảo vệ tráo này thực tế là một trang bị chỉ nhỏ bằng một chiếc nút áo mà thôi, người sử dụng hoàn toàn có thể đem nó gắn lên tay áo, bằng kỹ thuật chế tạo đặc biệt mà hình thành lồng bảo vệ đồng thời chỉ dùng năng lượng nguyên tử khởi động, có thể trong nháy mắt hình thành một chiếc lồng bảo vệ trong suốt bên ngoài thân người mang nó. Lồng bảo vệ mặc dù không thể so sánh cùng tầng phòng ngự của những chiếc phi thuyền lớn nhưng tối thiểu nó có thể ngăn cản những vũ khí hạng nặng, còn tính theo lực công kích của kiếm sĩ thì kiếm sĩ với chiến lực dưới bát cấp căn bản không có biện pháp xuyên qua lồng bảo vệ, hơn nữa còn có thể bị lồng bảo vệ bắn ngược lại công kích.

(*) : lấy việc giết người làm mục đích sống.

(**) : đá rơi xuống biển.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 59: Siêu Võ Sĩ Chi Chiến Thượng (Thượng)

Hạch động bảo vệ tráo lúc vừa phát minh ra từng trở thành sản phẩm quan trọng nhất của đế quốc quân đội, nhưng sau đó mới nhận ra là hiệu quả của nó thật sự quá tốt, rất có thể khiến vô số vũ khí mất đi hiệu lực. Vì không muốn bị ỷ ỷ cấp công nghệ nên đế quốc chỉ chế tạo 100 bộ, ngoài những vị thống soái của đế quốc cùng nguyên lão viện chỉ cấp thêm cho vài gia tộc lâu đời có chiến công với đế quốc vài bộ mà thôi.

Vương Thao thực sự là bảo bối tâm can của Vương gia nên không chỉ được sử dụng bảo kiếm gia truyền của Vương gia mà thậm chí còn được trang bị dụng cụ phòng ngự trân quý đến vậy.

Bây giờ phiền toái lớn nhất lại đổ lên người Dương Hạo, hắn cũng bị lời Sur Sur nói làm giật mình. Lúc quay đầu nhìn lại hóa ra Sur Sur vẫn đang liều mạng tự mang lên người vài vòng trang sức, hoàn toàn không hề quan tâm đến Dương Hạo đang trong nguy hiểm.

Trong lòng Dương Hạo thật sự là tức giận gần chết, giờ đã là lúc nào mà nàng không hề quan tâm chút nào mà ngược lại còn làm chuyện thừa ơ. Ngay lúc phân thân thì Vương Thao đã lại nâng kiếm chém tới. Lần này hắn thật sự là nâng kiếm bởi vì thanh kiếm trên tay hắn đã được đổi thành một thanh cự kiếm siêu cấp nặng nề, thanh kiếm đó đương nhiên không có khả năng là của Vương Thao mà vừa rồi khi hắn xông vào trận doanh của hoàng thất vệ đội mục đích chính là để đoạt thanh cự kiếm này.

Thanh cự kiếm này vốn thuộc về một gã kiếm sĩ cao gần hai thước thuộc hoàng thất vệ đội, cả thanh kiếm dài hơn một thước bản chừng bốn mươi công phân (cm) nhưng không hề có mũi kiếm chỉ chuyên môn cạy mạnh đập người.

Dương Hạo khi thấy thanh cự kiếm đã thầm kêu khổ - đây mà là một thanh kiếm sao, căn bản là một khối sắt dày thì đúng hơn.

Thế mà có ai ngờ rằng khối sắt dày này lại thành bùa đòi mạng Dương Hạo. Vương Thao bây giờ cũng không quản kiếm pháp mà hắn chỉ vận cơ bắp, khua mạnh thanh cự kiếm trọng trọng đập lên người Dương Hạo.

Oành một tiếng, Dương Hạo bị chấn bay ra hơn mười thước, đặt mông té lăn trên đất. Tư vị này cũng chỉ có tự hân rồ nhất.

Vương Thao mặc dù hèn hạ nhưng thật sự hắn cũng tích lũy được vô số kinh nghiệm trên sa trường. Khi hắn vừa nhìn thấy Dương Hạo cả người đao thương bất nhập đã suy đoán rằng Dương Hạo chỉ bất quá là lớp da biến thành cứng hơn mà thôi nhưng thân thể bên trong cấu tạo khẳng định không có gì thay đổi. Chính vì thế nên hắn dụng thanh cự kiếm này đập lên người Dương Hạo, mặc dù tạm thời không có khả năng tạo thành thương tổn gì nhưng đối với nội tạng của Dương Hạo sẽ tạo thành chấn động kịch liệt, khiến cho hắn thống khổ không chịu nổi.

Liên tục dính vài đòn nghiêm trọng khiến Dương Hạo đã có chút không thừa nhận được, máu tươi nhỏ ra nhiều đến có thể làm trà uống. Hồn nguyên tử ở trong bụng cũng bị chấn đến thất huân bát tổ, hai người bọn họ lần đầu tiên phải chịu loại đau khổ này. Đáng hận nhất là hạch động bảo vệ trảo trên người Vương Thao thật sự là lợi hại, Dương Hạo vài lần muốn phản kích nhưng bất kể dụng loại kiếm pháp nào đều bị phản xạ quay lại, thiếu chút nữa còn tự trúng đòn.

"Gặp quỷ ! Gặp quỷ !" Hồn nguyên tử rít lên "Đan đỉnh song tu phải ta chẳng lẽ không thể làm gì hắn?"

"Sự thật chứng minh, ta đang sắp chết." Dương Hạo nằm dưới mặt đất vẫn gắng nói " Lão đúng là sư phụ ngọc, còn không mau dụng nguy cơ giáo học."

"Người dạy ta đi!" Hồn nguyên tử tức giận trả lời "Đầu ta cũng bị chấn suýt xù, còn dạy cái rắm a."

"Mẹ kiếp! Ta liều mạng với ngươi!" Khí lực Dương Hạo không biết từ nơi nào vọt tới khiến hắn bắt đầu phấn dũng, đầu tiên là nắm một vốc hỏa nhưng hoàn từ trong túi thuốc nuốt vào.

"Sao ăn nhiều như vậy, nó không phải là thuốc ho đâu!" Hồn nguyên tử đoán trước rằng sẽ có chuyện không ổn sắp phát sinh.

Quả nhiên, trong thân Dương Hạo liền tựa như một lò thuốc súng, oanh oanh dấy lên một đoàn chân hỏa. Đoàn chân hỏa này chạy tán loạn mọi nơi, thậm chí còn từ lỗ tai với mũi Dương Hạo toát ra, khiến cho hắn thoát nhìn kinh khủng tựa hỏa thần.

Dương Hạo oa oa kêu lên, trong miệng phun hỏa phóng về phía Vương Thao, nhìn bộ dáng quả thật dọa người nhưng Vương Thao cũng không hề sợ hãi chút nào, hắn không chút do dự huy vũ cự kiếm đánh thẳng vào bụng Dương Hạo chấn văng hắn bay lên trên.

Vương Thao trong lòng đang đắc ý nhưng hắn nào biết đâu rằng đã làm đúng theo suy tính của Dương Hạo. Dương Hạo bay lên trời rồi trong không trung đột nhiên biến thành một khối hỏa cầu lớn tựa như một mặt trời thứ hai, uy thế mười phần rơi xuống.

Đây có thể xem như là đòn cuối cùng của Dương Hạo. Sau khi hắn cuồng ăn hỏa nhưng hoàn rồi sử dụng trăm tự huyền, chỉ với một chiêu này đã từng đánh bại Kim Đức đến hôm nay lại dụng trên người Vương Thao.

Vương Thao trong lòng cũng có chút kinh hãi, hắn hạ ý thức hoành ngang cự kiếm. Nhưng cự kiếm sao có thể ngăn được Trăm tự huyền của đan đỉnh song tu phải tinh nghiên, không hề có chút trở ngại nào đã bị hỏa cầu chấn thành hai nửa.

Dương Hạo muốn dụng Trăm tự huyền với thế không thể đỡ để phá vỡ phòng thủ của Vương Thao, nhưng chỉ như vắn thạch cùng mặt đất chạm vào nhau, mặt đất mặc dù có chấn động nhưng bất luận thế nào cũng sẽ không hoàn toàn bị phá hủy mất được.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đỉnh Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 60: Siêu Võ Sĩ Chi Chiến Thương (Trung)

Vương Thao mặc dù phải chịu sức nặng nghìn cân chấn đến lún xuống dưới đất. Nhưng hạch động bảo vệ trảo của hắn cũng vẫn bất động, bất quá chỉ có mặt ngoài hiện lên một chút điện hồ mà thôi.

Còn Dương Hạo lại thâm, hắn bị chấn bay ra, vãi trên không trung một mảnh huyết vũ, xem như có bao nhiêu máu có thể thổ ra thì đều cũng thổ hết rồi, nếu có bị cao huyết áp thì cũng sẽ không sợ rằng có nhiều máu nữa.

Trăm tự huyền có lực lượng bá đạo ra sao, mặc dù chỉ là một phần lực lượng bị phản xạ qua lồng bảo vệ đã yếu bớt nhưng kết kết thật thật bắn ngược lên trên người Dương Hạo khiến hắn như một người từ vũ trụ rơi xuống mặt đất.

Dương Hạo bay ra ngoài hơn mười thước, chán nản ngã xuống đất, dù có muốn gơ kiếm cũng đã không còn khí lực. Toàn bộ chân khí của hắn đều đã hao hết trong chiêu trăm tự huyền vừa rồi, mặc dù đã hủy được cự kiếm của Vương Thao nhưng tự hắn đã hoàn toàn không còn chút khí lực nào nữa.

Thế nhưng dù đang chật vật không chịu nổi nhưng Dương Hạo vẫn ngồi dưới đất ha hả cười to, làm người khác tưởng rằng hắn đang có âm mưu quỷ kế

gi đó.

"Cười cái rắm á." Vương Thao cũng bụi đất đầy đầu vừa từ dưới hố đi lên hần vừa hung hăng vứt bỏ thanh cự kiếm đã biến thành hai đoạn "Người chết đến nơi mà còn cười sao?"

"Thôi đi người." Dương Hạo một chút cũng không lo lắng, từ trong túi thuốc lấy ra một nắm hỏa nhưng hoàn nuốt xuống tựa thuốc ho. Hần giờ mới phát hiện những viên thuốc cay đến chết được này lại ngon tựa kẹo ngọt, lấy dùng làm đồ ăn vặt quả là ngon miệng. Dương Hạo vừa ho vừa nói: "Ta bây giờ quả thực một biện pháp bắt người cũng không có, bắt quá người cũng không còn cự kiếm, chúng ta hai người chính là hai pho tượng Phật bằng đá, người đánh không chết ta, ta cũng không thể giết người, xem như ngang tay thôi."

Những lời Dương Hạo nói chính là sự thật, cả người hần đã xoa đầy băng cơ kiên thiết cao có thể nói là đao thương bất nhập, mà nhiệt hạch bảo vệ trảo của Vương Thao càng thêm lợi hại, không ai có thể gây thương tích cho hần. Cho nên hai gia hỏa này đều thành con gián không thể đánh chết, những tiểu cường chính thức.

Sắc mặt Vương Thao đầy vẻ âm trầm, hần lại lấy thanh bảo kiếm gia truyền ra cầm nơi tay. Bất quá những động tác đó cũng không có khiến cho Dương Hạo lo lắng nhiều lắm, bởi vì Vương Thao mặc dù chiến lực cao cường nhưng muốn xuyên qua băng cơ kiên thiết cao thì còn có một khoảng cách.

Dương Hạo nhìn phải ngo trái phát hiện Sư Sư còn đang không ngừng đeo dây lên người mình. Nữ nhân này thật sự là càng ngày càng cổ quái. Dương Hạo không nhịn được bèn gọi đám hoàng thất vệ đội: "Uy, bọn các người kia, rốt cuộc có đầu óc hay không, đã đến tình huống này sao còn không mau kiểm cái lưới bắt hần lại đi chứ?"

Vương Thao vừa nghe những lời này càng thêm hoảng sợ: "Dương Hạo! Chúng ta không phải nói công bình quyết đấu sao? Gọi thêm người hỗ trợ làm gì."

"Ta không giữ lời đấy, không được a." Da mặt Dương Hạo đã trở thành dày như Hồn nguyên tử "Hơn nữa, người cũng đâu có đáp ứng ta, Minh hậu là tự ta đoạt quay lại được chứ cũng đâu phải do người trả lại cho ta."

Đám hoàng thất vệ đội mặc dù đều ngây ngây nhưng trong đó còn có một Minh hậu thông minh, còn không đợi Dương Hạo chỉ bảo nàng đã sớm sai người đi lấy một vật lại đây.

Chính là khẩu súng thần công của long tướng quân vừa rồi, mặc dù phần chân đã bị vỡ nhưng họng súng lại vẫn nguyên nên hoàn toàn có thể nhốt chặt Vương Thao ở bên trong, cho dù hần có lợi hại hơn cũng khó lòng trốn thoát.

"Các người muốn làm gì?" Vương Thao nhìn chằm chằm vào họng súng đen ngòm, có lẽ hần khó lòng tưởng tượng trước được kết thúc bi kịch của mình.

"Súng thần công đại pháp." Dương Hạo cười hi hi nói "Chưa nghe nói sao, đây chính là tuyệt kỹ của gia tộc Long tướng quân a, chiều này tuyệt đối khiến quý khố sôi trư."

"Ta là đoàn trưởng đế quốc kiếm sĩ đoàn! Các người dám làm vậy đối với ta, chẳng lẽ muốn làm phản sao?" Vương Thao đã tức giận đến cực điểm, một phần diện quý tộc công tử, bất kể lúc nào đều là quần áo chỉnh tề, mắt thấy sắp bị ép chui vào họng súng bản thủ kia làm sao hần chịu được.

"Quên đi, cái gì kiếm sĩ đoàn đoàn trưởng, đợi sau khi biến thành một con heo quay ta xem người còn có cái gì khác nhau." Dương Hạo mặc dù từ chối vô lực nhưng xuất ngôn người tuyệt đối không thành vấn đề.

Vương Thao nghiêng răng lại, hần nắm thanh cự kiếm gia truyền, xa xa chỉ hướng Dương Hạo: "Đã như vậy, là người bức ta đó, đừng trách ta hạ sát thủ!"

"Người muốn làm gì? Dừng ánh mắt giết chết ta a?" Dương Hạo một điểm cũng không sợ hần "Đừng quên, ta với người đều đao thương bất nhập, ta thấy người hay là để dành chút sức lực đi."

"Đao thương bất nhập? Ta thấy có lẽ không nhất định, trên thế giới căn bản không có phòng ngự nào đao thương bất nhập được."

Dương Hạo gật đầu: "Đúng vậy, người nói đúng. Vượt qua bát cấp chiến lực sẽ có thể đã xuyên nhiệt hạch bảo vệ trảo của người, còn băng cơ kiên thiết cao đương nhiên cũng không phải vô địch nhưng chỉ có phi kiếm mới có thể kích xuyên. Phi kiếm người có sao? Đó không phải là loại kiếm mà người điều khiển bay tới bay lui mà là thượng cổ phi kiếm, những kiếm tiên mới sử dụng loại này."

Dương Hạo tự mình đương nhiên cũng có phi kiếm, chỉ là khả năng sử dụng phi kiếm của hần còn xa không đủ mà thôi. Hần đương nhiên sẽ không nói cho Vương Thao điểm đó bởi vì trong đế quốc tu luyện ra ngoài khỏi các cách quy định của pháp luật đế quốc đều là trọng tội, nếu để cho người khác biết mình tu luyện phi kiếm thì sẽ trở thành tội phạm bị truy nã.

Dương Hạo thập phần khẳng định, bởi vì theo lời Hồn nguyên tử nói bây giờ trong khắp ngân hà đế quốc đều học theo trụ cột thuật của đế quốc, không còn một người nào tu tiên cho nên căn bản sẽ không sợ có ai có thể sử dụng phi kiếm. Có điều Dương Hạo đã lại quên mất Hồn nguyên tử mắc phải lão niên si ngốc chứng, lại thêm tật phát ngôn hồ đồ, lần nào khẳng định cũng đều sai nhiều hơn là đúng. Lần này đương nhiên cũng không chút nào ngoại lệ.

Nhìn bộ dáng khẳng định của Dương Hạo, Vương Thao rốt cục đã thấy được cơ hội báo thù, trên người hần đột nhiên xuất hiện một loại năng lượng bá đạo, hần hít mạnh một hơi hô: "Thần long kỳ kiếm!"

Thần long kỳ kiếm!

Bốn chữ đó đối với tuyệt đại đa số người ở đây, thậm chí trong vô số người mà nói cũng chỉ bất quá là một câu nói bình thường mà thôi, nhưng Dương Hạo lại rõ ràng cảm giác được Hồn nguyên tử đang chấn động ở trong cơ thể hắn. Dương Hạo cùng Hồn nguyên tử đã sống cùng nhau một thời gian khá dài, cũng khá hiểu lão già này. Nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng thấy Hồn nguyên tử khản trương đến thế, lão không ngừng run lên tựa chuột dưới nước, tựa hồ bốn chữ vừa nghe thấy là bốn khối cự băng hoàn toàn đóng đông lão lại.

Dương Hạo phải rất cố gắng, mới có thể nghe rõ lời của Hồn nguyên tử phát ra trong sợ hãi rồi đầy bụng nghi vấn quay sang hướng Vương Thao cất tiếng: "Bây giờ vẫn còn có người sử dụng thần long kỳ kiếm sao? Không phải toàn bộ người biết dụng nó đã chết hết mấy ngàn năm trước sao!"

Vương Thao tựa hồ cũng kinh ngạc khi Dương Hạo hóa ra cũng biết loại kiếm pháp này: "Người sáng tạo ra Thần long kỳ kiếm không có chết, đối với thần mà nói thì mấy ngàn năm có tính cái gì, kiếm pháp cũng sẽ vĩnh viễn không biến mất được."

"Hắn không chết! Hắn không chết!!" Hồn nguyên tử xúc động mạnh "Hắn không chết a, mấy ngàn năm rồi."

"Là cừu nhân của lão?" Dương Hạo không mở miệng chỉ dụng giọng mũi khề lên tiếng hỏi.

"Chính là hắn, chính là gã hỗn đản đó! Hắn là tử cừu của ta, hắn dĩ nhiên vẫn còn sống sau mấy ngàn năm" Hồn nguyên tử khóc rống lên, cũng thật khiến cho người ta kỳ quái, một người không có thân thể thì nước mắt sẽ ở nơi nào được. Quý thật đúng là một loại sinh vật khiến người ta bất ngờ.

"Không chết là tốt chứ." Dương Hạo còn không biết độ nghiêm trọng của sự việc "Chúng ta còn có cơ hội báo thù a. Đến lúc đó, hai chúng ta sẽ liên thủ đại sát tứ phương, cho hắn biết mấy ngàn năm trước không giết được lão là thất bại đến cỡ nào."

"Báo cái rắm!!" Hồn nguyên tử đầy chán nản nói "Chúng ta chết chắc, người biết không, hai chúng ta chết chắc."

"Chết chắc?" Dương Hạo cau mày.

Những lời sau vang lên rõ ràng vô cùng khiến Vương Thao đối diện cũng nghe được. Vương Thao mỉm cười, năng lượng hội tụ trên người càng thêm khi thế: "Người cũng biết rằng mình chết chắc sao? Dưới Thần long kỳ kiếm đương nhiên sẽ không có cơ hội để người lưu lại. Đáng tiếc người chưa từng đọc được nguyên lão viện điển tịch nên không biết thần long kỳ kiếm từng có lịch sử huy hoàng thế nào. Cũng không sao, người cũng sẽ trở thành một oan hồn dưới chiêu này, đây cũng chính là vinh hạnh của người đó."

"Vinh người cái đầu người!" Dương Hạo nổi giận mắng lại.

"Hắn nói đúng đó." Hồn nguyên tử lại đứng về phía đối phương "Thần long kỳ kiếm là chiêu phi kiếm lợi hại nhất trong khắp thiên hạ, có thể nói rằng trong vũ trụ này không có thứ gì có thể cùng thần long kỳ kiếm đối kháng. Chúng ta đan đỉnh song tu phải từng có một thời nổi danh nhưng thần long kỳ kiếm vừa xuất hiện thì chúng ta ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có. Một kiếm..... một kiếm đó thật sự là mạnh đến không thể tưởng tượng nổi."

Bạn đang đọc truyện *Đan Đỉnh Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 61: Siêu Vô Sĩ Chi Chiến Thượng (Hạ)

"Cũng không có khả năng ngay cả một điểm cơ hội cũng không có chứ, ta đã xoa đầy được cao." Dương Hạo đối với được cao trên người mình vẫn rất tin tưởng.

"Bằng cơ kiên thiết cao cho dù xoa đầy hàng trăm tầng thì trước thần long kỳ kiếm cũng chỉ giống như một sợi chỉ." Hồn nguyên tử hoàn toàn dập tắt hy vọng của Dương Hạo "Người chưa thấy qua uy lực của nó nên căn bản không hiểu. Đây không phải thứ một người bình thường có thể chống đỡ được, đây cũng là chiêu thức mà chỉ tiên nhân mới có thể phát ra được."

"Vậy sao hắn có thể dùng được?" Dương Hạo liền tìm thấy một sơ hở trong đó "Thần long kỳ kiếm lợi hại như vậy chỉ có tiên nhân mới có thể dụng thì sao Vương Thao lại có thể học được?"

"Ta đương nhiên cũng không có khả năng!" Vương Thao cất tiếng giải thích "Trước kia ta đương nhiên không có khả năng, có điều bây giờ cũng không hoàn toàn là vậy. Dương Hạo, là do người bức ta đó. Ta nỗ lực lớn như vậy nên nhất định sẽ khiến cả nhà người phải chết hết, nhất định phải đem người bầm thây vạn đoạn."

Ngay khi đang nói Vương Thao đã xuất ra một chiếc tiểu châm màu bạc rồi không hề nghĩ ngợi đã dụng chiếc châm đâm lên động mạch cổ của mình một phát. Ngay lập tức phong vân đại biến, bộ tóc của Vương Thao phấp phới, sắc mặt hắn chợt đỏ đậm lại tựa như khi bị mắc nghẹn hô hấp không thông,

đôi mắt cũng bắt đầu trắng nhợt.

" Uy. Lão huynh, ngươi trúng độc thức ăn sao!" Dương Hạo không biết lợi hại nên vẫn giỡn cợt.

Nhưng Vương Thao bây giờ nào có thời gian để ý tới, thân thể hắn không ngừng biến đổi, đã xảy ra thay đổi long trời lở đất, cả người đột nhiên cao lên mấy lần, trong cơ thể phát ra tiếng rắc rắc. Bộ áo ngoài thân hắn nhanh chóng rách ra, cánh tay cùng đôi chân lộ ra trong không trung bao phủ một loại vụ khí màu đen.

Dương Hạo nhìn gã Vương Thao đã đột nhiên biến thành người khổng lồ phía trước đến trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày sau mới thì thào : " Lão Thiên a, đây là dụng loại thuốc gì mà có thể trở thành bộ dáng này."

" Siêu võ sĩ kích tố! Là siêu võ sĩ kích tố!!!" Minh hậu cũng đang khiếp sợ nhưng nàng dù sao cũng là người thuộc cao tầng của hoàng thất nên biết một chút bí mật đang hô to " Hắn dùng cấm kỵ chi dược (doping) !"

Cũng không có bao nhiêu người biết siêu võ sĩ kích tố, cho dù là người biết cũng không có người dùng nó bởi vì loại thuốc này căn bản là thuốc cấm. Nếu nói nhiệt hạch bảo vệ trái vì động chạm đến quyền lợi của đế quốc mà cố ý không chế tạo thì siêu võ sĩ kích tố lại căn bản là loại cấm được được đế quốc quy định. Loại kích tố này cũng chỉ truyền bá trong đám hải tặc hoặc phản quân, nó cũng trở thành thứ kích thích tốt nhất để phản quân đối kháng với đế quốc.

Siêu võ sĩ kích tố là một loại kích thích phản ứng cực nhanh, đồn rằng nó là loại thuốc luyện ra từ mấy trăm loại vật chất mang tính phóng xạ, chỉ cần tiêm vào mạch máu có thể khiến người sử dụng lập tức tăng cường hơn mười lần sức mạnh, thân thể cũng sẽ biến dị.

Mặc dù hiệu quả rất tốt nhưng hậu quả sau khi sử dụng siêu võ sĩ kích tố cũng phi thường kinh khủng, bởi vì lượng phóng xạ trong thuốc sẽ tồn tại trong cơ thể người sử dụng vĩnh viễn không cách nào đào thải cho nên tuổi thọ của người sử dụng cũng sẽ bị giảm mạnh. Thế nên loại thuốc này bình thường được gọi là một kích trí mạng đối bằng mười năm tính mạng.

Còn có lời đồn rằng người sáng chế ra loại siêu võ sĩ kích tố này chính là một người trong nguyên lão viện của đế quốc, nhưng lời đồn này cũng bị cấm truyền. Minh hậu mặc dù từng nghe về loại siêu võ sĩ kích tố lợi hại này nhưng hôm nay là lần đầu tiên chứng kiến, nàng cơ hồ lấy hết can đảm tập trung dũng khí hô to : " Chạy mau! Hắn đã biến thành siêu võ sĩ , chạy nhanh lên!!! Dương Hạo chạy mau!!!"

" Chạy ? Hắn chạy được sao ?" Vương Thao ngửa mặt lên trời cười to " Cấm kỵ chi kiếm đương nhiên cần cấm kỵ chi dược mới có thể hoàn mỹ, dưới thân long kỳ kiếm cho tới bây giờ không ai có thể chạy thoát. Dương Hạo, ta dùng mười năm tính mạng đổi lấy một kiếm này, coi như là đáng giá với người."

Có thể không đáng giá sao? Dương Hạo chỉ là một kẻ bình dân, lại có thể khiến đứa con cưng của Vương thị gia tộc hy sinh mười năm tính mạng, giá trị của Dương Hạo có thể là quá lớn. Bất quá nếu để hắn tự lựa chọn khẳng định sẽ tình nguyện muốn được sống tiếp còn Vương Thao cũng không cần xúc động như vậy, ai trở nhà người đó với ba mẹ người thân, không ai gây sự với người khác mới là tốt.

Nhưng bây giờ hết thấy đều đã muộn, Vương Thao đã biến thành siêu võ sĩ. Bộ tóc dài của hắn khua động tựa chầm bàn trong không trung, vẻ mặt thập phần dữ tợn, cơ thể đã mang luồng năng lượng vô cùng vô tận hướng về thanh trường kiếm trên tay hắn hội tụ, thanh kiếm đã bộc phát ra quang mang màu xanh, hình thanh long khắc trên thân kiếm càng nổi lên thập phần rõ ràng.

Dương Hạo chứng kiến đám kiếm sĩ của hoàng thất vệ đội mang theo khẩu long pháo chưa kịp tới gần Vương Thao đã bị trận trận khí lăng bên người hắn đẩy dạt ra, khẩu súng nặng đến chết người kia như làm bằng đất sét dễ dàng bị chấn đến nát bây.

Bây giờ Vương Thao đã có năng lượng vượt quá tầm thường, ở trên tinh cầu này giờ đây hắn đã thành thần. Nhất cử nhất động của hắn có thể thay đổi tất cả quỹ tích của mọi vật, còn ánh mắt của Vương Thao vẫn nhìn chăm chăm vào Dương Hạo như trước. Tất cả sức mạnh, tất cả tinh thần, tất cả sự chú ý đều tập trung lại để chuẩn bị phóng ra cấm kỵ chi kiếm thiên động địa đã vắng bóng hàng ngàn năm.

Thần long kỳ kiếm.

Dương Hạo hoàn toàn bị khí thế của Vương Thao áp đảo, hắn tựa như đang ở trong trung tâm của một cơn lốc. Hết thấy mọi vật cùng năng lượng chung quanh đều chạy về phía hắn. Dương Hạo đã không còn nghe thấy bất kỳ thanh âm nào, hắn có thể nhìn thấy Minh hậu đang thê lương gào thét nhưng không nghe thấy nàng nói cái gì. Dương Hạo cũng không còn khí lực đứng dậy, hắn không thể làm gì khác hơn là ngồi đó chờ chết, hết thấy chung quanh đều đang từ từ âm thầm đi, dù là thiên địa hay ánh mắt trời cũng đều trầm trầm. Tựa hồ hết thấy đều rơi vào trong hắc ám.

Trước mặt Dương Hạo chỉ có một thứ càng ngày càng sáng đó là một đầu thanh long. Nó dường như là một con trường long vừa xuất thủy lại vừa như là thứ duy nhất trong thiên địa.

Đầu cự long dụng tốc độ phi thường thông thả di chuyển, Dương Hạo không thể nhìn rõ khuôn mặt của nó vì loại quang mang kia khiến hắn cơ hồ đã không thể mở mắt ra được nữa. Hắn phải dụng hết khí lực mới có thể tiếp tục nhìn thẳng vào đôn công kích đang tới.

Dương Hạo hy vọng mình có thể mở mắt ra quan sát, hắn không hề muốn làm một con quỷ hồ đồ, tới phút cuối cùng ngay cả bị người khác giết như thế nào cũng không biết.

Còn Hồn nguyên tử vẫn một mực ở trong bụng thì thào cầu khẩn, cuối cùng lão đã không còn gì để truyền trong nguy cơ giáo học, ở vào thời khắc này người đã từng chứng kiến sự lợi hại của thần long kỳ kiếm là Hồn nguyên tử sớm đã từ bỏ ý thức.

Dương Hạo không thể nghe thấu Hồn nguyên tử đang thăm thì điều gì, tựa hồ lão dụng một loại ngôn ngữ từ rất xưa để đảo cáo, cũng có thể là lão đang tổng kết lại toàn bộ tội ác trong đời.

Cự long nhào tới trước mặt, quang mang đã mở rộng đến có thể nuốt tươi Dương Hạo. Dương Hạo rốt cục nhìn không được, quay đầu định cứ thế mà tiến tới địa ngục hoặc thiên đường nhưng đúng lúc này chợt xảy ra một chuyện càng thêm kỳ quái xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 62: Sanh Tử Tương Tùy (Thượng)

Ngay lúc đó ở cạnh đó đột nhiên xuất hiện một cỗ năng lượng khác. Đúng là một tình trạng cổ quái, bởi vì trước đó thần long kỳ kiếm của Vương Thao đã thao khống hết thảy. Ở chỗ này, tất cả các góc cùng mọi kẽ hở đều tràn ngập đồng chất năng lượng, năng lượng trên thân người khác hoàn toàn không thể xen vào.

Thậm chí có thể nói rằng ngay cả Dương Hạo đều đã bị thao khống trong nguồn năng lượng của Vương Thao. Nhưng hết lần này tới lần khác ngay lúc Dương Hạo bị kết liễu thì lại có một điều kỳ diệu xảy ra thay đổi kết cục.

Nếu nói thần long kỳ kiếm đẩy hết mọi vật ra ngoài thì nguồn năng lượng mới xuất hiện lại cuốn lấy tất cả. Khi nó vừa xuất hiện, nơi này càng thêm cuồng phong cuộn cuộn nhưng hướng gió cũng không xoay tròn mà lại cùng hướng về một phương bay tới.

Thậm chí ngay cả góc độ xuất kiếm của Vương Thao cũng thoáng chệch đi, hẳn không có cách nào tiếp tục đâm tới Dương Hạo mà bị cỗ năng lượng kia hút lấy thay đổi hướng sang một hướng khác bay đi.

Đúng lúc đó Dương Hạo mở mắt ra, từ chỗ hắn thấy được cảnh tượng mà ngay cả mơ cũng tuyệt đối không gặp. Dưới bầu trời u ám, cát bay đá chạy, dường như đã tới ngày tàn của thế giới. Toàn bộ quang mang có thể chiếu sáng đều đã bị hấp thu đi. Trong thiên địa tràn ngập hắc ám chỉ có hai luồng quang huy bất phân cao thấp sáng ngời, một đương nhiên là thần long kỳ kiếm, của Vương Thao, phi kiếm mặc dù bị chuyển hướng nhưng năng lượng không yếu bớt chút nào, thanh quang vẫn tung hoành thiên hạ như trước. Còn lại là một nữ nhân với thuần bạch quang, người đương nhiên không có khả năng thuần bạch được nhưng nữ nhân này đứng dưới bầu trời màu đen đồng thời từ trên người nàng không ngừng phát ra vô số điện màu trắng khiến thân thể cùng diện mục thậm chí ngay cả mái tóc của nàng đều chiếu sáng dập dờn.

Nữ nhân đó, Sur Sur, cho tới bây giờ cũng chưa từng biểu diễn tư thái cao cao tung bay tại không trung. Trong phút này nàng tựa như một nữ thần, trên người nàng điện hồ vòng quanh trên thân thể tạo thành một loại điện tuyến kỳ lạ chung quanh, mà giờ khắc này năng lượng mà mọi người cảm nhận được chính là do điện tuyến này tản ra.

Sur Sur mặt không chút thay đổi, đôi mắt quyết tâm. Nàng mở tay ra, tựa hồ đang sắp ôm một thứ gì đó vào lòng.

"Từ!" Hồn nguyên tử rung động dị thường "Là từ lực!!"

Sắc mặt Dương Hạo như tro tàn, cả người hắn tựa như bị đóng băng lại không thể động đậy. Lời Hồn nguyên tử nói khiến Dương Hạo nhớ lại, ngay vừa rồi lúc hắn cùng Vương Thao đối quyết đã thấy Sur Sur không ngừng tự đeo dây sắt lên người không chỉ một lần. Khi đó Dương Hạo còn tưởng rằng nữ nhân này đang làm chuyện vô vị chứ nào biết đầu rằng, Sur Sur kỳ thật đã sớm chuẩn bị cho phút này, vào đúng lúc tính mạng của Dương Hạo gặp nguy hiểm sẽ dụng chính sinh mệnh của mình hy sinh.

Sur Sur là người của Thiên sứ tinh, thậm chí trong số những nữ nhân của Thiên sứ tinh Sur Sur cũng rất đặc biệt, cường độ điện trong cơ thể nàng có thể coi là trên đời hiếm thấy, nếu không có xuân dược của Dương Hạo thì căn bản là không ai có thể giải trừ điện năng phòng ngự của nàng. Điện năng cường đại đúng là điểm mạnh của Sur Sur.

Nàng vừa rồi quán đầy trên thân dây sắt hình thành khối nam châm đơn giản nhất, chỉ cần điện lượng đủ mạnh Sur Sur hoàn toàn có thể hút hết thảy mọi thứ làm từ sắt lên trên người mình, mà thanh kiếm của Vương Thao cũng làm từ sắt. Cũng không chỉ là một mình nó mà tất cả mọi vũ khí đã ra khỏi vỏ chung quanh, kể cả kiếm của đám hoàng thất vệ đội đều cũng bị sức hút cường đại từ Sur Sur hút lấy. Sur Sur ở giữa không trung đã thành một khối nam châm khổng lồ cùng tầng tầng vũ khí dính trên người tựa như một tầng giáp sắt.

Nhưng cho dù bộ giáp có dày hơn thế cũng tuyệt đối không thể ngăn cản được thần long kỳ kiếm. Vương Thao đã bị từ lực hấp dẫn khiến phi kiếm chuyển hướng liền dứt khoát điều chuyển mũi kiếm hướng về phía Sur Sur tấn công. Với uy thế của Thần long kỳ kiếm lại thêm từ lực gia tốc khiến khoảng cách giữa nó cùng Sur Sur nhanh chóng rút ngắn, tốc độ đó phảng phất đã ra ngoài khả năng quan sát của loài người, thậm chí đã vượt qua cả lực cản của không khí cùng gió.

Xa xa Dương Hạo ngờ ngác đứng, toàn thân hắn đang nóng lên, hẳn đương nhiên đoán trước tới được hậu quả nhưng thân thể hắn dường như lại đã

hoàn toàn không thuộc về hắn.

Dương Hạo trở mắt chứng kiến đầu thanh long với khí thế bàng bạc xẹt thành một đường cong trên bầu trời âm u rồi sau đó đánh lên thân thể Sur Sur.

Cả thể giới phảng phất đều biến thành màu trắng.

Bầu trời trong nháy mắt sáng ngời lên, trên mặt đất cũng nổi lên một quang đoàn sang tựa mặt trời thật lớn. Mắt người không cách nào chịu nổi ánh sáng như muốn thiêu đốt cả da thịt của mọi người chung quanh đồng thời cũng thiêu đốt cả đôi mắt của Dương Hạo. Hắn dường như đã hoàn toàn mất đi linh hồn, hắn trở mắt nhìn nữ nhân của mình biến mất ở trong đoàn quang hoa. Chung quanh tỏa ra nhiệt độ rất nóng nhưng Dương Hạo lại cảm thấy cả thể giới như băng giá. Sur Sur vừa bị ngọn lửa bao phủ hình như đã mang đi tất cả âm áp, tất cả hy vọng trên thế gian này.

Chỉ trong nháy mắt so với ánh sáng lóe ra còn muốn nhanh hơn mà Dương Hạo dường như đang nhớ lại mọi kỷ ức về Sur Sur. Chuyện về Sur Sur tựa hồ đơn giản là vậy nhưng Dương Hạo vẫn mơ hồ cảm giác rằng sau này chắc chắn hắn sẽ thống khổ mãi mãi.

Dương Hạo cơ hồ nghĩ không ra, từ lúc nào Sur Sur đã nảy sinh ý niệm quyết cùng sinh tử với hắn. Nữ nhân này thậm chí ngay cả một câu nói cũng tiết kiệm, chỉ giống như lúc nhìn bầu trời sao mờ mờ vào đêm khuya, chỉ là nhìn, chỉ là nhìn mà thôi còn đầu vẫn lạnh nhạt không nói một câu nào.

Sur Sur chính là như vậy. Lúc Dương Hạo không cần nàng thì nàng sẽ lại nhu thuận ẩn mình, tựa như một người vô hình. Lúc Dương Hạo lâm vào nguy hiểm, lâm vào tình cảnh sống chết trước mắt, nàng lại sớm đã chuẩn bị.

Thí dụ như bây giờ, căn bản là không cần tốn công suy tính, cũng không cần thống khổ chia ly, Sur Sur tùy thời đều đã chuẩn bị vì Dương Hạo mà chết.

"A!!!!!" Dương Hạo điên cuồng hét lên, một ngụm máu tươi theo tiếng hồng của hắn phun ra, tại bầu trời xam xám thành huyết vụ. Dương Hạo bây giờ phần nộ cùng thống khổ đến khó có thể tả nổi, nhất là hắn thấy được Vương Thao vẫn đứng ở cạnh đó bình yên vô sự.

Vương Thao cũng đứng lặng ở đó, hắn hình như cũng không tính đến một kiếm của mình dĩ nhiên sẽ có đại uy lực như vậy, càng thêm không ngờ rằng thanh truyền thế bảo kiếm của Vương gia dĩ nhiên cũng biến mất trong màn lửa.

Vương Thao còn càng thêm không ngờ đến rằng ngay phía sau hắn một nam nhân chính thức đang tỉnh lại, nam nhân đó bởi vì một kiếm kia của Vương Thao mà mở đôi mắt tựa như ác ma, hoàn toàn phát động năng lượng trên người.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 63: Sanh Tử Tương Tùy (Trung)

Dương Hạo cảm giác được rất nóng, hắn thậm chí có thể cảm nhận được mỗi một tế bào trong thân thể đều đang kịch liệt bành trướng. Cho tới bây giờ cũng chưa từng cảm thụ như vậy, xúc giác của hắn trở nên vô cùng nhạy cảm, năng lượng đang vận chuyển cực nhanh, loại cảm giác này dù dùng đan dược cũng khó có thể mang đến được.

Dương Hạo đang chịu nỗi đau trước đó chưa từng có, cũng đưa hắn vào một cảnh giới mới. Một trong năm thanh bảo kiếm Dương Hạo đang đeo trên người cũng bộc phát ra biến hóa kỳ lạ. Đó là một thanh đoản kiếm màu vàng cũng thuộc năm thanh kiếm nhưng cho tới bây giờ chưa từng sử dụng tới. Vậy mà lúc đó toàn bộ năng lượng trên người Dương Hạo, thậm chí năng lượng tích súc ở chỗ sâu trong linh hồn đều cũng không ngừng ngưng tụ lại. Thanh đoản kiếm màu vàng đột nhiên tự phóng lên cao xạ lên bầu trời, lưu lại một đạo cầu vồng màu vàng, kiếm quang thẳng tắp lưu lại một thời gian khá dài tựa như một thanh trường kiếm màu vàng vừa xuất hiện trong thiên địa.

Hồn nguyên tử chợt la hoảng lên: "Kiếm tâm!!! Kiếm tâm!!! Thanh đoản kiếm đó là kiếm tâm!!!"

Kiếm tâm là thứ mà mỗi kiếm tiên đều mơ tưởng, bởi vì nó không chỉ là kiếm mà là một thanh kiếm có linh hồn. Cho dù tu luyện tới kiếm tiên cấp độ cũng không phải người nào cũng có thể có kiếm tâm. Bởi vì có được một thanh kiếm rất dễ dàng nhưng muốn cho nó có linh hồn còn trông phần lớn vào cơ duyên.

Có phi kiếm mặc dù uy lực rất lớn nhưng thủy chung vẫn là vật chết nhưng nếu kiếm có kiếm tâm sẽ trở thành một dạng tinh linh, nó sẽ có tánh mạng và sẽ cùng chủ nhân đồng sinh cộng tử.

Trong lịch sử kiếm tiên muốn mạnh hơn không những phải có kiếm tâm mà còn phải luyện kiếm tâm đến mức như bóng với hình mới có thể sử dụng linh hoạt. Mà giờ khắc này, dĩ nhiên là kiếm tâm lần đầu tiên hiện thế. Mặc dù thanh đoản kiếm màu vàng này đã theo Dương Hạo thật lâu nhưng vẫn không có gì khác thường, cho tới giờ vẫn chưa từng hiển lộ ra uy lực kiếm tâm của nó. Nếu không phải Dương Hạo thúc dục cạn kiệt tiềm lực của thân thể thì có lẽ kiếm tâm cũng không thể xuất hiện.

Kiểm tâm bay vọt lên trời cao một lát sau mới rơi xuống, lúc bay ra là đoàn kiếm nhưng lúc quay lại đã biến thành một thanh kiếm trong suốt. Thanh kiếm trực tiếp gắn lên thân Dương Hạo nhưng lúc đó hắn đang dồn toàn bộ tinh thần tập trung vào Vương Thao nên căn bản một cảm giác cũng không có.

Dương Hạo cơ hồ đã lâm vào trạng thái điên cuồng, khóe mắt đã trợn đến tóe máu. Lúc hắn cùng kiếm tâm hợp nhất trên cơ thể hắn liền bộc phát ra quang mang màu vàng, ánh sáng rất tự nhiên từ Dương Hạo tỏa ra tựa như trong cơ thể hắn đã tràn đầy năng lượng của kiếm tâm.

"A!!!!" Dương Hạo lại điên cuồng hét lên rồi đột nhiên bay lên, hắn ở giữa không trung lại kỳ dị tốc tựa một viên pháo đạn bắn về hướng Vương Thao.

Một đòn này của Dương Hạo cơ hồ đã dùng hết tất cả năng lượng mà hắn có thể hội tụ được. Với chiêu này hắn có thể giết chết những cao thủ như Kim Đức hoặc bất kỳ gã kiếm sĩ nào thuộc kiếm sĩ đoàn nhưng vẫn không thể tiêu diệt được Vương Thao bởi vì trên người Vương Thao vẫn còn nhiệt hạch bảo vệ trảo, vô cùng vô tận năng lượng nguyên tử biến hóa thành vòng phòng ngự có thể ngăn cản hết thấy công kích. Năng lượng của Dương Hạo đối diện với sản phẩm khoa học siêu phòng ngự này vẫn còn quá yếu.

Nhưng một loạt sự kiện vừa xảy ra đối với Vương Thao cũng là những đả kích trầm trọng. Mặc dù thần long kỳ kiếm đã khiến Sư Sư biến mất nhưng Vương Thao hắn cũng mất đi gia truyền bảo kiếm, đó không phải là một thanh bảo kiếm bình thường mà tầm quan trọng của nó có thể sánh cùng với tính mạng của Vương Thao. Trơ mắt nhìn bảo kiếm hóa thành tro bụi trong vụ nổ khiến Vương Thao vô cùng tuyệt vọng. Hắn có thể không hoàn thành nhiệm vụ của đế quốc, hắn có thể thất bại nhưng nếu hắn để mất thanh kiếm kia thì tất cả đều sẽ kết thúc, thậm chí ngay cả Vương tộc đều cũng có thể kết thúc.

Vương Thao tuyệt đối không thể chấp nhận được viễn cảnh Vương tộc bị diệt cho nên hắn phải làm một việc để cho bí mật thanh thần kiếm biến mất không bị người khác biết.

Thậm chí Vương Thao cũng không biết thanh kiếm gia truyền kia có ý nghĩa gì với Vương tộc nhưng lúc hắn được ban kiếm thì trưởng bối từng căn dặn rằng nếu kiếm mất thì cả Vương tộc cũng sẽ bị diệt, trừ phi không có bất luận kẻ nào biết điều đó. Cho nên hắn đã bắt đầu khởi động trang bị hạch bạo trên người. Trên người Vương Thao có một khối năng lượng nhiệt hạch nhỏ bằng móng tay cái, năng lượng mà vòng phòng ngự sử dụng chính là từ khối năng lượng này phát ra, nên sau khi Vương Thao khởi động hạch bạo thì chỉ sau mười giây nhiệt hạch trang bị sẽ nổ mạnh. Sức phá hủy của vụ nổ mặc dù không đáng sợ như bom nguyên tử nhưng ít nhất cũng có thể phá hủy một nửa hoàng cung, đem toàn bộ người ở chỗ này toàn bộ đều giết chết.

Mặc dù Vương Thao cũng không thể sống được, nhưng ít ra hắn có thể bảo vệ bí mật của Vương gia, đối với gia tộc mà nói đây cũng là biện pháp duy nhất bổ cứu.

Hạch bạo trang bị sau mười giây chuẩn bị sẽ nổ mạnh mà không có hệ thống đếm ngược buồn cười nhưng tự Vương Thao lại thầm đếm, hắn biết rõ chỉ qua vài giây nữa thôi hết thấy đều sẽ chấm dứt, dù trong vài giây bất cứ chuyện gì phát sinh đều sẽ không thể thay đổi được kết quả. Cho nên dù hắn đã cảm giác được phía sau có người tấn công nhưng vẫn không hề tránh né.

Dương Hạo tấn công tuyệt đối không thể nào xuyên qua nhiệt hạch bảo vệ trảo, Vương Thao chắc chắn vạn phần. Hắn thậm chí còn có tâm tình, còn có thời gian nhìn khắp bốn phía, chung quanh hắn hoảng thất vệ đội đang đứng thẳng nhìn, toàn bộ khai giáp cùng vũ khí của bọn người đều đã bị hút đi. Minh hậu cũng si ngốc ngồi ở dưới đất, năng lượng như còn chưa tỉnh lại sau một chuỗi sự kiện vừa qua.

Hết thấy rất nhanh sẽ chấm dứt, tất cả tất cả đều sẽ biến mất trong một mảnh bạch quang, lúc quang mây hình nấm dâng lên thì tinh cầu này cũng sẽ không còn hoàng thất nữa, còn tất cả địch nhân của Vương Thao đều cũng sẽ biến mất.

Vương Thao đã tưởng như vậy, hắn đã thấy được bạch quang lóe lên. Luồng bạch quang không hề ô nhiễm, trắng đến khiến cho người ta trong lòng run sợ, trắng đến không chỗ nào có màu sắc gì khác, trắng đến Vương Thao đã quên hết tất cả quá khứ.

Hắn rốt cục đã chết, một tiềm năng của Vương gia trong tương lai, một kiếm sĩ mang theo vô tận dã tâm rốt cục đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 64: Sanh Tử Tương Tùy (Hạ)

Dương Hạo khóc không ra nước mắt, lúc hắn giết Vương Thao lại một chút cảm giác hoan hỉ cũng không có, chỉ tựa như hắn vừa làm một chuyện đơn giản. Đúng vậy, Dương Hạo giết Vương Thao, hơn nữa còn khiến thân thể hắn hoàn toàn hủy diệt, biến thành một đám bụi bay trong gió. Hoàn toàn hủy diệt đến nỗi cũng không ai biết Vương Thao đã khởi động hạch bạo trang bị, cũng không ai biết, bọn họ vừa rồi đã gần với cái chết thế nào nên tất cả mọi người đều không hề cảm giác được nguy hiểm.

Dương Hạo vốn không có cách nào xuyên thủng bảo vệ tráo được, mặc dù hắn hiểu rõ điểm đó nhưng hắn vẫn tấn công một đòn toàn lực, tựa như muốn cùng chết đi với Sur Sur. Dương Hạo vốn không hề suy tính đến hậu quả của mình nhưng ngay lúc Dương Hạo bay vút tới sắp chạm lên vòng phòng ngự của Vương Thao thì trong nháy mắt thân hình Dương Hạo đột nhiên xảy ra biến hóa kỳ dị, hắn chợt biến thành một thanh kiếm, một thanh trường kiếm màu vàng.

Vào thời điểm đó trên thế giới Dương Hạo đã biến mất nhưng lại xuất hiện một thanh kiếm, một thanh Dương Hạo kiếm. Dương Hạo cũng chính là kiếm mà năng lượng của thanh kiếm đó còn mạnh hơn gấp nhiều lần năng lượng của Dương Hạo. Nó tựa như chém xuống đầu phụ, dễ dàng tách đôi vòng phòng ngự, hơn nữa còn thừa lực xả lên thân Vương Thao. Sau đó, thân thể Vương Thao hoàn toàn phân giải. Không có nổ mạnh, cũng không có tiếng động rung trời, hết thảy đều diễn ra tự nhiên, tự nhiên như thể khi mũi kiếm chạm vào thân thể thì thân thể đã trực tiếp thăng hoa thành khí vậy.

Tất cả mọi người giương mắt nhìn Vương Thao đang sống sờ sờ rồi chỉ qua một phần mười giây ngắn ngủn đã biến thành bụi, sau đó tan thành mây khói, chẳng còn gì tồn tại.

Dương Hạo chán nản ngã xuống đất. Hắn giết Vương Thao. Đơn giản, đơn giản tựa như một loạt chuyện vừa xảy ra đều không phải là thật. Nhưng trong lòng Dương Hạo vẫn không có nửa điểm vui sướng, nước mắt hắn rốt cục không ngăn được đã trào ra, tất cả nước mắt có lẽ của cả đời hắn đều cuộn cuộn tuôn ra. Ngay phía trước Dương Hạo đám cháy khổng lồ vẫn còn đang tiếp tục, phẳng phất có thể vĩnh viễn như vậy cho đến lúc thế giới tận diệt.

Ngon lửa đương nhiên không có khả năng vĩnh viễn cháy được, dù đó có là do thần long kỳ kiếm tạo ra. Khi nước mắt Dương Hạo chậm rãi bay vào trong đám cháy thì ngọn lửa đột nhiên từ từ nguội tắt.

Đây đúng là một kỳ tích bất chợt xảy ra trước mặt tất cả mọi người.

Thân hình Dương Hạo khựng lại, trong mắt hắn ứa kết vô hạn bi thương, hắn đã chuẩn bị tâm lý chấp nhận mọi tình cảnh trước mắt, cho dù là một cỗ thi thể đã biến thành than, thậm chí không còn một thứ gì tồn tại. Dương Hạo đau thương đến nỗi hắn có thể đối mặt với hết thảy, hắn chỉ khẽ nhủ như tự nói cho chính mình rằng, nữ nhân đã từng muốn vĩnh viễn ở lại bên người hắn đã vì hắn mà chết.

Ngon lửa rốt cục hoàn toàn tắt. Nhưng bên trong không hề xuất hiện cảnh tượng mọi người đều tưởng rằng sẽ gặp phải, thân thể Sur Sur dĩ nhiên vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, chỉ là hơi thở đã không còn, thân hình cứng lại, khuôn mặt nàng vẫn như trước nhưng bất cứ ai cũng có thể nhận ra, nàng đã không còn linh hồn. Dù thân thể không bị tổn thương nhưng linh hồn nàng đã biến mất.

Sur Sur nằm ở đó, trong lòng gắt gao ôm chặt lấy thanh truyền thể bảo kiếm của Vương gia. Nàng không hề cử động, thân thể hoàn hảo nhưng không có hô hấp. Bốn phía một mảnh yên tĩnh, không ai dám phát ra âm thanh, dường như chỉ một tạp âm cũng sẽ khiến cảnh tượng trước mặt biến thành huyền cảnh rồi đột nhiên biến mất vậy.

Qua rất lâu sau đó, thậm chí gió lạnh cũng đã mang theo chút hơi ẩm ướt lên thân khiến chúng nhân đều thoáng run, vậy mà không có bất kỳ ai di động, bọn họ đều đã bị hàng loạt kỳ tích xảy ra liên miên gây rung động.

Rốt cục, Dương Hạo mở miệng, nghẹn ngào: "Nàng..... Nàng còn sống sao?"

Không ai trả lời.

Biên vũ trụ, từng mảnh bạch ải tinh hoặc tiểu vệ tinh bắn đi với tốc độ của ánh sáng dường như cả trời tuyết lãng loạn, cả thế giới trông trải tịch mịch.

Dương Hạo đang ngồi ở trên đài quan sát của Mặt Nhật chiến hạm, nơi này là chỗ đặc biệt nhất trong chiến hạm, có thể xuyên thấu qua lớp kính trực tiếp quan sát tình hình bên ngoài phi thuyền, cho dù là phi thuyền chuyên dụng cũng rất ít khi có trang bị như vậy.

Rời khỏi Lôi Mông tinh đã gần nửa tháng, trong nửa tháng qua cuộc sống của Dương Hạo lại xảy ra long trời lở đất biến hóa. Vào lúc Lôi Mông tinh xảy ra loạn lạc thì Dương Hạo đột nhiên bộc phát ra tâm kiếm nhất cử tiêu diệt Vương Thao, giải quyết tận gốc phiền toái nội loạn trong Lôi Mông tinh hoàng thất sau đó Minh hậu suất lĩnh hoàng thất vệ đội nhanh chóng dập tắt phản tranh, bí mật trục xuất toàn bộ thành viên hoàng thất, cơ sở do thám cùng công khai của đế quốc cũng bị Minh hậu xử tử toàn bộ. Chỉ ba ngày thời gian, Lôi Mông tinh đã hoàn toàn ổn định, con trai của Minh hậu với thân phận hoàng tử thuận lợi lên ngôi vị hoàng đế Lôi Mông tinh còn Minh hậu tự nhiên cũng thuận lý thành chương bắt đầu buông rèm nhiếp chính.

Đối với Minh hậu mà nói, trần cung vi chi loạn mặc dù khiến cho nàng mất đi trọng phụ nhưng kết quả coi như không tồi, ngôi vị hoàng đế cũng không bị mất, tình cầu cũng giữ được ổn định, mặc dù khiến đế quốc nổi giận nhưng đế quốc vô cùng khổng lồ, đối với những tình cầu thuộc địa ở xa cũng không thể quản hết, tạm thời không cần lo lắng.

Chỉ có mỗi Dương Hạo với đại công dẹp yên chiến loạn lại gặp phải thống khổ lớn nhất trong đời. Mặc dù hắn đã giết chết Vương Thao, vì bản thân mà tẩy sạch tội danh bị vu hãm nhưng Sur Sur vẫn bên bờ tử vong. Ngay lúc Dương Hạo sắp chết dưới thần long kỳ kiếm của Vương Thao thì Sur Sur đã lợi dụng điện lực của chính thân mình hút đòn công kích lên mình. Cuối cùng, uy lực của thần long kỳ kiếm hoàn toàn dụng trên người Sur Sur. Mặc dù sau khi lửa tắt Sur Sur dưới sự phòng ngự của điện lực cũng không chết hẳn nhưng cũng không khác gì đã chết là mấy.

Minh hậu cơ hồ đã triệu tập tới toàn bộ thầy thuốc ở Lôi Mông tinh nhưng tất cả đều kết luận rằng Sur Sur đã sắp tử vong, mặc dù thân thể cơ năng vẫn tiếp tục hoạt động nhưng đại não đã rơi vào trạng thái ngủ đông, nếu trong khoảng thời gian ngắn không thể hoá tỉnh thì sẽ hoàn toàn hương tiêu ngọc vẫn.

Dương Hạo đương nhiên không tin vào chuẩn đoán của đám thầy thuốc, hắn suy luận rằng Sur Sur không chết dưới thần long kỳ kiếm đã là một kỳ tích

mà kết quả của kỳ tích tuyệt đối sẽ không thất bại được. Dương Hạo quả quyết rằng người bị phi kiếm của giới tu tiên gây thương tích thì cũng nhất định phải dụng phương pháp của giới tu tiên để trị liệu, cho nên hắn đuổi hết toàn bộ thầy thuốc đi chỉ tự mình làm bạn với Sư Sư.

Đương nhiên, còn có Hồn nguyên tử. Suốt trong thời gian ba ngày Sư Sư vẫn xinh đẹp đến động lòng người mà Hồn nguyên tử đã hao tổn tâm cơ mà vẫn bẽ tắc, sau ba ngày, Hồn nguyên tử cơ hồ đã buông tay nhưng lão không đành lòng đối mặt với Dương Hạo đang tuyệt vọng nên đã nói cho Dương Hạo một phương pháp.

"Nếu người có thể đạt tới cảnh giới kế tiếp của tu tiên một cách nhanh nhất thì có thể còn có biện pháp." Hồn nguyên tử chính là nói như vậy "Cảnh giới tiếp theo gọi là Hợp cùng cảnh, là một loại cảnh giới nam nữ song tu, có thể sẽ có kỳ tích xảy ra."

Mặc dù ngay cả Hồn nguyên tử cũng nhận thấy rằng biện pháp rất xa vời nhưng Dương Hạo lại tựa như bắt được sợi dây cứu mạng: "Phải làm thế nào mới có thể luyện đến cảnh giới tiếp theo? Phải dùng loại thuốc gì?"

"Muốn đạt tới Hợp cùng cảnh thì phải luyện ra chủ đan hợp thể Hùng đàm ngân lộ đan, loại chủ đan này cần hai loại nguyên liệu chủ yếu là ngân lộ cùng thánh hùng đàm, phi thường khó khăn, quá khó khăn." Hồn nguyên tử cũng biết rằng nếu trong mười năm thời gian tìm ra hai loại tài liệu kia đã là khó chứ đừng nói đến việc trong ba tháng tới phải luyện thành, nên nhiệm vụ này cơ hồ không có khả năng hoàn thành được.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 65: Thiên Lý Truy Tung (Thượng).

Ngân lộ là một loại bảo vật chỉ có thể gặp chứ không thể tìm thấy, chưa nói là ba tháng phải tìm được mà có người hơn mười năm cũng không tìm được, mà Thánh hùng đàm cũng không dễ có, mặc dù theo lý thuyết thì Thánh hùng đàm là đặc sản của Thánh hùng tinh nhưng trăm năm trở lại đây không hề nghe nói Thánh hùng tinh xuất hiện thêm Thánh hùng. Nhưng Dương Hạo cũng không để ý đến những điều đó mà hắn đã nắm ngay lấy cơ hội duy nhất này, lập tức chia tay Minh hậu, chuẩn bị bay đến Thánh hùng tinh. Nhưng Thánh hùng tinh đâu có dễ dàng tới được, Lôi Mông tinh nằm ở ngoài rìa của Ngân hà đế quốc còn Thánh hùng tinh lại thuộc vị trí trung bộ, Dương Hạo cách nó ít nhất hơn một ngàn quang niên khoảng cách, cho dù là đại hình phi thuyền cũng phải nhiều lần thiên việt mới có thể tới được, càng huống chi Dương Hạo bây giờ ngay cả một chiếc phi thuyền nho nhỏ cũng còn không có.

Minh hậu nhiều lần khuyên ngăn cũng không thể thay đổi được quyết tâm của Dương Hạo, bất đắc dĩ nàng quyết định đem Mạt Nhật chiến hạm vừa mới chuyển tới Lôi Mông tinh tặng cho Dương Hạo.

Mạt Nhật chiến hạm là một cự hình vũ trụ chiến hạm, toa phi thuyền này là do Minh hoàng lúc còn trên đời đặt hàng ở Tam tinh hải tinh hệ xưởng chế tạo phi thuyền lớn nhất, cơ hồ hao phí một nửa tư kim trong quốc khố. Toa chiến hạm này cùng chiến hạm chủ lực chiến của ngân hà đế quốc hạm đội cơ hồ có uy lực ngang nhau, không chỉ thể tích khổng lồ mà còn dự trữ đại lượng vũ khí, cả chiến hạm kể cả một trăm phi thuyền không người lái cũng có thể hộ thuẫn. Không phải khoa trương mà thực sự Mạt Nhật chiến hạm chính là một pháo đài di động trong vũ trụ, nếu Lôi Mông tinh trạng bị chiến hạm này không những có thể tiếp tục duy trì địa vị đứng đầu trong tinh hệ mà thậm chí còn có thể uy hiếp những tinh hệ lân cận. Cho nên lúc đầu đặt làm toa chiến hạm này mật thám của đế quốc từng suy đoán rằng Minh hoàng có ý định thoát ly khỏi đế quốc.

Một toa chiến hạm trọng yếu cơ hồ quan hệ đến sinh tử tồn vong của Lôi Mông tinh trong tương lai mà lại tặng cho Dương Hạo đương nhiên khiến cho Lôi Mông tinh sôi trào nhưng Minh hậu lực bài chúng nghị, cuối cùng phải để Dương Hạo thề rằng nếu Lôi Mông tinh bị tấn công thì hắn sẽ đem toàn lực ứng phó cứu viện mới có thể dẹp yên những ý kiến phản đối. Cho nên nửa tháng trước Dương Hạo đã điều khiển Mạt Nhật chiến hạm rời khỏi Lôi Mông tinh tiến về hướng Thánh hùng tinh. Trước khi xuất phát Dương Hạo đã lưu lại tiệm xuân dược Gia Cát Kiến cùng ba trăm cô nhi, để cho bọn họ tiếp tục chế tác xuân dược duy trì sinh ý của tập đoàn còn hai trăm cô nhi đã có sơ bộ chiến lực cùng đi theo Dương Hạo lên phi thuyền.

"Còn đang nhìn bầu trời à." Thanh âm thô thô, không cần quay đầu lại cũng đoán ra là ai. Long tướng quân đứng ở phía sau Dương Hạo, buồn bực nhìn vũ trụ vô hạn bên ngoài cửa sổ, thật sự không biết có cái gì đáng nhìn nữa.

Long tướng quân nguyên danh tên là Long Văn, là hậu duệ của quý tộc Long gia trên Lôi Mông tinh, hiện đang đảm nhiệm vị trí đội trưởng hoàng thất vệ đội của Lôi Mông tinh. Từ sau cung vi chi loạn, hắn cùng Dương Hạo sống vai tác chiến cùng nhau rất ăn ý, khi biết Dương Hạo muốn tới Thánh hùng tinh cướp đoạt Thánh hùng đàm Long Văn thập phần nghĩa khí từ bỏ cao quan hậu lộc, đi theo Dương Hạo cùng nhau viễn chinh.

"Nếu Sư Sư còn tỉnh thì nàng nhất định rất thích nhìn tinh không." Dương Hạo cười cười, gần đây hắn đột nhiên trưởng thành hơn không ít "Long Văn, bọn họ huấn luyện xong rồi sao?"

"Ngô, đám nhỏ này được lắm, thiên phú đều rất cao, một chút vũ đấu kỹ xảo chúng đều học xong rất nhanh. Tin rằng khi tới Thánh hùng tinh là sẽ có thể tham gia chiến đấu được." Long Văn tuy nói như vậy nhưng trong ánh mắt vẫn lộ vẻ bất an.

"Thôi đi, chúng ta bắt quá chỉ tới xin một cái Thánh hùng đàm mà thôi, đâu phải là trùng phong hãm trận. Lão Long a, người không thể thoải mái hơn

sao." Dương Hạo đùa giỡn nói.

Long Vân chợt khởi động tay chân, gã hán tử này thật sự là con người hoạt động, vừa động thì khớp xương đã kêu vang lên : " Ngươi cho rằng Thánh hùng tinh là chỗ có thể tùy tiện đi dạo sao?"

" Không phải chỉ là một tinh cầu khắp nơi đầy cầu hùng sao, có gì đặc biệt hơn người được." Trong thời gian Dương Hạo còn ở học viện từng có một đồng học Khai Văn là người Hùng tộc nhân, ngoài chuyện hơi điên cùng lớp lông trên người nhiều một chút thì cũng không có khác biệt lớn gì cùng người bình thường.

" Nhân hùng tộc là chinh binh trụ cột của đế quốc cho nên cả Thánh hùng tinh quả thực chính là một đại binh doanh, mỗi ngày đều có bộ đội huấn luyện. Ngươi muốn tới đó lấy Thánh hùng đảm quả thực so với vào trong ngục giam trộm chìa khóa còn khó hơn." Long Vân giải thích " Hơn nữa, trên Thánh hùng tinh còn có Ma hùng đoàn lưu lại, đó chính là vũ đầu đoàn đứng đầu trong đế quốc, dựa theo bài danh còn cao hơn nhiều so với kiếm sĩ đoàn của bọn Vương Thao."

" Cũng đâu phải là muốn giết người, ta chỉ muốn kiếm một cái Thánh hùng đảm mà thôi. Bọn họ cầu hùng nhiều như vậy, tùy tiện cho ta một cái là được mà." Dương Hạo vẫn nghĩ chuyện rất đơn giản " Dù có gặp phải đám nhỏ mọn thì cùng lắm ta tặng lại họ hơn chục con heo búi cho bọn họ là xong."

" Nếu thật sự đơn giản như vậy thì sao ta phải khổ khổ giúp ngươi tạo dựng kiếm sĩ đoàn của mình cơ chứ?" Long Vân bắt đầu đi lắc đầu, nhìn Dương Hạo bộ dáng giống như đang nhìn một người ngốc.

Kỳ thật Dương Hạo cũng biết sẽ không dễ dàng bắt quá hán cũng chỉ là thuận miệng nói vậy mà thôi. Trên đường lữ trình dài dòng như vậy đương nhiên cần nói đùa mọi người mới không bị stress chứ.

Thánh hùng tinh được gọi như vậy vì chỉ có nơi đó mới xuất hiện Thánh hùng. Truyền thuyết Thánh hùng là một loại thần hùng thuần bạch, bọn họ chỉ tồn tại trên Thánh hùng tinh, hơn nữa còn là tổ tiên của nhân hùng tộc. Người của nhân hùng tộc đối với Thánh hùng đều cúng bái tựa thần, cho nên lúc Khai Văn ở học viện gặp phải chuyện gì đều hô to lên một loạt " Thánh hùng tại thượng" hoặc là " Thánh hùng phù hộ".

Thánh hùng cũng không chỉ là đồ dâng đơn giản vậy, nghe nói trên thân Thánh hùng còn mang theo cả lực lượng cùng dã tính của nhân hùng tộc, chỉ có Thánh hùng mới có thể dẫn dắt nhân hùng tộc phát triển, nếu Thánh hùng hô lên thì nhân hùng tộc đều cũng hô lên, khi Thánh hùng thống khổ thì cả nhân hùng tộc đều cũng đồng thời đau đớn.

Mà Dương Hạo bây giờ muốn chính là Thánh hùng đảm, mỗi đầu Thánh hùng chỉ có một đảm, lấy đi sẽ chỉ có tử vong. Dương Hạo ngàn dặm chạy tới định giết chết thân của nhân hùng tộc, khó khăn này thật sự có thể dễ dàng đoán ra được. Long Vân đã sớm đoán trước một hồi đại chiến khó tránh khỏi cho nên hắn đã sớm chuẩn bị, đem hai trăm cô nhi Dương Hạo mang theo tổ chức thành kiếm sĩ đoàn của riêng Dương Hạo mang tên Hạo kiếm đoàn. Hơn nữa còn tự phong mình làm giáo luyện kiếm sĩ đoàn, vì hồi ác chiến trong tương lai mà chuẩn bị.

" Hy vọng Hạo kiếm đoàn không bị liên lụy, có phiền toái gì ta tự chịu." Dương Hạo phui phui mông đứng dậy, về mặt vẫn rất nhẹ nhàng " Được rồi, người đi lên đây để làm gì?"

" X13 muốn ta tới báo cho người sắp thiên việt, cẩn thận bảo trọng!" Long Vân vỗ đầu, dường như lúc này mới chợt nhớ ra. Nhưng lúc này hiển nhiên đã chậm, toàn bộ chiến hạm đã bộc phát ra tiếng động kinh người, chung quanh tinh vân bị phản lực cường đại giao loạn, vũ trụ tối đen trong nháy mắt sáng lên, thiên việt đã xảy ra mà không hề có báo trước.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 66: Thiên Lý Truy Tung (Trung).

Với phương pháp vượt qua không gian gấp khúc phi thuyền đột nhiên di chuyển với tốc độ vượt qua siêu quang tốc mấy vạn lần cho nên hầu hết những thiết bị trên phi thuyền đều đã được cải tạo khiến áp lực giảm bớt nhưng bộ phận còn thừa cũng đủ khiến Dương Hạo cùng Long Vân hai người chịu đủ. Hai gã này bởi vì không kịp thời sử dụng thiết bị bảo hộ cho nên tựa như bị đạn pháo đẩy một phát ép cả hai lên thân phi thuyền, toàn thân tựa như đang dưới đáy biển, ngay cả lượng máu lưu thông cũng hô hấp đều khó khăn.

" Ngươi..... Ngươi nói bây giờ, có phải là đã quá muộn hay không?" Dương Hạo khổ không chịu nổi, hắn cố gắng trừng lớn con mắt nhìn Long Vân cũng đồng dạng đang ép đến biến dị cả khuôn mặt " Gặp quý, ta nói như thế nào cũng là hạm trường, mỗi ngày đều bị đùa cợt vài lần, còn gì thể diện."

" Ngươi đi mà hỏi x13." Long Vân là một tướng quân, đối với hộ giá thì có thể chứ lái phi thuyền lại một chữ cũng không biết " Nó lái phi thuyền, ta cũng là người bị hại mà."

"Ta mới là người bị hại chứ!!!" Hồn nguyên tử vẫn trầm trầm ngủ say cuối cùng đã tỉnh lại "Lại thiên việt! Một ngày thiên việt ba lần, có để người ta sống hay không a."

"Lão là quỷ cơ mà." Dương Hạo một điểm cũng không lưu thể diện.

"Quý cũng có tôn nghiêm, quý cũng có nhân quyền chứ." Hồn nguyên tử oa oa kêu to "Người đem toàn bộ mọi thứ trong ruột đều văng lên trên đầu ta, quả thực chính là ô nhiễm hoàn cảnh, cẩn thận ta đi kiện người."

"Tùy thời hoan nghênh!" Dương Hạo quả thật rất muốn xem có thể có người thụ lý một con quỷ kiện cáo hay không "Bất quá, lão tối thiểu cũng phải đợi lần này thiên việt xong rồi mới đi chứ."

Thiên việt thật ra rất nhanh kết thúc, khi Dương Hạo bị ép trên thân phi thuyền ngủ hết tập 2 thì thiên việt mới ngừng lại rồi trở về tốc độ ánh sáng bình thường.

"X13, người lăn ra đây cho ta!!!" Phi thuyền vừa ổn định Dương Hạo liền hung hăng chạy đến khu điều khiển đi tìm kẻ gây tội.

Mặc dù Minh hậu đem Mạt Nhật chiến hạm đưa cho Dương Hạo nhưng gã làm sao có thể sử dụng loại chiến hạm này. Trong lúc không gì không thể x13 lại nhận làm phi công. Lúc đầu A Mạn Đạt hóa ra còn trang bị cho nó cả tinh đồ (bản đồ các hành tinh) cùng vũ trụ hành sử chỉ nam (la bàn vũ trụ), thật sự là quá mức nhìn xa.

"Ta có thể lăn tới đó." X13 vẫn một bộ dáng không phục như trước "Bất quá người phải cẩn thận, chỉ cần ta rời khỏi vị trí thì toàn bộ mọi người trên phi thuyền này đều cũng sẽ lăn. Ta vừa mới mở chức năng điều khiển tự động."

Con giận của Dương Hạo liền tịch diệt, bây giờ toàn bộ phi thuyền chỉ có mỗi đầu tiểu người máy này tối hữu dụng. Nó có thể tả bằng câu ăn ít nhất, làm nhiều nhất, mỗi ngày chỉ cần nạp điện nửa tiếng là có thể điều khiển chiến hạm cả ngày không mệt mỏi. Nếu thật sự xét tội nó thì Dương Hạo không chừng sẽ còn ném mũ đầu khô gì đó thêm khác.

"Tại sao người lại muốn thiên việt, hôm nay đã là lần thứ ba rồi, không phải quá vài ngày nữa là có thể đến mục tiêu sao, gấp như vậy làm chi?" Dương Hạo phát hiện Long Vân đang lặng im nhìn hắn cho nên không thể không tiếp tục diễn ra một bộ dáng hạm trưởng uy phong.

Kỳ thật đối với công nghệ vũ trụ Dương Hạo vốn cũng chỉ là học được vài danh từ đơn giản mà thôi, đối với các chi tiết hàng động đều nhất khiêu bất thông. May mắn x13 gần đây đã dạy cho hắn vài chiêu nên lúc này mới có thể giữ được phong độ của hạm trưởng.

Trước kia Dương Hạo rất lo lắng, từ Lôi Mông tinh đến Thánh hùng tinh những hơn một ngàn quang niên sẽ cần một thời gian dài hay không, trong khi đợi tới đó được thì nói không chừng Sư Sư cũng đã đầu thai mà ngay cả con nàng đều cũng đã sinh ra rồi.

Thế nhưng may rằng Mạt Nhật chiến hạm có lắp đặt thiết bị thiên việt không gian của đế quốc, vì thiên việt chính là làm cho phi thuyền thông qua không gian gấp khúc cùng hồ đen tiến hành siêu quang tốc phi hành, tốc độ nhanh nhất có thể đạt tới gấp mấy vạn lần quang tốc, đây cũng chính là phát minh bất khả tư nghị tư nghị nhất trong lịch sử ngành vũ trụ, khiến cho thời đại vũ trụ trở nên dễ dàng vô cùng, cũng đồng thời giúp cho bản đồ của ngân hà đế quốc mở rộng thêm vô số lần.

"Hôm nay vốn là không có kế hoạch thiên việt." X13 không biết đã xuất ra tám cánh tay máy từ lúc nào, phối hợp cùng thân hình tròn ung ung quả thực giống như một đầu đại chương ngư (bạch tuộc), Dương Hạo mỗi lần thấy thế đều rất muốn chém sạch đám tay máy đó.

"Vậy sao người còn nghịch loạn lên, ta thiếu chút nữa đã bị ngã chết!" Dương Hạo vẫn hung hăng nói.

"Ta thiếu chút nữa bị tràng tử đề chết!" Hồn nguyên tử nhanh chóng bổ sung, tiếng lão nói chỉ có Dương Hạo cùng X13 mới có thể nghe thấy, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội phát biểu ý kiến.

X13 nhanh chóng lấy ra một cái bản đồ vũ trụ: "Người cho ta cao hứng a, mỗi lần thiên việt đều tiêu hao đại lượng tế bào của ta, còn không phải là vì người lo lắng sao!"

"Lo lắng cho ta?" Dương Hạo hoàn toàn quên mất cơ bản là người máy không có tế bào nào được "Được rồi, người không khiến ta tức chết là tốt rồi Đây là cái gì a?"

Dương Hạo trang mô tác dạng (học theo phong cách hành động của người khác) nhìn chăm chăm lên bản đồ vũ trụ, kỳ thật hắn một điểm xem cũng không hiểu, bình thường lúc rảnh rồi hắn đều trốn ở trong phòng nhìn tranh ảnh đồi trụy, chứ đã bao giờ nghiên cứu tới thứ này.

"Đây là toàn cảnh vũ trụ trong năm lần thiên việt trước, có một chi hạm đội theo đuổi chúng ta ít nhất hơn một ngàn quang niên, nếu không có lần thiên việt vừa rồi thì có lẽ bọn họ đã vượt qua chúng ta." X13 giải thích.

"Không thể nào!" Dương Hạo rốt cục dưới chỉ dẫn của X13 đã nhìn được tám hình vũ trụ toàn ánh sáng tinh cầu nhấp nháy "Có thể là một hạm đội tình cờ đi ngang qua hay không, bây giờ khắp nơi đều là phi thuyền kinh doanh, chúng ta gặp phải cũng không có gì."

"Là chiến đấu hạm đội!" X13 cảnh báo "Ta đoán có thể là hạm đội đuổi bắt chúng ta, nếu là thương thuyền tuyệt đối không thể theo kịp tốc độ của chúng ta, chỉ có quân đội của đế quốc mới có thể đạt được tốc độ bằng với Mạt Nhật."

"Chẳng lẽ chúng ta bị đế quốc truy nã!" Dương Hạo lại càng hoảng sợ, điều mà hắn vẫn lo lắng rốt cục xảy ra sao? Từ lúc hắn tiêu diệt Vương Thao

trên Lôi Mông tinh trong lòng vẫn thầm thắc mắc an cho tới hôm nay. Bởi vì cho dù bất cứ ai cũng biết Vương Thao là quan quân của quân đội đế quốc điều tới Lôi Mông tinh, giết chết hắn cũng giống như tuyên chiến với đế quốc.

Nếu Dương Hạo thật sự bị đế quốc truy nã thì đúng là một đại phiền toái, thế nhưng may là X13 đã phủ định suy đoán đó: "Trước mắt, chúng ta còn chưa bị đế quốc truy nã, yên tâm đi, bọn họ chỉ cần muốn bắt một tên trộm vặt cũng sẽ phát truy nã toàn vũ trụ, cho nên người khẳng định còn chưa lọt vào sổ đen đâu."

"May mắn may mắn, hắc hắc." Dương Hạo xấu hổ cười cười "Vậy không có khả năng có hạm đội tới đuổi bắt chúng ta chứ, rõ ràng là người thần kinh khẩn trương quá độ, ta bảo này X13, có cần ta chế loại thuốc gì cho người dùng hay không, nếu bị chập thần kinh thì phiền toái lắm."

"Miễn đi!" X13 lãnh khốc nói "Xuân được của người đem cho hết đi, toàn thân ta đều cứng hết, hoàn toàn không cần!"

"Được rồi, không có việc gì thì xin chào!" Dương Hạo tưởng rằng chuyện chỉ đơn giản như vậy nhưng X13 lại nhắc lại một lần nữa:

"Vừa rồi khẳng định là hạm đội chiến đấu tới đuổi bắt người, mặc dù lần này thiên vị chúng ta đã bỏ rơi bọn họ nhưng nếu hạm đội của họ trang bị quan trắc toàn không gian thì không bao lâu nữa sẽ có thể định vị chúng ta một lần nữa, trước khi bay đến Thánh hùng tinh chúng ta rất có thể còn tái gặp lại một lần."

"Đế quốc không truy nã ta, tại sao lại có hạm đội truy bắt?" Dương Hạo không hiểu "Chẳng lẽ bây giờ xuất hiện đại đế quốc thứ hai sao?"

"Đế quốc không truy nã người, không có nghĩa là quân đội đế quốc không truy nã người." X13 nhìn thoáng có chút hả hê "Trên thị trường chợ đen Dương Hạo tiền sinh, hạm đội trưởng ngài đã vinh danh đệ nhất, có người ra giá cho người hơn một ức đế quốc tệ, có thể mua hai chiếc khu trục hạm đó."

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 67: Thiên Lý Truy Tung (Hạ).

Dương Hạo trợn mắt há mồm, hắn đưa tay nhận lấy tờ truy nã lệnh, quả thật như thế, Dương Hạo đã tề danh cùng nhóm viễn dương tinh tế hải tặc, mà chân dung Dương Hạo trải qua tí mị chỉnh sửa khiến hắn thoát nhìn cũng giống một hải tặc, người lập truy nã chỉ thiếu đem Dương Hạo hóa thành Độc Nhân Long cùng tay móc sắt.

"Một ức đế quốc tệ!" Dương Hạo không biết có nên tự mình trời mình rồi đòi lấy nhiều tiền thưởng như vậy "Là ai tốt với ta như vậy a, trả giá cao như vậy."

"Vương thị gia tộc." X13 nói "Chính là gia tộc của gã Vương Thao bị người giết chết, bọn họ thế nhất định phải bắt được người, người cũng biết đó, Vương thị gia tộc là lực lượng nòng cốt của quân đội đế quốc, con cháu trong gia tộc của bọn họ cũng có thể tổ chức thành vài chi hạm đội, cái đuổi đi theo phía sau chúng ta sợ rằng chính là tinh duệ truy binh."

Dương Hạo ngồi phịch xuống chiếc ghế bọc da hạm trưởng chuyên dụng, có chút sững sờ: "Không thể nào, thật sự tới a, chúng ta có cần đầu hàng hay không a?"

"Ta chỉ cảm giác thấy kỳ quái." Long Vân làm như mình không nghe thấy Dương Hạo muốn đầu hàng "Người giết Vương Thao, Vương thị gia tộc rõ ràng có thể báo lên xu mật viện của đế quốc để cho đế quốc ra mặt truy nã người. Tại sao phải tự mình bỏ tiền, tự mình xuất lực, thông qua chợ đen đối phó người cơ chứ?"

"Bọn họ muốn bắt ta cho hả giận chăng?" Dương Hạo lau mồ hôi trên trán "Hoặc là ta giết chết đứa con bảo bối của bọn họ, cho nên muốn bắt ta trở về thay thế, cho ta làm người thừa kế của Vương gia?"

"Người đừng mơ!" Hồn nguyên tử cất tiếng "Cho dù trên thế giới này khắp nơi đều là người ngốc thì loại chuyện hay như thế cũng không tới lượt người."

"Sợ rằng Vương gia có bí mật gì không muốn để cho đế quốc trung ương biết chăng?" Long Vân buông tay trầm ngâm, gã hán tử này bề ngoài thoát nhìn thô lỗ nhưng kỳ thật tâm tư rất sâu sắc.

"Hắc hắc, điều này cũng đúng là chuyện tốt, ta còn sợ trong khoảng thời gian này công lực của người sẽ bỏ phế nữa chứ." Hồn nguyên tử lại bắt đầu kích động "Mấy gã cao thủ Vương gia tới vừa lúc luyện kiếm cho người, nói không chừng dưới áp bức tâm kiếm của người sẽ lại xuất hiện."

Hồn nguyên tử vừa nhắc đến tâm kiếm chính là chiêu mà Dương Hạo giết chết Vương Thao. Lúc ấy thanh kiếm tâm cùng Dương Hạo hoàn toàn dung

nhập, sau đó dưới tâm tình bức bách đột nhiên dựng ra kiếm tâm mà ngay cả kiếm tiên cũng hiếm người có thể phát ra. Nhưng cũng từ ngày ấy, không chỉ kiếm tâm dung nhập vào thân thể Dương Hạo không thấy tung tích mà ngay cả tâm kiếm cũng không thể sử dụng ra. Hồn nguyên tử tưởng tấn biện pháp cũng không thể làm cho Dương Hạo khôi phục lại kiếm thuật, không thể làm gì khác hơn là thừa nhận rằng chỉ khi nữ nhân của Dương Hạo chết thì tâm kiếm mới có thể chính thức bộc phát. Cho nên Hồn nguyên tử một đoạn thời gian gần đây luôn cầu cho nữ nhân của Dương Hạo chết thêm vài người.

"Nếu là ta khẳng định sẽ không hy vọng người của Vương gia đến." X13 nhắc nhở Dương Hạo "Số lượng phi thuyền cứu hộ trên chiến hạm này cũng không nhiều, ta đã dự định rồi, người sẽ không bị bỏ rơi đâu."

"Cứu sanh cái rắm a!" Dương Hạo không biết dừng khí từ đâu tới đột nhiên đỉnh đầu kêu lên "Chỉ là Vương gia nô tài mà thôi, để cho chúng tôi đi, chúng ta cũng không dụng thiên việt nữa, quay đầu lại đánh cho chúng một trận. Chúng ta sử dụng chính là Mặt Nhật chiến hạm có cường đại hỏa lực a, bọn chúng muốn tới chịu chết cũng được."

"May mắn bây giờ là ta đang điều khiển phi thuyền." X13 phun ra phù một hơi, có thể thấy được đầu người máy này đã học không ít hành động của con người "Nếu thật sự là hạm trưởng người điều khiển thì chúng ta đã sớm thành pháo hôi rồi."

"Ngừng, không thể tán dương uy phong của người khác, chúng ta bây giờ cũng đã khác rồi." Dương Hạo học nguyên bộ dáng bốc phét của Hồn nguyên tử "Có nhất lưu hạm trưởng, có kiếm sĩ đoàn nhất đẳng, còn có một người máy điều khiển phi thuyền như người chúng ta sợ cái gì?"

"Ta sợ, còn sợ chết!" X13 một chút thể diện cũng không lưu lại cho người ta "Hạm đội đi theo phía sau chúng ta quy mô so với chúng ta lớn gấp vài lần, căn cứ vào ra đa ít nhất có hai chiếc chiến hạm, năm khu trục hạm, còn các loại tiểu hình hạm bất kể, căn bản là cùng quy mô với viễn chinh hạm đội của đế quốc, quân đội như vậy có thể liên tục công hãm hơn mười tỉnh cầu, bây giờ chỉ đuổi bắt chúng ta, thật sự là rất coi trọng chúng ta đó."

"Không thể nào." Dương Hạo quả thực đã muốn té xỉu "Có cần khoa trương như vậy không a, Vương gia nói ta chỉ bắt quá là hải tặc mà thôi, sao phải bố trí đại trận như vậy a."

"Người chờ một chút!" Long Vân đột nhiên chạy tới đụng vào X13 khiến nó quay tròn "Người nói lại cho ta đi, bọn họ dùng loại phi thuyền gì?"

"Đề làm gì! Đề làm gì! Người muốn mưu sát a." X13 phản nộ suất phóng điện "Người có tin ta đem người ném ra khỏi phi thuyền hay không!"

"Bớt nói nhảm đi, mau nói cho ta biết."

"Hai toa chiến hạm cùng năm khu trục hạm." X13 ủy khuất trả lời.

Long Vân nhất thời sắc mặt như tro tàn, hai tay hấn bẻ khuỷu như đang gặp phải một vấn đề khó khăn.

"Lão Long, người làm sao thế?" Dương Hạo vẫn không hiểu gì "Bây giờ bị đuổi bắt chính là ta, người gặp cái gì?"

"Chúng ta chết chắc, chúng ta xong đời rồi!" Long Vân kích động rống to lên "Đúng là gặp quỷ, người rút cuộc chọc phải ai mà lại đưa tới đối thủ mạnh như vậy, người có biết chữ tử viết thế nào hay không?"

"Ta đương nhiên biết, mà ta cũng không phải mù chữ....." Dương Hạo buồn bực từ trong túi lấy ra vài viên Hòa nhưng hoàn ném vào miệng, gần đây đã thành thói quen, hắn càng dùng Hòa nhưng hoàn càng cảm giác được nó thật sự rất ngon, không chỉ có vị cay cay mà còn có thể khiến hắn cả ngày đều tràn ngập sức sống, ngay cả không cần ngủ cũng không có vấn đề gì. Dương Hạo mỗi ngày đều chuẩn bị không ít ăn như đồ ăn vặt.

"Tiểu tử, đừng nói ta không nhắc người trước, thuốc này không thể dùng như thuốc ho, không thể tùy tiện ăn loạn được." Hồn nguyên tử lại than vãn.

"Biết rồi, nói nhiều." Dương Hạo không cho là đúng, lại hỏi Long Vân "Người rút cuộc khẩn trương vì cái gì?"

"Người có biết Thiên vương hay không?"

"Thiên vương?" Dương Hạo hắc hắc cười "Thiên Vương lão tử a, không phải chính là ta sao."

"Thiên vương là một chi hạm đội, một siêu cấp hạm đội." Long Vân không để ý tới khuôn mặt tươi cười của Dương Hạo, tiếp tục nói "Trong quân đội của đế quốc không hề ít hạm đội đều là do thành viên cùng một gia tộc tạo thành nên được xưng là gia tộc quân mà khác với trung ương quân. Những gia tộc quân vì đều là quý tộc đệ tử suất lĩnh cho nên thực lực cùng khát vọng chiến đấu đều yếu hơn so với trung ương quân một chút. Nhưng trong quân đội của đế quốc có tứ đại gia tộc quân được đánh giá có chiến lực cực mạnh, thậm chí còn mạnh hơn trung ương quân bình thường. Chiến hạm của tứ đại gia tộc quân chiến công vô số, có thể nói là trụ cột của đế quốc đại quân."

"Vậy thì sao?" Dương Hạo vẫn không có gì phản ứng, cả Ngân hà đế quốc đều tôn sùng vũ lực, cho nên trong học viện vẫn thường xuyên nghe mọi người đàm luận quân đội này lợi hại hoặc là nhánh quân kia cường hãn.

Q.1 - Chương 68: Vô Danh

"Thiên vương hạm đội, chính là một trong tứ đại gia tộc quân, hơn nữa từ thủ lĩnh đến quan quân toàn bộ đều là con cháu Vương thị gia tộc." Long Vân nhìn sang Dương Hạo "Căn cứ những tin tức trước đây thì chỉ hạm đội này bố trí chính là hai toa chiến hạm cùng năm toa khu trục hạm bên ngoài, các loại tiểu chiến hạm hai trăm toa, chiến lực mặc dù không đứng đầu đế quốc nhưng so cùng với những tinh đoàn phụ cận đã có thể xưng hùng rồi."

Dương Hạo lúc này mới biết tính nghiêm trọng của vấn đề, hần há mồm cứng lưỡi, tiếng cũng không nói rõ "Ý của ngươi rằng hạm đội đi theo phía sau chúng ta chính là Vương gia thiên vương hạm đội?"

"Đúng vậy, đó là lực lượng lợi hại nhất của Vương gia mà bây giờ ngay cả nó cũng được xuất ra đuổi bắt ngươi, có thể thấy rằng Vương thị gia tộc đối với ngươi rất trọng thị." Long Vân thờ dài, dụng ánh mắt ngươi đã chết chắc nhìn Dương Hạo "Ngươi là tử địch của Vương gia đó."

Dương Hạo ném một nắm Hỏa nhung hoàn vào trong miệng, ực một tiếng nuốt sạch vào trong bụng, cảm giác cay xé lưỡi cũng không khiến hần tỉnh lại. Long Vân lại như thấy vẫn còn chưa dọa đủ hần : "Thiên vương hạm đội lợi hại nhất không phải là đại quy mô phi thuyền mà là người bên trong."

"Ngươi?" Dương Hạo mở miệng ra liền có một đoàn chân hỏa phún xuất khiến hần vội ngậm miệng lại.

Mọi người bên cạnh thấy thế cũng không lấy làm kinh ngạc chút nào, từ sau khi Dương Hạo có thói quen ăn thuốc thì cách vài ba phút lại phún ra lửa, có đôi khi Long Vân còn nướng cánh gà cùng vài thứ gì đó để cho đám Hạo kiểm đoàn được cải thiện bữa ăn.

Bất quá hôm nay Long Vân không có tâm tình gì : "Thiên vương hạm đội chủ lực là một chi vương giả kiểm sư đoàn, chi vũ đầu đoàn này chính là kiểm sư đoàn cấp một của đế quốc, thực lực của bọn họ tuyệt đối rằng ngươi sẽ không muốn gặp phải."

"Kiểm sư đoàn cấp một?" Dương Hạo còn đang thử đoán "Chúng ta không phải đã tiêu diệt được Vương thao kiểm sĩ đoàn sao?"

"Đế quốc vũ đầu đoàn phân làm cấp hai, cấp một cùng siêu cấp ba loại. Vương Thao kia chỉ là nhị cấp kiểm sĩ đoàn mà thôi, mặc dù ở Lôi Mông tinh thì thực lực đã rất mạnh rồi nhưng so với vương giả kiểm sư đoàn đi theo phía sau chúng ta mà nói thì quả thực chỉ là tiểu hài tử so với người trưởng thành vậy."

"Ngay cả Vương Thao cũng mới là tiểu nhân vật thì người của Vương gia kiểm sư đoàn đều là quái vật sao?"

"Không phải quái vật, nhưng so với quái vật càng thêm đáng sợ." Ngữ khí của Long Vân lạnh đến có thể giết chết người "Trong đế quốc chiến lực chưa đạt tới bát cấp được xưng là kiểm sĩ hoặc là vũ đầu sĩ mà chỉ có người đạt tới bát cấp hay vượt qua bát cấp mới có thể trở thành kiểm sư hoặc là vũ đầu sư, mặc dù chỉ là khác nhau một chữ nhưng khả năng chiến đấu thực tế lại khác nhau vô cùng."

"Oa, nói như vậy ta đã sắp đạt tới mức kiểm sư rồi." Dương Hạo chẳng biết xấu hổ vẫn tự biên tự diễn. Thế nhưng Hồn nguyên tử đã lập tức vạch trần hần:

"Thiếu chút nữa vẫn là chưa đạt tới, ngươi chỉ lúc phát ra tâm kiếm lúc mới có thể vượt qua bát cấp, nếu không, hãy chờ đến Hợp cùng cảnh đi."

Long Vân gật đầu, nói ra lời kết : "Tại hoàng gia kiểm sĩ đoàn chỉ có một mình Vương Thao đạt tới kiểm sư cấp bậc còn trong vương giả kiểm sư đoàn thì người nào cũng đều là kiểm sư, đoàn trưởng của bọn họ thậm chí rất có thể đã đột phá mười lăm cấp chiến lực, quả thực chính là cổ máy giết người kinh khủng."

Dương Hạo há hốc miệng ra, đầu óc suy nghĩ cả nửa ngày mới bật nói : "Ngươi là nói ta thiên tân vạn khổ mới giết chết Vương Thao bất quá chỉ mới xứng làm một tiểu lâu la ở trong vương giả kiểm sư đoàn sao?"

"Đáp đúng rồi." Long Vân nói.

Bịch một tiếng, Dương Hạo đã ngã xuống đất, da hần đã biến thành màu đỏ tía tím, một ngọn lửa từ mũi miệng Dương Hạo phun ra. Hần hoàn toàn ngất đi.

Qua khoảng một canh giờ.....

"Dương Hạo! Dương Hạo!!!" thanh âm Long Vân đầy lo lắng tựa như từ chân trời truyền đến.

Dương Hạo gian khổ mở mắt, lại phát hiện tự mình hình như đang ở trong hầm băng, chung quanh khắp nơi đều là băng tuyết màu trắng, quần áo trên mình hần chỉ còn vài món, cả cơ thể đang phát run lên : "Thiên a, đây là chỗ nào a?"

"Ngươi cuối cùng tỉnh rồi à, mấy tên kia sắp đóng băng chết ta rồi." Tiếng Hồn nguyên tử cũng phát run, lão chưa thật sự bị đóng băng hoàn toàn bởi vì luồng khí nóng trong cơ thể Dương Hạo sinh ra sau khi ăn Hỏa nhung hoàn "Quả thực chính là mưu sát thân quý, ta nghĩ là bọn họ muốn giết chết ngươi, sau đó sẽ đưa đi lấy tiền thưởng."

Dương Hạo cũng không nghi ngờ như Hồn nguyên tử bất quá hắn cũng kỳ quái, tại sao mình lại lọt vào trong hầm băng nơi lạnh nhất trên phi thuyền, hầm băng này là do chính Dương Hạo đặc biệt thiết kế, bên trong chứa đầy được tài mang đến từ Lôi Mông tinh để có thể trường kỳ chế tạo đan dược.

"Tại sao ta lại ở chỗ này?" Dương Hạo thấy Long Vân cùng X13 cả hai đều mặc nhung y dày cộm xuất thân nhập quỹ đứng ở trước mặt Dương Hạo "Còn nữa, X13, người mặc áo ấm để làm gì, người là người máy mà cũng sợ lạnh sao?"

"Ta ghét lạnh, ghét băng, dù sao ta cái gì đều cũng chán ghét." X13 chẳng hề có một câu hảo thoại "Thích mặc thì mặc, cần gì phải có lý do."

Long Vân mở to đôi mắt cẩn thận quan sát Dương Hạo quả thật không có vấn đề gì lúc đó mới đem hắn từ trên một khối băng lớn kéo xuống : " Vừa rồi ta nói tới vương giả kiểm soát đoàn khiến người sợ vỡ mật, sau khi ngắt đi toàn thân còn nóng rực cho nên chúng ta đưa người vào trong hầm băng này đó."

"Sợ vỡ mật?" Dương Hạo đầu óc bị đóng băng nên không nghĩ ngợi gì được, hắn sờ sờ vị trí túi mật của mình "Hình như chưa vỡ mà."

"Dù sao ta vừa nói tới vương giả kiểm soát đoàn thì người liền ngắt đi." Về mặt Long Vân đầy trào phúng "Đó cũng không phải là sợ vỡ mật sao?"

"Gặp quỷ!" Dương Hạo trầm mặc một câu, hắn đương nhiên biết rằng căn bản là không phải vì sợ truy binh đến ngắt mà hoàn toàn là thân thể có vấn đề "Chuyện gì xảy ra vậy?" Dương Hạo không thể làm gì khác hơn là đi hỏi Hồn nguyên tử.

Hồn nguyên tử hình như cũng bị đóng băng, thập phần không tình nguyện trả lời : "Còn có thể là chuyện gì xảy ra, chân hỏa cần trả đó, trong thân thể người chân hỏa quá nhiều khiến chân khí nhất thời áp chế không được nên sẽ phản phác."

"Tại sao lại thành như vậy?"

"Người còn hỏi ta?" Hồn nguyên tử hú lên "Ta đã nhắc người rất nhiều lần rằng Hòa nhưng hoàn không thể tùy tiện ăn được. Người ăn hàng ngày cứ như thuốc ho vậy không có vấn đề mới lạ."

"Trước đây không phải cũng ăn được sao." Dương Hạo có chút không phục "Trước đây tại sao không có việc gì."

"Trước kia là khi người có nữ nhân, dụng phương pháp hấp thu âm nguyên là có thể tiêu trừ chân hỏa trong cơ thể." Hồn nguyên tử nhắc nhở "Nhưng còn bây giờ thì sao, người ngắm lại xem mình đã bao lâu chưa chạm vào đàn bà."

Căn bản không cần nghĩ lại mà từ sau khi Sư Sư gặp chuyện không may thì Dương Hạo ngay cả tay đàn bà cũng chưa sờ tới, mặc dù trước khi xuất phát Minh hậu cũng định làm thêm một lần nhưng Dương Hạo đang lo chuẩn bị cho chuyến đi nên nửa điểm phản ứng cũng không có.

"Bây giờ phải làm sao?" Dương Hạo sờ xuống bụng, vài chỗ kinh mạch ẩn ước vẫn còn thoáng âm ỉ đau đớn, hiển nhiên phiền toái chân hỏa cần trả cũng chưa giải quyết mà chỉ là vừa mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 69: Vô Danh

"Rất đơn giản a, tìm lấy một nữ nhân mà lên giường, sau đó bổ sung một chút âm nguyên sẽ có thể hóa giải thống khổ." Phương pháp Hồn nguyên tử nói thật ra cũng dễ dàng "Nếu người còn không tìm nữ nhân thì chân hỏa cần trả tốc độ sẽ nhanh hơn, không cần đến thời gian một tháng mà người khác còn chưa bắt được người thì người cũng đã phi tiên, một mạng ô hô."

"Tìm nữ nhân?" Dương Hạo chỉ có thể gãi đầu "Trong không gian mênh mông ta tới đâu tìm nữ nhân?"

"Chuyện đó ta không thể xen vào, dù sao lúc đầu ta từng nhắc nhở người nên dẫn theo vài mỹ nữ lên đây, thế mà chính người nói cái gì ảnh hưởng không tốt." Hồn nguyên tử ngập dài một cái lại chuẩn bị xoay người đi ngủ "Sự thật chứng minh, ảnh hưởng dù có không tốt thêm nữa cũng còn tốt hơn so với không còn mạng."

Đầu Dương Hạo đều cũng to ra, trên cả phi thuyền chỉ có Sư Sư là một người đàn bà chính thức, nhưng Sư Sư bây giờ đã thành người thực vật, chưa nói đến chuyện còn âm nguyên hay không mà Dương Hạo cũng không thể hạ thủ được. Trong Hạo kiểm soát số tiểu muội muội thật ra cũng không ít nhưng cơ bản đều chưa đến tuổi trưởng thành, hơn nữa mỗi người đều sùng bái Dương Hạo như thần tượng nên hắn nhất định không thể lộ ra khuôn mặt sắc lang chân thật mà phá hư hình tượng của mình.

"Sao rồi, muốn ta hỗ trợ không?" Long Vân nhìn Dương Hạo khó xử đột nhiên cất tiếng giả vờ làm người tốt.

Dương Hạo sợ đến phát run, thiếu chút nữa đã đá gã kia ngã lăn ra, để cái trụ sắt kia hỗ trợ thà Dương Hạo quay lại còn hơn, thời kỳ này cho dù nam sắc có thịnh hành thì hắn cũng không thêm chạy theo một.

X13 cười cười lần trên mặt đất, con người máy này có thể nghe được tiếng Hồn nguyên tử nói cho nên cơ bản hiểu rõ tình hình, nhìn bộ dáng nó thật sự đang rất chờ mong cảnh Long Vân đi giúp Dương Hạo.

Dương Hạo thật sự nổi giận, một tay túm lấy X13, hung hăng nói: "Ngươi mau nghĩ biện pháp cho ta, bằng không, ta sẽ quăng ngươi vào lò nhiệt hạch tái thu hồi nguyên liệu!"

"Sao lại liên quan đến ta a!" X13 muốn chạy nhưng đã bị Dương Hạo gắt gao giữ lấy "Thô lỗ như vậy để làm gì chứ, đều là người lịch sự, hảo hảo nói chuyện thôi."

Dương Hạo há mồm, trong mắt phát ra hung quang nên X13 không thể làm gì khác hơn là giơ tay đầu hàng: "Được rồi được rồi, ta sợ ngươi rồi. Ta có biện pháp, có biện pháp."

"Còn không mau nói!"

"Ta vừa rồi nghiên cứu tinh đồ mới phát hiện ở phụ cận tinh hệ này cách 0.5 quang niên hình như có một phân bộ của Lăng phi tinh thần hải." X13 giải thích.

"Lăng phi tinh thần hải? Chính là liên hiệp kỹ viện lớn nhất vũ trụ sao?" Long Vân liền bắt đầu khoa chân múa tay "Lão Dương, ngươi muốn đi giải quyết sao, có chuyện tốt phải dẫn theo huynh đệ đấy!"

"Ta bây giờ phải đi điều khiển phi thuyền!" X13 nắm lấy cơ hội chạy thoát khỏi ma chướng của Dương Hạo "Mặt nhật chỉ cần vài canh giờ là có thể đến đó!"

"Chậm đã chậm đã!!" Dương Hạo vội vàng sử dụng Phi hoa ảo ảnh thân pháp chặn lại chỗ cửa ra vào, hắn cố gắng tươi cười "Không cần phiền toái vậy, hay là tự một mình ta đi thôi."

"Tại sao?" X13 cùng Long Vân hai miệng cùng đồng thanh.

"Tại sao?" Dương Hạo thật không biết giải thích như thế nào, có điều hắn chỉ cần nghĩ đến chuyện điều khiển một pháo đài chiến đấu di động cùng mấy trăm đứa trẻ từ ngàn dặm chạy đi tìm gái đã khiến hắn cảm thấy phát lạnh người. Nếu mà thế thật thì khẳng định tất cả đều sẽ nổi điên lên mất.

Dương Hạo một mình tự điều khiển một chiếc phi thuyền nhỏ bay đã gần năm tiếng. Hắn mất khá nhiều công phu mới thuyết phục được Long Vân không đi theo hắn tới Lăng phi tinh thần hải. Nói thật là Dương Hạo mặc dù đang bay tới chỗ sung sướng nhất trong vũ trụ mà vẻ mặt lại khổ sở tựa như sắp đi thụ hình. Cho đến nay Lăng phi tinh thần hải đã thành chỗ nổi tiếng nhất vũ trụ, thậm chí có chỗ danh tiếng của đế quốc cũng không thể bằng nó. Khẩu hiệu của Lăng phi tinh thần hải chính là

"Mỗi tinh hệ tất có một nhà."

Sự thật cũng là thế, chỉ cần là tinh hệ mà phi thuyền đế quốc có thể bay đến đều nhất định có thể nhìn thấy dấu hiệu nổi bật của Lăng phi tinh thần hải. Mỗi một phân chi của lăng phi tinh thần hải đều đại biểu cho phú quý và sung sướng nhất trong toàn tinh hệ. Ở chỗ đó có những siêu cấp mỹ nữ từ Thiên sử tinh, cũng sẽ có vô số nữ nhân thuộc nhiều tinh hệ khác nổi tiếng xinh đẹp, chỉ cần có tiền thì bất cứ người nào đều cũng có thể tìm được một nữ nhân hợp tâm ý trong đó.

Trên thế giới bất kể ở Lăng phi tinh thần hải nào đều cũng mở cửa hàng đêm cho tới bây giờ chưa từng đóng cửa, cũng cho tới bây giờ chưa từng có lúc nào cửa lớn đóng lại. Thế nhưng hôm nay tựa hồ lại có điểm ngoại lệ.

Khi Dương Hạo bay đến mục tiêu thì hắn bắt đầu hoài nghi kiến trúc khổng lồ trước mắt rốt cuộc có phải là lăng phi tinh thần hải trong đồn đại hay không. Chỉ thấy trước mắt Dương Hạo một trạm không gian màu xám thật lớn lơ lửng, không gian trạm này hoàn toàn do hợp kim tạo thành, chính thể giống một vật thể chết trôi trong vũ trụ tịch lặng khiến cho người ta thoáng có chút cảm giác âm trầm.

Mặc dù trên không gian trạm có vẽ tiêu chí khổng lồ của lăng phi tinh thần hải nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy khó có thể tin bởi vì ở đây khắp nơi đều vắng vẻ lạnh lùng, ngay cả một toa phi thuyền cũng không nhìn thấy, cùng cảnh tượng náo nhiệt của các nơi lăng phi tinh thần hải bình thường khác thật sự là chênh lệch quá xa.

Trong lòng Dương Hạo đã hơi sợ hãi, hắn vốn nhất gan sợ bóng tối từ bé, ban đêm một mình đi vệ sinh đều cảm thấy sợ hãi, càng huống chi sẽ phải đi vào bên trong một chỗ chưa từng biết trong vũ trụ. Thế nhưng Hồn nguyên tử lại lao thao không ngừng, vẫn nhắc nhở Dương Hạo hắn phải nhớ rằng mình đang gặp phải nguy cơ. Kỳ thật Dương Hạo còn không hiểu rõ lão quỷ này sao, có lẽ chỉ là vì đã lâu chưa được nhìn coi nữ nhân cho nên mới kích động như vậy.

Phi thuyền tự động dừng lại trên không gian trạm, Dương Hạo cô độc xuyên qua một hành lang khá dài, nơi này thật sự là yên tĩnh đến thần kỳ, ngay cả tiếng bước chân di chuyển cũng có thể quanh quẩn rất lâu.

Dương Hạo càng đi càng cảm thấy bất thường: "Tại sao ở đây một người cũng không có a?"

Hỗn nguyên tử cũng đang buồn bực : " Chẳng lẽ chúng ta tới không đúng lúc, cả đám mỹ nữ đều đang ngủ?"

" Ngủ cái đầu lão, đại sắc lang, chỉ biết đến mỹ nữ, ta vẫn cảm thấy chỗ này là lạ, có thể có quý hay không a!" Dương Hạo vừa nói liền cảm giác cả người phát lạnh.

" Yên tâm, trên thế giới này không hề có quý, đừng tự mình dọa mình." Hỗn nguyên tử an ủi nói.

" Nga." Dương Hạo gật đầu, nhưng mới đi vài bước lại đột nhiên phản ứng lại " Cái gì không có quý a, lão chẳng lẽ không phải là quý sao? Lão là ngàn năm lão quý a, một lão quý lại nói rằng trên thế giới không có quý đâu, lão không thấy quá mâu thuẫn sao."

Hỗn nguyên tử sùng sốt, hình như cũng vừa mới nghĩ lại, lão xấu hổ nhận lỗi : " Đúng rồi đúng rồi, không nói vấn đề này nữa vậy, hay là ngươi dụng nghệ cảm thuật cảm nhận thử xem đám mỹ nữ đang ở đâu? Đừng lãng phí thời gian nữa."

Dương Hạo không thể làm gì khác hơn là lãng phí năng lượng phát động nghệ cảm thuật, hần nhắm mắt lại, cẩn thận quan sát động tĩnh chung quanh một lúc, thật lâu sau vẫn không lên tiếng.

Đợi cả nửa ngày, Hỗn nguyên tử không thể nhịn được nữa : " Uy, sủa đồ đệ, ngươi rốt cuộc có cảm thấy hay không a?"

" Có!" Dương Hạo mở mắt ra.

" Đám mỹ nữ ở đâu?" Nước miếng Hỗn nguyên tử đã chảy ra đầy bụng.

" Không phải mỹ nữ, mà là có nguy hiểm!" Dương Hạo khẩn trương rống lên, lúc hần dụng nghệ cảm thuật không hề cảm nhận được thứ muốn tìm mà ngược lại chợt có cảm giác nguy hiểm rất mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 70: Vô Danh

Nhưng nơi hần đang đứng bây giờ cũng là một hành lang trong không gian trạm, nơi này cao thấp đều là một màu bạc, hành lang khá hẹp, bốn phía trống rỗng căn bản ngay cả không gian để duỗi tay chân cũng không đủ. Thế nhưng những cảm giác của Dương Hạo thật sự là đã muộn, không đợi hần nói xong hai bên tường chợt đã xảy ra biến hóa, từ hai đầu hành lang đột nhiên xuất hiện hai miệng ống khổng lồ bắt đầu phun ra một loại khói màu trắng, chỉ vài giây mà toàn bộ hành lang đã bao phủ trong làn khói, loại khói đó mang theo mùi khá gay mũi tựa như một loại thuốc gì đó.

" Mê được a!" Hỗn nguyên tử hú lên quái dị.

Dương Hạo liền quàng chân bỏ chạy, thứ gì khác hần còn chưa học được thế nhưng phi hoa ảo ảnh thân pháp chuyên dụng để chạy thoát thân đã luyện đến lưu loát, chạy đến tận cuối hành lang ngay cả cái bóng đều cũng nhìn không thấy.

Dương Hạo cũng sợ đến rùng mình, hần dĩ nhiên không biết phương hướng nên không chạy ra phía ngoài không gian trạm mà lại chạy thẳng về phía sâu trong trạm không gian. Làn khói màu trắng cũng một đường quán theo, giống như một con quái vật băng khí đang quyết đem Dương Hạo nuốt vào mới buông. Nhưng phiền toái của Dương Hạo lại xuất hiện ở phía trước, còn chưa chạy vài phút phía trước đột nhiên biến thành ngõ cụt, thoát nhìn, hành lang này đã bị phong bế lại, căn bản không còn đường nào có thể đi được.

" Có cánh cửa! Có cánh cửa!" Vẫn là Hỗn nguyên tử tinh mắt phát hiện phía cuối đường thực tế không phải cuối mà là một cánh cửa có cùng màu sắc với vách tường.

Dương Hạo dụng lực đẩy mạnh, cánh cửa lớn kia liền dễ dàng mở ra, đúng lúc đó thân pháp nhanh như thiểm điện của Dương Hạo đột nhiên dừng lại, quán tính khá mạnh khiến hần thiếu chút nữa đã mất đà ngã xuống đất.

" Má ơi! May là ta thu chân lại ế!" Hai chân Dương Hạo sắt sắt phát run đứng ở đó, trong lòng lại thầm nhủ may mắn không ngừng. Chỉ thấy trước mặt hần ngay lúc cánh cửa kia mở ra thứ xuất hiện cũng không phải là một con đường mà là một vực thẳm cao gần mười thước. Đây đương nhiên không phải một vực thẳm thực sự mà là một vách núi do kim chúc tạo thành. Bên trong cửa cách mấy chục thước có một căn phòng thật lớn, căn phòng này so với tất cả cung điện hay lễ đường Dương Hạo từng thấy còn lớn hơn mấy lần, bất luận là sàn phòng hay vách tường đều cấu tạo từ hoàng kim. May mắn vừa rồi Dương Hạo không có theo quán tính ngã xuống, bằng không, hần bây giờ đã thành một đồng thịt nát nằm ở dưới sàn phòng rồi.

Nhìn theo bên cạnh vách núi xuống dưới khiến cho Dương Hạo kinh hãi, hần định thần nhìn lại xuống căn phòng phía dưới một lúc, lại không dám tin

tương tự dụi dụi đôi mắt mấy lần mới yên tâm hỏi Hồn nguyên tử : " Ta có nhìn lầm hay không a?"

Hồn nguyên tử cũng mất một khoảng thời gian khá lâu mới dám xác nhận : " Người không nhìn lầm, ta cũng không nhìn lầm. Thiên a, đây là chỗ nào a."

Dương Hạo cùng Hồn nguyên tử hai người cuối cùng vẫn là những người từng trải, nhất là Hồn nguyên tử, lão là ngàn năm lão quỷ, lại đã từng có thời điểm làm đào hoa tặc, có thể nói là siêu có kinh nghiệm, nhưng cho dù là như vậy mà thầy trò hai người vẫn rung động từ đáy lòng vì chuyện đang xảy ra trước mặt, thật sự chỉ trong giấc mộng mới có thể xuất hiện được. Thậm chí trong rất nhiều giấc mộng của nam nhân cũng chưa từng xuất hiện.

Cái gì là thiên đường? Đây là thiên đường của nam nhân! Cái gì là địa ngục? Đây cũng là địa ngục mà mỗi một nam nhân đều cũng nguyện ý dừng lại!

Hồn nguyên tử cảm động đến thất thanh khóc rống lên : " Thiên a!! Mỹ nữ a!!!!!!"

Mỹ nữ! Quả thật là mỹ nữ, nhưng lại là thành thiên thượng vạn mỹ nữ. Ngay phía dưới trong căn phòng lớn này, hoặc ngồi hoặc nằm hoặc đứng vượt qua gần năm nghìn mỹ nữ khóa thân, tất cả nữ nhân đều có sắc mặt ửng đỏ, không ngừng cọ xát vào nhau.

Có thể nói rằng hiện ra ở trước mặt Dương Hạo chính là một chi mỹ nữ khổng lồ, các nàng đều phát ra tiếng rên vang trời, tựa như đang cùng đội có người tới thỏa mãn cho các nàng. Càng kinh khủng chính là ở chỗ này không hề có một gã nam nhân nào. Hoặc có thể nói rằng chỉ có một, đó chính là Dương Hạo vừa đột nhiên xông tới!

Ngay cả Dương Hạo đều cũng rất muốn khóc lớn một hồi, cảnh tượng này thật sự quá khiến cho người ta cảm động, nếu thế giới này thật sự có thượng đế thì bây giờ thượng đế khẳng định là đang thân thiết nhìn Dương Hạo mất. Loại vận may chó ngáp này đã ra ngoài dự đoán cực hạn của loài người. Ngay lúc Dương Hạo cùng Hồn nguyên tử cả hai đều đang liều mạng cảm động thì làn khói màu trắng đã đuổi tới, hơn nữa còn hoàn toàn bao phủ lấy Dương Hạo. Dương Hạo trong phút thất thần đã hít khá nhiều nhưng tựa hồ cũng không có phản ứng gì xấu.

" Đó là thứ gì vậy?" Dương Hạo dùng sức hít mấy hơi khói, không những không giống khói mê mà còn khiến cho hắn có điểm thoải mái hơn nữa chứ.

" Đây là xuân dược a." Hồn nguyên tử phản ứng liền " Đúng là gặp quý a, đây là chỗ nào mà khắp nơi đều là khói xuân dược a."

Đúng theo nhận xét của Hồn nguyên tử, làn khói màu trắng cũng không chỉ có ở chỗ Dương Hạo mà cả căn phòng phía dưới khắp nơi đều tràn ngập, chỉ là thoáng mỏng hơn mà thôi. Hóa ra, mấy nghìn mỹ nữ tạo ra cảnh ba đào mãnh liệt cùng tư thể dâm dăng như vậy là bởi vì trong không khí có trộn lẫn xuân dược.

" Đối với ta sẽ không có việc gì a." Dương Hạo dùng sức hít mấy ngụm khí xuân dược, bây giờ hắn đã là một chuyên gia xuân dược khá chuẩn, chỉ vừa ngửi cũng có thể biết rằng loại này là xuân dược hóa học, cùng " Ngần vạn lần tính" khá giống nhau.

" Người cho dù xuân dược tốt cũng dùng như thuốc ho thì đương nhiên không có việc gì rồi." Hồn nguyên tử nói " Bất quá chỗ này vẫn thật là kỳ quái, tại sao lại có nhiều nữ nhân như vậy, lại còn sống cả ngày trong môi trường xuân dược nữa? Chẳng lẽ cả hai chúng ta đều đang nằm mơ?"

" Không phải nằm mơ!" Dương Hạo vỗ đầu, chợt hiểu ra " Đây là sự thật, nơi này quả thật là lăng phi tinh thần hải."

" Người đừng nói nữa, người cho là ta chưa từng tới lăng phi tinh thần hải a, kỹ viện nào mà không phải chỗ nào cũng đựng người, nam nhân đều giống như con ruồi bay loạn khắp nơi." Hồn nguyên tử lắc đầu thờ dài " Một nam nhân vĩ đại như ta lại chỉ có thể trốn ở trong bụng, thật sự là đang buồn."

" Nơi này đương nhiên là lăng phi tinh thần hải, bất quá không phải kỹ viện mà là mỹ nữ tập trung doanh!" Dương Hạo nhớ ra một chuyện Sur Sur từng nói với hắn " Lăng phi tinh thần hải thu cầu mỹ nữ từ các đại tinh hệ trong vũ trụ, không phải bất cứ nữ nhân nào đều cũng nguyện ý làm kỹ nữ cho nên lăng phi tinh thần hải đã bố trí vài trạm không gian đem những nữ nhân không nghe lời giam vào, mỗi ngày đều để các nàng hít thở không khí xuân dược, dần dần bồi dưỡng các nàng thành những con người dâm dăng."

" Như vậy cũng được sao?" Hồn nguyên tử há mồm cứng lưỡi, đã sợ đến ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 71: Mỹ Nữ Triền Thân (Thượng)

" Người thật sự muốn chúng ta cùng chạy?" Dương Hạo nhìn sang nữ nhân đang kéo hắn lại một góc thì thầm hỏi nhỏ, ngược lại cảm giác rằng cứu thế chủ là đối phương chứ không phải mình, Dương Hạo chỉ có thể gật đầu : " Đúng, trừ phi các người không muốn đi."

" Đương nhiên muốn rồi, chúng ta ở đây người nào đều cũng muốn chạy." Nữ nhân này thập phần xinh đẹp, dù sau này có mặc quần áo cũng có thể

khiến người ta rõ ràng nhận thấy được vóc người đầy khiêu gợi cùng vẻ xinh đẹp bề ngoài, dù có đến nơi nào đều cũng sẽ trở thành trung tâm thu hút nam nhân.

"Vậy còn có vấn đề gì?" Dương Hạo cũng không nhớ vừa rồi trong lúc thay nhau điên cuồng tự mình có cùng mỹ nữ này điên đảo hay chưa nữa, bắt quá nếu chưa thì đúng thật là một tổn thất lớn.

"Người không thể như vậy đối với chúng ta, người không thể đem chúng ta nhét lên một chiếc phi thuyền sau đó bỏ mặc tự cô tự đi." Nữ nhân kia cau mày, ánh mắt rất khẩn trương.

"Người tên gì?" Dương Hạo khẳng định hẳn chưa cùng nàng, nếu không sẽ không thể không nhớ rõ mùi thơm khiến kẻ khác say mê trên người nàng được, hơn nữa mùi thơm này còn có một chút quen thuộc. Hồn nguyên tử đang ngủ còn khẽ lăm bắm cái gì đó.

"Kim Miên Nguyệt, ta tên là Kim Miên Nguyệt." nữ nhân kia trả lời "Ta cảm ơn người đã cứu chúng ta, có điều nơi đây có tới mấy nghìn người, người cho chúng ta một chiếc phi thuyền sau đó buông tay không quan tâm đến nữa. Người có biết là sau khi chúng ta từ nơi này chạy đi rồi cũng sẽ trở thành đối tượng bị lăng phi tinh thần hải đuổi bắt, chúng ta nếu không có một kế hoạch tốt thì sẽ không có một người nào chạy thoát được, chúng ta sẽ bị bắt quay lại, sau đó sẽ bị quân thúc càn nghiêm mật cùng ngược đãi rất tàn nhẫn."

"Kim Miên Nguyệt." Dương Hạo dừng lại một lúc, suy tư xem nên giải thích thế nào "Kim Miên Nguyệt tiểu thư, ta là Dương Hạo, ta không phải cố ý tới cứu các người mà chỉ bắt quá đi ngang qua đây phát hiện có người bị giam giữ nên nên ta đã hủy đi toàn bộ thiết bị phòng ngự lẫn giám sát trên trạm không gian này cứu các người ra. Ta phát hiện trên trạm không gian này có một toa phi thuyền còn trống, vừa vặn có thể chứa tất cả mọi người, cho nên..... Các người lên phi thuyền đảo tẩu, sau đó ta cũng dùng phi thuyền của ta."

"Người quá trốn tránh trách nhiệm, chúng ta nếu chạy như vậy thì căn bản sẽ không cơ hội trốn được."

"Đó không phải trách nhiệm của ta, người rõ không?" Dương Hạo nói "Ta có một toa chiến hạm, trên phi thuyền còn có kiếm sĩ đoàn cùng nữ nhân của ta, phía sau phi thuyền ta có một đại hạm đội cực mạnh của vũ trụ đang đuổi bắt, trách nhiệm của ta phải hồi sinh nữ nhân của ta chứ không phải các người, các người chọn một là lên phi thuyền chạy trốn hoặc là không đi, dù thế nào đều cũng cùng ta không quan hệ."

"Dù cho cả đám các nàng bị bắt lại chỉ trong 24h nữa sao?" Kim Miên Nguyệt nói xong liền cong môi.

"Cũng có thể trách ta sao? Ta chỉ bắt quá là một người chế xuân được thôi." Dương Hạo thờ dãi, nói thật, hẳn thật sự rất muốn giúp mọi người nhưng không có khả năng, nếu mang cả đám đàn bà này cùng đi nhờ Thiên vương hạm đội đuổi kịp tiêu diệt hết tất cả mọi người thì giúp các nàng cũng chính là thành hại các nàng. Là người đứng đầu Dương Hạo chỉ có thể làm ra quyết định tàn nhẫn.

"Được thôi, ta bắt kẻ người như thế nào đối với các nàng, tối thiểu người phải dẫn theo ta." Kim Miên Nguyệt ngang ngang.

"Mang theo người? Tại sao?" Dương Hạo dùng sức lắc đầu, mặc dù thân hình Kim Miên Nguyệt có những đường cong hoàn mỹ có thể khiến mỗi gã nam nhân đều khó thể chịu được hấp dẫn như vậy.

"Bởi vì chúng ta vừa mới thân mật mà." Thanh âm Kim Miên Nguyệt rất ai oán "Chẳng lẽ người sẽ bỏ ta liền sao?"

"Ta vừa rồi tối thiểu cùng với năm trăm nữ nhân, còn không phải là các người cưỡng gian ta sao!" Dương Hạo ủy khuất gần chết "Rõ ràng chính là các người muốn bỏ ta."

"Mang theo ta đi!" Kim Miên Nguyệt cơ hồ đang cầu khẩn.

"Không được, không thể!" Dương Hạo đầu điều giống bát lạng cổ, "Người cũng không biết ta muốn đi đâu, hơn nữa người trên phi thuyền cũng không có tác dụng gì."

"Hữu dụng, sao lại vô dụng, tối thiểu nàng có thể cùng người lên giường hàng ngày." Hồn nguyên tử đột nhiên tỉnh lại lên tiếng phát biểu ý kiến.

"Bớt nói nhảm đi, lão đúng là lão thâm còn!" Dương Hạo hậm hặn nói.

"Người nói cái gì?" Kim Miên Nguyệt cau mày nhìn Dương Hạo.

"Ta không nói chuyện với người." Dương Hạo vỗ vỗ bụng mình "Ta đang nói cùng lão ý."

Kim Miên Nguyệt cười khúc khích : "Người có thai?"

"Có thai được đã tốt ." Dương Hạo thờ dãi, thật sự hy vọng trong bụng không phải là một lão quỷ ngàn năm "Dù sao ta không thể mang theo người, ta không có khả năng mang theo một người không hề có tác dụng đi mạo hiểm."

"Ta rất hữu dụng." Kim Miên Nguyệt lay lay cánh tay Dương Hạo giống như một tiểu cô nương đang làm nũng "Ta là một hướng dẫn viên tinh tế, mấy trăm tinh hệ phụ cận ta đều rất quen thuộc, ta có thể mang người tới bất kỳ chỗ nào người muốn tới."

"Không được." Dương Hạo vừa đi vừa kiên quyết từ chối, Kim Miên Nguyệt vẫn không buông tha đi theo phía sau hắn, mặc dù Dương Hạo quả thật cần một hướng dẫn viên tinh tế nhưng khẳng định không thể cho nữ nhân này đi theo mình.

"Tại sao lại không được?" Kim Miên Nguyệt bủn rủn như chịu rất lớn ỳ khuất "Ngươi vừa rồi nói rằng ngươi đang bị hạm đội đuổi bắt, cho nên ngươi cần hướng dẫn viên tinh tế giúp ngươi thành lập mê trận, hơn nữa tình hệ này khắp nơi đều là tinh đoàn ẩn trận, không có ta hỗ trợ ngươi căn bản không thể tới được Thánh hùng tinh."

Dương Hạo chợt khựng lại : " Tại sao ngươi biết ta muốn tới Thánh hùng tinh?"

" Ta là một hướng dẫn viên nhất lưu !" Kim Miên Nguyệt đắc ý đến phồng mũi lên " Ta đương nhiên biết từ ngàn dặm chạy đến nơi này chỉ có một chỗ duy nhất đáng tới là Thánh hùng tinh, tình hình ở đây ta nhắm mắt lại cũng biết."

" Nàng nói có lý." Hồn nguyên tử lại thêm lời " Không có hướng dẫn viên tinh tế X13 không có khả năng dẫn chúng ta xông qua tinh đoàn ẩn trận, ngươi cũng không thể tới Thánh hùng tinh được."

Đầu Dương Hạo đều đã đau, nữ nhân xinh đẹp trước mặt này hiển nhiên so với chính mình còn hiểu rõ tình tế hàng hành hơn, cả đám danh từ chuyên nghiệp phát ra quả thực có thể khiến đầu người nổi sáo. Dương Hạo cũng chỉ vừa mới học xong vài danh từ gần đây, thí dụ như tạo lập mê trận thí dụ như tinh đoàn ẩn trận, hơn nữa những thứ đó đều là chuyện X13 không có cách nào làm được.

Dưới tình huống thủy chung không cách nào thoát khỏi sự truy đuổi của Thiên vương hạm đội X13 từng nghĩ đến tới chuyện thành lập mê trận cắt đứt cái đuôi, mê trận là một trò chơi giữa phi thuyền cùng phi thuyền trong lúc truy đuổi nhau. Thí dụ như thiên vương hạm đội muốn truy tung Mạt nhật chiến hạm của Dương Hạo, vậy Dương Hạo có thể thông qua thiên việt chuyển phi thuyền mình tới một không gian khác, làm như vậy mặc dù có thể tạm thời thoát khỏi truy binh, nhưng thiên vương hạm đội có ra đa toàn không gian cho nên không bao lâu lại có thể tiếp tục tìm ra tung tích của Dương Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 72: Mỹ Nữ Triền Thân (Trung)

Nhưng nếu sử dụng mê trận sẽ không vậy, mê trận chính là có một hướng dẫn viên tinh tế hướng dẫn liên kết vài thậm chí hơn mười trùng động lại rồi để phi thuyền thiên việt trong trùng động, từ chỗ khởi điểm trực tiếp bay đến mục đích, vượt qua hàng ngàn không gian, chỉ trong thời gian ngắn hoàn thành hơn mười lần siêu quang tốc thiên việt. Trong trùng động mê trận không có ra đa phi thuyền nào có thể dò tìm được Dương Hạo, dù cho Dương Hạo có bay đến Thánh hùng tinh thì thiên vương hạm đội cũng sẽ vẫn ở những tình hệ bên ngoài đảo quanh.

Mà tinh đoàn ẩn trận lại càng thêm hiển nhiên, hiển nhiên đến Dương Hạo cũng đã từng chứng kiến một cái. Trong ngân hà đế quốc tất cả đại tinh cầu có ý nghĩa chiến lược đều sử dụng kỹ thuật tinh đoàn ẩn trận, loại kỹ thuật này đơn giản mà nói chính là phóng một số tiểu vệ tinh lợi dụng ảo ảnh biến thành bộ dáng tinh cầu, như vậy sẽ khiến những kẻ tấn công cùng xâm nhập không thể phân rõ cái nào mới là tinh cầu thật.

Thánh hùng tinh là cứ điểm tập trung quân đội chính của ngân hà đế quốc cho nên cũng sử dụng tinh đoàn ẩn trận, có năm vệ tinh phóng thành năm Thánh hùng tinh, nếu phân không rõ cái nào là thật thì nhóm Dương Hạo cũng hoàn toàn không có biện pháp tới.

Tổng mà nói, Dương Hạo bây giờ phi thường cần một người hướng dẫn viên tinh tế. Nhưng hắn vẫn còn chối từ nữ hài tử đáng yêu đối diện, bởi vì hắn cảm thấy mình đang vì nữ nhân của mình mạo hiểm, không thể lại khiến cho người nữa gia nhập tràng mạo hiểm này.

" Tại sao??" Kim Miên Nguyệt vẫn không chịu bỏ qua " Ngươi nói ra lý do đi, nếu không đừng nghĩ đến chuyện bỏ rơi ta."

" Trên người ngươi không có thứ ta cần." Dương Hạo hạ tâm nói nhưng bắt chợt ánh mắt hắn vừa lúc thấy đôi bông đào của Kim Miên Nguyệt lộ ra, Dương Hạo lập tức không nói ra lời " Tôi thiếu..... tôi thiếu không có thứ ta đặc biệt muốn."

" Vậy ngươi bây giờ muốn cái gì?" Kim Miên Nguyệt hừ hừ nói, nàng càng tức giận lại càng khiến ngực mình vuron lên.

Dương Hạo thật sự khẳng định hắn chưa hề chạm vào nàng, nếu không sẽ không quên mất bộ ngực vĩ đại này.

" Có phải ngươi có thứ ta muốn thì sẽ không dây dưa ta nữa hay không?" Dương Hạo không thể tránh được lên tiếng, hắn nếu tiếp tục như vậy thì cũng không có cách nào bước lên phi thuyền được. Hắn đi đã lâu như vậy cũng không biết trên Mạt nhật có chuyện phát sinh hay không.

" Nàng ta sẽ không mắc bẫy ngươi đâu." Hồn nguyên tử giễu cợt " Ngươi cho là người nào cũng ngốc như ngươi a, ta vừa nhìn nàng cũng biết đó là một nha đầu thông minh, giữ lại sẽ không thiệt đâu."

Dương Hạo rất nhụt chí, thoát nhìn Kim Miên Nguyệt căn bản không định buông tha hắn, nếu trên thế giới này có loại nữ nhân khiến cho nam nhân rất khó cự tuyệt thì Kim Miên Nguyệt chính là một người trong số đó. Bất quá, tựa hồ nữ nhân có thông minh hơn nữa cũng có lúc thành ngốc, Kim Miên Nguyệt cười một chút rồi gật đầu nói : " Hào, nếu ta không có thứ ngươi muốn thì sẽ lập tức ra đi. Ngươi muốn cái gì?"

Dương Hạo thật không dám tin rằng vận khí của mình lại đồ như vậy, hần trăm ngàn vài phút mới nói : "Ngân lộ! Ta muốn ngân lộ."

Trên thực tế, Dương Hạo do dự trước hai loại nguyên liệu chế luyện ra hợp thể hùng đảm ngân lộ đơn cuối cùng hần chọn Ngân lộ, bởi vì tối thiểu hần còn biết trên Thánh hùng tinh có Thánh hùng đảm, nhưng Ngân lộ ở đâu thì chỉ có trời mới biết. Đây thực sự là lựa chọn rất bảo đảm, bởi vì ngân lộ là một loại hiếm thấy, hiếm thấy đến ngoài Hỗn nguyên tử căn bản cũng không ai biết đó là cái gì cho nên Dương Hạo cơ hồ không cần chờ nghe câu trả lời cũng có thể đoán ra về mặt Kim Miên Nguyệt.

Nhưng về mặt Kim Miên Nguyệt rất đắc ý, nàng đang cười. Nàng đưa cho Dương Hạo một cái bình, sau đó tự động nhấc chân chui lên phi thuyền của Dương Hạo.

Dương Hạo mở nắp bình tùy tiện nghiêng xuống, một chất màu bạc gì đó suýt rơi xuống đất, hiển nhiên thiết bị trọng lực trên trạm không gian hoạt động rất chuẩn.

"Mau giữ lấy nó!" Hỗn nguyên tử rú lên.

Trong lòng bàn tay Dương Hạo phun ra một luồng chân khí, chuẩn xác tiếp lấy thứ màu bạc có điểm giống với thủy ngân nhưng lại dính hơn so với thủy ngân, thứ chất lỏng đó chuyển động trong không trung thập phần quý dị.

"Làm cho nó mỏng bớt đi." Hỗn nguyên tử thận trọng nói.

Chân khí Dương Hạo chậm rãi truyền vào trong chất lỏng màu bạc, chất lỏng kia đột nhiên bắt đầu mỏng hơn, sau đó sinh trưởng, chỉ là sát na thời gian trong không trung đã biến thành hình dáng của một chiếc đan lô, chỉ có điều vẫn là chất lỏng màu bạc như trước phải có chân khí của Dương Hạo không ngừng truyền vào mới có thể giữ được bình hành trong không trung.

"Đây là cái gì?" Dương Hạo tròn mắt hỏi "Sao lại biến thành hình thù này?"

"Đây là ngân lộ! Đan lô bằng chất lỏng tốt nhất mà chúng ta cần." Hỗn nguyên tử thỏa mãn thở dài một tiếng "Ta đã nói rồi, ngươi không nên bỏ rơi người đàn bà kia được mà ngươi vĩnh viễn cũng không thể."

Dương Hạo khiếp sợ ngay cả đầu lưỡi cũng suýt rớt xuống còn Kim Miên Nguyệt đã sớm ngồi ở vị trí người điều khiển phi thuyền, hơn nữa còn thất xong đây an toàn đang hướng về hần làm mặt quý giống như đang nói cho Dương Hạo rằng chắc chắn hần vĩnh viễn cũng không thể bỏ rơi nàng.

"Ngươi cứ như vậy đem theo nàng?" Long Vân nhìn sang quý quý cười trộm. Long Vân cùng Dương Hạo là hai kẻ tối vô dụng nhất trên phi thuyền này cho nên có thể trốn ở trong góc uống chút rượu nói chuyện phiếm.

X13 cùng Kim Miên Nguyệt vừa mới tới đang làm việc tại vị trí điều khiển phi thuyền. Hiển nhiên X13 đối với năng lực của Kim Miên Nguyệt rất là khâm phục cho nên đã nhường lại vị trí lái chính. Tổ hợp một nữ cùng một rô bốt đã đem hơn mười tinh hệ gần đó sắp xếp lại hoàn chỉnh, Kim Miên Nguyệt đang tính toán tọa độ cụ thể sau khi ra khỏi mê trận, không qua bao lâu, bọn họ sẽ có thể tiến vào mê trận mà trực tiếp bay đến Thánh hùng tinh. Về phần thiên vương hạm đội đang đuổi theo phía sau có lẽ rằng sẽ bị mê hoặc đến hơn mười tinh hệ khác.

"Đem theo." Dương Hạo nằm trên xa lông, cả người rã rời, bị mấy trăm nữ nhân cường gian đầu dễ sống như vậy, hần nhất thời còn chưa thể khôi phục lại, chỗ tốt duy nhất của chuyến đi này chính là việc Dương Hạo hấp thu được rất nhiều âm nguyên, cũng đủ giúp hần sử dụng hỏa ngục hoàn rất lâu nữa.

"Quá khoa trương đó, ngươi muốn cái gì là phải cho ngươi cái đó sao?" Long Vân đứng là thô trung hữu tế (trong tính thô lỗ vẫn có sự tinh tế), hần hít mất thương thức bóng lưng Kim Miên Nguyệt, dường như muốn qua trang phục tìm ra điểm gì sơ hở.

"Nàng nói nàng có một loại siêu năng lực, có thể từ trong hư không lấy ra thứ nam nhân muốn, thế nhưng chỉ được một lần." Dương Hạo là lưỡi nói "Sớm biết như vậy ta trực tiếp kêu nàng chữa cho Sư Sư có phải không."

"Siêu năng lực....." Long Vân hống lên "Tiểu tử ngươi đúng là có điểm phúc a, chỉ nháy mắt đã thành nam nhân của người khác!"

"Lão Long a, ngươi không phải là ta, không biết nỗi khổ của ta." Dương Hạo cúi đầu ra về đau lòng "Một người quá đẹp trai, quá được nữ nhân hoan nghênh thật sự là một chuyện rất phiền toái, ta cũng muốn làm người bình thường a."

"Đi chết đi!" Long Vân nhe răng ra, thương tích trên người gã hần tử này đã khôi hần, bây giờ dù hồ cũng có thể đánh chết "Hạo kiếm đoàn huấn luyện đã hoàn thành, đám tiểu tử kia cũng có gần nhị cấp chiến lực, có thể chính thức thành lập kiếm sĩ đoàn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 73: Mỹ Nữ Triền Thân (Hạ)

" Tham gia để quốc quân đội?" Dương Hạo thoáng rung mình, tổng cảm giác được có điểm khó xử.

" Ngươi không muốn gia nhập để quốc quân đội sao?" Long Vân cau mày " Nếu không ngươi tới Lôi Mông tinh cao cấp học viện học cái gì? Bây giờ ngươi có kiếm sĩ đoàn của mình, chỉ cần gia nhập để quốc lập tức sẽ trở thành quý tộc, chẳng lẽ không tốt sao?"

" Cũng đúng." Dương Hạo gật đầu " Nói không chừng đến lúc đó Vương gia cũng không thể tới tìm ta phiền toái nữa."

Không đợi Long Vân nói gì thêm Kim Miên Nguyệt đã cười cười chạy tới ôm lấy Dương Hạo : " Hơn nửa tiếng nữa chúng ta sẽ bắt đầu tiến vào mê trận thiên việt đó."

" Thiên a, cuộc sống khổ sở tới rồi " Long Vân ai oán lắc đầu " Ngày hôm đó đến giờ còn chưa khỏe lại nữa."

" Lần này thiên việt tối thiểu cần ba mươi sáu tiếng, ta ghép hơn hai mươi cái trùng động, trung gian vượt qua hai mươi tình hệ, khẳng định có thể tách rời hạm đội truy ở phía sau, bọn họ nếu còn muốn tìm chúng ta ít nhất cũng phải mấy tháng thời gian, khi đó....." Kim Miên Nguyệt đặc ý đến mắt cũng híp lại thành một đường.

" Đến lúc đó chúng ta đã sớm tìm được thứ cần và bỏ đi rồi." Dương Hạo vỗ vỗ khuôn mặt trắng trẻo của nàng " Làm tốt lắm."

Long Vân từ trên ghế đứng dậy : " Ta đi cho lũ tiểu hài tử ngủ đây, lúc thiên việt chỉ có ngủ mới dễ chịu hơn một chút."

" Không ai có thể chịu được liên tục ba mươi sáu tiếng thiên việt, người lớn cũng phải tiến vào trạng thái ngủ say, phi thuyền sẽ tự động vận hành, sau khi kết thúc mới đánh thức chúng ta." Kim Miên Nguyệt nhắc nhở Long Vân " Nhớ ngủ trong máy tạo dẫn lực đó, nếu không ta cũng không thể cam đoan giúp ngươi ngủ thoải mái."

Nhìn Long Vân lao đảo đi ra ngoài, Dương Hạo cũng muốn đứng lên : " Ta cũng muốn đi thăm Sư Sư một lúc, tránh lúc thiên việt xảy ra chuyện gì."

" Ta cũng đi!" Kim Miên Nguyệt khẩn trương kéo lấy tay áo Dương Hạo.

" Nàng là bạn gái ta!" Dương Hạo thật sự dở khóc dở cười " Ngươi muốn làm gì?"

" Nàng cũng là tình địch của ta, ta muốn thăm nàng không được sao?" Kim Miên Nguyệt nhảy mắt chạy vọt lên trước Dương Hạo.

" Ngươi phiền toái rồi, tiểu tử, ngươi chọc phải phiền toái lớn." Hồn nguyên tử hữu khí vô lực nói " Cho dù là ta ở thời kỳ toàn thịnh cũng không dám cho hai nữ nhân gặp mặt, ngươi chưa từng thấy sự kinh khủng của ghen tuông đâu."

Dương Hạo cũng không thể làm gì hơn, hẳn trước còn không tưởng rằng Kim Miên Nguyệt sẽ lên được phi thuyền cơ, thế nhưng trên người nữ nhân này dường như có một loại ma lực có thể khiến cho người ta thủy chung không cách nào cự tuyệt.

Phòng của Sư Sư nằm ở vị trí an toàn nhất trong trung tâm của phi thuyền, thiết bị dẫn lực hoạt động không ngừng đảm bảo giữ ổn định cho mọi máy móc trong phòng, bất luận bên ngoài quay lộn thế nào thì ở đây đều vẫn bất động. Sư Sư ngủ say trong máy duy trì tính mạng, xuyên qua nắp thủy tinh trong suốt có thể nhìn rõ được dung nhan xinh đẹp của nàng, hai gò má tái nhợt, môi vô sắc, tóc có chút tán mạn rũ trên trán.

" Thật đẹp." Kim Miên Nguyệt nhìn chằm chằm vào Sư Sư đang bất tỉnh nhân sự, ánh mắt đầy phức tạp phảng phất có chút đau lòng, phảng phất có chút thờ dài, lại phảng phất có chút tự ái " Nàng thật đẹp."

" Uh." Dương Hạo gật đầu " Nàng là người đẹp nhất, bất kể lúc nào cũng là người đẹp nhất trong lòng ta."

" Nàng vì cứu ngươi mới biến thành như vậy sao?" Kim Miên Nguyệt đã sớm từ trong miệng bà tám X13 nghe hết chuyện cũ của Dương Hạo.

Ngón tay Dương Hạo buông xuống, cũng không nói gì thêm chỉ lặng im nhìn khuôn mặt đã sớm mất đi phong thái ngày xưa của Sư Sư.

" Có nghĩ tới chuyện nếu ngươi không cứu được nàng thì sẽ làm sao không?" Kim Miên Nguyệt khoát tay lên trên nắp thủy tinh " Cơ hội rất xa vời đó."

" Sẽ không đâu, ta nhất định phải cứu nàng, đó là trách nhiệm của ta." Khóe miệng Dương Hạo lộ ra một nụ cười mỉm " Mà nói thế nào ta cũng là một chương môn, làm chương môn đương nhiên phải có trách nhiệm."

" Chương môn?"

" Đan đỉnh song tu phái!" Dương Hạo ha ha cười to " Một tiểu môn phái đã bị diệt từ mấy vạn năm trước."

" Nói bậy nói bạ!" Hồn nguyên tử quả nhiên thốt lên đầy giận dữ " Từ đồ đệ, cũng dám xúc phạm bản phái, ngươi còn muốn làm chương môn hay không, cẩn thận không ta sẽ phế bỏ chức chương môn của ngươi."

Quả như dự đoán, Kim Miên Nguyệt một điểm cũng chưa từng nghe nói tới môn phái này, nàng le lưỡi : " Kỳ thật, người đang rất mạo hiểm đó. Đi theo phía sau người chính là thiên vương hạm đội, một trong tứ đại gia tộc quân của đế quốc, người biết thực lực bọn họ mạnh thế nào không? Chỉ cần một lần hạm đội bắn ra có thể hủy diệt cả một hành tinh lớn."

" Vốn là rất nguy hiểm mà." Dương Hạo cười rất đều " Bất quá bây giờ chúng ta không phải có người sao, chỉ cần tiến vào mê trận sẽ cắt đuôi được bọn họ, đúng không?"

" Đương nhiên!" Kim Miên Nguyệt dùng sức gật đầu " Ta là ai a, một trong những hướng dẫn viên tốt nhất trên thế giới, có ta ở đây hết thảy đều có thể yên tâm"

" Ha ha, ta thích nha đầu này." Hồn nguyên tử cười rộ lên " Rất có phong cách tự tin của ta năm đó a, xem ra rất cần phải thu nàng làm đồ đệ, tránh việc người làm xấu danh tiếng sư môn ta."

Dương Hạo không hề để ý đến lão chỉ đưa đầu sang gần người Kim Miên Nguyệt, sắc tình hề hề nói : " Dù sao cũng mất ba mươi sáu tiếng thiên việt, như vậy người có muốn ngủ cùng ta hay không a, hai người còn có chuyện để làm nữa chứ."

Ánh mắt hút hồn của Kim Miên Nguyệt đã sớm động ở trên mặt Dương Hạo, sắc tâm của hắn đã sớm viết rõ trên khuôn mặt, hơn nữa cặp mắt Dương Hạo còn không ngừng nhìn xuống ngực nàng.

Kim Miên Nguyệt cong môi, khẽ hôn lên mặt Dương Hạo một cái sau đó cười đến chảy cả nước mắt nói : " Ta không cần, người đúng là đồ đại sắc lang." Không đợi Dương Hạo phản ứng lại Kim Miên Nguyệt đã chạy đi, không biết trốn tới góc nào trên phi thuyền đi ngủ.

" Không đi thì thôi, chạy cái gì mà chạy, cứ làm như ta là sắc lang vậy." Dương Hạo bắt đầu đi lắc đầu.

" Thì đúng là người mà!" Hồn nguyên tử không bỏ qua.

" Lão mới là lão sắc lang."

" Người là tiểu sắc lang do lão sắc lang dạy ra!"

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 74: Nữ Mật Thám Năm Vùng (Thượng).

Đế quốc thực tế đã suy sụp. Sự thật này người khác không rõ ràng lắm nhưng là một trong đế quốc tứ đại gia tộc quân, trưởng quan cao nhất của thiên Vương hạm đội Vương Mộ mà nói cũng là trong lòng biết rõ lâu rồi.

Vương Mộ đã đến tuổi trung niên, nhiều năm tháng viễn chinh khiến hắn trường kỳ lâm vào một nhọc quá độ cho nên da tay xỉ nạm vô cây, đã trở thành tiêu chí bề ngoài của lệnh quan đế quốc hạm đội. Nhưng dù cho Vương Mộ có liều mạng trấn áp tứ phương phân loạn vì đế quốc thì thủy chung vẫn không cách nào thay đổi sự thật rằng ngân hà đế quốc suy sụp. Đế quốc được lập ra thời gian đã quá lâu, phạm vi cũng quá khổng lồ, trong thời gian dài dòng thống trị, các loại các dạng mâu thuẫn đã dần tích lại, mặc dù đế quốc ý vào thực lực khoa học hơn người của mình thủy chung vững vàng không chế quyền chủ động nhưng không hề nghi vấn, theo lực lượng mới thịnh khởi khoa học kỹ thuật đã không còn cách biệt lắm, quân đội đế quốc điều động đi khắp nơi, ngọn lửa phân loạn càng ngày càng lan rộng. Ở những tình hệ thực dân ngoài rìa, đế quốc quân thậm chí đã nếm mùi thất bại, mặc dù loại thất bại nho nhỏ này cũng không dẫn phát khủng hoảng nhưng rất hiển nhiên, đó là một tín hiệu rất nguy hiểm.

Từ khi tân hoàng của đế quốc đăng cơ, bởi vì kinh tế cùng quý tộc mâu thuẫn khiến cho hoàng đế phải dựa vào nguyên lão viện cùng thập kiểm lưu cho nên bây giờ kiểm sĩ đoàn còn trọng yếu hơn so với đế quốc hạm đội. Nhưng gần đây nguyên lão viện lại ra lệnh cho thập kiểm lưu mà họ không chế đi chiếm vài đại tinh hệ chiến lược, biểu hiện quyết tâm muốn cùng hoàng đế ngang hàng.

Vương thị gia tộc nhận được mệnh lệnh đương nhiên là phải giành được quyền không chế Lôi Mông tinh. Thế nhưng Vương Thao ngôi sao hy vọng của Vương thị gia tộc lại gặp phải thất bại trước đó chưa từng có, hắn bị gã Dương Hạo không hề tên tuổi giết chết. Nếu chỉ là thất bại của Vương thao thì Vương thị gia tộc có lẽ cũng không phiền nộ đến mức tận cùng, một nguyên nhân cũng là vì bọn họ cần phải có một kết thúc cuối cùng chiến thắng để có thể đứng trước nguyên lão viện. Còn nguyên nhân chính thức là vì thanh bảo kiếm truyền đời của Vương gia đã bị Dương Hạo cướp lấy. Chuyện này nếu để nguyên lão viện biết được thì Vương thị gia tộc sợ rằng sẽ gặp phải kết quả hủy diệt, nguyên lão viện rất có thể sẽ đem Vương gia hoàn toàn chém tận sát tuyệt. Cho nên Vương gia không thể không điều tới chiêu bài mạnh nhất của mình, cũng là niềm kiêu hãnh của Vương gia trong đế quốc —— Thiên vương hạm đội.

Thiên vương hạm đội đuổi theo Dương Hạo mục đích lớn nhất chính là muốn đoạt lại Vương gia truyền thế bảo kiếm, mục tiêu đó so với giết chết Dương

Hạo còn quan trọng hơn nhiều, cũng chính vì như thế nên Vương gia mới không hề báo cáo lên đế quốc chuyện thất bại của Vương Thao khiến Dương Hạo tạm thời chưa bị đế quốc phát truy nã.

Mặt trận chiến hạm của Dương Hạo quả thật cũng làm cho Thiên vương hạm đội chịu khá nhiều đau khổ, mặc dù đều là chiến hạm nhưng Thiên vương hạm đội có tương đối nhiều phi thuyền, trong khi hành động tự nhiên sẽ chậm hơn một chút cho nên Mặt trận liên tục thiên việt luôn khiến Vương Mộ không có cách nào thiết kế biện pháp tiêu diệt nó tốt nhất. Bất quá, bây giờ lại đúng là cơ hội.

Toàn bộ Thiên Vương hạm đội đã hoàn toàn ngừng hoạt động, tất cả hạm đội sắp xếp thành một trận hình đặc thù, bất luận là loại vũ khí tối tân nào, từ đạn hạt nhân hay quang pháo cường đại đều nhắm về một vùng không gian âm u. Một lần tề xạ như vậy cũng đủ sức tiêu diệt một đại tinh cầu như Thánh hùng tinh. Nhưng Vương Mộ lại vẫn cảm thấy còn chưa đủ, hẳn thậm chí còn lệnh cho phi thuyền sắp xếp thành Vương giả chi trận.

Wương giả chi trận!

Là trận pháp tổ truyền của Vương gia, những năm nay Vương thị gia tộc gần như dựa vào bộ trận pháp này mới có thể góp mặt trong thập kiếm lưu. Vương giả chi trận có thể tăng cường năng lượng của mỗi thành viên lập trận nên gấp mười lần. Lúc ở Lôi Mông tinh, Vương Thao khi dụng trận pháp này chỉ còn thiếu một chút đã có thể chuyển bại thành thắng, còn bây giờ, Vương Mộ sử dụng chính là Vương giả chi trận dành cho hạm đội. Nếu trước kia Vương thị gia tộc triển lộ với mọi người đều là kiếm thủ tổ hợp thành trận pháp thì bây giờ Vương Mộ đã cải biến lại vượt qua cả tiền nhân của gia tộc.

Wương Mộ coi mỗi chiếc phi thuyền như một kiếm thủ trong Vương giả chi trận, lại sắp xếp hơn một ngàn phi thuyền thành một Vương giả đại trận. Như vậy một lần tề xạ đồng dạng có thể phát ra hỏa lực mạnh gấp mười lần.

Thiên Vương hạm đội có thể được xếp vào tứ đại gia tộc quân đương nhiên phải có tuyệt chiêu của mình, Vương Mộ bây giờ xuất ra cũng chính là đòn sát thủ của mình, tuyệt chiêu trong tuyệt chiêu.

Cơ hồ không cần quân sự quan sát viên trắc toán, Vương Mộ tự mình cũng biết rõ rằng lần tề xạ mà Thiên Vương hạm đội sắp phát ra không chỉ sẽ hoàn toàn khiến Mặt trận chiến hạm sắp xuất hiện từ hắc đạo tối om phía trước biến thành tro bụi mà còn có thể hủy diệt hơn mười trùng động, thậm chí còn có thể ảnh hưởng một chút tới từ trường của hai mươi tinh hệ gần đó đồng thời sẽ khiến những hành tinh đó giảm đi vài trăm vạn năm tồn tại.

Nhưng dù là vậy thì cũng vẫn đáng giá, chỉ cần Dương Hạo cùng Mặt trận chiến hạm bị hủy diệt thì Vương Mộ có thể từ tro tàn thu hồi gia truyền bảo kiếm của hắn. Thanh kiếm kia bất luận bị chấn động thế nào cũng sẽ không chút nào tổn thương, nó quan hệ tới toàn bộ vận mệnh của Vương thị gia tộc, vì nó, Vương Mộ dù có phải mất đi cả Thiên Vương hạm đội cũng không tiếc.

Wương Mộ đứng ở cạnh cửa sổ nhìn vào khoảng tối nơi cửa trùng động trầm lặng chờ đợi, trùng động này cách xa Thánh hùng tinh hệ, cũng lệch khỏi hướng mà bọn Dương Hạo muốn đi. Thế nhưng Vương Mộ phi thường khẳng định rằng Dương Hạo cùng Mặt trận chiến hạm nhất định sẽ xuất hiện từ cửa trùng động kia chỉ sau ít phút nữa thôi. Bởi vì hắn đã nhận được một tin tức thần bí, tin tức này chính là phát ra từ Mặt trận chiến hạm, trên phi thuyền kia, nội tuyến của Vương Mộ đã nắm trong tay hết thảy, hơn nữa bá lộ tuyến thiết định xong. Chỉ cần vài phần chung, hết thảy đều cũng hội tụ chấm dứt, chuyện gì đều muốn phải về đảo chính quỹ lên đây. Mà cái này vũ trụ sở mất đi đích, chỉ là một người tên là Dương Hạo đích, không biết tên tiểu tử mà thôi. Vương Mộ thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Dan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 75: Nữ Mật Thám Nằm Vùng (Trung).

Thiên việt đã tiến hành được gần hai mươi giờ, đang lúc phi thuyền phi hành trong lỗ đen, tất cả hết thảy vũ trụ đều đẩy về sau với tốc độ siêu quang, dù là ai cũng không có biện pháp làm cho phi thuyền dừng lại.

Kim Miên Nguyệt đứng ở đoạn giữa phi thuyền, trong phòng bệnh của Sư Danh Ái. Lúc này, người trên phi thuyền hẳn là đều tiến vào trạng thái ngủ sâu, đợi sau khi phi thuyền đến được Thánh Hùng tinh mới tỉnh lại. Chính là Kim Miên Nguyệt lại không ngủ, nàng mặc một bộ y phục vũ trụ bó sát người, y phục khóa từ sắc lóe sáng trên thân Kim Miên Nguyệt, khiến nữ nhân này giống như mỹ nữ xà thần bí.

Kim Miên Nguyệt ngưng thị nhìn khoang duy trì sinh mệnh của quan tài pha lê, vẻ mặt như là nhìn một bằng hữu đã quen biết từ lâu: “Sư Danh Ái... Sư Danh Ái...” “Kim Miên Nguyệt thất thần cười cười, “Ta thật sự rất hâm mộ ngươi, ngươi đã tìm được đường ra thật tốt, tìm được nam nhân yêu ngươi, hẳn thậm chí sẵn lòng vì ngươi phạm vào phong hiểm lớn như vậy.”

Sư Danh Ái đương nhiên sẽ không nói chuyện, nàng trên thực tế ngay cả nghe cũng không được, cho nên mặt không biểu tình như cũ, yên lặng nằm ở đó.

Kim Miên Nguyệt trầm mặc một lúc : “Bất quá, bọn họ không đến Thánh Hùng tinh được rồi. Qua vài phút nữa, cái gì cũng sẽ kết thúc, phi thuyền này, Dương Hạo, ngay cả người cũng đều chết đi, ở trong vũ trụ các người đều sẽ phân giải thành phân tử nhỏ nhất, một chút thống khổ cũng không cảm giác được.”

Trang bị dẫn lực trong phòng bệnh phi thường ổn định, vô luận thiên việt bên ngoài mang đến thôi động lực lớn bao nhiêu, nơi này như cũ không cảm giác được chút nào, chỉ là, cảm giác yên tĩnh đến cực độ, khiến cho trong lòng người tự nhiên sinh ra rất nhiều cảm xúc.

Kim Miên Nguyệt thở dài : “Kì thật ta cũng không muốn đâu, ta và người biết nhau lâu như vậy, mặc dù không phải tình đồng tử muội, nhưng ở chung cũng không tệ lắm, mà ta cũng đâu có biện pháp gì được ? ta đã đánh mất căn cơ của Lăng Phi Tinh Thần Hải, Nguyên Lão Viện sẽ không buông tha ta, ta chỉ có thể cùng Thiên Vương hạm đội hợp tác, nếu có thể giúp bọn hắn bắt được Dương Hạo, cuối cùng có thể lấy công chuộc tội.”

Trong lời nói của Kim Miên Nguyệt, phảng phất là đã sớm nhận biết Sư Danh Ái cùng Dương Hạo, nhưng từ bề ngoài nhìn vào đều là một điểm cũng không giống. Nữ nhân này đi theo Dương Hạo lên tàu Mặt Nhật, cư nhiên là để nằm vùng. Mà đáng hận chính là, bọn Dương Hạo lại sớm đã tin nàng, còn đem quyền khống chế phi thuyền giao cho nàng nữa.

Hiện tại, Kim Miên Nguyệt đem phi thuyền nhét vào trong vòng thiên việt của mê trận lỗ đen, mà tất cả tọa độ lỗ đen đều là do nàng thiết định, nói cách khác, phi thuyền của Dương Hạo sắp đi ra ở đâu, là do Kim Miên Nguyệt an bài tốt cả.

Mà nơi đi ra này, Kim Miên Nguyệt đã chuyển tin tức rõ ràng căn cứ cho Thiên Vương hạm đội, chỉ cần Vương Mộ chỉ huy hạm đội tại đầu ra đơn giản tề xạ một lần, tất cả sự tình đều kết thúc. Mà nhiệm vụ của Kim Miên Nguyệt cũng hoàn thành.

Kim Miên Nguyệt kiểm tra máy tính thu gọn trên cổ tay, thời gian phóng chừng cũng không sai biệt lắm, sau không đến mười phút nữa, phi thuyền sẽ bay ra khỏi lỗ đen, sau đó biến thành tro tàn giữa hỏa pháo. Cho nên bản thân nàng phải chạy trốn trong vòng mười phút này, bằng không, nàng cũng sẽ biến thành bồi táng phẩm cho Dương Hạo bọn họ.

Kim Miên Nguyệt đang chuẩn bị thông qua cửa bên của bệnh phòng chạy đến khoang cứu sinh, mà vào thời điểm này, nàng lại nghe được một loại âm thanh quen thuộc, loại thanh âm này, nàng đã nghe qua trước đó không lâu, hơn nữa lại tuyệt đối không nên xuất hiện tại đây lúc này.

Chính là, không may lại xuất hiện rồi.

Kim Miên Nguyệt nghe được chính là một trận tiếng vang ông ông của phi kiếm. Mà loại thanh âm của phi kiếm này, sợ là toàn vũ trụ cũng chỉ Dương Hạo là có.

Kim Miên Nguyệt chuyển thân quay đầu, quả nhiên, tên Dương Hạo hắc là phải đang ngủ lại bất ngờ xuất hiện bên cạnh quan tài pha lê của Sư Danh Ái, hơn nữa bên người hắn, còn bốn tiểu phi kiếm bay múa.

X13 và Long Vân cùng với vài hảo thủ của Hạo Kiếm Đoàn cũng đồng thời xông vào gian phòng này.

“Các người làm thế nào ?” Kim Miên Nguyệt toàn thân đại chấn, trợn mắt há hốc mồm, “Các người không phải là đang ngủ sao ? Như thế nào mà đều đến đây ?”

“Người không phải là cũng đang ngủ hay sao, cuối cùng cũng ở đây đó.” Biểu tình Dương Hạo rất đáng yêu, một điểm ý tứ giấu dờ sau khi bị lừa cũng không có, ngược lại còn trêu chọc về thỏa mãn, “Hay là nhớ ta hả, có muốn theo ta cùng nhau làm chút vận động không ?”

“Ê, có tiểu hài tử, nói năng sạch sẽ chút.” Long Vân nhặt nhẹo nhắc nhở Dương Hạo.

Mấy hài tử Hạo Kiếm Đoàn đều hi hi cười trộm, mấy tiểu hài này niên kỉ chỉ là nhỏ hơn Dương Hạo một chút, trước kia lại đều là cô nhi lưu lạc tứ xứ, có lời gì mà chưa từng nghe qua.

“Cát, lão Long, ta xem bản thân người chính là một thời gian dài không làm, cho nên mới mất cân bằng hormone, chứ sao sợ ta nói chứ.” Dương Hạo liên tục bĩu môi, “Đội lần sau nhìn thấy Lăng Phi Tinh Thần Hải, ta cho người mượn vài khóa được, giúp người đại sát tứ phương uy chấn tứ hải.”

Dương Hạo nhìn như vô ý nói ra Lăng Phi Tinh Thần Hải, nhưng lại khiến Kim Miên Nguyệt sắc mặt đại biến, nàng có vẻ như đã bị người khác lột trần thân phận, nhất thời thần tình khó khăn nhìn lên : “Dương Hạo, người làm sao biết ta nằm vùng ?”

“Đương nhiên sớm biết rồi, làm ơn đi.” Dương Hạo lặng lẽ dặm chân, phần nhiều ý tứ làm đối phương lo lắng, “Lăng Tử Yên tiểu tử, hương vị tử hàn mị đặc thù như vậy trên người người, ta muốn không biết cũng khó mà.”

Lần này mặt Kim Miên Nguyệt thật sự là như tro tàn, bởi vì nàng biết, chính mình đã hoàn toàn bị người ta nắm giữ. Kim Miên Nguyệt này không ngờ lại là lão bản Lăng Tử Yên của Lăng Phi Tinh Thần Hải trên Lôi Mông tinh, mặc dù thân hình diện mạo hai người hoàn toàn bất đồng, nhưng đích xác lại là cùng một người.

“Trước đây nghe nói, trong Nguyên Lão Viện của đế quốc, có một nguyên lão trực thuộc đặc sứ, tên là Thiên Diện Mị.” Long Vân thô bạo quát, “Không nghĩ tới, chúng ta vậy mà có vận khí tốt, có thể nhìn thấy hai mặt bất đồng của người.”

“Hai lần ?” Dương Hạo giống như đã phát hiện tân đại lục, “Lão Long, nguyên lai lúc ở Lôi Mông tinh, người cũng thường xuyên đến Lăng Phi Tinh Thần Hải à, thật là đồng đạo nha !”

“Lần tới mới bàn đi.” Long Vân nén giọng nói, “Bàn chính sự quan trọng hơn.”

“Lăng Từ Yên... Kim Miên Nguyệt... dù sao thì cũng là bạn cũ thôi.” Dương Hạo vẫn cười tà tà, “Ta thật không rõ lắm, ngươi thế nào lại đi theo ta, chẳng lẽ là thật sự ham muốn ta hay sao?”

“Ham muốn ngươi? Làm như ngươi đẹp trai lắm!” Lăng Từ Yên hừ lạnh.

Dương Hạo nhân cơ hội này liếc mạng gật đầu: “Cái đánh giá này chính là đi thẳng vào vấn đề đó, ta không có ưu điểm gì khác, chỉ là người rất đẹp trai, thật sự là khổ não mà.”

“Đẹp cái đầu ngươi!” Lăng Từ Yên nghiêng răng nghiêng lợi, nàng đối với tác phong vô lại của Dương Hạo thật là không có biện pháp, chỉ có thể đem sự thật nói ra: “Ta bốn lai ở Lôi Mông tinh là Lăng Từ Yên, chính là làm tai mắt cho Nguyên Lão Viện...”

“Chẳng lẽ Vương Thao muốn khống chế Lôi Mông tinh là ý của Nguyên Lão Viện sao?” Dương Hạo tỉnh ngộ tại đây.

Lăng Từ Yên không trả lời, nhưng cũng như là ngầm thừa nhận rồi, nàng nhìn xung quanh, khắp nơi đều là người của Dương Hạo, bản thân xác thật không có chỗ để tránh, lần nữa một hồi rồi lại nói: “Sau khi Vương Thao bị ngươi giết, nhiệm vụ của ta hoàn toàn thất bại, Nguyên Lão Viện trách tội xuống tới, đem ta giáng chức xuống làm quản lý viên trạm không gian phụ cận kia, đâu có biết được, lại đụng phải tên ôn thần nhà ngươi.”

Dương Hạo lúc này mới minh bạch, khó trách bên trong trạm không gian kia ngoại trừ người máy thì không có một người thật nào quản lý cả, nguyên lai Lăng Từ Yên sớm đã lần vào đám lửa thể nữ nhân rồi.

“Ta ngay cả trạm không gian kia cũng quản lý không được, bị Nguyên Lão Viện biết được, khẳng định là sẽ bị trọng phạt.” Lăng Từ Yên sắc mặt tái xanh, có thể thấy được Nguyên Lão Viện trừng phạt đáng sợ thế nào, “Cho nên ta khẩn cấp liên lạc với Thiên Vương hạm đội phụ cận, tự mình đi lên phi thuyền của ngươi làm nội gián.”

“Nguyên lai là vậy.” Dương Hạo vuốt vuốt cằm, làm ra bộ dáng rất trí tuệ, “Thoạt nhìn, hình như cũng là ta hại ngươi mà ra.”

“Biết thế là tốt!” Lăng Từ Yên trừng hai mắt, căn bản không cảm thấy đúng sai gì.

“Vậy làm sao giờ?” Dương Hạo chính là rất vô lại, “Không thôi ta lại lấy thân để đền bù.”

“Không cần đâu... Không cần đâu...” Lăng Từ Yên khoe miệng ả ả lộ xuất vẻ tươi cười, từ sau khi Dương Hạo bắt được nàng, nàng chính là lần đầu tiên mỉm cười, “Ta xem thật sự không cần phải vậy đâu, dù sao các ngươi cũng chết rồi, không cần ngươi phải đền trả đâu.”

“Ta sẽ chết?” Dương Hạo hắc hắc cười ngu ngốc, “Hiện tại hình như ngươi muốn chết chính là ngươi đó, ta cho ngươi chọn cách chết thật tốt, là muốn ăn xuân dược đến chết hay là đánh rắm đến chết?”

“Ăn xuân dược tương đối tốt.” Long Vân gật gật đầu, nghiêm trang nói.

“Ta một mực nói nhảm với các ngươi, chẳng lẽ các ngươi không thấy kì quái sao?” Lăng Từ Yên triển hiện ra mị lực tuyệt thế của bản thân, khoe miệng vừa nhếch, nụ cười khiến tâm thần người ta rung động, “Ta trong thời gian trì hoãn, vẫn kéo dài tới các ngươi không có biện pháp vấn hồi nữa.”

“Là ý gì?” Trong lòng Dương Hạo chấn động, cuối cùng khẩn trương đứng lên.

“Tọa độ của lỗ đen là do ta thiết định, ta tịnh không có đem đầu ra đặt ở Thánh Hùng tinh, mà là thiết kế ở một vùng trống trải trong vũ trụ cách rất xa Thánh Hùng tinh hệ, ở đâu ra kia, Thiên Vương hạm đội đã sớm bố trí tốt rồi, chỉ cần các ngươi vừa xuất hiện, sẽ hung hãn đột kích các ngươi, cho các ngươi hoàn toàn tan thành mây khói.” Lăng Từ Yên phi thường tự tin vào thành công, “Ngay khoảng thời gian ta và các ngươi nói chuyện này, các ngươi đã bỏ qua thời cơ dùng phi thuyền lại, mà hiện tại, các ngươi rốt cuộc không còn kịp rồi, chỉ có thể an an tĩnh tĩnh đợi hơn một phút nữa, đợi tới lúc toàn bộ các ngươi cùng nhau tiêu tan.”

“Chúng ta sẽ chết?” Trong mắt Dương Hạo phóng xuất lãnh quang.

“Các ngươi quả thực chết chắc rồi.” Mắt Lăng Từ Yên vui vẻ đến híp cả lại, “Trừ phi các ngươi có thể ngăn cản một lần tề xạ của Thiên Vương hạm đội, theo ta được biết, Vương Mộ tư lệnh sử dụng hạm đội phiên bản của Vương Giả Chi Trận, là một trong những vũ khí vũ trụ uy lực lớn nhất.”

Bầu không khí lạnh lẽo phiêu đảng bên trong khoang phi thuyền, Lăng Từ Yên cùng Dương Hạo nhìn chăm chăm đối phương không yếu thế, mà bên ngoài vũ trụ thanh hắc sắc, đã ám phục sát cơ. Như là một ám thú tiềm tàng đã lâu, tùy thời vọt ra, đem Dương Hạo nuốt sống.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 76: Nữ Mật Thám Năm Vùng (Hạ).

Qua một lát, Dương Hạo đột nhiên nở nụ cười, cười rất cổ quái.

“Nói nhảm, ta đương nhiên không trụ được.” Dương Hạo vuốt tai thừa nhận, “Nếu ngay cả như vậy mà ta cũng chống đỡ được, vậy thành siêu nhân rồi.”

Lăng Tử Yên trong lòng hiểu rõ, nàng vui mừng đến muốn nhảy múa : “Sẽ được, người khả dĩ trong một phút thời gian, đem phi thuyền tốc độ vượt quá quang tốc vạn lần mà dừng lại, như vậy có thể bảo trụ mạng nhỏ.”

“Thần tiên cũng làm không được.” Dương Hạo trề môi, “Ta bất quá chỉ là tên bán xuân được thôi, ngay từ đầu đã không định rời phi thuyền.”

“Ai da... vậy xong, không có một chút cơ hội, các người thật là phải chết cả rồi.”

Dương Hạo dứt khoát thu hồi phi kiếm đang tuốt khỏi vỏ, hấn ngưng thần tình khí nhìn Lăng Tử Yên hồi lâu : “Nếu chúng ta vẫn không chết thì sao ?”

“Sẽ không chết ?” Lăng Tử Yên cười lạnh, “Thôi đi Dương Hạo ơi, ta thừa nhận xuân được của người rất lợi hại, bất quá nói đến sử dụng phi thuyền, ta so với người thâm niên hơn cả trăm lần, người lần này cho dù phát hiện ta là gian tế thì sao nào, không phải là vẫn như trước tiến vào cái bẫy ta đã an bài tốt cho các người sao ?”

“Chúng ta sẽ không tiến vào bẫy.” Dương Hạo rút cuộc nói tới trọng điểm, “Chúng ta cũng không bay đến chỗ người muốn, bây giờ mục tiêu của phi thuyền, cũng không phải lỗ đen mà Thiên Vương hạm đội đang đợi, mà là Thánh Hùng tinh, chính thức Thánh Hùng tinh.”

“Không thể nào !” Lăng Tử Yên la lớn, nàng giật mình còn hơn cả khi thân phận bản thân bị vạch trần, “Tọa độ của mê trận lỗ đen là ta cài đặt, bọn người các người một người cũng không biết, hơn nữa, sau khi thiết lập tọa độ, tất cả mọi người đều ngủ cả, ta từng bước từng bước kiểm tra qua, các người từ đầu đã không có cơ hội.”

“Người nói đúng rồi.” Dương Hạo rất khoa trương phát tay, “Chúng ta đúng là đi ngủ, hơn nữa cũng không có tu cái tọa độ, nhưng mà, xin giới thiệu với người người máy nhiều chuyện nhất, quậy phá nhất cũng là thông minh nhất trong vũ trụ này : X13.”

X13 trong không trung bay múa hai vòng, dùng động tác gần như không thể đẹp hơn lướt tới trước Lăng Tử Yên, lơ dềnh phô bày vóc dáng giống như là thùng đựng dầu của mình.

“Người trên cả phi thuyền đều ngủ hết, nhưng mà người đã quên X13 là người máy, không cần phải ngủ.” Dương Hạo nói, “Đúng là nó vào lúc mọi người ngủ tu cái lại tọa độ, X13 mặc dù sẽ không thiết lập mê trận lỗ đen, chính là nó xem qua người bố trí, cho nên tu cái một chút là chuyện dễ như trở bàn tay.”

“Thế mới nói, ngàn vạn lần không thể xem thường người máy, nhất là người máy đẹp trai X13.” X13 nói.

Lăng Tử Yên cả khuôn mặt đỏ bừng, nàng đương nhiên biết, chính mình phạm phải sai lầm nghiêm trọng, đúng là sai lầm nối tiếp sai lầm, thoáng trông thì tưởng chẳng ảnh hưởng gì lắm, nhưng đến lúc sau cuối mới phát hiện ra mình đã sai một li đi một dặm rồi.

“Nhưng các người căn bản không biết tọa độ cụ thể của Thánh Hùng tinh mà.” Lăng Tử Yên vẫn còn bám víu chút hi vọng, “Vị trí Thánh Hùng tinh có tinh đoàn ẩn nặc trận, các người không phân biệt được đâu mới là Thánh Hùng tinh chân chính.”

“Đế quốc ngũ đại cơ sở thuật, có một loại thuật bị cho là vô dụng nhất.” Dương Hạo cười cười, “Nhưng chính là loại thuật này ta lại tu luyện tốt nhất. Ta dùng nhảy cảm thuật, rất đơn giản tìm được vị trí cụ thể của Thánh Hùng tinh.”

Lăng Tử Yên hoàn toàn chết lặng, nàng rút cuộc không có cơ hội gì : “Nói như vậy, ta thua trong tay các người rồi.”

“Nhìn qua thì hình như đúng là vậy rồi.” Dương Hạo hướng đến gần Lăng Tử Yên, “Thiên Diện Mị, ta muốn nhìn chân diện mục của mi.”

“Thiên Diện Mị không phải để mi gọi.” Trong ánh mắt Lăng Tử Yên lẫm lẫm tản mát lãnh quang, “Đặc sứ Nguyên Lão Hội, thực lực bản thân người không tương đương được. Chương môn Đan Đình Song Tu phái, Dương Hạo, người cứ chờ Nguyên Lão Hội lùng bắt đi.”

Nói xong, Lăng Tử Yên phát tay, bất ngờ một kim sắc phi kiếm bắn ra, chuẩn xác đánh trúng đường dây điện của khoang duy trì sinh mệnh của Sư Danh Ái. Vài tia lửa điện xẹt ra, đường dây điện đứt đoạn, khoang duy trì sinh mệnh trong nháy mắt... (thiếu đoạn rồi)

Nguồn điện, cao áp đường khí bên trong cùng hệ thống truyền dịch đều ngừng lại.

Sắc mặt Sư Danh Ái nhanh chóng tái xanh, thoạt nhìn, thân thể đã không cách nào duy trì được nữa.

Dương Hạo giận không thể kìm nén, hấn trở tay một chương, đem khoang pha lê đánh tan, lúc này mới giúp Sư Danh Ái được một chút không khí. X13 bay nhanh đến, bắt đầu tu bổ đường dây trọng yếu nọ.

Thừa dịp những người này đồng thời cứu Sư Danh Ái, Lăng Tử Yên vươn hai tay, cả người giống như hình chữ thập bình thường, cũng không đợi Long

Vân phát động công kích, Lăng Tử Yên bất ngờ hóa thành một đoàn khói tím, cả thân thể cũng đều không thấy.

“Không xong !” Long Vân rống to, “Mau dùng máy dò xét tính mạng.”

Một đứa nhỏ Hạo Kiếm đoàn đi theo Long Vân nghe vậy liền mở công cụ trên tay, quay về các phương vị của phi thuyền kiểm tra vài phút rồi báo : “Khoang đào sinh (chạy trốn) có người xâm nhập.”

“Đi theo ta !” Long Vân bật xuất hắc sắc khoát kiếm của mình, giận dữ truy kích Lăng Tử Yên.

“Không cần đâu !” Dương Hạo lại lắc đầu ngăn cản, “Không còn kịp rồi, cho dù bắt được nàng thì sao, chúng ta từ trên người nàng cũng chẳng thu được gì.”

Dương Hạo đưa ra quyết định này, kì thật là không muốn Long Vân lấy thân mạo hiểm. Trong nháy mắt Lăng Tử Yên bỏ chạy, Hồn Nguyên Tử đã nhận ra, Lăng Tử Yên sử dụng cũng không phải khoa kĩ thuật gian di động gì, mà là một loại pháp thuật chân chính. Loại pháp thuật như vậy không phải người phổ thông có thể tu luyện, phải thông qua phương thức trúc cơ cùng tu tiên, từng bước một huấn luyện chính quy mới có thể có được. Cho nên tên Thiên Diện Mị Lăng Tử Yên này, tất cả bản lĩnh của đặc sứ Nguyên Lão Hội, đều vượt xa so với tưởng tượng.

“Đồ đệ, ngươi biết điều này có nghĩa gì không ?” Hồn Nguyên Tử bộ dáng nói chuyện rất đứng đắn.

“Nghĩa là Nguyên Lão Hội... “ Dương Hạo bất đắc dĩ, dù không muốn nhưng lại không thể không nói : “... là một dạng như ngươi : tu tiên giả.”

“Có thể lắm.” Thanh âm Hồn Nguyên Tử có chút phát run, “Ta hiểu rồi, Nguyên Lão Hội này cùng cừu nhân của ta có quan hệ lớn lao, thậm chí cả đế quốc đều có quan hệ với cừu nhân của ta. Thế giới bây giờ không có người tu tiên tồn tại, có khả năng là một âm mưu, một âm mưu thật lớn.”

Dương Hạo gật gật đầu, không nói gì, kì thật hắn cũng không biết sau hôm nay, vận mệnh hắn sẽ có nhiều thay đổi, nhưng ít nhất, con đường vận mệnh của hắn, so với trong tưởng tượng lại càng khác xa, hơn nữa còn càng lúc càng xa.

Không đợi Dương Hạo bắt đầu hí hửng cảm thán cho tế ngộ của bản thân, X13 lại mang đến tin xấu, “Khoang duy trì sinh mệnh sửa lại tốt rồi, bắt quá...”

Dương Hạo chú ý tới, Sư Danh Ái thân thể giống như người thực vật, có vẻ hơi tái xanh và khô gầy.

“Bắt quá, bởi vì vừa rồi thiết bị duy trì dinh chỉ, phá hỏng bình hành trong thân thể Sư Danh Ái, cho nên tình huống của nàng rất nhanh ác hóa, sợ là tiếp tục có thiết bị duy trì, nhiều nhất cũng chỉ có thể sống mười ngày.” X13 đau khổ nói.

“Mười ngày ?” Dương Hạo phảng phất còn chưa rõ sự tình.

“Mười ngày !” X13 nói, “Mười ngày sau, chúng ta mất nàng, ngươi sẽ mất nàng.”

Dương Hạo sợ run, cả người hắn cứng ngắc, dường như là bắt đầu từ trái tim, toàn bộ thân thể đều bị thạch hóa cả, Dương Hạo mong chờ có thể từ không khí thu được chút quang mang hi vọng, chính là bên ngoài, lại luôn luôn một mảnh đen mờ.

Lệ thủy trào ra trong mắt Dương Hạo, hắn chỉ là nhắm mắt lại, nhưng lại không kịp lau khô dòng nước mắt, phần nộ hô to : “Còn chờ cái gì ! Còn chờ cái gì ! Chúng ta lập tức đi Thánh Hùng tinh, lập tức lập tức !”

Không gian phảng phất nghẹn lại, phi thuyền lướt đi trong không gian tịch liêu, không có lực ma sát của không khí nhưng vẫn làm cho người ta nghe rõ âm thanh ‘sa sa’.

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 77: Thánh Hùng Đám (Thượng)

Là một đại hành tinh, thể tích đại khái gấp năm lần nguyên thủy cầu xung quanh đã đi qua, Thánh Hùng tinh phi thường vĩ lệ, bầu khí quyển màu lam nhạt bao phủ mặt ngoài xanh um của tinh cầu, tựa như một viên ngọc dưới cái nền màu lam đậm.

Nhưng cái gọi là có thể nhìn mà không thể sờ, đợi đến khi bắt đầu đặt chân lên Thánh Hùng tinh được một khắc, Dương Hạo mới biết được cái gì gọi là thụ tội, hẳn thật sự không dám tin, trên thế giới này cư nhiên còn có hoàn cảnh sinh tồn ác liệt như vậy, mà lại có một loại cao trí tuệ nhân loại sinh hoạt ở chỗ này.

Nhân Hùng tộc là sinh vật cao trí tuệ duy nhất trên Thánh Hùng tinh, ngũ quan và tứ chi bọn họ cùng con người cụ thể không sai biệt lắm, nhưng mà quanh thân lại đầy lông mao nâu đỏ, bình quân thân cao đại khái khoảng hai thước, xa xa nhìn qua, rất khó phân biệt rõ ràng đến tột cùng là người hay là một đầu gấu nâu bụi chẳng.

Mặc dù bề ngoài bất kham, bất quá Nhân Hùng tộc cũng là một chủng nhân loại sở hữu tính thực chiến. Do Nhân Hùng tộc đối với nguyên lực thuật có trình độ gia thành hiệu ứng nhất định, cho nên chủng tộc này cơ hồ thành đại danh từ chỉ chiến sĩ quân đội tốt nhất của đế quốc, đế quốc mỗi năm đều đến Thánh Hùng tinh trưng mộ khoảng trăm vạn tân binh, để bổ sung vào các quân đội của đế quốc.

Nhân Hùng tộc mặc dù là không thể thiếu của đế quốc, nhưng bởi vì một chút nguyên nhân bề ngoài, lại thủy chung chỉ có thể ở tầng dưới chót của quân đội đế quốc, rất ít nghe nói có Nhân Hùng tộc đảm đương cao cấp quân quan. Đối với đế quốc mà nói, Thánh Hùng tinh chính là một tòa công xưởng sinh dục, chuyên vì đế quốc chế tạo sĩ binh giá thấp.

Quý tộc đế quốc thường xuyên giễu cợt người Nhân Hùng tộc, nói bọn họ sinh ra có ba sự tình trọng yếu nhất là đánh rắm, đại tiện, ăn cơm.

Những lời này mặc dù có tính vũ nhục, bất quá cũng chính là sự thật, Nhân Hùng tộc trời sinh mê ăn đậu và bắp các loại thực vật hạt thô, cho nên đánh rắm trở thành chuyện bình thường như hô hấp mỗi ngày của bọn họ. Một người đánh rắm còn là chuyện nhỏ, nhưng cả tinh cầu vài ức người mỗi ngày đều đánh rắm trăm cái, vậy sẽ ảnh hưởng thật lớn đến hoàn cảnh tinh cầu rồi.

Thánh Hùng tinh sở dĩ trong vũ trụ hiện ra màu bảo lam xinh đẹp, cũng không phải vì chiết xạ tầng khí quyển, mà bởi vì trong không khí ở đây trộn lẫn lượng lớn methane, mà loại khí thể này chính là do việc người Nhân Hùng tộc đánh rắm dẫn tới.

Nồng độ methane cao như vậy, mặc dù còn không phát sinh nổ mạnh, nhưng sẽ làm người ta cảm giác hít thở khó khăn. Đối với Nhân Hùng tộc mà nói, bọn họ sớm đã quen với hoàn cảnh như vậy, vô luận đường khí có ít thế nào, bọn họ đều không có vấn đề.

Bất quá đối với bọn Dương Hạo mà nói, cũng là quá gian khổ rồi, bọn họ đã sớm quen hoàn cảnh thuần dưỡng (dưỡng khí tinh khiết) cao, lần này bay đến Thánh Hùng tinh, Dương Hạo vì lý do thời gian, cho nên chỉ dẫn theo Long Vân cùng hai đứa nhỏ của Hạo Kiếm đoàn đến, căn bản không nhớ tới mang theo chế tạo dưỡng khí gì đó. Đứng ở Thánh Hùng tinh hơn một giờ, bọn này đã đầu vầng mắt hoa, bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Người xác định như vậy có thể làm ra dược hoàn?” Dương Hạo thập phần lo lắng hỏi.

Hắn là chất vấn Hồn Nguyên Tử. Hồn Nguyên Tử mặc dù trốn trong bụng Dương Hạo, nhưng mà đại lượng methane như vậy, cũng vật lão quỷ này khổ nói không nên lời. Cho nên Hồn Nguyên Tử cam tâm tự nguyện, dạy cho Dương Hạo một loại đan dược, đem hắn giải cứu ra khỏi hoàn cảnh hành hạ người này.

“Đúng như vậy, Thanh Linh Đan là linh dược siêu cấp hữu hiệu, trước kia người không có đan lô thích hợp, cho nên không thể làm.” Hồn Nguyên Tử rất mất kiên nhẫn, “Chế tạo Thanh Linh Đan, nhất thiết phải có đan lô thói luyện tinh hoa.”

“Ta lấy đâu ra đan lô thói luyện tinh hoa đây.” Dương Hạo không hiểu nổi.

“Chính là Ngân Lô đó.” Hồn Nguyên Tử rất buồn bực đề nghị, “Người sao mà mau quên như vậy chứ, ta báo cho mi biết, Ngân Lô chính là một loại dịch thể đan lô, nó có thể thói luyện ra bộ phận tinh hoa của dược thảo.”

“Này này, người nói cho rõ ràng nha, người nói cho ta biết Ngân Lô là dịch thể đan lô, chứ cho tới bây giờ chưa nói qua chuyện gì mà rèn luyện cả.” Dương Hạo giọng mở lên, cảm giác bị oan uổng không dễ chịu chút nào.

“Ta chưa nói sao?” Hồn Nguyên Tử giả bộ ho khan, “Cái này... Chứng lão niên si ngốc của ta thật sự là nghiêm trọng mà, có cơ hội nhất định phải đi chụp X quang gì đó thôi, xem trong đầu có khối u não không.”

“Người làm gì mà có não chứ!” Dương Hạo lắc lắc đầu, bỏ qua phê thoại, dựa theo lời Hồn Nguyên Tử, đem một ngậm chân khí thổi vào trong Ngân Lô, bắt nó loãng ra thành bộ dáng một cái đan lô, sau đó lại đem những loại thảo dược cần thiết bỏ thêm vào.

Dịch thể đan lô Ngân Lô này quả nhiên có điểm bất đồng, sau khi Dương Hạo thổi chân khí vào, bên trong đan lô này không gia nhiệt, cũng không có chấn động lớn, dược thảo ngâm bên trong dịch thể, chính là một loại khí thể màu xanh, lại chậm chậm từ trên thân thảo dược chiết xuất ra, sau đó ngưng tụ phía trên Ngân Lô. Cảm giác này giống như là trong lúc Ngân Lô chảy xuôi qua, là có thể từ trên thảo dược chưng cất ra bộ phận tối tinh hoa.

Chỉ trong một thời gian ngắn, phần thảo dược nọ đã biến thành màu sắc khô vàng, phảng phất bộ phận sinh mệnh tinh hoa có dược hoàn toàn bị hấp thu rồi. Dương Hạo không thể không đổi một phần thảo dược khác, may mắn hắn mang theo bên người một bao lớn thực vật thường dụng, liên tục thay đổi đến lần thứ mười một, dược liệu chiết xuất ở phía trên Ngân Lô mới chân chính ngưng tụ thành thể rắn, nhưng bất quá cũng chỉ là những hạt nhỏ như đầu kim.

“Lãng phí nhiều thảo dược như vậy, chỉ cho ra một tiểu lập vậy sao.” Dương Hạo bất mãn nắm lấy khóa Thanh Linh Đan, “Cục cứt mũi còn to hơn nó.”

“Đừng xem nó nhỏ, đây chính là đề luyện thảo dược tinh hoa, có thể nói là nùng súc (cô đặc) đan dược, hiệu quả không kém đâu.” Hồn Nguyên Tử ngữ khí rất mất kiên nhẫn, “Uống nhanh đi, Thanh Linh Đan là thuốc chuyên dùng đối phó hoàn cảnh nặng mùi, thực sự có thể gọi là nhìn mặt bốc thuốc.” Dương Hạo xoa xoa tiểu lập nhỏ xíu, còn muốn khiêm nhượng một chút, đưa cho

Long Vân: “Lão Long, ăn khóa dược này đi, nghe nói ăn xuống rồi không nghe mùi nữa.”

“Nghe nói ?” Long Vân nhìn khỏa Thanh Linh Đan nọ, lại nhìn Dương Hạo, chỉ là liên tục cười cười, cười một hồi, chỉ về hai thủ hạ phía sau, “Cho tụi nó ăn đi, kính già yếu trẻ mà, ưu tiên tiểu hài tử.”

Dương Hạo nghĩ nghĩ, rồi đem thuốc nọ cấp cho hai đứa nhỏ Hạo Kiểm đoàn. Chính là ai ngờ tới, không có người nào tiến lên nhận được hoàn cả, ba gia hỏa này ở đó cười trộm rất quý dị.

Dương Hạo lúc này mới tỉnh quá thần lai : “Không thể nào, các ngươi không dám ăn được ta làm sao ?”

“Cái này... X13 nói với chúng ta, thăm kịch thử thuốc trước kia của ngươi, cho nên ta nghĩ, có tân dược hoàn gì thì ngươi chính mình thử trước thì tốt hơn.”

“X13 chết tiết này.” Dương Hạo hung hăng mắng, bất quá hắn cũng phải thừa nhận, tự nghiền chế (nghiên cứu chế tạo) tân dược, đều có một chút kết quả bi thảm, thật sự là không trách người khác được.

Dương Hạo cẩn thận xem xét Thanh Linh Đan trên tay này, nói thật, dược hoàn rất đơn thuần, nhưng lại tân mát ra một loại cảm giác thần bí. Dương Hạo bản thân cũng không nắm chắc, hắn không thể làm gì khác hơn là lại hỏi Hồn Nguyên Tử : “Cái đồ chơi này, hẳn là không có tác dụng phụ gì chứ hả ?”

“Tác dụng phụ !” Hồn Nguyên Tử đề cao âm lượng, quả thực là có chút phần nộ, “Ngươi cư nhiên hoài nghi ta, hoài nghi nhất đại tông sư của Đan Đình Song Tu phái của ta ? Khỏa đan dược ta làm nào không phải là nhất đẳng hữu hiệu, nhanh nuốt vào cho ta, nếu ngươi còn có thể ngửi thấy cái vị đạo methane đáng chết này, ta từ nay về sau sẽ không nói nữa.”

Nghe Hồn Nguyên Tử lập lời thề nặng như vậy, Dương Hạo rốt cuộc hạ định quyết tâm, hắn vừa cắn răng vừa dậm chân, đem khỏa Thanh Linh Đan nọ nuốt xuống.

Quả nhiên là tinh hoa cô đặc, Thanh Linh Đan vừa tiến vào bụng, lập tức có tác dụng ngay, một cỗ tinh xú vị đạo phi thường khó ngửi dâng lên, cỗ vị đạo này hình như là mấy vạn loại thanh thảo hỗn hợp lại một chỗ, rất nhanh xông vào mũi Dương Hạo.

Sau đó, Dương Hạo quả nhiên đã không còn ngửi được vị đạo gay mũi của methane nữa.

“Linh quá !” Dương Hạo kinh hãi dị thường, đan dược của Hồn Nguyên Tử, hình như từ đó tới giờ không có hữu hiệu như vậy, “Thật sự một chút vị đạo cũng không ngửi được, làm sao mà được vậy, loại dược này có thể thanh lọc không khí sao ?”

“Lão Dương, cái mũi ngươi bị sao vậy ?” Long Vân lại cau mày nhìn hắn, “Thanh âm nói chuyện nghe là lạ.”

“Lạ ? Là chỗ nào ?” Dương Hạo còn không biết gì.

“Đoàn trưởng.” Một đứa nhỏ tựa hồ phát hiện ra cái gì, hắn cười ha hả, “Ngươi ngậm miệng lại, thử đi.”

“Vậy thì có gì khó.” Dương Hạo lầm bầm, lập tức ngậm miệng lại, dùng mũi hít một đại khẩu khí. Có thể là tại lúc này, Dương Hạo lại phát hiện một vấn đề trọng đại, hắn không ngờ không có biện pháp dùng mũi để hô hấp, mũi hắn phảng phất như bị cái gì đó bít lại, mà còn bít lại chặt chẽ, một chút công năng đều không có.

“A!!” Dương Hạo kêu lên thảm thiết, “Cái mũi ta làm sao vậy ?”

“Cái mũi không thông rồi.” Long Vân nhất bốn chánh kính (luôn nghiêm túc) cũng tiến lên quan sát, “Không sai, cái mũi một chút khí cũng không ra.” Nói xong, gia hỏa này cùng hai hài tử cười lăn cười bò, có nhiều ý tứ hạnh tại nhạc họa.

“Mẹ nó ! Mẹ nó ! Mẹ nó !” Dương Hạo cũng không để ý vấn đề hình tượng, chỉ cái mũi mà liên tục chửi thề, “Ngươi cái lão già chết toi kia, ngươi không phải nói không có tác dụng phụ gì sao ? Cái mũi của ta là bị làm sao, ngươi đền cái mũi cho ta đi !”

“Cái mũi ngươi làm sao ? Rớt ra hả ? Hay bị thối rữa ?” Hồn Nguyên Tử cư nhiên vẫn hoàn toàn vô tư.

“Không thông khí nè !” Dương Hạo ngay cả nói một chút cũng cảm thấy bất hảo, hắn một bên nói một bên há to mồm, thật sự là cố gắng hết sức.

“Không thông khí là được rồi.” Hồn Nguyên Tử cư nhiên còn có chút đắc ý, “Ta nói qua cho ngươi rồi, ăn dược hoàn xong, ngươi rốt cuộc không ngửi được vị đạo nữa, bây giờ không phải tốt lắm sao, ngươi hẳn là không ngửi thấy mùi rắm của bọn cầu hùng chết tiết này.”

“Là không ngửi được !” Dương Hạo tức không kim được, “Chính là cái gì ta cũng đều không ngửi được, mũi ta thành đồ trưng bày, ngươi cái này gọi là cái gì phá dược đó, căn bản là phá dược, phá dược !”

Hồn Nguyên Tử lão thần tại tại : “Thanh Linh Đan là một loại phụ trợ đan rất kì diệu, nó chuyên được sử dụng tại các hoàn cảnh ác liệt, ta nhớ rõ Thanh Linh Đan là phát minh của một sư huynh ta, sư huynh năm đó có một lão tương hảo (người bạn lâu năm) ở kĩ viện, hồ xú vị (mùi hôi nách) trên người rất nặng. Sư huynh ta là dạng thật tình, vì cùng lão tương hảo ở cùng một chỗ, chuyên môn chế Thanh Linh Đan, mỗi lần ăn một viên, có thể giúp cho cái mũi không thông một ngày, thật sự là tuyệt giai lương dược tách xa xú khí.”

Dương Hạo thiếu chút nữa tức ngắt xiu, hắn rốt cuộc phát hiện, trên thế giới này, ngoại trừ bản thân hắn ra, căn bản không có một người có tín tâm đối với đan dược của Hồn Nguyên Tử, cho nên nếu Dương Hạo có một ngày bị chính mình độc chết, đó hoàn toàn sẽ không khiến người khác bất ngờ.

Thật sự là thời gian gấp gáp, bọn Dương Hạo phải tìm được Thánh Hùng đảm trước khi Sư Danh Ái tang mệnh, cho nên Dương Hạo chỉ có thể ôm cái mũi hoàn toàn vô dụng của mình mà vội vàng tiến bước.

Từ sau rạng sáng hôm nay đến Thánh Hùng tỉnh, bọn Dương Hạo tựa như phát điên, mỗi một thành trấn, đều tìm người để hỏi, nơi nào có thể tìm được Thánh Hùng đảm.

Theo lý thuyết, Thánh Hùng là đồ đảng của Nhân Hùng tộc, cái dạng dùng muốn dùng Thánh Hùng đảm làm thuốc như Dương Hạo, đáng ra phải đắc tội với mọi người Nhân Hùng tộc mới đúng, nhưng gần đây cũng không hiểu sao, phàm là Dương Hạo nhắc tới Thánh Hùng đảm, những người đó đều nhếch miệng cười, sau đó nói với Dương Hạo : “Đến Thánh Sơn !”

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 78: Thánh Hùng Đảm (Trung)

“Lên núi !”

Những lời này, nhóm Dương Hạo đã nghe không dưới trăm lần, cho nên bọn họ một bên hướng Thánh Sơn lên bước, một bên tiếp tục hỏi người trên đường, nhưng mặc kệ hỏi thế nào, những người đó cũng đều kiến nghị Dương Hạo đến Thánh Sơn.

Thánh Sơn, là ngọn núi nổi tiếng nhất trên Thánh Hùng tinh, nó tọa lạc ở vị trí trung tâm Thánh Hùng tinh. Thánh Hùng tinh là một tinh cầu lục sắc, do Nhân Hùng tộc sau khi đánh rắm sinh ra khí methane cùng với khí CO₂-, cho nên tạo cho tinh cầu hoàn cảnh ẩm áp cùng thích hợp cho thực vật sinh trưởng. Thánh Hùng tinh trong một năm bốn mùa nhiệt độ không đổi khoảng hai mươi ba đến hai mươi lăm độ, trừ lúc mưa ra, tinh không tồn tại điều kiện khí hậu khác. Vô luận thành thị hay giao dã đều có thể nhìn thấy mảng lớn mảng lớn rừng cây, các chủng loại thú cùng Nhân Hùng tộc hòa bình cộng xử.

Thế nhưng Thánh Sơn lại hoàn toàn tương phản, Thánh Sơn là ngọn núi duy nhất trên Thánh Hùng tinh quanh năm tích tuyết, hơn nữa cách vài ngày sẽ có một cơn lốc mãnh liệt quét qua, bên cạnh đó mỗi ngày cũng đều có tuyết rơi mưa đá, có thể nói là khí hậu phi thường quỷ dị. Truyền thuyết rất nhiều năm về trước Thánh Sơn cũng giống địa phương khác màu xanh um tùm sum suê, nhưng không biết bắt đầu từ năm nào, nơi đây đã biến thành một thế giới băng tuyết.

Nói tới Thánh Sơn, không thể không nhắc đến Thánh Hùng đồ đảng của Nhân Hùng tộc. Mặc dù bây giờ đã tiến hóa đến sau thời đại hàng không vũ trụ, nhưng các loại tông giáo cũng không tiêu vong, ngược lại có xu thế càng ngày càng hưng thịnh. Nhưng bất luận đồ đảng cùng thần linh được sùng bái bởi tinh cầu nào, chủng tộc nào, cơ bản đều là hư vô phiêu miểu, rất khó chứng kiến thực thể chính thức.

Nhưng đối với Nhân Hùng tộc lại không phải như vậy, đồ đảng của Nhân Hùng tộc là Thánh Hùng, là sinh vật chân chính tồn tại, lông mao màu tuyết bạch, mỗi con đều là siêu cấp cự hùng cao hơn năm thước, toàn bộ đều sinh hoạt trên Thánh Sơn, nghe nói trên người Thánh Hùng này, dường dực lực lượng của Nhân Hùng tộc, chỉ cần Thánh Hùng bạo phát, liền có thể mạng đến cái biến cho Nhân Hùng tộc.

Bọn Dương Hạo sử dụng phi hành thuật hợp lực chạy đi, ngay khi sắp tới, bốn người này rốt cuộc đến được Thánh Thành. Thánh Thành là bao bọc quanh Thánh Sơn mà phát triển một cái cự hình thành thị, là trung tâm kinh tế chính trị của Thánh Hùng tinh, cũng là cửa sau tiến nhập Thánh Sơn.

Một đường liều mạng mà bay, đều không có ăn uống chút gì, hai hài tử Hạo Kiếm đoàn đói gần chết rồi. Dương Hạo cũng không phải là tên bức chết người không đền mạng, cho nên trước hết chạy đến một quán ăn nghe nói có thể làm ra tối đạo phong vị của Nhân Hùng tộc mà ăn cơm.

Vừa mới ngồi xuống gọi món, Dương Hạo lại bắt đầu kéo lão bản để nghe sự tình Thánh Hùng đảm.

“Thánh Hùng đảm ?” Tuy nói ngoại mạo Nhân Hùng tộc thoát nhìn đều là không sai biệt lắm, nhưng lão bản này bộ lông toàn thân lại đã tuyết bạch rồi, hiển nhiên đã có chút tuổi, hần mở to hai mắt nhìn Dương Hạo, “Người muốn cướp Thánh Hùng đảm ?”

Trong khoảng thời gian ngắn, Dương Hạo cảm giác được ánh mắt cả quán ăn đều tập trung trên người chính mình, đó là một quán cơm giản lậu (đơn giản thô lậu), khắp nơi đều rực lên quanh mang vàng tái, bàn ghế đều chế tác bằng gỗ, giữa cái bàn bằng nguyên mộc (gỗ nguyên cây), điểm xuyết thấy những chế phẩm đại đậu mà Nhân Hùng tộc thích ăn nhất. Trong chén không phải rượu bắp thì là mật ong.

Những Nhân Hùng dùng cơm ở đây, đều nghe thấy lão bản nói, cùng một lúc quay đầu lại, gắt gao nhìn Dương Hạo chăm chăm, phảng phất muốn dùng ánh mắt mà vắt ra một ít tư liệu bối cảnh từ trên người Dương Hạo.

Dương Hạo bây giờ đã được Hồn Nguyên Tử huấn luyện da mặt siêu dày, hần một chút cũng không sợ người khác nhìn, ngược lại còn ưỡn ngực cao

cao, hiển thị một cách kiêu ngạo, không sai, ta chính là muốn cuỗm Thánh Hùng đảm.

Nhưng nào ai có ngờ, bộ dạng tự tin như vậy hoàn toàn không chấn nhiếp người khác, ngược lại còn khiến người trong phòng bạo phát ra tiếng cười điên cuồng, cái bọn Nhân Hùng bản thủ đáng chết cười đến nước miếng tung tóe này, có mấy tên khoa trương, thậm chí còn nằm lăn ra, mặc cho rượu bắp tưới khắp toàn thân.

Lão bản chà chà vào nước mắt dính vào lông trên mặt, đem một bầu rượu gỗ thật to nện trên bàn Dương Hạo : “Người trẻ tuổi, cảm ơn ngươi đã cho ta lão già này nhiều vui sướng như vậy, bầu rượu này tặng ngươi uống.”

“Chuyện gì mà vui ?” Dương Hạo hôm nay xem như xui cả ngày, đầu tiên là bị bọn Long Vân cười, bây giờ lại bị bọn cầu hùng đùa cợt, không khỏi bắt đầu bức bối, “Ngươi cho ta là nói chơi sao ? Ta chính là muốn Thánh Hùng đảm ! Dọc theo đường đi, người nào cũng nói bảo ta đến Thánh Sơn.”

“Đến Thánh Sơn !” Lão bản dứt khoát đồ đầy chén rượu trước mặt Dương Hạo, “Ngươi đã tới rồi, ý người ta nói đến Thánh Sơn, chính là để ngươi đến Thánh Thành.”

“Rồi sao nữa ?” Dương Hạo bĩu môi tức giận, “Ta phải làm sao mới có thể có được Thánh Hùng đảm, bất quản giá nào, ta cũng nguyện ý nỗ lực !”

Lão bản lại ha ha cười to : “Xem ra ngươi không hiểu cái gì là cướp Thánh Hùng đảm, một điểm cũng không hiểu !”

“Có gì không hiểu chứ, chính là Thánh Hùng đảm nọ đặt ở đâu, rồi một đám người chạy đến cướp, ai cướp được thì người đó sở hữu.” Dương Hạo nói như đúng rồi.

Một bên nói, một bên hẳn chớp lấy chén rượu, hung hăng đồ rượu vào đầy miệng.

Cần phải nói thêm, Dương Hạo uống bây giờ chính là một loại rượu bắp, đây cũng là đặc sản của Thánh Hùng tinh, Nhân Hùng ở đây thích các loại đồ uống có chút kết thừa của loài gấu, cho nên chuyên môn làm ra loại rượu bắp này, loại rượu này chỉ dùng mật ong cùng bắp ủ thành, vị ngọt nhưng hậu kinh mười phần.

Giới thiệu như vậy, bởi vì sau khi Dương Hạo uống rượu đã xảy ra chuyện, hẳn phảng phất như ma xui quỷ khiến bước lên một con đường hoàn toàn mới mẻ.

Bởi vì hẳn, không ngờ lại sáng tạo ra một loại đệ nhất đan dược trong đời người. Hỗn Nguyên Từ lúc trước thường giáo dục Dương Hạo, yếu tố tối cần thiết của người luyện đan chính là không ngừng ném thử, đem các loại các dạng tài liệu bất đồng phóng túng trộn với nhau mà thí luyện, loại thí luyện này mặc dù mười phần hết tám chín là thất bại, nhưng sự thành công ít ỏi chính là vì đó mà tới. Có thể nói, Đan Đình Song Tu phái tuyệt đại bộ phận đan dược đều là trải qua thí luyện cùng chế tác cầu thả mà đan sinh. Kể cả Hỗn Nguyên Từ lão già cổ quái này thêm cola rồi thêm gấu da đâu gì đó, đều là bởi vì ném thử cùng không sợ chết uống thử mà tuyên cáo thành công.

Hôm nay, đang lúc Dương Hạo không ngừng xui xẻo, hảo vận khí của hắn cứ thế vô tình mà gặp. Dương Hạo uống xong một ngụm rượu bắp nọ, cả người đột nhiên chấn động. Đây cũng không phải bởi vì lực lượng của cồn rượu, mà ngụm rượu nọ đi vào bụng Dương Hạo, lập tức phát huy tác dụng, cảm giác loại tác dụng này, giống như là một mảnh sùi bọt đặt trong nước, toàn bộ thể dịch (dịch trong cơ thể) đều phi thăng khỏi lai (sôi trào lên).

Sau đó mũi Dương Hạo trong nháy mắt cũng thông, mũi hắn từ sau lúc ăn Thanh Linh Đan, rốt cuộc không có phát huy tác dụng, chính là ngụm rượu bắp nọ vào bụng, cái mũi lập tức có thể hít vào không khí thanh tân, hơn nữa loại không khí này cũng không phải độc khí tràn ngập khí methane của Thánh Hùng tinh, mà là một loại thuần chánh dưỡng khí, chân chính đệ luyện qua đường khí.

“Chúc mừng ngươi, quai (wise) đồ đệ !” Hỗn Nguyên Từ quái khiếu khỏi lai, “Ngươi đã phát minh một loại đan dược hoàn toàn mới !”

“A ?” Dương Hạo nhất thời còn không có phản ứng lại.

“Sau khi thêm rượu bắp vào Thanh Linh Đan, cư nhiên có một loại hiệu quả khác, có thể ở trong cơ thể tự hành chế tạo dưỡng khí.” Hỗn Nguyên Từ không hổ là lão hành gia, lập tức phát hiện vấn đề mấu chốt, “Đây là sáng tạo nguyên gốc của ngươi à, ngươi quả thực có thể đoạt giải thưởng sáng tạo của tân nhân tốt nhất đó.”

“Nhưng mà, có tác dụng gì ?” Dương Hạo vẫn còn không rõ lắm bản thân cuối cùng đã làm gì.

“Đồ đàn ! Ngươi hiện tại không phải là đang dùng sao.” Hỗn Nguyên Từ đề tỉnh hắn, “Có thể tại nơi không dưỡng khí không không khí tự sản tự tiêu dưỡng khí, sao còn không tốt ? Dược này của ngươi hoàn toàn siêu việt hiệu quả của Thanh Linh Đan, nếu tại lúc đi kỹ viện mà uống vào, nhất định có thể cam đoan hô hấp sướng thông, thật sự là cần thiết cho mọi nhà mà.”

Dương Hạo sững sốt cả nửa ngày, cuối cùng phản ứng tới : “Ồ, nguyên lai ta đã luyện ra một loại đan dược của chính mình à.”

“Không sai, ngươi thật không hổ là hảo đồ đệ của ta, rất có khả năng thanh xuất vu lam, mặc dù loại khả năng này nhỏ xíu.” Hỗn Nguyên Từ nói, “Ngươi đặt tên cho đan dược này đi.”

“Ta sớm đã thanh xuất vu lam rồi.” Dương Hạo rất có ý đương nhân bất nhượng (làm đúng thì không nhường), “Tân dược này gọi là... “

“Tục bất khả nại !” (thô bỉ không nhịn nổi)

“Kêu như vậy... đàn. Rất khó.”

“Thôi cũng tạm đi.” Hồn Nguyên Tử miễn cưỡng đồng ý, “Quai đồ đệ, qua một đoạn thời gian nữa chúng ta hảo hảo chế một ít Lăng Tiêu Đan, đến bên trong kỹ viện, khẳng định tiêu thụ dễ dàng, chúng ta cũng có thể thử nó một lần mà.”

Có lẽ là đường khí vô cùng dư thừa, khiến cho Dương Hạo cũng tinh thần bay bổng, cứ nhiên đứng tại đó cùng Hồn Nguyên Tử nói chuyện. Mãi đến khi Long Vân dùng sức vỗ ót Dương Hạo một cái, gia hỏa kia mới thanh tỉnh trở lại, hắn nhận thấy lão bản kia đang ngậy ngốc nhìn hắn chăm chăm. Lão câu hùng này trước giờ đều chưa kiến thức qua, có người có thể nói chuyện nói đến lâm thâm lâu bầu một nửa ngay từ đầu, còn tưởng rằng Dương Hạo là tinh thần phân liệt nữa.

Ngay lúc câu hùng lão bản chuẩn bị gọi xe cứu hộ đem Dương Hạo đáng thương đi, Dương Hạo kịp thời vặn hỏi hạ tràng bi kịch của bản thân, hắn khùng khùng mở miệng cười, lay động cổ tay: “Là thông tấn khí của ta, ta nói chuyện cùng quai tôn tử của ta mà.”

“Ồ!” Câu hùng lão bản gật gật đầu, “Nguyên lai là vậy.”

“Ngươi vừa nói, cướp Thánh Hùng đảm còn có ý khác nữa?” Dương Hạo trở lại chánh đề, “Các ngươi ở đây nói chuyện sao mà từng chút từng chút, không lẽ ta còn phải phiên dịch sao?”

“Đó toàn là lời nói nhảm lồi thoi, nói thật đi, có chút người trẻ tuổi có thể nghe không hiểu.” Lão bản cười ha hả, “Bất quá, những lời đòi Thánh Hùng đảm này, không phải ngươi có khả năng nói tùy tiện, ngươi tại phạm điểm của ta thảo luận, cũng chỉ là cho mọi người cười qua. Vạn nhất bị người Ma Hùng đoàn nghe được, chính là tử tội đó.”

“Từ tội.” Dương Hạo quẹt quẹt mồ hôi trên đầu, hắn đương nhiên biết, Ma Hùng đoàn là vũ đầu đoàn thường trú trên Thánh Hùng tinh, thực lực thậm chí còn ở trên Kiếm Sư đoàn của Vương Thao.

“Hiện tại chính là thời khắc mấu chốt đoạt Thánh Hùng đảm, ai cũng không dám nói lung tung những lời này, đã rất nhiều người chết rồi, ngay cả phó thủ lĩnh Thánh Hùng tinh cũng đã bị ám sát.” Lão bản áp thấp thanh âm, cơ hồ dán vào lỗ tai Đinh Hạo mới dám nói ra những lời này.

“Nghiêm trọng vậy!” Dương Hạo sợ run người, “Chẳng lẽ Thánh Hùng đảm tốt vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 79: Thánh Hùng Đảm (Hạ)

“Đương nhiên tốt, ai mà không muốn, nhưng có muốn cũng phải có thực lực mới được chứ.” Lão bản cảm thán (thiếu chữ nên thêm đại), “Nếu có thể cướp được Thánh Hùng đảm, tự có thể làm nhân thượng nhân, có thể muốn gì có đó, muốn bao nhiêu mỹ nữ là có bấy nhiêu, có thể nắm giữ tài phú thật lớn, có thể thao túng sinh tử con người, quả thực tốt hơn bất cứ thứ gì!”

“Chờ chút chờ chút!” Dương Hạo rốt cuộc phát hiện chuyện có điểm không đúng, sự tình lão bản nói, cùng chuyện bản thân muốn Thánh Hùng đảm căn bản không phải chung một sự tình, “Thánh Hùng đảm ngươi nói, tôi cũng có phải là cùng một dạng hay không, có đúng là Thánh Hùng đảm hay không?”

Lão bản cười hề hề thần bí: “Cho nên ta mới nói ngươi không hiểu ý tứ của những lời “Thường (cướp) Thánh Hùng đảm” này, ngoại nhân bình thường căn bản là không hiểu được, những lời này ngay từ đầu tự không phải nói cho Nhân Hùng tộc nghe.”

“Hả!” Dương Hạo vung vẩy điện tử hóa tệ tạp (như thê tín dụng), “Lão huynh, ta rất nhiều tiền, ngươi đem ý tứ những lời này nói cho ta biết, ta liền trả tiền com gấp đôi.”

Hồn Nguyên Tử thường nói, mỗi người đều có dục vọng, chỉ cần kê đúng thuốc, có thể dùng biện pháp đơn giản nhất để giải quyết vấn đề. Những lời này quả nhiên cũng không sai, lão bản nọ vừa nhìn qua điện tử hóa tệ tạp ngân quang thiêm thiêm, lập tức thu hồi vẻ mặt khó khăn, trực tiếp thiết nhập chánh đề.

Bất quá, chánh đề của hắn cũng là từ hơn vạn năm trước mà bắt đầu.

“Khoảng vạn năm trước, trên Thánh Hùng tinh tịnh không có Nhân Hùng tộc tồn tại, chỉ có Thánh Hùng cùng các sinh vật khác sống chung, Thánh Hùng đều sinh hoạt trên Thánh Sơn, đương nhiên là tịnh không phải bộ dạng như hiện tại, mà là nguyên thủy, núi non xanh biếc. Số lượng Thánh Hùng rất nhiều, có thể nói là đông nghịt, chúng nó bình thường sinh hoạt một mình, mỗi khi tới mùa xuân, Thánh Hùng đực và Thánh Hùng cái sẽ giao phối với nhau.” Thanh âm lão bản nhẹ nhàng sâu xa, nhưng bên trong quán com lại đột nhiên an tĩnh xuống, tất cả mọi người ngừng hô hấp, phảng phất chuyện xưa này, luôn đáng giá cho mọi người dùng vẻ mặt chuyên chú nghe đi nghe lại, “Trong Thánh Hùng cũng có vương giả. Có một mùa xuân, Thánh Hùng

Vương được cùng Thánh Hùng Vương cái đến với nhau, chúng nó giao phối, chúng nó đường dục, theo đạo lý, chúng nó cùng các Thánh Hùng khác giống nhau, đều sinh hạ một Thánh Hùng con lông mao tuyết bạch, nhưng là... “

Lão bản dừng một chút, không thể không nói, hẳn đúng là người kể chuyện phi thường tốt, hiểu được vào lúc nào tạo nên cao trào. Đền của quán cơm cũng bắt đầu lấp lánh, hình như có gió lạnh thổi đến, khiến cho người ngồi đây đều cảm thụ được mao cốt từng nhiên (sợ hãi).

“Nhưng mà, vào một đêm sấm vang chớp giật, tất cả Thánh Hùng đều cảm giác được khác thường, chúng tụ tập lại một chỗ, quay về phía Thánh Hùng Vương cái sắp sinh nở găm rỗng, lực lượng của Thánh Hùng, thanh âm của chúng vô cùng bàng đại, bàng đại đến mức nứt vỡ ra. Nước ối của Thánh Hùng Vương cái chảy ra nhiều hơn, biến thành hồng thủy mãnh liệt, mà ánh trắng cũng bắt đầu chuyển đỏ... “ Lão bản tròn mắt, tay bắt chợt run lên, “Đột nhiên trong lúc đó, một tia xà hình thiểm điện xuyên quá bầu trời. Hải tử của Thánh Hùng Vương cái rớt cuộc cũng oa oa lên. Nhưng mà không phải tiểu Thánh Hùng, mà là Nhân Hùng lông tóc tông sắc (nâu đỏ) có thể đứng thẳng đi lại. Hải tử kia vừa đàn sanh, liền đứng thẳng tắp trên đỉnh Thánh Sơn, trong tay hẳn, cánh nhiên gắt gao nắm chặt một mảnh Thánh Hùng đảm, hải tử này, chính là tổ tiên toàn bộ Nhân Hùng tộc chúng ta, là khởi nguyên của chúng ta.”

“Cho nên... là tò mò sự tình tối mật của người khác.”

Bất quá những Nhân Hùng này đối với những lời đó tịnh không cho là đúng, lão bản gật gật đầu, rớt cuộc buông lỏng biểu tình : “Cho nên, Thánh Hùng đảm, tịnh không phải một kiện đặc định gì, trong Nhân Hùng tộc, đại biểu cho quyền lực. Cướp Thánh Hùng đảm, là một loại tế điện nghi thức, sau khi mỗi Đại Thủ Lĩnh chết, đều cử hành một lần, mục đích là vì tuyên ra một tân Đại Thủ Lĩnh. Những người đó cũng không phải thật sự cướp Thánh Hùng đảm, mà là chém giết lẫn nhau, người nào thực lực tối cường, người đó sẽ thành Đại Thủ Lĩnh.”

Trước khi tới Thánh Hùng tinh, Dương Hạo đã hiểu rõ qua kết cấu thống trị của Thánh Hùng tinh, nơi này bọn họ mặc dù cũng đã thành thị hóa, nhưng phương thức thống trị vẫn là chế độ bộ lạc như cũ. Quản lý già tối cao của Thánh Hùng tinh gọi là Đại Thủ Lĩnh, Đại Thủ Lĩnh thu nắm hết thủy quyền lợi, có thể an bài người quản lý thành thị, có thể xác định Phó Thủ Lĩnh, có thể chinh binh, có thể hướng đế quốc hiệu trung thậm chí tuyên bố làm loạn.

Nói tóm lại, Đại Thủ Lĩnh của Thánh Hùng tinh so với hoàng đế của thế chế chính trị càng có quyền uy cao hơn, hơn nữa càng có ít hạn chế quyền lực, thuộc loại chính thức độc tài giả. Mỗi Đại Thủ Lĩnh thống trị đề là chế độ chung thân, bắt đầu từ lúc lên làm Đại Thủ Lĩnh, cho đến lúc chết đi. Sau đó, Thánh Hùng tinh sẽ triệu khai một lần nghi thức tuyên bạt tân Đại Thủ Lĩnh, do người hậu tuyển tự do tham dự, người sống sót cuối cùng trong tất cả người hậu tuyển chính là tân nhiệm Đại Thủ Lĩnh. Những người hậu tuyển còn lại đều bị đánh chết trong quá trình tranh đua.

Dã man, nhưng lại phi thường hữu hiệu. Tại Thánh Hùng tinh tôn sùng vũ lực này mà nói, là một chế độ không sai.

Chính là, Dương Hạo hiểu được bản thân bị lừa rồi, hẳn không nghĩ tới, Nhân Hùng tộc đơn thuần đến có chút ngốc nghếch lại đều thích trêu người : “Nếu cướp Thánh Hùng đảm là tranh đoạt Đại Thủ Lĩnh, vậy bọn họ còn muốn ta đến Thánh Thành làm chi. Ta biết Đại Thủ Lĩnh là chung thân chế độ, căn bản không phải ta muốn cướp là cướp, đây không phải là trêu chọc ta sao ?”

“Không ai trêu ngươi cả, tiểu phú ông tiền sinh.” Lão bản lại bùng lên một mâm lớn vô đầu, rất khó mà tin, Nhân Hùng tộc bề ngoài hung ác này, cư nhiên tuyệt đại bộ phận thời gian đều ăn chay, “Hiện tại Thánh Thành rất nhanh sẽ bắt đầu thương đoạt Thánh Hùng đảm rồi, nhân vì Đại Thủ Lĩnh của chúng ta, ài, Thánh Hùng phủ hộ Ngai an nghỉ. Đại Thủ Lĩnh của chúng ta không lâu trước đã tạ thế, bây giờ cả Thánh Hùng tinh

Thật sự Dương Hạo không ngờ tới, hẳn ngay người một lát, phảng phất là muốn từ trong dòng suy nghĩ rồi ren tìm ra những bộ phận bản thân muốn. Dương Hạo đoạt rượu bấp trong tay hai hải tử Hạo Kiếm đoàn, đem mật ong không chứa cồn đưa cho bọn chúng. Đột nhiên trong lúc đó, Dương Hạo tìm được bộ phận mà mình vẫn một mực tìm kiếm, hẳn kê sát tai lão bản mà rỉ rả : “Ngươi vừa nói, cướp Thánh Hùng đảm ý tứ là tranh đoạt quyền lực Đại Thủ Lĩnh, chứ không phải thật sự có Thánh Hùng đảm để có thể cướp.”

“Đúng thế.” Lão bản gật gật đầu, đây là hiển nhiên mà.

“Vậy... sau đó, hẳn tự sở hữu hết thủy Thánh Hùng tinh, hẳn muốn cái gì là có thể có cái đó, vậy, hẳn có thể có hay không sở hữu Thánh Hùng đảm, ý của ta là, chính thức Thánh Hùng đảm, đảm (mật) của Thánh Hùng.”

“Đương nhiên có thể.” Lão bản không chút do dự, “Ý tứ của xưng vị Đại Thủ Lĩnh này, chính là nắm giữ tất cả, đạt được tất cả, muốn làm cái gì thì làm cái đó.”

Dương Hạo dùng sức vỗ bàn một cái : “Nếu như vậy, chúng ta đây sẽ đến cướp Thánh Hùng đảm, ta rất nhanh sẽ làm Đại Thủ Lĩnh của Thánh Hùng tinh !” Hẳn vừa quay đầu, hướng Long Vân nói : “Chỉ cần là làm Đại Thủ Lĩnh, là có thể dễ dàng có cái ta muốn, Sư Sư được cứu rồi !”

Dương Hạo làm ra quyết định này, quả thực phảng phất giống như xem Đại Thủ Lĩnh là sự tình dễ dàng nắm trong tay, hẳn chỉ cần nói một tiếng, ngày mai sẽ có một đồng người bắt hắn đưa lên hoàng đế bảo tọa.

Nhưng sự thật vẫn là, một phòng Nhân Hùng này đều điên cuồng cười ha ha, đám gia hỏa rậm lông này, căn bản là đem Dương Hạo trở thành một tên điên.

“Ê ê !” Dương Hạo chop lấy lão bản đang cười lăn cười bò, bắt mẫn chất vấn, “Có cái gì buồn cười, chẳng lẽ ta thoát nhìn không đủ cường tráng sao ? Cho ngươi hay, trên thế giới này ta là... ta là...”

“Lão bản của tiệm xuân dược tốt nhất !” Long Vân cùng hai hải tử dị khẩu đồng thanh.

“Lão bản tiệm xuân dược bất quá chỉ là biểu tượng của ta, bản chất của ta các ngươi đều chưa ai thấy qua đâu.” Dương Hạo lắc đầu thờ dài tiếc nuối,

giống như một thư sinh hoài tài bất ngộ (có tài mà không có thời), “Kì thực, thân phận chính thức của ta chính là ----- siêu nhân !!”

“Siêu nhân ?” Lão bản nhìn chòng chọc cánh tay ốm yếu của Dương Hạo, hần nhất định nghĩ rằng, chỉ cần cánh tay lông lá của bản thân đập một phát, Dương Hạo liền gãy xương, “Siêu nhân thì ta chưa thấy qua, bất quá ta nói, ngươi cho dù là muốn tổng tử cũng vô ích, bởi vì ngươi căn bản không đủ tư cách làm Đại Thủ Lĩnh.”

“Tại sao ?” Dương Hạo từ đầu cũng không muốn làm cái quỷ Đại Thủ Lĩnh gì đó, bất quá tình huống bây giờ là, ngoại trừ làm Đại Thủ Lĩnh ra, hình như không có biện pháp để lại đạt được có Thánh Hùng đảm, mà Sư Sư quá chín ngày nữa sẽ hương tiêu ngọc vãn, cho nên Dương Hạo phải trong vòng mấy ngày này, dụng phương pháp nhanh nhất đơn giản nhất nắm bắt được những gì mình muốn.

“Chỉ có một phần tử của Nhân Hùng tộc mới có thể tham tuyển Đại Thủ Lĩnh, ngươi mơ à ? Ngươi không phải Nhân Hùng tộc, cho nên ngươi không có tư cách, cho dù là ngươi thật sự chiến thắng người hậu tuyển, Thanh Hùng cũng không có khả năng ban cho ngươi chúc phúc. Không có được chúc phúc của Thánh Hùng, sợ là ngươi có giết nhiều người hơn, cũng không thành Đại Thủ Lĩnh được.” Lão bản không được chú ý nữa, phi thường tiếc nuối.

“Nói như vậy, ta không có biện pháp trở thành Đại Thủ Lĩnh ?” Dương Hạo khuôn mặt đành lại, lại một con đường tắt bị chặn lại.

“Chúng ta tìm biện pháp khác đạt được Thánh Hùng đảm thôi.” Long Vân áp thấp thanh âm, lặng lẽ nói, “Đường này không thông.”

“Nếu hiện tại ta nhập tịch thì sao ?” Dương Hạo vẫn không chịu bỏ qua, hần không thuận theo không buông xuôi đi theo lão bản, “Ta bây giờ tự nguyện gia nhập Nhân Hùng tộc, ta nguyện ý trở thành công dân Thánh Hùng tỉnh thì sao ?”

“Không thể được, không thể được.” Lão bản liên tục lắc đầu, “Ngươi đây là đùa giỡn sao, một nhân loại làm sao có thể làm Đại Thủ Lĩnh của Thánh Hùng tỉnh, ngươi không có cơ hội, Thánh Hùng không có khả năng chúc phúc cho ngươi.”

“Biết đâu chừng... “

“Không có nói không chừng gì hết.” Lão bản đứng trong một đám Nhân Hùng tộc, ánh mắt bọn cậu hùng này đều ngưng thị ở Dương Hạo, nghiêm túc đến nỗi khiến người ta sợ hãi, “Trong nghìn năm thậm chí trên vạn năm qua, cho tới bây giờ không có phi Nhân Hùng tộc nào được làm Đại Thủ Lĩnh, sợ là quan viên đế quốc cũng không có, ta không biết ngươi có phải là quý tộc đế quốc phái đến áp bức chúng ta hay không, nhưng ngươi không có cơ hội, mặc dù hiện tại Nhân Hùng tộc không có dũng khí của Thánh Hùng, nhưng các ngươi muốn triệt để nô dịch chúng ta, vậy không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.”

Dương Hạo ngờ ngác chôn chân nơi này, mọi nhân hùng khác đều đến đến đi đi trò chuyện, mỗi người nơi này đều đem Dương Hạo trở thành quý tộc do đế quốc phái đến Thánh Hùng tỉnh, thậm chí là người ngoại tộc đến soán đoạt quyền lực của Thánh Hùng tỉnh. Dương Hạo không giải thích, cũng không muốn giải thích, hần kì thật bất quá chỉ là muốn cứu một nữ nhân bản thân yêu thương mà thôi. Mà nữ nhân kia bởi vì Dương Hạo mà sắp phải chết đi.

Dương Hạo cúi đầu, hôm nay hần lần đầu tiên cảm giác được tuyệt vọng, mặc dù thời gian còn cả chín ngày, có thể đối với Dương Hạo mà nói, tựa hồ đã không có gì bất đồng, hần đều là nhìn thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, sau đó tro mắt để cho Sư Sư sinh mạng lưu tẩu.

Nhưng may mắn rằng thân vận mệnh vẫn chưa hoàn toàn rời khỏi Dương Hạo, ngay lúc hần cúi đầu ủ rũ, một âm thanh chợt vang lên : “Không, hần có cơ hội làm Đại Thủ Lĩnh, mà còn là cơ hội rất lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Đan Đình Tu Diễm Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.